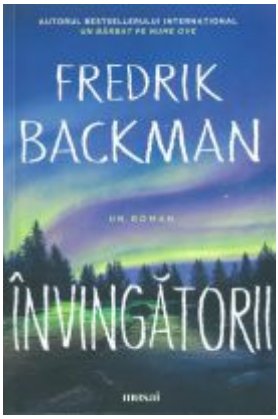
AUTORUL BESTSELLERULUI INTERNATIONAL
UN BĂRBAT PE NUME OVE
FREDRIK
BACKMAN
UN ROMAN
ÎNVINGĂTORII
nemira

FREDRICK BACKMAN

Seria: *Björnstad #2*

ÎNVINGĂTORII

Original: *Björnstad #3 [Vinnarna]* (2021)

Traducere din limba suedeză şi note de:
Andreea Caleman
Editura Art, 2022

Versiune ebook: v1.0, august 2023

Fredrik Backman este editorialist, blogger şi unul dintre cei mai populari scriitori suedezi contemporani. Cărţile sale au fost traduse în peste patruzeci de ţari. Trăieşte la Stockholm împreună cu soţia şi cei doi copii.

Romanul său de debut, *Un bărbat pe nume Ove,* a cunoscut un succes mondial, iar ecranizarea lui a fost nominalizată la Oscar pentru Cel mai bun film străin (2016) şi a fost desemnată Cea mai bună comedie a anului la Premiile Academiei Europene de Film din 2016. Romanele *Bunica mi-a zis să-ţi spun că-i pare rău, Scandalul, Noi contra. Voastră, Britt-Marie a fost aici* şi *Oameni anxioşi* completează lista titlurilor de succes ale autorului.

Pentru voi, cei care vorbiţi prea mult, cântaţi prea tare, plângeţi prea des şi iubiţi ceva în viaţă mai mult decât ar trebui.

1
POVEŞTI

Toţi cei care l-au cunoscut pe Benjamin Ovich, dar mai ales noi, cei care îl ştiam suficient de bine cât să-i zicem doar Benji, au ştiut undeva, în adâncul sufletului, că nu era dintr-aceia a cărui poveste să aibă un sfârşit fericit.

Cu toate astea am sperat, bineînţeles. Doamne, cât am mai sperat! Visurile naive sunt ultima linie de apărare a iubirii, aşa că ne iluzionăm mereu, cumva, că nicio tragedie îngrozitoare n-o să-i lovească pe cei pe care îi iubim şi că fix pe-ai noştri o să-i cruţe soarta. De dragul lor visăm la o viaţă fără de moarte, ne dorim superputeri şi încercăm să construim maşini ale timpului. Sperăm. Doamne, cât sperăm!

Dar adevărul este că poveştile despre băieţi ca Benji nu se sfârşesc aproape niciodată cu ei la bătrâneţe. Istoriile lor nu sunt lungi şi nu mor împăcaţi la azilul de bătrâni, cu capul pe perne moi.

Băieţii ca Benji mor tineri. Mor violent.

2
FURTUNI

„Nu te complica!" Un sfat obişnuit şi în hochei, şi în viaţă. Nu încâlci lucrurile mai mult decât e nevoie, nu te gândi prea mult sau, şi mai bine, nu gândi deloc! Sfatul e potrivit, poate, şi pentru istoria asta. Ar trebui să poată fi povestită repede, că doar începe acum şi se termină peste mai puţin de două săptămâni. Ce să se poată întâmpla în răstimpul ăsta, în două oraşe unde hocheiul e rege? Nu mare lucru, desigur.

Ci... tot.

Problema e că, atât în hochei, cât şi în viaţă, momentele simple sunt rare. Toate celelalte sunt o luptă. Povestea asta nu începe azi, de fapt, ci acum doi ani, când Maya Andersson s-a mutat de-aici. A plecat din Björnstad şi a luat-o spre sud, trecând prin Hed. Cele două comunităţi din pădure sunt atât de aproape una de alta şi atât de departe de orice altceva, încât Maya s-a simţit de parcă a emigrat. Într-o zi, va cânta despre cum oamenii care cresc atât de aproape de sălbăticie au, poate, sălbăticia mai aproape de suflet, ceea ce e şi o exagerare, şi o subapreciere – aproape tot ce se spune despre noi e aşa. Dar, dacă se întâmplă să treci pe-aici, să nimereşti din greşeală la cârciumă, la Blană de Urs, şi să nu mănânci bătaie

fiindcă eşti suficient de prost s-o întrebi câţi ani are sau să-i ceri o nenorocită de felie de lămâie să-ţi pui în băutură, poate că Ramona, din spatele tejghelei, îţi va povesti ceva important: „Aici, în pădure, oamenii depind unii de alţii mai mult decât în oraşele mari. Ne ţinem mai aproape unii de alţii, vrând-nevrând. Atât de aproape, încât dacă vreun împieliţat se întoarce în somn prea repede, îi trage pătura de pe el altuia din celălalt capăt al oraşului."

Vrei să înţelegi locul ăsta? Atunci trebuie să pricepi contextul, cum se leagă tot şi toţi cu firele invizibile ale relaţiilor, loialităţii şi vinii: patinoarul şi fabrica, echipa de hochei şi politicienii, poziţiile în clasament şi banii, sportul şi locurile de muncă, prietenii din copilărie şi coechipierii, vecinii, colegii şi familiile. Ce ne-a unit să rezistăm şi să supravieţuim aici, dar ne-a împins şi să ne facem ticăloşii îngrozitoare unii altora. Ramona n-o să-ţi povestească tot, nimeni n-o s-o facă. Dar vrei să înţelegi? Vrei cu adevărat? Atunci trebuie să ştii cum am ajuns aici.

Într-o iarnă, acum doi ani şi jumătate, Maya a fost violată la o petrecere de Kevin Erdahl, cel mai bun jucător de hochei din câţi am avut până atunci. Nimeni nu mai zice cuvântul „viol", fireşte, ci doar „scandalul" sau „tărăşenia aia" sau „mda... ştii tu". Toată lumea se ruşinează, nimeni nu poate uita. Şirul întâmplărilor, care a început la acea petrecere, a dus în cele din urmă la decizii politice şi la mutarea unor fonduri publice dintr-un oraş în altul. Iar asta, la rândul său, a avut drept urmare o primăvară şi o vară pline de trădări oribile, o toamnă a urii şi o iarnă a violenţei. A început cu certuri în patinoar şi aproape că s-a terminat cu lupte de stradă – bărbaţii în geci negre, pe care poliţia îi numeşte „huligani", dar cărora toată lumea din Björnstad le zice „Gaşca", şi-au atacat duşmanii din Hed, iar bărbaţii din Hed le-au răspuns dând foc cârciumii Blană de Urs. În goana după răzbunare, Gaşca a pierdut,

într-un accident de maşină, un tânăr pe care toţi îl iubeau mai presus decât orice, Vidar. Asta a fost culmea şi consecinţa finală a ani şi ani de violenţă. După aceea, nimeni n-a mai avut putere să continue. Vidar a fost înmormântat, doi bărbaţi din Hed au fost băgaţi la închisoare, iar huliganii au ajuns la un acord de încetare a focului. Pacea încă ţine, cât de cât, dar pare tot mai fragilă pe zi ce trece.

Kevin şi familia lui s-au mutat din oraş şi nu se vor întoarce niciodată – nimeni n-ar înghiţi asta. Întregul Björnstad a făcut tot ce a putut ca să şteargă toate amintirile despre Kevin şi, deşi nimeni n-ar recunoaşte, a fost mult mai simplu când Maya şi-a făcut şi ea bagajul. S-a mutat tocmai în capitală, a început să studieze la o şcoală de muzică şi aproape că a devenit alt om. Aşa că toţi cei rămaşi în Björnstad au putut vorbi din ce în ce mai puţin despre „scandal", până când au simţit că parcă nici nu s-a întâmplat vreodată.

Benji Ovich, cândva cel mai bun prieten al lui Kevin, şi-a făcut şi el bagajul, mai mic decât al Mayei, dar s-a dus mult mai departe. Maya a plecat spre ceva, Benji a plecat şi atât. Ea a căutat răspunsuri în lumină, el în întuneric. Ea în artă, el pe fundul sticlelor, dar nici unul, nici celălalt nu a reuşit să găsească vreunul.

În locul pe care l-au lăsat în urmă, Clubul de Hochei Björnstad era pe cale să se destrame. Într-un oraş care a avut întotdeauna visuri imposibile, nimeni nu mai avea vlagă să viseze. Peter Andersson, tatăl Mayei, şi-a dat demisia din funcţia de director tehnic al clubului şi a renunţat la hochei. Sponsorii s-au retras, iar prefectura şi-a pus chiar problema să desfiinţeze clubul şi să aloce toate fondurile şi sponsorizările celui din Hed. Dar Björnstad a fost salvat în al doisprezecelea ceas de noi resurse şi de oameni de afaceri locali încăpăţânaţi. Noii proprietari străini ai fabricii au

văzut clubul ca pe o oportunitate de a se face acceptaţi de localnici, iar un politician oportunist, pe nume Richard Theo, ca pe o şansă să-şi atragă voturi. Astfel, prin ei, clubul a primit la timp exact cât capital îi trebuia pentru a scăpa de la pieire. În acelaşi timp au fost înlocuiţi membrii vechiului comitet de conducere, au avut loc şedinţe de „relansare" şi, în scurt timp, conducerea prezenta cu mândrie un set complet nou de „valori de bază" ale clubului. Au fost răspândite pliante cu lozinca: „E şi *uşor,* şi de *viitor* să sponsorizezi Clubul de Hochei Björnstad!" Şi, uite-aşa, în ciuda a tot, s-a întors roata. Mai întâi pe gheaţă, apoi şi dincolo de patinoar. Antrenoarea lui Björnstad, Elisabeth Zackell, aplicase la un post într-un club mai mare, dar slujba a luat-o antrenorul clubului din Hed, care a lăsat pădurea în urmă şi i-a luat cu el şi pe câţiva dintre cei mai buni jucători ai lui Hed. Echipa de acolo a rămas fără căpitan peste noapte şi, în scurt timp, a căzut în aceeaşi capcană a intrigilor şi jocurilor de putere ca orice alt club aflat în aceeaşi situaţie. Între timp, Zackell s-a apucat să formeze o echipă nouă în Björnstad – l-a făcut pe un tânăr pe nume Bobo antrenor secund şi a reuşit să adune o echipă ca o bandă de haiduci, cu un băiat de şaisprezece ani în frunte, Amat. Acum Amat are optsprezece ani şi e vedeta întregii regiuni – un talent atât de mare, încât toată iarna trecută s-a zvonit că o să fie recrutat de Liga Naţională de Hochei din America de Nord şi o să ajungă jucător profesionist acolo. A dominat pe teren în toate meciurile sezonului trecut până în primăvară, când s-a accidentat. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, tot oraşul zice că Björnstad ar fi ajuns cap de serie şi ar fi urcat în clasament. Iar dacă Hed n-ar fi reuşit, printr-un miracol, să câştige puncte în ultimele meciuri, ar fi ieşit pe ultimul loc şi ar fi fost retrogradat.

Aşa că tot ce părea de-a dreptul imposibil când Maya şi Benji au plecat de-aici, doi ani mai târziu pare doar o chestiune de timp: oraşul verde e în ascensiune, oraşul roşu – în picaj. Lună de lună Björnstad pare să câştige noi sponsori, iar Hed să-i piardă. Patinoarul din Björnstad a fost recent renovat, pe când acoperişul celui din Hed stă să cadă. Principalii angajatori din Björnstad, fabrica şi supermarketul, au noi locuri de muncă. Cel mai mare angajator din Hed, spitalul, face reduceri de personal în fiecare an. Acum Björnstad are banii şi slujbele, acum noi suntem învingătorii.

Vrei să înţelegi toate astea? Atunci trebuie să ştii că e vorba de mai mult decât geografie. De sus, arătăm ca două oraşe obişnuite, ascunse în pădure, doar un pic mai mari decât nişte sate în ochii unora. Tot ce desparte de fapt Björnstadul de Hed e un drum ce şerpuieşte printre copaci. Nu pare lung, dar, dacă ajungi pe-aici, îţi dai seama repede că nu-i nicidecum floare la ureche să-l iei la pas pe temperaturi sub zero grade şi cu vântul bătând din faţă. Iar aici nu sunt decât grade cu minus, iar vântul bate întotdeauna din faţă. Îi urâm pe cei din Hed şi ei ne urăsc pe noi. Chiar şi când câştigăm toate meciurile dintr-un sezon, dar luăm bătaie într-unul singur contra lui Hed, ne simţim de parcă tot anul e pierdut. Nu ne ajunge să ne meargă nouă bine, trebuie să le meargă lor al dracului de prost ca să ne priască. Abia atunci putem să ne bucurăm cu adevărat. Björnstad joacă în tricouri verzi, cu un urs pe ele, Hed în unele roşii, cu un taur. Sună simplu, dar culorile astea fac imposibil de zis unde se termină problemele cu hocheiul şi unde încep toate celelalte. Nu există niciun gard vopsit în roşu în Björnstad şi niciunul vopsit în verde în Hed, indiferent dacă proprietarul casei e pasionat de hochei sau nu. Aşa că nimeni nu ştie dacă echipele şi-au luat culorile după cele ale gardurilor sau invers. Dacă ura a dat naştere cluburilor sau cluburile au dat naştere urii. Vrei să înţelegi

oraşele unde hocheiul e rege? Atunci trebuie să înţelegi că aici hocheiul are de-a face cu mult mai mult decât cu sportul.

Vrei să înţelegi oamenii de aici? Să-i înţelegi cu adevărat? Atunci trebuie să ştii că, foarte curând, o catastrofă naturală îngrozitoare va distruge lucruri la care ţinem. Căci poate că locuim în oraşe unde hocheiul e mai presus de orice, dar suntem în primul rând oameni ai pădurii. Trăim înconjuraţi de copaci, pietre şi pământ care au văzut specii apărând şi dispărând preţ de mii de ani. Ne putem noi da mari şi tari, dar cu natura nu ne putem măsura forţele. Într-o zi o să se stârnească vântul aici şi, în noaptea următoare, o să simţim că nu se mai opreşte.

În curând Maya o să cânte despre noi, cei aproape de sălbăticie şi cu sălbăticia în suflet. O să cânte despre cum locul unde ea a crescut e modelat de tragedii – cele care ne-au lovit şi cele de care ne facem vinovaţi. O să cânte despre toamna asta, în care pădurea s-a întors împotriva noastră cu toată forţa. O să cânte despre cum orice comunitate e suma alegerilor sale şi despre cum ceea ce ne leagă, până la urmă, sunt istoriile noastre personale. O să cânte aşa:

A început cu o furtună...

Cea mai aprigă furtună de prin locurile astea într-o generaţie întreagă. Poate că spunem aşa despre orice furtună, dar asta e incomparabilă. S-a tot vorbit că zăpada s-ar putea să întârzie anul ăsta, dar că vânturile s-au pornit devreme. August se termină cu o căldură înăbuşitoare ce nu prevesteşte nimic bun, înainte ca toamna să dea buzna pe uşă la începutul lui septembrie şi temperatura să intre în picaj liber. În jur, natura devine imprevizibilă şi agresivă, câinii şi vânătorii sunt primii care îşi dau seama, apoi noi toţi. Simţim ameninţarea în aer, cu toate astea,

furtuna se abate cu o asemenea forţă, încât ne taie răsuflarea. Smulge pădurea din rădăcini şi stinge cerul, se năpusteşte asupra caselor şi oraşelor noastre ca un bărbat la un copil să-l bată. Trunchiuri străvechi, înainte de neclintit ca stâncile, acum dintr-odată slabe ca firele de iarbă sub talpă, se încovoaie, rafalele de vânt ne urlă în urechi atât de tare, încât vedem copaci căzând, dar nu-i auzim pârâind când se crapă în două. Printre case zboară tablă zincată şi ţigle de pe acoperiş desprinse şi aruncate în aer, proiectile greoaie şi ascuţite ca nişte suliţe, vânând pe oricine încearcă să ajungă la adăpost. Pădurea se prăbuşeşte peste drumuri şi nu mai e posibil nici să ajungi, nici să pleci de-aici. Pana de curent care urmează lasă oraşele oarbe în noapte, iar telefoanele mobile funcţionează doar când şi când. Cei care reuşesc să dea de cineva drag urlă acelaşi lucru în receptor: „Stai în casă! Stai în casă!"

Dar un tânăr din Björnstad conduce panicat o maşină mică pe drumuri înguste, ca să ajungă la spitalul din Hed. N-a avut curaj să plece de-acasă, dar nici curaj să rămână. Lângă el, soţia lui. E gravidă şi stă să nască, furtună au ba. El se roagă la Dumnezeu ca ateii cu un picior în groapă, iar ea ţipă când copacul se prăvăleşte nemilos peste capotă, îndoind tabla cu atâta forţă, încât reculul o dă cu capul de parbriz. Nimeni nu-i aude.

3
POMPIERI

Vrei să înţelegi oamenii din două oraşe unde hocheiul e rege? Să-i înţelegi cu adevărat? Atunci trebuie să ştii tot răul de care suntem în stare.

* * *

Vântul nu şuieră peste casa de la marginea oraşului, ci rage. Trage de faţadă ca un aspirator uriaş, iar podeaua vibrează făcând tricourile şi fanioanele roşii cu emblema Clubului de Hochei Hed atârnate peste tot să se legene. Cei patru copii ai familiei vor povesti apoi că a fost ca şi cum universul încerca să-i omoare. Tess, cea mai mare dintre ei, are şaptesprezece ani, apoi la rând vin Tobias – cincisprezece ani, Ted – treisprezece şi Ture – şapte. Sunt speriaţi, ca orice copii, dar sunt treji şi pregătiţi, căci ei nu sunt întocmai ca orice copii. Mama lor e moaşă, tatăl e pompier şi uneori starea de criză parcă e singura în care familia asta e funcţională. De îndată ce şi-au dat seama ce urma să se întâmple, copiii au ieşit afară, au adunat mobila de pe verandă, leagănele şi barele de căţărat din grădină, ca să nu le arunce vântul prin fereastră când le găseşte. Tatăl, Johnny, a fugit să ajute nişte vecini undeva în josul străzii. Mama, Hannah, şi-a sunat toţi cunoscuţii să-i întrebe dacă au nevoie de ceva. Au fost multe telefoane, căci Hannah pare să cunoască pe toată lumea. Amândoi sunt născuţi şi au crescut în Hed şi, cum unul lucrează la staţia de pompieri, iar celălalt la spital, până la urmă te ştiu toţi. Aici trăiesc de-o viaţă, iar copiii lor au învăţat să meargă pe bicicletă pe aceleaşi alei dintre case ca şi ei odinioară, şi sunt crescuţi după principii simple: iubeşte-ţi familia, munceşte din greu, bucură-te când Hed câştigă un meci şi încă şi mai tare când Björnstad ia bătaie! Ajută-i pe cei care au nevoie, fii un vecin bun şi nu uita niciodată de unde te tragi! Principiul ăsta din urmă mai ales, copiii nu-l învaţă doar fiindcă aşa le spun părinţii, ci fiindcă le arată. Îi învaţă că poţi să te cerţi pe orice, dar, în situaţiile care contează cu adevărat, trebuie să fii unit cu ai tăi, căci singur n-are nimeni nicio şansă.

Furtuna de afară a întrerupt o altă furtună, înăuntru. Părinţii erau în toiul uneia dintre certurile lor, una mare. Hannah e o femeie mică şi subţire. Stă la fereastra bucătăriei, îşi muşcă obrajii şi îşi masează vânătăile. E măritată cu un idiot. Johnny e înalt, lat în umeri, cu o barbă deasă şi pumnii grei. Pe vremea când juca hochei, era cunoscut drept primul care îşi aruncă mănuşile şi sare la bătaie. Taurul înfuriat, emblema Clubului de Hochei Hed, ar fi putut foarte bine fi o caricatură a lui Johnny. E repezit şi căpos, de modă veche şi plin de prejudecăţi, întruchiparea liceanului tipic, găligios, care nu se maturizează niciodată. A jucat hochei câtă vreme sportul i-a dat voie, apoi s-a făcut pompier, a schimbat un vestiar cu altul şi a continuat să se ia la întrecere pe orice: cine face cele mai multe flotări, cine aleargă cel mai repede prin pădure, cine bea cele mai multe beri la petrecerea cu grătar. Hannah a ştiut din prima zi cu el că tot ce era fermecător la început putea deveni periculos într-o zi, că aceia care nu suportă să piardă pot deveni agresivi, că un temperament pasional se poate preschimba în violenţă. „Fitil lung, dar mult praf de puşcă la capăt, cei mai periculoşi!" obişnuia să zică socrul ei. În hol e o vază care cândva s-a făcut ţăndări, lipite apoi la loc cu grijă, astfel încât Hannah să nu uite niciodată.

Johnny se întoarce din grădină. Trage cu coada ochiului spre ea, să vadă dacă încă e zdruncinată. Aşa se termină mereu certurile lor, fiindcă e măritată cu un idiot care n-ascultă niciodată – ceva se face ţăndări de fiecare dată.

Hannah se gândeşte adesea la cât de dur le dă Johnny tuturor impresia că este, dar cât de incredibil de sensibil şi uşor de rănit e, de fapt. Când clubul din Hed ia bătaie, e ca şi cum ia şi el. Când ziarul local a scris primăvara trecută că „Clubul de Hochei Björnstad reprezintă modernul, iar Clubul de Hochei Hed tot ce e

vechi şi demodat", Johnny a luat-o personal, de parcă scriseseră şi că toată viaţa lui şi valorile în care crede el sunt greşite. Clubul e oraşul şi oraşul e familia lui – atât de neclintită îi e loialitatea, iar asta scoate şi tot ce-i mai bun, şi ce-i mai rău din el. Are impresia că trebuie să fie întotdeauna tare, să nu-i fie niciodată teamă, să fie întotdeauna primul care aleargă drept spre catastrofă.

Acum doi ani, ţara a fost pârjolită de incendii de pădure. Nici Hed, nici Björnstad n-au fost afectate, dar, la vreo două ore mai la sud, a fost rău de tot. Johnny, Hannah şi copiii plecaseră în vacanţă, prima după multă vreme, şi erau în drum spre un parc acvatic de distracţii când au auzit ştirile la radio. Cearta a început înainte să-i sune telefonul lui Johnny, căci Hannah ştia deja că, în momentul în care avea să sune, Johnny urma să întoarcă maşina pe loc şi să o ia înapoi spre casă. Copiii se ghemuiseră pe bancheta din spate a microbuzului, căci mai văzuseră asta înainte: aceeaşi ceartă, aceleaşi ţipete, aceiaşi pumni strânşi. Măritată cu un idiot, da!

Cât a fost Johnny plecat să lucreze acolo unde erau incendiile, ştirile la televizor erau tot mai proaste pe zi ce trecea. Hannah era nevoită să se prefacă în fiecare seară că nu era îngrijorată, în timp ce copiii adormeau plângând, şi în fiecare noapte stătea răvăşită la fereastra bucătăriei. În cele din urmă, Johnny s-a întors acasă. Trecuse, poate, puţin peste o săptămână, dar Hannah se simţea de parcă trecuseră o sută. Era tras la faţă şi atât de mânjit, încât negreala parcă nu s-a mai spălat niciodată de-a binelea de pe pielea lui. Din bucătărie, l-a văzut coborând dintr-o maşină, la intersecţie, împletindu-se spre casă pe ultimii metri, de parcă era gata să se prăbuşească într-un nor de praf în orice clipă. Hannah a dat să iasă, dar copiii îl văzuseră deja şi, zburând în jos pe scări, au trecut pe lângă ea, înghesuindu-se şi împiedicându-se unii de alţii să-i iasă cât mai repede în întâmpinare. Hannah a rămas la fereastra

bucătăriei. I-a văzut aruncându-se în braţele lui Johnny, agăţaţi toţi patru de trupul lui uriaş, ca patru maimuţe: Tobias şi Ted de gât, Tess de spate şi Ture, mititelul, atârnat de-un braţ. Johnny era murdar, transpirat şi epuizat, dar i-a ridicat pe toţi patru şi i-a cărat până acasă de parcă nu cântăreau mai nimic. Seara s-a culcat pe o saltea în camera lui Ture, dar, în scurt timp, toţi copiii şi-au adus saltelele lângă a lui. A durat patru nopţi până ca Hannah să-l primească înapoi. Până să-i simtă braţele cuprinzând-o şi să respire din nou în pulovărul lui. În a patra dimineaţă era atât de geloasă pe propriii ei copii, atât de furioasă pe ea însăşi şi de obosită să-şi tot ţină în frâu sentimentele, încât a dat de pământ cu nenorocita aia de vază.

Apoi s-a apucat să lipească cioburile la loc şi nimeni din familie n-a avut curaj să-i zică nimic până când n-a terminat. Atunci Johnny s-a aşezat pe podea lângă ea, ca de obicei, şi i-a şoptit: „Nu mai fi supărată pe mine! Nu suport când eşti supărată pe mine!" Hannah a simţit că i se rup coardele vocale când în sfârşit a reuşit să spună: „Nici măcar nu era focul tău, iubitule, nu AICI ardea!" Iar el s-a aplecat încet spre ea, Hannah i-a simţit răsuflarea în palme când i le-a sărutat, şi i-a zis: „Toate focurile sunt ale mele!" Doamne, cât îl adoră şi-l urăşte pe idiot când vorbeşte aşa! „Datoria ta e să vii acasă. Singura ta datorie e să vii acasă", i-a reamintit ea, iar el a zâmbit şi a zis: „Păi nu sunt acasă?" Iar ea i-a tras o scatoalcă în umăr, cât de tare a putut.

Hannah a întâlnit atâţia bărbaţi idioţi care se iluzionează că ar fi dintr-aceia care aleargă spre foc la nevoie, să-i salveze pe alţii, dar idiotul ei chiar e unul care face asta. Aşa că, de fiecare dată când Johnny pleacă, au aceeaşi ceartă, căci de fiecare dată Hannah se înfurie pe ea însăşi că i se face atât de frică pentru el. Şi cearta se termină întotdeauna cu ea dând cu ceva de pământ. Data trecută a

fost o vază. Astăzi sunt încheieturile propriilor degete. Când a început furtuna şi Johnny s-a dus imediat să-şi pună telefonul la încărcat, ca să fie pregătit, Hannah a dat cu pumnul în blatul chiuvetei din bucătărie. Iar acum îşi masează vânătăile şi înjură. Vrea ca Johnny să plece, doar că urăşte că trebuie să plece – şi vorbele exact aşa îi şi ies din gură.

Johnny intră în bucătărie. Hannah îi simte barba atingându-i ceafa. Se crede aşa de tare, de dur, dar, de fapt, e cel mai sensibil dintre toţi. De-asta nici nu se răsteşte la ea vreodată. Furtuna bate la fereastră şi amândoi ştiu că o să sune în curând telefonul şi că el va trebui să plece, iar ea se va înfuria din nou. „În ziua în care nu se mai supără pe tine, atunci să-ţi faci griji, că atunci înseamnă că nu te mai iubeşte!" i-a zis lui Johnny taică-su când s-a căsătorit. „Fitil lung, dar şi mult praf de puşcă în femeia asta, ai grijă!" a mai zis tatăl râzând.

Poate că e măritată cu un idiot, dar nici ea nu e prea zdravănă la cap, zău! Hachiţele ei îl împing pe Johnny până la limita epuizării uneori şi haosul ei îl scoate din minţi. El se panichează când lucrurile nu sunt în ordine, *aşa că* ştie unde le găseşte – iar asta e valabil şi în autospeciala de stingere, şi în şifonier, şi în sertarele bucătăriei. Dar s-a însurat cu o femeie care nu crede că e musai să ai locul tău stabilit nici măcar în pat. Hannah se poate culca pe-o parte a patului într-o seară şi pe cealaltă în următoarea, fără nicio noimă, pur şi simplu, iar el nici nu mai ştie ce îl frustrează mai tare la ea. Ce oameni n-au locuri stabilite *în pat?* În plus, Hannah intră încălţată în casă şi nu spală chiuveta după ce o foloseşte, pune cuţitele pentru unt pe locul celor pentru brânză şi invers şi, uite-aşa, fiecare blestemat de mic dejun e o adevărată căutare de comori fiindcă nevastă-sa e mai rău decât copiii!

Dar acum Hannah întinde mâna şi îşi lasă degetele să rătăcească în barba lui, iar el îi cuprinde mijlocul cu mâinile şi nimic nu mai contează. S-au învăţat unul cu altul. Ea a acceptat că viaţa cu un pompier are un ritm pe care alţii nu-l pot înţelege niciodată. S-a obişnuit să facă pipi pe întuneric fiindcă, după ce s-au mutat împreună, în primele dăţi când aprindea becul în baie în toiul nopţii, Johnny se trezea crezând că era becul intermitent de alertare de la staţia de pompieri. Se scula, se îmbrăca şi era deja la maşină înainte ca Hannah să vină în fugă după el, doar în chiloţi, şi să-l întrebe ce dracu' face. Asta s-a întâmplat preţ de câteva nopţi confuze, până când Hannah a acceptat că Johnny nu se putea dezvăţa şi că, în adâncul sufletului, nici ea nu voia ca el să se dezveţe.

Johnny e unul dintre aceia care aleargă spre foc. Fără şovăială, fără întrebări, doar aleargă. Sunt rari oamenii ca el, dar îi recunoşti imediat.

* * *

Ana are optsprezece ani. E acasă, cu tatăl ei, undeva la periferia Björnstadului şi se uită pe fereastră. Şchioapătă uşor, s-a accidentat la un genunchi în timpul unui antrenament de arte marţiale, după ce un tip de-o vârstă cu ea a îndrugat ceva, cum că fetele n-ar fi în stare să lovească bine. Ana i-a tras un picior şi i-a rupt câteva coaste, apoi un genunchi în cap, dar, deşi ţeasta băiatului era goală, din păcate era tare, aşa că fata şchioapătă acum. Întotdeauna a avut trupul iute ca fulgerul, dar judecata lentă – Ana nu se pricepe la oameni, înţelege doar natura. Iar acum vede copacii din faţa ferestrei legănându-se. I-a văzut încă de dimineaţă, de fapt, şi a ştiut, cu mult înaintea multor altora, că se apropie furtuna. Copiii

taţilor care sunt buni vânători învaţă până la urmă să simtă lucrurile astea, iar vânător mai bun decât taică-su nu există pe-aici. Tatăl petrece atât de mult timp în pădure, încât adesea uită că telefonul nu e staţia de radiocomunicaţii pentru vânătoare şi spune: „Comunicaţi!" când răspunde şi „Terminat!" după fiecare propoziţie. Ana a învăţat să meargă şi de-a buşilea, şi în două picioare în pădurea asta, fiindcă doar aşa putea fi cu el. Pădurea i-a fost locul de joacă şi şcoala, iar el a învăţat-o totul despre sălbăticiuni şi forţele invizibile ale pământului şi văzduhului. Aşa i-a arătat el că o iubeşte. Când era mică, a învăţat-o cum să găsească urme de animale şi să tragă cu puşca. După ce a mai crescut, a început s-o ia cu el când îl sunau de la poliţie că s-a întâmplat un accident pe şosea, cauzat de vreun animal sălbatic care trebuia găsit şi împuşcat dacă era rănit. Trăind înconjurat de pădure, înveţi s-o protejezi, dar şi cum te poate proteja. În cele din urmă, ajungi să aştepţi cu nerăbdare aceleaşi lucruri ca şi plantele, de pildă primăvara şi soarele, dar şi să te temi de aceleaşi lucruri: de foc, fireşte, dar aproape că şi mai mult de vânt. Căci vântul nu poate fi oprit sau stins, vântul nu se dă la o parte nici din calea trunchiurilor, nici a făpturilor, vântul zdrobeşte, spulberă şi omoară ce vrea.

Ana a auzit furtuna în adierile din vârfurile copacilor şi a simţit-o în piept când afară era încă linişte şi pace. A umplut toate bidoanele şi găleţile cu apă, a adus aragazul de camping din subsol, a pus baterii noi în frontală şi a pregătit lumânări şi chibrituri. Apoi a tăiat lemne preţ de câteva ore, mecanic şi îndârjit, şi le-a cărat în sufragerie. Iar acum, când furtuna ajunge în Björnstad, închide uşile şi ferestrele şi spală zgomotos vasele în bucătărie, ascultând melodiile celei mai bune prietene a ei, Maya, căci vocea ei o calmează pe Ana şi cele mai banale zgomote ale

Anei liniştesc câinii. Când era mică, ei o protejau, acum e invers. Dacă o întrebi pe Maya cine e Ana, îţi va răspunde: „O războinică.” Nu zice asta fiindcă Ana e în stare să facă praf pe oricine, ci pentru că viaţa a încercat s-o facă praf pe Ana de când s-a născut şi n-a avut nicio şansă. Ana e indestructibilă.

Ana e în ultimul an de liceu în Björnstad, dar s-a maturizat de mult, căci fiicele părinţilor care se ascund în fundul sticlei cresc mai repede. Când Ana era mică, taică-su a învăţat-o să păzească focul în şemineu, să arunce încă un lemn, două la momentul potrivit, ca să nu se stingă. Când are perioadele lui, uneori zile, alteori luni întregi, tatăl îşi păzeşte beţia în acelaşi fel. Nu e niciodată răutăcios, nici măcar zgomotos, ci doar niciodată treaz. O să doarmă tot timpul pe furtuna asta, sforăind în fotoliul lui din sufragerie, printre toate trofeele de arte marţiale ale Anei, de care e atât de mândru, şi toate fotografiile ei din copilărie, din care Ana a decupat-o cu grijă pe maică-sa. Tatăl e prea beat ca să audă telefonul. Fata spală vasele mai departe şi dă muzica mai tare, cu câinii la picioare. Nici ei n-aud nimic. Iar telefonul sună, sună şi iar sună.

În cele din urmă cineva sună la uşă.

* * *

— Nu-i nimic, doar niţel vânt, şopteşte Johnny.

Hannah încearcă să-l creadă. De data asta nu trebuie să stingă incendii, ci el şi ceilalţi pompieri trebuie să meargă cu drujbe electrice să degajeze drumurile peste care au căzut copaci, astfel încât echipajele de intervenţie şi salvare sau cei de la serviciul social de îngrijire la domiciliu să poată trece. „Să fii pompier aici

înseamnă să fii pădurar nouăzeci la sută din timp", mormăie el de obicei, dar ea ştie că o zice cu mândrie, e şi el parte din pădurea asta.

Hannah se întoarce spre el, se ridică în vârful picioarelor şi îl muşcă de obraz, iar lui i se înmoaie genunchii. E cel mai masiv şi mai puternic în aproape orice încăpere ar păşi, dar, indiferent ce cred alţii despre el, Johnny ştie că, dacă ar fi copiii lor de cealaltă parte a unui foc, Hannah ar ajunge prima la ei, nu el. E complicată, rebelă şi obraznică şi, în mod cert, nu uşor de mulţumit, dar o iubeşte, mai ales pentru instinctul ei de a ocroti, brutal şi lipsit de orice compromis. „Îi ajutăm pe cei pe care îi putem ajuta", îi şopteşte Hannah mereu la ureche în zilele cele mai rele, când el sau ea pierd pe cineva la muncă. Johnny e pompier, trebuie să fie mereu pregătit să dea ochii cu moartea. Dar Hannah e moaşă şi o vede doar în cele mai rele momente posibile în care poate cineva vedea moartea: în primele clipe de viaţă. Cuvintele ei sunt şi o consolare, şi un mod de a le reaminti amândurora care le e datoria: ajutăm dacă putem, când putem, pe cei pe care îi putem ajuta. E şi o datorie, şi un fel de a fi.

Îi dă drumul încet din braţe – nu se va obişnui niciodată că o pacoste dezordonată ca ea încă îl poate întoarce pe dos complet. Se duce să verifice dacă telefonul se încarcă, iar ea se uită lung după el – nu se va obişnui niciodată că un pedant enervant ca el încă o poate face, după douăzeci de ani, să vrea să-i rupă hainele de pe el doar o privire dacă îi aruncă.

Aude telefonul în hol. E timpul. Închide ochii, înjură şi îşi promite să nu se ia la ceartă. El nu-i promite niciodată că o să se întoarcă acasă teafăr, fiindcă asta aduce ghinion. Îi spune doar că o iubeşte şi i-o repetă iar şi iar, dar ea îi răspunde mereu: „Păi să faci bine să!" Telefonul continuă să sune. Văzând că nu răspunde,

Hannah se gândeşte că Johnny s-a dus la toaletă, aşa că îl strigă din răsputeri, căci vântul zgâlţâie asurzitor ferestrele. Copiii stau aliniaţi în capul scărilor, gata să-l îmbrăţişeze la plecare. Tess îşi ţine cei trei fraţi mai mici pe după umeri: Tobias, Ted, Ture. Lui Johnny i se pare o prostie că au toţi nume care încep cu aceeaşi literă, dar aşa s-a înţeles cu Hannah când erau îndrăgostiţi, la început – ea să boteze copiii, iar el să boteze câinii. Câini n-au ajuns să-şi ia. Hannah a fost întotdeauna un negociator mai bun.

Ture plânge cu nasul în cămaşa lui Tess, dar niciunul dintre fraţi nu-i spune să tacă. Au plâns şi ei când erau mici, fiindcă atunci când cineva din familie e pompier, toată familia e. Nu-şi permit luxul de a gândi că „n-o să ni se întâmple nouă", trebuie să fie raţionali. Aşa că înţelegerea părinţilor e simplă: nu se expun niciodată pericolului în acelaşi timp. Copiilor trebuie să le rămână măcar un părinte, dacă s-ar întâmpla ce-i mai rău.

În hol, Johnny ridică vocea la telefon. În cele din urmă ţipă, dar nu e nimeni la capătul firului. Îşi zice c-o fi apăsat pe vreun buton din greşeală – se uită în lista de apeluri, dar n-a sunat nimeni de când a vorbit cu maică-sa în urmă cu zece minute. Telefonul continuă să sune până când îşi dau seama că nu al lui sună, ci al ei. Hannah îl ia derutată, se uită lung la număr, aude vocea şefului la celălalt capăt. Treizeci de secunde mai târziu, fuge.

Vrei să-i înţelegi pe oamenii ăştia? Să-i înţelegi cu adevărat? Atunci trebuie să ştii şi tot binele de care suntem în stare.

4
SĂLBATICI

Pe Benji îl trezeşte o bubuitură. Nu-şi dă seama unde e până nu se ridică în capul oaselor. Mahmureala îi spulberă orice unitate de măsură şi se simte prea mare pentru încăperea în care se află, ca şi cum s-ar fi trezit într-o căsuţă pentru păpuşi. Nu-i nimic neobişnuit, asta i se întâmplă de mult timp. De la o vreme, se scoală în fiecare dimineaţă şocat că încă e în viaţă.

E dimineaţa de după furtună, dar el încă nu ştie că a fost furtună. Nu ştie nici măcar dacă a uitat ce a visat sau încă visează. Părul lung îi intră în ochi, fiecare os şi ligament îl doare – trupul lui încă are musculatura unei vieţi în şi pentru hochei, dar Benji are douăzeci de ani şi n-a pus patinele în picioare de aproape doi ani. Şi-a fumat minţile şi şi-a hămesit trupul. Încearcă să se ridice din pat, dar se lasă pe-un genunchi, clătinându-se. Sticlele goale se rostogolesc pe podea, printre foiţe pentru ţigări, brichete şi resturi de folie de aluminiu, iar durerea de cap îl izbeşte brusc, cu atâta putere, încât nici cu palmele lipite de urechi nu e în stare să-şi dea seama dacă zgomotul vine din lăuntrul lui sau de-afară. O altă bubuitură, un tunet – pereţii se zguduie, iar Benji se ghemuieşte, de teamă să nu se prăbuşească peste el ochiul de fereastră din tavan şi să-l îngroape sub cioburi. În colţul camerei telefonul sună, sună, sună fără oprire.

A plecat din Björnstad acum doi ani şi de-atunci a fost pe drumuri. A părăsit locul unde a locuit toată viaţa, a luat trenuri şi vapoare, a făcut autostopul cu camioane, până când oraşele de pe marginea şoselei nu mai aveau echipe de hochei. S-a rătăcit dinadins şi s-a autodistrus în toate felurile cu putinţă, dar a găsit şi

lucruri după care n-a ştiut că tânjise. Priviri, mâini şi răsuflări în ceafă. Ringuri de dans fără întrebări. A avut nevoie de haos ca să se elibereze, de singurătate ca să nu mai fie singur. Nicio clipă nu s-a gândit să se întoarcă, să plece acasă – acasă putea la fel de bine să fie pe o altă planetă.

E fericit? Dacă întrebi asta, atunci poate că nu-l înţelegi deloc. Fericirea n-a fost niciodată ceva ce şi-a dorit Benji.

La fereastra micii camere de hotel, mahmur şi buimac, se uită afară, la lume, fără să fie parte din ea. În stradă, două maşini s-au ciocnit, asta fusese bubuitura. Oamenii ţipă. Ceva îi sună în urechi. Sună, sună, sună, până când Benji îşi dă seama că e telefonul.

— Alo? reuşeşte să îngaime, cu o voce răguşită, nefolosită de ore întregi, dar folosită la maximum înainte.

— Eu sunt, şopteşte sora lui cea mare la celălalt capăt, apăsată şi obosită.

— Adri? Ce s-a întâmplat?

Adri îşi cântăreşte atent vorbele, căci Benji e prea departe ca să-l poată îmbrăţişa, cum ar vrea o soră să-şi îmbrăţişeze frăţiorul, când trebuie să-i spună ce urmează să-i spună. Benji o ascultă tăcut – s-a antrenat toată viaţa să nu arate când ceva se stinge în el.

— A murit? spune el într-un târziu, iar sora trebuie să repete, de parcă Benji a uitat bucăţi din propria-i limbă.

În cele din urmă, şopteşte doar „OK”, iar hârâitul propriului oftat în receptor e tot ce se aude din tumultul care îi frânge inima.

Închide şi îşi face bagajul. Nu-i ia mult timp, n-are multe lucruri, e mereu gata să plece şi să lase totul în urma lui.

— *What's going on? What time is it?*[1] şopteşte din pat o altă voce.

---

[1] Ce e? Cât e ceasul? (în engl. în orig.).

— *I have to go*[2], spune Benji.

E deja în drum spre uşă, încă dezbrăcat până la brâu. Tatuajul mare de pe braţ, cu ursul, pare mai şters după atâtea luni în soare. Multe cicatrici lucesc rozalii pe pielea lui brună, bronzată, ca de sălbatic. Mai multe cicatrici are însă pe pumni decât pe faţă, fiindcă Benji se pricepe să fie sălbatic mai bine decât cei mai mulţi.

— *Go where?*[3]

— *Home!*[4]

Vocea strigă ceva după el, dar Benji e deja pe scări. Ar putea să-i răspundă, să-i promită că o să-l sune, dar dacă e ceva ce Benji a învăţat acolo unde a crescut este că nu mai are putere să mai mintă pe nimeni.

5
MOAŞE

În noaptea asta, o furtună se abate asupra a două oraşe şi doboară copaci şi oameni. Mâine-dimineaţă, un tânăr şi o tânără, el cu un urs tatuat pe braţ, ea cu o chitară în mână, se vor întoarce acasă pentru o înmormântare. Aşa începe totul de data asta. În aşezările aflate aproape de sălbăticie, oamenii sunt legaţi unii de alţii cu fire invizibile, dar şi prinşi cu cârlige ascuţite, aşa că, dacă unul se întoarce prea brusc, nu întotdeauna trage doar pătura de pe altul. Uneori ne smulge inima din piept tuturor.

---

[2] Trebuie să plec. (în engl. în orig.).

[3] Unde să pleci? (în engl. în orig.).

[4] Acasă. (în engl. în orig.).

* * *

În Hed, Johnny se ţine prin casă după nevastă-sa. Hannah îi povesteşte pe scurt, în timp ce urcă la etaj, în dormitor, să-şi ia geanta de serviciu: un cuplu tânăr, de la o gospodărie la nord de Björnstad, aşteaptă primul copil şi, când i s-a rupt apa femeii, au plecat cu maşina spre spitalul din Hed, fără să-şi dea seama cât de rea avea să fie furtuna. Au încercat s-o ia pe scurtătură, pe drumurile forestiere înguste dinspre est, în loc s-o ia pe şoseaua mare. Erau în mijlocul pădurii, între oraşe, când au virat brusc ca să nu se ciocnească de un copac căzut, dar nu l-au văzut pe al doilea, care tocmai se prăbuşea, iar acum maşina e prinsă sub trunchi acolo, naiba ştie unde. Reuşiseră să sune la spital, dar nu era nicio ambulanţă prin apropiere şi oricum era greu de zis dacă ar fi reuşit să ajungă la ei acum, când drumurile forestiere erau blocate. Femeia şi copilul din maşină n-au altă şansă decât o moaşă care e liberă în seara asta şi care locuieşte suficient de aproape să poată ajunge la ei – ultima bucată de drum pe jos, dacă nu e altă cale.

Rămas în pragul dormitorului, Johnny ar vrea s-o întrebe pe nevastă-sa dacă s-a tâmpit cumva, dar, după douăzeci de ani împreună, ştie care e răspunsul. Hannah se întoarce atât de brusc, încât se dă cu capul de pieptul lui. Braţele lui o cuprind tandru şi Hannah dispare cu totul în îmbrăţişare.

— Te iubesc! Te iubesc al dracu' de mult, idiotu' dracu'! şopteşte ea.

— Păi să faci bine să! răspunde el.

— Mai sunt pături şi-n lada din pod, iar lanternele sunt...

— Ştiu, nu-ţi face griji, da' tu trebuie să... fir-ar! Nu poţi să... fir-ar! începe Johnny.

Când îşi afundă faţa în pieptul lui, Hannah îi simte tremurul.

— Nu te supăra pe mine, iubitule! Eu sunt aia furioasă, tu trebuie să fii ăla cu capul pe umeri, murmură ea.

Iar el încearcă. Doamne, cât încearcă!

— Trebuie să iei pe cineva cu tine. Pe cineva care cunoaşte pădurea, iubito! O să fie întuneric şi...

— N-ai cum să vii cu mine, ştii şi tu. Niciodată amândoi în acelaşi avion, niciodată amândoi afară pe furtună în acelaşi timp! Copiii trebuie să...

— Ştiu, ŞTIU! şopteşte el resemnat.

Nu s-a simţit în viaţa lui mai neputincios – neputinţa e ceva îngrozitor pentru un pompier.

Superstiţiile lui prosteşti o împiedică pe Hannah întotdeauna să-i zică: „Să te-ntorci teafăr!" când Johnny pleacă la o intervenţie, aşa că, de obicei, născoceşte ceva banal pe care el trebuie să-l facă în ziua următoare, astfel încât să-l oblige să spună că o să fie acasă atunci: „Vezi că mâine trebuie să duci sacii ăia la centrul de sortare!" sau „Mâine mergem la maică-ta la prânz, la doişpe." E micul lor ritual secret.

Aşa că nici el nu-i zice acum: „Să te-ntorci teafără!" Nu-i zice nici să nu plece, căci ştie ce ar răspunde el însuşi. O fi el puternic, dar nici măcar el nu poate opri vântul. Ea aduce copii pe lume, de ea e nevoie acum. Ajutăm dacă putem, când putem, pe cei pe care îi putem ajuta. Înainte să iasă din dormitor, o ia de braţ – ar vrea să-i spună ceva banal, ca Hannah să nu uite că e şi mâine o zi, dar tot ce-i dă prin cap e:

— Mâine vreau să fac dragoste cu tine!

Hannah izbucneşte în râs, îi râde în faţă şi râsul ei îi pătrunde toată fiinţa.

— Eşti defect rău!

— Mâine fac dragoste cu tine, să-ţi fie al dracului de clar!

Are lacrimi în ochi. Şi ea. Aud furia vântului afară şi ştiu prea bine că n-are rost să-şi facă iluzii că ar fi nemuritori.

— Ştii pe cineva care poate să m-ajute să găsesc locul ăla în pădure? întreabă ea, încercând să-şi stăpânească vocea.

— Da, ştiu pe cineva, o să-l sun să-i zic că vii, răspunde el şi îi scrie adresa, deşi mâna îi tremură.

Hannah ia microbuzul şi pleacă în noapte, pe o furtună care rupe copacii în două şi omoară ce are chef. Nu promite că o să se întoarcă teafără. Johnny şi copiii se uită după ea de la fereastra bucătăriei.

* * *

În cele din urmă, câinii simt că e cineva la uşă şi încep să latre, poate mai mult din instinct decât din cauza soneriei. Ana se apropie precaută de fereastră şi se uită afară. Cine naiba să fie pe vremea asta? Pe treptele de la intrare e o femeie singură, cu gluga pelerinei de ploaie trasă pe cap şi trupul zvelt aplecat contra vântului.

— E ACASĂ TAICĂ-TU? ţipă femeia când Ana crapă uşa.

În jurul lor, pădurea duduie ca închisă într-o conservă de tinichea trântită de colo-colo de uriaşi.

Parcat pe iarbă, la câţiva metri mai încolo, microbuzul femeii se clatină în rafalele de vânt. „Idioată maşină de condus pe furtună, dacă chiar e musai să conduci pe furtună!" îşi zice Ana. În plus, pe sub pelerină femeia poartă o geacă roşie, adică a venit tocmai din... *Hed?* Nu-i normală la cap? Ana e atât de cufundată în gândurile ei, încât abia dacă reacţionează când femeia se apropie şi ţipă iar, aproape scuipând cuvintele:

— E o maşină blocată în pădure şi bărbată-miu zice că dacă e cineva care să mă poată duce acolo pe vremea asta, taică-tu e ăla!

Ana clipeşte, încă nedumerită.

— Deci... ce? Ăăă, adică de ce e în pădure maşina aia?

— E o femeie în maşină... Stă să NASCĂ! E acasă taică-tu sau NU? se răsteşte femeia nerăbdătoare şi face un pas în hol.

Ana încearcă s-o oprească, dar femeia nu-i vede panica din privire. Cutiile de bere goale şi sticlele de băutură sunt înşirate pe blatul chiuvetei, bine spălate de fiică, să nu miroasă în pubele şi să se ruşineze de vecini. În sufragerie, braţele tatălui atârnă inerte pe braţele fotoliului, iar plămânii abuzaţi ridică şi coboară anevoie răsuflările beţivului. Moaşa e stresată, are inima în gât, iar când îi cade înapoi în piept, e ca şi cum i-ar fi căzut de la o înălţime mai mare decât se aştepta.

— Am... înţeles... Scuze... scuze c-am deranjat, mormăie ea ruşinată către Ana, se întoarce repede, iese pe uşă şi se urcă în microbuz.

Ana şovăie o clipă, apoi se repede după ea. Bate în parbriz. Femeia deschide şovăind geamul.

— Unde te duci? ţipă Ana.

— Trebuie s-o găsesc pe femeia din pădure! strigă cealaltă, în timp ce încearcă să pornească microbuzul, dar rabla naibii doar tuşeşte.

— Eşti dusă cu capu', ce-ai? Ştii ce periculos e pe vremea asta?

— STĂ SĂ NASCĂ! SUNT MOAŞĂ! urlă femeia brusc înfuriată şi izbeşte tabloul de bord mort al microbuzului.

Mai târziu, Ana nu va putea explica ce anume i s-a întâmplat atunci şi acolo. Poate ceva special, poetic, cum îi auzi pe oameni zicând în filme, când se simt inspiraţi de „o chemare înaltă". Dar,

mai mult decât orice, e simplul fapt că femeia aceea părea nebună exact în felul în care zice toată lumea că Ana e nebună.

Fuge înapoi în casă, le dă de mâncare câinilor şi dă la maximum melodia lor favorită, cântată de Maya. Apoi se întoarce cu cheile unei camionete ruginite şi o geacă mult prea mare, ale cărei poale flutură în urma ei ca o mantie.

— LUĂM MAŞINA LUI TATA!

— NU POT SĂ TE IAU CU MINE! strigă femeia.

— MAŞINA TA E VRAIŞTE!

— CREZI CĂ NU ŞTIU? zbiară femeia.

— EŞTI MULT MAI ÎN SIGURANŢĂ DACĂ VIN CU TINE, CE NAIBA!

Femeia se uită lung la adolescenta smintită. Asta nu-i o situaţie din manualele pentru moaşe. În cele din urmă înjură resemnată, îşi ia geanta şi o urmează pe fată spre maşina tatălui ei.

— HANNAH! urlă ea.

— ANA! zbiară şi Ana.

Tipic... nume atât de apropiate – Hannah va avea multe ocazii ba să înjure, ba să râdă de cât de mult adolescenta zănatică îi aminteşte de ea însăşi la optsprezece ani. Se urcă pe locurile din faţă, chinuindu-se să închidă uşile după ele, în timp ce vântul răpăie în capotă ca grindina. Ana vede arma pe bancheta din spate. Se înroşeşte ruşinată, o ia şi fuge cu ea în casă. Când se întoarce, spune fără să se uite în ochii lui Hannah:

— Uită puşca în maşină când... ştii... L-am certat de un milion de ori, gen.

Moaşa încuviinţează stânjenită.

— Taică-tu şi bărbată-miu s-au cunoscut acum câţiva ani, când cu incendiile de pădure. Cred că atunci l-au sunat pe taică-tu fiindcă ştie bine pădurea. Dup-aia au vânat de câteva ori

împreună. De fapt, cred că taică-tu e singurul om din Björnstad pe care bărbată-miu îl respectă.

E o încercare patetică de a o încuraja pe fată, Hannah ştie şi ea.

— Pe tata e uşor să-l placă lumea, doar că lui nu-i place prea mult de el uneori, răspunde Ana cu o siguranţă care-i strânge moaşei stomacul.

— Poate c-ar fi mai bine să rămâi acasă cu el, Ana.

— De ce? E beat. Nici n-o să ştie c-am plecat.

— Bărbată-miu mi-a zis să mă bazez pe taică-tu dacă e să mă duc în pădure, nu-mi place ideea că tu...

Ana pufneşte:

— Bărbată-tu e bătut în cap dacă are impresia că doar cretinii de bărbaţi se descurcă în pădure!

Moaşa zâmbeşte resemnată.

— Dacă tu crezi că doar asta îl face pe bărbată-miu bătut în cap, atunci pot să zic că n-ai cunoscut prea mulţi.

I-a zis lui Johnny tot anul să ducă microbuzul la un service ca lumea, dar el a mormăit întruna că orice pompier e în stare să-şi repare maşina. La care ea i-a zis că nu, orice pompier CREDE că e în stare să-şi repare maşina. E simplu să fii căsătorit, îşi zice Hannah adesea – trebuie doar să alegi o ceartă la care te pricepi şi să o repeţi la nesfârşit, cel puţin o dată pe săptămână.

— Unde-i femeia asta care stă să nască? întreabă Ana nerăbdătoare.

Moaşa ezită, oftează şi, în cele din urmă, scoate o hartă. A venit până aici pe şoseaua dintre Hed şi Björnstad, dar maşina ei a fost ultima care a reuşit să străbată drumul – a văzut copaci căzând de-a latul şoselei în urma ei. Asta ar fi trebuit s-o sperie, dar adrenalina a împiedicat-o. Arată un loc pe hartă şi spune:

— Sunt aici, undeva. Vezi? N-au luat-o pe şosea, au încercat s-o taie prin pădure, pe drumurile forestiere vechi, dar multe sigur simt blocate acum. Se poate ajunge acolo?

— Om vedea, răspunde Ana.

Hannah îşi drege vocea.

— Iartă-mă că-ntreb, dar ai vârsta legală să ai carnet?

— Am! Adică... am *vârsta* legală, da! răspunde Ana ocolindu-i privirea şi demarează în trombă.

— Dar carnet... ai? întreabă moaşa oarecum îngrijorată când Ana iese pe drum.

— Nu. Adică nu chiar. Da m-a învăţat tata să conduc. Se îmbată des şi are nevoie de şofer.

Asta n-o linişteşte pe moaşă prea mult, nu, ba chiar deloc.

6
SUPEREROI

Matteo are paisprezece ani. Nu e important pentru povestea asta, nu încă. E doar unul dintre aceia din plan secundar, unul dintre miile de chipuri care alcătuiesc numărul de locuitori într-un oraş. Nimeni nu-l vede când trece prin Björnstad pe bicicletă la începutul furtunii. Nu doar pentru că toată lumea e ocupată să se adăpostească în casă, ci pentru că Matteo nu e genul de om care să-şi atragă atenţia. Dacă a fi invizibil e o superputere, sigur nu e cea la care a visat. Şi-ar fi dorit să aibă forţă supraomenească în schimb, ca să-şi apere familia. Sau puterea de a schimba trecutul, ca să-şi salveze sora mai mare. Dar nu e un supererou, e la fel de neputincios în faţa propriei existenţe precum oraşul în faţa naturii.

E singur când vântul începe să biciuiască arborii şi se întrerupe curentul în căsuţa pe care părinţii lui o închiriază la graniţa dintre

ultimele case şi prima pădure. Au plecat în străinătate să o aducă acasă pe sora lui. Matteo e obişnuit să stea singur acasă, dar nu suportă să fie singur pe întuneric, aşa că îşi ia bicicleta şi pleacă. Adolescentul încăpăţânat din mintea lui nu vrea să ceară ajutor, dar copilul speriat din inimă speră să vadă cineva că are nevoie să fie ocrotit. Însă nimeni n-are timp.

Un bărbat înalt şi gras, îmbrăcat în costum, trece grăbit pe lângă el în direcţia opusă. Matteo nu ştie cum îl cheamă, ci doar că toată lumea îi zice „Frac", că e proprietarul supermarketului şi unul dintre cei mai bogaţi oameni din oraş. Bărbatul nu-l vede pe băiat când trece pe lângă el, căci se grăbeşte spre catargele din faţa patinoarului, disperat să dea jos steagurile verzi cu ursul pe el, ca să nu le sfâşie vântul. Primul lui impuls la primejdie e să salveze steaguri, nu oameni.

Matteo pedalează mai departe prin Björnstad. Vede vecini ajutându-se să-şi adune lucrurile de prin grădină, ca să nu fie luate de vânt. Crosele şi porţile de la fiecare capăt de stradă sunt şi ele puse la adăpost – copiii joacă hochei cu mingi de tenis pe asfalt la vremea asta din an, dar, de îndată ce dă prima zăpadă, toţi taţii îşi transformă grădinile în ringuri de hochei. Matteo a auzit de multe ori vecinii râzând că „în oraşul ăsta suntem toţi prieteni buni şi grădinari proşti". Mai la sud poate că lumea se mândreşte cu peluze perfecte şi straturi cu flori bine îngrijite, dar pe-aici prestigiul de grădinar se măsoară în terenuri de hochei improvizate şi recolte de pucuri din pământul de flori când se topeşte zăpada. Aşa arăţi că ţi-ai petrecut cum se cuvine lunile de îngheţ.

Matteo se întreabă adesea dacă în alte locuri ar fi fost la fel de ciudat şi de singur cum e aici. Dacă ar fi vorbit cineva cu el, dacă ar fi avut prieteni, dacă ar fi fost vizibil. E o loterie unde te naşti şi

cine devii acolo, ce e bine într-un loc şi rău în altul. Aproape oriunde în lume, obsesia hocheiului te-ar face un marginalizat, un bizar. Dar nu aici. Aici hocheiul e ca vremea, lumea stă la taclale ori despre una, ori despre cealaltă. În Björnstad nu poţi să scapi nici de furtuni, nici de sport.

Se face întuneric şi frig repede. Prima zăpadă încă n-a căzut, dar vântul muşcă până la os, iar băiatul n-are mănuşi şi nu-şi mai simte degetele. Pedalează fără să se gândească încotro se îndreaptă. Ţine ghidonul cu o mână, încercând să-şi pună sângele în mişcare în cealaltă. O clipă de neatenţie şi vede maşina prea târziu. Vine cu viteză mare şi lumina farurilor îi intră în ochi. Frânează brusc, bicicleta se înclină şi alunecă într-o parte. Orbit, aşteaptă impactul şi, când nu se întâmplă, se gândeşte că e deja mort, dar, în ultima clipă, reuşeşte cumva să-şi mute centrul de greutate şi să se arunce cu tot cu bicicletă în şanţ. Se rostogoleşte şi îşi juleşte palmele şi braţele. Ţipă, dar nimeni nu-l aude.

Nici tânăra care conduce, nici moaşa aşezată pe locul de alături nu-l văd în întuneric. O întâmplare măruntă, totul se petrece atât de repede. Dar, dacă bara de protecţie a maşinii l-ar fi atins pe băiatul de paisprezece ani doar în treacăt, l-ar fi aruncat cu o forţă oribilă spre copaci. Dacă şi-ar fi pierdut cunoştinţa acolo, pe furtună, trupul lui lipsit de viaţă n-ar fi fost găsit decât după câteva zile şi-atunci firele invizibile dintre el şi tot ce urmează să se întâmple ar fi fost retezate. Dar băiatul se ridică în picioare, învineţit, dar viu.

Atât de măruntă e întâmplarea care face diferenţa între a nu fi auzit vreodată de Matteo şi, în curând, a nu-i putea uita niciodată numele.

7
COPII

Björnstad şi Hed sunt oraşe vechi într-o pădure străveche. Se zice că înţelepciunea vine cu vârsta, dar, pentru cei mai mulţi dintre noi, nu e adevărat. Îmbătrânind, nu facem decât să acumulăm experienţă de viaţă – şi ce-i mai bun, şi ce-i mai rău în ea. Rezultatul e mai mult cinism decât înţelepciune. Când suntem tineri, nu ştim nimic despre ororile care ne pot lovi şi asta e bine, altfel n-am mai ieşi din casă.

Şi, în mod cert, nu le-am da voie afară celor pe care îi iubim.

* * *

— Ştii... pe unde s-o iei? întreabă Hannah neliniştită.

Moaşa ar vrea să ajungă acolo cât mai repede cu putinţă, dar, ca om care vrea să mai fie om, Hannah şi-ar dori ca Ana să nu conducă de parcă a furat maşina.

Fata nu-i răspunde. E îmbrăcată cu geaca tatălui ei, de un portocaliu aprins, plină de reflectorizante, mult prea mare, cu înscrisul „Fondul Cinegetic – accidente rutiere" pe spate. Tatăl o poartă când caută animale sălbatice rănite în accidente, iar camioneta e plină de echipament şi instrumente necesare pentru a putea înainta prin pădure pe întuneric. Ana şi-a petrecut jumătate din viaţă alergând în urma lui şi a câinilor. Întotdeauna şi-a zis că găseşte drumul şi legată la ochi, iar furtuna asta se pare că vrea s-o pună la încercare.

— Zi... ştii pe unde s-o iei? repetă Hannah, dar tot nu primeşte vreun răspuns.

Două mingi de tenis se rostogolesc la picioarele moaşei. Hannah ridică una şi zâmbeşte vag.

— Câţi câini aveţi?

Tot niciun răspuns, aşa că Hannah tuşeşte încurcată şi continuă:

— Adică vreau să zic că sigur nu joacă nimeni tenis pe-aici. Din câte ştiu eu, în Hed şi-n Björnstad mingile de tenis sunt pentru câini, hochei pe uscat şi pentru pus în uscătoare când speli plăpumi de puf.

Ana se uită tăcută înainte şi accelerează.

— Ce rasă sunt? se încăpăţânează moaşa.

Atunci fata oftează şi zice:

— Eşti din aia care vorbeşte încontinuu când e angoasată?

— Da... recunoaşte moaşa.

— Şi eu, zice Ana.

Apoi tace chitic preţ de câteva minute. Moaşa închide ochii şi se ţine de mânerul portierei. Încearcă să nu mai zică nimic, dar, când inima îi bate tot mai tare şi gura n-o mai ascultă, începe:

— Bărbată-miu vrea câini! Mă bate la cap de când ne-am cunoscut! Sinceră să fiu, mie nu prea-mi plac animalele, da' mă gândeam să-i fac o surpriză de ziua lui şi să-l las să cumpere un câine, să-l ia cu el la vânătoare! Am şi vorbit cu cineva de la o canisă! Şi cică un câine de vânătoare bun trebuie să aibă „butonul de pornire/oprire" funcţional, ca să se ambaleze când e scos la vânătoare, da' să se liniştească imediat ce ajunge acasă. E adevărat? Am râs când am auzit, că mi-ar plăcea să aibă un buton din ăsta şi pompierii, şi copiii care joacă hochei...

Camioneta măreşte viteza. Ana trage cu ochiul la ea şi mormăie:

— Pentru una căreia nu-i plac câinii, ştii multe despre câini.

— Mersi! strigă moaşa.

Îşi acoperă faţa cu mâinile, convinsă că vor intra într-un copac căzut, dar Ana virează în ultima clipă. Apoi fata mormăie:

— Al dracu' curaj să vii cu geaca aia în Björnstad! Eu mi-am pus-o pe-asta ca să nu ne calce vreo maşină dacă ieşim la drum pe jos şi tu vii cu una să te ia toţi la ochi...

— Ce? aproape urlă moaşa.

Dar îşi dă seama imediat că poartă geaca fiului ei mai mare, una roşie cu emblema Clubului de Hochei Hed pe piept. A smuls-o din cuier înainte să iasă din casă, fără să se gândească. Lui Tobias i-a rămas deja mică, dar pentru ea tot prea mare e – atât de repede trece viaţa.

— Echipă de rahat! constată Ana cu atâta îndârjire, încât Hannah se aprinde şi ea pe loc:

— Ia vezi! E echipa copiilor mei!

— Nu-i vina lor că-i laşi să joace într-o echipă de rahat, răspunde Ana nonşalantă.

Moaşa o ţintuieşte cu privirea. Apoi zâmbeşte fără să vrea:

— Să-nţeleg că-ţi place hocheiul?

— Urăsc hocheiul, dar Hedul îl urăsc şi mai mult! răspunde Ana.

— Seniorii noştri sigur îi bat pe-ai voştri în sezonul ăsta, spune moaşa cu speranţă în glas, recunoscătoare pentru orice discuţie care să-i distragă atenţia.

Ana pufneşte dispreţuitor şi încetineşte câteva secunde, încercând să se orienteze în întuneric.

— Voi nici măcar un covor n-aţi putea bate. Dac-ar fi să cronometrăm cum se mişcă fundaşii voştri de la o zonă la alta ne-ar trebui un calendar... mormăie ea, uitându-se încordată prin parbriz.

Moaşa îşi dă iritată ochii peste cap.

— Are dreptate bărbată-miu. Îngâmfaţi mai mari decât ăştia din Björnstad nu există! Nu de mult aproape c-aţi falimentat clubul. Acum vă daţi mari? V-a mers sezonul trecut fiindcă îl aveaţi pe Amat ăla, nu? Fără el nu câştigaţi voi aşa uşor...

— Încă îl avem pe Amat! pufneşte iar Ana.

Maşina rulează încet mai departe.

— Păi nu-i în SUA, în Liga Naţională? Astă-primăvară numai despre el scriau ăştia de la ziar – cât de bună e echipa de juniori din Björnstad, ce de talente cultivă, cum că voi sunteţi noul hochei şi noi ăla vechi...

Moaşa aude încrâncenarea bărbatului ei în propria-i voce şi asta o surprinde, dar, de la o vreme, asta înseamnă să trăieşti în Hed: iei totul personal. Orice succes pentru Björnstad înseamnă un eşec dincolo de graniţa oraşului.

— Nu l-au luat pe Amat. S-a întors acasă. E doar accidentat, cred... începe Ana.

Apoi tace din nou, căci a găsit ce căuta: o deschizătură îngustă printre copaci, deşi, probabil, nu suficient de largă pentru maşină.

— Pentru una căreia nu-i place hocheiul ştii multe despre hochei, zâmbeşte moaşa.

Ana opreşte maşina, măsoară din ochi spaţiul şi trage adânc aer în piept. Apoi zice:

— Nu contează dacă Amat joacă sau nu, tot vă batem. Ştii de ce?

— Nu.

Ana îşi muşcă buza de jos şi dă drumul ambreiajului.

— Fiindcă sunteţi o echipă de rahat! ŢINE-TE!

Iese de pe drum în viteză, ca să nu se poticnească în şanţ şi virează direct printre copaci. Deschizătura e largă, dar nu suficient cât să nu se audă crengile zgâriind caroseria. Moaşei i se taie răsuflarea, aşa că nici să îndruge vrute şi nevrute nu mai e în stare.

Maşina se hurducăie pe terenul accidentat, Hannah se loveşte cu capul de parbriz, dar merg, merg înainte parcă ore în şir, până când Ana frânează brusc. Deschide geamul, scoate capul şi dă cu spatele câţiva metri, oprind cât de cât la adăpost, în caz că se prăbuşeşte vreun copac.

— Aici! constată ea scurt, arătând întâi spre harta moaşei, apoi ceva pe fereastră.

Se dau jos din maşină. Moaşa nu-şi vede nici mâinile ridicate în faţa ochilor în întuneric, dar Ana îi face semn spre geaca ei şi-atunci Hannah o apucă strâns. Fata o ghidează pe ultima bucată de drum prin pădure, încovoiată să se apere de vânt. E de neînţeles cum de ştie încotro s-o apuce, e ca şi cum ia urma ca un câine. Şi, deodată, ajung la maşină. O aud pe femeie ţipând înăuntru şi pe bărbat strigând:

— VINE CINEVA, IUBITO! VINE SALVAREA!

Bărbatul se înfurie când vede că nu e nicio ambulanţă – frica îi face eroi pe unii, dar cei mai mulţi dintre noi ne arătăm cele mai urâte laturi în umbra ei. Hannah nu poate să nu simtă clar că, de fapt, bărbatul nu e iritat că n-au venit cu maşina potrivită, ci pentru că ar fi preferat un medic bărbat şi nu o moaşă.

— Tu chiar ai habar ce faci? o chestionează el pe Hannah când moaşa se urcă pe bancheta din spate şi începe să-i şoptească femeii ceva.

— Ce meserie ai? îi întoarce Hannah calm întrebarea.

— Zugrav, răspunde el, dregându-şi vocea.

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să hotărăsc cum naşte nevastă-ta şi data viitoare când am nevoie să-mi spăcluiesc vreun perete te las pe tine să decizi cum se face? zice ea şi îl dă blând la o parte.

Ana se urcă pe locul de lângă şofer şi se uită alarmată în toate părţile.

— Eu ce să fac? zice ea gâfâind.

— Vorbeşte cu ea, spune moaşa.

— Despre ce?

— Orice.

Ana încuviinţează derutată, se uită la femeia care stă să nască şi zice:

— Salut!

Femeia reuşeşte să zâmbească printre contracţii.

— Bună... Bună... şi tu eşti moaşă?

Bărbatul o întrerupe exasperat:

— GLUMEŞTI, iubito? Arată de doişpe ani, ce naiba!

— Ia du-te tu şi zugrăveşte ceva, tontule! se răsteşte Ana şi moaşa izbucneşte în râs.

Rănit în orgoliul propriu, bărbatul se dă jos din maşină şi încearcă să trântească demonstrativ portiera după el, dar rafalele îi taie elanul dramatic. Abia dacă reuşeşte să se ţină pe picioare, dar, cu vântul în ochi, poate că îi e mai uşor să pretindă că lacrimile nu sunt de frică.

— Cum te cheamă? geme femeia de pe bancheta din spate.

— Ana.

— Mulţumesc... Mulţumesc c-aţi venit, Ana. Scuze că bărbată-miu...

— E furios fiindcă te iubeşte şi îi e frică să nu muriţi, tu şi copilul, şi simte că nu poate să facă nimic! izbucneşte Ana.

Moaşa o ţintuieşte cu privirea, uşor dojenitoare, iar Ana murmură defensiv:

— Tu ai zis să vorbesc!

Femeia de pe bancheta din spate zâmbeşte epuizată.

— Pentru o fată atât de tânără, ştii multe despre bărbaţi.

— Ăştia îşi închipuie că vrem să ne apere tot timpul, la dracu', că parcă ne trebuie protecţia lor nenorocită! izbucneşte Ana.

Moaşa şi femeia de pe bancheta din spate râd încet.

— Ai prieten? întreabă femeia.

— Nu. Adică, da. Da' a murit!

Femeia se uită lung la ea. Anei îi pare rău că i-a scăpat, tuşeşte stânjenită şi adaugă:

— Da' tu sigur nu mori!

Atunci moaşa îi spune Anei cu blândeţe, dar ferm, că n-ar strica să tacă un pic totuşi. Apoi femeia ţipă şi bărbatul sare înapoi în maşină, o ţine de mână şi urlă şi el niţel când ea aproape îi rupe degetele.

* * *

Johnny stă la fereastra bucătăriei toată noaptea – un loc insuportabil pentru un pompier. Toţi cei patru copii dorm pe jos, pe saltele, lângă el. Ture, cel mai mic, în braţele lui Tess, cea mai mare. Tobias şi Ted, mijlociii, se culcaseră ceva mai încolo, dar în scurt timp s-au mutat cât de aproape s-a putut de fratele şi sora lor. În situaţii critice căutăm şi în somn singurul lucru care contează cu adevărat: respiraţia celuilalt, un alt puls care să-l ajute pe-al nostru să ţină pasul. Johnny pune din când în când ocrotitor mâna pe spatele fiilor şi fiicei, doar ca să se asigure că respiră. Nu există niciun motiv raţional să se teamă că n-ar mai respira, dar nu e nimic raţional în a fi părinte. Toată lumea i-a spus, când a devenit tată pentru prima oară: „Nu-ţi face griji!" Ce vorbe inutile! O plenitudine a iubirii îţi sparge pieptul când auzi primul ţipăt al copilului tău şi fiecare sentiment pe care l-ai trăit vreodată e dilatat până la limita absurdului. Copiii îţi deschid toate supapele

sufletului şi te fac să trăieşti totul la extreme – în viaţa ta n-ai fost mai fericit şi niciodată mai speriat. Aşa că nu-i spune altuia: „Nu-ţi face griji!” Nu poţi să iubeşti pe cineva atât de mult fără să-ţi faci griji pentru orice oricând. Uneori grija asta doare, o durere fizică care îl face pe Johnny să se aplece şi să tragă adânc aer în piept. N-ar fi trebuit să facă patru copii, ar fi trebuit să se gândească mai bine, dar toată lumea a zis: „Nu-ţi face griji!”, iar el e un idiot uşor de convins. Norocul lui... Ne amăgim că-i putem proteja pe cei pe care îi iubim, căci, dacă am accepta adevărul, nu i-am mai scăpa niciodată din ochi.

Johnny stă la fereastră toată noaptea şi simte pentru prima oară ce simte soţia lui oră de oră, în fiecare noapte fără el, de când sunt împreună: Ce mă fac dacă nu, te întorci acasă?

* * *

Hannah simte când ceva e în neregulă. E rezultatul practicii şi al experienţei, desigur, dar, după atâţia ani, mai e şi altceva. Dacă n-ar fi o fire atât de raţională, moaşa ar zice că intuiţia asta are şi ceva aproape spiritual. Poate fi vorba de lucruri mărunte – o mică schimbare în culoarea pielii sau un piept micuţ şi fragil care se ridică şi se coboară o fracţiune de secundă prea lent. Hannah ştie ce se întâmplă înainte să se întâmple. E incredibil că putem naşte copii – navigăm pe un ocean atât de mare, cu o ambarcaţiune atât de fragilă, e de necrezut că avem vreunul vreo şansă.

Până şi Anei i s-a făcut frică. La vreun metru în spatele lor, vântul rupe un copac, cu un bubuit ca o detunătură. Trunchiul se prăbuşeşte şi ratează maşina la mai puţin de un lat de palmă, iar crengile zgârie caroseria cu un asemenea scrâşnet, încât totul urlă în capul Anei preţ de câteva minute. Pământul se cutremură şi, de

câteva ori, când se abat rafalele cele mai năprasnice, îi se pare de fiecare dată că a mai căzut un copac peste maşină. Ceva vine în zbor şi izbeşte parbrizul, de mirare că nu-l sparge, probabil doar o piatră sau un băţ gros, dar forţa impactului e atât de mare, de parcă s-ar fi ciocnit cu un elan în timp ce mergeau cu o sută la oră.

În tot haosul şi vacarmul acelea, vocea moaşei continuă calmă, încrezătoare să promită că totul va fi bine. Alb la faţă, bărbatul stă acum în faţă, lângă Ana. Şi, deodată, se aude primul ţipăt al copilului şi pământul se opreşte în loc. Moaşa le zâmbeşte mecanic mamei şi tatălui şi abia când se uită spre Ana, fata îşi dă seama că e ceva în neregulă. Moaşa se apleacă spre ea şi-i şopteşte:

— Cât de aproape poţi s-aduci maşina lui taică-tu?

— Aproape! promite Ana.

— Ce-i? De ce vorbiţi în şoaptă? izbucneşte bărbatul panicat.

O înşfacă pe moaşă de braţ, iar Hannah ţipă. Ana reacţionează instinctiv şi îi trage una în falcă. Reculul îl dă cu capul de fereastră. Hannah se uită la el, apoi la Ana. Fata clipeşte des, ruşinată.

— *Sorry.* N-am vrut să-l pocnesc aşa de rău. Aduc maşina!

Bărbatul s-a chircit de durere, jumătate pe scaun, jumătate pe podea. Buza îi sângerează. Vocea moaşei e blândă, cuvintele sunt dure:

— Soţia şi copilul tău trebuie să ajungă la spital. Acum! Sunt foarte sigură că tu nu poţi să ne duci acolo. Fata asta nu-i întreagă la minte, dar e singura noastră şansă. Pricepi?

Bărbatul dă din cap disperat că da.

— O să... te rog... copilul nostru... o să...

— Trebuie s-ajungem la spital! şopteşte moaşa şi vede în ochii lui cum bătăile inimii i se opresc.

Ana se repede spre camionetă cu braţele larg deschise, astfel încât vârfurile degetelor să memoreze drumul. Apoi dă orbeşte cu

spatele printre copaci. Cu mare, mare grijă, moaşa şi proaspătul tată mută nou-născutul şi mama dintr-o maşină în cealaltă. Ana conduce pe bâjbâite în întuneric, vede doar până la vreo doi metri în faţă, dar n-are nevoie de mai mult – câţiva metri, apoi alţi câţiva. Nu văd copacul uriaş clătinându-se şi prăbuşindu-se peste maşina pe care tocmai au lăsat-o în urma lor în beznă. Poate că e mai bine aşa. Nu e întotdeauna o binecuvântare să ştii cât de aproape ai fost de moarte.

În spate, mama încearcă şoptit să spună ceva, stoarsă de puteri şi speriată. Moaşa e nevoită să se apropie de gura ei ca să înţeleagă.

— Vrea să-ţi spună că-i pare rău de chestia cu prietenul tău, spune moaşa, punând blând o mână pe umărul Anei.

Bărbatul de pe locul de lângă şofer are sânge pe guler şi e ruşinat din cale-afară.

— Ce... s-a întâmplat cu prietenul tău?

— Deci... a murit, da acum doi ani, e OK... deci l-am iubit, da' era şi mega naşpa uneori! bolboroseşte Ana.

Virează printre două trunchiuri şi, preţ de câteva secunde, e ca şi cum toate cele patru roţi ale vehiculului se ridică de la sol. Bărbatul nu vede decât un neant ca de smoală înaintea ochilor. Brusc, maşina iese pe ceva ce pare a fi o potecă.

— CUM ÎL CHEMA? PE PRIETENUL TĂU? strigă bărbatul, mai mult fiindcă are nevoie să strige.

— VIDAR! ţipă Ana şi accelerează.

Ceilalţi se ţin panicaţi de portiere, aşa că poate că nu e tocmai cel mai potrivit moment ca Ana să adauge:

— A MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAŞINĂ!

8
VÂNĂTORI

— DĂ-TE! FIR-AR...

Maşina frânează brusc, cauciucurile derapează disperate pe asfalt, bărbatul urlă prin fereastra deschisă şi claxonează întruna. Dar tânăra din faţa lui continuă să traverseze agale, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E seară aici, în capitală, aproape fără vânt, şi nimeni nu ştie despre furtuna din pădurile din nord. Nici măcar Maya Andersson. Vrei să înţelegi Björnstadul? Atunci trebuie s-o înţelegi pe ea, cea care a plecat de-acolo.

Şoferul claxonează din nou, mai mult resemnat decât furios de data asta. Maya mai întâi nici nu-şi dă seama că pe ea o claxonează. Traversează pe roşu, sare sprintenă pe trotuarul opus şi navighează sigură pe ea printre blocuri şi lucrări stradale, cu uşurinţa unui obişnuit al locului. I-a luat doar doi ani să devină alt om. Unul de oraş mare.

Şoferul îi strigă ceva, Maya nu înţelege ce zice, dar se întoarce şi atunci vede literele de pe plăcuţa de înmatriculare.

TST.

Parcă a trecut o viaţă de când Maya nu s-a mai gândit la literele astea – atât de mult s-a schimbat. Şoferul se lasă păgubaş şi pleacă demonstrativ în trombă, iar ea îşi dă seama, câteva secunde mai târziu, că s-a oprit visătoare în mijlocul trotuarului, iar oamenii o înghiontesc făcându-şi loc pe lângă ea. Nu ştie ce are azi, a fost aşa de bine dispusă toată seara, încât se simte... uşoară. E în drum spre o petrecere cu colegii de la şcoala de muzică, purtată de un mic fior al aşteptărilor. Se simte de parcă tocmai a reuşit să nu mai aibă

mustrări de conştiinţă când merge să se distreze. Are voie să se bucure – asta şi-a tot spus în ultimele luni. Are voie să se simtă bine. Peste câteva ore însă, se va urî că şi-a dat voie. S-a întrebat întotdeauna cât de departe o poate duce talentul ei muzical şi iată răspunsul: atât de departe, încât nici nu ştie că întregul Björnstad e pe cale să fie spulberat, în timp ce ea se duce la o petrecere.

Pe telefon are un apel pierdut – e de la Ana, dar se gândeşte s-o sune mai târziu. Atât de departe sunt acum una de alta, încât Maya nu mai simte nevoia să o sune imediat. Atât de departe, încât nu mai sunt legate.

Se pune din nou în mişcare, sprintenă. Când s-a mutat aici, nu înţelegea de ce toată lumea merge aşa de repede, acum o enervează groaznic când se întoarce în Björnstad şi toţi se mişcă de parcă sunt în reluare. A uitat deja de bărbatul din maşină, atât de bine s-a obişnuit cu viaţa în oraşul mare. Aici trebuie să-i uiţi instantaneu pe cei cu care te intersectezi – ca să aibă loc în creier atâtea impresii, niciuna n-are voie să însemne ceva.

În pădurile din nord, unde a crescut, e furtună, dar aici Maya nici măcar nu şi-a încheiat pardesiul subţire, fără teamă de vânturi care răvăşesc case şi oameni. Primeşte mesaje de la colegii ajunşi la petrecere şi îşi dă seama după ortografiere că sunt deja ameţiţi. Râde, căci, din când în când, o frapează cât de ciudat e totul: în mai puţin de patru semestre, şi-a clădit o altă viaţă. Ultima dată când a fost în Björnstad, s-a trezit zicând că pleacă „acasă”, înainte să se întoarcă aici. A văzut cât de mult l-a rănit asta pe taică-su şi încă e un soi de tăcere între ei. Peter nu era pregătit să-i dea drumul în lume – părinţii nu sunt niciodată –, dar n-a avut de ales.

Maya ştie că toată lumea crede că s-a mutat aici fiindcă voia să fie om mare, dar e invers. Kevin i-a răpit atâtea, mai multe decât e ea în stare să pună în cuvinte. Pentru el violul a durat câteva

minute, pentru ea nu s-a terminat niciodată. I-a răpit toate dimineţile senine de vară, tot văzduhul rece de toamnă, zăpada de sub tălpi, râsul nestăvilit până te doare în piept. Tot ce era simplu. Cei mai mulţi oameni nu pot spune cu exactitate când au încetat să mai fie copii, dar Maya poate. Kevin i-a răpit copilăria, dar, când s-a mutat aici, Maya a reuşit să sfâşie, să smulgă, să râcâie cu unghiile o bucăţică şi să şi-o ia înapoi. A învăţat din nou să fie naivă, pentru că nu vrea să fie adult încă, nu vrea să trăiască o viaţă fără iluzii. Nu vrea să fie nevoită să accepte că, într-o bună zi, nu-şi va putea apăra propriii copii, că orice fată poate deveni o victimă şi orice băiat poate fi făptaşul.

În cele din urmă, a simţit că numai maică-sa a înţeles de ce a plecat. „Sunt supărată rău pe tine că pleci, dar aş fi şi mai supărată dacă ai rămâne", i-a şoptit Mira la ureche în ultima dimineaţă a Mayei în Björnstad. „Promite-mi c-o să fii atentă, mereu... dar că... of, că uneori *nu* o să fii! Să nu creşti mare, nu în toate deodată, fii şi nesăbuită, şi iresponsabilă uneori! Dar nu prea mult!" Maya a râs în hohote, a plâns şi a îmbrăţişat-o. Pe mama – penultima, pe taică-su – ultimul, fiindcă el nu i-a dat drumul din braţe decât când a pornit trenul. Maya a sărit în vagon şi, pe fereastră, a văzut pădurea închizându-se în urma ei, apoi Björnstad a încetat să mai fie „acasă".

S-a obişnuit aşa de repede cu forfota mulţimii, traficul la orele de vârf şi libertatea pe care anonimatul i-a oferit-o aici. Ca şi cum a fi necunoscut e răspunsul la orice. „Dacă nu ştie nimeni cine eşti, poţi să fii oricine", i-a zis Anei la telefon în prima primăvară. „De-aia nu mai pot eu, mie-mi place cine eşti! Ai de gând să te schimbi?" s-a răstit Ana. Iar ăsta nu e un compliment deloc mic de la o fată care, când s-a uitat la Maya cum încerca să facă focul prima oară, i-a zis: „Câteva milioane de spermatozoizi şi TU ai fost

ăla câştigător? Incredibil!!!" Ana n-o să părăsească pădurea niciodată, rădăcinile ei sunt mai adânc înfipte acolo decât ale copacilor, iar Mayei asta i se pare şi de neînţeles, şi de invidiat. Adevărul e că, de fapt, nici ea nu mai ştie unde e „acasă". A început să folosească semnele citării şi când spune cuvântul în gând. A încercat să-i explice Anei că acum se simte mai mult ca un nomad, dar Ana n-a înţeles. Nomazii nu supravieţuiesc iarna în Björnstad. Dacă n-ajungi acasă, mori degerat până dimineaţă. Dar, în cele din urmă, Maya i-a zis: „Aici pot să fiu ceva ce fac, în Björnstad sunt doar ceva ce mi s-a întâmplat!" Asta, în schimb, a înţeles-o Ana.

Încă un sms de la colegii de clasă aflaţi la petrecere. Maya traversează o altă stradă, ca s-o ia prin parcul mare, pe scurtătură. Se gândeşte doar că aşa ajunge mai repede, dar nu şi la ce s-ar putea ascunde în parc. Atât de mult s-a schimbat.

TST.

Merge pe aleea îngustă, pavată cu pietriş, şi a străbătut deja jumătate de parc când literele de pe plăcuţa de înmatriculare a maşinii îi revin brusc în minte, lovind-o ca un trăsnet. Amintirile se întrec în a-şi revendica sentimente. Se gândeşte la Ana şi aproape că începe şi să râdă, şi să plângă. Parcă nu s-a gândit la ea de-o eternitate. Dar au vorbit la telefon alaltăieri, nu? Sau era acum o săptămână?

Distanţa dintre stâlpii de iluminat din parc e acum mai mare, pătura sonoră a traficului şi a trecătorilor e tot mai subţire, iar Maya merge mai încet, fără să-şi dea seama. Uită să mai fie atentă la ce e în jur şi nu bagă de seamă că silueta din spatele ei încetineşte şi ea. Când Maya măreşte pasul, se ţine după ea.

Ar trebui să-i fie tot mai puţin dor de Ana pe măsură ce petrec tot mai mult timp departe una de alta, dar e invers. Îşi aminteşte perfect expresia de pe chipul ei când a izbucnit: „Ştii tu... *Trage... sapă... taci?* TST!"

„Ce?" a zis Maya, la care Ana, incapabilă să nu fie, de fiecare dată, luată prin surprindere de tot ce Maya nu ştie despre lume şi viaţă, a pufnit: „Serios, tu N-AI AUZIT asta niciodată?! Deci Toronto ăla, unde ai stat înainte, nu-i pe planeta PĂMÂNT, gen? Uneori mi se pare c-ai fost asamblată în laborator şi de-aia eşti frumoasă, dar înăuntru nu ţi-au legat toate firele sau ceva!" a zis Ana cu gura până la urechi, ciocănind-o pe Maya în frunte.

Maya s-a simţit ca un extraterestru. Îşi aminteşte că în primul an în Björnstad era încontinuu derutată şi înfricoşată – şi de sălbăticie, şi de oameni, şi pentru că locul acela părea să aibă tristeţea în inimă şi, în egală măsură, întotdeauna violenţa în aer. Nu pricepea în ruptul capului cum putea cineva locui acolo de bunăvoie, într-o grămăjoară de case asediate de întuneric, frig şi copaci, copaci, copaci – milioane de copaci în toate direcţiile. Şoseaua îngustă care ducea în Björnstad şerpuia prin pădure şi părea să continue la nesfârşit într-o lume fără orizont, atât de lungă şi de afundată în pădure, încât, în cele din urmă, drumul parcă se scufunda şi dispărea într-o genune. Maya era doar un copil atunci şi, în toate poveştile pe care le citise, doar vrăjitoarele trăiau în asemenea locuri. Şi-a zis că n-o să se poată obişnui în veci acolo, dar copiii se obişnuiesc cu aproape orice.

A crescut, a devenit adolescentă şi n-a apucat să-şi dea seama cât de mult a schimbat-o Björnstadul. N-a ştiut nici măcar că vorbeşte în dialect până nu s-a mutat în capitală. Acolo, în pădure, Ana o tachina mereu că pronunţă greşit vocalele, aici, la şcoala de muzică, râdeau de dialectul ei la început, întrebând-o dacă în

Björnstad nu se conjugă niciodată verbele cum trebuie. Maya se prefăcea că o distrau, deşi îi imitau dialectul greşit cu vreo cinci sute de kilometri.

Pe urmă s-a străduit să cânte aşa cum voiau profesorii, s-a şlefuit până a început să sune ca toţi ceilalţi. Cei mai mulţi dintre colegii ei merg la şcoli de muzică de când erau mici, au luat lecţii scumpe în particular, stăpânesc toate codurile secrete, ştiu exact ce se aşteaptă de la ei. Maya a ajuns aici prin talent pur şi atât. În primele luni plângea mult noaptea, mai întâi din nesiguranţă, apoi de furie. Era ca şi cum pentru alţii era de ajuns să aibă părinţi bogaţi şi să cânte cât de cât bine ca să fie la şcoala aceea, pe când tot ce trebuia Maya să facă pentru a urma acelaşi drum era să fie cea mai bună. Absolut cea mai bună.

Când unul dintre profesori le-a vorbit despre industria muzicală, în primul ei semestru acolo, le-a spus că trebuie să le fie clar că „trăim într-o ţară mică". Maya şi-a zis că doar un om incapabil să citească două treimi din hartă poate spune aşa ceva. A rămas mută de uimire când şi-a dat seama că are colegi care au impresia că locuiesc în centrul ţării, când de fapt sunt în sudul ei. S-a gândit atunci la tatăl Anei, care se întâlnea uneori în pădure cu turişti din sud, miraţi de cât de mult poţi merge fără să vezi vreo casă, şi apoi bombănea: „Ăstora li se pare că toată ţara asta e a lor şi nu ştiu nici măcar că şaptezeci la sută din suprafaţă e doar pădure? Aşezările omeneşti sunt trei la sută! Trei!!!" Odată i-a strigat Mayei: „E mai puţin teren agricol decât smârc în ţara asta! Nu c-ar şti ei ce-i aia smârc!", iar Ana a trebuit să-i explice în şoaptă Mayei ce-i aia „smârc", ca Maya să poată da din cap în semn că înţelege. Acum ea era cea înconjurată de oameni care habar n-au. În cele din urmă a înţeles că, de fapt, colegii ei cu haine scumpe şi zâmbete atent exersate sunt mojicii needucaţi, nu ea. Şi-

atunci a încetat să mai plângă noaptea. A încetat să mai aştepte să i se facă loc, şi-a făcut singură. A încetat să mai imite vocile altora, şi-a găsit propriul glas. Şi-atunci totul s-a schimbat.

Iarna trecută, printre blocuri şi traficul congestionat, a găsit un mic patinoar artificial. A doua zi, s-a dus acolo cu câţiva colegi şi îşi aminteşte ce şocată a fost să vadă că mulţi dintre ei nu ştiu să patineze. Toată puştimea din Björnstad ştie să patineze, probabil că sunt mai mulţi cei care nu ştiu să meargă pe bicicletă. Cum să *nu* ştii să patinezi? Când a venit toamna, noile ei prietene s-au plâns că e frig şi că „le deprimă întunericul". Maya s-a ruşinat când şi-a dat seama cât dispreţ a simţit pe loc pentru slăbiciunea lor. Deprimate de întuneric într-un oraş unde luminile sunt mereu aprinse? Frig? Ăsta nu e *frig!*

Îşi aminteşte cum s-a zbătut să respire când avea şase ani şi s-a spart gheaţa cu ea în Björnstad, pe lac, când se dădea singură cu patinele. Ăla era *frig!* Tocmai se mutaseră în oraş, nimeni nu ştia că plecase pe lac şi ar fi murit dacă n-ar fi apărut brusc, de niciunde, mâna care a tras-o afară din apă. Ana, slabă de parcă nu-i dădeau să mănânce acasă, dar deja foarte vânjoasă, s-a uitat la Maya cu ochi mari şi miraţi şi a întrebat-o ce căuta acolo. N-a văzut că gheaţa îşi schimbă culoarea? Chiar nu ştia nimic? Ana a făcut-o pe Maya tâmpită, Maya i-a zis că e o idioată şi au devenit pe loc cele mai bune prietene. Ana a învăţat-o pe Maya să tragă cu puşca, iar tatăl Anei a mormăit că ele două erau „cea mai mică echipă de vânătoare din zonă, dar probabil şi cea mai periculoasă". Uneori, fugitiv, Maya a reuşit să se convingă că Björnstad e acasă. Dar n-a ţinut niciodată, desigur.

Odată, când erau mici, a dormit la Ana acasă – în aproape toate celelalte dăţi a fost invers, dar, de data aceea, urmau să doarmă în pădure şi s-a stricat vremea, aşa că s-au dus la casa cea mai

apropiată. Seara târziu, l-au auzit pe tatăl Anei răspunzând la telefon. Cineva văzuse un lup. Tatăl Anei a întrebat hotărât: „Da' n-ai sunat să-l raportaţi, nu?"

Maya n-a înţeles ce însemna asta, aşa că Ana i-a explicat în şoaptă: „Lupii trebuie raportaţi autorităţilor. Da' dacă-i raportezi, atunci... *există*, pricepi?" Maya nu pricepea nimic. Ana a oftat şi a continuat: „Dacă lupul există, atunci autorităţile îl caută când dispare. Ce nu există, n-are cum să dispară... Aşa că... TST."

A venit apoi un bărbat care l-a luat pe tatăl Anei cu maşina – pe bancheta din faţă avea puşti, iar în bena din spate, lopeţi. În zori, când s-au întors, aveau sânge şi noroi pe ghete. Trage, sapă, taci. Aşa a învăţat Maya ce înseamnă.

Când Mira a venit s-o ia, câteva ore mai târziu, Maya s-a făcut că plouă. I-a luat câţiva ani să-şi dea seama că şi maică-sa se prefăcea că nu ştia nimic. Mira ştia prea bine ce s-a întâmplat cu lupul, tot oraşul ştia. Se întreabă dacă şi maică-sa se gândeşte la asta uneori – cum tăcerea aia are de-a face cu toate celelalte tăceri cu care Björnstadul îşi obişnuieşte copiii de mici.

Singura care n-a tăcut a fost Ramona. Maya nu şi-a adus aminte asta decât de curând. E o amintire dintr-acelea pe care creierul le-a îngropat undeva şi care ies brusc la suprafaţă, într-o bună zi, în celălalt capăt al ţării. La câteva zile după ce a învăţat ce înseamnă TST, s-a dus cu Ana la cârciumă, la Blană de Urs, ca să ia cheile maşinii tatălui ei, căci, din când în când, se îmbăta cât să-şi vândă maşina pentru încă două beri, iar Ramona îl lăsa întotdeauna, că era mai bine să plece omul acasă pe jos după încă două beri decât cu maşina înainte de ele. Din nefericire, rucsacul Anei rămăsese în maşină şi fata avea nevoie de manualul de matematică a doua zi, aşa că fetele n-au avut încotro şi s-au dus să ia cheile. Părinţii Mayei ar fi înnebunit, fireşte, să afle că Maya era la Blană de Urs,

căci cârciuma era plină de bărbaţi în geci negre, care se încăierau cu suporterii echipei adverse în orice seară cu meci şi unul cu altul în toate celelalte. Ramona i-a întins Anei cheile peste tejghea şi i-a zis să nu uite să ducă în casă şi puşca, fiindcă taică-su o uitase în maşină, ca de obicei. Ana i-a promis că va face întocmai. Apoi Ramona s-a uitat pătrunzător la Maya, dar bătrâna semăna prea mult cu o vrăjitoare ca fetiţa să aibă curaj să se uite în ochii ei.

„Am auzit c-aţi văzut lopeţile. Tartorii ăia de bărbaţi bătuţi în cap ar fi putut să vă cruţe. Da' mai devreme sau mai târziu trebuie să-nvăţaţi şi voi că animalelor de pradă e musai să le vii de hac. N-o fi aşa peste tot, da aici aşa e", le-a zis Ramona şi le-a dat câte un fursec cu ciocolată, tuşind de aproape că nu mai putea fuma. Aproape.

Pe urmă s-a lăsat cu o bătaie crâncenă între doi bărbaţi şi şaisprezece beri, în faţa barului. Ramona înjura şi agita o mătură, iar Maya a fugit înfricoşată, trăgând-o pe Ana după ea. Ana era, bineînţeles, atât de imună la violenţă, încât s-a enervat doar fiindcă i-a căzut o bucăţică de fursec pe drum. Fetiţele aveau părinţi diferiţi şi erau obişnuite să se aştepte la lucruri complet diferite de la adulţi. Maya învăţa mai încet, dar învăţa şi ea.

Trage. Sapă.

Ramona s-a înşelat, se gândeşte Maya acum. Nu de animale de pradă se descotoroseau oamenii din Björnstad, ci de probleme. Căci, atunci când Maya a ieşit în fugă din camera lui Kevin acum doi ani, nu la animalul de pradă au vrut să se repeadă toţi, ci la ea. Ar fi fost atât de îngrozitor de mult mai simplu pentru toată lumea să o facă pe ea să dispară, nu pe Kevin. Ea era problema.

Taci.

Încetineşte. Parcul e atât de tăcut, încât fiecare grăunte de pietriş scrâşneşte tare sub tălpi. Se uită pe furiş peste umăr. Nu, nu i se pare, bărbatul ăla o urmăreşte. La dracu'! Se simte dintr-odată atât de stupidă, încât, o clipă, uită să se sperie. Cum de-a putut să se lase furată de amintiri şi să nu vadă primejdia? „Vino-ţi în fire, Maya! Gândeşte!" îşi spune singură printre dinţi. Un bec tocmai s-a stins pe alee. Maya a încercat să meargă din cerc în cerc de lumină aruncată de lămpile de iluminat, dar umbrele serii o înghit. „Ce naiba fac? Ce m-a apucat s-o iau prin parc? Parcă n-aş şti! Dacă *eu* nu ştiu, atunci cine?" urlă ea în sine. Atât de mult s-a schimbat, atât de bine a reuşit să devină din nou naivă. Cu coada ochiului îl vede la câţiva paşi în urma ei, îmbrăcat în geacă neagră, cu gluga pe cap şi mult mai aproape acum.

La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Se gândeşte la mama ei. Vrea acasă

9
MAME

„Acasă!"

Ar trebui să existe mai multe cuvinte pentru „acasă" – unul pentru locul şi unul pentru oamenii care înseamnă „acasă". Cu timpul, relaţia cu oraşul nostru seamănă tot mai mult cu o căsnicie. În ambele ne leagă istoriile despre tot ce avem în comun, micile poveşti pe care nu le ştie nimeni altcineva, glumele pe care le înţelegem doar noi, râsul tău cu totul aparte când râzi doar pentru

mine. A te îndrăgosti de un loc şi a te îndrăgosti de un om sunt aventuri înrudite. La început alergăm chicotind după colţul străzii şi explorăm fiecare centimetru din pielea celuilalt. Cu anii învăţăm fiecare piatră de caldarâm, fir de păr şi sforăit al celuilalt, apa timpului şlefuieşte pasiunea, o preschimbă în dragoste devotată şi, în cele din urmă, ochii lângă care ne trezim şi orizontul de dincolo de fereastră sunt acelaşi cuvânt: acasă.

Ar trebui să existe mai multe cuvinte pentru „acasă" – unul pentru ceea ce te poate susţine în cele mai întunecate clipe ale vieţii şi unul pentru ceea ce te poate lega de un loc sau de cineva. Uneori rămânem în oraşe şi în căsnicii doar pentru că altfel n-am avea o istorie personală. Pentru că avem prea multe în comun. Pentru că ni se pare că nimeni altcineva nu ne-ar putea înţelege.

* * *

Mira Andersson e singură în biroul din Hed când furtuna îşi ia cu adevărat avânt. Şi-a trimis toţi angajaţii acasă, încă de când a auzit la radio primele ştiri despre copaci căzuţi pe drumuri. Până şi cea mai bună prietenă a ei şi partenera de firmă a plecat acasă într-un târziu. Mai întâi n-a vrut, bodogănind că „pe boşorogii ăia de la radio îi apucă incontinenţa imediat ce bate un pic vântul". Dar, când Mira i-a amintit că, de câte ori e furtună, lumea îşi face provizii cu chestii esenţiale şi că, în cel mai rău caz, s-ar putea termina *vinul* la magazin, colega s-a panicat şi a plecat.

Peter, soţul Mirei, a vrut şi el să rămână, normal, dar Mira a insistat să se întoarcă acasă, în Björnstad, ca să nu-l lase singur pe Leo. Bine, nu că ar fi contat prea mult, adolescentul oricum avea să stea în faţa computerului, ascuns sub căşti şi, atâta vreme cât nu se tăia curentul, furtuna putea să fie şi invazie extraterestră, că tot nu

băga de seamă nimic. Locuiesc în aceeaşi casă, dar părinţii abia dacă-l mai văd prin preajmă. Are paisprezece ani şi-atunci nu mai ai un copil acasă, ai un colocatar.

Peter s-a lăsat păgubaş, înainte să se ajungă la vreo discuţie, şi a plecat. Mira nu ştie dacă era dezamăgire sau uşurare ce a văzut în privirea lui. Acum doi ani, Peter şi-a dat demisia din funcţia de director tehnic al Clubului de Hochei Björnstad ca să lucreze la firma Mirei, după o viaţă întreagă în care, pentru el, totul a avut de-a face cu hocheiul. Aşa că acum e însurat cu ea când sunt acasă şi angajatul ei când sunt la birou. Uneori uită amândoi diferenţa. Ea îl întreabă din când în când dacă e bine, el zâmbeşte şi dă din cap că da. Dar Mira vede că e nefericit. Şi se enervează pe ea însăşi că e aşa de supărată pe el din cauza asta.

I-a promis că termină ceva de lucrat şi vine acasă, dar n-a atins computerul după ce uşa s-a închis în urma lui Peter. Afară natura e sfârtecată, iar ea, de partea cealaltă a geamului, stă cu vârfurile degetelor pe o fotografie înrămată, cu copiii ei.

Psihologul i-a atras atenţia, nu demult, că pomeneşte adesea ce mamă rea e. Nu spune că *simte* că e o mamă rea, ci că *este.* Mira i-a răspuns că e adevărat, da, fiindcă ar fi putut avea o simplă slujbă, dar a ales o carieră. O slujbă ai de dragul familiei, o carieră de dragul tău. E egoistă când vine vorba să-şi împartă propriul timp cu alţii. Ar fi putut trăi de dragul lor, dar nu îi e de ajuns.

— Dar am vorbit despre nevoia ta extremă de a controla tot...

— Nu-i extremă!

Merge la psiholog doar de vreo două luni. N-a spus nimănui, fiindcă nu e nimic grav, doar a avut iar câteva atacuri de panică. Plăteşte consultaţiile cu bani gheaţă, ca să nu găsească Peter facturile în cutia poştală şi să creadă că are probleme. Că ea n-are probleme.

— Bine, dar copiii tăi sunt mari de-acum. Leo are... paisprezece ani, nu? Maya, optsprezece? S-a şi mutat de-acasă, nu? a întrebat psihologul.

— Nu s-a mutat de-acasă! Studiază la o şcoală de muzică, stă la cămin, nu-i acelaşi lucru! s-a răstit Mira.

Era gata să înceapă să plângă şi să ţipe la psiholog că ea n-are doi copii, ci trei: Isak, Maya, Leo. Unul în Cer şi doi care abia dacă îi mai răspund la telefon. Dar a murmurat doar:

— Hai mai bine să ne concentrăm pe motivul pentru care sunt aici, te rog!

— Atacurile de panică? Cred că au de-a face cu faptul că eşti...

— Ce? Mamă? Să nu mai fiu doar fiindcă am şi o firmă de gestionat?

Psihologul a zâmbit şi a întrebat-o:

— Ce crezi, copiii tăi ar zice că eşti super protectoare?

Mira a tăcut posacă. Ar fi vrut să-i strige: „Ştii ce-i cel mai rău în a fi o mamă super protectoare? Ştii? Să ai uneori DREPTATE, aia-i cel mai rău!" Dar a tăcut, căci nu i-a povestit psihologului nici ce s-a întâmplat cu Isak, nici ce i s-a întâmplat Mayei. Nu vrea să vorbească despre asta, nu vrea decât să scape de atacurile de panică, să ia pastile sau ce-o trebui. Până şi la psiholog Maya vrea să presteze cât mai bine, să fie eficientă, destoinică.

Dar psihologul are dreptate. Copiii sunt mici în toate fotografiile de pe birou, fiindcă asta o ajută să uite cât de mari sunt acum. Leo e adolescent. Maya în curând nu mai e nici asta. Au trecut doi ani de când s-a mutat în oraşul mare ca să studieze la iubita ei şcoală de muzică. DOI ANI! Pentru Mira e la fel de greu de înţeles că fiică-sa e departe de atâta vreme, pe cât e de greu de acceptat că a început să folosească expresia „oraş mare". Înainte, când de-abia se mutaseră aici, pufnea întotdeauna cu dispreţ când îi auzea pe alţii

zicând aşa, fiindcă i se părea că sună necioplit. Acum e şi ea una dintre ei, un om al pădurii. Una dintre cei care bombăne că „la sud până şi elanii sunt leneşi" şi glumeşte doar pe jumătate când spune: „Nu-i rău nici oraşul mare, atâta că prea-i la mama dracului!"

— Toţi adolescenţii cred că mamele lor sunt super protectoare. În închisoare de-aş fi şi tot li s-ar părea că ne vedem prea mult, a mormăit ea în cele din urmă.

Psihologul şi-a împreunat mâinile în poală, căci învăţase că, dacă îşi notează ceva, Mira îl întreabă imediat ce a scris. Nu din cauza nevoii ei de control, nu, nu, deloc.

— Vorbeşti ca maică-mea, a zis el moale.

Genele Mirei au tremurat uşor.

— Fiindcă nu pricepeţi niciunul. Suntem mamele voastre. Primele care vă iubesc. V-or iubi şi alţii pe urmă, dar noi v-am iubit primele.

— Şi asta nu te face o mamă bună, faptul că simţi aşa?

— Mă face doar o mamă.

Psihologul a râs amuzat.

— Sigur, poate că ai dreptate. Eu am aproape şaizeci de ani şi maică-mea încă îşi face griji că nu mănânc cât trebuie.

Mira şi-a ridicat bărbia, dar şi-a coborât vocea:

— Suntem mamele voastre. Nu ne puteţi împiedica să ne-îngrijorăm.

Psihologul ar fi vrut atât de mult să-şi poată nota asta.

— Şi soţul tău? Peter? Ai sacrificat foarte multe de dragul carierei lui, ani de zile. Acum a renunţat el la carieră pentru tine. Încă ai mustrări de conştiinţă din cauza asta?

Mira a oftat din rărunchi.

— Nu-nţeleg de ce trebuie să vorbim despre asta. Ţi-am zis că am... am... da, am mustrări! Fiindcă nu ştiu cum să-l fac fericit. Singurul lucru pe care n-a trebuit să-l fac niciodată în toţi anii în care s-a ocupat de hochei. Eu făceam totul acasă şi mi-am mulat viaţa pe cariera lui, dar nu era nevoie să-l fac *fericit.* Hocheiul îl făcea. Şi acum nu ştiu dacă eu pot.

Psihologul a întrebat-o apoi, cum fac psihologii:

— Dar e datoria ta să-l faci fericit?

Vocea Mirei a tremurat, dar răspunsul a fost sincer:

— E soţul meu. Nu mă poate împiedica să încerc.

Aşa simţea atunci şi aşa simte în continuare. Cu toate astea, stă singură în birou acum. Încă ar avea timp să ajungă acasă, dar nu pleacă. Se uită doar pe fereastră şi vede furtuna apropiindu-se. Nu-i e frică, deşi ar trebui.

* * *

Tot ce e de ştiut despre Ana se vede din cum conduce maşina în noaptea aceea. Conduce de parcă ar fi vina ei dacă nu scapă toţi teferi, vina ei dacă nu e toată lumea fericită, vina ei dacă se întâmplă ceva rău. Orice. Moaşa înţelege, sentimentul nu îi e deloc străin. Se întinde peste banchetă, o atinge pe fată uşor pe umăr şi îi dă părul la o parte, ca să nu-i intre în ochi. Ana nu bagă de seamă. Se uită încordată prin parbriz, cu degetele încleştate pe volan de i s-au albit şi cu picioarele dansând pe pedale. Maşina goneşte în întuneric. Mai târziu, ceilalţi abia dacă îşi vor putea aminti cum au ieşit din pădure. Deodată, maşina e pe un drum şi, în scurt timp, se văd luminile spitalului.

Ana opreşte chiar în faţa intrării, apoi totul se petrece incredibil de repede. Personalul medical ţâşneşte din toate direcţiile, gata să-i ia în primire. Toate portierele se deschid, vântul urlă, asistentele vorbesc una peste cealaltă, iar Ana, în mijlocul haosului, se teme atât de tare să nu încurce, încât nu îndrăzneşte să se mişte. Hannah, tatăl, mama şi copilul dispar luaţi de şuvoiul de medici şi asistente, portierele se trântesc la loc şi, dintr-odată, se lasă tăcerea. O tăcere insuportabilă.

Îşi scoate telefonul şi o sună pe Maya. Ar vrea să-i spună cuiva tot, dar de unde să înceapă? N-are cui să-i spună nimic, Maya nu răspunde. Ana pune telefonul în buzunarul portierei şi îşi lasă capul pe volan.

Durează o oră până când mama şi copilul sunt suficient de stabili ca Hannah să se poată gândi la Ana, rămasă în maşina parcată afară. Când iese în faţa spitalului, fata e tot cu fruntea lipită de volan şi cu ochii încă măriţi de adrenalină. Moaşa se urcă lângă ea. E nevoită să ţină mânerul cu toată forţa, ca să nu rupă vântul balamaua şi să arunce portiera ca pe o mănuşă. Maşina se clatină, începe să plouă, iar ele stau aşa multă vreme, mute în freamătul vijeliei, până când Hannah spune:

— Te-ai descurcat foarte bine, Ana!

Ana clipeşte des.

— E OK puştiu'?

— Da, totul o să fie bine. Datorită ţie. *Tu* eşti OK?

— Da, da, da. A fost... deci când ai moşit copilul acolo, în maşină, când a ţipat prima dată, nu ştiu cum să spun... a fost ca şi cum aş fi fumat ceva, gen! Ştii ce zic? Deci... adică nu sunt o drogată! Da' ştii tu! Ăăă... adică... ştii?

— Cred că da.

— E la fel de fiecare dată?

— Nu de fiecare dată.

— Fiindcă te obişnuieşti?

Micile riduri din jurul buzelor moaşei sunt mai degrabă de atâta încordare decât de prea mult zâmbit.

— Fiindcă nu supravieţuiesc toţi. Trebuie să ne bucurăm de poveştile cu sfârşit fericit. De câte ori avem ocazia, îi răspunde ea.

Se lasă tăcerea, le apasă pe amândouă, afundându-le în banchetă.

— Trebuie să mă-ntorc la tata, şopteşte Ana.

— Mama ta e acasă?

— Mama nu stă cu noi.

Fata spune asta cu atâta nepăsare, încât moaşa nu îndrăzneşte să mai întrebe nimic. Ana n-are mamă. Există o femeie care i-a dat naştere cândva, dar locuieşte în altă parte şi are o altă viaţă acum, nu mai e mamă. Când moaşa îşi trece cu blândeţe mâna peste obrazul ei, şocul se împrăştie brusc şi lacrimile fetei încep să picure peste degetele femeii.

— Promiţi că scapă puştiu'?

— Îţi promit, Ana!

— Îmi pare rău că l-am pocnit pe tâmpitu' ăla de zugrav. Şi că am condus aşa de repede. Şi că sunt...

Moaşa o linişteşte cu blândeţe:

— Şşş! Ai salvat viaţa unui copil în noaptea asta, Ana. Eşti dusă cu capul şi nu puţin, fără îndoială. Nu te-aş lăsa să conduci nici măcar o maşină de cusut dacă n-ar fi furtună, asta să-ţi fie clar! Dar eşti şi foarte, foarte curajoasă. Una care aleargă spre foc. Crede-mă, vă ştiu eu pe-ăştia!

Ana încearcă să dea din cap ca şi cum o crede. Taică-su doarme în continuare în fotoliul lui când ajunge acasă, cu sticla tot în mână. Habar n-are că dincolo de fereastră s-a dezlănţuit apocalipsa.

Termină de spălat vasele şi verifică bateriile din lanterne înainte să se culce pe o pătură întinsă pe jos, lângă şemineu, cu câinii de jur-împrejur. Telefonul uitat în maşină sună, sună şi iar sună.

A doua zi nu spune nimănui ce-a făcut în seara asta, nici măcar Mayei.

* * *

La spital, o femeie stă întinsă pe pat. Nu i-a povestit nimeni cum e să fii mama cuiva. Şi bine au făcut. O să-i fie frică pe veci de-acum înainte.

— Vidar e un nume bun, şopteşte ea.

— Fantastic! suspină tatăl.

O să fie bine. Numele unui băiat născut adânc în inima pădurii, între două oraşe care se urăsc, într-o noapte turbată, în timpul celei mai rele furtuni din câte ne-au fost date. Copilul vântului, salvat de fiica unui vânător. Dacă băiatul ăsta se apucă de hochei, o să fie una dintre cele mai formidabile poveşti ale noastre.

O să avem nevoie de ele. De poveşti care să ne ajute să facem faţă înmormântărilor.

* * *

Hannah se întoarce în spital. Se duce în vestiar şi îşi lipeşte fruntea de uşă. Îşi permite o cădere nervoasă, doar una mică, doar preţ de-o clipă. Lasă tot ce-i mai luminos şi ce-i mai neguros în ea să cânte, fără să se împotrivească. Apoi îşi închide iar toate supapele şi obloanele interioare şi deschide ochii, ca să nu ia cu ea acasă toate sentimentele. Niciun om n-are putere să simtă tot, întruna. E la doar câţiva kilometri de casă, dar când se îndreaptă spre parcare îşi dă brusc seama că microbuzul ei a rămas parcat în

grădină, acasă la Ana, în Björnstad. E prea periculos s-o ia pe jos spre casă pe furtună, mai ales epuizată cum e, aşa că îşi sună bărbatul şi abia reuşeşte să îngaime:

— S-a terminat cu bine, iubitule, dar n-am maşină, rămân aici şi aştept până se potoleşte fur...

Dar Johnny a închis deja. Îşi ia în braţe copiii adormiţi, unul câte unul, îi duce la vecini şi împrumută maşina lor ca să se ducă la spital să-şi ia nevasta. Nici măcar o catastrofă naturală nu-l poate împiedica pe idiotul ei.

* * *

Mira stă singură la masa de scris, în birou. Uitându-se spre fereastră, îşi vede doar chipul reflectat în geam. Dincolo de geam totul e negru ca smoala, cerul a înghiţit pământul. Se gândeşte de o sută de ori s-o sune pe Maya, dar e târziu şi ştie că fiică-sa e la o petrecere cu colegii. Nu vrea s-o îngrijoreze. Şi mai ales nu vrea ca Maya să simtă în vocea ei cât e de înfricoşată. De rătăcită.

Furtuna va fi mai rea decât au zis la ştiri. Mult, mult mai rea. Dar Mira nu pleacă acasă. Ar trebui, dar n-o face.

Oraşele şi căsniciile sunt ţesute din poveşti. Unde se termină una, începe alta.

10
PĂSĂRI CĂLĂTOARE

Acasă, în Björnstad, Maya a auzit de atâtea ori: „În situaţii-limită afli cine eşti cu adevărat.” Oraşele care iubesc hocheiul iubesc şi afurisitele astea de zicale. „Doar cu spatele la zid afli de ce eşti capabil!” strigă toţi, fără măcar să se întrebe ce înseamnă.

Majoritatea oamenilor nu află niciodată de ce sunt capabili, cei mai mulţi nu ştiu dacă, în adâncul lor, sunt pradă sau animal de pradă şi nici nu şi-au pus vreodată problema. Maya îi invidiază. Ce-i mai invidiază!

Grăbeşte pasul, dar nu aleargă, căci ştie că bărbatul din spatele ei ar prinde-o în câteva secunde. Încearcă să câştige timp, se grăbeşte să ajungă cât mai aproape de ieşirea din parc înainte s-o ia la goană, ca să nu-i dea de bănuit că vrea să fugă.

Idioată.

Maya obişnuia să se uite la păsările călătoare când treceau pe deasupra pădurii dintre Hed şi Björnstad primăvara şi se întreba de ce se comportă aşa. „Adică pricep de ce se cară, dar nu-nţeleg de ce se mai întorc", i-a spus Anei, dar Ana a ridicat din umeri şi a zis: „Sunt plecate cât ţine sezonul de hochei. Şmechere!" Ana glumea întotdeauna despre tot ce era dureros. Când Maya a plecat la şcoala de muzică, i-a şoptit: „Acum eşti şi tu ca păsările călătoare. Zbori departe!" Maya şi-ar fi dorit să fie atât de simplu.

În prima seară, dintr-un capăt şi celălalt al ţării, au vorbit la telefon până în zori. Maya s-a străduit din răsputeri să le dea noilor colegi impresia că e normală, dar la telefon cu Ana claca. A recunoscut în şoaptă că se întreba dacă nu cumva e o psihopată care nici măcar nu se căieşte că i-a pus lui Kevin puşca la tâmplă. La celălalt capăt al firului, Ana a mormăit: „Doamneee, deci psihopată erai cu MULT înainte de aia!" Maya a zâmbit. Se termina întotdeauna cu o glumă din partea uneia dintre ele, ca să nu zgândărească prea mult rana. Maya se ura că se dusese în cameră cu Kevin. Ana se ura că nu se dusese după ea. Maya l-a cruţat atunci, pe pista de jogging. Ana n-ar fi făcut-o în veci. „Animalele

fac tot ce pot ca să supravieţuiască: vânează dacă e în natura lor, omoară dacă trebuie", a zis ea. Maya s-a gândit un pic şi i-a răspuns: „Dar animalele nu se răzbună. Doar noi, oamenii. Pândim în întuneric toată noaptea doar ca să plătim o poliţă. Doar noi facem asta." Atunci Ana i-a povestit despre unul dintre câinii de vânătoare ai tatălui ei, pe care maică-sa l-a lovit în bot când era mic şi, câteva săptămâni mai târziu, a sfâşiat pe furiş toate cearşafurile puse la uscat pe frânghia din grădină. „S-a răzbunat!" s-a hlizit Ana.

Idioată. Idioată.

„Tu nu povesteşti nimic despre tine. Te cunoaştem de doi ani, da nu ştim mare lucru despre tine!" a izbucnit unul dintre colegi de curând, când studiau la bibliotecă. Maya a fost complet bulversată când a văzut că toţi ceilalţi colegi de la masă erau de acord. Nu o acuzau, erau doar curioşi şi habar n-aveau ce uşi încercau să deschidă cu întrebările lor. Îngroşându-şi exagerat dialectul de Björnstad, căci ştia că asta îi face să râdă, Maya i-a expediat glumind că, de fapt, e o ucigaşă plătită de mafie. Ce altceva să le spună? De unde să înceapă? Lumea lor era prea mică ca să poată înţelege, încă erau copii, se îmbătau la toate petrecerile şi nu le era teamă să piardă controlul, fiindcă nu li se întâmplase niciodată nimic rău. Niciunul dintre ei nu ştia ce înseamnă să te urăşti atât de mult încât să vrei să te sinucizi doar pentru că ai fost la o petrecere când aveai cincisprezece ani, într-un oraş în care toată lumea după aceea şi-ar fi dorit ca tu să nu fi existat, fiindcă cine nu există nu poate fi violat. Niciunul nu ştie cum e să te întrebi ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi dus la poliţie, dacă n-ai fi spus nimic, ci ai fi lăsat viaţa să meargă mai departe, fără să le răstorni

lumea cu susul în jos celor pe care îi iubeşti. Niciunul n-a visat o puşcă la tâmplă şi nu s-a trezit uşurat cum se trezeşte Maya, care preferă să viseze ce i-a făcut ea lui Kevin decât ce i-a făcut el ei. Niciunul nu s-a întrebat vreodată dacă n-ar fi trebuit, de fapt, să facă ce i-a învăţat oraşul. Să fi tras. Să fi săpat. Să fi tăcut.

Un băiat a întrebat-o pe Maya la o petrecere, acum câteva luni, de ce nu bea niciodată mai mult de unul, două pahare de vin. Ce să-i răspundă? „Din cauza indivizilor ca tine. Că sunteţi peste tot."

Dar Maya *aproape* că a reuşit să devină un alt om în oraşul ăsta. *Aproape* că a reuşit să se schimbe. Atât de bine, încât într-o seară a luat-o prin parc pe întuneric, fără să se gândească.

Idioată, idioată, idioată.

Măreşte pasul pe alee, doar un pic. Bărbatul din spatele ei face la fel. Oare i se pare? Oare se înşală? Încetineşte, încetineşte şi el. Când măreşte din nou pasul, nu mai are nicio îndoială ce vrea bărbatul şi atunci e deja prea târziu. Caută pe bâjbâite în geantă, dar degetele îi alunecă şi telefonul cade înainte să-l poată prinde. Bărbatul se apropie repede. Îi aude răsuflarea şi, în secunda următoare, i-o simte aproape.

Se înfurie pe sine – e atât de furioasă pe tot şi pe toţi, dar cel mai mult pe ea însăşi. Pentru că are deja cuţitul în mână. Asta căuta de fapt în geantă când i-a căzut telefonul. Ştie prea bine că n-are timp să sune pe cineva, ci doar să se apere. Lama e subţire şi nu foarte lungă. Îşi zice că ar trebui să ţintească spre mâinile bărbatului, fiindcă n-are mănuşi şi poate că durerea lui i-ar da un mic avantaj, cât să poată fugi. „Mâini mici", mai apucă Maya să constate. Ultimul gând care îi scapără în minte e că şi-ar fi dorit să-şi fi strâns mai bine şireturile tenişilor. Atât de mult s-a schimbat, a

devenit una dintre acelea care nu-şi leagă bine şireturile când iese în oraş. De parcă lumea n-ar fi plină de bărbaţi.

Bărbatul face o mişcare. Maya se repede.

Se aude ţipând, nu de teamă, ci de mânie. Doi ani. Aproape că a reuşit să devină alt om aici. Dar în situaţii-limită afli adevărul despre tine. Îşi aminteşte răsuflarea lui Kevin, strânsoarea de fier a mâinilor lui, inima bătând să-i spargă pieptul. Dar îşi aminteşte şi gemetele lui, degetele lui tremurătoare când a văzut puşca, mirosul de urină când s-a scăpat pe el de frică. Oare noaptea Kevin e tot acolo, pe pista de jogging, aşa cum ea e în camera în care a violat-o? Oare a reuşit să iasă din pădure vreodată, să ajungă acasă? Îi mai e frică de întuneric? Maya speră că da.

În parc, bărbatul din faţa ei ţipă, un scâncet mic şi jalnic. A băgat cuţitul în el? Doamne, speră că da!

Ramona i-a dat cuţitul în dimineaţa ultimei zile în Björnstad, înainte să se mute. „Ia ăsta cu tine şi ţine-l în geantă, că acolo, în oraşul mare, sunt sensibiloşi rău şi n-ai voie să umbli cu flinta la tine când ieşi p-afară. Da' să nu spui nimănui, la dr...", a mai încercat ea să-i zică, dar Maya, neînţelegând, i-a luat-o înainte şi s-a grăbit s-o liniştească: „Nu-ţi face griji, nu-i zic lui tata!" La care Ramona s-a stropşit de s-au stins lumânările în fundul barului: „Nu de TAC-TU mi-e frică, ce dracu'? Maică-ta, în schimb, dacă aude că ţi-am dat un cuţit, în cur mi-o iau. La propriu!"

Ramona nu se pricepe la îmbrăţişări, aşa că Maya a făcut mai toată treaba, dar până la urmă a ieşit de-o îmbrăţişare. Maya s-a gândit de o mie de ori să arunce cuţitul, dar a rămas în geantă. „Toată lumea te-o fi întrebat deja la ce bun să te muţi de aici", i-a

mai spus Ramona înainte să se despartă, „aşa că n-o să-ţi mai zic decât să-ţi fie al dracului de clar că singurii oameni care se mută din Björnstad sunt nişte împieliţaţi înfumuraţi cărora li se pare că sunt cineva. Asta nu-i rău. Că eu vreau ca tu să crezi că eşti cineva, fetiţo!”

— Stai! STAI!

Mai întâi, Maya nu înţelege că bărbatul e cel care a ţipat – vocea e prea tânără, prea subţire. Face un pas înapoi, iar Maya opreşte cuţitul în ultima clipă. Bărbatul a încremenit, cu o mână în aer şi cu cealaltă întinsă spre Maya, cu mobilul ei. Mâna îi tremură atât de tare, încât e gata să scape telefonul. Pe Maya o cuprinde ruşinea când îşi dă seama că nu e niciun bărbat, ci o fetiţă, de vreo treisprezece ani, poate. O mucoasă mică. Fetiţa se holbează la cuţitul din mâna Mayei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

— N-am vrut! N-am vrut!!!

— Ce DRACU’! ţipă Maya şi, panicată, dă drumul cuţitului.

Acum tremură şi ea necontrolat. Fetiţa se bâlbâie panicată:

— Pot să... pot să merg cu tine? Mi-au luat telefonul, da’ n-am vrut să le dau pin-ul şi m-au alergat, apoi te-am văzut pe tine şi m-am gândit...

Abia atunci Maya le vede pe celelalte trei fete, de aceeaşi vârstă, undeva în spatele lor. Inima îi bate atât de tare, încât i se înfundă urechile şi singurul lucru la care se poate gândi e ce i-a spus maică-sa despre diferenţa dintre micul Björnstad şi Toronto, oraşul cu câteva milioane de locuitori unde trăiseră înainte: „În Björnstad nu trebuie să-ţi fie frică decât de animale de pradă dacă ieşi noaptea, Maya. Într-un oraş mare ţi-e frică de orice!” Mira se înşela şi

probabil că ştia şi ea, dar minciuna era atât pentru ea, cât şi pentru fiica ei. Animale de pradă sunt peste tot, doar că de diferite feluri.

— Poftim... telefonul... şopteşte fetiţa.

Maya vede urmele roşii pe încheieturile ei. Ştie cum se capătă: când încerci să scapi, când te aperi din răsputeri. Ia telefonul. Fetele văd ecranul luminându-se şi se gândesc, poate, că sună la poliţie, căci fac calea întoarsă şi dispar la fel de repede cum au apărut.

— Hai! Repede! şopteşte Maya şi o trage pe fetiţă în direcţia opusă.

Fetiţa aleargă aproape lipită de ea până ies din parc.

— De unde... de unde ai cuţitul ăla? întreabă ea când în sfârşit prinde curaj să vorbească.

Maya se apleacă gâfâind, cu mâinile sprijinite pe genunchi şi îşi doreşte să fi fost Ana acolo şi să râdă de condiţia ei fizică. Evită privirea fetiţei şi murmură:

— Mi l-a dat o vrăjitoare în pădure.

— Poftim?

— Nimic, lasă. Dar tu să nu-ţi iei cuţit.

— De ce?

— Să-ţi iei unul doar dacă eşti pregătită să-l foloseşti, şopteşte Maya, sperând ca fetiţa să nu fie niciodată pregătită, ca ea.

Îi întinde telefonul şi-i spune să-şi sune părinţii. Fetiţa o ascultă. Maya o aude explicându-le ce s-a întâmplat şi asigurându-i întruna că e bine. Vede că fetiţa se luptă să-şi înăbuşe plânsul, nu atât de dragul ei, cât de-al părinţilor. Cei mai mulţi nu ştiu când li se termină copilăria, dar fetiţa asta ştie – chiar acum.

Maya îşi aminteşte spitalul, după viol. Maică-sa voia să omoare tot oraşul, iar taică-su şoptea: „Ce pot să fac?” Şi singurul lucru pe care Maya a reuşit să-l îngaime a fost: „Să mă iubeşti!” E îngrozitor

pentru orice copil momentul în care realizează că părinţii nu îi pot proteja şi că nici ei nu îşi vor putea proteja copiii. Că oricine le poate face rău, oricând.

Fetiţa îi dă Mayei telefonul înapoi şi-i zice că maică-sa vrea să-i spună ceva. O femeie suspină în telefon:

— Mulţumesc! MULŢUMESC mult! Sunt atât de fericită! Fetiţa mea a avut noroc că te-a găsit! Aşa am învăţat-o, că dacă i se întâmplă ceva, să fugă spre un adult!

E prima dată când cineva spune despre Maya că e un adult. Aşteaptă cu fetiţa până când apare maşina părinţilor de după colţ. Fetiţa îşi întoarce o clipă privirea şi, când se uită din nou, Maya nu mai e acolo. A dispărut în oraşul unde nimeni nu ştie cine e şi unde poate fi cine vrea ea.

Dar cine *vrea* să fie?

La câteva blocuri mai încolo, Maya se lasă încet pe o bancă rece ca gheaţa şi totul se năruie în ea. Plânge până i se taie răsuflarea. Tot ce s-a străduit să uite în lunile astea o copleşeşte din nou: sunetul nasturelui de la bluză când se rupe şi cade pe podea, afişele de pe pereţii din camera lui Kevin, greutatea trupului lui şi panica, panica, panica. Mirosul lui pe trupul ei după aceea, de care a încercat să scape frecându-şi pielea până la sânge.

Se spune că prietenul se cunoaşte la greu. Dar la greu aflăm mai degrabă cine suntem noi cu adevărat. Maya îşi ia telefonul şi se gândeşte să-şi sune un coleg, oricare. Dar ce să-i spună? Ei nu umblă cu cuţite în geantă. N-ar înţelege.

Dar, mai mult decât orice, ar vrea să-şi sune mama. S-o audă întrebând: „Eşti bine, iubito?" şi ea să-i şoptească: „Nu, mamă, nu sunt bine, nu sunt bine, nu sunt bine!" Ar vrea să urle în telefon la

maică-sa să traverseze ţara şi să vină s-o ia acasă, aşa cum a făcut de atâtea ori când era copil şi dormea în pădure cu Ana şi i se făcea frică de întuneric. Mama sărea în maşină înainte ca Maya să termine întrebarea. Mama dormea totdeauna îmbrăcată când copiii nu erau acasă. E singurul lucru care o împiedică pe Maya acum să-şi sune mama. Mira ar pleca imediat spre ea, ar conduce toată noaptea fără să pregete. Dar cineva tocmai a numit-o pe Maya adult. Aşa că încearcă să se comporte ca atare.

Îl sună atunci pe singurul om pe care îl are, singurul pe care l-a avut vreodată, căci asta ne întreabă de fapt situaţia-limită: „Cine-i omul tău de bază?" O sună pe Ana.

Niciun răspuns. Sună iar şi iar, apoi îi trimite un sms: „Răspunde! Am nevoie de tine!" Ce se va mai ruşina din cauza asta peste câteva ore. Ce se va mai ruşina când va afla ce se petrecea acasă în clipele acelea.

11
CATARGE

Acasă. Matteo nu s-a simţit niciodată acasă aici. Oraşului nu i-a păsat niciodată de el.

Stă pe vine în şanţ. Când a plonjat de pe bicicletă, a aterizat pe-un braţ şi îl doare aşa de tare încât, câteva secunde, crede că a fost călcat de maşină. Se ridică gemând. Maşina e deja departe, înghiţită de întuneric – Ana e la volan, cu Hannah lângă ea, dar niciuna nu l-a văzut. Copacii scârţâie în vânt ca metalul pe porţelan. E doar o clipă dintr-o viaţă întreagă, dar, atunci şi acolo, Matteo se satură de propria-i neputinţă. Se satură să fie slab. Se hotărăşte să se răzbune – pe oricine, în orice fel.

Se târăşte înapoi pe şosea, încovoiat contra vântului, ţinându-se de ghidon. Îşi pierde orientarea în spaţiu. Când ridică privirea, îşi dă seama că a mers în direcţia greşită. A ajuns pe Colina, cartierul de vile luxoase. De pe strada lui poate ajunge acolo pe jos în mai puţin de o jumătate de oră, dar e ca şi cum ar intra într-o altă ţară. Aici casele sunt uriaşe, probabil că poţi striga pe cineva aflat în celălalt capăt fără să te audă. Ferestrele sunt atât de mari, încât Matteo nu înţelege cum se pot spăla. În fiecare garaj sunt parcate câte două maşini şi în fiecare grădină e o trambulină. Oraşul ăsta se pricepe incredibil de bine să-ţi arate ce nu îţi poţi permite.

Se opreşte lângă pista de jogging de unde se vede tot lacul. Dacă urmăreşti cu privirea malul, poţi să vezi până la patinoar. În faţa lui sunt douăsprezece catarge aranjate frumos, pe două rânduri, în vârful cărora flutură întotdeauna steagurile verzi cu ursul pe ele. Dar acum cineva le dă jos, unul câte unul, ca să nu fie sfâşiate de furtună. Cu grijă şi atenţie, ca şi cum fiecare dintre ele ar fi nemaipomenit de preţios.

Îi sare lanţul de la bicicletă. Încearcă să-l pună la loc, dar degetele îngheţate îi tremură prea tare. Mai târâie bicicleta după el o bucată de drum spre centrul oraşului, dar în cele din urmă renunţă şi o abandonează.

Nimeni dintre cei care mai sunt pe-afară nu-l vede, nimeni nu-l întreabă dacă are nevoie de ajutor. Nu le pasă decât de steaguri.

12
ACOPERIŞURI

Totul şi toate sunt atât de întrepătrunse în pădurea asta, încât, atunci când se prăbuşeşte acoperişul patinoarului din Hed, un bărbat o ia automat la fugă prin Björnstad. Unul dintre foştii

antrenori ai bărbatului a zis cândva: „Succesul se obţine prin integritate maximă şi zero prestigiu. Integritatea are de-a face cu cine *eşti*, prestigiul are de-a face doar cu ce *cred* alţii că eşti!" Bărbatul se gândeşte adesea că poate asta e adevărat în sport, dar, când e vorba despre supravieţuirea unui oraş, e fix invers: prestigiul e tot. Din cauza asta aleargă.

Cândva, în ultimii doi ani, puţini ştiu când anume, întrucât nu s-a scris despre asta nici măcar în ziarul local, câţiva bărbaţi şi câteva femei s-au adunat în clădirea prefecturii şi au luat o decizie politică. La vremea aceea, decizia a părut o simplă bagatelă: au hotărât să amâne renovarea patinoarului din Hed şi să o urgenteze un pic pe cea a patinoarului din Björnstad. Pe ce bază s-a luat decizia, nimeni nu poate spune, dar, ca de obicei, politica nu se face întotdeauna cu politicieni de prin părţile locului.

Ce s-a întâmplat, de fapt, a fost că un „grup de interese" mic, dar cu putere de vot, din Björnstad i-a curtat luni de zile pe cei cu putere de decizie – în săli de conferinţă, în cabane de vânătoare, în supermarket, în timp ce la Clubul de Hochei Hed comitetul de conducere era prea ocupat cu recrutarea unui nou antrenor ca să aibă timp să protesteze. Nu toţi politicienii erau convinşi, fireşte, că patinoarul din Björnstad e mai important decât cel din Hed, dar suficient de mulţi au cedat, de frică să nu piardă aliaţi. Realitatea politică e dură: duratele mandatelor sunt tot mai scurte, iar campaniile electorale tot mai lungi.

Grupul de interese le-a pus politicienilor în faţă procesul verbal al evaluării tehnice a clădirii, care arăta că riscurile identificate în patinoarul din Björnstad erau brusc „iminente", ceea ce era foarte îngrijorător, date fiind multiplele activităţi pentru tineret ale clubului. Că doar trebuie să ne gândim la copii, nu? Despre faptul că procesul verbal era redactat de fratele unuia dintre membrii

comitetului de conducere al Clubului de Hochei Björnstad nu s-a discutat niciodată. Câteva săptămâni mai târziu, când cineva a cerut să consulte acelaşi proces verbal, n-a fost de găsit. Decizia fusese deja luată şi un patinoar a primit prioritate la distribuirea resurselor publice, celălalt nu.

Cel mai mare cost al renovării patinoarului a fost refacerea acoperişului. Imediat ce lucrările s-au terminat şi prefectura a plătit facturile, un singur sponsor a plătit pentru cele douăsprezece catarge din parcare, cu steagurile uriaşe ale clubului fluturând în vârf, pentru a sărbători. Din întâmplare, acelaşi sponsor era şi liderul „grupului de interese", dar n-a contribuit cu un sfanţ la acoperirea costurilor de renovare, bineînţeles, fiindcă un acoperiş nu-ţi ia ochii precum steagurile. Că doar steagurile le vede lumea de fiecare dată când merge la meci. Nimeni nu vede acoperişul până când nu e smuls de vânt.

Aproape nimănui nu i-a păsat de deciziile politice de atunci, dar acum e furtună şi primul lucru care se prăbuşeşte în Hed e acoperişul patinoarului. În acelaşi timp, un bărbat o ia la fugă prin Björnstad ca să salveze cele douăsprezece steaguri. Pare ridicol, desigur, până când vedem consecinţele. O furtună se abate asupra unei păduri, un patinoar se prăbuşeşte, un altul rămâne în picioare, iar asta îi va împinge pe locuitorii din două oraşe într-o nouă luptă pe resurse financiare şi se va termina cum pare că se termină totul pe-aici: cu violenţă. Atât de multe se vor întâmpla înainte să uităm cum a început totul. Dar totul începe aici. Acum.

Bărbatul care aleargă spre catarge are aproape doi metri înălţime şi trei cifre la greutate. Poalele sacoului flutură în vânt în urma lui. Încearcă să dezlege şnururile steagurilor, ca să le dea jos, dar nodurile sunt strânse şi degetele îi sunt reci. În cele din urmă,

începe să urle de frustrare. Cine nu-l cunoaşte s-ar gândi că poate a înnebunit. Dacă-i întrebi pe cei care-l cunosc, ar zice: *„Poate?”*

I se zice Frac, dar îl cheamă altfel, desigur. În oraşul ăsta, mulţi bărbaţi în toată firea au două nume: cel pe care li l-au dat părinţii şi cel pe care li l-a dat hocheiul. Când era tânăr, încerca întotdeauna să iasă în faţă între colegii de echipă, de pildă îmbrăcându-se în costum când toată lumea purta blugi şi tricouri. Dar, odată, când toţi jucătorii au mers la o înmormântare îmbrăcaţi în costum, el, mai cu moţ, a venit îmbrăcat în frac. Aşa i-a rămas numele de-atunci.

Pantofii cu talpă joasă îi alunecă, pantalonii îl încurcă şi e nevoit să-şi suflece manşetele, dar continuă să se căznească neobosit să desfacă nodurile. În drum spre catarge, a trecut în fugă pe lângă un băiat. Nu ştie că îl cheamă Matteo, nici măcar nu l-a văzut. Nu se gândea decât la bucăţile de pânză verde fluturând în vârful unor prăjini. „Sunt doar nişte steaguri, ce naiba! E doar un club de hochei!” ar putea zice unii care nu sunt de prin părţile locului. Nu şi pentru Frac.

Toată viaţa a fost subestimat, lăsat pe dinafară, luat de prost şi batjocorit. Supermarketul lui a fost în pragul falimentului de câteva ori, dar duşmanii zic că Frac e precum buruienile: n-ai cum să scapi de el. Fiscul l-a tot vânat, i-a mers vestea pentru mişmaşuri şi învârteli financiare. „Împieliţatul ăla găseşte o scurtătură şi pe-un drum cât un capăt de aţă!” e, probabil, cel mai amabil lucru pe care îl poate zice cineva despre el. Dar Frac merge înainte, tot înainte. Întotdeauna cu zâmbetul pe buze, pumnul strâns şi eternul lui strigăt de război: „Fă atac!” A supravieţuit tuturor loviturilor şi, în ultimii ani, a agonisit o mică avere. Dacă-l întrebi, îţi povesteşte cu plăcere că e din cauză că viziunea lui e ceva mai largă decât a tuturor. Şi dacă nu-l întrebi, tot îţi povesteşte. După spitalul din

Hed şi fabrica din Björnstad, supermarketul lui e cel mai mare angajator din regiune. În plus, e unul dintre cei mai mari sponsori ai Clubului de Hochei Björnstad. Unul dintre cel mai prost păzite secrete ale oraşului este că el i-a ales, pe sprânceană, pe câţiva din conducerea clubului. Dacă vrei să controlezi oraşul ăsta, trebuie să controlezi în primul rând locurile de muncă şi, în al doilea rând, hocheiul. Dacă vrei fie şi doar să te apropii de vreuna dintre ele, nu poţi s-o faci decât prin Frac. Când naiba se mai ocupă şi de magazin nu ştie nimeni, bineînţeles, căci pare să călărească patinoarul mai ceva decât jucătorii şi prefectura mai ceva decât politicienii. Toată lumea are păreri despre el, dar nimeni nu-l mai poate ignora. Au încercat, acum doi ani, iar el are grijă să nu uite nimeni niciodată.

Asta se întâmpla după „scandal", cum îi zice şi el, fiindcă nu e în stare să spună cuvântul „viol". Nu zice niciodată nici „Maya", deşi îl cunoaşte pe tatăl ei de aproape o viaţă. Zice doar „tânăra". A fost un an îngrozitor pentru toată lumea, fireşte, dar, ca de obicei, nimeni n-a părut să înţeleagă cine era cu adevărat victima: el, bărbatul de vârstă mijlocie cu interese financiare majore – Frac a fost în pericol să piardă tot.

Puţini înţeleg cât de aproape au fost politicienii să închidă Clubul de Hochei Björnstad şi să lase clubul din Hed să preia tot. Salvarea a venit chiar în ultima clipă, din partea suporterilor înfocaţi, a noilor membri ai comitetului de conducere şi a noilor sponsori de la fabrică, dar toată lumea ştie că Frac a muncit neîncetat pentru asta, din umbră. Şi, dacă nu ştiau tot ce face el pentru club, a avut grijă să le spună într-un interviu în ziar astă-primăvară: „Din UMBRĂ lucrez, pricepi dumneata, acţionez fără să fiu văzut, ştii?" A mai avut câteva opinii foarte valoroase despre cum să fie fotografiat şi cât de mare să fie fotografia publicată.

Apoi i-a arătat reporterului pliantele pe care le făcuse ca să fie distribuite firmelor locale: „E şi *uşor,* şi de *viitor* să sponsorizezi Clubul de Hochei Björnstad!" Căci, atunci când Björnstad se confrunta cu cea mai rea criză din istoria sa, după „scandalul" cu pricina, Frac a ridicat privirea şi şi-a lărgit viziunea.

Björnstad a fost un club ca toate celelalte, a mai spus el, dar acum avea să devină un club ca niciun altul. Lucrurile pe care înainte le dispreţuia, fiindcă erau doar „corectitudine politică din aia cum e la modă", le-a îmbrăţişat acum cu atâta entuziasm, încât nu mai ţinea nimeni pasul cu el în toate virajele lui politice. A declarat mândru pentru ziar: „Există multe cluburi care nu-şi asumă responsabilitatea socială, dar Clubul de Hochei Björnstad e altfel. V-am povestit de investiţiile noastre în hocheiul pentru fete? Suntem unici!"

Unii poate că ar numi acţiunile lui oportunism neobrăzat, dar pentru Frac ăsta e un compliment – a fi oportunist înseamnă a vedea o şansă şi a o fructifica. Pe vremea când juca hochei a învăţat că orice decizie tactică e considerată genială sau idioată doar în funcţie de rezultatul final.

Frac a mai avut grijă să spună în interviu, bineînţeles, şi că Amat, deşi era din Groapa, cel mai sărac cartier al Björnstadului, a ajuns vedeta echipei – o dovadă că hocheiul „e accesibil tuturor". Câţi jucători din Groapa au ajuns în echipa de seniori vreodată? Frac n-avea cifre exacte, dar, dacă se gândea el mai bine, nu locuia mama lui Benjamin Ovich APROAPE în Groapa? Şi-atunci, nu se punea şi el la socoteală? Sigur, Benjamin se mutase în străinătate acum doi ani, de fapt se lăsase de hochei, „dar ştiaţi că e HOMOSEXUAL, domnule reporter? Nu c-ar conta pentru noi, desigur, că în clubul nostru noi îi tratăm pe toţi la fel!" a adăugat

Frac repede, fără să explice de ce nu simţea nevoia să-i definească pe ceilalţi jucători din echipă pe baza orientării lor sexuale.

De „scandal” Frac n-a vrut, bineînţeles, să amintească în discuţia cu reporterul – „din respect pentru cei implicaţi”. Respectul e foarte important pentru Frac. Dar, la loc de cinste în pliantele de reclamă, a avut grijă să pună o fotografie cu Peter Andersson, deşi nu mai lucra la club, iar lângă Peter, Frac a colat fotografia unei fetiţe din echipa de copii. Nu i se vedea chipul, ci doar părul lung, de aceeaşi culoare cu a părului Mayei, o aluzie subtilă, astfel încât sponsorii să nu uite al cui era de fapt clubul din Björnstad: nu al lui Kevin, ci al Mayei. Mă rog, aluzie „subtilă” pentru unul ca Frac, să zicem.

A plătit din buzunarul lui cele douăsprezece catarge din faţa patinoarului, astfel că toată lumea care venea acum la meciuri străbătea o alee grandios străjuită de steagurile verzi uriaşe, cu ursul pe ele. Şi, pentru că ziarul a scris şi despre asta, iar oamenilor în general le plac steagurile mult mai mult decât acoperişurile, în scurt timp mulţi trăiau cu impresia că Frac a plătit toată renovarea patinoarului. Nu prefectura.

Frac era prea timid, bineînţeles, să se laude deschis cu aşa ceva, aşa că le-a spus, cât se poate de confidenţial, doar la vreo două sute de persoane, plus ziaristului. Oportunism neruşinat? Doar dacă vezi ceva rău în asta.

Ramona, proprietara cârciumii Blană de Urs, nu ratează bineînţeles nicio ocazie să-i spună lui Frac cât e de prost. Dar, pe la spatele lui, singura dată când n-a râs de el, a recunoscut până şi ea: „E al dracu’ de uşor să-i iei în zeflemea pe ăştia ca Frac, dă ştiţi voi ce-i Frac? E un adevărat motor. Oraşul ăsta e opera vieţii lui. N-ai decât să râzi, da’ tu ce-ai făcut? Ce-ai construit în oraşul ăsta? Statul ce a construit? Crezi că vine guvernul să ne dea slujbe şi

locuinţe? Ăia nici nu ştiu că existăm pe lume!" Apoi Ramona a mai băut un mic dejun şi a adăugat: „Frac o fi el un mare idiot, dar fără idioţi ca el locurile ca ăsta nu supravieţuiesc."

Poate că era o exagerare, dar nici departe de adevăr nu era. Frac ştie că toate sunt strâns legate aici. Steagurile sunt un simbol al clubului – dacă le sfâşie furtuna, mâine oamenii vor crede că hocheiul e slab. Dacă mâine flutură mândre la locul lor, ca de obicei, e ca şi cum Björnstad e nemuritor, şi-atunci oamenii vor simţi că ăsta e adevărul. De-asta fuge Frac să le salveze, fiindcă viziunea lui e mai largă decât a tuturor.

Şi pentru că e un mare dobitoc.

Furtuna îi ţipă atât de ascuţit în urechi, încât nici nu ştie dacă el ţipă sau nu când vârful degetului îi alunecă şi se prinde într-unul dintre noduri, iar unghia îi e smulsă din carne. Durerea e atât de bruscă şi covârşitoare, încât se prăbuşeşte în genunchi. Simte cum şi mâna, şi obrajii i se udă.

Se ridică în picioare şi bate în uşa patinoarului. Cum nu răspunde nimeni, loveşte disperat metalul cu picioarele.

Pacpacpac!

13
REGI

Matteo o ia printre case, sperând că vântul nu bate la fel de rău între ziduri. Se ţine de faţade şi garduri, cu ochii închişi, dar vântul îi crapă pleoapele, ca şi cum vrea să-l oblige să vadă urgia din jur. Trece pe lângă o casă cu o plăcuţă de lemn pe uşă, pe care, demult,

un copil acum adolescent a scris: „AICI LOCUIESC LEO ŞI MAYA ŞI PETER ŞI MIRA ANDERSSON.” Matteo trece prea aproape de intrarea în garaj şi un senzor de mişcare aprinde o lampă. În partea asta a oraşului nu e pană de curent, doar la periferie, spre pădure, unde locuieşte Matteo. În sufrageria casei, un bărbat se ridică repede şi vine la fereastră. Matteo ştie cine e. Toată lumea îl cunoaşte. Îl cheamă Peter Andersson, e fostul director tehnic al Clubului de Hochei Björnstad. Cândva era jucător profesionist în Liga Naţională de Hochei din America de Nord. Toate oraşele cu echipe de hochei sunt monarhii, iar Peter era cândva rege aici. Pare mai bătrân acum, mai singur, mai nefericit. Asta îl bucură pe Matteo. Băiatul speră ca toţi hocheiştii din oraş, toţi până la unul, să piardă ce au mai drag pe lume, ca să vadă şi ei cum e.

Peter se uită pe fereastră, încercând să vadă cine se mişcă lângă garaj şi de ce s-a aprins lampa. Speră să vadă o maşină şi cineva să fi venit acasă. Dar nu desluşeşte nimic. Matteo a fugit deja, cu vântul drept în faţă. Peter nu va şti niciodată că băiatul a fost acolo. De fapt nici nu ştie cine e Matteo. Nu încă.

14
BULGĂRI DE CIOCOLATĂ

Pac, pac, pac!

Pacpacpacpacpac!

Preţ de-o clipă, i se pare că aude pucuri izbind zidul casei, dar nu e decât o creangă îndoită, din gardul viu, care loveşte sacadat în vânt pubela de gunoi răsturnată. Peter o priveşte dezamăgit. Afară, furtuna asediază oraşul, dar aici, înăuntru, e la adăpost, hainele îi

sunt uscate şi nu e nevoie să plece să salveze pe nimeni, pentru că nimeni n-are nevoie de ajutorul lui. I se face milă de el însuşi când se gândeşte. De fapt, mai nou îşi plânge de milă din nenumărate motive. Cel mai mult îi e milă de el fiindcă îi e atât de milă de el – un soi de autodispreţ nesfârşit.

Sunt doar doi ani de când şi-a dat demisia din postul de director tehnic al clubului din Björnstad, dar parcă a îmbătrânit zece. Dimineaţa pieptănatul îi ia tot mai puţin timp, urinatul îi ia tot mai mult. Azi a făcut curat, a gătit şi a copt pâine – a ajuns un brutar pe cât de bun se poate să ajungi când ai prea mult timp să exersezi. Maya e la şcoala de muzică, la celălalt capăt al ţării, Leo e în camera lui, cu siguranţă, dar, în cea mai mare parte a timpului, e ca şi cum ar fi şi el plecat. Mira a rămas la birou, în Hed, şi Peter îi ţine cina caldă, deşi ştie că e degeaba. Mici ritualuri în lupta contra singurătăţii, iluzii convulsive că ar avea cineva nevoie de el.

„Tată, eşti... hm, poate ar trebui să vorbeşti cu cineva. Pari foarte abătut!" i-a zis Maya astă-vară când a fost acasă.

Asta s-a întâmplat atunci când Maya a zis că merge „acasă", înainte să plece înapoi la şcoala de muzică, şi a văzut cât de mult s-a întristat taică-su. Peter a minţit, bineînţeles, a zis că era doar obosit, căci... cu cine să vorbească? Cu un psiholog? Ar fi ca şi cum ar plăti pe cineva să se plângă de vreme. Cum să-i explice? În Canada avea un antrenor căruia îi plăcea să spună întruna că „viteza ucide" pe gheaţă, că nu statura jucătorului care te plachează e importantă, ci viteza cu care vine spre tine. Peter n-a înţeles că era o minciună decât în ziua în care a ieşit ultima dată din patinoar. Tăcerea e cea care ucide. Faptul de a nu mai fi parte din ceva. Demisia şi-a dat-o de bunăvoie. A ales să lucreze cu Mira pentru că a vrut să fie un soţ şi un tată mai bun. Şi e destul de sigur că a reuşit. E mai bun acum. Prin urmare, cum să explice că-i pare

şi nu-i pare rău de alegerea făcută? Că nu era pregătit să fie uitat atât de uşor?

Clubul o duce mai bine decât oricând. Are sponsori noi, sprijinul politicienilor de la prefectură, financiar e mai stabil decât a fost ani în şir, iar echipa e bună. Foarte, foarte bună. În sezonul trecut a învins echipa din Hed, o înfrângere la limita umilinţei pentru Hed. Cele două oraşe nu mai sunt pe picior de egalitate acum. Björnstad a câştigat aproape toate meciurile din serie, iar Hed aproape că a retrogradat. Cele două cluburi se vor întâlni şi anul acesta, dar pare că va fi ultimul în care vor juca unul contra celuilalt. Hed se prăbuşeşte în clasament, Björnstad urcă. Unul dintre cluburi e mai sărac, celălalt se îmbogăţeşte. Situaţia s-a răsturnat atât de repede, acum doar câţiva ani era exact pe dos.

Şi-atunci cum să recunoască Peter că succesul la care au visat toţi e ca un cuţit în inimă pentru el? Că se simte de parcă el era problema? Şi-a dedicat toată viaţa clubului din Björnstad, dar, când a plecat, a fost ca şi cum ai ridica o cizmă dintr-o găleată cu apă – n-a rămas nicio urmă, ca şi cum n-a fost niciodată acolo. Poate că, pentru profani, hocheiul e un sport ridicol, dar niciodată pentru cei care l-au practicat. E la fel de imposibil de explicat cum e să fii pe gheaţă precum e să-i explici ce e zborul unuia care a trăit toată viaţa sub pământ. Ce importanţă are cerul dacă nu l-ai văzut niciodată?

Ce să-i zică unui psiholog? Că îşi doreşte să aibă cineva nevoie de el? Că propria-i viaţă nu-i mai e de ajuns? Nu. Îi ajunge. Trebuie să-i ajungă.

Furtuna zgâlţâie ferestrele şi jgheaburile acoperişului, vânând orice nu stă bine prins şi poate fi smuls. Când se aprinde lampa garajului, Peter speră că e Mira, că a venit acasă. Dar afară nu sunt decât umbre şi vântul năvalnic.

Se uită la telefon, se întreabă dacă s-o sune, dar nu vrea să fie cicălitor. Se gândeşte şi s-o sune pe Maya, dar nu vrea s-o deranjeze.

Aşa că stă acolo, la fereastră, şi se urăşte că-i e milă de el însuşi.

* * *

Pac, pac, pac!

Maya are încă răsuflarea întretăiată, inima îi bate de îi vine să vomite. Merge spre apartamentul unde e petrecerea, dar se opreşte în faţa blocului. Nu e în stare să urce. Se teme să nu-i pună colegii întrebări şi să vadă în ochii ei ce-a făcut. N-ar putea înţelege, fiindcă ei nu se gândesc niciodată la pradă şi prădătoare. Singurele animale pe care le cunosc sunt cele de la grădina zoologică şi din frigiderele supermarketurilor. Copii cuminţi şi naivi. Nu ca ea.

Se uită în jur. Peste drum e un mic bar. O firmă cu neon stricată deasupra uşii şi un şir de beţivi aşezaţi la bar, în faţa unui barman obosit mort. Maya încă nu s-a obişnuit cu faptul că a împlinit optsprezece ani şi uită adesea că are voie să meargă la baruri. S-a străduit atât de mult să nu devină adult, încât a ratat momentul în care s-a întâmplat. Dar acum traversează, deschide uşa localului şi lasă semiîntunericul să o înghită, în loc să se ducă la petrecere. O întâmpină duhoarea de pete de bere uscate, dar nicio privire. Clienţii se uită ţintă în paharele lor, chiar şi când discută. E genul acela de loc unde e o adevărată binecuvântare că nu sunt oglinzi la toaletă.

Pac, pac, pac! se aude. Se aşază într-un colţ, în fundul barului, comandă un pahar de vin şi îl dă pe gât. Barmanul îi cere cartea de

identitate, dar, când Maya începe să scotocească prin geantă, dă din mâini a lehamite.

— Lasă, voiam doar să ştiu că ai, mormăie el.

Maya goleşte şi al doilea pahar. Inima îi bate nebuneşte încă, fiindcă a alergat, dar şi pentru că acum îşi dă seama cât de aproape a fost să o înjunghie pe fetiţa din parc. Acum ştie de ce e în stare. Şi n-a fost nicicând mai singură decât acum.

Pac! Pac! Pac! Încet-încet, îşi dă seama că nu inima îi bate aşa, ci zgomotul vine din televizorul de pe perete. Ştie ce e înainte să ridice privirea, ar recunoaşte sunetul oriunde căci, dincolo de orice, hocheiul e un sport zgomotos. Tăieturile lamelor în gheaţă, un trup masiv strivit de plexiglas de un altul, ecoul din sală, pucul lovind mantinela cu forţa unei pietre: *pacpacpacpacpac!* Ridică privirea şi vede jucătorii pe ecranul de deasupra barului, acelaşi tip de bărbaţi ca întotdeauna, deşi parcă tot mai tineri de la an la an. Îl aude pe comentator spunând că e un meci de antrenament, sezonul n-a început încă. Maya îşi aduce aminte cum taică-su îi explica asta când era mică, iar ea izbucnea: „De ce să ne uităm la un MECI DE ANTRENAMENT? E ca şi cum te-ai uita la ORA DE SPORT a cuiva, tată!" Ce mai râdea maică-sa. N-o să uite niciodată.

Mai bea un pahar de vin, ceva mai încet de data asta. Inima îi bate, bate, bate şi Maya se gândeşte la psihologul la care au dus-o părinţii acum doi ani, care i-a spus că trupul uman nu distinge între efort fizic şi efort mental, între a răsufla din greu pentru că ai alergat şi a nu putea respira pentru că ai un atac de panică. „Poate că de-aia unii sportivi joacă pe gheaţă de parcă viaţa lor depinde de asta – poate că aşa simt în momentele acelea", a zis psihologul zâmbind, fără să se gândească. Acolo unde a crescut Maya, până şi psihologii compară orice cu hocheiul. Chiar şi după tot ce i s-a întâmplat ei.

Pacpacpac!

Pentru prima oară în viaţa ei, Maya nu se înfurie pe hochei. Poate din cauza vinului, poate a adrenalinei sau a singurătăţii. Dar e într-un bar, într-un oraş la celălalt capăt al ţării şi hocheiul sună a... acasă. *Pac! Pac! Pac!* Sună ca şi cum Maya are opt ani, mănâncă bulgări de ciocolată şi îl ţine pe taică-su de mână.

* * *

Cioc, cioc, cioc!

Peter bate uşor cu vârfurile degetelor în uşa camerei lui Leo. Nu primeşte niciun răspuns, aşa că deschide şi îşi bagă capul să-l întrebe pe adolescent dacă vrea să mănânce ceva. Voi, copiii, nu înţelegeţi niciodată că acesta e cel mai uşor mod prin care ne faceţi să simţim că avem un rost – când mâncaţi. Dar fiul înjură, bineînţeles, căci tatăl i-a distras atenţia şi a pierdut în jocul de pe computer. Era mai uşor să fie tată înainte, se gândeşte Peter. Sau măcar putea să-i pună lui Leo în faţă un sendviş fără ca vreun oarecare pe internet să-l împuşte în cap. Înainte să faci copii, nu-ţi spune nimeni că lucrul cel mai greu în a fi un părinte bun este că niciodată n-o să te simţi un părinte bun. Dacă nu eşti prezent în viaţa lor, faci o mare greşeală. Dacă eşti prezent, faci milioane de mici greşeli, iar adolescenţii ţi le pun pe toate pe răboj. Oho, şi ce bine ţin socoteala!

— Închide UŞA, tată! urlă Leo.

Peter se supune, apoi se prăbuşeşte pe canapea. Fotografiile înrămate de pe peretele de lângă fereastră zăngănesc din când în când. Furtuna s-a înteţit rău. Casa lor e în centrul oraşului, dar nici

aici nu mai sunt la adăpost. Mănâncă sendvişul pe care i l-a făcut fiului, se mai gândeşte o dată dacă să le dea câte un mesaj Mirei şi Mayei, dar n-o face. La televizor e un meci de hochei. Dă sonorul mai tare. Nu are sentimentul de bine de altădată. Sportul ăsta îi amintea cândva ce a fost, acum îi aminteşte doar ce nu mai este. După câteva minute, mută pe alt canal, apoi revine la meciul de hochei, se forţează să se lase prins de joc, ca măcar să nu-şi mai facă griji pentru toate celelalte.

Sunt echipe de la sud, din oraşe mari. Acolo nu bate vântul, li se rupe că aici se prăbuşeşte pădurea, îşi zice el. „Atâta vreme când nu sunt copaci doborâţi pe drumuri, mass-media din capitală nu se sinchiseşte de localităţi la ţară spulberate de furtuni. Da' când au ei cinci centimetri de zăpadă, anulează trenuri şi închid şcolile, de parcă au fost invadaţi", obişnuia Ramona să bombăne şi rău nu zicea.

Fotografiile de pe pereţi zăngănesc iar, aşa că se ridică şi le dă jos. Aproape toate sunt cu copiii, fireşte. Au făcut trei, au îngropat unul. Maya şi Leo nici măcar nu-şi amintesc de fratele lor mai mare, Isak, era atât de mic când a murit. Dar tatăl e dărâmat aproape de fiecare dată şi acum când vede zâmbetul primului său copil. Pe sticla ramelor sunt urme de degete, pentru că Peter se sprijină de ele uneori noaptea, când nu mai ştie cine e. Nu mai e jucător de hochei sau directorul tehnic al clubului, dar e tatăl lor.

Zăboveşte îndelung cu una dintre fotografii în mână. E făcută când Maya şi Leo erau mici şi se dădeau cu patinele pe lac. Peter îşi aminteşte de parcă făceau asta la fiecare sfârşit de săptămână. De fapt, se întâmpla doar de câteva ori în fiecare iarnă, fiindcă în sezonul de hochei Peter n-avea timp să-i ducă mai des. Tot ce se întâmplă în copilărie e ca o carte poştală pe care părinţii şi-o trimit lor înşişi. Copilăria nu e niciodată întocmai cum ne-o amintim.

Odată, când au mers pe lac – Maya era mică, încă la şcoala primară –, după zece minute a început să se plângă că o rod patinele noi. Peter a certat-o că se dă bătută atât de uşor, cu atâta asprime încât Maya a început să plângă, iar el s-a urât că i-a putut vorbi aşa. Maya a mai încercat o dată să se dea pe gheaţă, dar a căzut şi s-a lovit. Atunci Peter a fost cel care aproape că a izbucnit în plâns. „Nu-i vina ta, tată", a şoptit ea când el a îmbrăţişat-o şi i-a cerut iertare, iar Peter i-a şoptit, la rându-i: „Tot ce ţi se-ntâmplă e vina mea, Cotoraş!", apoi au stat pe un ponton şi au mâncat bulgări de ciocolată, iar ea şi-a strecurat mânuţa în a lui şi Peter nu-şi aminteşte ca viaţa să fi fost vreodată mai frumoasă decât atunci.

* * *

Uşa barului se deschide. Maya n-are nevoie să se uite într-acolo ca să-şi dea seama cine intră. Tinerii care dau buzna clătinându-se sunt genul care se fac auziţi peste tot. Îşi lasă fularele la gât, deşi sunt înăuntru, şi îi cer barmanului să le recite tot sortimentul de bere de pe listă. Unul dintre ei se uită plin de speranţă la televizor şi oftează dramatic când vede că e hochei.

— Ce dracu', am crezut că-i fotbal! De ce vă uitaţi la HOCHEI?

Maya îşi bea ultima înghiţitură de vin şi se gândeşte dacă să arunce cu paharul după el. Când s-a mutat în capitală, a crezut că va întâlni tot soiul de bărbaţi, dar sunt toţi la fel şi aici, doar că altfel faţă de cei din Björnstad. Le place fotbalul, în loc de hochei, votează cu alte partide politice, dar sunt exact la fel de convinşi că viziunea lor asupra lumii e singura care contează. Li se pare că sunt cosmopoliţi, dar de fapt trăiesc, ca toţi ceilalţi, în sătucul lor încuiat.

Îşi aduce aminte o istorie pe care vecinii le-o spuneau mereu când era mică, despre cum tatăl ei era căpitanul echipei din Björnstad şi au jucat un meci decisiv aici, în capitală, iar ziarele au numit dispreţuitor echipa orăşelului din pădure drept „strigătul sălbăticiei". Peter, care nu ridică vocea aproape niciodată, a auzit şi le-a strigat coechipierilor în vestiar: „Poate că ei au banii, da' hocheiul? Hocheiul e al nostru!"

Istorioara asta i se părea răsuflată când era mai mică, dar acum stă într-un bar şi ar vrea să le urle acelaşi lucru străinilor ăstora. Tânărul îi cere barmanului să schimbe canalul, dar barmanul dă sfidător sonorul mai tare, iar Maya se hotărăşte să-i dea bacşiş dublu doar pentru asta.

Taică-su a dat pe gheaţă tot ce i-a stat în putere în meciul acela acum douăzeci de ani, dar tot au pierdut. Peter n-a trecut niciodată cu totul peste înfrângerea aceea şi pare că nici oraşul nu şi-a mai revenit vreodată. În parte, din cauza asta a convins-o pe Mira să se mute înapoi în Björnstad din Canada după atâţia ani – ca să încerce să recâştige tot, să plătească pentru eşecul de-atunci.

Maya se uită lung în paharul de vin şi încearcă să-şi domolească pulsul. *Pac, pac, pac!* se aude din televizor. Sună a copilărie. Obişnuia să mănânce merele cu totul, de unde şi porecla „Cotoraş", dar, când avea nouă ani, l-a obligat pe taică-su să nu-i mai zică aşa. Pe urmă, în secret n-a încetat niciodată să-i fie dor s-o mai strige aşa. Îi plăcea să meargă iarna pe lac, fiindcă el era aşa de fericit pe patine, atât de liniştit. Pentru el patinele erau ce e chitara pentru ea.

— Fir-ar al dracu' de sport de mitocani! Duceţi-vă să futeţi un elan sau ceva, ţărănoii dracu'! bălmăjeşte ameţit unul dintre tineri spre televizor, în acel dialect al lor, care nici măcar nu e un dialect,

ci doar un mare nimic angoasat, iar prietenii lui râd în hohote la unison.

Maya simte cum alcoolul îi arde sinapsele în ritm de artificii. Se gândeşte la o iarnă când era copil şi era una dintre zilele acelea fără pic de vânt, când toată familia ieşea pe lac cu patinele, iar maică-sa a zis: „Ce incredibil e locul ăsta totuşi!" Iar taică-su i-a răspuns: „Ce e incredibil e că încă mai există. Că încă mai locuiesc oameni aici!" Cuvintele lui au sunat atât de trist. Maya n-a înţeles atunci ce voia să spună, dar acum a priceput: totul se închide în pădure, toată lumea se mută în oraşele mai mari. Până şi fiicele lor. E incredibil că a mai rămas cineva acolo.

„Se ruşinează puţin şi rar!" se zice în Björnstad despre cei de aici, din sud. Înainte, Maya nu era de acord cu zicala asta, acum da.

— Hei! Pământul către fată, recepţie? Vrei ceva de băut?

Tinerii îi fac cu mâna. Maya dă din cap că nu.

— Ce dracu'? Nu fi aşa botoasă! Zâmbeşte un picuţ! rânjeşte unul dintre ei.

Maya întoarce privirea, tânărul mai zice ceva, dar Maya nu-l aude, căci barmanul, care şi-a luat bacşişul lăsat de ea pe bar, îi pune telecomanda în faţă şi îi face prietenos cu ochiul. Maya dă sonorul mai tare: *PAC! PAC! PAC! PAC! PAC! PAC!*

Îşi aduce aminte de bulgărele de ciocolată care era atât de îngheţat după ce stătuse în geantă, încât trebuia să-şi scoată o mănuşă şi să-l dezgheţe în palmă. Pe urmă mâna îi era atât de rece şi, ca să se încălzească, şi-o strecura în mănuşa mult mai mare a tatălui şi îşi ţinea degetele în mâna lui. Îşi aminteşte de băieţii cu câţiva ani mai mari care jucau hochei undeva mai departe, tot pe lac. Hochei peste tot, întotdeauna. *Pacpacpac!* Când unul dintre ei a înscris şi a chiuit de bucurie, Maya l-a întrebat pe Peter: „Cine a marcat?" Nu fiindcă i-ar fi păsat, ci pentru că ştia că lui îi pasă. Iar

el i-a răspuns repede: „Isak! Ăăă... adică...” S-a înroşit la faţă şi a amuţit. „Ai zis Isak”, a spus Maya încet. „Iartă-mă, uneori... uneori băiatul ăla seamănă aşa de mult cu Isak cumva...” a recunoscut el.

Maya a mestecat îndelung restul de bulgăre de ciocolată înainte să îndrăznească să-l întrebe: „Ţi-e dor mereu de Isak?” Peter a sărutat-o pe creştet. „Da, tot timpul.” „Aş vrea să-mi fie şi mie dor de el, dar nu mi-l amintesc deloc”, a zis Maya tristă. „Cred că poate să-ţi fie dor şi de cineva pe care nu ţi-l aminteşti”, a liniştit-o taică-su. „Cum se simte dorul ăsta?” a întrebat ea. „Ca şi cum ai avea bătături pe inimă”, a răspuns el.

A mai topit un bulgăre de ciocolată în căuşul palmei şi l-a mâncat încet, apoi şi-a pus mâna rece în mănuşa tatălui, fără să ştie atunci câtă vreme va păstra el amintirea asta. Când jumătate dintre băieţii mai mari care jucau hochei şi-au ridicat crosele şi au izbucnit în urale, l-a întrebat iar pe taică-su: „Acum cine a marcat?” Peter a zâmbit şi i-a răspuns, fără să ştie atunci câtă vreme va păstra ea amintirea asta: „Îl cheamă Kevin.”

Prima dată când Maya a auzit numele ăsta a fost atunci, când l-a rostit taică-su, cu admiraţie în glas.

Pac, pac, pac!

Tinerii din celălalt capăt al barului se mută mai aproape de ea.

15
ARME

Matteo e în faţa cârciumii Blană de Urs. Înăuntru, o bătrână singură adună pahare de bere de pe mese. Becurile sunt aprinse şi, când Matteo ajunge foarte aproape de uşă, simte mirosul de

mâncare şi fum de ţigară. Are doar paisprezece ani, dar se gândeşte că proprietara cârciumii face, poate, o excepţie azi – nu vrea decât să se adăpostească până trece furtuna. Oriunde, numai acasă nu. Apasă mânerul, dar uşa e încuiată. Bate, dar bătrâna nu-l aude.

Imediat după aceea, curentul se întrerupe şi acolo. Femeia urcă la etaj, iar vântul care loveşte tabla acoperişului înăbuşă strigătele băiatului. Poate că totul ar fi fost altfel dacă i-ar fi deschis uşa. Nu vom afla niciodată.

Matteo se târăşte spre casă tremurând. Nicio casă de pe strada lui n-are curent, dar vede crâmpeie de lumină de lanternă la etajul casei vecine. Acolo locuieşte un cuplu mai în vârstă, dar n-are curaj să bată la uşă. Ştie că vecinilor nu le place familia lui, din acelaşi motiv pentru care multora nu le place familia lui: fiindcă sunt ciudaţi. Nu periculoşi sau nesuferiţi, doar ciudaţi. Şi, când eşti privit ca un ciudat ani de zile, începi să fii considerat dezagreabil, iar dacă lumea te consideră dezagreabil, nu vrea să-ţi dea drumul în casă, nici măcar pe furtună.

Aşa că Matteo găseşte o ţepuşă de fier în magazia cu scule din grădină şi sparge ferestruica demisolului. E la fel de întuneric şi acolo ca şi în casa lui, dar aude vocile vecinilor la etaj şi atunci măcar ştie că nu e mort. Micuţa încăpere de la demisol e un soi de cameră de oaspeţi şi birou, deşi nu pare să mai fi fost folosită nici ca una, nici ca alta de mult timp. Reuşeşte să găsească o pungă cu lumânări şi chibrituri în sertarul de sus al unui scrin. Oamenii în vârstă precum cuplul acesta, care locuiesc în Björnstad dinainte de reţelele de electrificare moderne, sunt mereu pregătiţi în caz că se ia curentul, aşa că au lumânări şi chibrituri în toate camerele.

În flacăra pâlpâitoare a lumânărilor, Matteo îşi petrece noaptea ca un spărgător. Vocile de la etaj au tăcut sau sunt doar înecate de vuietul vijeliei. Găseşte dulapul cu arme.

Nu reuşeşte să-l deschidă. Nu în noaptea asta.

16
VIOLENŢĂ

Se face noapte dincolo de fereastra casei unde Peter lasă urme de degete pe sticla ramelor fotografiilor. Viaţa trece atât de al naibii de repede. Dar ar fi trebuit să ştie, doar hocheiul l-a prevenit. Unul dintre primele lucruri pe care le înveţi, încă de când intri în echipa de copii, este să şutezi imediat ce prinzi ocazia, altfel se pot întâmpla o mie de lucruri şi şansa de a marca dispare fulgerător. Trebuie să fii oportunist.

În biblioteca din sufragerie, zăreşte pe raft beţele de tobă. Nu ştie de ce le-a pus acolo, dar ştie exact când: în ziua în care Maya s-a mutat de acasă, ultima dată când au cântat împreună. Peter nu e cine ştie ce toboşar, din păcate. Câţiva ani a reuşit să-i dea Mayei impresia că este, dar, în scurt timp, fata a devenit atât de bună la chitară, încât Peter trebuia să se străduiască din răsputeri să ţină pasul cu ea. Asta e soarta părinţilor: la început facem toate activităţile cu copiii de dragul lor, la sfârşit – de-al nostru. În cele din urmă, ne dăm seama că totul are de-a face cu faptul că vrem să fim acolo unde sunt ei, cât de mult posibil, cât timp ne dau voie. Peter cântăreşte beţele în mâini. Maya ura hocheiul, iar el îşi dorea cu disperare ca măcar muzica să-i apropie. Pe urmă ea a crescut şi muzica i-a luat-o de-aici.

Asta e problema, de fapt. Totul are de-a face cu el, până şi când e vorba de ea. E un lucru îngrozitor pentru un bărbat în toată firea

să fie nevoit să recunoască în sinea sa că tot ce a făcut n-a fost de dragul copiilor. Aproape nimic din ce a făcut n-a fost pentru ei.

A fost atât de mândru de el când şi-a dat demisia de la club şi a început să lucreze la firma Mirei. Fuseseră atât de mulţi anii în care toată casa dormea când el se întorcea acasă seara, aşa că s-a simţit chiar foarte bine când Mira a început să fie cea care stătea până târziu la birou şi ajungea acasă cu mustrări de conştiinţă. Peter pleca primul de la serviciu, îl lua sau îl ducea pe Leo la diverse activităţi şi îi lăsa Mirei un bilet pe masa din bucătărie, înainte să meargă la culcare: „Ai mâncare în frigider. Te iubesc!" El a condus până în capătul celălalt al ţării, la căminul Mayei de la noua şcoală şi a ajutat-o să dea găuri în pereţi, ca să pună rafturi pentru cărţi. Cam strâmbe, sigur, totuşi... El a fost acolo, nu Mira, şi a fost atât de mulţumit de sine când fiică-sa i-a şoptit: „Mulţumesc, tată, ce m-aş face fără tine?"

A doua oară când a vizitat-o, rafturile erau drepte. Maya îşi cumpărase o bormaşină şi le îndreptase. Bineînţeles că nu i-a zis niciodată, pentru că nu voia să-l rănească, iar el, stânjenit, s-a făcut că plouă. Copiii nu ne previn niciodată că au de gând să devină adulţi, ci, într-o bună zi, sunt prea mari ca să vrea să ne mai ţină de mână. Norocul nostru e că nu ştim când se întâmplă, altfel nu le-am da drumul niciodată. Când sunt mici, simţi că înnebuneşti de câte ori încep să ţipe dacă ieşi din cameră, fiindcă atunci nu înţelegi că de fiecare dată când cineva ţipă „Tata!" eşti important. Pe urmă e greu să te dezobişnuieşti să mai fii important.

Peter a sacrificat hocheiul ca să fie un tată mai bun, dar acum copiii lui nu mai au nevoie de un tată. Nu mai înseamnă nimic pentru nimeni. Cel mai rău lucru în a părăsi hocheiul a fost că abia atunci şi-a dat seama că nu va mai fi niciodată la fel de bun în ceva. Şi-a închinat toată viaţa sportului ăstuia şi a devenit unul dintre cei

mai buni din lume. A jucat doar patru meciuri în Liga Naţională de Hochei şi s-a accidentat la picior în al cincilea. Doctorii i-ar fi putut la fel de bine smulge plămânii din piept când i-au zis că nu va mai putea juca niciodată, căci tot aia ar fi fost. N-a putut respira ani întregi. Dar a ajuns până *acolo.* Dintre atâţia copii care se apucă de hochei, *el* a ajuns printre cei mai buni jucători din lume. Câţi ajung atât de sus în ceva?

Apoi s-a întors acasă şi a devenit director tehnic al clubului de unde plecase, a pus bazele activităţii pentru copii şi tineret, şi-a însuşit succesele tinerilor jucători. Iar acum nimeni nu-l mai sună să-i ceară părerea. Nimic nu-ţi spune mai bine ce laşi în urmă decât hocheiul şi copiii – te fac să îmbătrâneşti aşa de repede.

Ce să-i spună unui psiholog? Că îi lipsesc sentimentele, până şi dezamăgirile, fiindcă nimeni nu sare şi urlă, fie de bucurie, fie de frustrare, într-un birou? Că acum fiecare zi e ca oricare alta, slujba e doar o slujbă? Hocheiul era o obsesie pentru el, iar o viaţă fără obsesii e ca şi cum ai sta într-o sală de aşteptare fără uşi. Nimeni nu-ţi strigă numele. Nu aştepţi nimic.

Şi-a închinat viaţa hocheiului, asta a fost greşeala lui şi n-are nevoie de un psiholog ca să ştie asta. Când şi-a dat demisia şi a renunţat la hochei era deja prea târziu, Maya şi Leo se descurcau fără el. Copilăria trece atât de repede – ca părinte, ai şansa să faci parte din ea, dar dacă nu faci nimic, se întâmplă mii de lucruri şi şansa dispare cu iuţeala fulgerului.

Odată, apăsat de amărăciune, a zis: „Ce poate să ne dea sportul ăsta? Ne dăm viaţa pentru el sperând să primim ce în schimb? În cel mai bun caz câteva clipe... câteva victorii, câteva secunde în care ne simţim mai importanţi decât suntem de fapt!” Răspunsul pe care l-a primit a fost: „Şi ce dracu-i viaţa, Peter, dacă nu un şir

de clipe?" Cu Ramona vorbea, bineînţeles. Cotoroanţa aia nu-i generoasă nici cu berea, nici cu laudele.

Uneori trece pe la Blană de Urs în drum spre casă de la serviciu, aşa cum făcea taică-su odinioară, dar fără să se îmbete ca el. „Aşa-i cu băieţii ai căror taţi au iubit whiskyul prea mult. Ori beau şi ei de sting, ori nu se ating în veci!" boscorodeşte mereu Ramona când îi toarnă cafea arsă în paharul de bere. Odată, după ce băuse un mic dejun dublu şi se lăsase furată de sentimente, l-a împuns c-un deget şi i-a zis: „Aşa-i cu fiii care au avut taţi proşti. Ori ajung şi ei la fel de răi, ori al dracu' de buni. Dar tac-tu, care era un părinte AL DRACU' de prost, nu te-a înrăit pe tine nicicum şi să mă ia dracu' dacă pricep cum de e posibil!"

Peter a tăcut, sfredelind tejgheaua cu privirea. Ramona a crezut că e din cauză că se gândea la toate dăţile în care taică-su venea acasă de la aceeaşi tejghea şi căuta motive să-şi bată soţia şi copilul, aşa că n-a mai zis nimic nici ea. Peter şi-a terminat cafeaua şi a plecat simţindu-se ca un părinte ratat mai mult decât oricând, fiindcă nu la taică-su se gândea, ci la el însuşi. La păcănitul pucurilor.

Într-o iarnă, când familia tocmai se mutase înapoi în Björnstad – Maya nici nu începuse clasa întâi –, un copil cu câţiva ani mai mare a dispărut în pădure, într-o seară în care termometrul arăta ger cu două cifre. Era un băiat care tocmai jucase într-un meci de serie la categoria copii şi ratase un gol în ultima secundă. Ca orice alt jucător din Björnstad, copilul ştia deja că doar perfecţiunea era de ajuns, aşa că, neconsolat şi furios, a fugit de-acasă. Toată lumea ştia cât de repede poate îngheţa un trup mic înghiţit de întuneric, aşa că tot oraşul a pornit în căutarea lui. L-au găsit pe lac. Cărase până acolo o poartă, pucuri şi toate lanternele pe care le găsise prin casă şi şuta exact din unghiul din care ratase ultimul gol în meci.

Plângea de furie, lovea şi se zbătea ca un animal rănit când se apropia cineva de el. Abia când Peter i-a prins mâinile şi l-a îmbrăţişat strâns s-a liniştit. La vremea aceea, directorul tehnic şi fost jucător profesionist era atât de admirat în oraş, încât pentru băiat era ca un zeu. „Ştiu că vrei să fii cel mai bun şi îţi promit c-o să fac tot ce pot să ajungi cel mai bun, dar gata cu antrenamentul azi!" i-a şoptit Peter băiatului la ureche. Copilul încă suspina când Peter l-a luat în braţe şi l-a dus acasă. În anii care au urmat, Peter s-a ţinut de cuvânt: el a condus clubul care l-a făcut pe Kevin Erdahl cel mai bun jucător pe care oraşul îl văzuse în ani de zile, el i-a băgat în cap că e invincibil şi că nu trebuie să accepte niciodată o înfrângere. Niciodată un „nu". Da, el l-a luat în braţe şi l-a dus până departe.

Zece ani mai târziu, Peter era într-un spital cu fiica lui de cincisprezece ani şi îi şoptea „Ce pot să fac?", iar ea îi spunea: „Să mă iubeşti."

Şi-atunci, ce să-i poată spune un psiholog? Nimic. Ştie deja că tot ce li se întâmplă copiilor e vina lui.

Tot.

* * *

— Maya?

Maya nu aude, e ocupată cu vinul, sportul şi bătăile – de pe ecran şi ale inimii. „Noi suntem urşii...", râde ea singură, cu incapacitatea beţivului de a mai distinge între ce gândeşte şi ce zice cu voce tare: „... uuurşii din Bjööörnstaaaad..." Se gândeşte la ce zicea maică-sa uneori: „La naiba, locul ăsta e un oraş de hocheişti cu o problemă numită alcool jumătate de an şi un oraş de alcoolici

cu o problemă numită hochei cealaltă jumătate!" şi i se face dor de amândoi, şi de mama, şi de oraş. Sau cel puţin de cum şi-i aminteşte ea, înainte de tot. Acum e altfel, sigur...

Se gândeşte la vara trecută, când a fost în Björnstad şi, din întâmplare, a văzut unul dintre pliantele pe care Frac, prietenul din copilărie al lui taică-su, le tipărise ca să atragă noi sponsori pentru club. Era pe jos în supermarket, aruncat sau scăpat de cineva. Maya a citit titlul de câteva ori: „E şi uşor, şi de viitor să sponsorizezi Clubul de Hochei Björnstad!" Înăuntru era o fotografie cu tatăl ei şi, alături de el, lipiseră o alta, cu o fetiţă din echipa de copii. Maya nu i-a spus lui Peter că a văzut pliantul, dar a înţeles prea bine ce urmăreau: brusc, Björnstad era clubul *ei,* căci se puteau folosi de ea. Când erau bani de obţinut, devenise cel mai nonconformist şi egalitarist club din ţară. Deşi avea de gând să mai stea două zile în Björnstad, a aruncat pliantul şi şi-a cumpărat bilet de tren pentru a doua zi.

— Maya? repetă vocea în bar, imediat urmată de o alta:

— TU eşti? De ce n-ai urcat? De ce stai aici ca o... alcoolică?

Maya îşi mută surprinsă privirea de pe televizor pe colegele de clasă. Fetele chicotesc stânjenite, ca şi cum tocmai s-au uitat în computerul ei şi au găsit filme porno. Părul lor arată perfect, deşi sunt ameţite de băutură, iar Maya le dispreţuieşte cu toată fiinţa pentru asta. Au părăsit petrecerea doar ca să vină la bar să cumpere gheaţă. Să dai bani pe gheaţă... se gândeşte Maya. Pe ce planetă s-a mutat?

— Eşti... OK? o întreabă una dintre colegele cu părul perfect.

— Da, da, sunt doar obosită, am nevoie să fiu singură şi să mă gândesc un pic... bălmăjeşte Maya.

— Să te gândeşti? zâmbeşte cealaltă colegă, cu părul şi mai perfect, de parcă Maya spusese un cuvânt nemaiauzit de exotic.

Tinerii aşezaţi la bar le văd vorbind şi strigă entuziasmaţi:

— Fetelor! Vă cunoaşteţi? Acu' începe petrecerea! Puteţi s-o înveseliţi şi pe botoasa aia?

Colegele oftează iritate, dar Maya nu-i aude, căci dă şi mai tare sonorul televizorului.

— Maya, hai cu noi la petrecere, noi ne... încearcă una dintre colege.

Dar Maya o şâşâie:

— Taci! TACI AM ZIS!

La televizor, comentatorul sportiv vorbeşte despre meciuri de antrenament ce urmau să se joace în seara asta, dar care au fost anulate. „Din cauza furtunii", explică el, apoi enumeră echipă după echipă din nord, iar Maya se ciocăneşte gânditoare pe frunte, încercând să pună cap la cap referinţele geografice. Björnstad e la mijlocul listei, îşi scoate telefonul, verifică ştirile şi degetele încep să-i tremure când găseşte buletinul meteo: „Avertisment de furtună!" De asta nu-i răspunde Ana. Ea îşi plânge de milă într-un bar, iar acasă totul e nimicit de furtună, la dracu'!

— Ce faci, vii sau nu la petrecere? întreabă una dintre colege, pierzându-şi răbdarea.

— Deci nu pricep... stai aici şi te uiţi la... hochei? Adică te uiţi... pe bune, nu la mişto? Credeam că nu-ţi plac chestiile astea! spune cealaltă.

Unul dintre tineri izbucneşte în urale când aude, sare în picioare, fularul i se prinde în scaunul de bar şi e gata să se sufoce, dar în mijlocul micii piruete involuntare în jurul scaunului, reuşeşte să strige:

— Exact ce am zis şi eu! Ce fată se dă în vânt după hochei? Ă? Ăla nu-i sport, e doar VIOLENŢĂ!

— Chiar că! încuviinţează una dintre colege.

De data asta Maya aude ce zic, dar nu le răspunde. Se uită fix pe ecranul telefonului: „Furtuna ar putea deveni cea mai mare catastrofă naturală din regiune după incendiile de pădure”, scrie pe pagina de internet a ziarului local, iar Maya se simte de parcă e în altă ţară. Vinul îi clipoceşte în ţeastă ca lichidul într-o nivelă defectă. Se clatină doi paşi înapoi, gata să cadă. Tânărul îşi smulge fularul de la gât şi întinde mâna s-o prindă, dar Maya îşi regăseşte echilibrul şi îl loveşte cu forţă peste braţ, iar băiatul se dă speriat la o parte. Din păcate nu destul de repede. Maya e atât de furioasă, încât face instinctiv un pas spre el şi îl pocneşte iar cu toată puterea, trimiţându-l cu capul în scaunele de bar din spatele lui. Colegele o strigă, bâlbâindu-se. Încearcă s-o atingă, dar când îi văd privirea neagră de furie se fac mici şi dau înapoi.

— Violenţă? Ce dracu’ ştiţi voi despre violenţă? spune Maya printre dinţi şi, trecând pe lângă ei toţi, iese pe stradă.

Colegele sunt prea şocate s-o mai strige. De doi ani se străduiesc să afle mai multe despre ea. Acum ştiu tot. Acum le-a arătat ce fel de animal este.

* * *

Peter îşi pune coatele pe măsuţa din faţa canapelei, îşi sprijină fruntea în palme şi speră din tot sufletul să se aprindă iar lumina în garaj. L-a rugat pe prietenul lui din copilărie, Mistreţul, să instaleze senzorul, ca să aibă Mira lumină când intră în garaj. A zis că de dragul ei l-a instalat, dar, de fapt, pentru el a făcut-o. Ca să poată număra minutele pe care Mira le petrece în maşină înainte să se adune şi să intre în casă. Sunt tot mai multe. Uneori se preface că doarme când aude cheia în uşă, fiindcă ştie că asta speră ea.

Îi trimite un mesaj. Mira răspunde scurt, aşa comunică mai nou – două, trei cuvinte maximum.

„Ai plecat?”

„Da. Voi, acasă?”

„Da. Acasă.”

„Leo OK?”

„Totul OK. Tu?”

„OK.”

Însă Mira n-a plecat încă de la birou. Peter închide ochii şi îşi freacă pleoapele cât de tare poate, dar, când îi deschide, totul e în continuare negru. Clipeşte, mai întâi derutat, apoi înfricoşat, bâjbâie disperat în întuneric şi se duce împiedicându-se spre canapea. Un singur fascicul puternic de lumină îl orbeşte şi aude vocea lui Leo:

— Ce NAIBA faci, tată?

Îi luminează faţa cu lanterna mobilului.

— Nimic! De ce-ai stins toate becurile? geme Peter.

Leo pufneşte iritat:

— S-a luat curentul, ce naiba! Ai făcut congestie cerebrală, ce-ai?

Peter clipeşte iar, alungându-şi gândurile. Se întinde după Leo şi se duc pe bâjbâite spre garaj, să aducă lanterne. Leo ia una şi se duce mai întâi înapoi în camera lui, apoi se întoarce imediat. Are paisprezece ani, normal că *nu* îi e *frică* de întuneric, clar că nu, da’ ce, asta înseamnă că nu poate să stea lângă taică-su pe canapea dacă are chef?

Se joacă jocuri pe telefon până i se termină bateria, apoi pe al lui Peter până i se termină şi lui bateria. Ultimul mesaj de la Mira pe care Peter apucă să-l citească este: „Plec imediat.” Îi răspunde „OK” şi abia când ecranul se stinge, se căieşte că nu i-a scris „Te iubesc”.

* * *

În camera de la cămin, întinsă pe jos sub rafturile cu cărţi, Maya verifică obsesiv ştirile şi buletinele meteo, căutând informaţii despre furtună. Plânge şi o sună pe Ana întruna. Într-un târziu, doar plânge. Se tot gândeşte dacă să-şi sune părinţii, dar şi-ar da seama că e beată şi maică-sa s-ar supăra, iar taică-su ar fi dezamăgit. În cele din urmă, îşi sună fratele mai mic, dar Leo are telefonul închis.

— Fir-ar să fie, Leo, răspunde, te rog... şopteşte ea în întuneric.

Dar el nici măcar nu vede că l-a sunat până a doua zi dimineaţă când revine curentul şi îşi încarcă telefonul. Atunci o sună el şi o trezeşte să-i spună ce s-a întâmplat.

— A murit? Ce... cum adică a murit? bălmăjeşte Maya, buimacă de somn şi mahmură.

Apoi îşi ia bilet de tren, îşi face bagajul şi pleacă spre nord. Se gândeşte la taică-su tot drumul până acasă.

17
MOARTE

„Acasă.” Chiar ar trebui să existe mai multe cuvinte pentru asta. Unul pentru cei pe care îi avem acolo, altul în care să încapă cei pe care i-am pierdut.

În biroul ei din Hed, Mira se uită lung în noapte până când furtuna împinge claustrofobic spre ea ferestrele clădirii şi se panichează. Se întoarce spre masa de scris, dar, deodată, e întuneric şi acolo. Curentul se întrerupe atât de brusc, ca un atac. În grabă, face o mişcare greşită şi înjură tare când se loveşte cu

genunchiul de un scaun, apoi se prăbuşeşte pe podea, singură şi copleşită de neputinţă. Întunericul face clădirea pustie să pară gigantică.

Ea şi colega şi-au mutat firma aici anul trecut, când afacerea a crescut şi au făcut mai multe angajări. Clădirea e, de fapt, mult prea mare, dar Mira s-a îndrăgostit de ea. E o fostă gară, veche de peste o sută de ani, iar Mira a început să iubească lucrurile vechi – ea, care a visat întotdeauna la construcţii noi şi interioare moderne. Poate că e şi ăsta un semn că acum e mai mult un om al pădurii decât orice altceva. Schiurile de fond şi dezacordurile îi mai lipsesc, îşi zice ea cu amărăciune.

Zace pe podea cu ochii închişi şi ferestrele încep să se hâţâne şi mai tare. Se gândeşte că ar fi trebuit să meargă acasă, la Peter, şi se ruşinează când îşi dă seama că ar trebui să *vrea* mai mult să meargă acasă. Ştie că ceva nu e în regulă, undeva în ea, ceva care o face să prefere să rămână aici.

Undeva între somn şi trezie, îşi aminteşte că, nu demult, Peter s-a dus cu maşina tocmai până în noul oraş al Mayei, noul ei „acasă", ca s-o ajute să monteze nişte rafturi în camera de cămin. Îşi aminteşte cum, între timp, ea era aici, în birou, şi telefonul a piuit când Peter i-a trimis o poză cu maşina parcată prea aproape de o intersecţie şi a întrebat-o: „Crezi că e OK aici sau iau amendă?" Mira începe să râdă în întuneric când îşi dă seama cât de stupidă e faza, cât de nătângă e povestea lor de dragoste. Peter chiar a crezut serios că ea putea să măsoare din ochi zece metri pe o FOTOGRAFIE şi să-i spună dacă era prea aproape de intersecţie sau nu. Îşi zice că poate de-asta a şi îndrăznit să pornească afacerea pe cont propriu – fiindcă el e convins că ea e în stare de orice şi uneori o molipseşte şi pe ea.

Poate că e atât de simplu, se gândeşte Mira cu amărăciune, între gând şi vis. Şi poate că de aceea nu îndrăzneşte să-i spună ce probleme financiare are firma. Au pierdut clienţi mari şi au datorii până la cer, dar Mira tace fiindcă nu vrea să-l dezamăgească, nu după ce el a sacrificat totul. Când eşti tânăr şi proaspăt îndrăgostit, ţi se pare că partea grea într-o relaţie e să recunoşti când ai nevoie de ajutor, dar, când eşti căsătorit de-o jumătate de viaţă, ştii că, de fapt, cel mai dificil e să recunoşti că nu-ţi trebuie ajutor: nu-ţi trebuie ajutorul nimănui să te simţi inadecvat, ratat şi inutil. Pentru că nimeni nu se pricepe mai bine decât tine să te facă să simţi toate astea. Mira vede asta în ochii lui Peter de fiecare dată când se întâmplă să-l critice: „N-am nevoie de ajutor!" ar vrea el să-i strige, dar tace. Mira ştie exact ce simte el în momentele alea, pentru că şi ea se pricepe cel mai bine să se facă singură să simtă la fel.

Iubeşte biroul ăsta, singura problemă e că se află în Hed şi nu în Björnstad. E nevoită să suporte mânia nerostită a lui Peter din cauza asta. Atât de multă mânie, încât uneori Mira se întreabă dacă nu cumva, în mod subconştient, de asta a şi ales o clădire acolo, ca să-l forţeze să se distanţeze şi mai mult de hochei, ca sportul să nu-l poată ademeni înapoi. Dar la ce bun? De dragul cui? Asta nu le-a salvat căsnicia, cel mult a prelungit-o. Dacă a ajuns să nu mai vrea să se ducă acasă nici măcar când e furtună, atunci când să vrea să se ducă? Ce mai înseamnă „acasă", dacă stă mai mult în Hed decât în Björnstad în ultimul timp? Ce spune asta despre ea?

Nenorocitele astea de oraşe, se gândeşte Mira, poate mai mult ca să dea vina pe altceva. Nenorocitele astea de oraşe şi toate trăirile lor copilăreşti de gelozie şi ură care îi obligă mereu pe toţi să aleagă de partea cui sunt în orice. Bineînţeles că Peter n-a fost singurul enervat că biroul lor e în Hed. Prietenul lui din copilărie, Frac, a dat pe-acolo acum câteva săptămâni, împreună cu alţi patru

bărbaţi. Au avut grijă să-i atragă atenţia că nu erau într-o „vizită oficială” şi că „nu reprezentau nici vreo autoritate publică, nici clubul”, ci erau doar „un fel de grup de interese”. Björnstad şi afurisitele lor de interese! şi-a zis Mira când i-a auzit trăncănind. Rahatul ăla de oraş şi rahatul lor de joc! Frac, fidel poreclei, era îmbrăcat ridicol de elegant, de data asta în costum cu dungi albe, cravată şi vestă, în timp ce ceilalţi patru purtau uniforma obişnuită a cowboylor întreprinzători din zonă: blugi, cămaşă, sacou prea strâmt şi megalomanie cât cuprinde. Mira s-a gândit la ce a spus colega când au pus afacerea pe picioare: „Singurele lucruri de care două femei ca noi au nevoie ca să reuşească în lumea afacerilor sunt zece ani de studii de drept în total, treizeci de ani de experienţă profesională în total şi toată încrederea de sine a unui gagiu mediocru.”

Cei cinci bărbaţi sunt toţi întreprinzători de succes în regiune, sponsori ai Clubului de Hochei Björnstad şi „cetăţeni preocupaţi”, obişnuiţi ai poştei redacţiei ziarului local. S-au adunat în jurul biroului Mirei de parcă era o instalaţie de artă. Arată bineînţeles ca masa de scris a oricărui bărbat, doar că la ea era aşezată o femeie şi asta a părut să-i fascineze nespus. Unul dintre ei a crezut că prietena şi colega Mirei era secretara ei şi a întrebat-o dacă ar putea să-i dea un cappuccino, la care colega i-a răspuns amabil că ar putea să-i dea una în mutră dacă nu era atent cum vorbea şi Mira a trebuit s-o ţină de braţ ca nu cumva să-i arate bărbatului că nu era o ameninţare goală. Un altul a întrebat dacă nu vine şi Peter la întâlnire, la care colega a răspuns: „Absolut! Şi el chiar face un cappuccino grozav!” Frac a înţeles înţepătura, şi-a deschis larg braţele şi le-a zis împăciuitor: „Doamnelor, nu vrem să vă răpim timp preţios!” După care le-a răpit patruzeci de minute.

„Nu dă bine, ştii”, i-a zis el zâmbind, referindu-se la faptul că Mira, în calitatea ei de doamna Andersson, soţia fostului director tehnic al Clubului de Hochei Björnstad, nu trebuia să-şi deschidă afacere în Hed. „Trebuie să fim uniţi, noi ăştia din Björnstad, nu? Într-un oraş mic, totul e legat, Mira, şi afacerile, şi politica, şi locuitorii...” a început el să peroreze, dar s-a oprit la timp, înainte să adauge „şi hocheiul!”, văzând-o pe colega Mirei cum cântăreşte în palmă ceaşca de cafea, ca şi cum încerca să-şi dea seama cât de departe o poate arunca. În schimb, Frac a scos cu mândrie, de parcă era vreo pictură renascentistă, un document care s-a dovedit a fi un contract de închiriere la un preţ foarte avantajos pentru un spaţiu de birouri proaspăt renovat în Björnstad. Era al prefecturii, dar nu era nicio problemă, i-a promis Frac, fiindcă negociase el direct chiria cu politicienii. „Şi asta doar TEMPORAR, bineînţeles, căci peste câţiva ani o să puteţi muta firma AICI!” a mai zis Frac şi a scos alte documente, nişte schite ale unui parc de afaceri. „Björnstad Business Park!” a zis el triumfător.

Nenorociţii ăştia de bărbaţi şi planurile lor măreţe! şi-a zis Mira atunci. Mereu e ceva. În ultimii ani, au visat la un aeroport, un mall şi organizarea Campionatului Mondial de Schi. Acum voiau un parc de afaceri. Clădiri noi de birouri perete în perete cu supermarketul lui Frac, un centru de conferinţe cu hotel pentru industriaşii din întreaga regiune, construit cu bani publici şi cu Frac ca intermediar. În acelaşi timp, jos, lângă patinoar, voiau să ridice un nou centru de antrenament, le-a mai explicat Frac mândru: „E o investiţie în copii, Mira, toate astea pentru copii sunt!” Dar nimic nu e niciodată de dragul lor. Copiii sunt mereu doar un alibi. *Björnstad Business Park* – până şi numele era perfect în toată prostia lui sclipitoare. Pe Mira nu încetează s-o uluiască faptul că nu încetează s-o uluiască indivizii ăştia. Frac a luat

tăcerea ei drept laudă şi a zâmbit larg, cum numai bărbaţii care nu ştiu diferenţa dintre dialog şi monolog pot zâmbi: „Trebuie să fim uniţi, Mira, nu? Ce-i bun pentru oraş e bun şi pentru noi!"

Instinctiv, Mira a vrut să-l arunce pe fereastră, fără s-o deschidă mai întâi, fireşte. Din păcate, a văzut în contractul de închiriere de pe masă că suma pe care i-o cerea pentru spaţiul din Björnstad era jumătate din cât plăteau aici pentru clădirea fostei gări din Hed. Contabilităţii lor sigur nu i-ar strica înlesnirea asta. Nici măcar colega nu ştie cât de rea e situaţia financiară a firmei, Mira a ascuns totul de toată lumea, s-a încăpăţânat să creadă că o să găsească o modalitate să rezolve singură tot. A greşit, ştie şi ea, dar acum e prea târziu să dea înapoi. Aşa că, atunci când colega a mijit suspicioasă ochii, văzând că Mira chiar cântărea oferta din contract, s-a văzut forţată să joace tare şi a întrebat: „Şi tu, Frac? Tu şi clubul ce vreţi în schimb?"

Frac a ridicat atât de teatral braţele, încât a răsturnat un teanc de dosare. „Ce vrem? Ne AJUTĂM unul pe altul, Mira, nu? Suntem prieteni. Aproape vecini!"

Abia atunci unul dintre bărbaţii prezenţi s-a aplecat spre ele şi le-a sugerat, cu toată bunăvoinţa, să-şi tragă şi ele „biletul lor de tombolă" şi să ia în considerare ideea de a sponsoriza oficial Clubul de Hochei Björnstad cu o sumă care, din pură întâmplare, putea fi egală cu reducerea pe care le-o aranjase Frac în contractul de închiriere a spaţiului de birouri. „Cheltuială deductibilă la Fisc, ca sponsorizare, se ocupă contabilii noştri. Câştigăm şi noi, şi voi!"

Aha, deci ăsta era jocul. Evident. Întotdeauna un motiv ascuns, întotdeauna un plan. Mişmaşuri peste mişmaşuri, nu se termină niciodată. Dacă Björnstad ar fi o familie, patinoarul ar fi copilul răsfăţat care primeşte ce-i mai bun, în timp ce restul familiei moare de foame.

„Mda... deci... e doar o sugestie”, a zis Frac şi Mira a înţeles că probabil şi-ar fi dorit ca celălalt bărbat să nu fi vorbit tocmai pe faţă.

Frac iubeşte secretele, înţelege că înseamnă putere. Când celălalt bărbat a deschis din nou gura, probabil că n-a făcut-o cu intenţie nici de data aceea. Doar că şi-a pierdut răbdarea şi a făcut ce fac toţi bărbaţii când întâlnesc femei precum Mira şi colega ei: le subestimează.

„În curând, NICIO companie n-o să vrea să rămână în Hed, să ştiţi, că n-o să mai fie nimic aici! Hed n-o să mai aibă nici măcar echipă de hochei!” a adăugat bărbatul.

Frac i-a dat îngrozit un cot, dar era prea târziu. Mira a ridicat o sprânceană, s-a înarmat cu cel mai naiv zâmbet al ei şi a întrebat:

„Nu?”

La care bărbatul nu s-a putut abţine, desigur: „Prefectura vrea să închidă clubul din Hed! Vor să rămână doar un club de hochei în regiune, de-aia au încercat mai întâi, ani de zile, să-l închidă pe al nostru, dar acum e altfel, că acum Björnstad e fratele mai mare şi Hed ăla mai mic. Pricepi? Noi avem echipa cea mai bună, resursele cele mai multe şi cei mai mari sponsori! Mai întâi închid clubul din Hed, apoi totul va urma în cascadă! Când o să terminăm cu ei, Björnstad o să fie un oraş mare şi Hed o gaură, aşa că profită de ocazie, mută-te înapoi cât mai poţi, că în curând s-ar putea să nu-ţi mai permiţi!”

Bărbatul a râs, cu burta săltându-i ca o prelată udă, bătută de vânt. Frac a zâmbit foarte forţat, evitând privirea Mirei, şi a mormăit aproape ruşinat:

„Da... bineînţeles e... neoficial. Asta cu cluburile de hochei. Nu ştie nimeni că se discută, nici măcar... bărbată-tu!’

N-a fost în stare să zică „Peter”. Mira şi colega s-au ridicat, dând de înţeles că întâlnirea s-a încheiat. Au dat cu toţii din cap diplomatic, sau Mira a făcut-o în orice caz, apoi a dat mâna cu ei şi le-a promis că va lua în considerare oferta de a schimba adresa biroului.

Când blugii şi jachetele au ieşit greoaie din birou, Frac i-a făcut reţinut cu mâna lui Peter, care era singur în biroul lui, în spatele unei uşi transparente. Din cuşca lui de sticlă, Peter i-a făcut şi el cu mâna, ca un leu care şi-a pierdut coama, iar Mira s-a simţit ca o femeie care şi-a pierdut bărbatul. A fost o vreme când Peter ştia toate secretele pădurii ăsteia. Dintr-odată, Mira ştia mai multe decât el despre cluburile de hochei. Acum ea era mai importantă decât el.

Uşa s-a închis în urma lui Frac şi a celorlalţi. Mira a rămas la masa de scris, uitându-se îndelung la fotografii. În ultimele săptămâni, Peter a plecat de la birou din ce în ce mai devreme ca să-l ia pe Leo, iar ea a venit acasă din ce în ce mai târziu şi stă din ce în ce mai mult în maşină, în garaj, înainte să intre în casă. A fost ideea lui să lucreze acolo, dar poate că a făcut-o doar pentru că a crezut că şi ea vrea, dar ea nu mai ştie ce vrea. Culmea imposibilului într-o căsătorie este că, dacă încerci să faci totul bine întotdeauna, nu mai termini niciodată.

Nu e vina lui Peter, nici a ei, firma a devenit prea mare, prea repede. Când Peter a început să lucreze acolo, i-a promis Mirei că se va ocupa de *„human resources”* şi „probleme de personal” şi totul a mers strună când aveau doar câţiva angajaţi. Dar acum sunt prea mulţi, iar el e ca jucătorul cel mai slab dintr-o echipă care tocmai a trecut într-o divizie superioară. Nu mai ţine pasul. Toţi ceilalţi au pregătire profesională şi experienţă în domeniu, el e doar însurat cu şefa. Mira încearcă să-i ascundă inutilitatea la birou cu cât mai

multă hârţogărie, dar e tot mai rău. Peter nu e apăsat de succesul ei, dar Mira a crescut aşa mult, încât el pare mic pe lângă ea acum.

„În curând o să înfiinţezi o firmă-fantomă şi o să angajezi actori care se prefac că lucrează, ca să creadă că face şi el ceva folositor", a tachinat-o de curând colega.

„Ei, nici chiar aşa!" a încercat Mira să se apere.

Colega a ridicat din umeri. Îl ia peste picior des pe Peter, atât de des încât Peter a ajuns să creadă că-l urăşte, ceea ce a făcut-o pe colegă ca, în cele din urmă, să-l simpatizeze. Când a început să lucreze la firmă, a fost prima dată în viaţă când şi-a pus cravată ca să meargă la serviciu, ceea ce în sine s-a dovedit a fi o provocare, fiindcă ori era prea lungă, ori prea scurtă după ce îşi făcea nodul. Aşa că a început să folosească un model cu nodul deja făcut, până când colega Mirei a observat încheietoarea cu „arici" sub gulerul cămăşii şi a exclamat: „Nu ştiam că au modelul ăsta şi pentru adulţi!" Peter s-a înroşit şi a încercat să se apere spunând că nu era cravată de copii, ci se cheamă de fapt „cravată de siguranţă", special concepută pentru bodyguarzi, ca să nu poată fi sugrumaţi pe la spate cu ele.

Chipul colegei s-a luminat de bucurie: „Bodyguarzi? Ca Kevin Costner în filmul ăla cu bodyguardul?" Peter şi-a dat seama de greşeală mult prea târziu şi apoi a trebuit s-o suporte pe colegă cântând „I will always love youuu" de fiecare dată când trecea pe lângă biroul lui. Şi găsea incredibil de multe motive în fiecare zi, mai ales având în vedere faptul că biroul ei era în celălalt capăt al clădirii. Mira s-a prefăcut că nu bagă de seamă că Peter exersează nodul în fiecare dimineaţă de atunci, dar cravata e în continuare ori prea scurtă, ori prea lungă. Peter nu se simte niciodată cu adevărat în largul lui în lumea ei.

În cele din urmă, zilele trecute, colega s-a uitat în ochii Mirei şi i-a spus: „Auzi, din experienţa mea, majoritatea bărbaţilor îşi doresc doar două lucruri de la o femeie: să-i insufle încredere de sine sau să-l lase în pace. Când un bărbat ajunge un mocofan total e, de obicei, fie din cauză că are prea puţin respect de sine, fie pentru că se simte sufocat. Dar Peter? La naiba, l-ai lăsat prea mult în pace!" Atunci Mira a repezit-o pe colegă că, dacă ea nu e în stare să stea într-o relaţie nici dacă s-ar lipi de un bărbat adormit, poate nu e tocmai expertă în relaţii. Colega i-a întors-o calmă că Mira e căsătorită de-o veşnicie şi nici asta nu pare să ajute prea mult. Atunci Mira a închis ochii şi a şoptit:

„La naiba. Aici am ajuns?"

„Ce?" s-a mirat colega.

„Până şi tu eşti de partea lui Peter acum?"

Colega a tăcut îndelung înainte să-i spună cu sinceritate:

„Nu ştiu nimic despre căsătorie. Dar nu cred că presupune să fiţi în două tabere diferite!"

„Fir-ar!" îşi zice Mira acum, amintindu-şi, singură pe podea în birou. „Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar să fie!"

Ştie ce gândeşte toată lumea: de ce nu-l lasă pe Peter să lucreze din nou la club atunci? De ce nu-i dă hocheiul înapoi?

Pentru că ştie cum e, pentru că a trăit în lumea lui Peter jumătate din viaţă. Nu poţi fi *puţin* implicat în clubul ăla, e ca un monstru, mănâncă relaţii precum un amant gelos. Hocheiul nu e niciodată mulţumit, nu-i eşti niciodată de ajuns, după cum nu eşti nici în viaţa de dincolo de patinoar. Acum doi ani, după ororile care au lovit-o pe Maya, Mira şi Peter au uitat pentru câteva clipe de Leo. Iar fiul lor şi-a găsit prieteni noi, de cel mai rău soi posibil, bărbaţi

în geci negre care au scos la iveală tot întunericul din el. Mira şi Peter au avut ocazia să întrevadă scurt cum ar fi viaţa lui Leo dacă l-ar lăsa de capul lui, cu demonii şi impulsivitatea lui. După aceea, şi-au promis unul altuia că unul dintre ei trebuie să fie acasă mai mult. Să stea cu ochii pe el.

Şi-atunci, nu-i rezonabil? Mira şi-a făcut datoria, şi-a sacrificat deja ani din viaţă. Nu e rândul ei să lucreze la randament maxim acum? Încearcă de vreo zece ori să-i scrie un mesaj lui Peter, dar îl şterge de fiecare dată. În cele din urmă scrie doar: „Plec imediat." Aproape că speră s-o sune şi să ţipe la ea că e o minciună sfruntată, dar el îi răspunde doar: „OK!'

Fir-ar!

Are o lanternă în sertarul biroului, dar nu o scoate. Ploaia răpăie în geamuri, lumina mobilului e tot ce îi luminează chipul, în timp ce parcurge ani întregi de fotografii cu copiii lor, păstrate în telefon – petreceri de aniversare, lupte cu bulgări de zăpadă şi patinaj duminica pe lacul îngheţat. Arată ca o familie perfectă şi Mira se întreabă, ca de atâtea ori înainte, dacă chiar au fost vreodată.

Aţipeşte ghemuită pe covor, dar nu adoarme adânc. Încet, creierul i se obişnuieşte cu tunetele şi vuietul de afară, trupul nu mai tresare. Nu-l aude pe Peter intrând, păşeşte neauzit, o atinge cu atâta blândeţe. Îi simte răsuflarea în ceafă şi mâinile aspre cu degete strâmbe, rupte în patinoare mici şi mari, căutându-i talia. Zâmbeşte, dar îşi strânge pleoapele şi mai tare, de teamă să nu deschidă ochii şi să vadă că doar l-a visat.

— Chiar trebuie să stăm pe jos? îi şopteşte el la ureche, într-un târziu.

— Ce? murmură ea.

— Chiar trebuie să stăm pe jos, iubito? repetă el.

Mira nu-şi dă seama dacă vrea să-l îmbrăţişeze sau să-l certe şi tot ce reuşeşte să spună e:

— Cum ai ajuns aici?

— Am mers.

— Ai MERS?

— Da. Cu lanterna, prin pădure.

— Iubitule, de ce?

— Leo e cu copiii vecinilor. N-am vrut să fiu singur.

— Eşti dus! îl ceartă ea, cu degetele strâns în ale lui.

— Mi s-a mai zis, spune el şi Mira îi simte chipul zâmbitor pe omoplaţi.

Stau întinşi şi ascultă vântul, iar Mira simte, pentru prima oară după mult timp că poate nu e prea târziu să repare tot. Pluteşte. Aproape că uită de toate.

O trezeşte telefonul. Se ridică în capul oaselor, confuză şi ameţită de somn şi începe să înţeleagă că afară se luminează de ziuă. A dormit pe *furtună*! Cât de epuizată să fi fost? Telefonul sună, sună şi iar sună, iar inima îi bate de bucurie, apoi i se frânge când vede numele lui pe ecran. Peter n-a fost aici. Are zece mii de lucruri să-i spună, dar, când răspunde, nu e în stare să-i zică nici măcar unul. Nimeni n-a auzit vreodată plânsul în vocea lui Peter. Când eşti bătut în copilărie înveţi să-ţi înăbuşi toate suspinele. Dar nu şi în faţa ei, niciodată în faţa soţiei lui.

— A murit... cum adică a murit? e singurul lucru pe care Mira îl îngaimă după ce Peter îi povesteşte.

N-are cum să moară! Nu *ea!*

Preţ de câteva zile după furtună, în dormitor, Peter va încerca să-şi lege cravata la lungimea perfectă, înainte de înmormântare. Dincolo de uşă, Mira nu va găsi o răsuflare suficient de adâncă să

poată rupe tăcerea. Pădurea şi-a pierdut atâţia dintre cei mai frumoşi copaci ai ei în noaptea asta şi ceea ce face totul aproape insuportabil este că şi-a pierdut şi unul dintre cei mai buni oameni.

18
ÎNTUNERIC

În mai puţin de o oră, Fatima va zăcea într-un şanţ, dar acum e sus în tribună şi face curăţenie. Se apropie de vârsta mijlocie, arată mult mai tânără, dar se simte mult mai bătrână când se îndreaptă de şale. O doare spatele, dar se ascunde bine, se pricepe să păstreze secrete, şi pe ale altora, şi pe ale ei. Face curat în fiecare zi în tot patinoarul ăsta, iar a doua zi o ia de la capăt. Aceeaşi rutină strictă. Nu se plânge, e recunoscătoare, mereu, mereu, mereu recunoscătoare. Pentru slujbă, pentru oraş, pentru ţara care i-a adoptat, pe ea şi pe fiul ei, în urmă cu mulţi ani, când băiatul era încă mic. Recunoscătoare, recunoscătoare, recunoscătoare pentru tot ce a primit copilul ei aici. Pentru tot ce poate deveni.

— Fatima!

Administratorul patinoarului o strigă din nou. A tot strigat-o în seara asta, să-i zică să plece acasă înainte să se pornească furtuna şi să nu mai circule autobuzele spre Groapa. Dar Fatimei nu-i place să lase lucrurile pe jumătate terminate, iar moşul afurisit ştie şi el prea bine, doar că n-are altă cale de a-i arăta că-i pasă decât cicăleala. Odată i-a zis Fatimei zâmbind că într-un club de hochei poţi să devii multe lucruri frumoase, dar niciunul nu e mai de preţ decât să ajungi să fii luat drept unul de-al casei. Un gând frumos, desigur, căci femeile de serviciu şi administratorii nu-şi văd tricourile atârnate de tavanul patinoarului la sfârşitul carierei, dar rămân în patinoar mai mult decât toţi cei care se perindă pe gheaţă.

Antrenorii şi jucătorii vin şi pleacă, o echipă întreagă poate fi înlocuită în doar câteva sezoane, dar oamenii din spatele reflectoarelor merg la serviciu ca de obicei luni dimineaţă. Şi dacă îşi fac treaba perfect, nimeni nu observă cât de importanţi sunt decât în ziua în care dispar. De multe ori nici atunci, din păcate.

În ziua în care Fatima va fi înmormântată, nu vor pomeni cine a fost ea ca om, ci a cui mamă a fost – a lui Amat, jucătorul care a ajuns cel mai bun. Asta e important în oraşele unde doar hocheiul contează.

* * *

Vântul bate la uşă, dar bătrânul nu-l ia în seamă. E nevoie de ceva mai mult decât oleacă de vânt să-l sperie să plece acasă.

— Trebuie să pleci acasă, tuşă toantă! Poţi să termini curăţenia mâine! îi strigă el iar Fatimei de pe marginea mantinelei.

— Unii dintre noi chiar muncim, nu ne prefacem, moşulică! îi strigă ea înapoi din tribună.

— *Moş?* Ia fă tu o plimbare lungă pe-un pod scurt!

— Ia mai tacă-ţi fleanca!

Fatima nu ridică niciodată vocea la nimeni altcineva decât la fiul său şi la administrator, atât de apropiaţi au ajuns moşul şi tuşa. El lucrează aici de când lumea şi pământul, iar ea, la rându-i, e angajată de atâta vreme, încât nimeni nu-şi aminteşte când a început. De-a lungul anilor între ei s-a legat o prietenie strânsă, cu vorbe puţine şi umor simplu. Nu cu mult timp în urmă, administratorul a văzut o fotografie cu o statuie de undeva, dintr-un alt colţ de ţară, iar sub statuie scria: „De muncă înăsprită, de iubire îmblânzită" şi s-a gândit la Fatima.

— Ia vezi că ţi-a scăpat o pată, uite, acolo! strigă el.

— Vezi tu pete, de la cataractă! îi strigă ea la rându-i.

Bătrânul chicoteşte mulţumit. Nu sunt mulţi cei care îl fac să râdă. Se spune adesea că „adevărul îl auzi de la copii şi beţivi", dar, dacă ajungi într-un oraş cu sală de hochei şi vrei să ştii cum stau lucrurile cu adevărat, du-te şi întreabă-l pe administratorul patinoarului. Singura problemă e că n-o să-ţi spună nimic, pentru că orice club de hochei vrea să aibă „tavan înalt şi pereţi groşi", iar bătrânul administrator ia deviza asta în serios. A văzut antrenori, comitete de conducere venind şi plecând, a văzut clubul când era pe locul doi în clasamentul naţional şi l-a văzut şi acum doi ani, când aproape că a dat faliment. Se pricepe să închidă uşa magaziei şi să dea drumul ascuţitorului de patine, ca nu cumva să audă din greşeală sponsori şi politicieni încheind pe coridoare afaceri neiubitoare de lumină. N-a mers la şcoală o zi mai mult decât i-a trebuit, dar înţelege destul despre cifre cât să priceapă că niciun club din ţara asta n-ar supravieţui dacă ar respecta toate regulile contabile. Fiecare face ce poate pentru a supravieţui, apoi îşi ţine gura. Bătrânul a trăit poveşti şi catastrofe în patinoarul ăsta, a văzut băieţi devenind bărbaţi şi bărbaţi devenind stele ale hocheiului peste noapte şi, adesea, stingându-se la fel de repede. L-a văzut pe Peter Andersson venind cu ochii învineţiţi de-acasă, dar niciodată lovindu-i pe alţii, l-a văzut ajungând căpitanul echipei de seniori, i-a făcut cu mâna când a plecat în Canada ca jucător profesionist în LNH şi era tot aici când Peter s-a întors acasă şi a devenit directorul tehnic al clubului. Până acum câteva ierni, nu s-ar fi gândit să spună alt nume decât al lui Peter dacă îl întreba cineva cine e cel mai bun jucător al tuturor timpurilor din Björnstad. Apoi a venit Amat. Se spune atât de des despre un jucător că „a devenit celebru peste noapte" sau „din senin", dar asta nu e niciodată adevărat. Amat a trebuit să se lupte zi de zi,

toată viaţa, ca să fie mai bun decât toţi ceilalţi, căci nimic altceva nu e de ajuns când eşti un copil sărac în patinoarul bogaţilor. Trebuie să fii cel mai bun. Administratorul ştie că, dacă iubeşti un club de atâta amar de vreme ca el, în cele din urmă nu îţi mai poate ascunde nimic.

Când Fatima a venit aici cu fiul ei, în urmă cu toţi anii ăia, de undeva de la celălalt capăt al Pământului, femeia nici măcar nu văzuse un patinoar până atunci. Dar a învăţat repede, căci, indiferent care ţi-e limba maternă, „hochei" e cel mai important cuvânt în dialectul local. Administratorul şi Peter au fost cei care au avut grijă ca Amat să poată împrumuta patine. Au fost de acord amândoi că erau mai de ajutor decât lecţiile de limbă ca să se integreze repede. Pe măsură ce băiatul a crescut, administratorul a plătit pentru mărinimia lui când băiatul a început să se antreneze şi singur, înainte de răsărit şi după apusul soarelui, şi ziua de muncă a bătrânului s-a prelungit cu cel puţin patru ore. El şi Peter au fost aproape la fel de mândri ca Fatima când Amat a ajuns în echipa de seniori. „Iute ca o mâţă scăpată din sac!" a râs mulţumit bătrânul. Fatima plesnea de mândrie de fiecare dată când fiu-său înscria. Băieţii nu pot înţelege niciodată cum îi văd mamele lor. Dar cum să înţeleagă? Ei n-au dat viaţă nimănui.

Aşa că nu pot înţelege nici că mamele se pot prăbuşi de mila lor, că visele noastre spulberate îi pot răni mai mult pe cei care ne iubesc decât pe noi înşine. Fatima iubea toamna înainte, fiindcă Peter şi administratorul au învăţat-o că în Björnstad atunci începe anul, când începe sezonul de hochei. Dar în toamna asta nu începe nimic, nu pentru fiul ei.

Nimeni nu ştie de fapt ce s-a întâmplat cu el, nici măcar administratorul. Omul n-are inimă s-o întrebe pe Fatima, pentru că vede în ochii ei în fiecare zi că e frântă. În primăvară, Amat era

starul oraşului, Björnstad era pe cale să ia seria, dar băiatul s-a accidentat, aşa că echipa a fost nevoită să joace ultimele meciuri fără el, a pierdut şi a ratat promovarea. S-a zvonit deja de atunci că n-ar fi fost accidentat, ci că doar n-a vrut să rişte să se accidenteze, că selecţia pentru Liga Naţională de Hochei din vară era mai importantă pentru el decât Björnstad. Bătrânul simte că fierbe când îşi aduce aminte. Nimeni, absolut *nimeni,* nu s-a mai sacrificat pentru Björnstad cum a făcut-o Amat! Dar, într-adevăr, oraşul ăsta poate fi şi cel mai frumos, şi cel mai dezgustător.

Amat a pus la inimă zvonurile, Fatima la fel, iar administratorul a văzut, chiar dacă ea n-a zis nimic. Aşa că acum nu ştie cum s-o întrebe ceea ce toată lumea vrea să ştie: Ce s-a întâmplat cu Amat când s-a dus la recrutarea Ligii Naţionale în America în vară? Nu l-au luat, asta ştie toată lumea, dar de ce? S-a întors acasă şi umblă vorba ba că s-a accidentat din nou, ba că accidentarea era doar o scuză. Dar o scuză pentru ce? Când Björnstad a început cantonamentul în presezon, Amat nu s-a prezentat, dar nici n-a semnat contract cu vreun alt club. Stă acasă, în apartamentul lor din Groapa şi atât. Amat a fost cea mai magică poveste a lui Björnstad, dar acum e pe cale să devină cel mai insondabil mister al oraşului, iar între ele e mama lui, care şi-ar da viaţa pentru el.

Bătrânul se uită spre ringul gol şi oftează cu tristeţea unui bărbat fără nepoţi. Vântul bate la uşa patinoarului până când îşi dă seama că nu e vântul. Cineva ţipă afară.

* * *

— Bat DE-UN SFERT de ORĂ! urlă Frac când uşa se deschide brusc şi aproape că-l face knockout.

— BAMBI? CE FACI AICI PE VREMEA ASTA, GĂGĂUŢĂ? strigă administratorul iritat.

Administratorul e singurul care-i zice lui Frac Bambi, căci lucrează aici de atâta timp, încât îşi aduce aminte cum odată, în urmă cu treizeci de ani, un mic pezevenghi a cioplit o figurină din lemn, înfăţişându-l pe administrator călare pe o maşină de şlefuit gheaţa, cu o bulă de dialog deasupra capului, ca la benzi desenate. Apoi, de Crăciun, a pus figurina în biserică, în spatele ieslei cu pruncul, astfel încât să pară că ţipă: „FEREA, CĂ DAU LUCIU!" spre părinţii lui Isus şi cei trei magi. Desigur, administratorul a aflat imediat cine era bufonul, căci administratorii află totul, dar nu l-a pârât nici măcar preotului. Tavan înalt şi pereţi groşi. Când pişicherul în cauză avea meci, data următoare, administratorul i-a ascuţit patinele astfel încât să nu poată merge drept şi, de fiecare dată când cădea, administratorul urla: „Bambi!" din tribună. Toată lumea îi zice „Frac" acum, dar bătrânul nu l-a lăsat nici până în ziua de azi să-şi uite prima poreclă. Bambi s-a preschimbat între timp într-un proprietar de supermarket gras, de vârstă mijlocie, dar pentru bătrânul administrator n-a încetat niciodată să fie un junior pufos.

— STEAGURILE! TREBUIE SĂ M-AJUŢI CU STEAGURILE! gâfâie Frac.

— AI VENIT PÂNĂ AICI PE FURTUNĂ PENTRU... STEAGURI? se răsteşte administratorul.

Frac ăsta a fost mereu un om cu priorităţi ciudate, dar asta chiar le pune capac la toate!

— SUNT PREA MARI! O SĂ SE UMFLE ÎN VÂNT ŞI-O SĂ RUPĂ CATARGELE!

Abia atunci bătrânul vede că mâna lui Frac sângerează, îl trage înăuntru şi mormăie:

— Ţie dacă-ţi crapă unu' ţeasta se umple de praf, carevasăzică! Păi? Nu ţi-am zis de-atunci că sunt prea mari! Ţi-am zis că...

Frac ţipă, deşi sunt înăuntru, de parcă vântul l-a asurzit:

— DA, DA, AI AVUT DREPTATE! AJUTĂ-MĂ ODATĂ ŞI GATA!

Administratorul e atât de şocat că Frac recunoaşte că a greşit, încât uită să fie răutăcios:

— Aha, aha, bine atunci... murmură el şi se duce să aducă faşe să-i bandajeze mâna şi un cuţit să taie şnururile steagurilor.

Şi cei doi bărbaţi ies împreună în furtună. Nu că n-ar fi o idee idioată, chiar e, dar uneori idioţenia e singura logică. Steagurile trebuie coborâte, ca să fie arborate din nou mâine. În alte părţi n-o fi important, dar aici este. Atâta vreme cât flutură steaguri în faţa patinoarului, toată lumea ştie că e deschis. Atâta vreme cât patinoarul e deschis, viaţa merge mai departe şi în nicio dimineaţă viaţa nu are mai multă nevoie să meargă înainte ca în dimineaţa de după o furtună. Poate că administratorul e încăpăţânat, iar Frac are un creier cât bobul de mazăre, dar amândoi înţeleg asta. Frac trăieşte pentru Björnstad. Era un patinator teribil şi înainte să-i fi ascuţit bătrânul patinele aiurea, dar s-a perfecţionat, a luptat şi a ajuns în echipa de seniori, unde Peter era marea vedetă, iar singurul talent al lui Frac era să-şi ciupească adversarii pe furiş, ca să-i facă să sară la bătaie şi să fie eliminaţi din joc. Când o echipă din sud a venit la Björnstad pentru un meci, într-o iarnă, pe minus douăzeci de grade, Frac l-a convins pe administrator să închidă căldura în vestiarul oaspeţilor. Când prindea ocazia, le ascundea echipamentele în magazie, le distrugea crosele – cu cât mai urâte renghiurile, pe gheaţă sau dincolo de ea, cu atât mai bine. Dacă îl întrebai pe Frac, îţi răspundea: „Nu crezi c-aş fi preferat să fiu starul echipei şi să bag toate golurile? Bineînţeles că da! Da' când

nu poţi să faci ce vrei, contribui cu ce poţi. Suntem un club mic într-un oraş mic, dacă jucăm jocul după cum vor oraşele mari, n-avem nicio şansă!" Apoi rânjea: „Trişat? Se cheamă trişat doar dacă eşti prins! Vrei să câştigi au ba?" Aşa au ajuns administratorul şi Frac să închege o prietenie pe cât de lungă, pe atât de disfuncţională. Căci bătrânul, la fel ca toată lumea din Björnstad, urăşte trişatul, dar îi place să câştige.

Când şi-a terminat cariera în hochei, Frac a devenit parte din „elita invizibilă a puterii", cum a numit-o ziarul local. Chiar aşa de invizibilă nu e, desigur, şi, din păcate, nici prea tăcută. Frac a fost dat afară din toate echipele de vânătoare din regiune, fiindcă speria animalele. Vine la patinoar aproape în fiecare zi, chiar dacă oficial n-are ce să caute în club. Vine mai ales să se certe în legătură cu orarul, cerându-i mereu administratorului să schimbe orele de antrenament în beneficiul vreunui băiat din echipa de copii, care are un părinte bogat pe care Frac încearcă să-l convingă să devină sponsor. La care administratorul de obicei îi smulge pixul din mână când numără greşit orele şi oftează: „N-ar trebui să mă mai surprindă că tu, care nu ştii să numeri, ai ajuns om de afaceri, din moment ce ai jucat hochei deşi nu ştiai să patinezi..."

Dar, până la urmă, ajung la un compromis, fiindcă amândoi vor acelaşi lucru: binele clubului. Întotdeauna. Frac îi promite mereu administratorului că va construi în curând parcul de afaceri şi că tot atunci se va face lângă patinoar şi un nou centru de antrenament de ultimă generaţie şi toată lumea va avea timp suficient pe ring. Îşi bagă nasul peste tot, borfaşul! Şi la bine, şi la rău. Poate că, oficial, Peter Andersson a fost cel care i-a asigurat Ramonei un loc în comitetul de conducere al clubului acum doi ani, dar Frac i-a dat ideea, iar administratorul îl respectă pentru asta. Şi Ramona, deşi n-ar recunoaşte-o în veci. Odată, după

unsprezece sau poate douăsprezece beri la Blană de Urs, i-a spus confidenţial administratorului: „Oamenii cred că Frac iubeşte o ECHIPĂ. Nu iubeşte nicio echipă, ce dracu'! Iubeşte un CLUB. Oricine poate iubi o echipă, aia e o iubire egoistă, îţi cere tot, e uşor de rănit şi uşor de părăsit... Da' să iubeşti un club, un club întreg, de la echipa de copii până la aia de seniori, de la cuiele din pereţi care ţin patinoarul în picioare şi până la oameni... o dragoste ca asta nu-i pentru egoişti, ce dracu'!"

— AR FACE BINE SĂ FIE IMPORTANTĂ TĂRĂŞENIA ASTA, BAMBI! strigă administratorul încercând să acopere vântul, după ce au coborât toate steagurile.

Îi sângerează şi lui mâinile acum.

— ESTE, PROMIT! răcneşte Frac înapoi.

Nu e pe cât de sigur încearcă să dea impresia, dar o să aibă dreptate, e important, doar că deloc în felul în care crede el.

Furtuna nu va rupe niciun catarg.

Mâine, Frac şi administratorul vor înălţa din nou toate steagurile. Doar că încă nu ştiu că vor fi în bernă.

19
ŢIPETE

Se zice că veştile proaste se răspândesc mai repede decât cele bune, că dacă moare cineva în oraşul ăsta se află mai repede decât dacă s-a născut un copil, dar, dacă o întrebi pe Ramona, o să mormăie bineînţeles: „Baliverne! E doar o impresie, fiindcă mor mai mulţi decât se nasc pe-aci, avem mai multe înmormântări decât botezuri!" Iar Ramona ştie mai bine decât oricine, căci o fi Blană de Urs cârciuma oraşului, dar e şi birou pentru evidenţa

populaţiei – orice schimbare în plus sau în minus se sărbătoreşte sau se jeleşte la tejgheaua Ramonei. Cei mai mulţi s-au învăţat să sărbătorească de două ori mai straşnic decât jelesc, ca să compenseze. Probabil că din cauza asta şi iubesc hocheiul mai mult decât oricând în ultimii ani. Sunt din nou un oraş învingător, simt mai mult că trăiesc decât că mor.

Dacă ţi se pare exagerat, poţi s-o întrebi pe Ramona dacă hocheiul chiar e atât de important şi e posibil să-ţi răspundă: „Aş, da' ce dracu' e important în viaţă pân' la coadă?" Nu ţine ea prea multe discursuri pe la înmormântări, nu ţine, nu, dar rău nu zice Ramona când are ocazia.

Pe-aici lumea povesteşte cu plăcere o întâmplare despre cum, într-o vară, un turist de oraş mare care trecea pe-acolo cu maşina a oprit în faţa cârciumii. Pe fereastră a văzut televizorul mergând, aşa că a intrat numaidecât şi a strigat bucuros: „Se poate să daţi pe meciul de fotbal?" Pe ecran rula o înregistrare video, obosită de atâtea vizionări, a unui meci de hochei vechi şi câţiva moşi îşi povesteau unul altuia ce urma să se întâmple, în mod vădit nu pentru prima oară. Ramona s-a uitat urât la turist şi a mormăit: „Fotbal? Ce fotbal?" Bărbatul a izbucnit, în egală măsură uluit şi nedumerit: „Ce... ce fot... FINALA CAMPIONATULUI MONDIAL DE FOTBAL!" Ramona a ridicat din umeri plictisită: „În oraşul ăsta ne uităm doar la hochei. Hai, zi ce vrei de băut, c-aici nu-i gară să stai să te zgâieşti pe degeaba ca prostu'!"

E doar o istorioară, poate că nici măcar nu-i adevărată, dar nu înseamnă că n-ar fi posibilă. Cârciuma asta e un loc care, într-un fel sau altul, spune totul despre oraş şi locuitorii săi, despre locul lor pe lume şi părerea lor despre restul lumii. Blană de Urs e la jumătatea distanţei dintre fabrică şi patinoar. Majoritatea celor care beau aici îşi duc traiul între cele trei puncte. Faptul că Blană de Urs

ar fi fost aici de mai multă vreme decât oraşul, că s-ar fi ridicat casele în jurul ei aşa cum se înfiripă un sat în jurul unei fântâni e doar o minciună, dar atât de veche, încât a ajuns să pară adevăr. Acum doi ani a ars aproape toată clădirea, iar acum, după renovare, lumea glumeşte că miroase mai bine după incendiu decât înainte.

Peste tot pe pereţi sunt fotografii cu jucători de hochei. Unii dintre ei, Benji şi Vidar, au petrecut cu siguranţă mai mult timp la Blană de Urs decât în patinoar în anumite sezoane, iar asta spune multe despre ei. Alţii, Amat de pildă, n-au pus niciodată piciorul aici şi asta spune încă şi mai multe despre el. Ramona a avut întotdeauna destul loc în inimă pentru cei care au reuşit în viaţă, dar e infinit mai mare locul pe care îl păstrează pentru cei a căror viaţă s-a dus dracului.

Crâşma e la demisol, prin ferestruicile ei nu poţi vedea decât cerul. Dar, dacă te aşezi pe treptele de la intrare, cu uşa deschisă, acolo unde fumează Ramona când vremea e afurisită şi nu-i chip să-şi aprindă bricheta în stradă, poţi să vezi până la catargele cu steaguri din faţa patinoarului. Ramona n-ar recunoaşte-o în veci în faţa lui Frac, dar au început să-i placă mult steagurile alea. De fiecare dată când se duce la vreo şedinţă a comitetului de conducere, încetineşte când trece pe sub ele, înviorată de ideea că merge să le facă încă o dată zile fripte damblagiilor ălora în sala de şedinţe.

Dar acum cineva dă jos steagurile, iar furtuna n-o lasă să-şi aprindă ţigara nici măcar pe trepte, aşa că în seara asta fumează înăuntru. Uşa ar sări din balamale dacă ar deschide-o, aşa că n-o deschide, şi de-asta n-o vede pe Fatima plecând de la patinoar peste puţin timp şi aşteptând un pic în staţia de autobuz de la şosea, înainte să renunţe şi s-o ia singură pe jos, spre Groapa.

Ramona nu-l vede nici pe băiatul de paisprezece ani, Matteo, care a rătăcit singur prin oraş toată seara. Nu-l aude bătând la uşa cârciumii şi ţipând. I-ar fi deschis cu siguranţă dacă-l auzea, doar a primit înăuntru tot felul de oameni toată viaţa, până şi turişti amatori de fotbal, sigur că i-ar fi deschis unui băiat de paisprezece ani, îngheţat şi înfricoşat. Dar nu-l vede. Însă Matteo nu aşa îşi va aminti clipele acelea, ci în cele mai simple cuvinte cu putinţă:

„Oraşul ăsta nu vede decât hochei."

20
PISICI

Ultimul lucru pe care-l face Fatima înainte să plece de la patinoar e curăţenie la etaj – înainte ocupat în întregime de birouri şi sala de şedinţe, mutate de curând într-un capăt al coridorului, fiindcă aproape tot etajul e acum grădiniţă. În Björnstad mulţi copii ştiu să patineze înainte să meargă, iar asta spune totul despre legătura oraşului cu hocheiul – sportul obligă viaţa să meargă înainte, oricât de groaznic ar suna asta.

În ultimul timp, Fatima a început să evite lumea în supermarket, căci toţi vor să ştie ce s-a întâmplat cu fiul ei, iar ea nu le poate răspunde. Astă-primăvară totul era ca un vis – Amat era un învingător şi toată lumea îl iubea. Pe urmă s-a accidentat şi toată lumea a fost dezamăgită. A plecat în America de Nord, ca să vadă dacă îl iau în Liga Naţională de Hochei, despre care Fatima nu înţelege mare lucru. Înainte să plece, Amat s-a aşezat la masa din bucătărie şi i-a explicat de parcă ea era copilul, iar el adultul: „Cea mai bună ligă de hochei din lume, mamă, acolo joacă profesioniştii! E în America de Nord. În fiecare vară fac recrutări dintre două sute

de jucători trimişi de toate echipele, le dau şansa să devină profesionişti acolo. Şi e posibil să mă ia şi pe mine. Ca pe Peter, ştii?" Amat i-a promis că o să-i cumpere o casă mare pe Colina şi un Mercedes din primul lui contract de profesionist, dar Fatima nici să n-audă: „Ce să fac eu cu alea? Dacă vrei să-mi dai ceva, dă-mi o maşină de spălat vase nouă şi oleacă de linişte şi pace!"

Amat avea visuri atât de mari astă-primăvară, că abia mai încăpeau în apartamentul lor înghesuit. Tot ce a mai rămas din ele acum e doar o maşină de spălat vase stricată. S-a închis în camera lui de câteva luni şi abia dacă mai iese. Ce fel de mamă e ea dacă nici măcar nu le poate răspunde oamenilor care o întreabă ce s-a întâmplat? Bătrânul administrator a învăţat-o că în hochei nu se dezvăluie niciodată exact unde anume s-a accidentat un jucător, pentru că atunci adversarii se folosesc de asta ca să-l lovească şi mai rău. Oficial se zice doar „accidentare în partea inferioară sau superioară a corpului", dar Fatima nici măcar nu ştie care din ele îl doare pe Amat. Nu ştie dacă fiul ei şi-a frânt picioarele sau inima.

Stinge luminile şi iese în tribună. Se uită spre ring, înăbuşindu-şi plânsul. Vor fi alţi jucători de încoronat şi de distrus, mult după Amat, gheţii nu-i pasă. Unora le vine foarte uşor să creadă că, dacă vrei să înţelegi ceva despre sport şi copii, trebuie doar să priveşti zâmbetul unui adolescent care tocmai a reuşit să devină profesionist în hochei. În fiecare an Fatima vede sute de părinţi petrecând mii de ore în patinoar, sperând exact asta. Sunt stresaţi când ajung aici şi epuizaţi în drum spre casă, transpiră în maşini şi îngheaţă la antrenamente, îşi cheltuiesc jumătate din agoniseală pe cotizaţia de membru şi cealaltă jumătate pe echipamente, dar tot trebuie să vândă bilete de tombolă şi să lucreze pe degeaba la bufetul patinoarului, de îndată ce clubul le-o cere. Se aşteaptă de la ei să aibă tot timpul din lume, să nu se plângă niciodată, să usuce

lamele patinelor, lacrimi şi mai ales haine – Doamne, atâtea haine de spălat şi uscat! Şi, evident, se aşteaptă de la ei să se sacrifice în goana după un vis pentru copiii lor. Dar, dacă vrei să înţelegi ceva despre sport şi copii, să înţelegi cu adevărat, atunci nu e de-ajuns să ştii numele copiilor care şi-au atins visul. Trebuie să ştii şi care dintre ei *aproape* că au reuşit.

Fatima îşi lasă privirea să rătăcească peste gheaţă, dintr-un capăt în celălalt al terenului, încercând să-şi aducă aminte cât de repede patina Amat între ele. „Ca o mâţă scăpată din sac! Într-o zi băiatul ăsta poate ajunge departe!" spunea administratorul. Adică profesionist, a aflat Fatima pe urmă. „Departe" înseamnă să faci bani jucând. De aceea, de fapt, hocheiul nu e un joc pentru nimeni aici, pentru că nu doar Amat ar câştiga bani, ci toată lumea. „Nimic nu e gratis în hochei, mamă, trebuie să dai tot!" i-a zis Amat când era mic şi a avut dreptate. A jucat în echipamente la mâna a doua toată copilăria, a depins mereu de gesturile de caritate ale unor oameni ca Peter Andersson. „Nu-i zice caritate, e o investiţie", a zis prietenos Peter la vremea aceea. Când Amat a ajuns cel mai bun, Fatima a înţeles ce însemna asta de fapt: toată lumea voia profit din investiţie.

Clipeşte să alunge lacrimile, trage adânc aer în piept cu ochii închişi şi se îndreaptă spre ieşire. Se întâlneşte cu administratorul, care şovăie o clipă, se uită pe fereastră, apoi zice blând:

— Auzi, e Frac aici, pot să-l rog să te ducă el cu maşina...

— N-am nevoie de nimic de la omul ăla, iau autobuzul! răspunde Fatima.

Nu e pic de ură în vocea ei, dar tonul e cât de aproape de ură poate fi Fatima. Administratorul încearcă s-o convingă, dar n-are cu cine să se înţeleagă. Aşa că oftează şi o lasă să plece.

Afară dă de Frac, cu părul ciufulit şi sânge pe manşetele cămăşii. Aproape că intră unul în altul, dar bărbatul sare într-o parte, iar Fatima trece pe lângă el cu paşi mari, înainte ca Frac să apuce să deschidă gura. Ştie că vrea s-o întrebe ce mai face Amat, fiindcă asta o întreabă toţi din oraş, deşi nimănui nu-i pasă cu adevărat. Nu le pasă dacă e fericit. Vor doar să ştie dacă mai poate juca, dacă mai poate câştiga, dacă îl mai pot folosi în pliantele lor. Dar nici măcar mama lui nu mai ştie ce mai poate Amat.

Se îndreaptă spre staţia de autobuz, cocoşată contra vântului, un pas înainte, jumătate înapoi. Aşteaptă autobuzul, dar nu mai vine. Furtuna a pustiit străzile. Ar putea să se întoarcă totuşi la patinoar, să-l roage pe Frac s-o ducă acasă, dar îşi zice că mai bine moare decât să-i ceară lui ajutorul. Aşa că o ia pe jos, singură pe şosea, pe lungul drum până la Groapa. Vântul o trage de păr când se chinuie să mai înainteze câţiva paşi. Picioarele o dor tot timpul, iar durerea de spate o înjunghie când şi când, fără preaviz, uneori atât de rău, încât se clatină.

Copacii s-au aplecat peste şosea, cerul a dispărut şi Fatima îşi aminteşte cât de frică îi era de natură când s-a mutat aici cu Amat, acum mulţi ani. Vântul şi frigul, gheaţa, pădurea nesfârşită, i se părea că totul aştepta să prindă ocazia s-o omoare. Era atât de frig, încât Fatima n-a crezut că o să reziste nici măcar prima iarnă. Acum nimic nu i se pare mai frumos. Uneori natura încă o face să-şi piardă echilibrul – iarna, când zăpada e atât de albă încât corneea nu rezistă mai mult de câteva secunde la fiecare privire, iar gheaţa atât de strălucitoare încât, de pe lac, peisajul e infinit la orizont, unde gheaţa se uneşte cu cerul şi te poate lua cu ameţeală în faţa nemărginirii. Uneori pădurea poate fi mută de ţi se înfundă urechile, ca şi cum copacii absorb toate sunetele de pe lume.

Înainte îi plăceau oamenii de aici, dar simţea nevoia să-şi apere copilul de natură, acum e invers.

Se opreşte la răscruce. În adâncul sufletului ştie că n-are voie să zăbovească, fiindcă e periculos, e musai să ajungă acasă înainte ca furtuna să se înrăutăţească. Dar picioarele n-o mai duc, spatele îi e încordat de atâtea junghiuri şi simte că plămânii i se micşorează. E la jumătatea drumului dintre patinoar şi Groapa, pe bucata de drum pe care îi e cel mai greu să meargă singură – doar asfalt şi pustietate. Cu mâinile pe genunchi, îşi caută răsuflarea. Se gândeşte la hochei, dar asta nu e deloc ciudat, căci, când ni se face frică, ne gândim la momentele cele mai fericite, iar clipele ei cele mai fericite sunt cele mai fericite clipe ale fiului ei. Dar copiii nu înţeleg asta niciodată.

Amat seamănă atât de bine cu tatăl lui – aceeaşi voce blândă, aceeaşi privire hotărâtă. Era şi raiul, şi iadul pentru Fatima, fiindcă fiecare moment de mândrie era însoţit negreşit de muşcătura tăcută a tristeţii. Tatăl lui Amat a murit înainte să ajungă aici şi n-a apucat să-şi vadă fiul devenind atât de bun într-un sport despre care el nici nu ştia că există. Băiatul s-a născut într-un oraş aproape de deşert, dar numeşte „acasă” un loc de gheaţă.

Totul e doar vina ei, îşi zice, fiindcă ea l-a învăţat să fie recunoscător pentru tot. Oraşul ăsta l-a distrus, dar ea l-a învăţat să se lase zdrobit. „Trebuie să fim recunoscători”, i-a repetat Fatima până când cuvintele au devenit tatuaje invizibile sub pleoapele lui. A ajuns cel mai bun, iar ea s-a bucurat, fiindcă în sfârşit era tratat de parcă ar fi fost de fel de-aici. De parcă ar fi fost clubul lui, oraşul lui, ţara lui. Dar ce n-a ştiut Fatima este că mai grele decât prejudecăţile celor din Björnstad sunt numai aşteptările lor. Amat e încă un băiat, e doar al optsprezecelea an al lui pe lumea asta, dar

hocheiul i-a pus pe umeri o povară pe care niciun adult n-ar putea-o duce.

Acum doar câţiva ani, părea prea mic şi prea slab pentru hochei. Iar a fi slab era, fireşte, cel mai rău lucru, fiindcă aici n-ai voie să fii nevolnic. Peter a fost cel care a consolat-o la vremea aceea. Fatima auzise poveşti despre cum Peter a strigat odată în vestiar, înainte de cel mai mare meci pe care Björnstad l-a jucat vreodată. A strigat că oraşul mare are, poate, banii, dar „hocheiul e al nostru!". Aşa că l-a ascultat. Peter i-a zis că slăbiciunea băiatului, cum ziceau unii, e, de fapt, punctul lui forte: Amat era uşor, când patina nu părea să facă niciun efort şi asta îl făcea mai rapid decât oricare alt jucător. Fatima şi-a zis atunci că da, poate că de-asta era Amat aşa de iute, dar şi fiindcă încerca tot timpul să fugă de toţi băieţii de două ori mai masivi decât el, care încercau să-l omoare. E un sport violent şi Fatima nu s-a obişnuit încă nici cu urşii mai mici de pe gheaţă, nici cu cei mari de pe margine – căci aşa arată taţii copiilor când urlă în timpul meciurilor: greoi şi înceţi în aparenţă, dar iuţi ca fulgerul şi brutali de îndată ce deveneai ţinta lor. Fatima a învăţat că aici hocheiul e un titlu de nobleţe, aşa e rânduiala, doar cei născuţi în familiile potrivite au acces la el. De-asta au născocit atâtea tradiţii şi convenţii, un întreg limbaj cu concepte şi termeni proprii – ca să poată decide, chiar şi printre copii, cine are dreptul să fie acolo şi cine nu. Fatima a auzit odată pe cineva glumind că „e prea mult sport în jocul ăsta" şi a înţeles: nu voiau un sport curat, ci un joc necinstit în care să-şi poată cumpăra locul, pentru ei şi copiii lor.

Frac a fost cel care a zis asta. În toţi anii în care a lucrat la club, Fatima abia dacă a auzit o vorbă de la el. Când Amat a ajuns în echipa de seniori, Frac a început să se ofere dintr-odată să-i dea sfaturi de viitor. Îi explica ce să facă pentru „binele băiatului", voia să discute despre LNH, despre agenţi şi contracte. Poate că Fatima

nu pricepea toate cuvintele alea mari, dar a înţeles că Frac vorbea de parcă Björnstad devenise proprietarul copilului ei. Frac a tipărit pliante cu chipul lui Amat pe ele şi un text despre cum era şi uşor, şi de viitor să sponsorizezi clubul de hochei, căci brusc le convenea că Amat era din Groapa. Frac a vrut să le facă şi o poză, ei şi lui Amat, când adunau cutii de bere goale din tribună, fiindcă auzise că făceau asta ca să ia garanţia pe ele, să strângă bani de chirie. Dar administratorul a urlat la el de s-au zguduit ferestrele patinoarului. Fatima n-a zis nimic, a încercat să fie recunoscătoare, deşi îi venea tot mai greu.

Deschide ochii. Stă pe vine în mijlocul drumului, între patinoar şi Groapa. Încet, îşi înfige călcâiele în zăpadă, se ridică şi încearcă să meargă mai departe, dar n-are putere. Din spate, vântul o loveşte ca un şut în şale. Fatima încearcă să-şi ţină echilibrul, dar nu reuşeşte, se împiedică şi cade în şanţ. Zace la pământ, iar vântul îi urlă în urechi. Începe să se disipeze.

În primăvară, Frac a dat un interviu, iar Fatima a citit tot ce a zis despre Amat, cum că povestea lui e un fel de „Cenuşăreasa" şi cum că a demonstrat că „oricine poate juca hochei în Björnstad". Nu, şi-a zis Fatima, tocmai de-aia e ca povestea Cenuşăresei, fiindcă nu se întâmplă aproape niciodată. A mai citit cum Frac s-a lăudat că „se investeşte mult în echipa de fete", dar ea ştie că venea la patinoar săptămână de săptămână şi încerca să-l convingă pe administrator să le dea fetiţelor cele mai proaste ore de antrenament, astfel încât taţii bogaţi ai băieţilor să aibă parte de cele mai bune intervale din orar. Nu voiau să aibă fete în club mai mult decât voiau să aibă copii din Groapa, căci pentru ei nu era decât o mare bătaie de cap să le ofere tuturor ore de antrenament. Fiindcă hocheiul era al lor, exact cum a zis Peter.

Gândurile Fatimei plutesc spre primii ei ani aici, când nu ştia nimic despre urşi, dar vedea fotografii cu ei peste tot în patinoar. Aşa că a împrumutat o carte de la bibliotecă şi s-a apucat să citească, sperând că va putea înţelege mai bine oraşul dacă va înţelege mai întâi animalul. Şi a înţeles. Printre primele lucruri pe care le-a aflat a fost că aproximativ patruzeci la sută dintre puii de urs mor în primul an de viaţă, iar principala cauză este că sunt ucişi de un mascul care nu e tatăl lor. Atunci Fatima a înţeles că, într-o zi, va trebui să fie şi ea ursoaică atunci când cineva îi va ameninţa puiul. Aşa că s-a luptat pentru dreptul lui Amat de a fi copil, naiv şi lipsit de griji, la fel ca alţii. Pentru dreptul lui de a juca hochei şi de a se juca. Cinstit vorbind, nici măcar ea nu crezuse că Amat avea să devină atât de bun, să ajungă atât de „departe". Îi plăcea că, atunci când era pe gheaţă, băiatul nu gândea. Atunci nu-l durea nimic, era liber, iar asta era de ajuns pentru Fatima. Şi, încet-încet, pe măsură ce copilul ei creştea, hocheiul i s-a părut un sport tot mai onest. Când erau mici, copiii bogaţi aveau un avantaj, dar, când Amat a ajuns adolescent, nu i-a mai păsat nimănui cine sunt părinţii lui, ci cât talent are. Iar Amat s-a obişnuit repede cu faima. Poate că şi Fatima, de fapt. Îi e ruşine când îşi aminteşte, îi e teamă că poate l-a mâniat pe Dumnezeu, Universul, şi că a luat totul de parcă li s-ar fi cuvenit. Tot ce ţi se dă, ţi se poate lua la fel de repede. Ea a fost prima care a văzut astă-primăvară că era ceva în neregulă. Amat înscria în continuare în fiecare meci, dar parcă nu mai era la fel de uşor şi de iute. Era încordat, pentru că acum juca hochei cu toată greutatea lumii pe umeri. Până când trupul i-a cedat.

La scurt timp după aceea, cineva din Groapa i-a zis Fatimei că vecinii sunt foarte ofensaţi de „zvonurile" despre Amat şi că toţi sunt de partea lui. „Care zvonuri?" a întrebat Fatima şi omul i-a zis

că lumea din oraş scria pe internet că se pare că Amat doar s-a prefăcut că e accidentat. Că nu-i păsa decât de selecţia în Liga Naţională de Hochei şi nu era „loial". Loial? Faţă de cine? Ca şi cum trupul lui le aparţinea.

Apoi, o vreme, atâţia au abordat-o pe Fatima ba la patinoar, ba în supermarket să-i dea sfaturi, încât în cele din urmă Fatima nu i-a mai ascultat pe niciunul, nici măcar pe Peter. Amat s-a dus în America de Nord, a pierdut tot, s-a întors acasă fără nimic.

Nu ştie de cât timp zace întinsă acolo. Într-un târziu îşi adună ultimele puteri şi se ridică. Totul o doare, până şi vântul pe piele. Preţ de-o clipă se căieşte că a ţinut la mândria ei. Ar fi trebuit să se întoarcă la patinoar şi să-l roage pe Frac s-o ducă acasă cu maşina, când a văzut că nu mai vine autobuzul. Faptul că a ajuns să-şi zică asta trădează cât de speriată e.

Furtuna îi şuieră în urechi atât de tare, încât abia îl aude pe Amat strigând: „Mama!" Fiii nu pricep niciodată că e cel mai important cuvânt din lume. „Mama! Mama! MAMA!" Durează o veşnicie până îşi dă seama că el e cel care vine alergând pe şosea. Nici nu mai arată ca Amat. Cândva subţire ca un ac, acum buhăit. În plus, e neras şi miroase a alcool. Dar mâinile îi sunt puternice, de bărbat, când o ridică pe maică-sa.

— Ce faci aici? întreabă ea îngrijorată.

— Ce faci TU aici, mamă? De ce ai luat-o PE JOS? urlă Amat ca să acopere vântul.

Administratorul e cel mai bun om care poate să existe într-un club de hochei, aşa că nu era prost s-o lase pe Fatima în plata Domnului. După ce femeia a plecat de la patinoar, bătrânul a sunat la autobază. Când i s-a spus că s-a anulat cursa din cauza furtunii, administratorul l-a sunat imediat pe Amat. Bătrânul voia să plece el s-o caute, dar Amat l-a convins să nu iasă, ca să nu fie el nevoit

să-i caute pe amândoi pe urmă. A fost o convorbire stângace, căci bătrânul îl vedea pe Amat zi de zi când era copil, dar acum băiatul nu mai dăduse pe la patinoar de când s-a accidentat şi a pierdut finalul sezonului. Nici din Groapa n-a ieşit de când s-a întors din Statele Unite, după recrutarea pentru LNH de astă-vară şi abia dacă a părăsit apartamentul de câteva ori. De fapt e prima dată, după accidentare, când Amat aleargă.

Şi ce mai aleargă! Ca o mâţă scăpată din sac.

Goneşte din Groapa, pe şosea, prin furtună, până îşi găseşte mama. Îşi smulge geaca de pe el şi o pune peste a ei. Apoi pleacă spre casă, gheboşaţi în faţa forţelor naturii, mama cu un braţ petrecut pe după al fiului.

— Ţi-e foame? Să luăm nişte pâine din aia care-ţi place ţie? strigă ea.

— E închis magazinul, mamă! Nu mai vorbi, trebuie s-ajungem acasă! strigă el la rându-i.

— Nu trebuia s-alergi, trebuie să ai grijă de picior! ţipă mama.

— Nu-ţi mai face griji pentru mine! o roagă el.

N-are decât s-o roage până nu mai poate, sigur, dar e mama lui, n-o poate împiedica să se îngrijoreze.

21
NUME

Când s-a renovat Blană de Urs după incendiul de acum doi ani, Ramona nu s-a sinchisit să mai pună vreo firmă cu numele la intrare. N-avea niciun rost. Toată lumea ştie unde e Blană de Urs şi toţi ştiu cine e Ramona.

Nu se poate spune despre Ramona că e „de treabă” şi nimeni n-ar zice despre cârciuma ei că e un loc „plăcut”. Nu e genul ăla de local. Ramona te înjură dacă te codeşti prea mult cu comanda, „că doar nu-i cine ştie ce ofertă, ce dracu’!” Te înjură la fel de mult dacă o stresezi. N-o să te simţi binevenit aici, dar o să simţi că locul are o poveste, fiindcă peste tot pe pereţi atârnă fulare verzi, mărturie că, în oraşul ăsta, povestea e a noastră, a tuturor. În spatele tejghelei e o cutie pe care scrie „Puşculiţa”, în care cei cărora le-a rămas vreun ban la sfârşitul lunii pun o bancnotă, două, ca să aibă Ramona să-i dea vreunuia mai strâmtorat. Se bârfeşte mult despre cotoroanţa de la bar, dar cea mai proastă minciună, mai nou, e că şi-a pierdut minţile. Nu le mai are de vreo treizeci de ani. Inima însă e la locul ei.

Ea şi Holger ţineau cârciuma, făceau totul împreună, mergeau la toate meciurile împreună. „Periculos de moarte în pădure şi, altfel, netrebnic în toate”, bombănea mereu Ramona când Holger punea paharele de bere unde nu trebuie. Iar el râdea şi i-o întorcea cu un: „Te iubesc!”, căci nimic n-o înfuria mai tare când era deja supărată. Dar Holger o iubea cu adevărat, cum numai un bărbat care e pâinea lui Dumnezeu poate iubi: blajin şi necondiţionat. Singurul lucru pe care i l-a cerut vreodată a fost să se lase de fumat. „Trebuie să trăieşti mai mult decât mine, că n-aş îndura să trăiesc fără tine”, îi zicea el, iar Ramona îi dezmierda tandră obrajii şi-i şoptea: „Gura!”

Unul dintre muşteriii cârciumii obişnuia să tot repete o poantă veche despre un tip care, la un meci de hochei cu tribuna arhiplină, avea un loc liber lângă el. Spectatorul de alături l-a întrebat de ce era gol locul, iar omul i-a răspuns cu tristeţe: „Era pentru nevastă-mea, dar a murit de curând” Spectatorul de alături a zis întristat: „Of, îmi pare rău! Şi n-aveai pe nimeni în familie sau vreun prieten

să vină cu tine la meci?" La care bărbatul i-a răspuns: „Nu, că sunt toţi la înmormântare" Poanta era, bineînţeles, că într-o zi Holger avea să fie omul ăla, în ziua în care o s-o înmormânteze pe Ramona. Nimeni n-a mai făcut gluma de când a murit el. Asta se întâmpla acum mulţi ani. Ea fuma, el a făcut cancer. Ramona nu zice niciodată că Holger a murit, ci că „a lăsat-o", iar asta o dă de gol că nu e deloc în stare să se împace cu pierderea, într-un oraş în care nimeni nu e capabil să accepte când pierde. Pur şi simplu nu l-a putut ierta pe tartorul ăla bătrân că a plecat primul. „Bărbaţii pleacă la culcare, femeile îi dau înainte cu munca!" boscorodeşte ea de obicei când pomeneşte cineva cum s-a dus bietul Holger, apoi rar mai îndrăzneşte careva să deschidă gura pe tema asta.

Fumează la fel de mult şi acum, bea încă şi mai mult, singurul lucru pe care nu-l mai face e să meargă la meciuri, că n-o mai ţin plămânii. S-au stafidit fără el. Multă, multă vreme nici la magazin nu s-a mai putut duce fără pulsul lui în palmă şi cicăleala lui în urechi, aşa că tinerii în geci negre, cărora Blană de Urs le e a doua casă i-au făcut cumpărăturile, au sprijinit-o, astfel încât ea să poată continua să-i sprijine pe ei toţi. Tot ei au scris necrologul lui Holger când Ramona plângea prea tare şi uda hârtia. „Fir-ar să fie, Holger, de unde o să ştie acum băieţii când să şuteze, dacă nu mai eşti aici să le strigi tu când?", aşa a sunat textul. Ramona a râs încetişor şi le-a mai turnat nişte bere. Anunţul era încă pe peretele cârciumii, între tricourile de la meciuri şi fularele lui Holger cu iubitul, urâtul, nevrednicul şi minunatul lui club de hochei, când incendiul a distrus localul. Aproape că a distrus-o şi pe Ramona şi, uneori, ea chiar îşi doreşte să fi fost aşa Poţi îngropa într-o viaţă atâţia oameni la care ţii şi totuşi găseşti puterea să mergi mai departe a doua zi, dar, în suflet, ceva atârnă tot mai greu de fiecare dată. Şi au fost

zori în care Ramona s-a trezit neîncrezătoare că se va mai putea ridica din pat încă o dată.

Astă-vară, pe la început, Ramona a mărit preţul la bere pe nepusă masă. Ceea ce, fireşte, a dus la multă zâzanie printre obişnuiţii casei, căci la crâşma asta singurii clienţi sunt obişnuiţii casei, dat fiind că ultima dată când a mărit preţurile a fost acum cincisprezece ani. „Păi cum să nu, cotoroanţa nu face nimic altceva decât să mărească preţurile!"

De fapt, singurii care n-au bodogănit-o au fost tinerii în geci negre. Teemu, cel mai mare nătărău dintr-o grămadă mare de nătărăi, n-a fost nicicând mai fericit.

— La ce te rânjeşti? l-a repezit Ramona.

Teemu a recunoscut:

— Dacă scumpeşti berea, înseamnă că te gândeşti la viitor.

Una ca ea şi unul ca el au nevoie de un viitor, altfel se scufundă. În aceeaşi noapte în care a ars Blană de Urs, l-au pierdut pe fratele mai mic al lui Teemu, Vidar, într-un accident de maşină. Băiatul îşi făcea temele la Blană de Urs când era mic, obligat de frate-su mai mare care nu-şi făcuse în viaţa lui temele fiindcă nu-l pusese nimeni. Taţii lor dispăruseră demult, iar mama era acasă, dar ruptă de lume şi de viaţă, din cauza pastilelor. Teemu şi Vidar au văzut atâta violenţă şi abuzuri încă dinainte să intre la şcoală, încât sanctuarul lor a devenit un bar. La Blană de Urs se simţeau în siguranţă, acolo şi-au făcut toţi prietenii, acolo Teemu a închegat o altă frăţie, a gecilor negre, care să-l protejeze mereu pe fratele lui mai mic. Ramona n-a avut copii, dar băieţii ăştia erau ca ai ei. Când a murit Vidar, ea şi Teemu au fost ca doi copaci bătrâni rupţi din rădăcini, nu mai găseau niciun sens în ziua de mâine. În afară de hochei. Sportul a dus viaţa mai departe, meci după meci, ceartă după ceartă zgomotoasă la Blană de Urs în privinţa cărui jucător ar

fi trebuit să şuteze. Nu sunt alţii în oraş în stare să se certe ca Ramona cu Teemu, fiindcă marea majoritate n-au forţă să se iubească suficient de mult cât să se certe în halul ăla. Rareori şi-o spuneau, nu era nevoie. Aşa că baba de la bar a scumpit berea, iar huliganul aproape că a început să plângă de bucurie şi asta a fost de-ajuns – sunt unul omul de bază al celuilalt.

Când furtuna se năpusteşte asupra oraşului şi întunericul învăluie casele, Ramona se gândeşte la Teemu. La băieţii ei. Şi la Holger, bineînţeles, căci asta face mereu la graniţa dintre seară şi noapte. Lui Holger îi plăcea să meargă devreme la culcare, leneşul împielităt! Când vântul începe să zgâlţâie geamurile şi toate luminile se sting, pune paharele de bere la locul lor, sub tejghea, şi caută pe bâjbâite drumul în întuneric cu lanterna. Urmează docilă fasciculul subţire de lumină până sus, în dormitor, păşind încet pe picioarele-i bătrâne. Trece pe lângă fanioane, fulare şi sute de fotografii pe care oamenii din oraş le-au adunat pentru ea după incendiu. Saluturi tăcute dintr-o viaţă întreagă într-un club de hochei şi în slujba lui.

Ramona a fost unul dintre primii sponsori. În ultimii ani a fost şi în comitetul de conducere. Doamne, ce s-a mai certat cu boşorogii şi ce s-a mai distrat! Clubul de Hochei Björnstad e mai bun decât a fost în ani şi ani de zile, Hed e de-a dreptul la pământ şi mai distractiv de atât nu poate fi decât dacă eşti gol puşcă, ţi-ar zice Ramona. Se întinde în pat cu fotografia lui Holger în braţe. Furtuna hâţână casa până când bătrâna adoarme de la atâta legănat.

La o distanţă bunicică de acolo, cu puţin timp înainte, aceeaşi furtună zgâlţâia o maşină aflată în drum spre spitalul din Hed. O femeie însărcinată i-a strigat soţului ei: „E timpul, e timpul! Vine!”, apoi s-au urcat în maşină şi au pornit spre spital. În pădure, un copac cade peste maşină, dar sunt salvaţi de o moaşă şi de o

nebună de optsprezece ani pe nume Ana. Îşi vor boteza bebeluşul după un băiat pe care şi Ana, şi Ramona l-au iubit. Vidar. Sfârşitul vieţii e la fel de năvalnic ca şi începutul, prima şi ultima respiraţie nu le putem opri, aşa cum nu putem opri nici vântul.

Ramona nu se schimbă în cămaşa de noapte, adoarme cu hainele pe ea, astfel încât să nu fie nimeni nevoit s-o scoată de-acolo cu ruşinea la vedere. În timp ce micuţul Vidar se naşte în pădure, Ramona moare la Blană de Urs. Nu e nimic ciudat, e doar timpul.

La înmormântare, atât de multe fulare verzi acoperă piatra de mormânt, că nici nu i se mai vede numele. Nu contează, toată lumea ştie cine e. Tot ce ne leagă în pădurea asta sunt poveştile noastre, iar pe-a ei n-o să încetăm niciodată s-o spunem.

22
PIERDERI

Când e vorba despre moarte, cel mai greu de îndurat e faptul că viaţa merge înainte nestingherită. Timpul nu se sinchiseşte. În dimineaţa de după furtună, soarele răsare ca în batjocură, peste o pădure devastată şi un oraş distrus. De fapt, două. Ramona ar fi zis, de-ar mai fi fost încă printre noi, că toate câte sunt pe lume sunt câte două. „Unul care învinge şi nenorocitul celălalt.” Două oraşe, două cluburi şi întotdeauna doi jucători: unul care îşi face loc în echipă şi unul care îşi face loc la Blană de Urs. „Toate-s câte două: vizibil – invizibil, superior – inferior, sus – jos”, mormăia mereu Ramona, ce-i drept adesea după ce băuse destul de mult mic dejun. Pe urmă încheia cu vreo poantă atât de porcoasă de-ar fi roşit şi o jigodie. Dar, când reuşea să n-o ia pe arătură, se întindea uneori peste tejghea, bătea drăgăstos pe obraz pe careva şi spunea:

„Totul şi toate sunt legate, fie că vrem, fie că nu vrem.” Avea dreptate, legate şi prinse cu fire şi cârlige invizibile şi de-asta totul şi toate s-au oprit în loc o clipă când a murit Ramona.

„Hai noroc! Pentru femei credincioase şi bărbaţi de nădejde! Voi, netrebnicii ăştialalţi, puteţi să vă căraţi acasă!” obişnuia ea să strige când suna clopoţelul să anunţe că era timpul pentru ultima comandă la bar. Mica oază a alcoolului în timp, între apus şi răsărit, se termina, secundarele porneau din nou, telefoanele erau scoase cu lehamite din buzunare, ca să fie citite sms-uri supărate. Opusul superiorului şi al învingătorului se împleticeau înapoi spre realitate în întuneric, încredinţaţi că se vor întoarce la Blană de Urs şi a doua zi, dar a doua zi Ramona nu mai e şi e de neînţeles că soarele totuşi a răsărit. Că a avut putere. Că a îndrăznit.

* * *

În ziua de după furtună, dăm atâtea telefoane ca să spunem ce s-a întâmplat. Şocul e la fel de mare pentru cei care sună, ca şi pentru cei de la capătul firului, dar discuţia cea mai neaşteptată e, cu siguranţă, prima.

Teemu o găseşte pe Ramona, el e primul căruia îi e dor de ea. O să spunem că s-a întâmplat dimineaţa devreme, după furtună, dar, de fapt, încă se întâmplă. Când s-a pornit furtuna, Teemu era la vreo jumătate de zi de mers cu maşina, ocupat cu vânzări de diverse chestii, cu care Ramona nu-i dădea voie să se îndeletnicească în Björnstad. Bătrâna ştia cum îşi câştigă Teemu traiul, dar avea înţelepciunea să nu-l lase s-o facă în preajma ei, căci atunci sigur s-ar fi apucat de ceva şi mai rău când nu era atentă, ca orice odraslă. Teemu n-avusese parte de părinţi adevăraţi, iar Ramona n-avea de gând să-i fie mamă, ce dracu’!

Dar, atât cât a fost ea în stare să-şi arate sentimentele, a făcut-o, iar el i le-a întors în măsura în care a putut. Ea i-a impus foarte puţine reguli, iar el le-a respectat.

Când a auzit buletinul meteo, a sunat-o. Văzând că nu răspunde, şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva. Ramona n-ar fi recunoscut în veci, dar ţinea telefonul aproape când el era pe drumuri. Teemu a întors bătrânul Saab şi a condus toată noaptea pe drumuri greu accesibile, drept spre furtună, cu toată viteza, şi a dat de perete uşa cârciumii. La răsărit, când furtuna în sfârşit şi-a ridicat palma de pe oraşele zdrobite şi a rămas doar ploaia să bată în ferestre, Teemu plângea pe marginea patului Ramonei, şi ca un copil, şi ca un bărbat. Când suntem mici îi plângem pe cei pe care-i pierdem, când suntem mari ne plângem pe noi. Teemu plângea singurătatea Ramonei, dar şi pe-a lui „Toţi oamenii cu capul pe umeri pe care-i ştiu au două familii, aia care le-a fost dată şi aia pe care au ales-o. Cu prima n-ai avut încotro, dar pentru a doua eşti responsabil, la dracu'!" zbiera Ramona la Teemu de fiecare dată când vreunul din Gaşca se ţinea de prostii după vreun meci, iar el nu-l oprea – scutere pentru zăpadă furate din magazia greşită, pumni cui nu trebuie. Ramona îl trăgea întotdeauna pe el la răspundere pentru toţi idioţii care îl urmau, iar când se supăra şi o întreba de ce, îl certa: „Fiindcă am aşteptări mai mari de la tine!"

Nu l-a lăsat niciodată să se coboare sub nivelul lui. Toată lumea vedea în el doar un lunatic agresiv, un huligan şi un infractor, dar Ramona vedea un lider. Teemu îşi iubeşte băieţii din Gaşca, dar trebuie să-i mâne. Îşi iubeşte mama, dar trebuie să aibă mereu grijă de ea. Mamei îi plac pastilele care o fac să nu mai simtă nimic, aşa că simte el tot în schimb. Când a murit Vidar, fratele lui mai mic, maică-sa i-a povestit că uneori vede familii fericite jos, pe lac – mama, tata şi un copil care se dădea cu patinele şi râdea, o familie

dintr-alea funcţionale, în care toţi locuiesc în aceeaşi casă, în care totul e întreg. „Uneori mă prefac că e Vidar copilul ăla, că are o familie ca aia”, i-a şoptit mama fiului mai mare prin ceaţa drogurilor. Nu că şi-ar fi dorit asta şi pentru Teemu, doar pentru Vidar, căci avea prea mare nevoie de Teemu ca să viseze la o altă viaţă pentru el.

Ramona ştia, înţelegea că responsabilitatea pentru alţii îl poate apăsa greu pe un tânăr – nu se vedea nimic din afară, dar pe dinăuntru se umplea încet de plumb. Teemu e pentru prea mulţi primul pe care îl sună în miezul nopţii când se întâmplă ceva rău. Doar la Blană de Urs, seara târziu, înainte ca Ramona să stingă luminile şi să încuie uşa, Teemu putea, în sfârşit, să-şi lase umerii să cadă câţiva centimetri. Să-şi descleşteze pumnii strânşi. Atunci Ramona îi dădea o ultimă bere, o dezmierdare pe obraz şi îl întreba cum îi e. Nimeni nu l-a mai întrebat asta vreodată.

Aşa că, dimineaţa devreme, după ce furtuna în sfârşit se potoleşte, stă pe marginea patului ei şi ar da orice să-i fi spus Ramonei că a avut dreptate. Fiecare are două familii. Iar ea a fost cea pe care Teemu a ales-o.

Ia pachetul Ramonei de pe noptieră şi fumează o ultimă ţigară cu ea. Izbucneşte în râs, fiindcă bătrâna arată la fel de ţâfnoasă ca întotdeauna, aşa moartă cum e. Dacă a ajuns în vreun rai, sigur s-a întâlnit cu Vidar şi atunci frăţiorul o să aibă parte de *al naibii* de multă beşteleală fiindcă a îndrăznit să moară înaintea ei, se gândeşte Teemu. Îi închide cu grijă ochii, o mângâie pe obraz şi şopteşte:

— Salutări mucosului mic! Şi lui Holger!

Apoi Teemu rămâne pe loc, fiindcă nu ştie unde să ducă trupul sau pe cine să sune. Ramona a fost singurul adult cât de cât normal

din viaţa lui şi nu ştie ce fac adulţii normali când pierd alţi adulţi normali. Aşa că, în cele din urmă, îl sună pe Peter Andersson.

Poate că e pe cât de neverosimil, pe atât de firesc. Ani de zile s-au urât, când Peter era directorul tehnic al clubului şi întruchiparea a tot ce Gaşca ura: mica elită privilegiată de bărbaţi bogaţi care conduceau clubul de parcă era al lor. Lucrurile au mers atât de departe, încât Gaşca, la un moment dat, a plătit la ziar un necrolog pe numele lui Peter, apoi au cerut unei firme de mutări să sune acasă la ei şi să întrebe când doresc să vină să împacheteze mobila.

În Blană de Urs, la bar, Teemu şi Peter au încetat în cele din urmă să mai fie duşmani, sub ochiul vigilent al Ramonei, după ce Peter şi-a dat demisia. Prieteni n-au devenit încă. Dar Teemu nu mai are pe nimeni acum. Pe jumătate se aşteaptă ca Peter să-i închidă telefonul în nas, dar Peter îl întreabă blând:

— Stai, stai, ce zici acolo, Teemu?

Cuvintele îi scapă lui Teemu din gură toate deodată:

— E moartă, la dracu'! suspină el.

— Moartă? şopteşte Peter.

— Mmm, e tot ce reuşeşte Teemu să îngaime, de parcă nu i-au mai rămas decât consoane.

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule, Teemu! Eşti bine? întreabă Peter.

Teemu nu ştie ce să-i spună fiindcă nu l-a mai întrebat asta niciodată un bărbat în toată firea.

— Mmm.

— Unde eşti? întreabă Peter, cu vocea unuia care se chinuie să nu sperie o căprioară în grădină.

— În maşină cu ea, plânge Teemu de-abia auzit.

— Cu... cine? întreabă Peter.

— Cu Ramona!

Peter trage aer în piept, aşteptând să audă că e doar o glumă. Nu e.

— E în MAŞINĂ cu tine, Teemu?

— Nu ştiam ce să fac şi am pornit spre tine, da' nu voiam s-o las singură, se răţoieşte defensiv Teemu, trăgându-şi nasul.

Peter oftează foarte, foarte, foarte adânc la celălalt capăt al firului. Apoi îl roagă pe Teemu să oprească pe marginea drumului. Nu ştie care e exact încadrarea juridică pentru plimbatul mortului prin oraş într-un Saab vechi, dar e sigur că e infracţiune.

— Aşteaptă-mă, vin să te iau.

Teemu îl ascultă. Se simte ciudat, nu fiindcă e Ramona lângă el şi e moartă, ci pentru că în viaţa lui n-a venit nimeni să-l ia de undeva.

* * *

S-au dat atâtea telefoane, mai întâi din vecin în vecin, apoi încă unul, şi încă unul, până când vestea a ajuns la Adri Ovich, sus, la canisă. Când a auzit de Ramona, Adri a trebuit să sune cât de departe poate cineva să sune.

— Benji, şopteşte ea şi îi spune, cât de blând poate, dar îl aude frângându-se.

Benji se ridică, îşi face bagajul şi pleacă, fără să ezite, iar acum doarme pe-o bancă, într-un aeroport, la celălalt capăt al lumii. Are un ochi albastru-vineţiu şi umflat tot, nările îi sunt negre de murdărie şi sânge închegat. Are douăzeci de ani, iar ultimii doi şi i-a petrecut beat şi liber, tânăr şi nemuritor, cum doar un mincinos care se droghează poate fi. Dincolo de ferestre, în partea asta a lumii, soarele stă să răsară pentru încă o zi caldă, numai bună

pentru torsuri goale pe plaje neţărmurite, dar Benji pleacă departe, spre nord, spre grade cu minus şi oraşe unde hocheiul e rege.

Dovada că maşina timpului nu va exista niciodată este că, de-ar fi fost inventată vreodată, cândva în viitor, atunci cineva care îl iubeşte pe Benji ar folosi-o ca să se întoarcă exact în clipa aceea şi să-l oprească. Cineva ar apărea acolo deodată, l-ar lua de braţ şi i-ar spune zâmbind larg: „Eh, dă-l încolo de avion! Haide! Mergem la plajă, bem o bere, cumpărăm o barcă!" Şi-atunci tot ce urmează să se întâmple nu s-ar întâmpla niciodată. De-ar fi apărut cineva să-l împiedice să plece acasă... Aşa aflăm că maşina timpului nu există. Căci cei care îl iubesc pe Benji sunt mult mai mulţi decât crede el.

* * *

Leo Andersson nu-şi aminteşte să mai fi simţit vreodată o fericire pură şi necomplicată ca atunci când revine curentul, a doua zi după furtună şi îşi reporneşte computerul. E ca o întoarcere la viaţă. Cineva îl sună pe taică-su, lui Leo nu-i pasă ce vorbesc, dar aude că, după ce închide, Peter o sună imediat pe Mira şi-i spune că a murit cineva. Leo nu înţelege cine. Maică-sa se întoarce repede acasă de la biroul din Hed unde şi-a petrecut noaptea. Imediat ce ajunge ea acasă, pleacă taică-su. Se privesc unul pe altul în treacăt, ca şi cum iubirea poate aştepta în timp ce ei sunt ocupaţi, ca şi cum au impresia că tot timpul de care au nevoie pentru a-şi spune ce îi doare o să li se ofere ca prin magie într-o zi. Leo n-a spus nimănui cât de des se gândeşte cum o să fie când părinţii divorţează, unde o să locuiască fiecare şi cum o să facă să plimbe computerul de la unul la altul. Căci i se pare deja că e doar o numărătoare inversă.

Uşa de la intrare se închide în urma lui Peter, iar Mira se duce în bucătărie să dea câteva telefoane. Leo închide uşa camerei şi se întoarce la jocul pe computer, răsuflând de parcă a luat analgezice, de parcă în sfârşit e liber să gândească. Pâlpâitul ecranului, zgomotul împuşcăturilor în căşti ar fi insuportabile pentru alţii, dar pentru el e meditaţie. Îşi ia privirea de pe ecran doar o clipă, când primeşte sms-ul. E de la soră-sa şi începe cu „Vin acasă". Leo zâmbeşte.

Într-o altă parte a oraşului, într-o casă mult mai mică, Matteo e şi el în faţa computerului. Băieţii sunt de-o vârstă, joacă acelaşi joc, sora lui Matteo e şi ea în drum spre casă. Dar el nu zâmbeşte.

* * *

„Vin acasă", spune mesajul Mayei. Tocmai a sunat-o Mira şi i-a spus despre Ramona. I-a zis că nu e nevoie să vină acasă, că totul e OK. Dar Maya îşi face bagajul şi îi scrie fratelui ei: „Nu le zice mamei şi tatei, că atunci o să vrea să vină să mă ia. Vin cu trenul. Poartă-te frumos cu tata, că e mai întristat de moartea Ramonei decât lasă să se vadă, OK? Te iubesc!!" Leo îi răspunde doar „OK", dar zâmbeşte. Îi e dor de soră-sa. S-a mutat în camera ei când a plecat şi practic a remobilat-o: biroul cu computerul în mijloc, un scaun ergonomie pe care l-a primit de Crăciun, căşti noi, ecran nou. A ajuns să se priceapă să exploateze faptul că, deşi nu le place violenţa din lumea virtuală a jocurilor video, părinţii preferă să-l ştie acolo şi nu umblând aiurea noaptea în lumea reală.

Matteo stă pe podea, într-o cămăruţă în celălalt capăt al oraşului, conectat la reţeaua wi-fi a vecinului. Computerul lui e improvizat din componente pe care le-a luat de la computere pentru trimis la casat, aruncate într-un container, de la birourile

fabricii unde lucrau părinţii lui. În familia lui Matteo nu se joacă jocuri, aproape că nici la televizor nu se uită. Nu că Matteo ar înţelege ce-ar putea avea Dumnezeu împotriva televizorului, dar nici nu şi-a pus întrebarea vreodată. Familia lui trăieşte în teamă şi tăcere. Nu-i e frică de părinţi, nu l-au lovit niciodată, controlul lor asupra propriilor copii e de altă natură: ruşine, vină şi dezamăgire – cele mai eficiente unelte ale Diavolului.

În capătul opus al oraşului, Leo îşi ia privirea de pe ecran doar cât citeşte mesajul Mayei. Zâmbetul îi dispare când se uită din nou la jocul în desfăşurare şi vede că un adversar l-a împuşcat în cap.

Matteo îşi strânge pumnii în faţa ecranului când răsună împuşcătura. Merge la aceeaşi şcoală ca şi Leo, dar e foarte sigur că Leo nu ştie cine e. Sunt de-o vârstă, dar locuiesc în realităţi diferite. Unul primeşte sendvişuri gata făcute fără măcar să ceară, celălalt flămânzeşte într-o casă goală. Părinţii unuia nu sunt religioşi mai deloc, cu toate astea i-au cumpărat fiului un scaun ergonomie scump, drept cadou de Crăciun. Ai celuilalt nu fac nimic altceva decât să vorbească despre Dumnezeu şi Isus, dar nu sărbătoresc nici măcar Crăciunul. Leo are tot ce nu are Matteo, în toate privinţele, aşa că în lumea virtuală a jocurilor există dreptate într-un fel în care în realitate nu e. Acolo, un băiat cu un computer la mâna a doua, aşezat pe podea, îl poate căuta pe un altul înconjurat de cea mai nouă şi scumpă aparatură, îl aşteaptă să fie neatent o secundă şi îl împuşcă în cap.

Preţ de-o clipă, Matteo îşi strânge pumnii şi se simte un învingător. Apoi se ia din nou curentul.

* * *

Peter vine în goană pe marginea drumului, cu părul ciufulit şi îmbrăcat într-o pereche de blugi uzaţi şi un hanorac verde murdar, cu ursul pe el. Teemu deschide ruşinat geamul Saab-ului, de parcă l-a oprit poliţia pentru viteză neregulamentară.

— Tu ai fost mereu precaut cu siguranţa altora, zice Peter, doar un pic ironic, văzând că Ramona are centura pusă.

Teemu nu ştie cum să ia spusele lui Peter, aşa că mormăie:

— N-am ştiut ce să fac. Mi s-a părut aiurea s-o pun în portbagaj.

Ramona stă aşezată pe locul de lângă şofer şi arată de parcă e gata să se trezească în orice clipă şi să-l repeadă pe Teemu că şofează ca o babă. Peter închide ochii repede, apoi îi deschide încet, pare că ar vrea s-o mângâie pe obraz, dar se abţine.

— E OK, Teemu. Rezolvăm, şopteşte el.

Teemu a exersat toată copilăria cum să facă să nu plângă în faţa altora. Peter la fel, iar astăzi amândoi au ocazia din plin să arate cât de bine se pricep. Peter dă toate telefoanele pe care adulţii normali trebuie să le dea, o aşază cu grijă pe Ramona pe bancheta din spate şi pornesc încet spre centru. Firma de pompe funebre n-are vreun orar anume, doar o plăcuţă pe uşă cu numărul de telefon, căci, pe-aici, cei care lucrează cu moartea lucrează doar la cerere. Sunt nevoiţi să aştepte câteva ore până vine cineva, atât de anevoie se merge pe drumurile forestiere.

Cât timp aşteaptă, Peter aude un bâzâit, mai întâi undeva departe, ca o insectă enervantă captivă într-un clopot de sticlă, apoi se preschimbă într-un zbârnâit. Îşi bagă degetele în urechi încercând să şi le desfunde, crezând că are auzenii. Abia când aude strigăte şi vede copaci căzând îşi dă seama despre ce e vorba: drujbe electrice. O simfonie bâzâitoare ale cărei note urcă şi coboară pretutindeni în jurul lor. De-abia s-a luminat de ziuă, furtuna tocmai s-a liniştit, dar pădurea e deja plină de oameni care

adună trunchiurile doborâte şi crengile rupte. Mulţi dintre ei sunt pompieri, bagă de seamă Peter, dar niciunul n-a primit ordin să vină să ajute. Întotdeauna echipe inegale, furtunile contra oamenilor, dar tenacitatea oamenilor învinge până la urmă.

— Nu ştiam că Ramona era bolnavă, ce n-aş da să fi fost cu ea, îngaimă brusc Teemu.

Peter încuviinţează scurt şi îşi doreşte să fi ştiut cum să-l consoleze.

— Era bătrână, Teemu. Nu-i vina nimănui. Ramona te iubea, reuşeşte el în cele din urmă să-i spună.

Teemu încuviinţează, abia ridicându-şi şi coborându-şi vârful nasului.

— Şi pe tine.

— Nu ca pe tine şi pe Vidar, Teemu. Îi eraţi ca nişte fii.

Sprâncenele lui Teemu zvâcnesc.

— Glumeşti? Tu ştii ce se mai lăuda baba cu tine? Al naibii ce mă mai seca! Eu credeam că eşti o loază cu aere de superioritate, care se crede mai tare ca oricine doar fiindcă nu bei şi alte rahaturi din astea. Dar ea... mda, ştii... până mi-a zis ce fel de tată ai avut. Atunci am priceput. N-ai crescut nici tu pe roze, dar ai ajuns un om bun. De-asta se mândrea cu tine.

— Asta era demult, era altfel atunci... Taţii erau... altfel, spune Peter, deşi ştie că nu-i adevărat, căci Teemu are jumătatea vârstei lui, iar taică-su era la fel ca al lui.

— E OK să zici că taică-tu era o javră, spune Teemu deloc surprins, ca unul care, în copilărie, n-a întâlnit niciun bărbat care să nu fie violent.

Peter îl priveşte şi se miră, ca întotdeauna când se întâlneşte cu Teemu, de cât de slab e. Poate că Teemu e cel mai temut bărbat din toată pădurea, dar, de la distanţă, ai zice că e vreun elev dintr-o

familie bună, de la o şcoală cu pretenţii. Părul îi e îngrijit pieptănat, trupul destins, ochii nu oglindesc labirinturi tenebroase. Dimpotrivă, Teemu e aproape mereu vesel, ca un puşti pus pe şotii. Ciudat, se gândeşte Peter, că aşa funcţionează înclinarea lui spre violenţă – nu e ceva ce se vede, ci doar ceva ce simţi în apropierea lui.

Generaţiilor de suporteri de hochei mai în vârstă din Björnstad le place să vorbească despre jucători cu „vână". Peter ştie pentru că pe el îl descriau ca pe unul care n-are, când era tânăr: „Peter Andersson? Mda, talentat, dă bine cu crosa, nu-ncape vorbă, da' are vână? N-are!" Peter refuza să se bată chiar şi când era atacat pe gheaţă, ceea ce făcea ca unii bărbaţi să nu aibă încredere în el, iar alţii să încerce să-l provoace. Peter a învăţat cu timpul să-i deosebească pe unii de ceilalţi. Mulţi bărbaţi pot să se laude că sunt în stare să sară la bătaie, dar, când vine vorba s-o facă, toţi au un prag de trecut – de la fiinţele paşnice care am fost educaţi să fim la animalele care trebuie să devenim ca să fim în stare să lovim o altă fiinţă umană. Iar pragul ăsta are înălţimi diferite pentru oameni diferiţi. Cei pentru care pragul nu e înalt se comportă precum tatăl lui Peter. Dar Teemu? Peter n-a văzut în viaţa lui pe cineva ca el – Teemu n-are prag, limitele lui sunt mereu la un pas distanţă. După înfăţişare, nu l-ai putea deosebi de sute de alţi bărbaţi, dar pe dinăuntru – are vână, pur şi simplu.

Peter îşi scarpină încurcat barba şi răspunde nepăsător:

— Eh, sunt taţi şi mai răi. Acum că am copii simt de multe ori că nici eu nu sunt mare brânză...

Teemu întoarce privirea spre fereastră, fără să spună ce gândeşte: a văzut destui taţi răi, dar Peter nu e unul dintre ei. Poate că Peter ar fi trebuit să-i spună şi el ceva lui Teemu, să-l întrebe cum îi e. Dar nici unul, nici celălalt nu-şi găsesc cuvintele, aşa că în

cele din urmă vorbesc despre hochei. Ăsta e un lucru bun când vine vorba despre sport – n-ai cum să epuizezi niciodată subiectul.

— Ce zici de echipa de anul ăsta? întreabă Peter, din politeţe, dar şi curios, căci, înainte, toţi îi băgau pe gât părerile lor şi îi e dor de vremurile alea.

— Păi tu ar trebui să-mi zici, nu? i-o întoarce Teemu.

Nu s-a gândit, înainte să deschidă gura, că Peter ştie acum mult mai puţine despre echipă decât el şi aproape că-i vine să-şi ceară scuze.

Peter clatină uşor din cap.

— Ştii cum bârfeşte lumea mereu în oraş, Teemu? Şi, când îi întrebi „de unde ştii?", îţi răspund „ei, vorbeşte lumea"? Eu nu mai aud asta de mult, nu-mi mai zice nimeni nimic. Oamenii nu vorbeau cu mine, vorbeau doar cu directorul tehnic.

Teemu încuviinţează uşor compătimitor. La doi ani după ce Peter şi-a dat demisia, clubul tot nu a numit un nou director tehnic, ci doar au înlocuit postul lui cu o „comisie decizională", alcătuită dintr-un antrenor şi o mână de membri ai comitetului de conducere, ceea ce ar fi trebuit să fie o adevărată catastrofă, dar a dus la cele mai bune sezoane pe care clubul le-a avut în ultimii ani. E greu pentru unul ca Peter să nu simtă că poate el era problema. Teemu înţelege, căci ştie cum e să iubeşti un club care nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

— Pot să te-ntreb ceva... tu... deci... ce *faci* toată ziua? Fără hochei, adică... întreabă Teemu.

— Fac pâine, răspunde Peter.

— Pâ... pâine?

Peter dă din cap că da. Se uită la ceas şi la şoseaua pustie.

— Şi nici măcar nu-mi place prea mult pâinea, sincer să fiu. Aşa că, dacă e să vorbim, mai bine zi-mi ce crezi despre echipă, că fără Ramona nu mai am pe cine să-ntreb.

Teemu arată de parcă i s-a întins o capcană.

— OK... cred că echipa are nevoie de două lucruri. Primul ar fi să se întoarcă Amat, dar nici dracu' nu pare să ştie ce-a păţit. Al doilea ar fi să... mda, fir-ar... astă-primăvară aproape că am câştigat seria, am clacat când eram foarte aproape. Avem nevoie de cineva care să nu dea înapoi. Cineva ca... cineva cu...

Caută cuvântul potrivit precum un părinte care încearcă să evite borcanul în care trebuie să pună bani la fiecare înjurătură.

— Cineva cu vână, zice Peter binevoitor.

Teemu râde.

— Zici că eşti Ramona.

Peter dă din cap că nu.

— Nu. Doar zici că sunt bătrân.

Teemu zâmbeşte larg.

— Ai dreptate, da. El ne lipseşte. Numărul şaisprezece.

Nu-i nevoie să-i rostească numele. Peter ştie cine e. Tot oraşul ştie.

28
SURORI

„BENJAMIN OVICH!" strigă în boxe hârşâite o voce obosită, la aeroport. „BENJAMIN OVICH, GO TO GATE74!"[5] Benji se trezeşte

[5] „Benjamin Ovich, prezentați-vă la poarta de îmbarcare 74!" (în lb engl. în orig).

pe o bancă, în parte fiindcă îşi aude numele, în parte fiindcă lacrimile fac ca rana de pe faţă să-l usture. Nu ştie cât e ceasul în Björnstad, nu-şi mai aduce aminte dacă diferenţa e de şase sau şapte ore, dar se gândeşte că avantajul că a băut toată noaptea şi a dormit toată ziua în ultimele luni o să fie că e imun la decalajul de fus orar. Se ridică gemând, îl doare tot trupul.

Ramona i-a zis odată că cea mai mare problemă a lui e că nu-şi foloseşte creierul, dar îşi abuzează inima şi că picioarele îl duc doar într-o direcţie, fir-ar să fie! Avea dreptate, bineînţeles. Oamenii ocolesc banca. Nasul şi gura îi sunt mai pline de sânge decât pumnii. În drum spre aeroport a ajuns într-o situaţie în care n-ar fi trebuit să se bage, dar aşa-i trebuie dacă nu se învaţă minte niciodată!

Panoul electronic care afişează plecările clipeşte, aşa că se ridică de pe bancă şi îşi târăşte şchiopătând trupul şi geanta în direcţia avionului. Oamenii au crezut multe lucruri greşite despre el de-a lungul anilor, dar, dacă Ramona ar mai fi fost în viaţă, ar fi zis că nicio minciună despre el nu e mai gogonată decât aia că Benji are vână. Şi dacă o fi avut vreodată, s-a dus de mult. Benjamin Ovich nu mai are decât demoni acum.

* * *

E aproape de ora prânzului, în ziua de după furtună. Ana îşi sună cea mai bună prietenă. Nu-i răspunde, aşa că face singurul lucru rezonabil cu putinţă: sună iar, şi iar, şi iar. În cele din urmă, Maya răspunde iritată. E în tren, ceea ce n-ar fi o problemă, dacă nu era la toaletă, ceea ce, fireşte, n-ar fi fost nici asta o problemă, dacă Ana nu s-ar fi încăpăţânat să sune cu video pornit.

— Tu chiar nu te prinzi când îţi respinge cineva apelul? se răsteşte Maya, încercând să sprijine telefonul de chiuvetă.

— Faci caca? întreabă Ana nonşalantă, cu gura plină de chipsuri.

— Deci... eu mă cac şi tu mănânci chipsuri, da tot EU sunt aia îngreţoşată, normal!

— De ce să mă îngreţoşez? Că doar nu văd rahatul, nu? se miră Ana şi mai aruncă o mână de chipsuri în gură.

— Nu eşti toată!

— Eu? Tu vorbeşti despre rahat. Ce, ai probleme cu caca? Eşti bolnavă?

— Termină!

— Zi, e cleios? Că nu e bine să fie cleios!

— Ce VREI, Ana?

— Vai, scuze că exist! Voiam să-ntreb dacă vrei să vin să te iau de la gară.

— N-ai carnet.

— Şi?

— Hai că n-am nervi de discuţia asta! Lasă, iau autobuzul.

— De ce nu-i suni pe-ai tăi?

— Că atunci o să vină să mă ia.

— Da?

— Da!

— Păi şi? Nu asta e ideea?

— Chestia e că nu vreau să-i deranjez. Au destule pe cap... Ce faci?! Eşti OK?

— Da, mi-a rămas chipsu' în gât şi am tuşit pe ecran. Stai să şterg.

— Şarmant, Ana, pe bune!

— Ce, mă, aia e chitara? O iei cu tine şi la baie?

— Sunt în tren, zuzo, nu vreau să mi-o fure careva!

— Nu vrea nimeni chitara ta rablagită, toanto!

— Mda, o să fie super să fiu acasă, pe bune!

— Hai, nu mai vorbi prostii, ştiu că ţi-e dor de mine de crăpi!

Maya zâmbeşte.

— Mi-e dor de prietena mea cea mai bună!

Ana se înmoaie şi şopteşte în ecran:

— Şi mie mi-e dor de tine.

La care Maya nu se poate abţine şi i-o întoarce:

— Ar trebui s-o *cunoşti* şi tu pe cea mai bună prietenă a mea, e mult mai de gaşcă decât tine!

Norocul ei că vorbesc la telefon şi Ana nu poate să-i tragă una decât ecranului. Maya tresare totuşi. Data trecută când a fost acasă, Ana a lovit-o în umăr, vrând să-i dea un pumn în joacă, iar Maya n-a putut dormi o săptămână pe partea aia.

— Cântă-mi ceva! murmură Ana, făcând semn spre chitară.

— Nu cânt decât pentru cea mai bună prietenă! rânjeşte Maya.

— Auzi? Dacă aveam suflet, m-ar fi rănit rău cuvintele astea! i-o întoarce Ana şi izbucnesc amândouă în râs.

Apoi Maya scoate chitara din husă şi cântă pentru omul ei de bază în viaţă, stând pe scaunul de toaletă, într-un tren care se zdruncină. Ana o iubeşte pentru asta. Cântecul e nou, cuvintele sunt vechi:

Eu şi tu, eu şi tu,
Lasă-i să atace toţi acum!
Cine sunt eu încă n-au aflat
Habar n-au ce s-a întâmplat.
Ei, simbol al propriului statut, viaţă deşartă,
Tu, priviri fără teamă şi puşca încărcată.
Lasă-i să vorbească, n-au de dăruit, sunt daţi!

Lasă-i să urască, suntem armata cu doi soldaţi!
Lasă-i să ţipe, lasă-i să lovească!
Lasă-i să plece, să ne părăsească!
Niciunul nu m-a cunoscut, iar acum
N-aş mai avea nevoie de ei oricum.
Ce o fi o fi, lasă-i în plata lor!
Suntem eu şi tu contra tuturor!
Şi când e greu, şi când e uşor,
Şi oricând ar fi, în faţa lor!
Eu şi tu, eu şi tu,
Lasă-i să atace toţi acum!

Ultimele acorduri plutesc între cele două ecrane până când spaţiul înghite orice ecou. Trenul duduie la capătul Mayei, uscătorul de rufe la capătul Anei. Spală aşternuturile lui taică-su, dar Maya n-are nevoie să întrebe de ce ca să ştie că e din cauză că a băut iar. Ana o sună întotdeauna când spală, ca să nu fie singură. Tac preţ de zece minute, apoi Ana zice:

— Frumos! O să-i placă noii tale celei mai bune prietene.

Maya râde, chitara saltă.

— Eşti o mare tâmpită!

— Aham, zise tipa care merge la *şcoala de muzică.* Dacă ar fi campionat mondial pentru tâmpenie, ţie nu ţi-ar da voie să participi că ar spune că eşti dopată cu tâmpenie. Şi arbitrii ar zice: „Nu, din păcate eşti descalificată. Unii se străduiesc să ajungă tâmpiţi, dar tu ai căzut, evident, în oala cu MARMELADĂ DE TÂMPENIE când erai mică, aşa că n-ai voie să participi, că n-ar fi fairplay!”

Maya râde atât de tare, încât e aproape sigură că o aude tot trenul. Nu-i pasă. Ea şi Ana au o jumătate de ţară între ele luni în

şir, dar e de ajuns un telefon şi totul e ca şi cum n-au fost nicicând departe una de alta. Ca şi cum nimic îngrozitor nu s-a întâmplat vreodată.

— Îmi pare rău, n-am ştiut de furtună... ar fi trebuit să... începe Maya.

Dar Ana o opreşte.

— Ţine-ţi fleanca! N-aveai de unde să ştii.

— Mi-e dor de tine! şopteşte Maya.

— Sună-mă cum ajungi acasă! şopteşte Ana.

Maya îi promite. O apucă durerea de cap când se gândeşte că e de neînţeles cum oamenii care n-au în viaţa lor o Ana au putere să mai fie oameni.

Încheie conversaţia, iar Maya îşi ia husa cu chitara şi iese din toaleta trenului. Aceeaşi husă pe care a adus-o din Björnstad. Avea şaisprezece ani atunci, acum are optsprezece. A plecat imediat după înmormântarea lui Vidar, iar acum se întoarce pentru a Ramonei. Nu-şi dă seama dacă e tristă pentru Ramona sau doar nostalgică. N-o cunoştea aproape deloc, de fapt, dar când mor anumiţi oameni e ca atunci când se rupe firul care ţine un balon. Nu Ramona ne lipseşte, ci tot ce pierdem odată cu ea.

Maya se întreabă cine o să vină la înmormântare. Şi, mai ales, dacă Benji o să vină. Pe fundul unui buzunar al husei jerpelite este încă textul ultimului cântec pe care Maya l-a compus înainte să plece amândoi de-acolo.

O iubire peste măsură
Şi cea mai lăuntrică aventură.
Sper ca vreodată calea să-ţi fi găsit,
Sper ca povestea ta să fie cu sfârşit fericit.

S-a gândit atât de mult la el. Cel mai sălbatic şi mai singur om pe care îl cunoaşte.

* * *

Benji a făcut tot posibilul să nu se gândească la nimic, dar scutul alcoolului şi al haşişului e tot mai fragil când inima se izbeşte de biletul de avion din buzunarul de la piept al cămăşii. În mână ţine o vedere, ultima pe care voia să i-o trimită Ramonei – întotdeauna era mai mult spaţiu gol decât cuvinte, dar Benji se gândea că bătrânei îi plăcea să le pună pe pereţii cârciumii. A încetat de mult să mai spere că se mândreşte cineva cu el, dar spera măcar ca Ramona să nu se ruşineze cu el.

În drum spre aeroport a găsit un bar care îi amintea de Blană de Urs. Dacă vrei să ştii cât de puţin s-a schimbat Benji, e de-ajuns să ştii că a fost nevoie de patru comenzi la bar înainte să se încaiere cu doi tipi care s-au luat de părul lui lung şi de tatuaje. Dacă vrei să ştii cât de mult s-a schimbat, e de-ajuns să afli că a luat bătaie. Nu mai e la fel de puternic sau de rapid ca înainte. Poate că nici la fel de sălbatic.

Are un ochi învineţit şi nările pline de sânge, dar nu-i pasă de durere. Măcar simte ceva, după foarte mult timp.

Se întreabă cum o să-l privească oraşul natal când se întoarce. Era jucător de hochei şi „poponar nenorocit" când a plecat şi nu ştie dacă lumea va tolera că acum nu mai e decât a doua. În Björnstad eşti iubit când câştigi, asta a învăţat-o devreme, ţi se iartă aproape orice dacă ieşi mereu, mereu, mereu învingător. Dar acum? Acum nu mai are nicio valoare în ochii nimănui.

A călătorit atât de departe şi de mult, sperând să găsească toate răspunsurile, dar nimeni nu le găseşte, desigur. Au fost doar alte

trupuri, alte ringuri de dans, alte dimineţi cu mahmureli atât de grele, încât şi să clipească îl durea. Nu există alte vieţi, doar versiuni ale celei vechi. Se zice că „ieşi din dulap" când arăţi deschis că eşti homosexual. De parcă ieşi doar o dată în faţa lumii. Oamenii sunt nesfârşit de mulţi şi eşti nevoit să ieşi în faţa fiecăruia, până când asta te doboară. Noapte de noapte visează că a rămas cu Kevin la petrecerea aceea. Sunt aproape doi ani şi jumătate de atunci, dar în mintea lui se întâmplă iar şi iar, de fiecare dată când închide ochii.

Când erau mici făceau totul împreună. Benji era tot timpul lângă Kevin. Unii băieţi descoperă că primul cel mai bun prieten este şi prima iubire, doar că, la vârsta aceea, încă nu ştiu ce înseamnă să te îndrăgosteşti, ci atunci învaţă: e ca atunci când te urci în copaci, când ţopăi de bucurie în băltoace, când ai o singură persoană pe lume cu care nu vrei să te joci de-a v-aţi ascunselea pentru că nu suporţi să nu-i fii aproape nici măcar un minut. Pentru cei mai mulţi băieţi acea primă iubire trece, fireşte, pentru unii – niciodată. Benji a cutreierat lumea în lung şi-n lat, dar n-a găsit încă un loc unde să nu se mai urască fiindcă încă îl iubeşte pe Kevin.

Când erau mici, dormeau unul acasă la celălalt, citeau benzi desenate cu supereroi, vorbeau despre coşmaruri pe care nu le-ar fi povestit nimănui altcuiva. Uneori, Benji se trezea din vreun vis îngrozitor dând din mâini, iar Kevin trebuia să fie atent, ca să nu se aleagă cu nasul spart. Când plecau în turnee de hochei şi dormeau împreună cu alţi băieţi în săli de gimnastică, Kevin se furişa noaptea şi îi trăgea lui Benji fermoarul sacului de dormit până sub bărbie, astfel încât, dacă se întâmpla să-l trezească altcineva din coşmar, Benji să nu apuce să scoată pumnii înainte să ajungă Kevin la el. Vara, băieţii plecau singuri în pădure, făceau baie goi în lacuri şi dormeau săptămâni în şir pe o insulă doar de ei ştiută. Iarna,

Kevin era jucătorul-vedetă al oraşului, iar Benji era „agenţia de asigurări”, cum îi ziceau suporterii, căci, dacă te luai de Kevin, îl puneai pe Benji pe urmele tale, iar Benji era în stare să te hăituiască până la capătul lumii. Benji era cel mai bun prieten al lui Kevin, iar Kevin era iubirea vieţii lui Benji.

Aşa că e vina lui, Benji ştie prea bine. Era de datoria lui să-l protejeze pe Kevin de toţi şi pe toţi de Kevin. Dacă ar fi rămas la petrecere, Kevin n-ar fi violat-o pe Maya şi totul ar fi continuat ca de obicei. Dacă Benji n-ar fi fost gelos pe Maya când a văzut cum se uită Kevin la ea, dacă ar fi rămas când l-a rugat Kevin, viaţa Mayei n-ar fi fost făcută bucăţi. Ar fi fost fericită. Iar Kevin ar fi jucat acum în Liga Naţională de Hochei. Şi poate că nimeni n-ar fi aflat adevărul despre Benji. Dar nu i-a păsat, a sacrificat mersul obişnuit al lucrurilor pentru a fi el însuşi. Poate că încă ar fi jucat hochei acum şi poate că ar fi meritat, căci îi lipseşte cât de simplu era totul: „Câştigă şi-atunci te iubim!” Îi e dor să se lupte de dragul altora, să însemne ceva într-un grup, să fie cel de care adversarii se tem să nu sară la ei dacă se ating de colegii lui de echipă. Îi e dor de vestiar, de farse cu spumă de ras în pantofi, să stea pe ultimele locuri din spate în autocar şi să le arunce alune în cap lui Bobo şi celorlalţi idioţi. Îi e dor să simtă palma antrenorului bătându-i în cască întocmai cum palma stăpânului mângâie un câine, căci atunci Benji ştie că a făcut ceva bine. Îi e dor să se simtă acasă undeva, chiar dacă e o iluzie, decât să mai rătăcească în adevăr.

Toţi oamenii au o grămadă de feţe – depinde cu cine socializăm. Ne prefacem, suntem falşi şi ne sufocăm propria personalitate, numai să fim acceptaţi. Ultimele cuvinte pe care Benji i le-a spus lui Kevin, ultima dată când s-au întâlnit, au fost: „Sper să-l găseşti pe Kevin ăla pe care îl cauţi.” Nu ştie dacă Kevin l-a găsit vreodată. Benji a căutat un Benji suportabil, dar încă nu l-a găsit.

Când ajunge în sfârşit la bord, îşi pune centura de siguranţă cât de strâns poate înainte să-şi bage mâinile sub ea, ca să nu lovească pe cineva în somn.

Adoarme şi visează maşini ale timpului. Cele mai urâte vise ale lui.

* * *

Când se ia din nou curentul, Leo se duce în bucătărie şi stă la masă cu maică-sa o vreme. Pe scaunul de lângă ea, nu în faţa ei. Mănâncă sendvişuri, beau cacao cu lapte şi nici măcar un băiat de paisprezece ani nu poate nega cât de bine se simte să poată face atât de uşor pe cineva fericit cum e Mira în momentele acelea.

Matteo se strecoară în demisolul vecinilor prin ferestruică, se întinde pe podea în întuneric şi le ascultă vocile, încearcă să deschidă iar dulapul cu arme, dar nu reuşeşte nici de data asta.

Leo nu-i spune maică-sii că soră-sa e în drum spre casă. O să fie o surpriză.

Matteo ar vrea să-şi poată suna sora şi să-i spună să stea acolo unde e, oriunde ar fi. Nu vrea ca ea să se întoarcă acasă. N-are decât să fie oriunde în lume, dar să nu vină acasă. Bucuria de a-l fi împuşcat pe Leo în cap în joc i se risipeşte repede din trup. Leo are încă tot ce nu are Matteo.

„Toate-s câte două: vizibil – invizibil", cum spunea Ramona. Două înmormântări. Doi adolescenţi de paisprezece ani, în două case, îşi aşteaptă surorile. Două tinere femei în drum spre oraşul din care n-au putut niciodată scăpa cu adevărat. Una se întoarce cu trenul, cealaltă într-o urnă.

24
VISURI

O idee preconceptă obişnuită despre oamenii periculoşi este că ar fi lipsiţi de empatie. Că n-ar fi sentimentali. Nu e adevărat aproape niciodată. În realitate, oamenii sentimentali şi sensibili sunt, adesea, şi cei mai periculoşi, fiindcă sunt nu doar capabili să fie tiranici, ci şi să se justifice de ce sunt aşa. Oamenii sensibili nu simt niciodată că greşesc, fiindcă sentimentele lor le garantează întotdeauna că sunt de partea binelui.

„Băieţi de Războiul Stelelor" îi numea Ramona. „Arată-le filmele alea la o sută de bărbaţi, cu o sută de păreri politice diferite, şi fiecare dintre împieliţaţii ăia o să se creadă Luke Skywalker. Niciunul nu se crede vreodată Darth Vader." Ramona nu prea le avea ea cu uitatul la filme, dar, când Vidar era mic, a văzut toată seria *Războiul Stelelor* cu el. Filmele nu i-au plăcut, dar îl iubea pe Vidar. Îi plăcea şi să aibă dreptate, dar până şi ea ar fi urât să vadă cât de multă dreptate a avut în următoarele zile.

Frac e deja treaz când află că Ramona a murit. Se duce la patinoar şi îl ajută pe administrator să coboare steagurile în bernă. Apoi se apucă să dea telefoane. Are lacrimi în ochi şi asta îl face uşor de subestimat, dar Frac se gândeşte deja mai departe decât oricine altcineva. Ramona nu lasă după ea doar o cârciumă, ci şi un loc liber în comitetul de conducere al Clubului de Hochei Björnstad.

Peste mulţi ani, când cei mai mulţi dintre noi ne vom gândi la furtuna asta, nici măcar nu vom fi în stare să povestim întâmplările de atunci în ordinea în care s-au petrecut. Ăsta e motivul pentru care psihologii le cer pacienţilor care au trecut printr-o traumă să

înceapă prin a face o axă a timpului, să încerce să refacă succesiunea celor întâmplate din fragmente, căci frica sabotează cronologia şi, uneori, şi oamenii. Dar amintirea comună, ceea ce a rămas viu de-atunci şi în mintea celor din Björnstad, şi a celor din Hed e tăcerea. Tăcerea ce se aşterne, imediat ce vântul se opreşte şi copacii încetează să se mai legene, e aproape la fel de brutală în timpane ca şi haosul de dinainte. Centrele oraşelor arată ca după un bombardament, dar nu ăsta e cel mai rău lucru. În bucătăriile de la marginile oraşelor, aşezaţi la mese, bărbaţi şi femei din familii care au avut pădure de generaţii întregi fac socoteli cum să poată supravieţui mai departe când moştenirea pe care urmau să le-o lase copiilor şi nepoţilor a fost rasă de pe faţa pământului. Furtuna le-a dărâmat vieţile şi a lăsat după ea doar ruinele unor tragedii mute. N-aveau toţi asigurări şi, chiar şi celor care aveau, companiile de asigurări nu s-au înghesuit să le plătească pagubele, bineînţeles. Săptămâni în şir după furtună, membrii mai tineri ai familiilor au stat treji cu rândul ca să-i păzească pe cei mai bătrâni, să nu cumva să ia puşca şi să se ducă în pădure. Aşa zic vânătorii pe-aici. Nimeni nu zice „sinucidere”.

Graniţele dintre Björnstad şi Hed sunt mai şterse imediat după furtună. Nu doar între terenuri, ci şi între vecini. Uneori asta e bine, alteori e devastator. O să ne ia ani buni să înţelegem ce ne-a lovit şi ce ne-am făcut cu mâna noastră zilele astea, ce a fost întâmplare şi ce a fost dinadins. Dar începe aşa cum începe totul: cu politica.

Frac aranjează ca toţi factorii de decizie de la prefectură să se întâlnească la prânz, în ziua de după furtună. „Ca să întocmim un plan de criză”, le spune el la telefon fiecăruia în parte. Politicienii vor avea, bineînţeles, o grămadă de întâlniri cu întreprinzătorii din zonă. Şi în Hed, desigur, dar prima şedinţă se ţine în

supermarketul lui Frac din Björnstad. Mai târziu o să ne dăm seama că a fost o idee proastă, că oamenii din Hed au luat-o ca fiind ceva simbolic. Cele mai puternice voci se întâlnesc acolo, dar cel care vorbeşte cel mai mult e Frac. Frac nici măcar n-are vreun mandat obţinut prin vot, cu toate astea dă ordine şi îi dirijează pe toţi. Cu timpul ne vom da seama că şi asta a fost o idee proastă.

Primul punct pe ordinea de zi e alocarea cu prioritate a resurselor pentru lucrările de curăţenie şi reparaţii după furtună. Pompierii şi voluntarii erau deja la faţa locului şi încercau să deblocheze drumurile, dar trebuia decis care drumuri să fie deblocate primele. Era de aşteptat ca Frac, cu obişnuita lui lipsă de sfială, să propună ca primul pe listă să fie drumul spre supermarketul lui. Dar Frac se ridică şi zice:

— Cel mai important lucru acum, *absolut* cel mai important, e să ne gândim la copii! Nu-i aşa? De aceea propun ca, înainte de toate, să fim de acord să permitem ca toate echipele din Hed, care şi-au pierdut în mod tragic patinoarul, să vină să se antreneze în patinoarul din Björnstad. Ar fi un act firesc de solidaritate, nu? Suntem de acord?

Iar în clipa în care toată adunarea murmură aprobator, Frac adaugă:

— Aşadar, e musai să curăţăm drumurile spre patinoarul din Björnstad, evident! Suntem de acord?

Murmurele din sală nu mai sunt tocmai la fel de aprobatoare, căci toată lumea ştie că drumurile spre patinoar, din întâmplare, sunt şi cele care duc la magazinul lui Frac, dar a spune asta sus şi tare ar suna ca şi cum ai fi anti-copii. Sau mai rău: anti-hochei. Ca să curme orice eventuale critici înainte ca adunarea să fi deschis măcar gura, Frac se lansează într-un discurs defensiv:

— Ştim cu toţii ce produs se termină primul pe rafturile mele când e criză. Hârtia igienică! Şi ştiţi de ce? Fiindcă hârtia igienică ne dă sentimentul că putem controla haosul! Când existenţa e atât de nesigură, oamenii îşi fac provizii, fiindcă au sentimentul că, astfel, FAC şi ei ceva. Dar habar n-au ce să cumpere. Lapte? Nu poţi să cumperi sute de litri de lapte, că se strică. Conserve? Paste? Se bulucesc ca găinile şi cumpără mii de lucruri de tot felul, dar ştiţi ce cumpără toţi? Hârtie igienică! Fiindcă e una dintre chestiile pe care le cumperi de fiecare dată când ieşi la cumpărături şi pe care toată familia o foloseşte zilnic. Putem trăi fără ea? Sigur că da! Dar ni s-a imprimat pe creieri ca o emblemă a normalităţii şi cotidianului, aşa că, atunci când ne e teamă, cumpărăm baxuri întregi. Nu fiindcă am avea nevoie, ci fiindcă avem impresia că aşa preluăm controlul, ştiţi ce zic? În situaţii de criză, oamenii au nevoie de normalitate. Şi pe-aici, pe la noi, hocheiul e hârtia igienică. Trebuie să avem hochei. N-are voie să se termine. Ce ne trebuie nouă acum, mai mult decât curent electric şi căldură, sunt simboluri şi visuri. Ieri a fost furtună, dar viaţa trebuie să meargă înainte. Şi viaţa începe cu hochei!

Nimeni n-are cum să aibă ceva împotrivă, nu aici, aşa că decizia despre drumurile care să fie deblocate cu prioritate şi decizia ca Hed şi Björnstad să împartă orele de antrenament în patinoarul din Björnstad se iau deodată.

O să ne amintim diferit întâlnirea asta, în funcţie de oraşul din care suntem. În anii ce vor urma, unii dintre cei implicaţi nici nu vor mai şti dacă au fost acolo sau doar au auzit povestea spusă de atâtea ori, încât *chiar* li se pare că au fost acolo.

Singurul lucru cu care vom fi toţi de acord este că ambele decizii au fost catastrofale. A fost ca şi cum ai da un şut unui cuib de

viespi. Poate că a fost greşeala lui Frac sau poate a făcut-o intenţionat.

Dar nimeni, absolut nimeni n-a iubit *Războiul Stelelor* mai mult decât el când era copil.

25
CLIŞEE

Amat se trezeşte devreme în dimineaţa de după furtună. Îşi leagă şireturile adidaşilor de alergat de parcă a uitat cum se face, se strecoară afară din bloc şi se furişează în umbră, de-a lungul faţadelor, ca un şobolan. Ca şi cum ce urmează să facă e păcatul capital. De fapt e fix invers, dar nu vrea să-l vadă nimeni încercând, în caz că eşuează.

Fatima îl vede ieşind din casă, dar se preface că nu bagă de seamă. Cântă în sufletul ei, dar încearcă să-şi ţină picioarele pe loc, ca să nu se apuce să şi danseze în ritmul melodiei din cap. Aseară, când au ajuns acasă, după ce Amat a găsit-o pe drum, în furtună, băiatul i-a şoptit: „Îmi pare rău că te-am dezamăgit, mamă." Iar ea i-a răspuns ca întotdeauna: „Nu poţi să mă dezamăgeşti decât dacă te dai bătut!"

Aşa că Amat aleargă din nou. Mai întâi cu paşi şovăielnici, ruşinaţi, apoi, în scurt timp, cu toată viteza. Anxietatea şi alcoolul l-au îngrăşat din vară până acum, dar picioarelor le-a fost dor să alerge. Trebuie doar să se obişnuiască din nou, să înveţe din nou tot, să devină din nou o maşinărie, astfel încât mintea să se oprească, dar trupul nu. A auzit de atâtea ori în ultimii ani ce „talent" este, dar oamenii care folosesc cuvântul ăsta nu ştiu nimic despre hochei. Spun „talent" de parcă ar fi ceva primit pe degeaba.

De parcă Amat n-ar fi fost primul la patinoar în fiecare dimineaţă şi ultimul seara încă de când era în şcoala primară, de parcă nu s-ar fi antrenat mai îndârjit decât toţi ceilalţi an de an, n-ar fi patinat mii de ore, n-ar fi alergat până vomita, n-ar fi driblat cu cutii goale de conserve în casă, până când mâinile îi erau pline de băşici, iar vecinii înnebuniţi. De parcă hocheiul nu l-ar fi costat exact la fel de mult ca pe toţi cei care vor să fie buni: totul.

Singurul lucru pe care Amat l-a învăţat despre talent este că singurul care are vreo valoare e talentul de a te dedica în întregime antrenamentului. De a îndura. Gâfâie de cum începe să alerge, dar, imediat ce trece de blocuri, se îndepărtează în goană de Groapa, o ia la deal spre pădure, drept în vălmăşagul de copaci căzuţi. De câteva ori e nevoit să sară într-o parte, de teamă să nu se împiedice de cioturi sau să cadă peste el vreo creangă ruptă, căci pădurea poate fi mai periculoasă după o furtună decât în timpul ei, dar nu poate s-o ia pe altundeva. N-are putere să înfrunte privirile acuzatoare care l-ar urmări prin oraş şi nu ştie dacă mai e binevenit la patinoar după tot ce s-a întâmplat astă-primăvară. Nu mai are nimic decât pe el însuşi. Se opreşte într-un luminiş în vârful dealului – nu era niciun luminiş aici înainte de furtună. E ca şi cum un uriaş pumn invizibil a lovit din plin în vegetaţie. De-aici ar putea vedea aproape tot oraşul dacă n-ar avea ochii împăienjeniţi de lacrimi din cauză că a vomitat de epuizare. Înainte putea alerga de-o sută de ori până aici şi înapoi fără să gâfâie, acum se simte ca un alcoolic bătrân, care nu mai reuşeşte să urce nici scările fără să fie în pragul unui infarct.

Totuşi, e aici. O ia din nou la fugă. Înapoi spre el, cel care era înainte.

* * *

— Ce ziceţi? E-n MAŞINĂ? izbucneşte bărbatul de la firma de pompe funebre când în sfârşit ajunge la birou.

E în ziua de după furtună, în oraş e haos, dar bărbatul e îmbrăcat în costum şi pantofi eleganţi – un bărbat pământiu care dă impresia că are şaizeci de ani încă de pe vremea când avea cincisprezece.

— Au fost nişte împrejurări ceva mai... speciale, zice Peter.

— I-am pus centura, ce dracu'! mormăie Teemu.

Dacă bărbatul de la pompe funebre ar fi fost un alt bărbat, într-un alt oraş, poate că le-ar fi zis vreo două nu tocmai îndelung cântărite, dar e faimosul Teemu Rinnius şi aici e Björnstad, aşa că bărbatul îşi drege doar glasul şi-i spune încet lui Peter:

— Nu se face aşa! Chiar nu se face aşa!

Peter dă din cap înţelegător, se scuză că furtuna, pana de curent electric, şocul l-au împins la o decizie nesăbuită. Nu dă vina pe Teemu, ia totul asupra sa. Într-o zadarnică încercare de a găsi un subiect de discuţie prietenos, îl întreabă pe om:

— Ce zici de echipa de anul ăsta?

— Nu urmăresc! răspunde scurt bărbatul.

Teemu îşi dă enervat ochii peste cap, iar Peter se sperie că o fi pe cale să leşine. Bărbatul intră în biroul firmei de pompe funebre. Peter oftează şi intră după el. Omul dă nişte telefoane ca să rezolve problema cu leşul Ramonei, iar Peter şi Teemu stau într-un colţ, ca doi şcolari ruşinaţi în biroul directorului şi îşi fac de lucru citind poeziile înrămate, atârnate pe pereţi, tipice pentru anunţuri mortuare. „Nu spuneţi că nimic n-a dăinuit din cel mai frumos fluture ce viaţa ni l-a dăruit", spune una. Teemu îl înghionteşte pe Peter şi rânjeşte:

— Asta ar fi scos-o din sărite, ă? P-asta i-o punem pe piatra de mormânt!

Peter izbucneşte în râs şi e nevoit să-i ceară scuze câteva minute în şir bărbatului de la pompe funebre care îi ţintuieşte cu privirea, mormăind „fasoane de huligani" când crede că Peter şi Teemu nu-l aud. Atunci e rândul lui Teemu să izbucnească într-un râs zgomotos de i se taie răsuflarea.

Peter mai citeşte câteva poezii de pe pereţi. „Când îţi moare mama, pierzi un punct cardinal, jumătate din bătăile inimii şi-un luminiş. Când îţi moare mama, creşte hăţiş peste tot", zice o alta.

— Asta nici măcar n-are rimă! zice Teemu.

— Ia zi-ne tu mai multe despre competenţa ta inegalabilă în domeniul poeziei! îl tachinează Peter.

— Trandafirii-s rozalii, toporaşii albăstrii, dă-mi o bere şi-un bou ce caftea cere! recită Teemu cu gura până la urechi.

Peter îi arată o altă poezie înrămată şi spune:

— Cred că asta i-ar fi plăcut.

Teemu citeşte şi, de data asta, îşi ţine gura: „Cândva vei fi şi tu unul dintre cei ce-au trăit odinioară." Încuviinţează tăcut. Când unul dintre muşteriii de la Blană de Urs s-a plâns, ca de obicei, că Ramona a scumpit berea, ea era, la rându-i, suficient de abţiguită ca să născocească noi insulte şi i-a zis: „Da, da, bine! Într-o bună zi o să crăpăm cu toţii, da' înainte de asta o să ni se răpească tot ce ne e mai drag pe lume. Nu-ţi mai plânge atâta de milă, boşorog împuţit!" Ar fi fost bună de înrămat şi asta.

Bărbatul pământiu de la firma de pompe funebre tuşeşte jenat, în mod evident la fel de nerăbdător să scape de vizitatori cum sunt şi ei să scape de el şi îi întreabă când doresc să fie înmormântarea. Peter nici nu apucă să se gândească, răspunde instinctiv:

— Duminica asta musai!

Bărbatul pământiu pare de-a dreptul înspăimântat.

— Poimâine? Imposibil! Normal e să aşteptăm măcar...

— Săptămâna viitoare nu se poate, că începe vânătoarea de elani, spune Peter serios.

— Nici săptămâna de după, că începe sezonul de hochei, întăreşte Teemu încă şi mai serios.

— Deci trebuie să fie duminică, trage Peter concluzia.

Bărbatul pământiu se uită în calendar şi zice:

— Avem o altă înmormântare programată duminică. Două în aceeaşi zi? În Björnstad? Deci chiar nu se face aşa!

Între timp Teemu îi trage un picior lui Peter în gambă şi chicoteşte:

— Ştii ce-ar trebui să scriem în anunţ? „Ramona ne-a părăsit. Se scumpeşte berea în Cer."

Peter se uită la el cu coada ochiului şi spune, dintr-odată mucalit cum n-a mai fost de ani de zile:

— Sigur. Că doar anunţurile mortuare sunt şi ele domeniul tău de expertiză, nu? În al meu ce-ai scris?

— Hai că n-am fost EU, ce dra... izbucneşte Teemu jignit, iar Peter râde atât de tare, încât bărbatul pământiu de la pompe funebre pare că se căieşte profund că a răspuns la telefon de dimineaţă.

* * *

Amat a jucat hochei toată viaţa şi fiecare vestiar e o fabrică de clişee. Cu cele mai multe s-a obişnuit aşa de bine, că nici nu le mai aude, dar una rămasă de la fostul antrenor al seniorilor, Sune, s-a prins de el: „Singura zi pe care poţi s-o influenţezi e ziua de azi. Pentru ieri şi mâine un rahat nu poţi să faci, dar AZI poţi face

ceva!" Amat repetă maniacal cuvintele astea în minte când gâtul îl ustură şi picioarele i se înmoaie de atâta alergat şi singurul lucru la care se poate gândi e cât de lung e drumul înapoi spre casă. Azi, doar azi.

Din vârful dealului se uită undeva jos, departe, spre Groapa, cartierul lui. A făcut faţă furtunii mai bine decât alte părţi ale oraşului, fiindcă e construit pe povârnişul care coboară spre vechea carieră de pietriş. Colina, în schimb, cel mai bogat cartier al oraşului, aflat pe dealul din cealaltă parte a oraşului, cu vedere la lac, e neadăpostit şi a fost lovit rău. Vântul, când s-a pornit, n-a dat doi bani pe bogătani – a smuls acoperişurile vilelor uriaşe şi a trântit grătarele cu gaz scumpe în ferestre panoramice proaspăt spălate. E prima dată, din câte ştie Amat, când nedreptatea în Björnstad loveşte invers decât de obicei. Simte bucuria răutăcioasă învăluindu-i trupul şi se gândeşte că aşa trebuie să fi simţit şi alţii când lucrurile s-au dus dracului pentru el astă-vară.

Coboară dealul în fugă, se opreşte şi gâfâie cu mâinile pe genunchi, apoi urcă din nou, clătinându-se. „Sportul ne arată întotdeauna adevărul", a auzit atâţia în Björnstad spunând când era copil. „Pe tabela de scor n-ai cum să te-ascunzi." Ce le mai plac zicalele astea bărbaţilor de pe-aici! „Presiunea e un privilegiu." „Doar învinşii găsesc scuze." „Atitudinea bate clasa socială." Fluierul de final de meci e limpede precum cristalul când toate celelalte aspecte ale vieţii sunt doar ape tulburi. În hochei ştim cine sunt învingătorii, fiindcă sunt cei care câştigă meciul. De-asta e simplu să trăieşti pentru hochei, chiar şi pentru Amat, dar în cele din urmă, devine insuportabil.

Anul trecut, pe vremea asta, avea şaptesprezece ani. Toată lumea ştia că promitea, dar nimeni nu vorbea încă despre Liga Naţională. Björnstad e un club mic, într-o divizie inferioară,

pierdut undeva în pădure. E nevoie de ceva spectaculos ca agenţii şi cei care caută talente să ajungă până aici. Abia în toamnă câţiva au auzit de el. În iarnă ceva mai mulţi, dar în ianuarie îl ştia toată lumea. Crescuse câţiva centimetri, pusese pe el câteva kilograme de muşchi şi, dintr-odată, totul era atât de simplu. Făcea ce voia pe gheaţă, ca şi cum timpul lui se scurgea mai încet decât al celorlalţi. Se simţea nemuritor. Acum doar trei ani, când avea cincisprezece ani, era un vis imposibil să ajungă fie şi în echipa de juniori cu Kevin, Benji, Bobo şi ceilalţi. Apoi, dintr-odată, a ajuns acolo şi echipa de seniori a devenit idealul ce părea de neatins. Pe urmă, la fel de brusc a ajuns şi ACOLO. Totul se petrece atât de repede în hochei, un schimb de jucători, un meci şi sezonul trece vâjâind pe lângă tine. Iarna trecută totul a început să se învârtă cu asemenea iuţeală, încât Amat şi-a pierdut echilibrul.

A început cu dragoste, aşa începe întotdeauna. A marcat în fiecare meci şi suporterii îi salutau pe el şi pe maică-sa în supermarket, se opreau să dea noroc şi să-i spună că e mândria oraşului. Cei care înainte obişnuiau să-şi pipăie portofelul în buzunar când trecea Amat pe lângă ei se purtau deodată de parcă erau rude cu el. Le plăcea, bineînţeles, să-l strângă de braţ şi să râdă că i-ar mai trebui „ceva muşchi". Uneori îi spuneau cu subînţeles că, mai demult, medicul de echipă lua cu el cinci metri de aţă chirurgicală la toate meciurile clubului şi uneori tot n-ajungea, aşa că jucătorilor accidentaţi le punea un pic de bandă adezivă pe arcadele sparte şi îi trimitea înapoi pe teren! Îi tot povesteau asta fiindcă nu le plăcea că Amat mai degrabă se ferea decât să se lase faultat. Li se părea semn de slăbiciune, dar îl iubeau când câştiga. Strâmbau din nas când îi vedeau pe prietenii lui din Groapa la meciuri, dar el câştiga, câştiga de fiecare dată. Puştii din Groapa au fost cei care au început să strige „Eu sunt

Amat!" când jucau hochei pe stradă, apoi cei de pe Colina au făcut şi ei la fel. În cele din urmă, şi cei din Hed, chiar dacă o făceau pe furiş, când nu-i auzeau părinţii.

Şi brusc toată lumea a început să vorbească de LNH, o viitoare carieră de profesionist şi de câştiguri de milioane. Amat a încercat să nu-i asculte. „Fii recunoscător şi modest!" îi spunea maică-sa încontinuu când o ajuta la curăţenie în patinoar seara târziu. Dar, când suficient de mulţi alţii sunt convinşi că poţi să ajungi departe, până la urmă e greu să nu începi şi tu să crezi. Apoi „poţi" devine „o să" şi „o să" devine „trebuie să". *Trebuie* să ajungi departe. Speranţa devine presiune, bucuria se preschimbă în stres. Lumea nu-l mai lăuda în supermarket dacă marca două goluri, ziceau că ar fi trebuit să marcheze trei. Când începuse sezonul, erau bucuroşi şi dacă doar salva clubul de la retrogradare. Când conduceau în serie în jurul Anului Nou nu mai era de ajuns. În doar câteva luni, au trecut de la a vorbi despre ce a dat Amat oraşului la ce îi datorează. Aşa că Amat şi-a plecat capul şi s-a antrenat şi mai mult. Recunoscător, recunoscător, recunoscător. Modest, modest, modest.

A făcut tot ce i-au cerut. A făcut totul bine. Dar totul s-a dus dracului oricum.

* * *

Peter şi Teemu pleacă de la firma de pompe funebre după ce bărbatul pământiu i-a întrebat „Cum doriţi să plătiţi?" şi Peter şi-a dat seama cât de rapid şi de neauzit se poate furişa Teemu afară dintr-o încăpere când vine vorba de facturi. Stă lângă maşină şi fumează când iese şi Peter din birou.

— Poţi să mă duci acasă? întreabă Peter.

Teemu încuviinţează tăcut, cu privirea în asfalt.

— Absolut. Absolut. Auzi, dă poţi tu să... deci... toată hârţogăria de la Blană de Urs. Contul şi... chestiile de oameni mari. Poţi să m-ajuţi? Poţi să... ştii tu?

Peter îşi drege încurcat vocea.

— Nu vrei să rogi pe cineva mai apropiat de Ramona?

— Cine dracu era mai apropiat? întreabă franc Teemu.

Pentru Peter e ca un pumn în piept să realizeze că nu ştie ce să răspundă. Aşa că nu zice nu. Nu zice nimic. Se duc la Blană de Urs şi îi trimite Mirei un sms să-i spună că mai întârzie câteva ore, iar ea răspunde doar: „OK.” Peter mai stă cu telefonul în mână câteva minute, dar nu îi mai scrie nimic.

Contabilitatea Ramonei arată ca un cod gândit să ascundă indiciile care duc la o comoară îngropată de piraţi, dar care, de fapt, nu duc decât la datorii la fisc şi evidenţe contabile incomplete. Peter dă telefon după telefon, ca să rezolve una, alta şi e surprins de cât de bine se simte să organizeze din nou ceva. Asta îi aminteşte de perioada când era director tehnic şi aproape că bănuieşte că Ramona a murit dinadins, doar ca să-l şicaneze.

— Ai văzut? Fotografia ta la loc de cinste, păi cum să nu, domnul Perfect! zice Teemu, arătând spre peretele cu un şir de fotografii cu foşti jucători de hochei din Björnstad.

Peter aruncă o privire spre peretele cu pricina. Nu i-a plăcut niciodată fotografia aceea, e din sezonul în care aproape au ajuns cei mai buni din ţară. Doar aproape. Îi aminteşte de faptul că n-a ajuns niciodată ce i-au cerut toţi. „Cândva vei fi şi tu unul dintre cei ce-au trăit odinioară”, îşi zice el şi întreabă absent:

— Ce-ai vrut să zici cu aia? „Domnul Perfect”?

Teemu râde:

— Aşa-ţi ziceau la Blană de Urs, fiindcă Ramona le făcea mereu capul calendar cu cât de bun erai la orice. Tu eşti motivul pentru care visăm visuri imposibile în oraşul ăsta, întruna ne zicea. Fiindcă tu ai pornit de la zero şi ai ajuns cel mai bun!

Peter se înroşeşte din creştet până în tălpi. În viaţa lui n-a auzit o poreclă mai puţin potrivită pentru un om.

— Aproape cel mai bun, murmură el.

Teemu vede cum umerii lui Peter se prăbuşesc abătuţi şi nu mai zice nimic. Găseşte o altă fotografie mai jos pe perete, o ia din cui şi o pune cu grijă pe tejghea. În fotografie e Ramona, alături de Vidar. Râd amândoi. Peter vede, nu zice nici el nimic. Fac curat după tejghea şi sortează hârtii preţ de câteva ore şi, când încep din nou să vorbească, discută doar despre hochei. E toamnă şi, aici, asta înseamnă că începe un nou an, un nou sezon în care totul e din nou posibil. Şi-atunci dăm uitării tot ce a fost şi discutăm despre ce sperăm să fie. Visăm visuri imposibile.

Teemu se duce la toaletă şi îşi lasă telefonul pe bar. Vibrează când soseşte un mesaj, dar Peter nu reacţionează. De fapt, nu reacţionează nici când aparatul vibrează de zece ori. Zvonurile au început să se împrăştie, lumea vorbeşte, dar nu cu Peter încă. Aşa că nu ştie ce s-a hotărât azi, la ultima şedinţă a lui Frac cu politicienii. Nu ştie că, de câte ori telefonul lui Teemu alunecă pe tejghea câţiva centimetri, întreaga comunitate alunecă şi ea. În direcţia greşită.

26
ZVONURI

Pe un coridor, în spitalul din Hed, o moaşă şi un pompier. Hannah îşi simte mintea stoarsă, Johnny – trupul. Fac tot ce pot să

nu-şi verse oful unul pe altul, dar nu prea le iese. E ziua de după furtună şi Johnny munceşte încontinuu în pădure, iar Hannah munceşte încontinuu la spital. Angajaţii spitalului care locuiesc în Björnstad nu pot ajunge la serviciu pentru că şoseaua e blocată de copaci, aşa că Hannah şi restul colegilor din Hed sunt nevoiţi să muncească dublu. Dar cineva trebuie să aibă grijă şi de copii acasă, aşa că au ajuns la o ecuaţie imposibilă: Hannah nu poate pleca de la spital până nu se degajează şoseaua ca să vină colegii din Björnstad, iar Johnny nu se poate duce acasă fiindcă el e cel care trebuie să deblocheze drumul. Iar asta rezumă într-un fel relaţia lor – a unuia cu celălalt şi a amândurora cu comunitatea în care trăiesc. Hannah a auzit odată, la televizor, un consilier matrimonial spunând că „într-o căsnicie e important să ai aceleaşi ţeluri şi să priveşti în aceeaşi direcţie" şi îşi zice adesea că problema e că, dacă te uiţi tot timpul în aceeaşi direcţie, nu-l vezi niciodată pe celălalt.

— Şi ce vrei să fac? întreabă Johnny, murdar şi transpirat.

Hannah doar oftează, neştiind ce să-i răspundă. Johnny a plecat la serviciu de îndată ce s-a mai domolit vântul, e datoria lui. A promis să ajute şi diseară, după muncă – tatăl unui coleg de breaslă are nevoie de ajutor să-şi cureţe un teren după furtună şi frizerul din Hed are nevoie să schimbe geamul unei ferestre mari. Hannah vede dârzenia din privirea bărbatului ei – iar are impresia că trebuie să salveze lumea, că poate să salveze lumea. Urăşte că ea trebuie să fie cea care să-i taie avântul, dar altfel n-o face nimeni. Toţi au impresia că Johnny e Superman.

— Ce să faci... Să iei o pauză? Să mergi acasă să-ţi vezi copiii o oră, ca să vadă că trăieşti? Să-ncetezi odată să crezi că poţi să faci totul de unul singur, poate? îi sugerează Hannah încruntată, abătută şi cu o nevoie indescriptibil de mare de o baie, un pahar cu vin şi şaisprezece ore de somn.

Ultima ei propoziţie îl atinge unde îl doare, Hannah vede, dar ştie că Johnny se speteşte azi dublu faţă de ceilalţi cu fierăstraiele, ca să compenseze pentru faptul că n-a putut fi acolo ieri. A fost nevoit să rămână acasă când Hannah a plecat cu nebuna de Ana în pădure s-o ajute să nască pe femeia din maşina prinsă sub copac, în timp ce colegii lui erau deja în oraş şi ajutau oamenii. Pe unul dintre ei, Bengt, a căzut un copac şi i-a rupt piciorul. De aceea toţi pompierii sunt acum la spital şi, cu siguranţă, ştie toată lumea, căci la fiecare zece secunde râsul unei duzini de bărbaţi răsună din salonul lui Bengt. E un şef iubit, mai iute cu gluma decât cu ocara, cu douăzeci de ani mai mare decât Johnny şi e cel care l-a angajat ca pompier. Pe vremea aceea, corpul pompierilor îşi făcea singur angajările în zonă după cum credea de cuviinţă, nu ca acum când toţi candidaţii trebuie trecuţi printr-un proces de angajare complicat, despre care Johnny mormăie mereu că nu face decât să arate că „acum trebuie să fie totul atât de-al naibii de corect, de ajung să angajeze exact la fel de multe loaze pe câţi pompieri competenţi, ca nu cumva să se simtă exclusă vreo minusculă categorie socială". Pe vremea lui erai angajat direct din echipa de hochei, căci cei care îşi petrecuseră jumătate de viaţă alături de tine în vestiar îşi dădeau seama din vreme dacă erai om de nădejde. Pompier poţi să înveţi să fii, dar om de nădejde ori eşti, ori ba. Bengt gândeşte şi el la fel, iar acum Johnny simte că şi-a dezamăgit mentorul. Ar fi trebuit să fie acolo azi-noapte. Toţi copacii care se prăbuşesc sunt copacii lui. Toate oasele rupte sunt din vina lui.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, aş fi... începe Johnny iritat.

— N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile! spune Hannah.

E cel mai răutăcios lucru, Hannah ştie, să-i spui că e neputincios cuiva care consideră că e de datoria sa pe lume să încerce să schimbe ceva în bine.

— Trebuie să... murmură el.

— Ştiu, ştiu, iartă-mă! spune ea şi se ruşinează amândoi.

Când au devenit un cuplu, acum o sută de ani, Johnny a spus odată „nu pot să vorbesc întruna despre ce simt, că eu nu sunt sensibil ca tine", iar asta a fost, poate, cea mai mare prostie pe care Hannah l-a auzit spunând vreodată. El nu e sensibil? Păi nu e nimic altceva decât un mare sensibil! Poate că ea vorbeşte mult despre trăiri, dar Johnny se lasă *condus* de ale lui, asta e diferenţa dintre ei. Însă asta îl face un pompier bun şi un tată bun. De sensibilitatea lui s-a îndrăgostit Hannah în primul rând. Sensibilitatea i-a făcut pe fiii lor jucători de hochei buni şi pe fiica lor o patinatoare artistică formidabilă, căci n-ai cum să fii cu adevărat bun într-un sport dacă nu eşti suficient de sensibil să însemne totul pentru tine, dacă nu iei personal orice provocare, dacă nu resimţi orice pierdere ca şi cum ar fi moartea însăşi. Aşa că să nu te apuci să vorbeşti despre „oameni sensibili" cu Hannah, că numai cu dintr-ăştia trăieşte în casă!

— O să am grijă, nu-i niciun pericol, mai mult tăiem copaci căzuţi şi dirijăm traficul... încearcă Johnny.

— Nu mă aburi tu pe mine! Ce le zici mereu copiilor când arde undeva? Că, statistic, pericolul de a fi călcat de-o maşină pe şosea e mai mare decât să mori într-un incendiu! i-o retează Hannah.

— Vin la cină. Promit! Şi pot să-i duc eu pe copii la antrenamente mâine, spune el cu vocea tremurând de vină.

— Cu ce să-i duci? Trebuie să mergem să luăm maşina... oftează ea, enervată că sună supărată pe el.

Microbuzul lor e încă parcat în faţa casei Anei, unde l-a lăsat în timpul furtunii.

— Îl iau eu diseară, mă duce vreunul dintre băieţi când terminăm de curăţat drumul, spune Johnny.

Nu-i fusese gândul la nenorocita aia de maşină. Hannah încuviinţează tăcută.

— Iartă-mă, sunt doar obosită, a fost mult stres pe-aici. Totul e atât de... aiurea. Ai văzut e-mailul de la antrenori? Că toţi copiii o să se antreneze în...

Îşi muşcă limba. Prea târziu. Johnny explodează pe loc:

— În patinoarul din BJÖRNSTAD, da! Am auzit la muncă! Nesimţirea dracu', nu? Adică acum să le fim recunoscători că din bunătatea inimii lor ne lasă să le folosim patinoarul? Normal că a rezistat furtunii de vreme ce a fost renovat cu milioane, în timp ce al nostru a fost lăsat în paragină! Patinoarul NOSTRU trebuia renovat înainte...

Johnny se opreşte brusc, ştie că Hannah n-are nervi să-l asculte când e aşa, dar Björnstad scoate ce-i mai rău din el, în toate chipurile cu putinţă.

— Da, da, ştiu, dar asta e! spune ea fermă.

Johnny nu se poate abţine să comenteze iar:

— Asta e fiindcă asta am lăsat să se întâmple! Ai văzut unde ne-a trimis prefectura să debarasăm mai întâi? În Björnstad, drumul spre patinoar şi cel spre rahatul ăla de magazin al dobitocului de Frac. Că parcă aici, în Hed, n-avem drumuri de deblocat! Parcă aici nu trăiesc oameni!

Primele propoziţii le-a mormăit, pe ultimele le-a murmurat. Prioritatea e, de fapt, drumul spre spitalul din Hed, dar Hannah înţelege unde bate. Dacă prefectura zice că unul dintre oraşe e mai important decât celălalt, locuitorii încep şi ei să creadă asta până la urmă. Mai ales ăştia sensibili. Se apleacă spre el, îi pune o mână pe obraz şi îi şopteşte:

— Facem ce putem. Bine? Ce nu putem controla nu ne interesează. Concentrează-te pe ce poţi schimba!

Johnny încuviinţează mustăcind:

— Bine, Dalai Lama!

Hannah îi dă una peste braţ, în joacă, iar el o sărută ceva mai îndelung decât e cuviincios, poate, la un loc de muncă. Îi şopteşte că o iubeşte, iar ea îi şopteşte obscenităţi care îl fac să se jeneze aşa de tare, încât Hannah izbucneşte în râs.

— Ia-ţi şi tovarăşii de joacă în pădure, înainte să dărâme spitalul! spune ea, arătând spre camera lui Bengt din capătul coridorului, de unde răsună încă râsetele pompierilor.

Johnny încuviinţează ascultător, dar, înainte să plece, izbucneşte entuziasmat:

— Vrei să-ţi zic una haioasă? De la Bengt!

— Iubitule, n-am timp... încearcă ea, dar e prea târziu, bineînţeles.

— Stai să vezi! Un vânător pe nume Allan moare într-un incendiu. Ai auzit-o? Nu? Deci: faţa lui Allan e desfigurată şi nu poate fi identificat, aşa că spitalul îi sună pe doi dintre cei mai buni prieteni ai lui şi-i roagă să vină la morgă. Oamenii se uită la cadavru, dar nu-şi dau seama dacă el e, aşa că îl roagă pe doctor să-l întoarcă. Doctorul se miră oleacă, dar face întocmai şi, când trupul lui Allan e întins pe burtă, unul dintre prieteni zice: „Nuuu, nu e Allan." Iar celălalt întăreşte: „Nu, nu! În niciun caz nu-i Allan!" Doctorul se scarpină nedumerit în creştet şi zice: „Cum de sunteţi aşa de siguri?" Atunci camarazii se fâstâcesc şi zic: „Păi Allan avea un mic defect fizic... special. Avea două găuri în fund, ştiţi..." Doctorul se holbează la ei: „Două găuri în fund?" Amicii dau din cap că da: „Îhî, două." Doctorul dă din cap neîncrezător şi zice: „Sunteţi siguri?" Camarazii şovăie un pic şi zic: „Deci... ăăă, adică noi nu le-am VĂZUT... dar de când eram mici, toată lumea zicea: „Uite! Vine Allan cu două găuri de cur!"

Hannah a mai auzit poanta, dar râde totuşi, nu cu Johnny, ci de el.

— Bună tare, nu? chicoteşte el atât de vesel, încât e molipsitor.

— Hai, DU-TE odată! oftează ea adânc, apoi râde iar.

Aşa că Johnny pleacă, se duce să-i ia cu el şi pe ceilalţi pompieri, iar râsul lor răsună încă o bună bucată de vreme pe coridor. Sunt ca fraţii, ceea ce o înnebuneşte pe Hannah, dar o face şi invidioasă. E ca şi cum au o întreagă familie de rezervă. Cei mai mulţi dintre ei sunt prieteni din copilărie şi, când ai asemenea tovarăşi de joacă, n-ai nevoie niciodată să devii adult cu adevărat. Au mers la aceeaşi şcoală şi au jucat hochei împreună, iar acum pescuiesc, vânează şi vorbesc despre maşini pe care nu ştiu să le repare şi femei pe care nu le înţeleg, se întrec în flotări şi sunt colegi, taţi şi pompieri împreună. O gaşcă şi ei.

— Vii la o ţigară? întreabă o asistentă trecând grăbită pe lângă Hannah, doar în glumă, căci ştie că Hannah s-a lăsat de ani buni.

— Dacă m-apuc iar, promit că m-apuc cu tine! zâmbeşte Hannah.

Trece pe la izvorul bârfelor sau „camera pentru personal" cum se zice în alte părţi. Ca de obicei, are timp să-şi facă o cafea, dar nu şi să o bea, înainte să fie chemată din nou. Dar apucă să audă lumea vorbind. Despre hochei, desigur, despre ce altceva? Dar astăzi pe un alt ton. E un loc de muncă amestecat – cum jumătate din personal e din Björnstad şi jumătate din Hed, toată lumea e învăţată să meargă în vârful picioarelor când vine vorba despre hochei, aşa cum se face în alte părţi ale lumii când vine vorba despre religie sau politică. Dar astăzi angajaţii din Björnstad nu sunt la serviciu, aşa că mulţi zic exact ce gândesc.

Încep cu nemulţumirea că tineretul din Hed trebuie să se antreneze în Björnstad. Apoi cineva zice că umblă vorba că

prefectura n-o să repare patinoarul din Hed deloc. Apoi altcineva zice că a auzit că politicienii plănuiesc în secret să se folosească de ocazie ca să facă un singur club din cele două.

— Şi pe care o să-l închidă atunci? întreabă unul.

— Păi tu pe care crezi? Pe ăla cu mai puţini bani! tună altul.

— Şi Björnstad din ce bani trăieşte, mă rog? Nu prefectura le-a renovat şi lor patinoarul? Adică noi ăştia din Hed să plătim impozite şi banii să meargă în clubul LOR?

Hannah ascultă tăcută lângă cafetieră. Ştie încotro se îndreaptă discuţia. Acolo unde se îndreaptă întotdeauna, doar că, în ultimul timp, e tot mai rău. Hannah ar vrea să nu fie de acord cu ei, să fie vocea raţiunii, dar adevărul e că tace. Fiindcă înţelege. Spitalul e mereu apăsat de zvonurile că iar se fac reduceri de personal, ba chiar că e posibil să se închidă de tot. Dar dacă prefectura ar ameninţa să le ia clubul, atunci ar fi mai bine pentru toată lumea să nu mai cureţe şoseaua spre Björnstad deloc. Să ridice un zid mai bine.

Hannah e o ipocrită, fireşte, ştie şi ea. N-ar fi fost banii înghiţiţi de Clubul de Hochei Hed ani în şir mai de folos aici, la spital? Bineînţeles că da. Dar când propriii ei copii sunt pe gheaţă nimic altceva nu mai contează, totul păleşte. Ce e în stare să sacrifice de dragul lor? Ce întrebare prostească! Dar ce *nu* e în stare să sacrifice? Şi, în plus, banii publici băgaţi în hochei oricum n-ar fi ajuns la spital, ci la vreo centrală eoliană sau vreun studiu comandat de politicieni despre cum pot fi învăţaţi castorii să-şi exprime sentimentele prin pictură cu acuarele sau alte bazaconii. Măcar hocheiul oferă ceva în schimb. Ceva pentru întregul oraş, şi pentru bătrâni, şi pentru tineri, ceva care să-i înflăcăreze şi să-i unească pe toţi: ura faţă de Björnstad. Sigur, există oameni în Hed cărora nu le place hocheiul, dar asta aproape că e considerată

perversiune sexuală aici – ce faci acasă la tine e treaba ta, numai să ţii doar pentru tine.

Cineva zice apoi că are un cumnat care i-a povestit despre „Björnstad Business Park", mai aude Hannah.

— Încearcă să ţină secret, dar vor să le ofere birouri tuturor întreprinzătorilor din Hed! Şi-aici ce-o să rămână?

— Aţi văzut că ăia de la Federaţie au modificat programarea meciurilor de seniori din cauza furtunii? Nu sunt siguri că echipele din sud pot veni aici, aşa că ştiţi cu cine jucăm primii? Cu Björnstad!

— La naiba!

— Vă daţi seama ce noroc totuşi? N-o să aibă curaj să închidă un club învingător, aşa că, dacă CÂŞTIGĂM, atunci...

— Nu-i de-ajuns să învingem clubul ăla de mormoloci! Trebuie să-i STRIVIM!

— Război o să fie!

— Să sperăm măcar că dobitocul ăla de Amat nu poate să joace...

— Sau că-şi rupe piciorul! Că păţeşte vreun accident!

Râd, de parcă au zis ceva amuzant, apoi continuă. Hannah nu mai are timp să stea să asculte, cineva pe coridor o cheamă. Îşi lasă cafeaua neatinsă şi fuge. Speră ca prostovanii ei de băieţi să nu audă toate zvonurile astea înainte să se antreneze mâine în Björnstad, altfel se lasă cu scandal ca întotdeauna. Speră mai ales că Johnny, cel mai mare prostovan, nu le aude.

Dar e deja prea târziu şi pentru asta, de bună seamă.

27
TAŢI

Trenul din capitală sfredeleşte încet şinele spre nord. Opreşte în fiecare staţie, în oraşe care ar fi putut fi Björnstad sau Hed. E plină ţara de ele. Cele mai multe denumiri le vezi şi le uiţi la fel de repede, dar unele rămân în memoria colectivă prin vreo specialitate locală: o prăjitură, un festival de muzică, un parc de distracţii acvatic ori, poate, o închisoare. Sau o echipă de hochei. Ceva, orice care îi face pe oameni să zică: „Aaa, stai, nu cumva voi aveţi...” când povesteşti unde te-ai născut. Ceva care face un loc vizibil pe hartă.

Cu fiecare kilometru mai aproape de nord, daunele după furtună sunt tot mai rele. Cu cât pădurea e mai deasă, cu atât dezastrul se vede mai bine. După câteva ore de mers, dintr-o staţie al cărei nume toată lumea l-a uitat înainte ca trenul măcar să fi lăsat în urmă panoul indicator, se urcă un bătrân. Nimeni nu-i acordă vreo atenţie, cu excepţia adolescentei de optsprezece ani aşezate vizavi de el. Fata se ridică imediat şi, politicoasă, îl ajută să-şi pună geamantanul pe raftul pentru bagaj, deşi bătrânul nu i-a cerut ajutorul.

— Mulţumesc, domnişoară, mulţumesc frumos, mulţumesc frumos! spune el, ca o relicvă dintr-un matineu alb-negru.

Pe ea, zâmbetul o face să pară mai tânără decât e. Pe el, umbrela folosită pe post de baston îl face să pară mai bătrân.

— Să-mi spuneţi când trebuie să coborâţi, să v-ajut să-l daţi jos! zâmbeşte Maya respectuos.

— Mulţumesc, frumos din partea ta! Trenul n-ajunge până acolo, trebuie să cobor unde cobori şi tu şi iau autobuzul...

Maya încremeneşte. Bătrânul vede că a speriat-o, aşa că arată spre fesul ei şi spune:

— Ursul din Björnstad, l-am recunoscut. Bănuiesc că acolo mergi, nu?

Maya răsuflă uşurată, jenată de propria-i paranoia.

— Aaa, da, clar... e fesul lui tata. Nu-l port de obicei. Doar acum, că merg... acasă. E mai frig acolo.

Zâmbeşte stângace. Bărbatul dă din cap înţelegător.

— Cu cât mai departe de casă, cu atât mai patriot devine omul!

Maya îşi trece degetele peste fes.

— Da, aşa e. N-am crezut că e valabil şi pentru mine.

Maică-sa îi zicea mai demult să n-aibă niciodată încredere în cineva care n-are în viaţa sa ceva pe care să-l iubească incontrolabil. Maya înţelege tot mai bine vorbele ei.

Bărbatul din faţa ei se apleacă şi îi şopteşte de parcă îi împărtăşeşte un mare secret:

— Merg în vizită la fiică-mea! Stă în Hed, da nu mi-o lua în nume de rău!

Maya izbucneşte în râs:

— Doamne, de chestia asta chiar că nu mi-e dor: că trebuie să-i urâm pe cei din Hed şi ei pe noi. O prostie!

— Da, am priceput eu de la fiică-mea că multe se-nvârt în jurul hocheiului acolo...

Maya îşi dă ochii peste cap.

— Nu, nu multe. Ci tot!

— Sincer să fiu, cred că oamenii din Hed sunt doar un pic invidioşi. Se pare că le merge mai bine celor din Björnstad, nu? Şi nu doar la hochei. Fabrica s-a extins şi face angajări, aşa am citit. Firmele se mută acolo mai degrabă decât de acolo. Şi sunt puţine oraşe de mărimea aia care pot să se laude cu aşa ceva.

Maya încuviinţează, deşi nu e obişnuită să audă pe cineva spunând despre oraşul ei că e un loc căruia îi merge bine. „Pe gheaţă situaţia se poate răsturna rapid”, îi spunea taică-su când era mică şi lucrurile nu ieşeau întocmai cum voia ea. „Situaţia se poate răsturna la fel de repede şi în viaţă, trebuie să mergi înainte!”

— Oamenii sunt destoinici în Björnstad, muncesc din greu! spune Maya şi se miră singură de cât de mândră e de oraşul ei.

Bărbatul observă că dialectul fetei e tot mai pregnant. Aruncă o privire spre pădurea ce încadrează ferestrele. E ca şi cum ar goni printr-un tunel.

— Te duci acasă din cauza furtunii? Fiică-mea zice că a fost rău de tot.

— Nu... Mă rog, da şi nu. Merg la o înmormântare.

— Îmi pare rău. Cineva apropiat?

Amintirile anului în care a împlinit şaisprezece ani o zguduie pe Maya înainte să apuce să răspundă. Îşi aminteşte cum taică-su a dus-o la poliţie, cum a povestit tot, cum Peter aproape că a fost concediat de la club când, din cauza ei, Kevin n-a putut juca în cel mai mare meci al anului pentru Björnstad. Cum s-a ţinut o şedinţă în care toţi membrii clubului au votat viitorul şi cum a simţit că era familia ei contra întregului oraş. Prima care s-a ridicat şi le-a luat apărarea a fost Ramona, cu Gaşca în spatele ei. Maya ştie cât de mult îl roade asta pe Peter, dar nici el, nici Maya nu vor uita niciodată ce a făcut Ramona: a crezut o fată de cincisprezece ani atunci când nimeni n-a crezut-o. Zâmbeşte vag spre bătrânul din faţa ei.

— Tata o cunoştea mai bine. Erau... prieteni foarte, foarte vechi. Avea o cârciumă şi tata se ducea să-l ia pe bunicul când bea prea mult acolo.

Bătrânul râde.

— Aha, nu mai spune! Dar tu n-a trebuit să-l iei pe taică-tu de la crâşmă, nu?

— Tata nu bea!

Maya zice asta aproape răstit, grăbită să-l apere mereu pe Peter. Bărbatul ridică mâinile vrând parcă să-şi ceară scuze.

— Iertare! N-am vrut să te jignesc.

Fata oftează.

— Nu, nu... ştiu. Doar că, dacă l-ai cunoaşte... e cel mai atent om din lume. Tata e unul din ăia care nu încalcă nicio regulă.

— E şi el interesat de hochei, ca toată lumea din Björnstad?

Brusc Maya râde în hohote.

— Interesat de hochei? Era directorul tehnic al clubului. Dar acum lucrează la firma maică-mii.

— Aha, deci mama e una dintre cei „destoinici" din Björnstad, cum îi numeai tu, o tachinează bătrânul.

Maya zâmbeşte.

— De fapt, firma ei e în Hed. Asta-l enervează la culme pe tata.

— Îmi dau seama. Şi de ce nu mai e director tehnic?

— Fiindcă o iubeşte pe mama.

Maya spune asta cu atâta naturaleţe, încât omul e descumpănit o clipă. Zâmbeşte trist şi îşi priveşte mâinile. Maya nu vede nicio verighetă pe inelarul lui. Bătrânul îşi ia servieta, scoate un teanc gros de hârtii şi şi le pune pe genunchi.

— Sunt norocoşi amândoi, spune el, fără să ridice privirea din hârtii.

Maya încuviinţează. Bătrânul tace îndelung, iar Maya se gândeşte că poate l-a jignit cu ceva şi îl întreabă:

— Ce citiţi?

— Bilanţuri anuale.

— Uau! Pare... incitant.

— Poate fi, trebuie doar să ştii unde să cauţi, îi explică el.

Maya nu-l crede. Dar greşeşte.

* * *

În faţă la Blană de Urs e parcată o maşină americană veche. Peter se uită la ea din prag. Nu ştie a cui este şi îl interesează prea puţin maşinile, dar, din întâmplare, ştie exact ce model e. Când a ajuns în Liga Naţională de Hochei, la primele antrenamente l-a dus un coechipier care tocmai îşi cumpărase una identică. Aceea era nouă-nouţă, cea care e acum pe stradă e ruginită şi rablagită. Peter se simte şi el la fel.

Teemu s-a întors de la toaletă şi a citit toate mesajele primite pe telefon. E ciudat că oamenilor ca el, se va gândi Peter mult timp după aceea, nu le sare ţandăra la vederea ştirilor proaste. În ciuda zvonurilor despre el, tânărul n-are deloc un temperament coleric. E ca şi cum fiecare mesaj pe care îl citeşte îi scade temperatura corpului cu câteva grade. Teemu e tot mai rece şi mai tăcut, iar Peter nu-şi mai găseşte locul. Aşa a învăţat de care bărbaţi trebuie să se teamă – nu observându-le comportamentul în preajma sa, ci pe-al său în preajma lor.

— Trebuie să plec, continuăm mâine? întreabă Teemu, cu ochii în telefon.

Peter dă din cap că da, neştiind dacă ar trebui să mai spună ceva. Chiar când să stingă luminile şi să încuie, vede o fotografie lângă uşă – o fetiţă pe gheaţă, cu pulover verde şi privirea întunecată, atât de mică încât nici n-au găsit mănuşi pe măsura ei.

— O s-ajungă mai bună decât tine, spune Teemu în spatele lui, iar Peter e surprins de dragostea neaşteptată din vocea lui.

Teemu pare la fel de surprins, aproape stânjenit. Îşi evită privirile, tuşesc încurcaţi şi ies pe stradă. Peter a auzit de fetiţă, fireşte. Are şase sau şapte ani, o cheamă Alicia şi petrece mult timp şutând pucuri de dărâmă zidurile casei lui Sune, acum în vârstă, dar cândva antrenorul echipei de seniori a clubului din Björnstad. E genul acela de copil a cărui situaţie acasă e îngrozitoare, dar nu suficient de îngrozitoare ca să primească ajutor de la stat. Creşte într-o casă plină de dulapuri goale în bucătărie şi pumni strânşi – dar dulapurile nu sunt niciodată suficient de goale, iar pumnii nu sunt suficient de strânşi ca autorităţile s-o ia de-acolo. Aşa că grădina lui Sune îi e refugiul şi locul de joacă, iar Ramona a avut grijă să-l trimită pe Teemu acum vreo doi ani să facă tot ce poate. Câţiva bărbaţi în geci negre s-au dus într-o seară acasă la Alicia când fetiţa dormea, direct în bucătărie, au pus pe masă o geantă cu echipament de hochei şi le-au spus părinţilor că, de atunci înainte, fetiţa e protejata Găştii. De-atunci Alicia are mult mai puţine vânătăi de acasă şi mult mai multe de la patinoar. Şi, într-o zi, va fi cea mai bună.

Teemu se îndreaptă spre maşina lui. Peter îl urmează. Îşi dă brusc seama ce rău ar fi arătat asta până nu demult – să se urce în maşina celui mai temut huligan din zonă. Dar acum? Nimănui nu-i mai pasă ce face Peter, nici măcar lui însuşi. Pădurea macină toate iluziile dacă are destul timp la dispoziţie. Peter ştie prea bine că Teemu e violent, dar îşi aminteşte la fel de bine cum niciun poliţist n-a avut timp să vină acum câţiva ani când o bandă de spărgători îşi făcea de cap în regiune, dar aceeaşi poliţie a trimis cu elicopterul o echipă de intervenţie înarmată când s-a *zvonit* că cineva împuşca lupi pe furiş. Gaşca le-a venit de hac spărgătorilor. Cum anume, Peter nu vrea să ştie, dar a înţeles, în orice caz, cum a ajuns Teemu

atât de influent. Nu prin predispoziţia la violenţă, ci câştigând încrederea oamenilor. Întreab-o pe Alicia!

Maşina americană e tot acolo. Trec pe lângă ea. Mesaje noi fac telefonul lui Teemu să vibreze, dar nu se sinchiseşte, oricum spun toate acelaşi lucru deja.

— La mare căutare azi? întreabă Peter.

— Lume cu chef de vorbă, zice Teemu sec.

— Şi copiii mei îmi trimit sms-uri tot timpul. Uneori nici măcar nu scriu nimic, pun doar maimuţoi din ăia rotunzi. Nu mai sună nimeni în ziua de azi?

Teemu izbucneşte în hohote de râs.

— Ce naiba, măi, Peter, câţi ani ai, o sută?

— Uneori aşa mă simt.

Se urcă în Saab-ul lui Teemu şi merg o bucată de drum fără să vorbească. Când tăcerea devine apăsătoare, Teemu o rupe. Cu ceva despre hochei, fireşte:

— Ce zici, joacă anul ăsta? întreabă el.

— Cine? întreabă Peter.

— Amat! Cică şi-a băut şi minţile...

— Cine zice?

Teemu ridică din umeri.

— Eh, ştii şi tu. Vorbeşte lumea.

Da, vorbeşte lumea, dar nu cu Peter. Timpul nu aşteaptă pe nimeni, băieţii devin bărbaţi, talentele ajung foşti şi demonii ajung din urmă pe oricine. Chiar şi pe cel mai rapid patinator din oraş. Sune a zis cândva că cea mai mare calitate a lui Peter ca director tehnic a fost că „îi privea pe toţi copiii din club ca pe ai lui". Era un compliment, dar, când Mira a zis acelaşi lucru câţiva ani mai târziu, era o acuzaţie. În primăvara trecută, Peter a încercat să discute cu Amat, să-l sfătuiască înainte de recrutările Ligii

Naţionale, dar băiatul era deja un bărbat, iar Peter ajunsese un moş.

— Nu ştiu, spune el, nevoit să recunoască.

Teemu oftează.

— Sezonul trecut a fost brici. Deci brici, pe bune! Mai bun decât Kevin. Mai bun decât... tine.

— Nu m-ai văzut niciodată jucând! sare Peter, încercând să ascundă cât e de stânjenit.

La care Teemu fornăie ca un ponei jignit:

— Mi-a pus Ramona toate meciurile la video! Până şi pe-alea din LNH!

— N-au fost ele prea multe, nu i-a luat cine ştie ce timp să-ţi arate! mormăie Peter.

— Cinci! Ce, nu mă crezi că le-am văzut? De zeci de ori! Tu mă crezi doar un huligan prost, dă, la dracu', iubesc hocheiul la fel de mult ca şi tine! E singurul motiv pentru care nu te-am pocnit niciodată când erai director tehnic şi te ţineai de rahaturile alea ale tale, gen să desfiinţezi locurile în picioare din tribună. Ştiam că iubeşti hocheiul ca şi mine. Şi am respectat asta. Chiar şi când te-ai purtat ca o paiaţă!

Lui Peter îi ia câteva răsuflări să digere că un individ care odată a spart uşa autobuzului echipei adverse şi a dat foc înăuntru la treizeci de pungi de plastic pline cu rahat de câine îl face „paiaţă". Chestia cea mai scandaloasă în toată treaba aia a fost că Teemu nici măcar nu avea câine. Logistica, planificarea ca să poţi să aduni treizeci de pungi cu rahat? Doamne Sfinte! Dacă individul ăsta şi-ar fi dedicat măcar o dată timpul unei îndeletniciri normale, ar fi cucerit lumea!

— Te-nşeli! zâmbeşte Peter.

— Nu mă-nşel, ce naiba!

— Am jucat doar patru meciuri. În al cincilea m-am accidentat chiar la început. Şi nu, nu cred că eşti un huligan prost.

— Da, da, sigur, mormăie Teemu.

Peter râde încet.

— În orice caz, nu cred că eşti DOAR un huligan prost...

Teemu hohoteşte, mai să iasă de pe carosabil, şi preţ de-o clipă Peter înţelege ce vede toată lumea în el. De ce îl urmează atâţia. Când râde aşa, râd toţi cu el. Teemu îi aruncă scurt o privire şi zice:

— Ar fi trebuit să vorbeşti cu Amat astă-primăvară, înainte de recrutări. Cred că i-a dat sfaturi cine nu trebuie. I-ar fi trebuit cineva ca tine.

Peter îşi pleacă privirea. Nu vrea să-i spună că a încercat, căci Teemu pare să aibă o părere foarte bună despre el şi a trecut atâta vreme de când nu l-a mai privit cineva aşa.

* * *

Oamenii îi dau întotdeauna Mayei mai puţin de optsprezece ani şi asta o enervează. Dar nici ea nu e mai brează când trebuie să ghicească vârsta altora. De pildă, e convinsă că bărbatul de pe locul din faţa ei e pensionat de mult, dar, de fapt, omul abia dacă are vreo şaizeci. Trupurile anumitor bărbaţi au o tendinţă de a-şi pedepsi proprietarii pentru o viaţă plină de păcate, cu toate junghiurile bătrâneţii deodată. Cămaşa cadrilată stă să-i plesnească peste burtă, răsuflările îi sunt anevoioase. Poartă o pălărie maro peste părul rărit, barba îi e grizonantă, obrajii buhăiţi de prea multă băutură şi prea puţine compromisuri. Durerile de încheieturi îl obligă să se ajute de ceva la mers, aşa că are umbrela cu el indiferent ce vreme e afară, fiindcă nu-i încă atât de bătrân încât să umble cu baston, ce naiba! Dar privirea îi e fermă şi creierul alert, e

bun în meseria lui, poate chiar mai bun acum, de când s-a boşorogit. A devenit mai uşor de subestimat şi se pricepe să folosească asta în avantajul lui.

Flecăresc tot drumul cu atâta uşurinţă, încât Maya nu se prinde cât de priceput e bărbatul în arta conversaţiei. O mică întrebare nevinovată duce la o alta şi, în scurt timp, Maya i-a povestit destul de multe despre ea, în timp ce el nu i-a zis nimic despre sine.

Când Maya se ridică să meargă din nou la toaletă, dă să ia chitara cu ea.

— Eu zic că mă descurc să ţi-o păzesc, se oferă bărbatul.

Maya zâmbeşte stânjenită, ca şi cum ţine atât de mult la chitara ei, încât nu e vorba că s-ar teme să nu i-o fure cineva, ci pur şi simplu nu vrea să se despartă de ea. Dar se învoieşte totuşi s-o lase în compartiment şi pleacă. După ce Maya iese, bărbatul deschide imediat husa şi se uită înăuntru. Vede lipită o fotografie cu fata şi familia ei: frăţiorul, mama şi tata. Fotografia pare recentă, tricoul tatălui e vechi – unul verde, decolorat, cu emblema clubului de hochei pe el. „După câte li s-au întâmplat, tot poartă haine cu ursul pe ele", îşi zice bărbatul şi închide husa. Se întinde, îşi ia servieta şi scrie într-un carneţel ce a zis fata un pic mai devreme: „Tata e unul din ăia care nu încalcă nicio regulă!" Maya s-a schimbat în ultimii ani. Are o tunsoare nouă şi un trup maturizat, e mai înaltă şi mai puternică. Bărbatul abia dacă a recunoscut-o, de fapt. Ultimele fotografii cu ea pe care le-a văzut erau de când fata avea cincisprezece, aproape şaisprezece ani. Pe urmă a fost mai greu să afle ce s-a mai întâmplat cu ea. În anii de după viol, Maya n-a mai postat poze cu ea pe internet.

Bărbatul ştie că fiică-sa o să-i spună că a fost exagerat s-o abordeze aşa pe Maya. Neetic chiar. Dar o viaţă întreagă ca jurnalist l-a învăţat că, dacă vrei să dezvălui un mare scandal,

trebuie să începi cu o acoperire bună, cum ar fi... bilanţuri contabile. Investigaţia poate fi cât se poate de plicticoasă dacă nu ştii unde să cauţi. A încercat mereu s-o înveţe asta şi pe fiică-sa. Relaţia lor e una furtunoasă şi complicată, dar e sigur că măcar a făcut o treabă bună arătându-i secretele meseriei de jurnalist, altfel fiica nu s-ar fi mutat în Hed şi n-ar fi ajuns redactoarea-şefă a ziarului local.

Aşa că, atunci când fiică-sa l-a sunat de curând şi i-a povestit istoria despre clubul de hochei pe care a dezgropat-o, a întrebat-o de ce nu şi-a folosit reporterii. „Măi tată, aici nu-i vorba de două oraşe oarecare, am reporteri ai căror copii merg la şcoală în Björnstad, la aceeaşi şcoală ca şi copiii bărbaţilor care ar putea ajunge la închisoare dacă publicăm asta. Cum să aibă curaj reporterii mei să scrie articolul ăsta?"

Tatăl a înţeles, fireşte, aşa că acum e într-un tren. De dragul fiică-sii, dar şi de-al său. I-a băut aproape toată copilăria şi ea tot a vrut să-i calce pe urme în meserie. Nu i-a mai cerut niciodată ajutorul până acum. Nu subestima un tată care încearcă să fie iertat, e capabil de orice.

Teancul de hârtii de pe genunchi sunt bilanţurile contabile anuale ale Clubului de Hochei Björnstad din ultimii zece ani. Intuiţia fiicei a fost bună: toată existenţa clubului are la bază evaziune fiscală. Escrocheriile au fost atât de sistematice, încât e imposibil să se fi petrecut fără ştirea conducerii, a sponsorilor şi a politicienilor. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă să şteargă urmele, din câte şi-a putut el da seama, şi ziariştii cu mai puţină experienţă n-ar fi ştiut unde să caute. „Dar nimeni nu sapă ca tine, lunaticule!" i-a zis fiică-sa la telefon şi a auzit-o zâmbind. Aşa că s-a pus pe săpat. Sub rapoartele contabile sunt contracte, convenţii, documente – piesă cu piesă, reface puzzle-ul adevărului despre o

asociaţie sportivă coruptă. Mulţi dintre bărbaţii vinovaţi au fost, bineînţeles, mult prea deştepţi să-şi pună semnătura pe vreo hârtie, dar un nume apare în mod repetat, aceeaşi semnătură în josul mai multor pagini: Peter Andersson.

În carneţel bărbatul îşi mai notează: „Fesul Mayei e verde, cu un urs pe el. E un pic prea mare pentru ea."

28
OAMENII DOMNULUI

Matteo nu ştie de unde a auzit că proprietara cârciumii a murit. N-a vorbit cu nimeni, dar poate că a citit undeva pe internet când a revenit curentul electric sau poate i-a auzit pe bătrânii din casa vecină discutând despre asta sus, la etaj, în timp ce stătea chircit pe podeaua demisolului lor. Se trezeşte dintr-un vis despre soră-sa şi pentru câteva clipe îşi simte inima ca atunci când îţi pui palmele îngheţate deasupra focului. Mai întâi nu simţi nimic, apoi doar un pic fiindcă degetele îţi sunt atât de amorţite, apoi vine durerea adevărată, când începi să te încălzeşti. Abia când frigul şi amorţeala somnului îl mai lasă şi trupul ştie că e în siguranţă, la adăpost, simte adevărata durere. Matteo găseşte o sticlă cu tărie într-un coş, lângă dulapul cu arme – uitată acolo după vreo vânătoare sau poate moşul doar a ascuns-o de nevastă. Matteo bea încet, cu ochii închişi, capul îi e cuprins de fierbinţeală şi inima i se răceşte din nou.

Iese târâş pe ferestruică şi se furişează spre casă. Apartamentul e gol. Părinţii încă nu s-au întors în Björnstad cu sora lui. Probabil că mama a vrut să se oprească pe drum la fiecare biserică. Soră-sa se certa mereu cu ea despre Dumnezeu, dar Matteo nu. Crede la fel

de puţin în Dumnezeu ca şi soră-sa, dar nu vrea s-o rănească pe mama, e prea fragilă.

— Eşti singurul om bun pe care-l cunosc, îi zicea soră-sa mereu, ciufulindu-i părul.

Era singura care vorbea cu el. La şcoală nimeni nu-l băga în seamă, iar acasă, părinţii aveau atâtea de zis despre Dumnezeu, încât nici unul cu altul nu mai vorbeau. Matteo şi sora lui erau miracolele lor – mama pierduse patru sarcini şi se rugase la Dumnezeu să-i dea măcar un copil sănătos înainte să o aibă pe soră-sa. Câţiva ani mai târziu a venit Matteo. Mamei i-a fost atât de teamă să nu-i piardă şi pe ei, încât n-a îndrăznit să fie fericită că îi are. Cerul îi arătase câtă putere are şi mama îşi trăieşte de-atunci viaţa într-o spaimă de neînfrânt că Dumnezeu ar putea oricând să-i ia tot ce i-a dat. Îi repetă fiului întruna:

— Trebuie să fii un adevărat om al Domnului când te faci mare. Nu un păcătos! Un om al Domnului!

Matteo nu s-a împotrivit niciodată, dar într-o seară, când erau singuri, soră-sa a izbucnit:

— Mama e bolnavă la cap, să ştii!

Matteo a fost mai furios ca niciodată atunci. Nu pe soră-sa. Cel mai mult pe taică-su, care nu făcea nimic s-o ajute pe mama, ci doar tăcea. Se ducea la serviciu, se întorcea acasă, lua cina, citea, se culca. Tăcere, numai tăcere.

— Vezi şi tu că trebuie să plec. Trebuie să trăiesc, Matteo! i-a şoptit ea în noaptea în care a plecat din Björnstad.

I-a promis că o să facă bani şi o să se întoarcă să-l ia cu ea. Şi el a aşteptat-o. Acum soră-sa se întoarce acasă, dar nu ca să-l ia. Iar el e din nou furios pe taică-su. Dacă ar fi fost un altfel de tată, totul ar fi fost diferit. Dacă ar fi fost un om puternic, un om bogat, un împătimit al hocheiului. Atunci sora lui Matteo ar fi putut fi

ajutată, atunci oamenii ar fi crezut în ea, ar fi fost de partea ei. Atunci sora lui ar fi fost încă în viaţă.

Dumnezeu nu poate salva pe nimeni. Nu aici.

29
HOCHEIŞTI

Amat aleargă în pădure cât de departe poate, dar nu contează. Nu e niciodată singur.

În hochei, tuturor le place să vorbească despre cap: e bine să ai „ţeastă de învingător" şi „nervi de oţel". Dacă joci hochei, ţi se spune încă de copil că trebuie să ai „un psihic puternic", dar foarte puţin despre ce înseamnă asta de fapt. Auzi o grămadă de lucruri despre accidentări şi durere, dar nimic despre durerea care nu se vede la radiografie. Înveţi cum funcţionează toate părţile corpului, mai puţin cea care le controlează pe toate.

Amat aleargă tot mai departe în pădure, dar nu poate nicicum fugi de vocile interioare:

Sigur că-i bun, da' nu-i prea pirpiriu?

Cum stă cu psihicul? Că ştii cum e... Şi el nu e... mda, ştii tu... nu-i tocmai din familie de hocheişti.

Da' e îndemânatic! Şi e mai iute decât Kevin!

Da, da, da Kevin avea nervi de oţel. Ţeastă de învingător.

Amat le auzea peste tot – la patinoar, în supermarket, la şcoală. Ştia foarte bine ce însemna numele de cod „familie de hocheişti". Le plăcea când marca pentru echipă, dar îşi doreau să arate şi el ca toţi ceilalţi jucători, să locuiască în acelaşi cartier de vile, să râdă la aceleaşi glume. Şi-ar fi dorit ca Amat să fie Kevin. Îl lăsau să fie

Amat doar atâta vreme cât câştiga. Aşa că asta a făcut. A câştigat, a câştigat, a câştigat.

În preajma Anului Nou, Björnstad era cap de serie, iar Hed era pe ultimul loc. În toată copilăria lui Amat, Hed a fost mai bun, mai bogat, mai puternic, dar el a devenit simbolul schimbării. Umerii îl dureau dimineaţa, mai întâi din cauza antrenamentelor, apoi din cauza aşteptărilor altora. Administratorul îi dădea voie în patinoar în fiecare dimineaţă, dar Amat petrecea tot mai puţin timp pe gheaţă şi tot mai mult în sala de forţă. Ştia că toată lumea spunea că era prea firav pentru Liga Naţională de Hochei, aşa că se antrena până când abia mai avea forţă să se târască spre casă. Se gândea tot timpul la toate celelalte clişee pe care le auzise de la vreun antrenor, director tehnic sau oricine altcineva: „Competiţia nu se decide la început, ci la final!", „Atitudinea bate clasa!", „Voinţa e mai tare decât talentul!"

Într-o seară, când se întorcea de la patinoar, era atât de epuizat, încât, mergând prin troiene, a alunecat în întuneric şi a căzut. Încheietura nu l-a durut foarte tare la început, dar, cu cât se antrena mai mult, cu atât mâna i se umfla mai tare. N-a spus nimănui. Niciun club din Liga Naţională nu angajează jucători accidentaţi. Trebuia să joace, să câştige, n-avea voie să dezamăgească pe nimeni. Şi nu era vorba doar de lumea de la supermarket, ci şi de toţi prietenii din Groapa, cei care l-au pus să le promită că o să le cumpere ceasuri simandicoase când devine jucător profesionist. Fără ei n-ar fi ajuns niciodată unde a ajuns. Acum câţiva ani, preţ de-o vară întreagă, au făcut cu rândul să alerge cu el în susul dealului din faţa blocului, numai să nu renunţe la hochei. Visurile lui au devenit ale lor. Trebuia să-i răsplătească. Trebuia s-o răsplătească pe maică-sa. Pe antrenorul lui. Oraşul. Pe toţi.

Într-un meci a înscris de trei ori, dar s-a ferit de o placare. În vestiar, jucătorii mai în vârstă l-au luat peste picior:

— Prinţeso, ştii că-n LNH te plachează şi mai rău, nu?

Când a ieşit de la duş, a găsit o cutie cu tampoane pe locul lui. Era doar o glumă, sigur, că doar aşa începe întotdeauna.

În meciul următor, Amat a fost faultat la aceeaşi încheietură. Durerea a fost atât de intensă, încât a simţit că se sufocă. A luat nişte analgezice, dar nu l-au ajutat cu nimic, aşa că seara s-a dus s-o caute pe o tipă din Groapa pe care o cunoştea, al cărei frate vindea alcool. Când i-a dat sticla, fata i-a zis:

— Dacă-i zic lui frate-miu că e pentru tine, ţi-o dă pe degeaba. Te iubeşte! Nu vorbeşte despre nimic altceva toată ziua decât de unu' din Groapa care o s-ajungă în LNH!

Amat a dat din cap că nu. Fata a adăugat, mai serioasă:

— Frate-miu zice că toţi bogătanii din oraş încearcă să se folosească de tine. Le pasă de tine doar dacă-i ajuţi să facă bani. Nu lăsa pe nimeni să te fraierească, OK?

— OK, i-a promis Amat.

— Nu zice OK dacă nu vorbeşti serios! l-a repezit fata.

— OK, OK, OK! a zis Amat zâmbind trist.

Iar ea i-a întors zâmbetul, la fel de trist, şi a mai zis ceva ce Amat nu poate uita:

— Ştii că toţi puştii din Groapa se uită la tine ca la soare şi se gândesc că, dacă tu poţi ajunge cineva, atunci pot şi ei, nu? Aşa că nu da rateu, OK? Fii cineva! Se uită la tine şi se gândesc că tu n-ai un tată plin de bani care a jucat hochei o sută de ani şi ţi-a cumpărat patine de Crăciun de când erai bebeluş, ca toţi mârlanii ăia de pe Colina. Tu a trebuit să găseşti totul în tine! Totul! De-aia te urăşte toată Colina. Exact aşa cum fetele alea de acolo ne urăsc pe noi, astea care avem note mai bune la şcoală. Fiindcă undeva, în

creierul lor, ştiu că n-ar fi avut nicio şansă dacă se năşteau ca noi, s-ar fi dus la fund dacă nu primeau totul de-a gata şi erau nevoite să muncească pentru orice!

Fata i-a zis asta ca să-i ridice moralul, n-avea de unde să ştie că vorbele ei n-au făcut decât să-l apese şi mai tare. N-au fost îmbărbătare, ci pietre în spinarea lui Amat. S-a întors acasă şi a băut până nu şi-a mai simţit încheietura, ca să poată adormi. A ascuns sticla pe jumătate goală în geanta cu echipamentul de hochei, ca să n-o găsească maică-sa. După două săptămâni îi era mai greu să ascundă sticlele goale decât pe cele pline.

Îşi aminteşte exact când a sunat telefonul. Mai întâi un agent, doi, apoi, brusc, alte şi alte voci de fiecare dată. Era posibil să fie recrutat, aşa i-au zis. „Posibil" a devenit „o să" care apoi a devenit „trebuie". Amat nu fusese la vreun liceu sportiv, nu fusese selectat de vreun club mare, dar avea talent crud. Era un soi de Cenuşăreasă, aşa i-au zis. „Vii de niciunde, dar poţi să ajungi departe!" O să. Trebuie. Agenţii i-au zis că trebuie doar să încheie un contract de reprezentare cu ei, că nu trebuie să-şi facă nicio grijă. „Ne ocupăm noi!" Amat mai întâlnise genul ăsta de bărbaţi. Când Kevin era starul oraşului şi Amat ştia adevărul despre viol, tatăl lui Kevin a venit acasă la Amat cu maşina lui mare şi a încercat să-i cumpere tăcerea. Bărbaţii care îl sunau vorbeau întocmai ca tatăl lui Kevin. Anul trecut nici măcar nu ştiau cine e Amat, acum era ceva de cumpărat. Le-a căutat numele pe internet şi a găsit o grămadă de zvonuri despre afaceri necurate: agenţi care încheiau contracte cu copii înainte ca aceştia să ajungă măcar adolescenţi, alţii care făceau oferte pentru joburi bine plătite antrenorilor de juniori din cluburi mici, cu condiţia ca aceştia să le aducă şi anumiţi jucători pentru contracte de reprezentare, părinţi care primeau bani pe sub masă. Toţi bărbaţii de la telefon sunau la

fel când îl asigurau că astfel de mişmaşuri fac alţi agenţi, dar ei nu. Cum să poată Amat să-şi dea seama care era de încredere şi care încerca să-l tragă pe sfoară?

În scurt timp, a ajuns să fie nevoit să scoată patinele din geanta cu echipamentul, ca să încapă sticlele goale, încheietura îl durea seara, capul dimineaţa. În cele din urmă n-a mai răspuns la telefon.

Ziarul local a scris despre şansele lui de a ajunge în Liga Naţională, atmosfera din vestiar nu mai era la fel, glumele au fost înlocuite de seriozitate. Dacă pierdea un puc în meciuri sau rata un şut, auzea râsete dispreţuitoare. Nu mai era de ajuns să fie cel mai bun într-un meci, trebuia să fie supraom. Vocile din capul lui urlau: „Eşti un nimic, ţi-au făcut alţii loc să înscrii, ai avut noroc cu apărarea slabă."

Gheaţa a devenit nisipuri mişcătoare. Cu cât se străduia mai tare, cu atât era mai lent. Într-o seară, după ce se antrenase în sală şi tricoul îi era negru de sudoare, administratorul a venit şi i-a cerut scuze că, din păcate, trebuia să închidă şi să încuie patinoarul. I-a cerut *scuze* lui. „Sunt mândru de tine!" i-a zis bătrânul când şi-au luat la revedere în parcare. Pentru el erau doar câteva cuvinte amabile, pentru Amat au fost încă o tonă de pietre în spinare.

A venit primăvara, zăpada s-a topit şi fiecare centimetru de asfalt care se iţea însemna o zi mai aproape de recrutările Ligii din iunie. Amat avea coşmaruri, se trezea adesea cu nasul sângerând şi începuse să aibă migrene puternice. Dacă descopereau că a ascuns accidentarea? Dacă nu-l alegeau? A marcat de două ori în meciuri în care ar fi trebuit să înscrie de trei ori, un gol atunci când ar fi trebuit să înscrie două şi, în cele din urmă, niciunul. Toţi se simţeau îndreptăţiţi să-i dea sfaturi şi orice tâmpit ştia mai bine decât el ce trebuie să facă. În ziar, Clubul de Hochei Björnstad a

fost descris drept o „fabrică de talente”, iar Amat ca unul dintre „produsele proprii”. Într-o zi, maică-sa a venit de la magazin şi i-a zis că Frac, proprietarul, îi transmite că şi „dacă-l ia LNH, poate să ceară singur să fie lăsat să mai joace două sezoane cu Björnstad! Asta ar fi cel mai bine pentru el! Trebuie să stea aici, Fatima, să se *dezvolte,* aşa să-i zici!” Fatima era aproape înspăimântată când i-a povestit lui Amat.

— Vorbea despre tine de parcă ai fi... un produs din magazin... de parcă ai avea cod de bare.

În noaptea aceea, Amat a stat în pat cu computerul în poală şi a căutat pe internet. Cineva scria că, dacă ar ajunge în LNH, Björnstad ar încasa trei sute de mii de dolari. Trei sute de mii de DOLARI! A mai citit şi că: „După recrutare, clubul din LNH permite jucătorului, în acord cu agentul care îl reprezintă, să joace mai multe sezoane într-o ligă mai mică, pentru a-i permite să se dezvolte, înainte să-şi înceapă contractul în America de Nord” De-asta zisese Frac ce zisese – Björnstad voia banii pe Amat, dar şi ca el să continue să câştige bani pentru ei. Avea dreptate maică-sa. Nu era decât un cod de bare.

* * *

Trenul se opreşte şi în vagon se urcă un grup de băieţi de vreo cincisprezece ani. Maya se întoarce de la toaletă şi se uită la ei un pic prea lung. Se înroşeşte când îşi dă seama. Bărbatul de vizavi ridică o sprânceană, fără să-şi ia privirea de la bilanţurile contabile, când Maya se aşază la loc.

— Îi cunoşti? Pot să mă mut dacă vrei să stea...

— Nu, nu, nu-i cunosc. Cunosc doar vreo mie de băieţi ca ei. Hocheişti, ştiţi...

— De unde ştii că sunt hocheişti?

— Glumiţi? Adidaşi identici, pantaloni de trening la fel, şapca pe cap cu cozorocul la spate. Aceleaşi priviri confuze fiindcă au încasat prea multe pucuri în cap. Pe hocheişti îi recunoşti oriunde.

Bărbatul râde cu poftă. Apoi întreabă, ca şi cum ar gândi cu voce tare şi nu vrea să spună ceva anume:

— Aşa-i şi tatăl tău? Hocheist?

Vede genele Mayei tremurând uşor. Zâmbetul e mai puţin natural şi mai mult mecanism de apărare:

— Era, da. Acum e bătrân.

— Aha... deci acum e hocheist bătrân? zâmbeşte bărbatul.

Maya dă din cap că nu, aproape cu un aer de vinovăţie.

— Nu, nu, s-a lăsat de hochei. Acum lucrează cu mama.

Bărbatul dă şi el din cap înţelegător, cu privirea în documentele cu bilanţuri contabile. Trage cu ochiul spre băieţi. Sunt deja atât de masivi şi de zgomotoşi, obişnuiţi cu avantajele fizicului lor. Tot compartimentul e al lor.

— Pot să-ţi pun o întrebare, prostească poate?

— Sigur, răspunde Maya.

— Crezi că toţi hocheiştii arată la fel fiindcă acceptă mai greu în grupul lor pe cineva care e altfel? Sau crezi că arată la fel fiindcă le e frică să fie altfel?

Maya tace îndelung şi bărbatul se teme că a mers prea departe şi că fata şi-a dat seama că o trăgea de limbă. Că s-a prins că era o întrebare indiscretă, de reporter. Dar, chiar când se pregătea să schimbe subiectul cu o glumă, fata răspunde, uitându-se pe fereastră:

— Toţi cei care au de-a face cu hocheiul vorbesc de „luptă". De când sunt mici li se spune: „Ieşi pe gheaţă şi luptă!", li se întipăreşte pe creieri şi, când sunt mari, se comportă de parcă sunt

mereu atacaţi. Sunt agresivi de parcă încearcă să supracompenseze...

— Ce să supracompenseze?

Maya se uită în ochii lui.

— Aţi fost vreodată la un meci de hochei? Aţi stat aproape de ring ca să vedeţi cât de rapid se petrece totul? Aţi auzit loviturile? Le-aţi văzut rănile? Dacă văd că unui jucător îi e frică, adversarii îl lovesc de zece ori mai rău. Aşa că învaţă să se poarte ca şi cum nu le e frică de nimic. Ca nişte...

Tace. Bărbatul completează precaut:

— Războinici?

— Da. Gen...

— Poate că de aceea arată la fel şi dincolo de ring? Ca să-şi amintească unii altora că sunt o armată?

Fata îşi pleacă privirea şi zâmbeşte jenată.

— Ei, nu ştiu, bat şi eu câmpii...

Bărbatul se teme că a presat-o prea mult şi, ca să-i distragă atenţia, o roagă să-l ajute să-şi dea jos geamantanul. Are medicamentele acolo, îi explică el oftând din greu, ca şi cum vrea să-i amintească fetei că e doar un bătrân nevinovat. Îi iese.

— Vă simţiţi bine? întreabă ea.

— Da, doar că sunt om de prea multă vreme, răspunde bătrânul.

— Acum vorbiţi ca Ramona, spune ea cu tristeţe.

— Cine e Ramona? întreabă el, de parcă n-ar şti.

— Cea la a cărei înmormântare merg.

— A, prietena tatălui tău? O interesa şi pe ea hocheiul?

— Interesa? Era obsedată! În ultimul timp era şi în comitetul de conducere al clubului.

— Da? Adică lucrau împreună?

— Nu. Tata şi-a dat demisia în anul în care au ales-o pe ea în comitet. Dar s-au mai întâlnit şi după aia, mama mi-a povestit că tata trecea pe la Blană de Urs aproape în fiecare zi după serviciu. Îi era dor să vorbească despre hochei cu cineva, cred, şi la mama la birou nu-i pasă nimănui de sport...

Maya râde. Şi bărbatul de vizavi. Apoi omul se scuză şi se duce la toaletă, şchiopătând mai mult decât e nevoie. După ce închide uşa în urma sa, îşi notează în carneţel:

Prin Ramona, Peter avea în continuare influenţă asupra clubului, deşi oficial nu mai era director tehnic.

Apoi dedesubt, scrie:

Când Maya vorbeşte despre hocheişti ca fiind nişte războinici, mă gândesc la soldatul pe care l-am intervievat în Afganistan, care zicea că frica lui cea mai mare nu e moartea, ci să nu mai fie soldat. Frica lui cea mai mare era să fie exclus. Ce e un soldat fără o armată?

Îşi ciocăneşte îndelung fruntea cu carneţelul, apoi într-un târziu îşi notează:

Ce e un bărbat în Björnstad fără clubul lui de hochei?

* * *

Într-o zi, pe la începutul primăverii, ziarul local a scris că poliţia a făcut razii, căutând droguri în blocul de chiriaşi de dincolo de parcul pe care Amat şi Fatima îl vedeau de la fereastra bucătăriei lor. Seara, când Amat a cumpărat de băut, fata i-a zis că l-au ridicat pe fratele ei. „Când nu merg caloriferele, sunăm la proprietar şi durează şase luni să trimită pe cineva să repare. Dacă vinde careva

două grame de haşiş, vin sticleţii cu câini în cinci minute", a zis ea tremurând şi de descurajare, şi de furie.

În seara următoare, când Amat a ajuns acasă, l-a găsit pe Peter Andersson în bucătărie cu maică-sa. Nu părea să fi venit de bunăvoie. Amat şi-a dat seama că Frac şi ceilalţi sponsori îl trimiseseră „să-i bage minţile-n cap". De parcă Amat îi datora şi lui totul. Peter era „îngrijorat", aşa a zis. Cu privirea în pământ, Amat i-a promis că n-are de ce să-şi facă griji. „Peter zice c-ar fi bine să vorbeşti cu unul dintre agenţii care te-au sunat, unul pe care-l cunoaşte el..." a zis mama, dar ce ştia ea despre toate astea? Ce i-o fi zis Peter? A făcut-o să se simtă prost fiindcă el a fost cel care i-a făcut rost lui Amat de echipament de hochei când era mic? Asta era? Îşi plătea datoriile acum sau ce? „OK, o să mă gândesc", i-a răspuns Amat hotărât, doar ca să n-o supere pe maică-sa.

Ar fi putut să se termine acolo toată discuţia, dar, înainte să plece, Peter i-a zis încet lui Amat, ca să nu audă Fatima: „Văd că miroşi a băutură, Amat... Nu vreau decât să te-ajut..." Şi n-a fost vina lui Peter, doar că pe Amat l-au ajuns atunci toate, deodată. L-a privit pe Peter în ochi şi s-a răstit: „Pe câţi din Groapa îi mai ajuţi? Ajuţi pe careva care nu-i bun la hochei? Nu mai minţi! Nu vrei decât să câştigi pe spinarea mea, ca toţi ceilalţi!" A văzut cum lui Peter i s-a tăiat răsuflarea. Fostul director tehnic s-a îndreptat încet spre uşă, iar Amat a trântit-o în urma lui. Seara a întrebat-o pe fata din Groapa dacă putea să-i facă rost de altceva decât alcool. Fata i-a adus pastile. Amat a dormit toată noaptea şi mâna îl durea mai puţin când s-a trezit.

* * *

Băieţii din tren fac un soi de întrecere – îşi arată unul altuia chestii pe telefon şi fac glume doar de ei înţelese. Totul e o competiţie pentru ei, Maya ştie, căci tot Björnstadul e plin de bărbaţi care au fost cândva ca băieţii ăştia de cincisprezece ani şi, de fapt, n-au încetat niciodată să fie. Ajunşi adulţi, se întrec cine are casa cea mai mare, maşina cea mai nouă, echipamentul de vânătoare sau uneltele de pescuit cele mai scumpe sau al cui fiu e cel mai bun jucător din echipă. Ana zicea că toţi băieţii joacă de fapt pentru taţii lor, încercând să le împlinească aşteptările sau să le demonstreze că s-au înşelat, să-i facă mândri de ei sau să-i scoată din sărite. Poate că Ana înţelegea atât de bine fiindcă vedea toţi taţii ăştia într-un singur bărbat acasă la ea.

Maya se uită la băieţi şi se miră că se simte mult mai bătrână decât ei, se miră câtă viaţă a trecut. Vede în zâmbetele lor largi şi dezinvolte că antrenorul le-a băgat deja în cap că sunt valoroşi, dar se întreabă dacă ei realizează că asta e valabil doar când câştigă. Dacă au înţeles că nu sunt decât bunuri de consum care pot fi aruncate într-o clipită de agenţi şi cluburi mari dacă se accidentează, joacă prost sau nu sunt întocmai ca restul grupului. Dacă sunt altfel. Dacă nu sunt roboţi.

Se întreabă dacă încă mai iubesc hocheiul aşa cum îl iubeau când erau copii şi jucau pe lac sau în faţa garajelor. Dacă încă se mai aruncă în plexiglasul mantinelei de bucurie când marchează. Ana îi imita atât de bine şi se jura că toţi hocheiştii arată exact la fel când se masturbează sau când înscriu. Când rămâneau doar ele în vestiar după ora de sport la şcoală, Ana se lipea de peretele duşului şi şoptea cu faţa crispată, prefăcându-se excitată: „Uită-te la mine! Laudă-mă! Zi-mi că sunt un bărbat adevărat, tati!” Maya îşi aminteşte ce mai râdeau atunci. Erau încă nişte copii, nimic nu era serios încă.

Adolescenţii din tren râd şi Maya se întreabă la care glume anume. Ce fotografii îşi arată unul altuia. Dacă folosesc numele fetelor când vorbesc despre ele sau dacă folosesc alte cuvinte. Dacă cei mai buni dintre ei au curajul să se împotrivească atunci când lucrurile întrec orice limită. Căci vede un Benji, şi un Bobo, şi un Amat printre ei, aşa că se întreabă dacă există şi un Kevin. Speră că băieţii ştiu cine e Kevin, căci, atunci când nimeni din afară nu mai vede diferenţele dintre ei, ci doar un grup, e important ca ei înşişi să ştie prin ce sunt diferiţi unul de altul.

Se uită pe fereastră şi îşi dă seama că recunoaşte peisajul. Cei din sud ar vedea doar pădure, dar Maya ştie exact cât de aproape de casă e. Închide ochii şi tot ce nu poate uita e mai puternic cu fiecare kilometru lăsat în urmă. Detalii din camera lui. Cum erau aranjate mobilele. Fiecare sunet. Fiecare răsuflare. Violul nu se termină niciodată, nu pentru ea. Se întreabă dacă nici el nu poate uita arma lipită de fruntea lui pe pista de jogging. Dacă mai ţine minte cum a făcut pe el, dacă atunci când închide ochii, simte răceala metalului pe piele. Dacă îi mai răsună în minte clinchetul metalic al armei când Maya a apăsat pe trăgaci. Se întreabă unde e Kevin acum şi dacă îi mai e atât de frică noaptea, încât trebuie să doarmă cu lumina aprinsă.

Speră că da. Speră al dracului de mult că da!

30
FLUTURI

Sora mai mare a lui Matteo avea un fluture tatuat pe umăr. În secret, bineînţeles, căci ar fi înnebunit părinţii dacă aflau. A ales desenul când a citit că o bătaie din aripi a unui fluture poate cauza o furtună la capătul celălalt al lumii. Se simţea atât de

neputincioasă, încât ăsta era cel mai măreţ lucru la care putea visa: să fie o insectă.

Tatuajul se vede în fotografia pe care Matteo o ţine ascunsă sub o alta, pe perete, ca să n-o vadă părinţii când intră în camera lui. Ar fi urât cu siguranţă tatuajul mai mult decât alcoolul sau drogurile – să-ţi pângăreşti trupul era lucrarea diavolului. Atâtea erau lucrarea diavolului pe lume, încât sora lui, când voia s-o rănească pe mama, izbucnea: „Auzi, dar DUMNEZEU când vine la serviciu?" Singurul motiv pentru care sora nu era şi mai răutăcioasă în momentele acelea era că Matteo se întrista când se supăra mama, iar pe el fata nu voia să-l rănească. Era singura lui armă, cu care îşi proteja membrii familiei unul de altul, iar inima – singurul scut. Aşa că, atunci când soră-sa a plecat din Björnstad, a fost deşteaptă, le-a zis că pleacă la o biserică, ba chiar a şi vorbit cu cei de-acolo şi a aranjat un loc unde să stea. Biserica respectivă mai primise „copii cu probleme". Părinţii au crezut că fiica lor în sfârşit a găsit „calea adevărului" şi mama a plâns de bucurie. Când au primit un telefon şi au aflat că fata n-a ajuns la biserica unde era aşteptată, sora lui Matteo plecase deja din ţară. Au trecut doi ani şi jumătate de atunci.

De curând a sunat telefonul în miez de noapte şi, la celălalt capăt al firului, un poliţist a spus ceva într-o engleză stricată şi a rostit numele surorii. A fost ca şi cum părinţii n-au mai putut plânge, căci deja o jeliseră prea mult timp înainte. „A luat-o diavolul!" au fost singurele cuvinte şoptite ale mamei, iar Matteo nu s-a putut abţine să o rănească: „De ce n-a salvat-o Dumnezeu atunci? Nu era vrednică să se lupte pentru ea?"

Acum părinţii sunt în drum spre casă cu cenuşa ei, iar Matteo se uită ţintă la ecranul întunecat al computerului. E o loterie crudă unde ne naştem şi cine devenim. Se întreabă exact cât de departe

erau el şi soră-sa de fericire. Oare „dacă ar fi...” şi „dacă n-ar fi...” se pot măsura? Că doar la asta se reduce viaţa, nu?

Dacă Björnstad şi Hed n-ar fi fost două fundături nenorocite. Dacă lumea pe-aici n-ar fi fost atât de odioasă. Dacă poliţia ar fi ascultat-o pe sora lui. Dacă părinţii lor ar fi crezut în vorbele ei la fel de mult cum credeau în vorbele Domnului. Dacă Matteo şi sora lui s-ar fi născut altundeva, unde ar fi valorat ceva. Dacă ar fi fost familia Andersson. Dacă Matteo ar fi fost Leo şi sora lui ar fi fost Maya. Dacă mama lor ar fi fost avocată şi tatăl lor director tehnic al unui club de hochei.

Atunci cineva s-ar fi luptat şi pentru ea.

31
MAŞINI DE SPĂLAT VASE

Într-o zi, astă-primăvară, un bărbat singur, în jur de cincizeci de ani, s-a aşezat în tribună în timpul antrenamentului. Scund, supraponderal şi cu părul rărit, iar la gât purta un lanţ de aur masiv şi un pulover gros sub o geacă din piele subţire. „Cine-i şoferul de taxi?” au glumit unii dintre jucătorii recent transferaţi, dar, cum niciunul dintre cei care crescuseră pe-aici n-a râs, au amuţit subit. Bărbatul din tribună l-a urmărit pe Amat cu privirea tot antrenamentul, n-a vorbit cu nimeni după, dar s-a întors la următorul antrenament. Şi la următorul. Şi, din nou, la următorul. În cele din urmă, jucătorii nou-veniţi au întrebat iar: „Serios, cine-i tipu’?” Amat s-a prefăcut că nu ştie şi cei mai mulţi au făcut la fel. Dar unul dintre jucători, crescut pe Colina şi, prin urmare, convins că e nemuritor, a zis dispreţuitor: „Lev! A venit cu muntenii ăia de dincolo de Hed! N-aţi auzit de vagabonzii ăia?” Băiatul nu era aşa

de înfipt pe teren, a băgat Amat de seamă, dar vestiarul e întotdeauna adăpost pentru oameni mici. Amat auzise, bineînţeles, toate zvonurile despre Lev, toată lumea le auzise, dar maică-sa îl învăţase să nu vorbească prostii despre nimeni, fiindcă se poate dovedi că nu e un nimeni.

Coechipierul le-a mai povestit satisfăcut că „muntenilor" li se spunea aşa fiindcă se aşezaseră lângă fostul cimitir de maşini de la poalele munţilor, chiar la ieşirea din Hed, acum vreun an. Nimeni nu ştia de unde sunt. Mai întâi au venit Lev şi câţiva bărbaţi, dar acum merge vorba că ar locui mai mult de douăzeci de persoane în rulotele din cimitirul de maşini. Lumea zice ba că vând piese de maşini furate, ba că vând droguri, ba că sigur se ţin de lucruri mult mai rele. Atmosfera din vestiar s-a mai destins, căci acolo se destind toţi muşchii, mai ales al limbii. Unul dintre jucătorii noi a făcut din nou gluma cu şoferul de taxi şi, de data asta, au râs destul de mulţi. Încurajat, jucătorul de pe Colina a glumit şi el că sigur a fost debandadă când s-au mutat muntenii în cimitirul de maşini, că nu pricepeau cum să-şi bage cămilele sub capote, dar atunci au râs mai puţini. Însă tânărul se pornise, aşa că a glumit mai departe: „Fierul vechi e cea mai mare afacere de familie la ei, nu, că maimuţele alea sunt toţi rude, nu?" Atunci ceilalţi au tăcut brusc şi s-au uitat cu coada ochiului spre Amat, ca şi cum se temeau că o să se enerveze. Coechipierul s-a înroşit ca racul, iar asta spune multe despre ce gen de glume obişnuia să facă atunci când Amat nu era în încăpere, dar, mai ales, spune multe despre ceilalţi jucători care au ales să tacă. Aşa că Amat s-a prefăcut că n-a auzit, şi-a luat echipamentul şi a plecat acasă, încercând să se convingă că are lucruri mai importante de făcut decât rahaturile de vestiar.

Lev a revenit la următoarele antrenamente. N-a vorbit cu nimeni, ci doar a urmărit un singur jucător, acelaşi, cu privirea.

Nimeni n-a mai făcut glume despre el sau, în orice caz, nu când era Amat de faţă. Cei care veneau de obicei să vadă antrenamentele s-au mutat ceva mai departe de el, iar jucătorii au început să se uite tot mai des spre tribună. Nimeni nu i-a zis nimic lui Amat, au aşteptat să zică el ceva, de parcă era dator să-şi ceară scuze în faţa întregii echipe pentru genul de oameni pe care îi atrage la patinoar. Doar înainte se pricepea aşa de bine să-şi ceară scuze. Dar de data asta n-a zis nimic. Poate că se săturase de atâtea glume sau poate că se săturase să se mai simtă vinovat pentru orice.

Iar asta a durat aproape două săptămâni, până când Amat s-a întâlnit într-o seară cu fata din Groapa să cumpere pastile. Fata a clătinat din cap şi i-a zis: *„Sorry,* ţie n-am voie să-ţi mai vând." Amat a izbucnit uluit: „Cine zice?" Fata i-a răspuns scurt: „Lev." Amat a întrebat atunci: „De la el le cumperi?" Când fata a dat din cap că nu, Amat s-a răţoit: „Ce treabă are cu tine atunci?" Fata a ridicat din umeri: „Ce contează? Crezi că mi s-a urât cu viaţa sau ce? Dacă Lev a zis nu, atunci nu e! Nu mă iau în gură cu muntenii. N-ai decât să vorbeşti tu cu el"

Aşa că a doua zi, după antrenament, spre şocul coechipierilor, Amat s-a dus sus, în tribună, l-a privit pe Lev în ochi şi a urlat: „ŞI TU TE CREZI TAICĂ-MIU, CA TOŢI ĂILALŢI DIN ORAŞ SAU CE?"

Sprijinit de speteaza scaunului, relaxat, Lev l-a privit şi el drept în ochi pe Amat, a dat liniştit din cap că nu, şi-a îndreptat lanţul de aur şi l-a lăsat pe Amat să stea acolo, lângă el, suficient de mult cât să-şi audă propriul puls în urechi.

„Nu sunt tata nimănui. N-ai nevoie de tată. Eşti bărbat, da? N-ai nevoie de tată!" i-a zis Lev. Amat a tăcut îndelung, apoi a întrebat mult mai precaut: „Ce cauţi aici?" Lev i-a răspuns: „Vreau să te-ajut, da?" Din gramatica lui, Amat nu şi-a putut da seama dacă era

o întrebare sau nu, aşa că a murmurat: „Asta vrea toată lumea din oraşul ăsta!' Lev a zâmbit cu toată faţa: „Arăt eu ca toată lumea din oraşul ăsta?" Ultimele cuvinte le-a zis în limba mamei lui Amat, deşi bărbatul nu arăta deloc ca şi cum ar fi putut fi din aceeaşi ţară. „De unde eşti?" l-a întrebat Amat în limba mamei, jenat de cât de prost pronunţa cuvintele, căci nu vorbea limba cu nimeni altcineva decât cu maică-sa. „De nicăieri, da' ştiu multe limbi. Şi tu te simţi aşa uneori, da? Ca şi cum eşti de nicăieri?" a zâmbit Lev.

La început a fost o relaţie pe bâjbâite. Lev s-a oferit să-l ducă acasă cu maşina după antrenament. Amat a ezitat, dar până la urmă a acceptat. Mai mult din curiozitate. „Nu mai iei pastile de rahat din Groapa. Dacă doare, aduc medicamente adevărate, da?" a zis Lev serios. Amat a dat din cap că da. Lev s-a uitat apoi în ochii lui şi l-a întrebat: „Deci, doare?" Amat a dat din nou din cap că da. A fost prima dată când a recunoscut. Lev n-a mai zis nimic despre asta apoi, ci i-a pus alte întrebări, nu despre hochei ca toţi ceilalţi, ci despre el şi maică-sa şi cum a fost să crească în Björnstad. La început Amat a răspuns în doi peri, apoi în monologuri lungi. I-a povestit cum Hed şi Björnstad se urăsc, dar Lev i-a spus că ura asta era doar pentru cei cu bani. „Diferenţa dintre voi nu-i diferenţa dintre Hed şi Björnstad. Doar diferenţa dintre bogat şi sărac, prietene. Eu stau în Hed, da? Nu eşti tu mai mult ca mine decât ca unu' de pe Colina? Eu şi tu, totuna pentru el. Săraci. Sclavii lui. Oamenii ca el vor să fii recunoscător acum, Amat, da? Da' recunoscător pentru ce? Crezi că bogătanilor le păsa de tine dacă nu erai bun la hochei? Ei nu sunt ca noi, Amat. Noi n-o să fim niciodată din oraşul lor."

A fost pentru prima oară după mult timp când Amat s-a simţit înţeles.

* * *

— Atenţie, copacul! strigă Peter arătând spre un copac care blochează drumul.

Sunt peste tot, ca nişte beţe de maroco gigantice. Teemu încetineşte şi sunt gata să intre în şanţ de câteva ori. Telefonul îi vibrează din nou în buzunar.

— Ţine! zice Teemu, dând drumul volanului.

Peter e nevoit să se arunce peste el ca să prindă volanul.

Teemu se apucă să răspundă la mesaje, în timp ce Peter încearcă să facă slalom printre copacii căzuţi.

— Nu te., nu poţi să... TEEMU! urlă Peter.

Teemu frânează în ultima clipă înainte să se izbească de ceva care arată ca o jumătate de gard şi un butoi rătăcit de undeva, în faţa unui garaj.

Teemu opreşte maşina, dar continuă să apese tastele telefonului.

— N-am mai pomenit, ce mai vorbeşte „lumea" azi! mormăie Peter.

— Au modificat programarea meciurilor. Ştii cu cine jucăm în prima etapă? Cu Hed! se răţoieşte Teemu.

— Aoleu! zice Peter, netrecându-i nimic altceva prin cap.

— Al dracu' de multe zvonuri, trebuie să... continuă Teemu şi pare imediat că se căieşte că a zis ceva.

— Despre ce? întreabă Peter, deşi, de fapt, nu vrea să ştie.

Teemu trage cu ochiul spre el, pare să cântărească dacă să mai spună ceva sau nu, oftează şi îl lămureşte:

— Prefectura a avut o întâlnire cu amicul tău, Frac, azi-dimineaţă. Furtuna a luat acoperişul patinoarului din Hed şi echipa lor trebuie să vină să se antreneze în al nostru.

Peter tace îndelung. Geamurile maşinii sunt coborâte, dar nu pare să simtă vântul care bate dinspre parc, pe lângă patinoar, unde steagurile sunt coborâte în bernă. Hainele îi sunt dintr-odată prea subţiri.

— Sigur e ceva temporar, Teemu, tu şi băieţii tăi trebuie să...

— Prefectura o să se folosească de asta ca să încerce să topească cluburile într-unul singur, ştii şi tu! i-o retează Teemu.

Peter încuviinţează tăcut, şovăie, tremură.

— Au mai încercat să unească cluburile, Teemu. Am fost şi eu la şedinţele alea... N-o să...

— De data asta e altfel.

— Adică?

Sprâncenele lui Teemu se coboară.

— De data asta Björnstad e bogat. Ăştia ca Frac au de câştigat din fuziunea cluburilor.

Peter regretă imediat că îi scapă ceva complet tâmpit:

— Şi chiar ar fi aşa de rău? Toate resursele prefecturii s-ar duce într-un singur club, poate n-ar fi...

Teemu nu răspunde agresiv, ceea ce dă o greutate mult mai mare cuvintelor lui:

— Clubul ăsta nu-i al lui Frac, e al nostru! Dacă vor să-l facă una cu al dracilor roşii, n-au decât, dar numai peste leşul meu!

Peter încuviinţează cu privirea în pământ. Nu zice nimic, dar ştie că nu e adevărat. Se va întâmpla peste cadavrele altora, ale oricui le va sta în drum. Asta vrea să spună Teemu cu „clubul e al nostru”. Cine nu e cu noi e împotriva noastră, iar Peter ştie mult prea bine că, în pădurea asta, locul cel mai periculos este cel dintre bărbaţi şi putere. Tac până ajung în faţa casei lui Peter. Îi mulţumeşte lui Teemu că l-a adus, Teemu dă doar scurt din cap. Peter îi mai spune, fără să se uite la el:

— Teemu, ştiu că nu-nseamnă nimic pentru tine venind de la mine, dar a fost pace între oamenii tăi şi cei din Hed multă vreme, nu? Băieţii tăi te urmează oriunde, aşa că ai putea să... da... poţi să fii o unealtă pentru oraş sau o armă. E o mare diferenţă...

Teemu zâmbeşte arătându-şi toţi dinţii.

— Acuma chiar că vorbeşti ca ea.

— Mulţumesc, spune Peter încet.

— Dar te-nşeli. N-a fost niciodată pace. Doar acord de încetare a focului, adaugă Teemu, aproape cu regret.

— Şi care e diferenţa?

— Acordurile de încetare a focului... încetează.

Îi întinde mâna şi Peter dă noroc cu el. Apoi Teemu spune ceva care nu-i stă deloc în fire:

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, murmură Peter.

— Vorbesc serios. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut azi! spune Teemu, cu ochii în volan.

După ce tânărul pleacă, Peter rămâne pe loc, ruşinat de cât de mulţumit de sine se simte. Când el şi Mira s-au mutat înapoi aici, după mulţi ani în Canada, i-a promis că relaţiile din oraşul ăsta i se vor părea mai puţin complicate cu timpul. Dar a fost pe dos. Toţi şi toate sunt atât de strâns legate acum, că în cele din urmă abia dacă te mai poţi mişca.

* * *

Într-o seară, când Lev l-a dus pe Amat acasă cu maşina, l-a întrebat ce vrea să-şi cumpere când o să ajungă jucător profesionist. „Un Mercedes şi o casă pentru mama”, i-a răspuns băiatul. Lev a zâmbit. „Asta vrea?” Amat a râs şi a dat din cap că

nu: „Nu, mama vrea doar o maşină de spălat vase.” Lev a râs cu poftă, de îi sălta burta. „Te-ajut să iei contract în LNH, promit! Şi tu îi pui un servitor, să nu mai spele mama vasele niciodată, da?” I-a dat lui Amat o cutiuţă cu analgezice pentru durerea de încheietură, dintre acelea care se dau doar pe reţetă. Amat a ezitat, apoi i-a dat lui Lev telefonul lui. De fiecare dată când suna un agent, răspundea Lev.

Data următoare când au mers cu maşina, Lev i-a zis: „Lumea zice: hocheiul e sport de contact, da? Violent pe gheaţă, da? Da’ nu, nu! Dincolo de gheaţă e violent! Contact? Da, trebuie contacte în sport! Câţi jucători de LNH arată ca tine, Amat? Aproape niciunul! De ce? Fiindcă niciun antrenor n-arată ca tine. Niciun agent n-arată ca tine. Bogaţii dau joburi bogaţilor. Sunt uniţi, da? Aşa câştigă. Aşa îi ţin pe ăştia ca noi departe de putere şi de bani.” Amat a dat din cap că da, Lev a continuat să vină la fiecare antrenament şi aveau aceeaşi discuţie la fiecare drum cu maşina înapoi spre Groapa. Zilele au devenit mai lungi, lumina mai generoasă. Se apropia vara. Într-o noapte, Amat a văzut de la balcon lumini şi un grup de oameni adunându-se pe deal. A doua zi a aflat că fratele fetei de la care cumpărase alcool şi pastile şi care tocmai ieşise din puşcărie se luase la bătaie într-o răfuială undeva şi fusese înjunghiat. Era la terapie intensivă. În ziua următoare, Björnstad juca în deplasare şi, pe ultimele scaune din autocar, coechipierii lui Amat, care nu puseseră niciodată piciorul în Groapa, vorbeau despre asta: „A fost ceva învârteală cu droguri”, a zis unul. „De unde ştii?” a întrebat un altul. „Crezi că l-au înjunghiat din greşeală sau ce? Ştii şi tu de unde vine, ştii cum e în Groapa...” Amat n-a zis nimic, deşi a auzit tot.

În schimb Bobo, cel mai bun prieten al lui Amat din echipă şi antrenorul secund, stătea în faţă şi n-a auzit nimic. N-a fost vina

lui, nu mai era la curent cu ce se vorbea în vestiar, era ocupat cu munca lui. Se vedea tot mai rar cu Amat când nu erau la patinoar. Amat nu ştia dacă din vina lui sau a lui Bobo, simţea că pur şi simplu nu mai aveau nimic în comun. Dar înainte de meci, Bobo l-a întrebat pe Amat dacă era „OK?", iar Amat ar fi putut să-i spună adevărul, dar i-a răspuns doar: „Da, nicio chestie!" Bobo i-a zâmbit: „OK... că păreai supărat. Să zici dacă e ceva! Ne bazăm pe tine azi, superstarule!" N-a zis-o cu rea intenţie. Dar Amat a început să fiarbă.

Cu un minut înainte de final, soarta meciului era deja decisă. Björnstad avea o repunere în zona de atac, Zackell a cerut timeout şi a chemat echipa la banca tehnică. Toată lumea aştepta ca antrenoarea să le explice tactica, dar ea doar s-a uitat la Amat şi a zis: „Tu ce crezi?"

Amat ar fi trebuit să-şi dea seama că-l testează, dar era prea obosit, prea furios. Aşa că a zis: „Ce cred eu? Despre tactică? Tactica e să-mi pasaţi mie pucul şi să-mi faceţi loc!"

Apoi le-a întors spatele înainte să apuce vreunul să spună ceva. I-au pasat pucul, Amat a înscris, dar nimeni nu s-a bucurat cu el. Nici măcar Bobo.

Zackell a adunat echipa după meci, dar Amat nu s-a dus cu ei, ci direct în tribună la Lev şi a plecat cu el acasă, în loc să meargă cu autocarul echipei. Aşa a câştigat un meci, dar a pierdut un vestiar.

* * *

Trenul opreşte în cele din urmă. Maya se ridică şi îl ajută pe domnul în vârstă de vizavi să-şi dea jos geamantanul. Bătrânul îşi pune documentele în servietă, îşi ia pălăria maro şi umbrela şi îi face o mică plecăciune. Maya râde şi face şi ea o plecăciune. Se

despart pe peron. Maya nu se mai gândeşte la el deloc, el din ce în ce mai mult la ea.

O femeie de treizeci şi ceva de ani îl aşteaptă pe peron ceva mai departe. E îmbrăcată cu o geacă groasă şi un fes tras peste urechi, cum numai cei care s-au mutat de curând acolo poartă la vremea asta din an. După ce Maya nu se mai vede, se îmbrăţişează.

— Bine-ai venit, tată! spune femeia.

— Bine te-am găsit, domnişoară redactoare-şefa! râde el şi se apleacă.

Femeia aude mândria din vocea lui, în ciuda tonului ironic. De când era mică spunea că vrea să devină ziaristă ca el, iar el mormăia mereu că nu s-a spetit o viaţă întreagă ca ea să-şi aleagă o meserie aşa de necivilizată! Dar în adâncul sufletului e foarte bucuros, bineînţeles, că fiică-sa i-a călcat lui pe urme şi nu maică-sii.

— Totul bine pe tren? întreabă ea.

— Pari îngrijorată, ce-i?

I-a fost dor de cuta ei de pe frunte.

— Ştii de ce, tată! Te-am văzut vorbind cu fata, cu Maya.

— Am vorbit tot drumul! răspunde el mulţumit.

Femeia oftează adânc. Două minute după ce s-au întâlnit şi taică-su îi dă deja migrene.

— Şi nu i-ai zis că eşti reporter? Nu i-ai zis de ce ai venit aici?

— Păi nu mai aflam nimic dacă-i ziceam! pufneşte el.

— Nu-i etic, tată, asta poate să submineze toată seria de artic...

Bătrânul concediază subiectul şi, ridicându-şi demonstrativ umbrela, o ia pe peron spre ieşire.

— Etic? Prostii! E fiica lui Peter Andersson. Ştii ce mi-a zis? „Tata e unul dintr-ăia care nu încalcă nicio regulă”, un citat

PERFECT cu care să începi seria de articole! Ce te-am învăţat despre câte gânduri poate avea un om în cap deodată?

— Hai, tată, termină... oftează femeia, dar râde şi ea uşor.

— Zi, câte?

— Unul. Oamenii nu pot avea mai mult de un gând în cap deodată, tată.

Tatăl dă din cap cu atâta convingere, încât aproape că îi cade pălăria maro de pe cap. Fiica râde cu poftă – tipic, întotdeauna un mic amănunt idiot care îl face să iasă în evidenţă într-o mulţime. Când era mică, taică-su purta întotdeauna papion când alţii aveau cravată, ceas de buzunar în loc de ceas obişnuit. Era întotdeauna contra curentului într-un fel sau altul. Bătrânul face ochii mari şi întăreşte:

— Exact! Şi singurul motiv pentru care Clubul de Hochei Björnstad n-a fost prins făcând evaziune fiscală până acum este că ăştia ca Peter Andersson sunt dincolo de orice suspiciune. Mai ales după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu fiică-sa! Oamenii nu pot avea mai mult de un gând în cap deodată, iar acum Clubul de Hochei Björnstad e de partea binelui, frumosului şi adevărului. E clubul familiei Andersson, clubul cu un jucător homosexual declarat, clubul în care cel mai mare star provine din cel mai sărac cartier şi care a ajuns să joace hochei doar fiindcă maică-sa era femeie de serviciu în patinoar. Tu ai CITIT pliantul ăla pe care mi l-ai trimis? „E şi *uşor,* şi de *viitor* să sponsorizezi Clubul de Hochei Björnstad!" Ai auzit vreodată vreo chestie mai încrezută?

Fiica respiră adânc, răbdătoare.

— Tată, ascultă-mă! Îţi sunt recunoscătoare că ai venit până aici. Chiar sunt! Şi vreau acelaşi lucru ca şi tine, dar trebuie s-o facem după... da, ştii şi tu... după reguli. Am o sursă la prefectură care zice că politicienii se gândesc serios să unească cluburile din

Björnstad şi din Hed şi atunci poate că au ocazia să facă o nouă contabilitate şi să îngroape orice urmă de evaziune şi corupţie. Trebuie să acţionez *corect*, tată. Nu vreau să devină o chestiune... personală.

Bătrânul îşi aruncă frustrat braţele în aer şi burta rotundă îi saltă sub puloverul cadrilat. Are cu cel puţin zece kilograme mai mult decât data trecută când s-au văzut. Barba îi e mai grizonantă, tusea tabagică mai rea.

— Cum să *nu* fie personal? Clubul din Björnstad foloseşte aparenta asta corectitudine politică drept scut contra oricăror investigaţii. Reporterii tăi nu pare că îndrăznesc să se bage!

Privirea fiicei se întunecă. După atâţia ani, tatăl e încă surprins de cât de brusc se poate aprinde fiică-sa.

— Sunt reporteri buni, tată! Dar tu nu locuieşti aici. Nu ştii cum e. Nu investighează doar clubul, ci toată economia locală. Pâinea de zi cu zi a oamenilor.

Tatăl îşi pleacă atunci capul, dintr-odată înţelegător, şi încuviinţează:

— Bine, bine, ai dreptate, iartă-mă!

— Trebuie doar să ai grijă! Dacă începem să ne luăm de Peter Andersson... trebuie să-nţelegi că... vorbesc serios... că nu-i oricine pe-aici. Are prieteni puternici. Şi... violenţi.

Tatăl îşi agită iritat umbrela:

— Şi-atunci ce rost are să fiu aici, dacă-mi ceri să fiu laş? Un scandal are nevoie de o poveste bună în spate! Şi ştii tu cine e o poveste bună de pus la înaintare? Peter Andersson!

— Mhm, zău că mi-era dor de discursurile tale pedante... zâmbeşte femeia.

Tatăl o întrerupe posac:

— Nu te mai prosti! Nu m-ai sunat fiindcă sunt taică-tu, m-ai sunat fiindcă chiar vrei să le distrugi viaţa nemernicilor ăstora şi nimeni nu se pricepe mai bine la asta decât mine!

Pare atât de satisfăcut când zice asta, încât uită să-şi sprijine umbrela în pământ când păşeşte şi aproape cade în fund. Femeia îl prinde. Îi simte vârsta. Îi şopteşte:

— Ţi-a fost dor, nu? Să ai un duşman?

Bătrânul se scarpină în barbă.

— Se vede aşa de limpede?

Era starul redacţiei lui, cel care urmărea celebrităţi şi politicieni – cei bogaţi şi puternici se temeau să nu cumva să sape în afacerile lor. Dar asta era cu ceva timp în urmă, acum ziarul la care lucrează bătrânul dă investigaţiile complicate unora mai tineri, iar el e mai mult mascota redacţiei decât jurnalist. Da, îi era dor de-o confruntare, una singură. Ultima.

— O să fie al naibii de greu, tată!

— Aşa ştim că merită, scumpo!

Urăşte când tatăl îi zice asta, dar i-a fost dor să-l audă zicând-o.

32
URĂ

Johnny îşi ţine promisiunea şi ajunge acasă la cină. Hannah şi copiii trebuie să se prefacă doar că 22:30 e o oră normală pentru luat cina. Văd şi ei că se ruşinează, aşa că îl lasă în pace, ştiu că a muncit pe rupte în pădure şi că e foarte obosit. Drumul dintre oraşe e încă un morman de copaci şi resturi, dar au debarasat suficient cât angajaţii din Björnstad ai spitalului să poată ajunge în Hed la muncă. În bucătărie, Hannah se ridică în vârful picioarelor şi îşi sărută bărbatul pe ceafă.

— Ai adus maşina? întreabă ea şi vede cum toată culoarea i se scurge din obraji.

— Am... fir-ar... Mâine! O să rog vreun băiat să mă ducă acolo mâine-dimineaţă, apoi mă-ntorc şi duc copiii la antrenament.

Hannah nu mai are forţă să se certe.

— Bine, bine, o luăm mâine. Mă duc să scot rufele din maşină şi termin mâncarea pe urmă, spune ea cu pleoapele dansând.

Dar Tess, fata cea mai mare şi sora cea super mare se apropie de ea, îi pune o mână pe braţ şi spune:

— Nu, mamă, lasă! Mergi şi fă o baie! Scot eu rufele şi termină tata mâncarea.

Tess a făcut deja curăţenie, în timp ce Hannah îi ajuta pe cei mici cu lecţiile. Uneori Hannah începe să plângă din senin când se gândeşte câtă responsabilitate pune pe umerii fiicei lor de şaptesprezece ani. Are de suferit doar fiindcă e atât de ordonată şi de riguroasă. Dacă eşti în stare să faci multe, ţi se dau şi mai multe – blestemul fetei harnice.

— Mulţumesc, iubito, dar am... încearcă Hannah.

— Oferta expiră în cinci, patru, trei, doi, unu... o întrerupe Tess.

Mama râde şi o sărută pe creştet.

— Bine, bine, bine, mulţumesc! Fac repede un duş!

Johnny se apucă să prăjească şniţelele, felul favorit al băieţilor. Tess pune tacâmurile şi se aşază în capul mesei. E important să stea ea acolo, căci, dacă Tobias şi Ted văd locul liber, se ceartă pe el ca chiorâi. O fi având Tobias cincisprezece ani şi Ted doar treisprezece, dar Ted e deja aproape la fel de înalt şi de puternic ca fratele lui. Şi mai bun la hochei, deşi nimeni din familie nu-i dă de înţeles asta, ca să nu-l rănească pe Tobias. N-are de-a face cu genele sau talentul, ci doar cu faptul că Tobias nu e fanatic, îi plac şi alte lucruri în afară de hochei: fetele, petrecerile şi jocurile pe

computer. Singurul lucru la care Ted se gândeşte zi şi noapte e hocheiul. Când n-are antrenament, şutează pucuri în zidul casei de zici că vrea să-l dărâme sau pe rampa de antrenament din faţa garajului. Tobias trebuie împins de la spate să meargă la antrenamente uneori, pe Ted nu-l mai poţi lua de la antrenament. De îndată ce îngheaţă lacul, o să fie acolo în fiecare dimineaţă să dea zăpada la o parte, ca să poată juca hochei cu prietenii înainte de şcoală.

— Aţi curăţat drumul, tată? Putem să ne-antrenăm mâine? întreabă el cu însufleţire.

— Da, puteţi, sigur, încuviinţează tatăl, obosit, dar mândru.

Tobias doar se plânge plictisit, bineînţeles:

— Chiar trebuie să ne-antrenăm în patinoarul ăla de rahat din Björnstad?

Tess i-o retează imediat:

— Eşti retardat, ce-ai? N-ai văzut cum arată al nostru? S-a prăbuşit acoperişul!

Johnny se uită recunoscător spre fiică-sa – uneori fata îşi ia în primire rolul de părinte şi îi ceartă ca să nu fie el nevoit.

— Nu-l face „retardat” pe frate-tu! şopteşte el.

— Scuze! Tobias, eşti un creier cu adevărat iluminat! strigă ea.

— Adică? întreabă Tobias suspicios.

Râsul tatălui e întrerupt de Ture, care strigă brusc din scaunul lui:

— Mergem la patinoarul din Björnstad fiindcă al nostru e de RAHAT!

Tess îl şuşuie. Surprins, Ture insistă că „Aşa a zis tata!”. Johnny se scarpină încurcat:

— N-am vrut... să zic aşa. Eram oleacă supărat azi-dimineaţă la telefon, moşulică!

Puţin spus „supărat”, îşi zic toţi copiii. În mod neaşteptat, Ted e cel care spune, ridicând vocea:

— Patinoarul nostru chiar e de rahat! Ăla din Björnstad e de sute de ori mai frumos. Ştii că au şi grădiniţă în clădire? Îţi dai seama cât de mult mai mult se antrenează faţă de noi?

Johnny îşi aruncă toată frustrarea în tigaie, întoarce şniţelele de sare uleiul peste tot. Se arde, dar nu-i pasă. Pentru Ted asta e tot ce contează: antrenamentele pe gheaţă. În fiecare an echipa lui trebuie să se lupte tot mai mult pentru timpul de antrenament – cu celelalte echipe, cu patinatorii artistici şi cu publicul larg, căci prefectura a cerut alocarea de ore şi pentru public în weekenduri. Şi-acum? Cum o să facă?

— Cineva ar trebui să pună o nenorocită de bombă în nenorocitul ăla de Björnstad! murmură Tobias în loc de răspuns.

E cu doi ani mai mare decât Ted, adică acum e suficient de mare să meargă la petreceri, la care vin şi băieţi din Björnstad. E destul de mare să se ia şi la bătaie cu ei uneori.

— TOBIAS! urlă Tess, ca să nu fie nevoit tatăl lor s-o facă.

— Ce? Toată lumea ne urăşte în Björnstad. Şi noi pe ei. Ăsta-i adevărul!

— Termină, Tobias! Nu urâm pe nimeni! spune Johnny cu jumătate de gură.

— Tu ai zis-o, tată!

— Doar când... doar la hochei... când joacă echipele... e doar aşa, o vorbă... încearcă tatăl.

— NOI jucăm în echipă, tată!

Johnny nu mai ştie ce să zică. Plodul afurisit are dreptate.

— Crezi c-o să putem să-i vedem pe seniori antrenându-se mâine? îi întrerupe Ted, dintr-odată plin de speranţă.

— Nu ştiu dacă seniorii noştri o să... spune Johnny, neînţelegând.

— Vrea să zică seniorii lor, ai lui Björnstad. Vrea să-l vadă pe... Amat, îi explică Tess şovăind.

— Amat? Amat a greşit clubul! îi scapă lui Johnny instinctiv.

— O să joace în LNH!!! izbucneşte Ted cu siguranţa de sine de care numai un copil de treisprezece ani poate da dovadă.

Johnny ar fi trebuit să-şi ţină gura. Ce n-ar da să nu fie Hannah în duş şi să-i tragă una peste coapsă înainte să apuce să gândească iar cu voce tare:

— Amat? În Liga Naţională? Nici măcar n-a fost recrutat! Ce le-a mai mers gura toată primăvara ălora din Björnstad, de parcă era de la sine înţeles c-o să fie cel mai bun din lume! Şi ce s-a întâmplat? Nimic! S-a întors acasă şi acum e „accidentat", vezi Doamne! Sau poate e un pic supraestimat, ca tot Björnstadul?

Se urăşte când aude ce îi iese din gură. Hannah zice mereu că hocheiul scoate ce-i mai rău din el uneori, dar nu-i adevărat. Doar Clubul de Hochei Björnstad scoate ce-i mai rău din el. Tobias râde batjocoritor:

— Amat e cel mai varză, ce naiba!

— O să joace în Ligă! E mai bun decât toţi din Hed! mormăie Ted sfidător.

— Vrei să te culci cu el! rânjeşte Tobias.

Într-o secundă, bătaia e în toi peste masa din bucătărie. Tess ţipă la ei, iar Ture face galerie.

Johnny lasă tigaia şi se repede să înşface pe careva, pe oricare, să-i oprească. Hannah îi aude din duş, de la etaj, şi îşi zice că bine că Johnny o face pe ea aia prea „sensibilă" la orice în familie. Da, da, cum să nu!

Jos, în bucătărie, Johnny urlă la ei:

— NU VĂ MAI BATEŢI! Trebuie să fac naibii mân... TOBIAS!!! Termină naibii şi cere-i scuze lui frate-tu! Ted nu vrea să se culce cu Amat! Ce naiba, că nu e pop...

Johnny se opreşte şi tuşeşte stânjenit când vede privirea acuzatoare a lui Tess. Se corectează derutat:

— ...ăăă, adică şi DACĂ ar fi... n-ar fi nimic greşit. Doar că acuma... nu vrea. Nu?

Se uită spre Tess să vadă dacă a zis bine. Fata îşi dă enervată ochii peste cap. Tatăl îşi zice amărât că în ziua de azi nu mai e deloc simplu să zici nimic. Aşa că trage adânc aer în piept şi spune:

— Dacă vă mai pocniţi o singură dată, gata cu jocurile pe computer, Tobias! Şi tu, Ted, nu mai pupi antrenament mâine!

Sunt singurele ameninţări care funcţionează cu ei, se liniştesc pe loc, mai ales Ted. Tess îşi dă iar ochii peste cap. Johnny cugetă dacă să spună o glumă, ca să-l facă pe Ture să râdă, fiindcă e singurul din familie care încă mai apreciază glumele lui, dar nu apucă, fiindcă telefonul lui Tess vibrează. Un sms. Apoi încă unul. Apoi telefonul lui Tobias. Pe urmă chiar şi al lui Ted. Johnny se uită peste umărul lui Tess când deschide mesajul şi vede fotografia pe care toată şcoala o trimite de la unul la altul: unul dintre panourile indicatoare de la intrarea în Björnstad, pe drumul forestier, chiar la graniţa cu Hed. Cineva a fost acolo azi şi l-a împodobit cu un fular verde. Dedesubt e agăţată o bucată mare de tablă pe care e scris cu vopsea de graffitti: „PATINOARUL NOSTRU E AL NOSTRU!!! MARŞ ÎNAPOI ÎN HED, TÂRFELOR!!!”

Mâine toată echipa de copii din Hed o s-o ia pe drumul acela, cei mai tineri jucători, cei de vârsta lui Ture, şi asta o să-i întâmpine. Tess şterge poza din telefon. Johnny nu scoate o vorbă, dar se gândeşte că ar vrea să sune la ziarul local care în ultimul timp scrie

aşa de elegant despre bunul şi frumosul club de hochei din Björnstad şi despre bunele şi frumoasele lor „valori de bază” şi să-i întrebe dacă asta au vrut să spună. Pune îndârjit mâncarea pe masă şi se aşază. Mănâncă în tăcere până când Tess îi face semn lui Tobias să lase telefonul. Băiatul o ascultă, dar nu fără să mormăie mai întâi:

— Acum mă credeţi? Ce v-am zis? Ne urăsc!

De data asta nu-l mai contrazice nimeni.

33
CEI CE SE ÎNTORC ACASĂ

„E aşa de uşor să păcăleşti oamenii. Le place să creadă atâtea prostii, încât, dacă-ţi dai silinţa, poţi să-i faci să creadă orice rahat!’

Adri Ovich i-a zis asta frăţiorului ei acum mulţi ani, după ce tatăl lor şi-a luat puşca şi s-a dus în pădure şi câţiva copii mai mari de pe strada lor au tot răspândit zvonuri despre ce motive ar fi avut omul ca să facă asta. Un zvon mai idiot decât celălalt, bineînţeles: ba că era dator la mafie, ba că fusese omorât fiindcă era un criminal de război ascuns aici şi îl găsiseră duşmanii. „Oamenii sunt nişte nemernici. Nu-i asculta! Dă-le la falcă dacă vrei, dar nu-i asculta!” i-a zis Adri frăţiorului, iar el a făcut întocmai şi a devenit destul de priceput şi la una, şi la alta.

Dar oamenii tot nemernici sunt oricum ai da-o, dacă o întrebi pe Adri, aşa că ea preferă animalele. Şi de-asta locuieşte destul de departe, în pădure, şi nu în oraş, ceea ce adesea e o binecuvântare, dar nu şi în zilele după o furtună. Au ajutat-o surorile ei, Gaby şi Katia, dar chiar şi în trei, abia dacă au reuşit să strângă pe ici, pe colo după dezastru. Au reparat gardul din jurul canisei, au adunat

crengile şi trunchiurile căzute în curte, dar magazia în care Adri a improvizat o sală de antrenament pentru arte marţiale a fost lovită din plin de urgie şi o să fie nevoie de ore întregi s-o repare. Curentul ba merge, ba se întrerupe încă şi drumurile sunt impracticabile din toate părţile. Dar Adri nu se plânge, ci îşi reaminteşte încontinuu că totuşi a scăpat mai uşor decât alţii. Vânătorii care îşi cumpără câinii de la canisa ei, adică aproape orice vânător din Björnstad şi, mai nou, din Hed, cunosc fiecare copac din pădurea asta. I-au zis din vreme pe care era nevoie să-i taie. Iar asta i-a salvat casa, viaţa şi câinii.

Îi aude lătrând. Bine, latră necontenit, dar de data asta Adri se opreşte, se îndreaptă de spate şi înţelege ce se întâmplă înainte să-l vadă venind. Când te-ai ocupat toată viaţa de câini, înveţi toate nuanţele din lătratul lor – Adri ştie imediat dacă latră la un animal, la un om, ca să-şi marcheze teritoriul, să apere sau fiindcă sunt speriaţi. Adesea căţelandrii latră ca să ceară atenţie, dar acum latră doar câinii mai bătrâni, cei care sunt în familie de când erau pui. Latră de bucurie.

„E aşa de uşor să păcăleşti oamenii", îşi zice Adri şi o ia la fugă. Pe drumul de pietriş Benji vine pe bicicletă, iar soră-sa ştie că e el înainte să-i vadă silueta. Îl recunoaşte după lătratul bucuros, efervescent, minunat al câinilor şi după zgrepţănatul de labe peste tot pe gard. Multe s-au zis despre frăţiorul ei în ultimii doi ani, fiindcă e uşor să amăgeşti oamenii: că e o dezamăgire, că n-a avut curaj să fie el însuşi, că a renunţat la hochei şi că a plecat de-aici fiindcă e un laş. Că e doar un drogat şi un beţivan şi că nu mai e bun de nimic. Dar câinii nu-i poţi păcăli.

Câinii simt tot ce-i mai bun în tine.

* * *

Maya nu şi-a pus problema cum o să ajungă în Björnstad de la ultima staţie unde a oprit trenul. Preţ de câteva clipe, stă derutată pe peron şi îşi dă seama ce proastă a fost că n-a lăsat-o pe Ana să vină s-o ia. Dar chiar atunci aude o voce strigând-o din capătul străzii:

— Maya! Ce bine îmi pare să te văd! Mergi cu mine?

E un vecin de pe strada ei, care îi face semn pe jumătate ieşit pe geamul maşinii. Maya îşi aminteşte atunci cum e să locuieşti aici – dai mereu de un cunoscut cu care să mergi acasă. Indiferent unde ai fi, se rezolvă, se găseşte întotdeauna cineva să-ţi ofere un loc în maşină. Nu ştia că îi era dor de asta.

Maya discută politicos cu vecinul în maşină, dar, cu cât se apropie mai mult de Björnstad, cu atât e mai tăcută. Când trec prin Hed, abia mai respiră.

— Incredibil, nu? Arată ca după război... spune vecinul, arătându-i în jur.

Maya s-a mai trezit după vreo furtună în copilărie, dar niciuna ca asta. Nu ştie cum se vor putea repara toate, nici nu-şi poate imagina costurile.

* * *

Benji vine pedalând pe drumeagul din pădure. E cu doi ani mai mare decât era când l-au văzut surorile lui ultima dată şi mult mai slab. Pielea îi e mai brună şi părul lung decolorat de soare, dar zâmbetul îi e acelaşi. Adri lasă totul baltă, fuge spre el şi îl trage de pe bicicletă. Îl sărută pe creştet şi îi spune că e un mic capsoman, lipsit de orice urmă de inteligenţă şi că-l adoră.

— Cum ai venit? De ce n-ai sunat? A cui e bicicleta? vrea ea să ştie.

Benji ridică din umeri fără să spună la care întrebare anume ridicatul din umeri e răspunsul. Câinii ies din îngrăditura lor şi îi sar în braţe, Gaby şi Katia vin şi ele repede. Când mama aude zarva, iese afară. Mai întâi simte că îi fuge pământul de sub picioare, apoi se repede la el în timp ce îl ceartă în limba maternă, fiindcă limba ţării ăsteia n-are nici pe departe suficiente adjective să exprime blestemele şi sudalmele pe care le merită fiu-său, care a rătăcit prin lume ca un vagabond şi nu şi-a sunat mama cât de des s-ar fi cuvenit. Apoi îl îmbrăţişează de-i pârâie oasele şi îi şopteşte că ea una moare fără bătăile inimii lui aproape şi că n-a îndrăznit să mai respire de când a plecat el de-acasă, ca să nu piardă din plămâni ultima suflare din aerul respirat cu el înainte să plece. Benji zâmbeşte larg, de parcă a fost plecat câteva ore şi îi şopteşte că o iubeşte, apoi surorile dau în el în joacă, fiindcă e aşa de slab şi, dacă murea de foame, ce le-ar mai fi auzit urechile de la mama, iar asta mai era viaţă pentru ele, de ce se gândeşte numai la el, plod egoist ce e? Apoi plâng în părul lui şi pe urmă mănâncă împreună.

* * *

Pe Maya vecinul cu maşina o lasă în faţa casei. Îi mulţumeşte frumos pentru ajutor şi omul îi răspunde cu un „Da, da, ce mare scofală, lasă fasoanele astea de oraş mare, ce dracu'!". Noroc că nu s-a oferit să-i plătească şi benzina, că sigur o pocnea, se gândeşte Maya şi nu se poate abţine să zâmbească. Culege din stratul de flori câteva bucăţi de lemn şi alte gunoaie înainte să deschidă uşa spre copilărie. Nu e încuiată, ca de obicei. Înainte i se părea cât se

poate de normal, dar acum i se pare o chestie excentrică, dintr-acelea care, crede ea, doar în Björnstad se pot întâmpla.

Acasă, totul e ca de obicei. Aceleaşi mobile, acelaşi tapet, acelaşi cotidian. Ca şi cum părinţii cred că pot fenta timpul dacă nu recunosc că trece. Maya se opreşte în capul scărilor care duc la etaj, trage adânc în piept aer de acasă, îşi trece vârful degetelor peste fotografiile atârnate peste tot pe pereţi, fotografii cu ea şi fraţii ei. Cele mai vechi sunt cele cu Isak. Părinţii care pierd un copil nu mai au încredere în Univers niciodată. Odată l-a auzit pe taică-su spunând la telefon, Maya nu ştie cu cine vorbea, că toate binecuvântările de care a avut parte în viaţă au fost, poate, motivul pentru care Dumnezeu sau cine o fi a simţit nevoia să îndrepte balanţa şi i l-a luat pe Isak. Peter Andersson a avut parte de o soţie iubitoare, trei copii frumoşi şi o carieră de jucător profesionist în Liga Naţională de Hochei, apoi de slujba de director tehnic al clubului care l-a format. Şi nimeni nu poate avea parte de tot, a mai spus Peter, iar Maya şi-a zis atunci că era un gând şi incredibil de altruist, şi inexplicabil de egoist în acelaşi timp. De parcă un copil are o copilărie frumoasă sau una îngrozitor de grea în funcţie de cum stau părinţii, pe plus sau pe minus, în raport cu un soi de reguli cosmice. Dar poate că asta înseamnă să ai copii, de unde să ştie ea, poate că n-ai cum să nu te tâmpeşti de-a binelea când eşti părinte.

Respiră adânc, adânc, singură în capul scărilor care duc la etaj. Uneori amintirile a tot ce s-a întâmplat sunt încă precum nişte şocuri electrice. Uneori se trezeşte noaptea ţipând, dar acum, de fiecare dată când vine acasă, îi e un pic mai uşor să nu se mai gândească la Kevin. De fiecare dată creşte câţiva milimetri şi armura îi e mai groasă, mai rezistentă. Aude, bineînţeles, în vocea părinţilor când o sună că pentru ei nu e deloc la fel. Au rămas

prinşi în momentul acela, cred în continuare că a fost vina lor. Când taică-su a stat cu ea la spital după viol, a întrebat-o ce poate face pentru ea, iar singurul lucru pe care ea i l-a putut şopti, spre disperarea lui, a fost: „Să mă iubeşti!" Aşa că o iubeşte din răsputeri. Toată familia o iubeşte. Uneori simte că i-a tras după ea într-o gaură neagră, din care ea a reuşit să iasă, dar ei au rămas pe fundul genunii. Pentru ei nu mai contează că ea ştie că n-a fost vina lor. Vina e întotdeauna mai puternică decât logica.

Urcă scările neauzită, cum numai ea şi Leo ştiu să urce, fără să facă treptele să scârţâie. Intră în dormitorul părinţilor. În faţa oglinzii, taică-su exersează legatul nodului de la cravată, dar degetele nu-l ascultă şi chipul îi e umflat de plâns.

— Bună, tată!

Cuvântul ei preferat: „tată". Peter nici măcar nu se întoarce, convins că i s-a năzărit. E nevoită să zică din nou, mai tare. O vede în oglindă şi clipeşte confuz.

— Iubito...? IUBITO! CE... ce faci TU aici?

— Am vrut să vin la înmormântarea Ramonei.

— Dar cum... cum ai ajuns aici?

— Cu trenul. Mă rog, până unde s-a putut. Apoi m-a adus cineva cu maşina. E haos pe drumuri, cred că a fost groaznică furtuna. Ce faci, tată?

Cuvintele Mayei vin toate grămadă şi lui Peter încă nu-i vine să creadă că e acolo.

— Şi... şcoala? reuşeşte el să îngaime, în timp ce o îmbrăţişează.

Părintele tot părinte, de.

— Şcoala se descurcă şi fără mine, zâmbeşte ea.

— Dar cum... de unde ai ştiut că e weekendul ăsta înmormântarea?

Maya zâmbeşte, indulgentă cu candoarea lui.

— Săptămâna viitoare începe vânătoarea de elani. Apoi începe sezonul de hochei. Când s-o fi înmormântat dacă nu acum?

Peter se scarpină încurcat.

— Iubito, nu era nevoie să vii pentru Ramona. Ar fi înţ...

— Am venit pentru tine, tată, şopteşte ea.

Vede că Peter e gata să se năruie şi să dispară într-un nor de praf.

— Mulţumesc, reuşeşte el să îngaime.

— Ce pot să fac, tată?

Peter încearcă să zâmbească şi să ridice din umeri, dar o face atât de lent şi fără vlagă, încât arată ca nişte uşi de hambar prost prinse cu balamale vechi. Când se îmbrăţişează din nou, ea e cea mare, el cel mic.

— Să mă iubeşti, Cotoraş!

— Întotdeauna!

Se aude uşa de la intrare. A venit Mira. Intră, se opreşte doar o secundă când vede pantofii fiicei în hol, iar inima ei de mamă stă şi ea în loc preţ de-o bătaie. Sus, în dormitor, Maya îi dă drumul din braţe tatălui, cu un mic zâmbet înţelegător, când aude duduiturile şi strigătele pe scări. O aşteaptă cu spatele întors spre pat, astfel încât, când mama dă buzna în dormitor zburând şi se aruncă de gâtul fiicei, măcar să aterizeze pe ceva moale.

* * *

Noaptea, înainte să afle şi altcineva că s-a întors, în afară de familia lui, Benji se furişează din casa soră-sii şi se duce cu bicicleta până la patinoar. Drumul e plin de copaci căzuţi, parcarea, de crengi şi resturi aruncate de vânt, dar, altfel, patinoarul pare neatins. Ca şi cum Dumnezeu însuşi arătase cu ce echipă ţine. Benji

sparge fereastra unei toalete în spatele clădirii şi intră. Rătăceşte pe coridoare, chinuit de amintiri din copilărie. Câte ore a petrecut aici? O să mai fie vreodată la fel de fericit cum a fost aici? O să mai fie vreodată ceva la fel de minunat ca atunci când aluneci pe gheaţă cu cel mai bun prieten al tău şi joci contra lumii întregi? Cum să mai poată fi?

Caută pe bâjbâite în întuneric şi găseşte întrerupătorul luminilor de lângă mantinelă. Nu vrea să le aprindă pe cele din tavan, să nu vadă administratorul tocmai de la el de-acasă şi să vină mâncând pământul să-i facă scandal. În fundul magaziei, Benji găseşte o pereche de patine vechi de mărimea lui, strânge şireturile de îi amorţesc picioarele şi se îndreaptă spre lumina ringului. Ştie exact câţi paşi trebuie să facă până să ridice piciorul de pe podea şi să-l pună pe gheaţă, căci, dintre toate momentele pe care le iubea în hochei, niciunul nu-i plăcea mai mult. O mie de meciuri şi-un milion de antrenamente, dar plămânilor şi stomacului li se părea, de fiecare dată, că Benji păşeşte în gol de pe marginea unei prăpăstii. Totul dispărea în acel prim pas cu care patina tăia gheaţa şi aluneca drept înainte – acolo Benji se elibera de toată copilăria lui. Doar acolo. Gheaţa era singurul loc din lume unde ştia exact cine e şi ce se aşteaptă de la el. Fără şovăială, fără teamă.

Înaintează cu paşi lenţi, chinuiţi, în cercuri largi, tot mai largi. Se opreşte la banca de penalizări şi ciocăneşte nostalgic sticla paravanului de protecţie. A fost aşa de simplu, de la sine înţeles, când a intrat în patinoar pentru prima oară, în copilărie. Hocheiul a fost ca o limbă magică pe care el fusese ales să o înţeleagă. A iubit de la început ritmul trupului lui alături de altele, sunetul loviturilor, al răsuflărilor, hârşâitul lamelor şi strigătele disperate ale publicului la orice răsturnare bruscă de situaţie. Păcănitul frenetic al croselor şi urletele mulţimii în urechi când ei doi zburau

împreună pe gheaţă, umăr la umăr: de neoprit, nedespărţiţi, nemuritori. Nu ştie unde s-a pierdut acea parte din el care îl făcea să uite complet de sine, dar n-a mai fost niciodată la fel fără Kevin. Iar Benji nu-şi poate ierta faptul că încă simte aşa.

Acum doi ani şi-a pus un puc în geantă, a călătorit, a călătorit şi s-a oprit doar când a putut pune pucul pe tejgheaua unui bar, undeva pe lume unde nimeni nu ştia cine e. Unde nu erau nici măcar turişti. A lăsat în urmă un loc unde era altfel doar în secret şi a găsit unul unde putea fi altfel la vedere. Nu ştie la ce anume se aştepta să ducă asta. Poate că la nimic. Poate că a sperat doar să se facă în sfârşit linişte în cap. Linişte în piept. Într-un fel, a reuşit, căci întoarce privirea spre ursul uriaş şi furios, zugrăvit la centrul terenului, aşteaptă să-l încerce vreo trăire, orice, dar nu simte nimic. Nici dor, nici ură, nici apartenenţă, nici excluziune. E doar obosit. Îngrozitor, îngrozitor de obosit.

Îşi scoate patinele, le duce înapoi în magazie, stinge luminile, se caţără şi iese prin aceeaşi fereastră prin care a intrat. Apoi traversează parcarea, iese din oraş şi intră în pădure. Pământul e răscolit şi sfărâmat. Bicicleta a lăsat-o la patinoar. Oricum nu era a lui, nimic nu mai e al lui. Când vântul se întoarce şi bate dinspre patinoar, Benji stă căţărat sus, în vârful unui copac, cum obişnuia când era copil.

* * *

Matteo îşi caută bicicleta toată ziua în zona unde a lăsat-o pe furtună, când i-a sărit lanţul. O găseşte abia a doua zi dimineaţă, mult mai departe decât până şi vântul ar fi putut s-o ducă: sprijinită frumos de zidul patinoarului. Cineva a găsit-o, i-a pus lanţul la loc şi a folosit-o fără nicio mustrare de conştiinţă şi fără să

încerce să-şi ascundă apoi fapta. Matteo nu se miră, tocmai pentru că a găsit-o aici, la patinoar. Hocheiştii învaţă de când sunt mici că totul e al lor. Că toţi le aparţin.

* * *

Noaptea asta aduce şi primul îngheţ în Björnstad şi Hed. Amortizorul de sunet al Universului. Frigul anesteziază simţurile într-un mod inexprimabil în cuvinte şi, dacă întrebi pe oricine plecat de aici ce îi lipseşte cel mai mult din pădure, e posibil să-ţi spună că exact asta: primul vestitor al iernii, tristeţea apatică a verii duse, toamna care întotdeauna pare să ţină doar o clipă. Păsările încep să şovăie, lacul îngheaţă şi, în scurt timp, ne vedem răsuflările în faţă şi urmele paşilor în spate. Aerul e mai tăios, totul trosneşte şi pârâie dimineaţa, zăpada nu e tocmai adâncă încă, dar trebuie dată la o parte de pe pietrele de mormânt din cimitir, ca să vezi cine se odihneşte sub ele. „Ramona" o să scrie în curând pe una, fără nume de familie după, fiindcă nu e nevoie, toată lumea ştie cine a fost. Pe o alta, ceva mai încolo, într-un colţ aproape uitat, lângă zid, scrie „Alain Ovich". Numele întreg, fiindcă pe el l-au cunoscut mult mai puţini. Uneori trec săptămâni fără să-l viziteze cineva, dar astăzi, la răsărit, fiul lui e acolo. Fumează.

Poveştile despre băieţi şi taţii lor sunt aceleaşi în toate timpurile, peste tot. Ne iubim, ne urâm, ne e dor unuia de celălalt, ne reprimăm unul pe altul, dar nu putem trăi fără să ne influenţăm reciproc. Încercăm să fim bărbaţi şi nu prea ştim cum. Poveştile despre noi, cei care locuim aici, sunt aceleaşi poveşti care se spun despre toţi, oriunde. Ni se pare că le netezim fiilor calea într-o anumită direcţie, dar, de fapt, reuşim să o facem dureros de rar. Ne duc ei pe noi acolo unde vor. Unii dintre ei vor avea parte de un

sfârşit fericit, iar alţii vor sfârşi exact cum ne-am temut întotdeauna că o să sfârşească.

34
CONCURENŢI

„În hochei totul e rapid.” „Fruntea sus!” „Orgoliul se pedepseşte întotdeauna!” Clişeele sunt clişee, dar adesea pornesc de la adevăruri. E un sport care găseşte mereu noi şi noi modalităţi inventive de a-i umili chiar şi pe cei mai siguri de sine dintre noi. Cu toate astea, uităm de fiecare dată că orice victorie e doar o numărătoare inversă până la următorul eşec.

În primăvara trecută, când sezonul de hochei se apropia de final, Lev a văzut cât de umflată era încheietura lui Amat – tot mai rău. „N-ar trebui să joci”, i-a zis. „Trebuie să joc, trebuie să câştigăm ultimele meciuri, seria!” a zis Amat. Lev i-a pus o mână pe umăr şi l-a întrebat cât se poate de serios: „Dacă te accidentezi mai rău şi nu te iau la LNH, cine cumpără maşină de vase pentru mama?” Amat n-a ştiut ce să-i răspundă. La antrenamentul din ziua aceea, acelaşi coechipier care spusese gluma proastă despre Lev în vestiar l-a lovit cu crosa peste braţ. Poate că n-a vrut. Amat, mult mai rapid, zbura pe teren pe lângă el, iar coechipierul şi-a pierdut răbdarea, s-a săturat să tot fie umilit şi i-a tras una cu crosa. Amat s-a enervat şi s-a repezit la el, s-au bătut ca chiorâi şi, dacă Bobo nu se arunca între ei cât e de mare, s-ar fi terminat mult mai rău decât doar cu vânătăi şi egouri rănite. „Ce naiba faci? Doar nu te-a lovit aşa de rău?” l-a întrebat Bobo cu grijă pe Amat în drum spre vestiar, dar întrucât nu ştia ce altceva să zică, Amat i-a dat cel mai rău răspuns cu putinţă: „Crezi că ne jucăm aici sau ce? Crezi că echipa asta de rahat e ceva fără mine? Nimicul ăla cu ochi n-are

voie să m-atingă! Eu o s-ajung în Liga Naţională! El ce-o să facă? O să lucreze la depozitul supermarketului? O să sclavagească la fabrică? Sau o să fie un imbecil de... de.."

S-a abţinut să zică „un imbecil de mecanic", căci tatăl lui Bobo e mecanic şi asta urma să devină şi Bobo. Amat ar fi trebuit să-şi ceară scuze imediat, dar era prea furios. Pe urmă a fost prea târziu. Bobo i-a întors spatele şi a plecat, cu umerii lăsaţi, iar Amat şi-a făcut crosa bucăţi. Nimeni din echipă nu s-a uitat la el când şi-a adunat repede lucrurile şi a ieşit din patinoar ca o furtună.

N-a jucat în următorul meci. Zackell a anunţat echipa doar că Amat e „accidentat". Cât de grav şi cât avea să dureze nimeni nu ştia. A stat în tribună la meciul acela. Şi la următorul. La ultimele meciuri n-a mai venit. Zvonurile au început să curgă – că se preface, că se gândeşte doar la LNH, că i se rupe de clubul care i-a oferit tot.

„Să mă duc să le arăt încheietura?" l-a întrebat Amat pe Lev, gata să izbucnească în plâns, când era în maşina bărbatului. Björnstad tocmai pierduse ultimul meci şi ratase promovarea la care visaseră cu toţii. Totuşi nu fuseseră niciodată atât de sus în clasament înainte de Amat. Şi acum totul era doar vina lui? „Nu contează. Nu poţi face niciodată destul. Jocul lor, regulile lor! N-o să fii niciodată de-al lor. Ăştia ca tine şi ca mine trebuie să-şi facă propriile reguli, da?" i-a zis Lev.

Amat nu s-a mai dus la ultimele antrenamente şi nici la cina cu echipa la încheierea sezonului. Bobo l-a sunat de câteva ori să-l întrebe de ce, dar nu i-a răspuns. Ştia că Bobo voia să-l audă cerându-i scuze, dar Amat nu mai simţea că e dator cu nimic nimănui. Îi ajunsese câte scuze îşi ceruse, cât de recunoscător fusese. Se antrena singur în pădure, dar altfel nu ieşea din cartier, singurul cu care vorbea la telefon era Lev şi tot ce-i spunea Lev i se

părea adevărat: „Crede-mă, Amat, nu le pasă de tine! Dacă te accidentezi iar şi nu mai poţi juca, crezi c-o să aibă grijă de tine? O să plătească ei chiria pentru mama, da? Nu! Vor să fii sclavul lor. O să vezi! Bogătanii o să-ţi zică să nu mergi la recrutare. Vor să crezi că nu eşti bun, să aibă putere asupra ta, ca să stai aici şi să joci la clubuleţul lor de căcat! Nu vor s-ajungi profesionist, că atunci le arăţi că s-au înşelat toţi!”

Spre sfârşitul primăverii, s-a dovedit că Lev a avut dreptate. Fatima a deschis uşa apartamentului şi în prag era Peter Andersson. Fostul director tehnic al lui Björnstad arăta jalnic. Alegându-şi cu grijă cuvintele, Peter i-a zis: „Amat, nu vreau să mă bag, dar...” Iar Amat i-a retezat-o imediat: „Atunci nu te băga!” Peter s-a uitat spre Fatima, dar femeia nici măcar n-a încercat să tempereze mânia fiului. Poate pentru că ştia că n-are rost să încerce sau poate pentru că simţea că băiatul avea pe undeva dreptate să fie furios.

Peter a tras adânc aer în piept şi a mai încercat o ultimă oară: „Nu ştiu ce ţi-au zis ceilalţi. Ce ţi-a promis acel... Lev, dar am vorbit cu un agent de-acolo pe care-l cunosc, Amat. Şi cred că ar trebui să vorbeşti şi tu cu el. Am vorbit cu un selecţioner de la unul dintre cluburile din Ligă, fost jucător şi el, am jucat împreună. Face de mult meseria asta, Amat şi... trebuie să înţelegi că nu zic asta ca să fiu răutăcios... dar zice că o să fii pus undeva jos pe listă. Abia la runda a şasea sau a şaptea îţi vine rândul... Locul o sută optzeci sau aşa ceva!’

Amat a pufnit: „Mersi de încredere!” Peter l-a privit derutat. „Am vrut doar să zic că... cei mai mulţi de pe ultimele locuri pe lista de recrutare nici măcar nu ajung să fie intervievaţi de echipe la faţa locului. Nu vreau să te duci până acolo şi să fii dezamăgit. Poate ar fi mai bine să stai acasă, să te recuperezi după accidentare

şi să te antrenezi. O să te recruteze dacă te consideră suficient de bun şi poţi să vezi pe internet tot procesul. Chiar cred c-ar fi...”

Amat l-a întrerupt, cu privirea neagră de furie: „Diferenţa dintre agenţii pe care-i ştii tu şi Lev e că Lev crede în mine suficient de mult cât să-mi plătească biletul de avion şi hotelul!” Peter a clipit întristat şi s-a lăsat păgubaş. S-a întors, dar, înainte să plece, a mai zis: „Bine. Eşti bărbat în toată firea acum, Amat. Faci cum vrei. Dar... pot să-ţi dau un sfat?” Amat a ridicat nepăsător din umeri şi Peter a zis: „Când ajungi la hotelul ăla de-acolo, du-te la sala de antrenament. Şi mănâncă un mic dejun sănătos. Selecţionerii verifică chestiile astea – cine leneveşte şi se îndoapă cu gogoşi şi sucuri şi cine ia nutriţia în serios. Dacă văd că eşti la sală în seara de dinainte de recrutări, în loc să joci jocuri pe computer sau să-ţi pierzi vremea la bar, atunci vor şti că eşti gata să dai totul ca să ajungi cel mai bun.”

Amat a închis uşa în urma lui fără să spună nimic. În dimineaţa următoare s-a trezit când bătea cineva la uşă. Era un curier cu o maşină de spălat vase şi un bilet: „Nu-i cadou! Spune-i mamei că plăteşti din primul salariu în LNH. Lev.”

Mama s-a împotrivit, bineînţeles, a zis că era prea mult – pentru ea totul era întotdeauna prea mult. Dar până la urmă s-a învoit, căci a văzut ce mult însemna pentru Amat. „Când mă-ntorc acasă, îţi iau un palat!” i-a promis el, iar Fatima l-a sărutat pe obraz şi i-a şoptit: „Prostii. Nu-ţi face griji pentru mine!” Dar era fiul ei, n-avea cum să-l împiedice să-şi facă griji pentru ea.

Abia la aeroport, Amat şi-a dat seama că Lev n-avea să zboare cu el peste Atlantic. „Ăştia ca mine nu pupă viză. Doar un cazier mic, că le place să ne facă dosar la ăştia ca noi, da? Nu-ţi face probleme, am un tovarăş acolo, da? Am aranjat tot! Interviuri cu cele mai bune echipe. Crezi că vor ăia să te intervieveze dacă

gândesc că eşti de runda a şasea sau a şaptea? Nu-l mai asculta pe Peter! Nu vrea s-ajungi un star mai mare decât el, că atunci nu mai ai de ce să fii recunoscător şi ăia ca el nu mai au putere asupra ta! Da?"

Amat s-a întâlnit cu amicul lui Lev la aeroport când a ajuns, un bărbat ţâfnos, de vârstă mijlocie, care ţinea un panou cu numele lui Amat scris greşit. Amat a trebuit să plătească taxiul şi omul abia dacă a ridicat privirea din telefon toată călătoria de la aeroport până în oraş. I-a zis doar „Ne vedem mâine!", înainte să se despartă la recepţia hotelului. Singur în camera lui, Amat avea nervii atât de întinşi, încât mai întâi s-a gândit să golească minibarul. Apoi s-a răzgândit şi s-a dus la sala de forţă a hotelului. A ridicat greutăţi cât de mult a îndrăznit şi s-a bucurat să vadă că încheietura nu-l mai durea. După o oră în sală, un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o condiţie fizică de invidiat, care alerga pe bandă fără să pară că bagă de seamă ceva în jur, a dat scurt din cap aprobator şi i-a zis: *„Good luck tomorrow, kid!"*[6] Peter avusese totuşi dreptate.

A doua zi dimineaţă, amicul lui Lev a bătut la uşă şi i-a cerut lui Amat bani să plătească o femeie de serviciu. Când Amat a întrebat de ce, bărbatul i-a răspuns iritat: „Ai impresia că putem intra fluierând în hotelul unde echipele mari îşi ţin interviurile, fără să mituim pe careva?" Amat s-a bâlbâit: „Lev a zis că aţi aranjat deja interviurile..." Amicul şi-a dat iritat ochii peste cap: „Lev a zis că eşti mare star, da vorbeşti ca un plod răsfăţat! Hai, facem treaba sau nu?" Amat l-a urmat şovăind spre hotelul cu pricina. Amicul a dispărut şi Amat a aşteptat ore întregi, singur în hol. Amicul nu s-a

[6] „Succes mâine, puştiule!" (în engl. în orig.).

întors. Amat a stat acolo toată ziua. Bărbatul de la sala de forţă a apărut şi el în hol, îmbrăcat într-un costum scump, dar nu s-a uitat la Amat. Era ocupat cu alţi jucători tineri şi cu părinţii lor, siguri de ei, dintr-aceia care cred că toată lumea le aparţine. După-amiaza târziu, bărbatul s-a întors în hol singur, s-a oprit în faţa lui Amat şi a făcut ochii mari.

„Amat, right?"[7] a zis el. Amat a clipit speriat că o să fie dat afară din hotel, dar bărbatul i-a zis: *„Do you have time for an interview?"*[8] Amat a dat din cap că da, atât de şocat că Lev chiar reuşise să-i aranjeze un interviu, încât nu era în stare să articuleze niciun cuvânt. Bărbatul i-a făcut semn să-l urmeze într-o sală de conferinţe, unde erau mai mulţi bărbaţi, toţi de la cele mai bune cluburi din Liga Naţională de Hochei. Amat a simţit că se învârte totul cu el, engleza îi era la fel de precară ca şi echilibrul, dar a răspuns la toate întrebările cât de bine a putut. Interviul a fost mai puţin despre hochei decât crezuse Amat că o să fie, şi băiatul s-a întrebat apoi cum naiba de ştiau totul despre el: l-au întrebat cum a fost să crească fără tată, despre relaţiile cu coechipierii din Björnstad şi de ce n-a jucat în ultimele meciuri din sezon. Amat asuda şi se simţea ca la un interogatoriu la poliţie. După ce au terminat, bărbatul în costum i-a zis: *„Send my best regarás to Peter Andersson, alright? We're old friends. He told me to keep an eye out for you."*[9] Ceilalţi bărbaţi deja se uitau în hârtiile lor şi vorbeau cu un alt jucător, nici măcar nu l-au salutat la plecare. Amat a clipit,

---

[7] „Amat, nu?" (în engl. în orig.).

[8] „Ai timp pentru un interviu?" (în engl. în orig.).

[9] „Transmite-i salutările mele lui Peter Andersson, bine? Suntem prieteni vechi. Mi-a zis să fiu atent că o să apari." (în engl. în oiig.).

uitându-se în gol, apoi s-a ridicat, cu picioarele tremurând, şi a ieşit din încăpere distrus. Aşadar, doar îi făcuseră o favoare lui Peter. Lev şi amicul lui încercaseră să mituiască jumătate de hotel ca să-i aranjeze un interviu, dar tot ce a trebuit să facă Peter a fost să ridice receptorul acasă în Björnstad. „Avea dreptate Lev", şi-a zis Amat, „jocul lor, regulile lor."

Amicul a apărut a doua zi dimineaţă şi l-a întrebat pe Amat dacă mai are nişte bani, apoi a dispărut iar. Când a început recrutarea propriu-zisă, Amat a stat singur în tribună toată prima rundă, uitându-se cum fiecare echipă îşi alege noul superstar. Seara târziu s-a dus la sală şi s-a antrenat până era gata să-şi dea duhul. A doua zi a stat iar în tribună de la zece dimineaţa la şase seara şi a văzut peste două sute de alţi băieţi de optsprezece ani îmbrăţişându-şi părinţii când îi alegea o echipă sau alta. Numele lui tot nu l-au strigat. Patinoarul s-a golit, Amat a rămas pe loc, amicul lui Lev n-a mai venit.

Amat l-a sunat pe Lev şi a plâns la telefon, dar lui Lev n-a părut să-i pese. „Dă-i încolo, da? Americani, nu se pricep la afaceri! Am un prieten în Rusia! Te bagă acolo într-o echipă, da? O să facem mai mulţi bani decât ăia din..." Lev a continuat să vorbească, dar Amat nu îi mai percepea cuvintele decât ca pe un bâzâit. Adică asta a fost tot? Apoi s-a prefăcut că e proastă legătura şi a închis.

Când s-a întors la hotel, bărbatul în costum îl aştepta în hol. I-a strâns mâna lui Amat şi i-a zâmbit cu francheţe: *„I'm sorry it didn't work out, kid. We really liked you, but we just don't do business the way your uncle wants, okey? Go home, work hard, ask Peter to get you a real agent and come back next year. Alright?"*[10] Amat a întrebat atunci

[10] „Îmi pare rău că n-a eşit treaba puştiule! Ne-a plăcut mult de tine, dar noi nu facem afaceri cum vrea unchiul tău, OK? Mergi acasă, dă-ţi

bâlbâindu-se: *„What... what do you mean... uncle? What uncle? What business?”*[11] Bărbatul în costum nu i-a răspuns, ci l-a bătut prieteneşte pe umăr şi a plecat. Amat l-a sunat pe Lev din nou şi a urlat: „CE DRACU’ AI FĂCUT?” Vocea lui Lev s-a înăsprit atunci: „Cine te crezi, Amat? Urli la mine după tot ce-am făcut pentru tine, da? Crezi că plătesc bilete de avion şi hotel fără s-aştept nimic? Nu-ţi iau comision, ca orice agent, iau bani doar de la clubul care te angajează! Americanii ăia se cred mai şmecheri decât noi, da? Nu vor să negocieze, te vor pe degeaba! Ascultă, tovarăşii mei din Rusia..!”

Amat a dat cu telefonul de pământ de a crăpat. A trebuit să folosească telefonul de la recepţie ca să sune acasă şi s-o roage pe maică-sa să-i trimită bani de avion. Fatima a fost nevoită să împrumute de la vecini, iar Amat s-a urât pentru asta. A băut şi a plâns în camera de hotel toată noaptea. A băut, a băut, a băut. Dimineaţa devreme cineva a bătut la uşă. Amat era încă îngrozitor de beat când a deschis. Bărbatul în costum, cu valize în mâini, a făcut doi paşi înapoi când l-a izbit mirosul de alcool. Amat a deschis gura să explice ceva, dar era prea târziu. Peter îl sunase din nou pe bărbat şi îl rugase să-i mai dea o şansă lui Amat, să-l ajute să ajungă în taberele de cantonament pentru jucătorii de pe lista de recrutare care încă nu fuseseră selecţionaţi de cluburi. Dar bărbatul nu mai era dispus să facă nimic. Nu acum. Nu aşa. A oftat şi i-a zis lui Amat: *„Tell Peter I did what I could. I hope you can get yourself*

---

silinţa, roagă-l pe Peter să-ţi găsească un agent adevărat şi întoarce-te la anul. Bine?” (în engl. în orig.).

[11] „Ce... ce vrei să spui cu... unchi? Ce unchi? Ce afaceri??“ (în engl. în orig.).

together, kid. Peter says you're the best he's ever seen. Don't turn him into a liar."[12]

Apoi bărbatul a plecat. Amat a rămas. Totul s-a terminat atât de repede. A luat un avion, apoi un tren şi un autobuz până acasă, s-a închis în apartament, în Groapa, şi a izbit maşina de spălat vase cât de tare a putut, până când a simţit că-i cade piciorul din os. A doua zi dimineaţa era îngrozitor de umflat şi n-a mai putut alerga luni de zile.

Şi-acum? Ce se-ntâmplă acum?

Când Björnstad a început cantonamentul în presezon, Bobo l-a sunat pe Amat de câteva ori pe zi. Amat nu i-a răspuns, ci doar i-a trimis mesaje să-i spună că s-a accidentat. După o săptămână, Bobo a sunat de doar două ori pe zi, nu de trei ca înainte, apoi o dată în loc de două şi, în cele din urmă, deloc. Tăcerea a cuprins apartamentul din Groapa. Amat dormea toată ziua şi ieşea noaptea. Containerul de reciclat sticle de la camera de sortare a deşeurilor se umplea tot mai repede, filele din calendar cădeau la întâmplare şi Amat a pierdut toată vara.

N-a mai alergat până în noaptea în care maică-sa era afară, singură în furtună. Trupul a rezistat, picioarele l-au dus până acolo. A doua zi a alergat din nou în pădure, până a vomitat. Sâmbătă dimineaţa devreme, îşi face în cele din urmă curaj şi îi trimite un sms lui Bobo. Doar patru cuvinte: „Am nevoie de ajutor." Bobo îi răspunde cu doar două: „Unde eşti?"

---

[12] „Spune-i lui Peter că am făcut tot ce-am putut. Sper să te-aduni, puştiule! Peter zice că eşti cel mai bun din câți a văzut vreodată. Nu face din el un mincinos!" (în engl. în orig.).

Când frunzele uscate trosnesc în luminiş sub adidaşii numărul patruzeci şi opt ai uriaşului prieten, Amat îl aşteaptă cu mii de scuze pregătite, dar nu e nevoie să zică nimic. Zâmbetul lui Bobo îi spune că prietenul a uitat deja.

— Nu l-ai văzut cumva pe amicul meu Amat? Arată ca tine, minus vreo cincisprezece kile!

Amat se ciupeşte autoironie de burtă.

— Am fost în America şi am învăţat să mănânc micul dejun ca tine!

— Înalt cât un boschet ai fost tu mereu, da' acum eşti lat cât patru, ce naiba! râde Bobo.

— Eu sunt gras, tu eşti pocit! Doar că eu pot să slăbesc!

— Tu eşti iute, eu puternic, vezi să nu-ţi rupi vreun os din greşeală!

— Două sute de kile dacă aş cântări şi tot nu m-ai prinde, elefantu' naibii!

Bobo râde în hohote.

— Ne-a fost dor de tine la antrenamente, amice!

Amat încuviinţează, cu privirea în pământ.

— *Sorry* că nu ţi-am răspuns la telefon. Am fost... ştii... un bou în ultimul timp.

Bobo îşi întinde ceafa până îi trosneşte.

— Lasă... Ce facem, alergăm sau pălăvrăgim?

Atât de uşor e să te primească înapoi un prieten ca Bobo. Cel mai bun prieten. Aleargă împreună, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos. Amat vomită primul, apoi şi Bobo, căci nu mai e nici el tocmai în formă de când e antrenor secund, iar când era jucător oricum nu avea cine ştie ce condiţie fizică. Dar continuă să alerge în susul şi-n josul dealului de încă zece ori. Când se împleticesc spre casă, Bobo mai vomită o dată în şanţul de la şosea.

— Lupini, gâfâie el după ce termină.

— Ce? geme Amat întins pe jos, atât de epuizat, încât n-are vlagă să-l aştepte pe Bobo în picioare.

Bobo repetă cuvântul, arătând spre florile liliachii pe care tocmai şi-a decartat micul dejun.

— Lupini. Îi plăceau mamei. Da' nu e voie să ne placă, fiindcă sunt o din-aia, „specie invazivă".

Amat îşi rezumă toate sentimentele la un:

— Ce...?

Bobo pare iritat şi asta nu se întâmplă des:

— Lupini, am zis! Mama zicea că sunt frumoase, da' o vecină, o tipă care lucrează la prefectură, a zis că sunt ca buruienile. Cică ăia de la spaţii verzi încearcă să le distrugă, ca „să nu intre în concurenţă cu specule locale" sau ceva de genul ăsta. Da' n-ai cum să le stârpeşti, cică ies la loc. Sunt al dracu' de puternice.

Amat râde stors.

— Băi, serios, ce-ai fumat?

Bobo se îndreaptă de şale. Îşi apucă prietenul mult mai scund şi de două ori mai slab şi îl ridică în picioare dintr-o singură mişcare.

— Sunt ca tine.

Amat zâmbeşte fără să priceapă.

— Cine, mă?

— Lupinii. Sunt ca tine. Şi tu ai crescut în şanţ şi nimic nu te poate opri.

Apoi nu mai zic nimic până în faţa blocului. Amat se ruşinează când îşi dă seama că aşteaptă ca Bobo să-l întrebe dacă vrea să vină să se antreneze cu echipa azi. Bobo se ruşinează că nu poate să-i zică. Nu-şi doreşte nimic mai mult pe lume, dar cu Zackell nu merge aşa. Dacă vrea să joace, Amat trebuie să se ducă singur la patinoar şi să-i ceară voie. Amat ştie şi el asta în adâncul sufletului.

— Vrei să alergăm iar mâine? întreabă el.

— Absolut! încuviinţează Bobo.

Se îmbrăţişează fugar şi Amat se uită lung după uriaşul care îşi târşâie epuizat picioarele spre casă. Speră ca Bobo să devină tată cândva, fiindcă e ca făcut pentru asta: o inimă mare şi memorie scurtă.

Amat urcă în casă şi rămâne cu telefonul în mână şi numărul lui Zackell pe ecran. Dar îi e prea ruşine de kilogramele în plus, îi e prea teamă să se ducă la antrenament şi să fie încet şi prost, aşa că nu o sună. Îşi pune pantofii la loc şi iese iar afară, căci un alt clişeu pe care şi-l aminteşte din vestiare zice aşa: „Dacă vrei să reuşeşti ce n-a reuşit nimeni, trebuie să faci ceva ce nimeni altcineva nu vrea să facă." Obişnuia să râdă dispreţuitor când auzea cuvintele astea, dar acum şi le repetă în minte chinuit tot drumul până în vârful dealului. Sus, în luminiş, după ce stomacul i se opreşte din convulsii, că de vomitat nu mai are ce să vomite, ridică privirea şi se uită spre patinoar. De acolo, de sus, vede exact cât de lung e drumul înapoi la tot ce a visat. Zece luni până la următoarea recrutare a Ligii Naţionale de Hochei şi doar o zi pe care ştie sigur că o poate influenţa.

Ziua de azi.

35
ASCUNZĂTORI

Matteo pedalează spre casă şi se aşază în faţa computerului. Porneşte jocul şi se concentrează intens pe fiecare mişcare cu arma pe ecran, aşa cum se face când vrei să te forţezi să uiţi. Aude încă vocea soră-sii atât de limpede: „Fereşte-te de ei, de hocheişti!" A

fost cel mai important sfat pe care i l-a dat, chiar în prima zi de şcoală, când avea şase ani. Ştia că aveau să se ia de el, fiindcă era mic, şi slab, şi altfel. Ştia că Matteo n-avea cum să se apere, că nu putea face nimic, aşa că a încercat să-l înveţe tot ce i-a stat în putere, ca să-l ajute să treacă prin şcoală cât de cât nevătămat – unde erau ascunzătorile, care profesori te lăsau să stai în clasă în timpul pauzelor, care era cel mai sigur drum spre casă. „De-acum şi până în ultimul an de liceu sunt doar treisprezece ani. Dacă reuşeşti să rezişti ăştia treisprezece ani, pe urmă eşti liber, putem să plecăm în lume!" i-a zis ea în noaptea de dinainte de prima lui zi de şcoală. „Fereşte-te de hocheişti şi atât!"

Matteo îşi iubea sora şi avea încredere în ea, aşa că a ascultat-o. S-a ţinut departe de ei. Ea însă nu.

36
MUŞCHI

Peter se trezeşte devreme sâmbătă dimineaţă. A fost ger peste noapte şi, dincolo de fereastră, grădina e acoperită de o pătură albă, încă neatinsă. Două zile după furtună şi o zi până la înmormântare. Mintea îi e atât de apăsată de tristeţe după moartea Ramonei, dar inima atât de uşoară de bucurie că Maya e din nou acasă, încât picioarele i se împiedică unul de celălalt, incapabile să decidă dacă vor să se târască sau să danseze. Duce pick-upul în bucătărie, pune un disc vechi şi coace o pâine bună de tot, singur, înainte să se trezească restul familiei. Pentru foarte, foarte scurtă vreme se lasă amăgit de şarada normalităţii.

Apoi iese să ducă gunoiul şi, de îndată ce deschide uşa, vede iar ce a lăsat furtuna în urmă: ferestre cu ramele rupte la vecini, garduri rupte, o uşă de magazie smulsă din ţâţâni, de parcă ar fi

fost o foaie de hârtie dintr-un caiet cu arc şi, peste tot, gunoaie, gunoaie, gunoaie. Peter găseşte pubela lor la câteva sute de metri mai jos, pe stradă, şi abia după ce reuşeşte s-o târască înapoi în faţa casei, vede maşina americană parcată peste drum. Aceeaşi maşină ca şi ieri. Bărbatul de la volan are şapcă, ochelari de soare şi umerii prea laţi pentru scaun. „Nu e musculos, e doar plin de muşchi", obişnuia să spună fostul antrenor al lui Peter despre jucătorii cei mai periculoşi din echipa adversă, „genul ăsta de corp nu-l faci la sală, ci cărând lemne din pădure toată vara şi mergând prin nămeţi până la toaleta din fundul curţii toată iarna!' Bărbatul îl studiază pe Peter, dar nu se mişcă. Portiera locului de lângă şofer se deschide şi coboară un alt bărbat, mai în vârstă şi mult mai gras decât primul, îmbrăcat într-o geacă de piele jerpelită, cu un lanţ de aur gros la vedere pe un pulover tricotat. Trupul lui Peter se încordează involuntar. Lui Lev nu-i scapă asta, ştie ce efect are asupra oamenilor. Poate că Peter nu mai e la curent cu toate zvonurile, dar de individul ăsta a auzit. Lev se apropie încet, îl lasă pe Peter să aştepte până să-l privească drept în ochi, zâmbeşte aşa cum zâmbeşte cineva care-şi permite când are cu el pe cineva ca bărbatul rămas în maşină.

— Peter Andersson? Lev mă cheamă, sunt...

— Ştiu cine eşti, îl întrerupe Peter ceva mai dur decât intenţiona şi sperând că nu i se aude în voce cum îi bubuie pulsul.

— Zău? zâmbeşte Lev.

— Cu ce pot să te-ajut? se aude Peter spunând înainte să apuce să-şi ţină limba.

Lev zâmbeşte încă şi mai larg şi se apropie un pic mai mult decât ar prefera Peter să se apropie cineva de el.

— Vreau să zic mulţumesc! Ai sunat prieteni, da? Pentru Amat, la recrutarea LNH! spune el şi îi întinde mâna.

Peter i-o strânge în silă, iar Lev i-o ţine mai mult şi mai strâns decât i se pare lui Peter suportabil.

— Pentru puţin, murmură Peter şi îşi trage braţul mai brusc decât ar vrea.

Lev rămâne pe loc lângă el, mult prea aproape de Peter, şi spune pe un ton uşor batjocoritor:

— Nu, nu, hai, nu fi modest! Marele Peter Andersson! Nume important acolo, da? Toată lumea era impresionată, mamă, ce impresionată, că Amat te cunoaşte! Foarte, foarte impresionaţi toţi! Păcat că n-a ajutat la nimic, da?

Peter îşi muşcă obrajii. Îşi aminteşte telefonul de după, când vechii lui prieteni şi contactele din LNH l-au întrebat cine e tâmpitul de „unchi" care sună peste tot, se prezintă drept „agentul" lui Amat şi vrea bani la negru ca să-l lase pe Amat să semneze cu cluburile care ar fi vrut să-l recruteze.

— Da, mare păcat, încuviinţează Peter sec.

Simte răsuflarea bărbatului, ar vrea să-l împingă cât colo, dar n-are curaj. Lev îl priveşte iscoditor, apoi izbucneşte satisfăcut în râs, face un pas înapoi şi ridică împăciuitor braţele.

— Ei, să lăsăm, da? Aşa se zice? Da? Să lăsăm pe Amat! Cu tine vreau să vorbesc. Te-am văzut ieri cu Teemu la Blană de Urs. Am o... cum se zice? O „chestiune delicată" de discutat. Nu pot să vorbesc cu Teemu că el e... mda... ştii tu, da?

— Nu, nu-nţeleg nimic, spune Peter pe un ton suficient de iritat cât să ascundă faptul că e speriat.

Sprâncenele lui Lev zvâcnesc scurt. E aproape amuzat.

— Teemu e violent. Tu eşti diplomat. De-aia vin la tine, da?

— Şi tu? Tu ce fel de om eşti? întreabă Peter, trăgând cu ochiul spre bărbatul din maşină.

Lev râde cu poftă.

— Pot să fiu şi, şi, Peter, dar prefer ca tine, da? Nu mai suntem tineri. Trebuie să mă scol noaptea să mă piş, sunt prea bătrân să mă mai bat, ştii? Ramona îmi datora bani. Mulţi bani.

Apoi tace, de parcă Peter trebuia să-i răspundă ceva. E o capcană atât de evidentă şi lui Peter i se usucă gura aşa de tare, încât abia reuşeşte să-şi mişte limba:

— Şi ce-am eu de-a face cu asta?

Lev îşi întoarce palmele în sus şi ridică demonstrativ din umeri:

— Datoriile trebuie plătite, da?

— Cum? Ramona e moartă! răspunde Peter, dar îşi dă seama că Lev exact asta şi aştepta.

— Păi Blană de Urs poate fi vândută, da?

E o idee atât de absurdă, încât Peter nu se poate abţine să izbucnească:

— S-o vindem? Ai înne... cui să i-o vindem?

Lev zâmbeşte călduros, dar se vede că e un zâmbet forţat.

— Mie. O iau eu şi gata cu datoriile. Toată lumea câştigă. Da?

Lui Peter îi cade falca un centimetru, doi, lăsându-i gura deschisă cât să-i scape un:

— Pa... pardon?

Lev zâmbeşte cu ceva mai puţină răbdare.

— Iau eu Blană de Urs. Nicio datorie, nicio problemă! Am mai ţinut crâşmă.

— Nu în... Björnstad. Aici n-ai avut cârciumă, nu ştii ce... începe Peter.

— Beţivii sunt la fel peste tot, da? M-ajuţi?

Nu sună a întrebare. Peter e mai mult furios acum decât speriat.

— Să te-ajut? Cu ce? Chiar poţi să... de unde să ştiu eu... Poţi să demonstrezi că Ramona îţi datora bani?

Lev încă zâmbeşte, dar buzele i se încordează şi dinţii sunt tot mai încleştaţi pe cuvinte:

— Am semnat hârtii. Dar pentru ăştia ca tine n-are importanţă, da?

— Ăştia ca... mine?

— Legi, reguli, contracte au valoare doar pentru ăştia ca tine, da? Jocul vostru, regulile voastre? Poate nu l-ai ajutat pe Amat, poate e... invers? Poate nu l-au luat din cauza ta?

Peter e atât de şocat de acuzaţia venită din senin, încât uită despre ce vorbeau, dar mai ales uită cu cine vorbeşte:

— Ai trimis un... un... un nenorocit de GANGSTER la recrutare, ai cerut bani la negru de la cluburi din Liga Naţională de Hochei! Credeai c-o să-ţi meargă?

Picioarele lui Lev nu se mişcă, dar se apleacă spre Peter alţi câţiva centimetri.

— Eu vreau bani de la club. Tu vrei bani de la Amat. Asta-i diferenţa, da?

— Nu vreau nimic de la Amat!

Lev pufneşte dispreţuitor.

— Aveţi o zicală aici, am învăţat-o când am venit, îmi place mult: „Mereu cu mâna în buzunar", aşa se zice? Cineva generos, gata mereu să-i ajute pe alţii, da?

— Tu n-ai mâna în buzunarul tău, ci în al lui Amat! scrâşneşte Peter, dar face o jumătate de pas înapoi în acelaşi timp.

— Şi tu, Peter? Dacă nu vrei banii băiatului, ce cauţi în buzunarul lui? îl ia Lev peste picior.

— Am încercat să-l ajut!

— Cum ai ajutat şi alţi băieţi din Groapa? Sau? Că n-ajuţi doar băieţii buni la hochei, sper. Ciudată coincidenţă, da? Ăştia ca tine mereu vor să facă fapte bune când băieţii săraci pot s-aducă vreun

câştig. Eu nu sunt un băiat, Peter. Vreau doar ce mi se cuvine: dă-mi Blană de Urs şi uit de datoria Ramonei, da? Sau poate nu cu tine trebuie să vorbesc? Să vorbesc cu nevasta ta?

Peter nu va fi niciodată în stare să explice ce s-a întâmplat atunci în sufletul lui, dar explodează pur şi simplu:

— CE DRACU' ÎNDRUGI!? urlă el necontrolat şi, spre propria-i uluire, dar şi a lui Lev, îl împinge pe grăsan cu ambele mâini, făcându-l să se dea doi paşi înapoi, gata să cadă.

Durează doar o secundă, dar Peter ar putea povesti ce s-a întâmplat în fiecare fracţiune a ei: tânărul din maşină se repede afară. Ţine o mână în buzunarul de la piept. Peter apucă să ghicească de un număr de ori neverosimil de mare ce anume are în buzunar. Apucă să-şi acopere faţa cu mâinile, dar nu e nevoie. Lev îşi regăseşte echilibrul şi ridică două degete spre bărbatul din spatele lui, care se opreşte la mijlocul gestului. Lev îşi îndreaptă geaca de piele ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi se întoarce spre Peter:

— E avocată, da? Am contract cu Ramona. Am... cum se zice, legea de partea mea. Da poate îmi trebuie avocat?

— N-ai decât să-ţi iei câţi avocaţi vrei, dar de familia mea nu te-atingi, ai priceput? Blană de Urs n-o să fie a ta în veci, oamenii de-aici n-o să... mai spune Peter, dar îşi muşcă buzele.

Cuvintele i-au scăpat, mânate de furia care îi înceţoşează raţiunea. Pulsul îi tună în timpane.

Lev aşteaptă să tacă Peter şi zâmbeşte din nou, aparent nepăsător:

— Mai gândeşte-te, da? Mă-ntorc! Nu, stai! Revin, aşa se zice, da? Revin!

Se uită lung spre casa lui Peter. La etaj se aprinde o lumină, Mira şi copiii se mişcă în camere, încă buimaci de somn. Peter tremură

din tot trupul, dar n-are timp să-i mai răspundă nimic. Lev s-a urcat deja în maşina americană, bărbatul de la volan porneşte fără grabă. Imediat ce dispar în depărtare, Peter îşi scoate telefonul, dar nu ştie pe cine să sune. Cu pumnii strânşi şi mintea golită, îl sună în cele din urmă pe Teemu.

* * *

Nu sună la poliţie, nu-şi sună prietenii. Ci pe Teemu. Atât de strâns legate sunt toţi şi toate în Björnstad în toamna asta.

* * *

Maya se rostogoleşte din pat, îşi trage pe ea un hanorac verde şi coboară la parter încă năucă. În hol, la un birou improvizat, maică-sa, de-abia trezită şi ea, e deja într-o videoconferinţă cu un client sau un angajat. Furtuna i-a întors toată firma cu susul în jos. Exact ce-i trebuia, îşi zice Maya, şi mai mult stres. Îşi sărută mama pe creştet când trece pe lângă ea, iar mama îi dezmiardă obrazul. În bucătărie, Leo e cu capul atât de adânc în frigider, de parcă ar căuta vrăjitoare şi lei dincolo de el. Toată casa miroase a pâine proaspăt coaptă.

— Cine a făcut pâine? întreabă Maya mirată.

— Tata, răspunde Leo ca şi cum nu e deloc cel mai bizar lucru pe care-l putea spune.

— Tata...? repetă Maya.

— Îhm. Face pâine. Zici că-i obsedat! îi răspunde frăţiorul.

Maya aruncă o privire pe fereastră şi îl vede pe Peter lângă cutia de scrisori. O maşină se opreşte pe stradă şi din ea coboară un bărbat pe care Maya îl recunoaşte, dar i se pare ciudat să-l vadă în compania lui taică-su.

— E... Teemu? izbucneşte ea.

— Îhm, confirmă Leo după ce se uită scurt pe geam, apoi se întoarce la explorat frigiderul.

— Cu... tata?

— Îhm. Sunt amici, cred.

Maya se holbează la Leo, apoi pe fereastră, apoi iar la Leo.

— Băi, *sorry,* da' cât am DORMIT?

* * *

Teemu se dă jos din maşină, se uită de jur-împrejur, nu ca şi cum ar căuta, ci ca şi cum ar memora ceva.

— Deci, a fost Lev aici? zice el, trecând direct la subiect. Peter ţine două căni cu cafea în mâini. Îi întinde una lui Teemu, spălată de atâtea ori, încât ursul verde de pe ea abia se mai vede. Teemu o ia, dând din cap recunoscător.

— A zis că Ramona îi datorează bani. Nu ştiu cât, dar ar trebui să putem plăti dacă...

Teemu clatină din cap. Nu mânios, doar rece.

— Nu bani vrea. Vrea cârciuma. A încercat s-o cumpere de la ea când era încă în viaţă. Lev face multe rahaturi, ştii, rahaturi despre care nu vrei s-auzi. Are nevoie de o faţadă legală şi niciuna nu-i mai bună decât o cârciumă.

— De ce a luat Ramona bani tocmai de la EL? întreabă Peter, regretând pe loc tonul acuzator.

Teemu oftează cu privirea în cafea.

— Unul dintre băieţii mei a ajuns la închisoare primăvara trecută. Maică-sa n-a mai putut plăti creditul pentru casă şi facturile, aşa că Ramona mi-a dat pentru ei tot ce era în Puşculiţa. N-am ştiut că...

Îşi bea cafeaua. Nu mai zice nimic. E prima dată, din câte îşi aminteşte Peter, când îl vede pe Teemu ruşinat.

— A pus ea bani de la ea?

— Da.

— De ce a ajuns la închisoare amicul tău? întreabă Peter.

— Vătămare corporală, vine răspunsul.

E rândul lui Peter să se ruşineze. Mai nou se pare că numai cu dintr-ăştia socializează.

— Ce facem cu Lev? oftează el.

— Tu nu faci nimic. Muntenii nu-s oameni cu care să te pui, crede-mă!

Peter se miră singur de înfocarea cu care răspunde:

— Adică să-l las să vină aici şi să-mi ameninţe familia? Să pună mâna pe Blană de Urs? Ramona n-ar fi...

Teemu îl concediază cu un gest scurt.

— Mă ocup eu de Lev.

— Parc-ai zis că...

Teemu îşi termină cafeaua şi îi dă cana.

— Am zis că nu sunt oameni cu care să te pui TU!

Peter îşi caută cuvintele, dar îşi dă brusc seama ce a iscat cu întâlnirea de mai devreme.

— Bine. Să fii atent şi să nu faci sca...

— EU să nu fiu atent? spune Teemu teatral, de parcă Peter tocmai l-a jignit.

Peter oftează adânc şi e cât pe ce să-şi tragă una cu cănile de cafea încercând să se ia cu mâinile de cap.

— Bine, bine. Ne vedem mâine la înmormântare atunci? Cu o oră înainte, cum am stabilit cu preotul?

Teemu încuviinţează şi îi promite că va fi acolo. Peter nu-l mai întreabă nimic şi va regreta mai târziu. Când pleacă spre casă, Teemu strigă după el curios:

— Auzi, cu ce te-a enervat Lev aşa de rău?

— Enervat? mormăie Peter.

Teemu zâmbeşte cu toată gura.

— Te dai tu calm, da' vezi negru în faţa ochilor. Nu-ţi pasă ţie chiar aşa de mult de Blană de Urs. Ce ţi-a zis ăla?

Peter răsuflă calm, dar cănile îi tremură în mâini. Fără nicio tragere de inimă, recunoaşte:

— A... a zis de Mira.

Teemu râde încet, triumfător, mai mult decât îi prieşte lui Peter să-l audă. Apoi huliganul îi zice fostului director tehnic de club:

— N-ar zice nimeni, domnule Perfect, totuşi ai şi tu oleacă de vână în tine!

37
CATÂRI

Johnny cască şi se uită iritat la ceas. E în faţa casei şi înjură lumina răsăritului, căci colegul de serviciu care i-a promis că-l duce în Björnstad să-şi ia microbuzul întârzie. Ted şi-a făcut deja geanta cu echipamentul şi aşteaptă în hol, în timp ce Tobias nici măcar nu s-a trezit, bineînţeles. Tess îl ajută pe Ture să-şi pună patinele în geantă, îi umple buzunarele exterioare ale genţii cu biscuiţi şi cutii cu suc şi îl obligă să-i promită că nu le deschide decât după antrenament. Ture va trebui să aştepte în patinoar câteva ore până termină fraţii lui mai mari antrenamentul şi Tess antrenamentul cu cei mai mici patinatori artistici din Hed. Aşa e când eşti parte dintr-o familie care trăieşte mai mult pe gheaţă decât pe uscat.

— Aveţi tot ce vă trebuie? Au sunat de la muncă, trebuie să... spune mama în spatele ei.

Tess o priveşte îngrijorată.

— Pari obosită moartă, mamă. Nu mai bine stai acasă?

— Avem mulţi bolnavi. Unii colegi au rămas acasă să strângă după furtună, trebuie să mă...

— În seara asta trebuie să dormi, mamă, promite-mi!

Mama îi şopteşte:

— Îţi promit, iubito! Ai grijă de fraţii tăi... ştii ce se întâmplă când ajung în Björnstad uneori...

— Nu-ţi face griji, mamă! E doar antrenament.

— Sigur, sigur, „doar”... Iartă-mă, nu-i responsabilitatea ta, iubito! Tu n-ar trebui să... Of, Doamne, n-ar trebui să ai grijă decât de tine! Nici măcar nu te-am întrebat cum a fost lucrarea la matematică.

— Am răspuns corect la toate.

— Normal că ai răspuns corect. Incredibil! Nu cred c-am răspuns vreodată corect la toate întrebările într-o lucrare de control în viaţa mea. Eşti sigură că eşti fiică-mea?

Gluma e veche, dar râsul lui Tess e sincer de fiecare dată. Familia chiar n-o merită pe fata asta, se gândeşte Hannah. Are note mari la toate materiile, nu face niciodată probleme, are grijă de fraţii mai mici. Când era mică nici măcar nu-şi murdărea hainele – singurul copil pe care Hannah l-a cunoscut vreodată care era în stare să se ducă la şcoală în haine albe şi să le aducă acasă în aceeaşi culoare. Când alţi copii se căţărau în copaci şi se hârjoneau în noroi şi băltoace, Tess stătea acasă şi citea. Până şi părul ei era mereu perfect pieptănat, spre deosebire de al maică-sii, care arăta ca şi cum cineva trecuse o cârpă printr-o maşină de tocat hârtie.

— Mă bucur că te faci mare, dar urăsc că te faci mare, şopteşte mama.

— Nu te mai prosti! zâmbeşte fiica.

— N-ar trebui să... ştii... să iei mereu totul în serios. Ar trebui să mergi la petreceri, să cunoşti băieţi şi...

— Băieţi? Din Hed? Trebuie să le studiezi tot arborele genealogic cu trei luni înainte să-ţi faci curaj să ieşi cu vreunul în oraş, pufneşte Tess.

— Nu te prosti! zâmbeşte mama.

— Serios! Toţi băieţii de pe-aici sunt aşa de imaturi! insistă Tess.

Chiar atunci, Tobias urlă de se-aude în toată casa, fiindcă Ture şi Ted au intrat în dormitorul lui şi l-au trezit cu pistoalele cu apă. La care Tess ridică din umeri spre maică-sa, ca şi cum ar spune „Zi că n-am dreptate!", dar Hannah nu bagă de seamă, fiindcă tocmai a văzut ceva pe fereastră.

— Ce dra... începe ea.

— CE DRACU'??? completează Johnny din grădină.

Pe stradă, microbuzul lor se apropie în viteză. Hannah şi Tess apucă să iasă pe treptele de la intrare când maşina frânează brusc, derapând lângă gard, şi din ea coboară o adolescentă de optsprezece ani, sărită de pe fix.

— ANA? strigă Hannah, atât de fericită, încât Tess nu ştie ce să creadă.

— Ce dracu'? se miră Johnny din nou.

Hannah se aruncă de gâtul fetei, apoi le-o prezintă:

— Ea e Ana! Ea m-a ajutat în pădure atunci, pe furtună!

Chipul lui Johnny se îmblânzeşte:

— Aaa! Îl ştiu pe taică-tu. Ce mai face?

Ana nu răspunde, îi aruncă doar cheile microbuzului.

— Am zis să v-aduc maşina, că grădina noastră nu-i parcare. Am verificat motorul azi-dimineaţă. Ar trebui s-o duci la service, că...

— BINE! MERSI! o întrerupe Johnny, atât de jignit, încât pe Hannah o buşeşte râsul.

— Intră, Ana! Cafea?

Dar Ana se uită cu coada ochiului spre Tess şi îi vede căutătura circumspectă – fetelor ca ea nu le plac niciodată fetele ca Ana. Aşa că răspunde scurt:

— Nu, trebuie să mă-ntorc la câini.

— Te putem... duce noi cu maşina. Stai doar să-i iau pe băieţi, spune Johnny politicos, deşi încă puţin ofensat.

— E OK, o s-alerg, zice Ana.

— S-alergi? Până-n Björnstad? se miră Johnny.

— Nu-i chiar aşa de departe. Oricum trebuie să-mi antrenez genunchiul accidentat, spune ea.

— Ce-ai păţit la genunchi? întreabă Hannah.

— M-am lovit.

— În ce?

— În ţeasta unuia.

— Ce-ai zis? izbucneşte Johnny.

— Era giga enervant, a căutat-o cu lumânarea, gen! se apără Ana.

Hannah izbucneşte din nou în râs, o îmbrăţişează iar pe Ana şi insistă că trebuie să vină să ia cina cu ei în vreo seară. Ana promite cu jumătate de gură, trăgând din nou cu ochiul spre Tess, care e cu un an mai mică, are pantaloni albi şi un păr care arată de parcă e dintr-un desen animat. Ana poartă o pereche de blugi atât de uzaţi, încât abia dacă se mai pot numi pantaloni şi nu s-a spălat de două

zile. Se simte ca o vagaboandă la castel. Aşa că se întoarce pe călcâie şi o întinde de-acolo cât de repede poate.

Hannah se uită lung după ea şi Tess se uită lung la maică-sa. Aşa o fiică i-ar fi trebuit.

* * *

Bobo bate la uşa lui Zackell. Antrenoarea seniorilor deschide, învăluită într-un nor de fum de ţigară şi îmbrăcată într-un halat de casă atât de murdar, încât poalele nici măcar nu mai flutură când Zackell se mişcă. În bucătărie, pe trei ecrane sunt trei meciuri de hochei diferite, iar masa e acoperită cu blocnotesuri. Bobo n-a cunoscut niciodată un om care să ştie mai mult despre un sport şi mai puţin despre cei care-l joacă decât Zackell. Când l-a numit antrenor secund, i-a zis clar ce se aşteaptă de la el: „Aia cu oameni, vorbit cu ei, toate chestiile alea." Pe ea o interesează doar hocheiul.

— M-a sunat Amat de dimineaţă. Am fost la alergat cu el prin pădure. Cred că vrea să se-ntoarcă la antrenament... începe Bobo.

— Cât cântăreşte? întreabă Zackell, fără urmă de emoţie.

— Prea mult, recunoaşte Bobo.

— A vomitat?

— Ca un porc.

Zackell dă scurt din cap, fumează, apoi, brusc, pare mirată.

— Da?

— Da... ce? întreabă Bobo.

— Mai ai ceva să-mi zici? întreabă ea.

— Nu, nu, atât aveam, voiam doar să...

— Bun aşa! Am auzit că tot clubul din Hed o să se antreneze în patinoarul nostru, aşa că vreau să pui antrenamentul nostru seara, ultima sesiune din orar.

— Ultima? N-o să le convină deloc băieţilor să se antreneze aşa de târziu... începe Bobo.

Dar îşi dă seama că exact asta şi vrea Zackell – nu vrea jucători bine dispuşi. Una dintre primele întrebări pe care antrenoarea le pune jucătorilor nou-veniţi în echipă este: „Vrei să te distrezi sau vrei să câştigi?"

— Ne vedem diseară! spune Zackell şi dă să-i închidă uşa în nas.

Bobo zice repede:

— N-ai putea să-l suni tu pe Amat? Îi e ruşine! Cred că n-are curaj să te sune şi eu i-am...

Zackell îl priveşte de parcă i-a pus întrebarea cu cuvintele de la coadă la cap:

— Să-l sun?

— Da, deci... ştiu că nu crezi în *motivarea* jucătorilor, mi-ai zis, da, fiecare trebuie să se mobilizeze singur. Cum era aia cu catârii? Poţi să duci un catâr la apă, dar nu poţi să-l obligi să bea. Am priceput. Da Amat e... e Amat, na! Tot ce-i trebuie e un pic de încurajare... de-aia zic că dacă ai putea...

Zackell fumează tăcută, de parcă aşteaptă ca Bobo să mai adauge ceva. Bobo a rămas cu gura deschisă, dar tace. Cu un „noi" apăsat, Zackell îl lămureşte cu toată răbdarea de care e în stare:

— *Noi* nu antrenăm jucători. *Noi* antrenăm echipe. Amat n-are nevoie să ne-arate că-i în stare să joace hochei, are nevoie să ne demonstreze că nu-i prost. Fiindcă putem câştiga cu jucători mediocri, dar inteligenţi, dar niciodată cu jucători strălucitori, dar proşti. Jucătorii inteligenţi pot face şi prostii uneori, dar jucătorii proşti nu pot face niciodată lucruri inteligente.

— Eu... n-am... geme Bobo, căci îl apucă durerea de cap când Zackell vorbeşte aşa.

— Oricine poate învăţa să fie un idiot, dar un idiot nu poate învăţa nimic, rezumă Zackell, într-una dintre rarele ei încercări de a vorbi cât de cât pedagogic.

— Amat nu-i un idiot, spune Bobo rănit.

Zackell îşi scutură scrumul în buzunarul halatului. Dacă ar fi fost curat, ar fi luat foc, cu siguranţă, dar e atât de ţeapăn de pete peste pete, încât a ajuns ignifug.

— Rămâne de văzut, zice ea. Mai întâi trebuie să vedem ce fel de catâr e.

Apoi Zackell închide uşa, fără să-i spună la revedere. Şi nici prin cap nu-i dă că e nepoliticoasă.

* * *

Microbuzul porneşte la a douăsprezecea încercare. Johnny bodogăneşte că sigur i-a făcut Ana ceva. Toţi copiii îşi pun genţile cu echipamentul în maşină, până şi Tobias e gata, şi pornesc spre Björnstad. Johnny bombăne tot drumul că nu stă scaunul cum trebuie şi că Ana i-a schimbat canalul la radio.

— Hai, tată, chiar trebuie s-ascultăm rock de moşi? întreabă Tess când Johnny găseşte în sfârşit canalul preferat.

Tess stă, bineînţeles, pe locul de lângă şofer, ca să nu se certe Tobias şi Ted pe el.

— Nu vorbi urât de Springsteen, că-i singurul din viaţa mea care nu mă cicăleşte! mormăie Johnny.

Tess oftează.

— Mare primadonă mai eşti când te-apucă!

Johnny dă muzica mai tare.

— Bruce mă-nţelege.

Tess îşi dă ochii peste cap şi se întoarce spre Ted.

— Ţi-ai făcut temele la engleză?

— Mhm, zice Ted.

— Poţi să-mi dai să citesc?

Băiatul scoate laptopul din geanta cu echipamentul pentru hochei. Împart toţi un laptop, ca să-şi poată face lecţiile în tribună, în timp ce aşteaptă să le vină rândul la antrenament.

— Îmi corectezi tu gramatica şi alte prostii pe-acolo? o roagă el.

— Trebuie să-nveţi să faci asta singur! îl ceartă soră-sa, dar îl ajută să-şi corecteze tema, fireşte.

Când se apropie de graniţa cu Björnstad, Johnny tuşeşte cu subînţeles. Ted, Tobias şi Tess, ca fraţi mai mari protectori, încep să facă zgomot, glume, să spună poante, ba chiar şi să cânte, ca să-i distragă lui Ture atenţia, să nu se uite pe geam şi să vadă ce era scris pe panoul de la intrarea în oraş şi să întrebe ce înseamnă.

O să audă cuvântul „târfă” azi oricum.

* * *

În bucătărie, Elisabeth Zackell îşi aprinde încă o ţigară. Apoi mănâncă, direct din oală, cartofi fierţi şi se uită la meciuri de hochei pe trei ecrane. Cei care o laudă ca antrenoare vorbesc adesea despre abilităţile ei de analiză şi gândire strategică, dar calitatea ei de bază este, de fapt, că se lasă foarte rar surprinsă. Asta are de-a face cu faptul că interpretează informaţia exact aşa cum e, nu cum i-ar plăcea să fie. A văzut mulţi antrenori dându-i prea multe şanse unui jucător şi altuia niciuna, doar bazat pe ceea ce cred ei că *se poate* întâmpla. Aceiaşi antrenori vorbesc despre

„intuiţie” şi „instinct”, dar singurul instinct care o preocupă pe Zackell vreodată e cel al foamei. Tot ce are de-a face cu hocheiul pentru ea e raţiune. De aceea poate concedia fără să ezite jucători din echipă, chiar dacă sunt oameni de treabă. Zackell n-are nevoie să se gândească dacă un jucător e bun sau nu, singurul lucru important pentru ea este să fie jucătorul *potrivit.*

Lumea zice că e „cinică”, dar Zackell nu pricepe cum altfel să câştige meciuri? Doar dorindu-şi victoria? Explicându-le jucătorilor prin argumente nepărtinitoare şi convingătoare sau cum? Zackell e convinsă că, de cele mai multe ori, rezultatele sezoanelor sunt decise înainte să înceapă meciurile. Echipele campioane au la bază formaţii bune de jucători, nu un antrenor care zbiară de pe banca tehnică la limita apoplexiei. În primăvară, când Björnstad era mai bun ca niciodată, ziarele au început să numească clubul „fabrică de talente”, iar pe Zackell „un geniu”. Antrenoarea îşi zice că ar fi putut măcar să aleagă – ori era meritul talentelor, ori al ei. Şi, de fapt, ce anume a făcut? Nu l-a transformat pe Amat într-un star, ci doar l-a lăsat să joace. Nu l-a învăţat să fie mai bun, ci doar l-a pus în situaţii în care să facă mai puţine greşeli. În oraş, oamenii bârfeau că îşi „testează” jucătorii, că-i supune la „experimente psihologice”, dar nu e adevărat, bineînţeles, încearcă doar să afle cu ce fel de catâri are de-a face, ca să ştie rapid despre care să nu-şi facă speranţe.

Aşa că, în ziua aceea, după ce Bobo a venit să-i spună despre Amat, Zackell fumează în bucătărie şi îşi ia notiţe cu trei ecrane în faţă. Poate că n-are la fel de multe sentimente ca alţii, dar nu e lipsită de empatie, înţelege că Bobo, cu inima lui mare, vrea binele tuturor jucătorilor, mai ales pe-al lui Amat. Dar, la urma urmelor, nu e datoria unui antrenor să educe oameni, indiferent cu câte pliante şi „valori de bază” frumos formulate îşi face reclamă un

club. Datoria unui antrenor e să câştige meciuri. Rezultatele nu se măsoară în sentimente, ci în scoruri. Aşa că, pe un ecran, Zackell se uită la meciurile lui Amat din sezonul trecut, iar pe celelalte două se uită la meciurile unor jucători din alte echipe, ca să compare. Obişnuia să facă asta pentru a înţelege jocul adversarilor şi a încerca să anticipeze care ar putea fi o problemă pentru Amat. Acum o face pentru a găsi jucătorul care să-l poată înlocui.

Poate că e cinic ce face, poate că e calcul la rece, dar antrenoarea interpretează doar informaţia pe care o are: Bobo e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Amat şi nimeni nu crede mai mult în prietenii săi decât Bobo. Dacă până şi el zice că Amat e atât de fragil încât are nevoie de un telefon de încurajare de la antrenor ca să mai vrea să joace hochei în loc să stea acasă şi să se îmbete, atunci e deja prea târziu. Zackell ştie că Bobo a venit la ea ca să-i dea prietenului său o ultimă şansă, dar tot ce a reuşit a fost să i-o răpească.

* * *

Când devii părinte, nu-ţi spune nimeni că e o capcană, că totul e ca o întrebare încuietoare, ca o glumă răutăcioasă, că nu eşti niciodată de ajuns şi nu poţi câştiga niciodată.

Johnny opreşte microbuzul în faţa patinoarului din Björnstad. Telefonul îi sună întruna. Colegii îl aşteaptă în pădure, dar el încă se gândeşte dacă să-i ducă pe copii înăuntru. Tess înţelege.

— E-n regulă, tată. Sunt doar nişte mucoşi tonţi ăia care au pus panoul. Ne descurcăm noi. O să am grijă de Tobias, să nu se ia la bătaie.

— Eşti sigură? Parcă nu e... nu ştiu... aş putea să mai stau oleacă... începe tatăl.

Tobias şi Ted îşi iau genţile din portbagaj. Sunt doi ani diferenţă între ei şi au aceiaşi părinţi, dar ar putea la fel de bine fi specii diferite. Johnny se teme că cere prea mult de la unul şi prea puţin de la celălalt. Astă-primăvară, când s-a dus la unul dintre meciurile lui Ted, i s-a spus, ca de obicei, de o sută de ori să stea jos, dar lui Johnny nu i-a păsat. Ted nu juca bine – mă rog, era cel mai bun de pe gheaţă, dar nu pe cât de bun *putea* fi. „Din cauza urlatului nu joacă bine", i-a zis Tess în cele din urmă. Johnny nu s-a prins, ca de obicei, ci s-a uitat urât la părinţii jucătorilor din echipa adversă şi a zis: „Da, da, păi urlă al dracu' de mult, da' Ted trebuie să-nveţe să ignore şi să presteze!" Tess a oftat încet şi i-a spus adevărul: „Tată, nu strigătele lor îl deranjează pe Ted. Ale tale!" Johnny nu s-a putut uita în ochii ei, ci a stat nemişcat în tribună, cu mâinile atât de adânc înfipte în buzunare, încât le-a găurit. Apoi a murmurat: „Strig la fel de mult şi când joacă Tobias, nu-i nimic..." Tess a dat din cap cu sinceritate şi a răspuns încet: „Ba nu! Ştii şi tu că nu!"

Johnny a stat aşezat tot restul meciului. Era adevărat. Strigă mai mult la Ted fiindcă vede potenţialul băiatului. Strigă mai puţin la Tobias fiindcă el şi-a atins deja potenţialul.

— E OK, tată, mergi! insistă Tess.

Îl ajută pe Ture să-şi dea jos centura de siguranţă. Băieţelul râde, e nerăbdător să-şi vadă prietenii. Pare blând şi drăgălaş, dar e ca o tornadă. Ultima dată când Johnny s-a enervat pe el, după ce Ture a făcut vreo prostie, Hannah l-a întrebat de ce e aşa de frustrat, iar Johnny a urlat disperat: „Fiindcă-i al PATRULEA plod al nostru şi-ar trebui să fiu BUN la chestia asta deja!!!" Doamne, ce-a mai râs Hannah de el. Apoi l-a sărutat şi i-a zis: „Iubitule, în ziua în care o s-ajungi să crezi că eşti un tată bun, ai să fii unul prost!" Johnny se înfurie şi-acum când îşi aduce aminte. Adică ce-a vrut să zică Hannah cu asta? Ture a fost o surpriză, credeau c-au terminat cu

făcutul de copii şi încă insistă că ar trebui să-i spună „Surpriza”. Când i-a povestit lui Bengt, la muncă, şeful a zâmbit cum doar un bărbat cu copii deja mari poate zâmbi şi i-a zis lui Johnny să nu-şi facă griji – atâta vreme cât copilul era în viaţă şi avea haine cât de cât curate, era un tată suficient de bun. Uşor de zis, mai greu de crezut.

— Sigur? Că pot să intru şi eu olea... începe el iar.

Dar Tess îl întrerupe:

— Sigur! Du-te, tată! Hai, că te claxonează din spate!

— Că de-aia nu mai pot eu că claxo...

— Dar MIE îmi pasă, tată! Mi-e ruşine!

Tess îl ia pe Ture din scaunul din spate, închide portiera, se apleacă pe geamul dinspre şofer şi îl sărută pe Johnny pe obraz:

— N-ai cum să ne păzeşti toată viaţa, în fiecare secundă. Ne descurcăm. Antrenorul băieţilor e aici şi sunt o grămadă de adulţi înăuntru. Du-te! Şi ai grijă în pădure!

— Nu-ţi face tu griji pentru mine! răspunde el jignit.

Tess îl imită:

— Nu-ţi face tu griji pentru miiiine!

— Eu nu... nu vorbesc aşa! mormăie el.

— Ai grijă, tată, da? Bruce Springsteen are nevoie de tine viu, ca să aibă şi el pe CINEVA care să-l asculte.

Johnny râde. Vina faţă de Tess îl apasă cel mai tare. Nu se simte un tată suficient de bun pentru niciunul dintre copiii lui, dar cel mai puţin pentru fiică-sa. N-a mai putut s-o ajute cu lecţiile de când avea nouă ani deja, iar acum e la liceu şi visează să studieze dreptul, iar asta e o lume care lui îi e complet străină. Aşa că, atunci când ea îi povesteşte despre oraşe în care ar vrea să se mute şi să studieze, Johnny se apără cu cele mai stupide sentimente: De ce să se mute? Nu-i ajunge Hed-ul? Chiar aşa de rea i-a fost

copilăria de vrea să plece de-aici? Dacă alege şcoala greşită? Dacă-i vina lui? Dac-ar fi avut alţi părinţi? Unii care să-i semene mai mult? Ar fi reuşit mai bine în viaţă atunci? Ar fi ajuns mai departe? Ar fi fost mai fericită? Dar Tobias, Ted sau Ture? O fi urlat prea mult la meciuri? Sau prea puţin? A făcut tot ce putea pentru ei?

— Du-te, tată! şopteşte Tess.

Tatăl se dezmeticeşte din gânduri.

— Vin să vă iau cât de repede pot. Fii cu ochii pe Tobias, să nu... ştii tu, să nu-mi semene prea mult...

Fiica zâmbeşte şi îi promite. Lui Johnny nu-i pasă că-l claxonează alte maşini din spate, aşteaptă în parcare până când toţi copiii lui dispar înăuntru. Urăşte că se fac mari. Urăşte!

* * *

Un adevăr simplu şi chinuitor pentru toţi adolescenţii este că viaţa le e arareori decisă de ceea ce fac. Ceea ce are cu adevărat importanţă e ceea ce *aproape* fac.

S-a aşternut zăpada când Amat pleacă de-acasă. E aproape iarnă, aproape întuneric şi aproape o sună pe Zackell de o mie de ori. Aproape reuşeşte să-şi înfrângă vocile din cap. Merge din Groapa până aproape de patinoar, dar se opreşte la câteva sute de metri de parcare. Parcarea e plină de copii, aduşi de părinţi la antrenamente. Sar din maşini sprinţari, gălăgioşi, tumultuoşi, îşi salută prietenii. Amat îi recunoaşte pe mulţi, pentru că i-a văzut strigând de bucurie prin plexiglasul mantinelei de fiecare dată când a înscris. Ştie că mulţi dintre ei încă se prefac că sunt Amat când joacă hochei pe stradă, fiindcă ei şi-l amintesc doar cum era când era cel mai bun, superstarul, idolul. Şi-acum? Dacă iese pe gheaţă azi şi ratează, dacă le arată cât de greoi şi neantrenat a

ajuns, atunci cine mai e? Doar încă unul care aproape a ajuns cineva, aproape a făcut Björnstadul cap de serie, aproape a ajuns în Liga Naţională de Hochei. Aproape îl sună pe Bobo. Aproape traversează parcarea. Aproape intră în patinoar să o roage pe Zackell să-l primească înapoi în echipă. Majoritatea adolescenţilor nu ştiu că viaţa le e decisă de cuvântul acela mic, dar lui Amat îi bubuie în urechi: „Aproape, aproape, aproape!" Nu-şi doreşte nimic mai mult decât să fie singur, dar, mai nou, vocile din cap nu-i dau nicicând pace: „Te-au supraestimat. Eşti un farsor! Toată lumea ştie. Mai bine du-te acasă şi îmbată-te iar, ca să nu mai simţi nimic! Ca să nu mai trebuiască să-ncerci. Ca să nu mai trebuiască să dai rateu. Ca să nu te mai doară."

Găseşte o ultimă sticlă cu băutură, nedeschisă, ascunsă în fundul dulapului. Se duce în pădure, nu aleargă, stă în luminişul cu vedere spre lac şi ţine sticla pe genunchi. Tot ce se va întâmpla în restul vieţii lui va începe cu faptul că aproape o va deschide sau aproape n-o va deschide.

38
RADICALIZĂRI

Pungile cu gunoi clincăne când Ana le ridică, deşi a încercat să pună cutii de lapte goale între sticle. Dar nu are cum să bea atâta lapte câte cutii i-ar trebui ca să izoleze fonic urmele tatălui. Nici măcar dacă ar goli cutiile direct în chiuvetă. Deschide uşa de la intrare şi iese în grădină. Pe drum vine Maya, cu chitara pe umăr. Prietenele se zăresc una pe alta în acelaşi timp. Unul dintre lucrurile care îi plac cel mai mult Mayei la Ana este că Ana nu zice nici măcar „Salut!"

— Ajută-mă cu pungile! zice ea cu răsuflarea tăiată şi îi întinde Mayei una, de parcă nu s-au văzut de câteva ore şi nu de luni întregi.

Se duc spre staţia de sortare a deşeurilor.

— Mi-a fost dor de tine! zâmbeşte Maya.

— Ce-i cu pantofii ăia? Te duci la bal sau ce? răspunde Ana.

— Şi tu ce-ai? Dormi pe stradă sau ce?

Ana ridică din sprâncene:

— Aşa mă-mbrac de când mă ştiu. Ai ajuns o snoabă!

— Snoabă? Doar fiindcă n-arăt ca o figurantă într-un film cu zombi?

— Nu, tu arăţi de parcă te-ai machiat pe cutremur!

Râd în hohote amândouă. Doamne, ce mai râd! Două minute şi totul e ca de obicei. Aceleaşi tachinări, aceleaşi râsete, acelaşi tatuaj pe braţ: o chitară şi o puşcă. Muzica şi vânătoarea. Niciodată două fete care au atât de puţin în comun n-au fost mai greu de despărţit. Turuie una peste alta, cu abilitatea surorilor de a asculta şi a vorbi simultan. Abia când se uită în punga pe care i-a dat-o Ana s-o care şi vede sticlele, Maya amuţeşte.

— Azi e treaz, că mâine e înmormântarea, da' n-o să zică nu la berea de după, spune Ana, căci Maya e singura căreia nu trebuie să-i ceară scuze niciodată.

Maya dă din cap tăcută şi se apucă să golească punga în containerul pentru reciclat sticlă. În ziua de dinainte de înmormântare, lumea nu se îmbată, „în semn de respect". Dar imediat ce Ramona o să fie la doi metri sub pământ, o să se abţiguiască toţi, din acelaşi motiv.

— Credeam că-i mai bine taică-tu, spune ea încet.

— A fost, o vreme. Pe urmă am câştigat competiţia aia, l-am sunat să-i zic, iar el când se bucură nu ştie să sărbătorească altfel decât să bea, răspunde Ana de parcă ar fi vina ei.

— Îmi pare rău... N-am... începe Maya, dar Ana o întrerupe oftând:

— Termină! Asta e. Nu vrei să vorbim despre altceva?

Ana s-a înăsprit, se gândeşte Maya. Sau poate doar a crescut. A început să închidă uşi şi ferestre în jurul tuturor sentimentelor, iar asta fac numai adulţii, căci copiii au forţă să trăiască mereu la răscrucea sentimentelor.

— Îmi pare rău că n-am sunat mai des. Am fost aşa de ocupată cu şcoala... Ar fi trebuit să vin acasă mai des. Am...

— Eşti aici, constată Ana.

— Da, da ştii ce vreau să zic.

Ana râde fericită şi se aruncă de gâtul Mayei.

— Te iubesc, măgăriţo! Eşti singura, din câţi cunosc, care-şi cere scuze că e aici în timp ce e aici! Serios! N-ai cum să fii mai aici decât AICI!

Maya îşi îmbrăţişează prietena strâns de le dor plămânii.

— Mi-e dor de tine rău de tot!

— SUNT în braţele tale, măgăriţo!

— Gura!

Cum reuşesc unii, se întreabă Maya, să trăiască fără o Ana? Cum dracu' fac? Se întorc acasă la Ana, braţ la braţ. Sunt încă mulţi copaci căzuţi, stricăciunile prin grădini sunt vizibile peste tot. Vântului îi e atât de uşor să ne zdrobească iluzia că noi decidem.

— Mă-ntreb cât o să coste reparaţiile pentru toate astea? gândeşte Maya cu voce tare.

— Cred că mă confunzi cu noii tăi amici, profesori în economie sau ce-or fi, zâmbeşte Ana.

Maya zâmbeşte şi ea, dar forţat.

— Totuşi, aici nu-i aşa de rău. Ai văzut ce-i în Hed?

Anei îi piere zâmbetul.

— Da. Am fost acolo azi-dimineaţă. Şi l-am auzit pe tata vorbind cu tovarăşii lui de vânătoare. Patinoarul lor e distrus, cică, şi toate echipele din Hed vin să se antreneze în al nostru. Toată lumea e super nervoasă. Tata zice c-o să iasă rău.

Maya observă că Ana a zis „patinoarul nostru". O altă schimbare în Ana – a început să urască Hed-ul şi mai tare de când a murit Vidar.

— L-am văzut pe taică-miu cu Teemu azi-dimineaţă... zice Maya, doar ca să vadă dacă Ana reacţionează.

— Probabil planifică înmormântarea Ramonei, spune Ana, ridicând nepăsătoare din umeri.

— Mm, zice Maya, încercând să se convingă singură că aşa e.

Nu ştie cum să continue discuţia, fiindcă nu mai are niciun drept s-o judece pe Ana după ce s-a mutat de aici. Ana n-a avut cu cine să vorbească despre Vidar, aşa că a vorbit uneori cu cei din Gaşca, fiindcă ei înţelegeau prin ce trece. Acum Gaşca merge la competiţiile de arte marţiale ale Anei şi stau în tribună, îmbrăcaţi în gecile lor negre, iar Maya şi-a văzut de noua ei viaţă.

— Şi mă gândesc că Teemu voia să discute cu taică-tu despre zvonurile alea legate de cluburi. Taică-miu zice că vânătorii vorbesc că prefectura vrea să desfiinţeze clubul din Hed şi să-l ţină doar pe ăsta din Björnstad.

— Ce?

— Păi da, că, ştii, ăia din Hed nu mai au naibii niciun sponsor, niciun ban, doar ce le mai dă prefectura. Ce să le facă? Să le repare patinoarul pe banii noştri? Hai, zău! Mai bine să fie un singur club atunci!

Nu sunt cuvintele ei, sunt ale lui taică-su şi ale celorlalţi bărbaţi, Maya îşi dă seama. Dar n-are niciun argument, nu mai e oraşul ei.

— Nu demult Björnstad n-avea niciun sponsor... zice ea încet.

— Sigur, da' atunci era atunci, acum e acum, zice Ana, dând din nou din umeri.

— Îhm, zice Maya.

Atunci Ana o priveşte şi, simţindu-se brusc vinovată, zice, încercând să evite cearta:

— Şi cu chitara aia ce faci, o cari de colo-colo ca pe o podoabă sau ai de gând să-mi cânţi ceva?

Intră în casă, se duc în camera Anei şi Maya cântă pentru prietena ei cea mai bună şi pentru câini şi totul e ca de obicei. După aceea, se întind pe pat una lângă cealaltă şi se uită în tavan, iar Ana o întreabă la ce se gândeşte şi Mayei nu-i dă nimic prin cap, aşa că spune adevărul:

— Am învăţat la şcoală despre secte religioase. Despre radicalizare. E acelaşi lucru ca şi terorismul, principiul „bulgărelui de zăpadă", ştii? Nimeni nu e nebun din start, nimeni nu se naşte violent. Totul începe cu un lucru mic. Apoi încă unul. Radicalizare înseamnă că tot ce e bolnav e normalizat încetul cu încetul, toţi devin tot mai periculoşi, puţin câte puţin. Aşa e şi aici, toată lumea crede că luptă pentru o cauză bună. Toată lumea crede că acţionează în... autoapărare.

Ana se uită fix în tavan îndelung. Apoi îi ia mâna Mayei şi şopteşte, fără să se uite la ea:

— Şi ce dracu putem să facem atunci, dacă se întâmplă peste tot?

— Nu ştiu.

— Atunci nu te mai gândi!

— Te pricepi mai bine decât mine să nu gândeşti.

— Fiindcă sunt deja demenţial de deşteaptă şi nu mai trebuie să gândesc!

— Adevărat! Adevărat! Super adevărat!

Ana chicoteşte.

— Îmi plac cântecele tale noi, zuzo!

Maya chicoteşte şi ea.

— Mersi, vagaboando!

Adorm şi dorm, mai lin şi mai adânc decât a dormit în ultima vreme vreuna dintre ele. Spate în spate, ca întotdeauna.

39
GĂURI DE GLONŢ

Atelierul mecanic din Björnstad e gol în dimineaţa asta, aşa că proprietarul îşi bea cafeaua şi răsfoieşte pe îndelete ziarul. I se zice „Mistreţul”, fiindcă aşa juca hochei acum o grămadă de ani, ca un mistreţ turbat. Dar, când repară lucruri, mâinile lui mari cât capacele de fântână sunt blânde şi sârguincioase. Oamenii nu vin la atelierul lui doar cu maşini, ci cu orice – scutere de zăpadă, maşini de tuns iarba, espressoare de cafea şi, când şi când, cu alambicurile de făcut tărie. În ultimii ani au venit mai des, după ce Mistreţului i-a murit soţia, căci aşa îi arată oamenii de aici că le pasă unuia care nu prea vrea să audă că are nevoie de ajutor.

Bobo, fiul lui, e la patinoar. E antrenorul secund al echipei de seniori şi uneori taică-su trebuie să se aplece mult peste capota vreunui motor, ca să nu se vadă că se gândeşte la cât de mândră ar fi fost maică-sa de el. Fraţii mai mici ai lui Bobo au trecut cât de cât cu bine de moartea mamei, râd din nou şi nu mai pun atâtea întrebări. Astăzi sunt plecaţi să se joace acasă la nişte prieteni.

Teemu ştie că Mistreţul e singur – îl respectă prea mult ca să-i lase pe copiii lui să-l vadă, căci se gândeşte că merită să-i lase să creadă că tatăl lor n-a avut niciodată de-a face cu oameni ca el.

— Eşti în vacanţă sau ce? strigă el din grădină.

Mistreţul ridică privirea. Dau mâna. Mistreţul e un bărbat de vârstă mijlocie, n-a fost niciodată parte din gaşca lui Teemu, dar nu se ruşinează să fie prieten cu ei. Când i-a murit soţia, primul care a venit să-l ajute a fost Peter, prietenul lui din copilărie, bineînţeles. Dar, imediat după el, au venit bărbaţii în geci negre. I-au reparat acoperişul Mistreţului, i-au vopsit zidurile casei, iar când îi era cel mai greu cu copiii au venit, rând pe rând, chiar şi să lucreze la atelier săptămâni în şir. Iar asta n-are cum să uite Mistreţul. Îi zâmbeşte lui Teemu şi face semn spre parcarea aproape goală.

— Nu vine nimeni cu maşina la reparat în săptămâna de dinainte de vânătoare. Jumătate dintre ei oricum o să aibă găuri de glonţ în capotă, că o să conducă beţi pe drumurile forestiere şi o să uite că ţin puşca-n mână...

Teemu râde cu poftă:

— Se-mpuşcă mai multe păsări din greşeală decât elani cu intenţie prin pădurile astea.

Mistreţul râde şi el. E genul de glumă pe care vânătorii din zonă şi-o aruncă bucuroşi unul altuia, dar n-ar tolera s-o audă venind de la alţii. Nici Mistreţul, nici Teemu nu s-ar duce în veci în pădure cu cineva care nu e responsabil cu propria-i armă. Vânătorii trebuie să se poată încrede orbeşte în persoana de lângă ei, dar mai ales în cea din spatele lor.

— Cafea?

— Cu mare plăcere.

Beau cafea. Discută despre scutere de zăpadă şi hochei. Mistreţul aşteaptă preţ de două căni de cafea înainte să spună:

— Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Teemu aproape că pare să se ruşineze. Doar aproape.

— O favoare. Nu-i nevoie să faci dacă nu vrei...

— Tu-mi ceri o favoare sau tovarăşii tăi?

— Eu.

— Atunci ştii c-o să fac.

Teemu încuviinţează recunoscător. Apoi arată spre una dintre puţinele maşini parcate în faţa atelierului.

— Am nevoie de aia.

40
AMENINŢĂRI

Lev închiriază o căsuţă la o aruncătură de băţ de gardul înalt al cimitirului de maşini. Bărbaţii care lucrează pentru el locuiesc în rulote chiar în cimitir. E şeful lor, aşa că nu le poate fi şi prieten, e nevoie de acea mică distanţă între ei, astfel încât oamenii să-şi poată ventila nemulţumirile fără să audă el tot. Slujba nu e una simplă, aşa că nu o caută bărbaţi simpli.

— Lev! LEV! strigă un bărbat afară.

Bate şi la uşă, iar LEV îi deschide nervos.

— Da!

— E un costum pe-aci. Arată a copoi, zice bărbatul într-una dintre multele limbi în care Lev are cunoştinţe de bază.

Se uită prin uşa întredeschisă spre intrarea în cimitirul de maşini. Într-adevăr, e un bărbat în costum. Pare speriat de moarte.

— Ăla nu-i copoi, murmură Lev şi se duce să-şi ia geaca. Bărbatul în costum aşteaptă neliniştit să se apropie Lev.

Lev încuie uşa casei fără grabă.

— Da, ce-i? spune el când ajunge foarte aproape de străin.

— Da, deci... eu... cred că maşina mea e aici? Am lăsat-o în Björnstad la reparat şi, când am sunat după ea azi-dimineaţă să văd dacă e gata, mi-au zis că a luat-o deja cineva şi mi-a lăsat vorbă c-o găsesc... aici.

Lev se uită în jur, dintr-odată vigilent.

— „Cineva" ţi-a luat maşina şi a zis c-a lăsat-o aici?

— Da, aşa mi-a zis.

— Cine?

— Mecanicul de la atelier.

— În Björnstad?

— Da.

Lev nu-l scapă din ochi pe bărbatul în costum.

— Ce maşină?

— Una... neagră, îngaimă bărbatul în costum.

Lev zâmbeşte rece.

— OK. Mergem s-o căutăm, da? zice el şi îi face semn bărbatului spre poarta cimitirului.

— Nu, nu, nicio problemă, pot să revin, am... gâfâie bărbatul.

Dar Lev insistă:

— Hai, nicio grijă! Nu suntem criminali şi hoţi cum ai auzit tu, da?

Cimitirul de maşini are o singură intrare, gardul e înalt şi pe el sunt montate camere de luat vederi. Înăuntru miroase a ars. Lev mărşăluieşte prin zăpada proaspăt aşternută, bărbatul în costum se ia după el cu paşi de căprioară. Dau de un zdrahon cu o barbă deasă şi un tricou subţire. Lev mormăie câteva ordine într-o limbă pe care bărbatul în costum nu ştie de unde să o ia. Tricoul dispare într-o rulotă, Lev îl conduce pe costum mai departe, spre capătul cimitirului. E mai mare decât pare de-afară, iar bărbatul în costum vede oricum doar o mică parte.

— E aici? întreabă Lev când ajung în fundul cimitirului, mergând de-a lungul gardului, pe lângă grămezi de maşini avariate şi mormane de fier vechi imposibil de identificat.

Bărbatul în costum dă angoasat din cap că nu. Ochii lui Lev se îngustează, ceafa i se încordează. Bărbatul în tricou iese iar din rulotă.

— A fost cineva aici azi-noapte? A pornit alarma? îl întreabă Lev.

Bărbatul în tricou dă încruntat din cap că nu. Lev se întoarce spre bărbatul în costum.

— Ce lucrezi?

— Pardon?

— Jobul tău!

Bărbatul îşi înghite cu greu nodul din gât.

— Am o firmă de pompe funebre în Björnstad.

Lev mai face un pas spre el.

— Spune-mi ce ţi-a zis, da? ăla care te-a sunat. Ţi-a zis să-ţi iei maşina de *aici?*

Bărbatul tremură la aproape fiecare silabă şi dă din cap că nu.

— Nu, nu, nu, mi-a zis... numele tău. A zis: „E la Lev!'

Lev se îndreaptă deja spre poartă.

— Aşteaptă aici, da?

Bărbatul în costum face cum i s-a spus. Lev iese din cimitir şi se întoarce acasă. Uşa e larg deschisă, deşi e sigur că a încuiat-o înainte să plece. Pe masa din bucătărie e un pahar de bere gol pe care scrie *Blană de Urs,* iar lângă – o cheie de maşină. Lev se uită pe fereastră, spre mica grădină din spatele casei. Un şir de uluci din gard e scos. Trebuie să fi fost mulţi şi să fi acţionat incredibil de repede. Aşa dau ei de înţeles că sunt peste tot, că te pot găsi şi-n

gaură de şarpe şi te pot înhăţa când poftesc. Nu e o ameninţare deloc subtilă. Teemu nu e un om subtil.

Dricul e parcat drept în mijlocul grădinii lui Lev.

41
ÎNCĂIERĂRI

Mai târziu vor fi sute de variante ale celor întâmplate acum, depinde pe cine întrebi. Cele mai multe relatări nu vor avea de-a face, bineînţeles, cu ce s-a întâmplat de fapt, ci cu ce li s-a *părut* tuturor că s-a întâmplat. A fost ca şi cum toate conflictele dintre oraşele astea două, din ultimii cincizeci de ani, au explodat deodată. De aceea va fi imposibil de stabilit ce anume a fost planificat, ce a fost răzbunare şi ce a fost întâmplare. Iţele celor petrecute vor fi, până la urmă, atât de strânse şi de încâlcite, încât, dacă ai trage de cel mai mic capăt de fir într-o parte, ne-ai rupe copcile de pe răni tuturor la capătul celălalt. Dar, indiferent cine spune povestea, indiferent de partea cui ai fi, toată lumea e de acord cu un lucru: acordul de încetare a focului dintre Björnstad şi Hed, dacă o fi existat vreodată, se încheie azi.

E înghesuială mare la intrarea în patinoar când Tess şi fraţii ei ajung acolo – se aud deja voci arţăgoase, exact de ce se temea Tess. Dar, dacă i-ar fi mărturisit lui taică-su temerile ei, Johnny ar fi insistat să rămână şi atunci *garantat* se isca haos. Aşa că Tess i-a zis că se descurcă singură. A fost o prostie.

Îşi trage fraţii mai mici spre vestiare. O echipă de băieţi din Björnstad tocmai şi-a terminat sesiunea de antrenament şi se pregăteşte să iasă de pe gheaţă. O alta din Hed tocmai se pregăteşte să intre pe teren, iar taţii din ambele echipe trag de copii

şi de echipamente. Tess şi fraţii ei sunt nevoiţi să-şi croiască drum cu coatele, nu fiindcă ar fi cine ştie ce înghesuială, ci pentru că azi o grămadă de oameni îşi marchează teritoriul în acelaşi timp. Şi nu copiii se comportă cel mai rău, ci părinţii – cei din Björnstad stau adunaţi în pâlcuri peste tot, cu termosurile şi pacheţelele lor cu gustări, şi se prefac că nu-şi dau seama că le blochează intrarea copiilor din Hed, deşi e evident că o fac intenţionat. „Cum să te porţi aşa cu nişte copii când ai şi tu copii?" îşi zice Tess. În clipa aceea, ceva îl loveşte pe Ture în cap şi băieţelul începe să plângă. Un grup de jucători din Hed începe să cânte ceva şi toţi părinţii din Björnstad se apucă să urle complet isteric.

— Ce s-a întâmplat, Ture? CE? ţipă Tess în tot vacarmul, apucându-i pe Tobias şi pe Ted, ca să nu-i piardă în mulţime.

Înghesuiala devine brusc debandadă – părinţii sunt tot mai agresivi, iar Ture se sperie. Tess încearcă să-l ia în braţe, dar nu poate fiindcă ţine şi geanta ei cu echipament, şi pe-a lui. Oamenii se împiedică de ea, iar Tess ţipă până i se înmoaie picioarele şi, preţ de două secunde, panica o cuprinde cu totul. Atunci vede un braţ cu pumnul mare cât o lopată de zăpadă întinzându-se spre ei prin mulţimea de trupuri şi ridicând-o şi pe ea, şi pe Ture, şi genţile.

— Vino! spune chipul sumbru şi rotund ca o minge, trăgându-i pe cei patru fraţi după el, apoi pe toţi copiii în echipament roşu care îi ies în cale.

Desparte mulţimea în două, de parcă ar fi o draperie de carne şi le arată drumul spre vestiare. Ajunsă în vestiar, Tess gâfâie, pe jumătate din cauza efortului, pe jumătate furioasă, se uită la tânăr şi constată două lucruri: 1. E un uriaş. 2. Poartă un trening *verde.*

— Sunteţi OK? îşi întreabă ea fraţii.

Toţi trei dau din cap că da. Ture e speriat, Tobias e nervos, dar Ted se holbează admirativ la uriaş.

— Te ştiu! Tu eşti Bobo, nu?

Uriaşul roşeşte mândru, gândindu-se că poate performanţele lui în hochei i-au dus faima până-n Hed.

— Da, sunt...

— Îl cunoşti pe Amat, nu? E aici? Vă antrenaţi? îl întrerupe Ted atât de entuziasmat, încât sare de pe bancă.

Uriaşul se fâstâceşte atât de dezamăgit, încât lui Tess i se face milă de el. Trage cu ochiul spre ea şi zice:

— Nu... adică nu ştiu, nu cred că vine azi Amat. Iar echipa de seniori şi-a schimbat ora de antrenament, avem abia seara târziu...

— Putem să stăm şi noi să ne uităm? întreabă Ted.

— Te-ai dereglat? Să stai aici DISEARĂ să te uiţi cum se antrenează BJÖRNSTAD? strigă Tobias.

Tess se uită ruşinată la Bobo.

— Mulţumesc de ajutor! Şi fraţii mei îţi sunt recunoscători, doar că sunt prea idioţi ca s-o spună singuri. Ne-ai... ne-ai salvat!

Uriaşul se înroşeşte instantaneu şi atât de tare, încât e nevoit să se aşeze pe vine în faţa lui Ture, ca să nu fie nevoie să se uite în ochii lui Tess, fiindcă se teme că o să-i ia foc capul.

— Eşti OK? Nişte proşti ăia din sală! O să-i dau afară, bine? Nu toată lumea din Björnstad e aşa, să ştii. Sunt mulţi oameni de treabă în patinoarul ăsta şi o să aibă grijă de tine, nu-ţi fie teamă! Bine? îi spune el băieţelului.

— Proştii să se ducă dracu! răspunde Ture repede şi bate un *high five* cu Bobo.

— TURE! ţipă Tess, iar Bobo nu se poate abţine să râdă.

Uriaşul se ridică, se uită la ea cu coada ochiului şi spune:

— Am şi eu fraţi mai mici.

— Se vede, spune ea, în egală măsură acuzator şi admirativ.

Bobo se scarpină încurcat în barba nerasă. E cu trei ani mai mare decât Tess, dar se simte mai mic. N-a văzut în viaţa lui ochi ca ai ei – îl priveşte de parcă ori e gata să-l certe, ori să înceapă să râdă. Vocea îl trădează când deschide gura:

— Dacă... deci, dacă vine Amat, promit să vin să-l iau pe frate-tu să-l vadă. Dacă ai... ăăă, adică dacă AVEŢI, gen, nevoie de ceva, strigă-mă, sunt aproape, sau poate la bufet... dar... deci sunt... ăăă, clar... sunt... se bâlbâie el.

— ...uşor de găsit? Fiindcă ai cinci metri înălţime şi şapte lăţime? sugerează Tobias batjocoritor.

Soră-sa îi trage una în fluierul piciorului.

— Încă o dată, mulţumim! Pe bune! zice ea.

Bobo zâmbeşte, cu privirea înfiptă în vârful pantofilor.

— Îmi pare rău că unii sunt bătuţi în cap pe-aici. Dar nu suntem toţi... aşa, o asigură el.

— Nici noi! răspunde ea.

Amândoi se simt ca nişte mincinoşi.

În patinoar e încă forfotă, dar în orele următoare se linişteşte toată lumea. Mai întâi copiii, apoi adulţii. Grupa de vârstă de la cele două cluburi îşi împarte gheaţa: Ted se antrenează cu echipa lui pe jumătate de teren, băieţii de la Björnstad pe cealaltă. Pe urmă Ture şi ceilalţi copii de şapte ani, apoi se antrenează Tobias şi cei de cincisprezece ani. După ei, intră patinatorii artistici. Ultimul lucru pe care Tess i-l spune lui Tobias înainte să iasă pe gheaţă să ţină antrenamentul este:

— Ia-i pe Ted şi pe Ture, aşteptaţi-mă în vestiar şi nu vă luaţi la bătaie! Plecăm acasă imediat ce termin şi eu!

În bufetul patinoarului, Bobo îşi cumpără o îngheţată. Două minute mai târziu cineva intră şi urlă:

— S-a încins bătaia jos, Bobo! Gagica aia ţicnită a dat startul!

Totul se petrece atât de repede.

Multe poveşti se vor spune despre ce s-a petrecut în ziua aceea la patinoar şi niciuna dintre ele nu va fi adevărul gol-goluţ. În Björnstad, de pildă, mulţi vor evita amănuntul că, atunci când au intrat în patinoar, cineva i-a aruncat lui Ture un dop în cap şi altcineva a strigat: „TÂRFE DE HED!" după Tess. Fata l-a apucat pe Ture de braţ ca să nu fie călcat de mulţime şi pe Tobias ca să nu sară la bătaie. Cu chiu, cu vai a reuşit să-i ţină pe-amândoi, dar n-a ajutat la nimic, fiindcă tot coridorul era plin de alţi adolescenţi din Hed. Unul dintre ei a început să îngâne tare o melodie şi ceilalţi i s-au alăturat imediat. Când aceeaşi întâmplare e povestită în Hed, se omite izbitor de des detaliul că melodia era aceeaşi pe care suporterii din Hed au cântat-o acum doi ani, când scandau: „Björnstad – violatori!", când adevărul despre fapta lui Kevin tocmai ieşise la iveală şi ura dintre cele două cluburi era la apogeu.

Mulţi din Hed vor „uita" şi să spună că pe coridor, în faţa vestiarului, erau lumânări aprinse sub o fotografie cu Ramona şi, două ore mai târziu, după prima îmbrânceală de la intrarea în patinoar, un băiat din Hed le-a dărâmat cu piciorul. În schimb, cei din Björnstad vor sări peste partea din poveste în care mama unui băiat din echipa lor de copii a luat-o de guler pe antrenoarea de şaptesprezece ani a echipei de patinatori artistici din Hed, susţinând că nu era rândul lor să se antreneze. În Hed vor râde şi vor spune că mama din Björnstad şi-a găsit cu cine să se pună, fix cu Tess, fata lui Johnny şi a lui Hannah. Poate că Tess are fitilul oleacă mai lung decât fraţii ei, dar la capătul fitilului e al naibii de mult praf de puşcă. În Björnstad vor povesti îngroziţi că „Tess aia" a lovit-o pe respectiva mamă. În Hed, lumea va insista că mama

din Björnstad a înşfăcat-o pe Tess mai întâi, iar fata s-a smuls din strânsoare şi atunci femeia şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în fund. În Björnstad vor povesti cum Tobias, fratele lui Tess, a ieşit ca o furtună din vestiar şi a răsturnat cu piciorul lumânările de sub fotografia cu Ramona. Cei din Hed vor susţine că băiatul a auzit că s-a luat cineva de soră-sa, s-a repezit într-acolo s-o apere şi că nici măcar n-a văzut lumânările.

Se zice atât de des că învingătorii scriu istoria, dar aici nu e niciun învingător.

Când Bobo aude ce se întâmplă, vine în goană din bufet şi curăţă coridorul de adolescenţii apucaţi de streche – încearcă să-i arunce pe verzi într-o parte şi pe roşii în alta, dar nu pentru ei îşi face el griji. După ce a izbucnit scandalul la intrare, mai devreme, cineva a dat câteva telefoane şi, în scurt timp, la patinoar au apărut câteva geci negre, care s-au aşezat în tribună, pe latura scurtă a terenului. Doar cei mai tineri din Gaşca au sosit deocamdată, dar Bobo ştie că aceia mai în vârstă şi mai periculoşi sunt doar la un sms distanţă. Dacă apar Teemu şi apropiaţii lui în toată debandada asta, Bobo nu e sigur că toţi cei aflaţi acum în patinoar vor ieşi pe picioarele lor.

— Haide, e mai bine s-o întindem! îi spune el repede lui Tess şi fata vede în privirea lui Bobo că nu de dragul lui vrea să plece.

— Tobias! Ted! Ture! îşi cheamă ea imediat fraţii.

Îi trage după ea prin patinoar şi ies în parcare, în timp ce îi trimite un sms lui taică-su: „Antrenamentul s-a terminat mai devreme. Poţi să vii să ne iei acum?”

Ştie prea bine că nu trebuie să-i spună că s-a lăsat cu încăierare. A făcut asta odată, când avea doisprezece ani, la o petrecere de

ziua cuiva, şi Johnny a venit cu alţi şase pompieri şi părea gata să ucidă orice băiat care îndrăznise fie şi doar să se uite la fiică-sa. Se întoarce spre Bobo cu răsuflarea tăiată. Bobo pare ruşinat, de parcă totul e din vina lui. Tess aproape că izbucneşte în râs.

— Mi-a... mi-a plăcut că doar i-ai despărţit. Că n-ai lovit pe nimeni, zice ea.

— Nu sunt bun la bătaie. Sunt doar... mare, zâmbeşte Bobo timid.

— Bine. Nu-mi plac ăia buni la bătaie, zice ea.

Bobo nu mai ştie încotro să se uite, aşa că aproape se întoarce cu spatele, ca să nu fie nevoit să se uite în ochii ei. Îl vede în schimb pe Tobias, care are o vânătaie zdravănă, aşa că îi întinde îngheţata să şi-o pună pe umflătură. Faptul că a reuşit să oprească o încăierare fără să-i scape îngheţata din mână spune multe despre Bobo. La fel de multe spune şi faptul că unul ca el, căruia îi place îngheţata aşa de mult, i-o dă fratelui lui Tess fără să şovăie.

— Cum e ochiul? întreabă el.

— E OK, mormăie Tobias, livid de furie.

— Şi pumnul? întreabă Bobo schiţând un zâmbet care îi piere la fel de repede când Tess îl ţintuieşte cu privirea.

— Doare rău! zâmbeşte şi Tobias vag.

— Ţi-am zis să nu te iei la bătaie! spune Tess printre dinţi.

— Ce naiba, TU te-ai luat la bătaie! Eu am ieşit să te-ajut! i-o întoarce Tobias tăios.

În timpul ăsta, Ted tace şi se uită întruna spre intrarea în patinoar. Toţi copiii din Hed ies şuvoi în parcare. Din uşa patinoarului copiii în echipament verde le strigă: „TÂRFE DE HED!" şi altele încă şi mai urâte. E evident că ar vrea să se repeadă la Tobias şi să termine ce-au început, dar n-au curaj atâta vreme cât Bobo e lângă el.

— Ar trebui să pleci, zice Tess când vede microbuzul lor apropiindu-se, de parcă Johnny l-a furat de undeva.

— Eşti sigură? Că pot să... începe Bobo.

— Da, crede-mă! Nu mi-e teamă că păţim noi ceva când vine tata. Mi-e teamă ce-o să facă tata în patinoar dacă nu-l luăm de-aici imediat, răspunde Tess.

Are dreptate. E nevoie de toată puterea ei de convingere şi de toate privirile speriate ale lui Ture ca tatăl să nu apuce primul obiect tare care îi iese în cale şi să-i facă una cu pământul pe toţi cei care s-au luat de copiii lui. E de trei ori mai greu decât Tess, dar fata îl împiedică fermă să facă vreun pas spre intrarea în patinoar. Citeşte în ochii lui ceva ce doar unii bărbaţi au, o inabilitate de a vedea alţi oameni ca pe oameni când e furios, aşa că îl convinge să plece invocând ceva ce ştie că e mai tare decât violenţa din el: instinctul de a ocroti.

— Tată! TATĂ, ASCULTĂ-MĂ!!! Trebuie să ducem acasă toţi copiii din Hed, trebuie să-i ducem de-aici înainte să se întâmple ceva mai rău! M-auzi? Trebuie să ai grijă de TOŢI copiii de-aici!

Umerii lui Johnny se destind în cele din urmă. Se uită în jur la toţi copiii în haine roşii, speriaţi şi derutaţi, care stau ciorchine în parcare. Sunt şi câţiva adulţi, dar par la fel de înfricoşaţi ca şi copiii lor. Johnny aruncă o privire spre intrarea în patinoar. Un tânăr de vreo douăzeci de ani s-a proţăpit în prag – are un chip rotund şi blând şi un trup atât de masiv, încât pare că reuşeşte singur să ţină înăuntru toată turma de idioţi în verde. Johnny îşi scoate telefonul şi îşi sună toţi colegii. La puţin timp după aceea, din pădure apar maşini după maşini din Hed.

Lucrurile ar fi putut s-o ia complet razna, dar, înainte ca vreunul dintre bărbaţi să apuce să coboare din maşină şi să se ia la bătaie, Tess şi Johnny le suie copiii pe banchetele din spate şi îi obligă să

plece imediat înapoi spre Hed. Golesc parcarea cât ai clipi. Johnny şi copiii lui aşteaptă până pleacă toată lumea, apoi o iau şi ei spre casă. Tess pune Springsteen la stereo şi o mână pe braţul tatălui. În oglinda retrovizoare îl vede pe Bobo, încă neclintit în pragul patinoarului. Nimeni n-a reuşit să treacă pe lângă el. Dar nici măcar Bobo nu-i poate împiedica să dea telefoane.

Johnny, Tess şi băieţii tac tot drumul până la graniţa dintre Björnstad şi pădure. Abia apucă să se lumineze de ziuă că se şi întunecă la loc, căci zilele sunt tot mai scurte. Dar siluetele încă se disting clar. Lângă panoul indicator dintre cele două oraşe, o duzină de bărbaţi în geci negre – toţi cu cagule, mai puţin Teemu. Bărbatul se uită lung după microbuz când trece pe lângă ei. Johnny n-a vorbit niciodată cu Teemu, dar ştie foarte bine cine e, toată lumea din Hed ştie, evident. E cel despre care îşi previn copiii când pleacă la meciuri. Acum ştie şi Teemu cine e Johnny.

Un bărbat de lângă Teemu aruncă o sticlă care se face ţăndări pe parbrizul din spate al microbuzului – un fel de la revedere. Tess, Ted şi Ture tresar la auzul bufniturii, Ture începe să plângă, dar Tobias nu ridică nici măcar o sprânceană.

— Ce v-am zis? Toţi ne urăsc aici! constată el.

Apoi îşi sprijină capul de suportul scaunului şi închide ochii. Două minute mai târziu, sforăie. Mama lor zice mereu că ăsta e adevăratul talent în viaţă al lui Tobias: să adoarmă oricând, oriunde. Exact ca taică-su.

42
PORTARI

Frac e la telefon cu nişte politicieni de la prefectură când aude de bătaia de la patinoar. Se grăbeşte într-acolo, dar nu mai e

aproape nimeni când ajunge el. Cei din Hed au plecat şi încălzirarea pare că s-a terminat la fel de brusc cum a început. Taţii câtorva băieţi din echipa de copii a lui Björnstad încă mai zăbovesc şi îşi povestesc unul altuia ce-o să le facă ei „ălora" dacă îndrăznesc să mai dea pe-acolo. Dar, ca de obicei, aici nu trebuie să-ţi fie teamă de bărbaţii care spun chestii în gura mare. Administratorul îi alungă când se apropie ora de antrenament a seniorilor – n-au decât să meargă acasă şi să se dea duri în faţa umbrelor şi amintirilor. Frac dă neliniştit o tură prin patinoar, fără să ştie exact ce caută. Apoi se aşază în tribună, urmăreşte antrenamentul seniorilor şi se gândeşte, se gândeşte, se gândeşte. Sub ochi are cearcăne, întunecate ca nişte pete de suc pe o geacă de piele întoarsă. De obicei ştie să-şi ascundă nervozitatea, dar azi o face atât de prost, încât administratorului i se face milă de el şi se urcă în tribună, îi dă un pahar de hârtie cu cafea proastă de tot şi îi spune:

— Fruntea sus, Bambi! Chiar trebuie s-arăţi de parcă ai scăpat untul pe jos sau ţi-a băgat cineva bani în cur? Doar nu-i prima dată când se caftesc în patinoarul ăsta, nu?

Frac îşi slăbeşte nodul de la cravată, lăsându-şi faldurile bărbiei duble să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă.

— Nu, nu. Da' e altceva acum. Sunt mai multe în joc.

— Aha, deci zvonurile sunt adevărate de data asta? Un secret prost ascuns. Politicienii vor să încerce să facă un club din două?

Frac nici măcar nu încearcă să nege, nu mai are niciun rost.

— Nu e vorba de fuzionare, e vorba să se desfiinţeze unul. Ori Hed, ori Björnstad.

— Doar n-o să fim noi, nu? Dincolo nici măcar nu mai au patinoar, nu?

— Nu. Şi, înainte de toate, noi avem toţi sponsorii şi o echipă mult mai bună, spune Frac, dar complet lipsit de convingere.

— Dar...? completează administratorul.

Frac icneşte.

— Dar sunt politicieni băgaţi în treaba asta şi ăştia nu deosebesc un rahat de o clătită! Înainte se plângeau că n-avem bani, acum când AVEM bani, se aolesc de „huligani". Le e teamă că, dacă preluăm şi toate fondurile lui Hed, o să se lase cu violenţă între suporterii cluburilor. Aşa că au angajat o firmă de publicitate şi ălora le-a venit ideea să se desfiinţeze AMBELE cluburi şi să se înfiinţeze unul nou aici, în Björnstad, cu un alt nume!

Administratorul scuipă după ce aproape că s-a înecat cu cafea.

— Adică... să nu mai existe nici Clubul de Hochei Hed, nici Clubul de Hochei Björnstad? Prostie mai mare nici c-am auzit!

— Păi eu ce crezi că le-am zis? Am fost la un milion de şedinţe cu pisălogii ăia ca să încerc să le bag minţile în cap şi să salvez clubul şi le-am PROMIS că n-o să se lase cu violenţă! Şi azi ce-aud? Că e răscoală la patinoar şi că Teemu şi armata lui afurisită de ţărănoi au aşteptat în pădure şi au aruncat cu sticle în maşini în care erau copii mici! Cum s-o mai explic şi pe-asta? Zi!

Administratorul tace îndelung. Apoi izbucneşte în râs:

— De la MINE aştepţi răspuns?

Nu, fireşte că nu de la el aşteaptă Frac vreun răspuns, încearcă doar să gândească şi uneori îi e mai uşor dacă gândeşte cu voce tare, aşa că ridică paharul cu cafeaua şi zice:

— Nu, nu-i durerea ta de cap treaba asta. Mulţam de cafea. Oribilă ca de obicei. Cum e cu echipa?

Administratorul clatină din cap şi mormăie:

— Fără Amat? Eh, o să-i găsească Zackell înlocuitor. Altfel, să ne bucurăm c-avem portar bun, c-o să aibă de muncă băiatu', nu glumă!

Cu privirea spre gheaţă, Frac încuviinţează tăcut. Dacă a fost un alt star în echipa asta sezonul trecut în afară de Amat, tânărul de nouăsprezece ani dintre stâlpii porţii e acela. Jumătate de oraş nici nu ştie cum îl cheamă, lumea s-a obişnuit să-i zică „Guriţă". Şi de nu-i place porecla, oricum n-ar spune, desigur, dar nu pare să aibă ceva împotrivă. Tăcerea şi talentul lui, în egală măsură, i-au făcut pe suporterii din Björnstad să-l îndrăgească, iar asta e o adevărată reuşită, dacă ne gândim că Guriţă l-a înlocuit pe Vidar, care a crescut practic în tribuna patinoarului, cu Teemu, fratele lui. Şi e o reuşită încă şi mai mare dat fiind faptul că Guriţă e din Hed. S-a mutat la clubul din Björnstad când a murit Vidar. Hed nu-l considera prea bun la vremea aceea, acum, în schimb, ar da şi jumătate de echipă numai să se întoarcă. Bucuria răutăcioasă a lui Frac e la maximum când se gândeşte cât de mult s-au înşelat cei din Hed în privinţa lui Guriţă – se găsesc peste tot bărbaţi plini de ei care au impresia că pot ghici cine va fi şi cine nu va fi un mare talent, dar sportul ăsta încă ne poate şoca când pofteşte.

— Da, cu el în poartă orice echipă are o şansă. Ţeastă de învingător! încuviinţează Frac.

Administratorul îşi îndeasă în gură o doză atât de mare de tutun de mestecat, încât e greu de crezut că avusese loc în cutiuţa din care a scos-o.

— Da, am văzut destui ciudaţi în poartă de-a lungul anilor, dar să dea naiba dacă ăsta nu-i întrece pe toţi! O vorbă nu scoate, nici măcar când câştigă echipa, zici că nici nu se bucură. E ca şi cum băiatul ăsta are o... mare negură în suflet.

— Toţi jucătorii buni au, zice Frac, de parcă e de la sine înţeles.

— Zău? spune administratorul.

Frac îl urmăreşte cu privirea pe portar.

— Peter mânca bătaie acasă şi dacă vărsa laptele. Benji n-avea curaj să spună deschis că e homosexual. Amat e fiul femeii de serviciu într-un sport de copii de bani gata. Cei mai buni jucători au o negură în suflet, da, de-aia şi ajung cei mai buni, fiindcă au impresia că negura aia se risipeşte dacă reuşesc să câştige de suficient de multe ori...

Administratorul se întreabă dacă Frac chiar vorbeşte despre jucători sau despre el însuşi când spune ultima frază, dar nu zice nimic. Se întreabă dacă Frac avea de gând să-l pomenească şi pe Kevin în toată explicaţia aia, dar nu zice nimic nici despre asta, ci îl bate prieteneşte pe umăr şi îi spune:

— Fruntea sus, Bambi, găseşti tu o soluţie cu politicienii! Mereu te-ai descurcat!

Frac rămâne singur în tribună, cu povara a două oraşe pe umeri. Se pricepe să dea impresia că e stăpân pe sine, dar astăzi e cam zdruncinat. Lupta pe banii publici în pădurea asta nu e nimic nou, politicienii vorbesc de decenii întregi că se impune desfiinţarea unui club, dar ideea de a le desfiinţa pe amândouă şi a înfiinţa unul nou e mult mai greu de explicat oamenilor. „Păi nu asta voiai?" s-a mirat un politician ceva mai devreme azi, când Frac a dat cu telefonul de perete. „Voiam să-l desfiinţaţi pe ăla din Hed! Nu şi pe-al nostru!" a urlat el, dar politicianul i-a răspuns: „Care-i problema? O să fie un club nou, nu poţi să fii suporterul ăluia? Nu credeam că eşti genul sentimental." Noroc că Frac nu era în aceeaşi încăpere cu politicianul, că ar fi dat cu el de perete, şi nu cu telefonul. Cum să nu fie sentimental? Frac trăieşte aici de-o viaţă, a jucat la acelaşi club, a construit oraşul ăsta. Dacă n-ai sentimente pentru un loc pe lume, atunci poţi să trăieşti oriunde, ce naiba?

Sentimental? Tot ce a reuşit în viaţă şi cu care se mândreşte are de-a face cu Clubul de Hochei Björnstad, într-un fel sau altul. Dacă ăştia schimbă numele clubului lui, îi distrug identitatea. Nu poate îngădui aşa ceva, trebuie să se împotrivească din răsputeri. Şi, întrucât nu prea are timp să pună la cale un plan briliant, face unul simplu.

După antrenament, coboară la mantinelă, îl aşteaptă pe Guriţă să iasă de pe teren şi, cu un zâmbet larg cât toată faţa, se oferă să-l ducă acasă, în Hed, cu maşina.

— Ca să fiu sigur c-ajungi acasă teafăr! afirmă el.

Guriţă nu zice nimic, dar îşi dă pe loc seama că nu e adevărat.

48
FRAŢI

Johnny şi Hannah stau treji toată noaptea şi se ceartă în bucătărie, cum se ceartă părinţii cu copii mici: foarte supăraţi, dar în şoaptă.

Hannah e mânioasă că Tobias s-a bătut la patinoar, bineînţeles, şi cel puţin la fel de furioasă că Johnny nu e la fel de supărat pe băiat ca şi ea. Johnny însă îşi varsă toţi nervii pe Björnstad şi susţine că Tobias a lovit doar ca să se apere, de parcă asta justifică tot. În adâncul sufletului, Hannah e de fapt furioasă fiindcă simte că Johnny are dreptate.

Johnny şi ceilalţi pompieri au stat în garaj, au băut bere şi s-au uitat sub capota microbuzului vreo două ore când s-au întors din Björnstad. N-au reparat nimic, bineînţeles, dar s-au încruntat la motor de parcă voiau să-l certe până se repară singur. Hannah ar fi râs dacă n-ar fi auzit ce discutau de fapt. Căci a mai auzit genul ăsta de discuţii şi altă dată. În Hed lumea zice adesea că pompierii

lor sunt recrutaţi direct de la patinoar, ceea ce e pe jumătate glumă, pe jumătate adevăr. Cei mai mulţi au jucat hochei împreună şi staţia de pompieri e doar următorul vestiar pentru ei. Hannah îl tachinează nu de puţine ori pe Johnny că îi e teamă de orice schimbare, că vrea mereu aceeaşi mâncare, aceeaşi marcă de bere, acelaşi fotoliu. La care el bombăne că ar trebui să fie al naibii de fericită că e aşa, fiindcă bărbaţii cărora nu le place schimbarea, nu-şi schimbă nici nevasta. La care Hannah pufneşte, bineînţeles: „Hai până la crâşmă să vedem care are mai multe oferte?" şi-atunci Johnny îşi ţine gura. Dar adevărul e că nici ei nu-i plac schimbările, căci, atunci când nimic nu trebuie să se schimbe, înseamnă că lucrurile merg cum trebuie. Hannah are nevoie să aibă încredere în colegii de muncă de la spital la fel de mult cum Johnny are nevoie să se încreadă într-ai lui. Au nevoie să se poată baza pe vecini, pentru că au grijă de copiii lor uneori, şi pe prietenii din copilărie, pentru că pe ei îi sună când viaţa le dă de furcă. Dacă ei te ocrotesc, trebuie să-i ocroteşti şi tu pe ei. Hannah nu e idioată, e prima care recunoaşte că Johnny e adesea stereotipul bărbatului retrograd şi conservator, dar uneori chiar are dreptate. Uneori apără ce trebuie.

Aşa că e cel mai rău gen de ceartă, acela în care fiecare îl înţelege pe celălalt.

— Să ai grijă să nu facă tovarăşii tăi vreo prostie... îi şopteşte Hannah peste masa din bucătărie.

Johnny explodează atât de repede, încât până şi Hannah dă înapoi.

— Noi? NOI să nu facem vreo prostie? Ştii că tatăl unui puşti din echipa lui Tobias a sunat la poliţie când s-au luat la bătaie? Şi ştii ce-a zis poliţia? Că n-au resurse să trimită pe cineva acolo dacă nimeni nu-i rănit! Adulţii au pornit scandalul, Hannah! Adulţii! Un singur braconier dacă umblă prin pădure, vin cincizeci de poliţişti

cu arme automate, dar de COPIII noştri se poate lua oricine fără să păţească nimic sau cum?

— Te-nţeleg că eşti furios, că şi eu m-am enervat! Crezi că mie nu-mi vine să mă duc şi să le iau la păruit pe toate mamele din Björnstad? Dar trebuie să ne gândim la copii! se răţoieşte ea.

— Păi asta fac! protestează el.

— Serios? Tobias nu face cum îi zici, face ce te vede pe tine făcând! Eşti eroul lui! Cum îl înveţi că e greşit să se ia la bătaie dacă te-apuci să faci acelaşi lucru?

Când s-au întors acasă, Hannah l-a certat pe Tobias de au zăngănit ferestrele. Dar Johnny nu i-a zis nimic băiatului, aşa că n-a contat cât de tare a urlat ea la el.

— Nu pot să-i zic să nu-şi apere sora, ce naiba...

— N-am zis asta! Dar trebuie să-l pedepsim, pricepi? Nu putem să-l lăsăm să creadă că e bine să te iei în gură şi să te baţi!

— Păi l-am certat...

— Nu. Doar EU l-am certat!

— La naiba, iubito! O să fie suspendat din echipă! Nu putem să-l pedepsim mai mult de atât, răspunde Johnny, cu privirea tot mai întristată şi cafeaua tot mai rece în cană.

Tac vreo douăzeci de minute pe puţin. Apoi Johnny îşi ia încruntat telefonul şi o lasă să-l audă îndemnându-şi colegii de muncă şi pe alţi taţi ai copiilor din echipă să fie calmi. Le spune să se culce liniştiţi şi să se mai gândească. Să nu pornească un conflict inutil. După ce termină de dat telefoane, ridică braţele spre Hannah ca şi cum ar vrea să spună: „Acum eşti mulţumită?”, la care ea izbucneşte ţâfnoasă că o seacă să aibă grijă „de CINCI copii, dar-ar naiba să dea!” şi pleacă la culcare. Johnny vine după o jumătate de oră şi Hannah îşi dă seama după pasul lui că se căieşte. Adoarme mult după miezul nopţii, la o oarecare distanţă

de el, dar în zori se trezeşte cu braţul lui mare în jurul ei şi speră că măcar atâta lucru să-şi înveţe copiii: ne certăm, dar rămânem uniţi. Strâns, strâns, strâns de tot.

* * *

Amat nu vine la antrenamentul seniorilor seara. Zackell nu e surprinsă. Bobo e trist din cauza asta, totuşi pleacă spre casă cu paşi uşori, telefonul în mână şi, pe ecran, un mesaj de la Tess pe care l-a citit de sute de ori: „Am făcut rost de numărul tău. A fost aiurea să ne întâlnim aşa, dar îmi pare bine că ne-am cunoscut. Sună-mă dacă ai chef!" O sună. Tess e în pat şi vorbeşte încet, ca să nu-şi trezească familia. Bobo o face să râdă. E cea mai frumoasă discuţie la telefon din viaţa lui.

* * *

E târziu şi casa e în sfârşit cufundată în tăcere când uşa camerei lui Tobias se crapă cu grijă. Din prag, Ted îşi strigă în şoaptă fratele. Niciun răspuns. În cele din urmă se strecoară înăuntru şi îl trage pe Tobias de degetele de la picioare, făcându-l să sară ca ars.

— Ce dracu'? zice buimac băiatul.

— Voiam doar... ştii... să-ţi mulţumesc pentru azi, şopteşte Ted.

Tobias cască şi se ridică în capul oaselor, sprijinit de perete. Îi face loc în pat fratelui mai mic. Trupul lui Ted e mai mare decât ar trebui la cei treisprezece ani ai lui, dar privirea îi e mult mai tânără. În spatele ei e doar un copilaş speriat. Tobias îi trage în glumă un pumn în umăr.

— Nicio chestie, Ursuleţule! Mergi la culcare!

— Nu era nevoie să faci ce-ai făcut, şopteşte Ted, uitându-se ruşinat la vânătaia fratelui mai mare.

— Ba cam era, cască Tobias.

Mama l-a certat zdravăn când s-au întors acasă – aşa cum numai ea e în stare. Dar a meritat-o. Toată lumea o ia de bună că Tobias ar fi întotdeauna cel care sare la bătaie, fiindcă de obicei e adevărat. Nu şi de data asta. Nu el s-a repezit afară din vestiar, orb de furie, când a auzit că Tess s-a luat la ceartă în tribună. De fapt, Tobias a făcut exact ce i-a zis soră-sa: a stat cuminte în vestiar şi a avut grijă de Ture. Ted a fost cel care şi-a pierdut cumpătul şi a ieşit în goană pe coridor, izbindu-se de doi băieţi din Björnstad. Tobias a ţipat după el să nu se bage, dar Ted, ursuleţul blând, moale şi stângaci, din pur instinct, i-a tras una în piept, cât l-au ţinut pumnii, unuia dintre cei doi. Tipul a dat şi el în Ted, fireşte, şi mai tare – Ted s-a împleticit doi paşi înapoi sub lovitură şi, din greşeală, a răsturnat lumânările de pe jos, de sub poza Ramonei. S-a ridicat apoi în picioare şi, deşi nu e în stare să bată nici măcar ouă de-o omletă, a încercat să-i mai tragă una băiatului din Björnstad. Atunci cel de-al doilea s-a repezit la Ted, bineînţeles, dar era lat pe podea înainte măcar să-l atingă, căci Tobias a ieşit din vestiar şi, spre deosebire de fratele lui, se pricepe excepţional să bată şi ouă, şi oameni. L-a doborât apoi şi pe următorul care venea în fugă spre ei şi a ştiut deja de atunci că putea să se lase păgubaş din start să încerce să-i explice maică-sii ce se întâmplase. „Du-te în vestiar, încuie uşa după tine şi ai grijă de Ture! Mă duc s-o iau pe Tess!" i-a strigat el lui Ted.

Ted a făcut întocmai şi Tobias s-a apucat să adune vânătăi şi sânge pe pumni în drum spre tribună. Restul a fost cum a fost.

— Nu era nevoie, repetă Ted, care acum stă în pat, lângă fratele lui.

— Ba da, că te suspendau dacă ştiau că tu ai dat primul, constată Tobias căscând din nou.

— Şi-acum o să te suspende pe TINE, din echipa TA! insistă Ted disperat.

— Eh, şi ce? Se descurcă şi fără mine. Tu eşti important, eşti cel mai bun din echipa ta, eu sunt doar... sunt ca tata, spune Tobias nepăsător şi aruncă o pernă pe podea, de parcă discuţia era încheiată.

— Şi eu, nu? şopteşte Ted rănit, fiindcă i se pare că Tobias vrea să spună că el nu e la fel de curajos ca tatăl lor.

Tobias îşi priveşte serios frăţiorul, întinde mâna şi îl trage tare, dar drăgăstos de ureche:

— Ce naiba, Ted, am zis doar că sunt ca tata! O să mai joc hochei câţiva ani, apoi îmi iau o slujbă obişnuită. Mă-nsor cu careva de pe-aci şi o să fiu un din ăla care meştereşte pe-acasă şi îşi gâdilă maşina toată ziua, bea bere şi minte la crâşmă în weekend. Şi-o să-mi ajungă.

— Şi eu ce-o s-ajung? întreabă Ted.

Tobias se întinde pe podea şi îşi lasă frăţiorul să doarmă în patul lui, ca în o mie de alte nopţi înainte. Adoarme într-o secundă, ca de obicei, dar, înainte să se lase furat de somn, mai cască o dată şi spune adevărul:

— Tu o s-ajungi ce vrei tu, Ursuleţule! Fix ce vrei tu!

44
LUPI

Noi, cei care iubim sportul, nu-i iubim întotdeauna pe sportivi. Iubirea pentru ei e condiţionată – trebuie să fie de partea noastră, să joace în echipa noastră, să lupte în culorile noastre. Putem admira un adversar, dar nu-l iubim niciodată. Nu aşa cum îi iubim pe cei care ne reprezintă, pentru că, atunci când ai noştri câştigă, ne

simţim şi noi învingători. Ei sunt simbolul a tot ce vrem şi noi să fim.

Problema e că sportivii nu pot alege niciodată dacă vor să fie ce visăm noi.

* * *

Guriţă ar prefera să ia autobuzul spre casă, dar Frac e un om prea important în club ca băiatul să poată refuza să fie dus cu maşina. Trec prin centrul Björnstadului – mă rog, dacă se poate zice că Björnstad are un centru.

— Situaţia-i cam tulbure acum, dar trebuie să vedem potenţialul! Investiţia în imobiliare, asta-i de viitor în oraşul ăsta, crede-mă! Peste câţiva ani, aur e! spune Frac voios, de parcă Guriţă ar fi vreunul cu bani şi gânduri să investească în ceva.

Tânărul de nouăsprezece ani încuviinţează şovăitor, sperând că asta se aşteaptă Frac. Frac ia răspunsul drept un semn că băiatul e nespus de interesat şi îi arată ceva pe fereastră:

— Uite acolo, lângă magazinul meu, facem Björnstad Business Park. Ai auzit? O să fie birouri, da' facem şi apartamente. Te rezolv cu unul frumos de tot pentru tine şi maică-ta, ce zici? Ar cam fi vremea să te muţi din Hed, nu? Eşti de-al nostru acum!

Guriţă nu îndrăzneşte să protesteze, aşa că Frac continuă entuziasmat:

— Ştii că te dau exemplu când încerc să-i conving pe ăştia cu firme în Hed să-şi mute birourile în Björnstad? Totu-i mai bine în Björnstad! Uitaţi-vă la portarul nostru! Aşa le zic. În Hed nu ţi-a văzut nimeni talentul, la noi ai ajuns vedetă. Uneori e nevoie de o singură şansă, nu? Oleacă de încredere de sine şi poţi reuşi incredibil de multe! Uită-te la Björnstad! Acum câţiva ani eram în

pragul falimentului, acum avem patinoar renovat şi, în curând, cele mai mari clădiri de birouri şi locuinţe din tot capătul ăsta de ţară! Într-o zi o s-avem şi aeroport, şi un mall, să vezi numai! Competiţii de schi mari şi un liceu sportiv de hochei mare de tot. Lumea nu mă crede, da' ştii ce le zic? Ar fi trebuit să fim morţi şi-ngropaţi de mult! Ar fi trebuit să nu mai existăm de mult! Da' uite că suntem tot aici şi ştii de ce? Fiindcă doar oraşele cu mândrie de sine supravieţuiesc!

Guriţă şi-a auzit coechipierii făcând multe glume pe seama sponsorului principal, dar a băgat de seamă şi că majoritatea îl admiră. Frac vorbeşte prostii cu duiumul, dar şi rezolvă multe, iar asta e o calitate pe care i-o respectă mulţi – e un învingător.

Aşa că poate că are dreptate în chestia aia cu mândria de sine, se gândeşte Guriţă. Poate că e de ajuns să gândeşti altfel despre lumea ta şi devine aşa cum o visezi. Guriţă se întreabă dacă e valabil şi pentru trecut, dacă poţi să-l ştergi prin propria voinţă. Ar vrea să-l întrebe asta pe Frac, dar nu reuşeşte să scoată o vorbă. Frac, în schimb, turuie mai departe:

— Ai văzut că s-a lăsat cu scandal la patinoar azi?

Guriţă dă precaut din cap că da. Frac zâmbeşte şi guşile îi dansează:

— De-aia am zis să te duc eu, să fim siguri că băiatul nostru de aur ajunge teafăr acasă!

Guriţă îşi zice că mai sigur era să ia autobuzul spre Hed decât să ajungă acasă într-o maşină pe al cărei parbriz scrie Clubul de Hochei Björnstad.

— Ce zic băieţii în vestiar, vorbesc despre fuzionarea cluburilor? întreabă Frac apoi.

Guriţă încuviinţează scurt, nu vede niciun motiv să-l mintă. Degetele lui Frac se încordează şi mai mult pe volan şi bărbatul vorbeşte mai rar. Sau, cel puţin, rar pentru Frac:

— Poate că pentru un jucător e greu de înţeles, dar am fi mai puternici împreună. Pricepi?

Guriţă dă din cap că da, deşi habar n-are ce vrea să zică Frac. El unul nu vrea decât să joace hochei. Îşi doreşte doar să nu mai fie atât de complicat. Frac bate brusc înveselit darabana pe volan:

— Trebuie să le fie frică de noi, vezi tu? Cluburile din oraşele mari trebuie să se teamă de noi! Pe vremea mea ne plăcea la nebunie că ne urau. Ziceau că suntem nişte ţărănoi afurisiţi, care nu ştiu să joace, aşa că ne-am intrat în rol. Jucam mai urât şi mai dur decât şi-ar fi putut ei imagina vreodată, ne foloseam de toate trucurile care ne dădeau prin cap când veneau pe drumul ăsta prin pădure în autocar... în întuneric... le era frică de crăpau. Se simţeau singuri pe lume. De-aia câştigam. Şi ştii ce? La vremurile alea o să ne-ntoarcem! Îţi dai seama ce buni am fi dacă i-am pune la un loc pe cei mai buni jucători ai noştri cu cei mai buni din Hed şi prefectura ar pompa toţi banii într-un loc? Putem s-ajungem iar un club mare!

Guriţă dă din cap că pricepe, dar de fapt e înfricoşat de moarte, fiindcă nu ştie dacă ar avea loc într-o asemenea echipă. Aproape că a pierdut hocheiul o dată, ştie că spaţiul de manevră nu e deloc mare. Întotdeauna a fost cu un pas în urma celorlalţi – ultimul de pe strada lui care a învăţat să meargă pe bicicletă, ultimul din clasă care a învăţat să citească. Şi, probabil, ultimul copil din Hed care a învăţat să patineze şi de-asta îl puneau în poartă. Acum doi ani era un jucător prea prost ca să-l vrea clubul din Hed fie şi ca portar, aşa că, atunci când Zackell i-a dat pe neaşteptate o şansă în Björnstad, mai întâi a crezut că-şi bate joc de el. Şi, mai ales, a

crezut că o să-l urască toţi fiindcă l-a înlocuit pe Vidar. În primele meciuri a avut atâtea emoţii, încât n-a reuşit să apere nici măcar pucuri şutate fără intenţie spre poartă. La un moment dat, Zackell a făcut un gest şi Guriţă a crezut că vrea să-l schimbe, dar când s-a apropiat de banca tehnică, antrenoarea a pufnit: „Să te schimb? Când joci aşa? Nu, nu, nu, n-ai decât să stai acolo până ţi se face ruşine!" Poate că aşa şi-a făcut Zackell jucători buni – înţelegând că în majoritatea cluburilor jucătorii se ruşinează prea puţin, îşi zice Guriţă amintindu-şi.

De a doua zi, Amat a fost singurul care venea mai devreme decât Guriţă la patinoar dimineaţa şi pleca mai târziu seara. În scurt timp se antrenau la fel de mult şi de obsesiv. Guriţă n-a îndrăznit niciodată să-l întrebe pe Amat dacă voia să se antreneze împreună, dar i-a propus Amat. A şutat mii de pucuri, din toate unghiurile, dimineaţa şi seara, iar Guriţă n-a avut de ales, a devenit un portar bun. Suporterii au început să-i scandeze numele în tribună, mai întâi cei în vârstă, de pe rândurile cu scaune, apoi şi tinerii de pe locurile în picioare – galeria fratelui lui Vidar. Zackell i-a dat lui Guriţă numărul de tricou al lui Vidar, dar Guriţă a refuzat. Zvonul a ajuns la Gaşca şi l-au iubit pentru asta la fel de mult cum îl iubesc că ţine tabela pe zero în dreptul adversarilor. Anul trecut, când a împlinit optsprezece ani, i-au dat o mască de portar pictată de mână, cu ursul pe o parte şi cu iniţialele lui Vidar pe cealaltă. Guriţă nu mai primise în viaţa lui un cadou de la alţi bărbaţi. După aceea, nu mai puteai înscrie în poarta lui Guriţă nici dacă-l ameninţai cu arma, când era Gaşca în tribună.

— Păi nu? strigă jovial Frac lângă el.

Guriţă n-are nici cea mai vagă idee ce ar trebui să răspundă, aşa că dă din cap că da, la întâmplare. Pare să fie răspunsul aşteptat.

— Exact! exclamă Frac.

Merg mai departe prin pădure şi Frac se apucă să-i spună cine ce terenuri are în proprietate. Deşi statul are aproape tot, bineînţeles, îi explică el.

— Nici pădurea în care trăim nu-i a noastră! Aşa că, dacă noi n-avem grijă de noi, cine să aibă? Nu? La câţiva kilometri mai încolo, politicienii ăştia vor să ridice o turbină eoliană. Două sute de metri înălţime! Ştii ce zgomot fac namilele alea? Şi ce, crezi că ajunge la prefectura noastră vreun ban din vânzarea curentului electric? Nu, nimic, nici curent, nici bani, la dracu'! Că guvernului îi place energia verde, da' ştii tu unde nu vor să construiască turbine? Unde locuiesc ei, da! De-aia trebuie să ne facem propria infrastructură aici, să ne dezvoltăm, să creăm locuri de muncă şi să atragem capital, ca să putem să ne opunem deciziilor ăstora guvernamentale! Lumea zice că eu sunt capitalist, da' de fapt, eu nu sunt decât un realist. Capitalismul e ca un lup, ştii?

Guriţă habar n-are, dar nu contează, Frac n-aşteaptă niciun răspuns, parcă merge pe baterii:

— Ştii care-i partea nasoală în mitul cu lupul? Cum că lupul ar lua doar cât are nevoie. Cine zice asta n-a văzut niciodată ce face un lup când intră într-un staul sau într-un ţarc. Nu ia doar ce-i trebuie, omoară tot ce-i iese în cale şi nu se opreşte decât dacă-i alungat. Guvernul nu pricepe asta, fiindcă nu le dă prin cap că pentru noi nu lupul e cel mai rău, ci guvernul! Animale sălbatice ocrotite de lege? Aha, şi cine suportă consecinţele? Că nu oraşele mari, la naiba! Turbine eoliene? Cum să nu, da' unde le pun? Asta vreau să zic cu fuzionarea cluburilor – împreună avem o şansă! Suntem o pădure de tauri de o parte, urşi de cealaltă şi lupi peste tot, la dracu'!

Guriţă se uită pe fereastră. Când era mic şi mergea cu autobuzul pe drumul ăsta, se străduia să numere toţi copacii. Pe vremea aceea

îi dădea un sentiment de bine să constate că erau atât de mulţi, încât era imposibil să-i numere. Prea multe cifre. Dacă ar fi fost mai priceput la a nu-şi ţine gura, i-ar fi zis lui Frac ce a înţeles el crescând în Hed şi jucând hochei în Björnstad: că pentru cei din Hed, Frac era lupul. Pentru Hed, Björnstad e oraşul mare acum.

Frac îi dă înainte, dar a început să se repete. Guriţă încă nu ştie de ce s-a oferit Frac să-l ducă acasă. Nu ştie că de fapt nu e vorba de el, ci că patronul supermarketului are nevoie de o scuză să meargă în Hed.

Copacii se împuţinează, pădurea se deschide la capătul drumului şi maşina intră în Hed. Merg în tăcere pe ultima bucată de drum. Câteva minute bune. Probabil un record personal pentru Frac. Străzile sunt pustii şi cufundate în întuneric, iar Guriţă e uşurat că nu e ţipenie de om, căci speră să nu vadă nimeni abţibildul cu ursul de pe parbriz. Frac încetineşte şi opreşte în faţa casei mamei lui Guriţă. Nu se grăbeşte să-şi ia la revedere, ci se întoarce spre Guriţă şi repetă oferta de a le face rost de un apartament mare şi frumos în Björnstad.

— Mulţumesc, spune Guriţă, primul cuvânt pe care-l scoate.

Frac zâmbeşte larg.

— Hai, la culcare! Mâine, antrenament!

Guriţă dă din cap ascultător, îşi ia geanta cu echipamentul şi coboară. Vede că vecinii deja trag cu ochiul la ferestre în spatele perdelelor. Speră din tot sufletul ca Frac să plece cât mai repede.

* * *

Frac nu se grăbeşte deloc, bineînţeles, ci face un ocol cât mai lung, se ocupă de diverse mărunţişuri în stânga şi-n dreapta prin Hed, se opreşte la chioşc să-şi cumpere ziarul, la pizzerie să

meargă la toaletă. Ba îi face şi o vizită unui om de afaceri de-aici pe care-l cunoaşte şi beau împreună o cafea. Sunt prieteni vechi, au făcut multe afaceri împreună şi întâmplarea face că respectivul întreprinzător tocmai a semnat un foarte avantajos contract de închiriere pentru un spaţiu de birouri în Björnstad cu ajutorul bunului său prieten. Acum Frac are nevoie ca amicul să-i întoarcă favoarea. Îşi parchează maşina pe o stradă înfundată şi întunecată, ceva mai departe de casa amicului. Îşi beau cafeaua în bucătărie şi, când sunt siguri că s-a lăsat liniştea în tot cartierul, se strecoară afară pe uşa din spate a casei şi caută un pietroi. Amicul ţine de şase, iar Frac aruncă bolovanul. Câteva clipe mai târziu, Frac sună la poliţie şi spune că şi-a găsit maşina vandalizată. Poliţia n-are, bineînţeles, nici timp, nici resurse să se ducă să investigheze, dar înregistrează plângerea. Durează o oră până când ziarul află şi îl sună – cu cel puţin patruzeci şi cinci de minute mai târziu decât preconizase Frac.

45
CUIBURI DE VIESPI

Noaptea de dinainte de înmormântarea Ramonei e prima cu adevărat rece a toamnei. Nu prima cu ger sau zăpadă, doar prima cu un frig ce nu poate fi descris în cuvinte, indiferent în câte toamne l-ai trăit. Primul frig care nu mai e trecător, cu care ai început să te obişnuieşti. Vara a murit de mult, dar în noaptea asta piere şi amintirea ei – ultima rază de lumină se topeşte şi un sac se trage peste chipul oraşului. Mâine, degetele brusc nu vor mai şti ce e viaţa fără mănuşi, urechile nu vor mai auzi ciripitul păsărilor, iar tălpile vor uita de bălţoace, a căror gheaţă nu se mai sparge sub cizme.

Redactoarea-şefă a ziarului local a mai cunoscut frigul şi în alte locuri, dar aici, în pădure, parcă e mai crud, ţi se strecoară sub piele şi nu reuşeşti nicicum să te încălzeşti cu adevărat. Dacă n-ar fi urât clişeele atât de mult, ar fi spus acelaşi lucru despre oameni. Foştii ei colegi de la sud au zis că e o nebunie să ia slujba asta şi nu se poate zice că greşesc. O redacţie minimală, cu resurse inexistente, într-un loc în inima pustietăţii şi, în plus, înconjurată de oameni care par să aibă o ură înnăscută faţă de cei din branşa ei. Şi-atunci de ce a acceptat postul? Eh, de ce face orice om ce face, în general? Fiindcă e o provocare. A fost greu. Când identitatea ta este, esenţial, aceea de ziarist, ajungi în mod natural într-un punct al vieţii când ţi se pare că doar bătăliile imposibile merită efortul.

Încheie conversaţia telefonică. Biroul e gol, luminile sunt stinse, în clădire au rămas doar ea şi taică-su. Tatăl stă în acelaşi loc în care a stat toată ziua: pe un taburet, înghesuit între birou şi pervazul ferestrei, cu o cariocă şi teancurile lui de hârtii în braţe.

— Cine era? întreabă el curios.

— Poliţia. O plângere despre o maşină vandalizată în Hed. Maşina lui Frac, se pare, răspunde ea.

Tatăl n-o întreabă de unde ştie. Lumea vorbeşte vrute şi nevrute, zvonurile se răspândesc oriunde, dar aici o fac mai repede.

— Sponsorul? întreabă el.

— Da.

Obrajii lui ridaţi se strâng într-un fluierat sarcastic:

— Ce coincidenţă INCREDIBILĂ, nu, să păţească tocmai EL una ca asta, fix AZI!

Fiica îl priveşte cu capul şăgalnic lăsat într-o parte.

— Tată! îl acuzi cumva pe Frac, pe onestul şi bunul şi mereu-plătitorul-de-impozite şi dedicatul Frac, de minciună?

Tatăl chicoteşte.

— Ei, minciună... Dacă te duci acasă la el sigur găseşti maşina făcută praf, fără doar şi poate. Cum s-a întâmplat asta e cu totul altă mâncare de peşte. Dar tu, fetiţo, nu mă-ntrebi dacă e minciună, mă-ntrebi dacă ar trebui să publici ştirea, nu?

Fiica zâmbeşte cu un oftat – se pricepe mai bine decât oricine la asta, îşi zice tatăl.

— E o ştire. Iar noi suntem un ziar.

— Acuma parcă mai îmi semeni!

Femeia nu ştie dacă taică-su zice asta cu mândrie sau ca pe o scuză.

— Parcă *îmi mai* semeni, nu „mai îmi semeni".

— Acuma îi semeni maică-tii.

Femeia zâmbeşte din nou cu un oftat.

— Adică tu, care m-ai învăţat că „singurul scop al jurnalismului e adevărul", zici că pot să public ceva despre care ştiu aproape sigur că nu-i adevărat?

— Lasă prostiile şi nu-mi mai pune vorbe-n gură! Măcar l-ai sunat pe Frac?

— Nu.

— Sună-l! Şi-atunci n-o să publici ceva ce pretinzi tu că s-a întâmplat, ci doar versiunea lui a ceea ce s-a întâmplat.

Femeia se reazemă de speteaza scaunului. Apasă câteva taste şi ecranul computerului revine la viaţă. Într-un colţ al ecranului e un bilet autoadeziv galben pe care scrie: „Eu nu merg pe apă, merg la serviciu!" Ea l-a lipit acolo – era doar o glumă între colegi, la fostul ei loc de muncă, un motto pretenţios menit să fie autoironie. Apoi s-a mutat aici, cu tot cu bileţel. Într-o zi, unul dintre reporterii sportivi i-a zis grav, fără urmă de ironie, că a văzut acelaşi citat şi în vestiarul Clubului de Hochei Hed şi al celui din Björnstad. Cu nostalgie, bărbatul a mai spus cu o voce tremurândă: „Se potriveşte

şi pe la noi! Am avut odată un şef care zicea că a face jurnalism e ca şi cum ai construi o biserică: e o artă, o chemare, dar cea mai mare parte a muncii e ridicatul de cărămizi! Munca de jos!" Reporterul nu s-a prins că micul rid de pe fruntea noii lor redactoare-şefe nu era din admiraţie pentru cuvintele lui frumoase, ci din cauza unei serioase lupte interioare dacă să-l concedieze sau nu pe tăntălău. Dar reporterul încă lucrează acolo, iar bileţelul a rămas la locul lui. Poate pentru că noua şefă are simţul umorului, poate doar pentru că ironia e propriul său inamic, căci pe măsură ce îmbătrâneşte devine sentimentalism.

— Chiar nu cred că-i bine să iau lecţii de etică de la tine, tată, oftează ea.

Tatăl râde. Deşi e încă supărată pe el fiindcă a tras-o de limbă pe Maya Andersson în tren, redactoarea îi înţelege motivele. Nici el nu merge pe apă. Când era mică, îi povestea cum investiga poveşti senzaţionale şi distrugea carierele unor oameni puternici – şi, în acelaşi timp, vieţile lor, ale familiilor şi copiilor lor. Era munca lui să cerceteze oameni importanţi, dar o făcea atât de bine, încât consecinţele erau devastatoare şi pentru cei nevinovaţi. Fiica se întreba adesea cum de tatăl putea dormi noaptea cu conştiinţa împăcată. Răspunsul era simplu şi, în acelaşi timp, greu: singura lui loialitate era faţă de povestea pe care urma să o relateze. Adevărata lipsă de empatie presupune întotdeauna a te dedica unui scop mai înalt, iar ea una nu ştie dacă e în stare de aşa ceva.

Maică-sa obişnuia să-i spună „Semeni cu taică-tu!" de fiecare dată când voia s-o rănească, dar, odată cu trecerea anilor, a devenit mai mult un compliment. „Tu eşti genul care musai trebuie să işte vreun scandal!" îi ziceau profesorii şi a ajuns să-i fie ruşine de asta. Odată au dat-o afară din echipa de fotbal fiindcă s-a luat la bătaie cu o altă fată, care nu voia să recunoască în ruptul capului că a

atins mingea cu mâna. Mama a oftat atunci şi i-a zis: „Tu nu suporţi trişatul. Asta-i problema ta! Refuzi să accepţi că-n lume nu-i totul alb sau negru, ci gri.” O descriere mai bună a fetei care, într-o bună zi, a ajuns redactoarea-şefă a unui ziar de ştiri nici că se putea.

— Să-l întreb pe Frac pe faţă şi despre situaţia contabilă, dacă tot îl sun? Cum ziceai tu? „Să scuturăm un pic cuibul cu viespi”? Poate că asta-i cea mai bună ocazie? îl întreabă ea.

Au tot discutat despre contabilitatea clubului de când a venit tatăl aici. Bătrânul a citit fiecare rând din bilanţul contabil al Clubului de Hochei Björnstad, repetând întruna: „Aici lipseşte ceva... şi aici... şi aici..” Nu-i de ajuns să găseşti mici neconcordanţe dacă e să ataci un club de hochei, trebuie să găseşti fraude mari. Aşa că începi prin a-i identifica pe cei cu putere de decizie. Patinoarul e al prefecturii, clubul e al membrilor, dar sponsorii sunt cei cu banii. Vina e undeva la mijloc.

— Întreabă-l la sfârşit, lasă-l pe amărât să povestească treaba cu maşina distrusă mai întâi! spune tatăl.

Redactoarea formează numărul lui Frac. Evident că Frac aştepta telefonul, asta şi urmărea cu plângerea la poliţie. Dar e surprins s-o audă chiar pe ea la celălalt capăt al firului.

— O, redactoarea-şefă în persoană?

În decursul anilor au avut de-a face de destul de multe ori. Frac nu e tocmai genul care să se sfiască să sune regulat şi să „corecteze” ştirile când consideră că redacţia „a înţeles greşit”.

— Voiam doar să verific zvonul, răspunde ea.

— Care zvon? se miră Frac, versat în arta de a face pe prostul, dar cu uşoară nervozitate în voce, lucru care nu-i scapă redactoarei.

Frac sperase să-l sune un reporter mai novice.

— Că ţi-au vandalizat maşina huliganii din Hed?

Tatăl zâmbeşte auzind răspunsul mascat în întrebare.

Redactoarea comută sunetul telefonului pe difuzor, astfel încât aude şi el răspunsul cât se poate de echilibrat şi demn al lui Frac:

— Cineva... da, ei... cineva a dat cu o piatră în parbriz, da. Dar cred că ar fi iresponsabil să speculăm cine ar fi putut fi.

— Dar aveai un abţibild cu Clubul de Hochei Björnstad pe parbriz şi ai dus acasă un jucător al lui Björnstad care stă în Hed, nu? îl presează ea.

Frac se preface că se gândeşte îndelung înainte să răspundă:

— Da, da, aşa e, mi-era teamă să nu fie atacat dacă ia autobuzul. E portarul nostru.

— Ce te face să crezi că putea fi atacat?

— Din nefericire, patinoarul nostru a fost vandalizat când au venit copiii din Hed să se antreneze şi doi dintre juniori au fost chiar brutalizaţi!

Redactoarea îşi notează. Trage cu ochiul spre taică-su. Apoi întreabă:

— Vrei să spui că părinţii din Björnstad ar trebui să fie îngrijoraţi de siguranţa copiilor lor?

Frac răspunde, coborându-şi teatral vocea:

— Nu vreau ca vreun părinte să fie nevoit să-şi facă griji pentru siguranţa copiilor lor, indiferent unde locuiesc. Şi nu cred nici că vreun cetăţean trebuie să-şi facă griji că o să-i fie vandalizată maşina din cauza unui abţibild. Noi, ăştia din Björnstad, nu credem în ură şi violenţă, credem în cooperare şi înţelegere reciprocă, atât în economia locală, cât şi în activitatea sportivă locală. Sper că şi cetăţenii din Hed gândesc la fel. Aşa să scrii!

Jurnalista îi pune atunci întrebarea pe care ştie că Frac o aşteaptă:

— Au înflorit diverse zvonuri cum că politicienii de la prefectură au de gând să desfiinţeze şi clubul de hochei din Björnstad, şi pe cel din Hed şi să facă unul cu totul nou. Crezi că actele de violenţă recente au de-a face cu asta?

Frac se preface din nou că se gândeşte îndelung.

— Prefectura nu poate să desfiinţeze o asociaţie sportivă. Doar membrii ei pot.

Femeia se preface că-i pune o întrebare critică, dar, de fapt, doar îi oferă ocazia să-şi dea importanţă:

— Adică Clubul de Hochei Björnstad, care-şi desfăşoară activitatea într-un patinoar deţinut de autorităţile locale nu mai are nevoie de bani publici? Cu siguranţă mulţi plătitori de impozite şi taxe locale se vor bucura să afle!

Frac răspunde cu o profundă şi prefăcută mâhnire:

— Ştii şi tu prea bine că hocheiul ne oferă mult mai mult decât ne costă. Uită-te la echipele de tineret! Uită-te la eforturile noastre să facem o echipă de fete! Şi-acum să fie loviţi de decizia asta? Nu, singurul lucru pe care pot să-l spun e că sper din tot sufletul ca factorii de decizie de la prefectură să nu permită unor agresori să influenţeze deciziile în sportul nostru. Ar fi metode pur mafiote dacă aleşii noştri pedepsesc Björnstadul când, de fapt, noi suntem *victimele* ameninţărilor şi actelor de vandalism. Nu cred că oamenii de la noi vor accepta aşa ceva.

Şi, zicând acestea, Frac se gândeşte că discuţia s-a terminat, că a adus-o pe jurnalistă exact în punctul în care şi-a propus să o aducă, dar femeia îşi notează şi se uită din nou spre taică-su. Bătrânul îi face semn că e timpul.

— Frac! Că tot veni vorba de club... tocmai ne uitam pe bilanţurile lor contabile din ultimii ani...

Frac amuţeşte şi redactoarea e nevoită să spună „Alo?” ca să fie sigură că Frac n-a căzut de pe scaun.

— Aha... ce... de ce... de ce vă uitaţi pe contabilitate, dacă-mi permiţi să-ntreb?

— Suntem un ziar. Cu asta ne ocupăm, ştiri.

— Aha... aha... şi ce crezi c-o să găsiţi? Totul e corect, pot să te-asigur!

Şi, uite-aşa, jurnalista îl face încet-încet să cadă în capcana propriilor cuvinte:

— Pe bune? De unde ştii? Că doar nu eşti în comitetul de conducere? Sponsorii n-au acces la situaţia financiară a clubului, nu? Mai ales unul ca tine pe care tocmai l-a căutat Fiscul pe-acasă.

Frac îşi pierde stăpânirea de sine preţ de-o clipă. Ceea ce nu-i stă deloc în fire.

— Ia ascultă aci! În primul rând, n-am fost acuzat de evaziune fiscală nici măcar o SINGURĂ dată! În al doilea rând, eu n-am NIMIC de-a face cu contabilitatea clubului!

— Şi-atunci ce te-agiţi atâta?

— NU mă AGIT... dar... am... da, la naiba, văd că v-aţi pus în cap să găsiţi noduri în papură şi purici în brânză! De ce nu scrieţi măcar o dată ceva pozitiv despre noi? Ă? Despre eforturile cu echipa de fete? Despre faptul că suntem un club incluziv şi integrant! Despre noile noastre valori de bază!

— Am scris despre toate. Fiecare articol din ultima vreme a fost pozitiv. Acum vreau doar să-ţi pun câteva întrebări despre contabilitate.

Frac tace îndelung, mai îndelung decât ştie ea vreodată să fi tăcut Frac. Apoi răbufneşte:

— Nu ştiu nimic despre contabilitate, eu sunt doar un sponsor, cum ai zis şi tu!

Vocea femeii e blândă, dar necruţătoare:

— N-ai putea să-ntrebi tu comitetul cu cine ar trebui să vorbesc? Dacă zvonurile despre un club nou, care să intre direct pe locul lui Björnstad în clasament sunt adevărate, atunci sunt sigură că va fi un audit contabil extern al tutu...

— Da! Bine! Îi întreb! ţipă Frac în receptor.

Redactoarea-şefă îşi dă seama că Frac regretă pe loc promisiunea. Iar ieşirea lui îi confirmă că l-a lovit exact unde îl doare. Femeia zâmbeşte.

— Îţi sunt recunoscătoare. Îmi pare rău de maşină. O să scriu chiar eu articolul, îl publicăm mâine. Dacă mai ai ceva de adăugat, poţi să mă cauţi.

Frac închide cu un scurt „Sigur!”. Redactoarea închide şi ea.

— Ce nemernic! mormăie tatăl.

— Aş, nu-i cel mai rău. Are şarmul lui. Surprinzător de mulţi dintre hocheiştii ăştia au. De fapt, aproape că-mi sunt simpatici.

— Glumeşti?

— Nu. Îmi amintesc de tine! râde ea.

Glumeşte doar pe jumătate. Pe Frac de fapt chiar îl respectă, şi pe Peter Andersson la fel, fiindcă se luptă pentru ceva invizibil şi şi-ar da viaţa pentru clubul şi oraşul lor. De-asta îi vine greu să nu se simtă solidară cu ei. O fi bine sau nu, ea cu celălalt soi de oameni nu se poate identifica defel – cu cei care nu ard pentru nimic.

— Nemernic! repetă tatăl.

— Ce crezi? întreabă ea apoi.

— Despre ce? întreabă el.

— Să scriu despre maşina lui?

— Absolut! E o ştire.

Femeia îşi bate gânditoare tâmplele cu degetele mari.

— Şi de Frac ce zici?

Tatăl îşi împreunează mâinile în poală.

— Cred că e strâns cu uşa. Nu cred că-i obişnuit să piardă. Nemernicii ca el sunt periculoşi sub presiune. Da' acum ai scuturat cuibul cu viespi, să vedem ce iese...

— Tu m-ai pus să-l scutur!

— Şi de ce m-ai ascultat? Nu-s zdravăn la cap!

Fiica începe să râdă. Şi tatăl.

— Cât e gaura din contabilitate? întreabă ea.

Bătrânul îşi ridică ochelarii pe frunte şi îşi trece mâna peste teancul de hârtii.

— Imensă! Nimic care bate la ochi dacă nu ştii să cauţi cum trebuie. Şi-au şters binişor urmele, dar... doar din cât am găsit până acum, Clubul de Hochei Björnstad a cheltuit în ultimii doi ani câteva sute de mii pe care n-are cum să demonstreze de unde le-a luat. Sigur, fabrica îi sponsorizează, dar le-am verificat plăţile făcute prin bancă şi suma e mult mai mică decât cea din registrul contabil al clubului. Aşa că au intrat bani şi din altă parte. Pricepi?

— Crezi că sunt bani negri?

— Foarte gri, în orice caz! O parte din treaba asta miroase a spălare de bani de la o poştă. Mai mulţi dintre membrii consiliului de conducere al Fondului Imobiliar Regional sunt şi membri în comitetul de conducere al clubului şi acum fac afaceri împreună. Există o firmă de consultanţă în toată grămada aia, deţinută de o firmă de construcţii locală care brusc a mutat ceva sume de la firmă la club într-un mod al dracu de dubios. O să mai sap eu... da' ia uite aici... asta zic eu că-i cea mai MARE chestie! Ai auzit vreodată ceva despre „centrul de antrenament"?

— Care centru de antrenament?

— Asta mă-ntreb şi eu! Prefectura l-a cumpărat de la Clubul de Hochei Björnstad acum doi ani. Am găsit un e-mail de la un

funcţionar către conducerea clubului, dar nu găsesc niciun detaliu legat de achiziţia asta. Lipseşte toată documentaţia.

Ridul de pe fruntea redactoarei-şefe se adânceşte.

— Spălare de bani... corupţie... dacă jumătate din ce zici tu e adevărat, clubul poate fi retrogradat de Federaţia de Hochei... poate chiar să dea faliment...

Tatăl o priveşte cât se poate de serios.

— Fetiţo, dacă e adevărat ce-am găsit, unii o s-ajungă la *închisoare.* Peter Andersson, în primul rând, fiindcă semnătura lui e pe toate hârtiile. Şi, coincidenţa naibii, e prieten din copilărie cu Frac ăla? Cam de cât fum e nevoie ca să te convingi că arde, zi?

Redactoarea se lasă pe speteaza scaunului, cu privirea înfiptă în tavan. Apoi murmură:

— Trebuie să săpăm mai adânc.

Atunci tatăl face ceva foarte, foarte neobişnuit: ezită.

— Fetiţo, trebuie să te-ntreb... eşti sigură că ai motive bune să faci asta?

— TU vorbeşti?

Tatăl încuviinţează încet. N-a băut de când a venit aici şi abstinenţa îl seacă de-a dreptul, dar a decis că trebuie să-i ofere fiicei lui tot ce are mai bun, o ultimă dată.

— Tu nu eşti ca mine. Nu eşti capabilă să-ţi anesteziezi conştiinţa pur şi simplu. Aşa că dacă vrei să faci asta doar ca să câştigi, n-o face. Dacă m-apuc să răscolesc haznaua asta, Peter şi Frac sunt primii pe care-i împroşc cu rahat şi parcă mi-ai zis că-ţi place de ei?

Vocea redactoarei sună spart şi se ruşinează, îşi dă seama că vorbeşte ca un copil mic cu pumnii strânşi după un meci pierdut:

— Vreau, da! Vreau să fac... asta. Au făcut multe lucruri bune, sigur, pentru sport, pentru oraş... dar ce-i un sport fără joc cinstit,

tată? Ce e o comunitate? Dacă au clădit clubul pe mişmaşuri şi minciuni, atunci... au... au TRIŞAT, tată! Şi, dacă-i lăsăm să scape cu faţa curată, noi ce suntem?

46
SLUJITORI

Nu există dreptate. Sau, în orice caz, nu pentru toată lumea, nu aici – Matteo a învăţat asta devreme în viaţă.

Are paisprezece ani şi soră-sa i-a zis mereu că e vârsta cea mai îngrozitoare, că atunci oamenii sunt cei mai răi cu tine şi că tot ce poate să facă e să supravieţuiască. Ea n-a supravieţuit. I-a zis că poate deveni ce vrea el, dar Matteo nu mai are cum. Căci ce vrea el e să fie fericit.

Înainte îi plăcea să deseneze, aşa că în ultimele zile a încercat s-o deseneze. Dar nu-şi mai aduce aminte nimic din ce avea aparte chipul ei, şi-o aminteşte doar ca făcută din porţelan, cu părul ca cioplit în lemn şi ochi de păpuşă. O desenează de parcă i-o descrie cineva.

Părinţii se întorc acasă târziu în seara de dinainte de înmormântare. Nu zic nimic, intră în casă de parcă vin de la magazin sau de la biserică. Sora e într-o cutie pe scrinul din hol. Matteo se furişează şi ridică cu grijă cutia – e prea uşoară, n-ar încăpea ea acolo! Sora lui era mare, avea un râs care umplea coridoare, un temperament de ar fi putut smulge şi acoperişurile de case când se dezlănţuia. Mama îl strigă din bucătărie şi băiatul mai să scape cutia.

— Nu vrei să suni vreun coleg să ieşiţi cu bicicleta, Matteo?

Matteo înghite în sec, simte bucăţi de gheaţă în plămâni. Sora zicea că mama lor trăieşte într-o lume imaginară, că pentru ea toţi

sunt ca într-o fotografie dintr-acelea caraghioase când stai ascuns în spatele unui panou de carton şi ţi se vede doar chipul printr-o gaură tăiată în el, deasupra unui trup de leu sau de tanti grasă. „Aşa e toată viaţa pentru ea, ne pune doar feţele pe ce visează ea că suntem", spunea sora, iar Matteo se înfuria. Nu pe sora lui, ci pe cât de nedrept era totul. N-a avut niciodată un amic, nu şi-a sunat niciodată colegii de clasă. Mama a văzut alţi copii ieşind cu bicicletele la joacă şi i s-a părut de la sine înţeles că şi Matteo face la fel.

— Da, mamă! strigă el.

Afară e zăpadă, iar înăuntru e un frig pătrunzător, căci, când şi când, mamei i se pare că aerul e stătut şi deschide larg ferestrele zile întregi. Ca şi cum ar aerisi casa de tot ce e greşit. Stă în bucătărie şi coace, căci asta face întotdeauna când nu vrea să fie nevoită să se uite în ochii nimănui. Tatăl e într-o altă cameră, cu cărţile lui – şi el trăieşte într-o altă lume imaginară, în care se poate închide şi unde nu e nevoit să simtă nimic. „Ziceţi că trebuie să fim slujitorii Domnului, dar ăsta nu-i decât un alt cuvânt pentru sclavi!" le-a zis sora lui Matteo odată şi atunci mama a fost atât de tulburată, încât tremura din tot trupul şi urla cu mâinile pe urechi. Matteo a ţinut-o pe maică-sa în braţe toată noaptea, iar a doua zi dimineaţă sora i-a cerut iertare băiatului. Seara i-a şoptit: „Nu se împotrivesc niciodată, Matteo! Nici şefilor, nici ălora de la biserică, nici lui Dumnezeu! Doar îşi pleacă ascultători capetele şi acceptă să trăim aşa! Toate nenorocitele astea de reguli, interdicţii şi niciodată bani în casă, aşa vrei să trăieşti? Nu vrei mai mult?" Matteo n-a ştiut ce să-i răspundă, nu s-a gândit niciodată că ar putea exista o alternativă. Dar a înţeles atunci de ce soră-sa s-a apucat de băut – era un mod de a nu mai fi prezentă. Mama a găsit chiloţi tanga şi băutură în camera ei la puţin timp după şi a fost prima dată când

Matteo a auzit cuvântul „târfă” în casa lor. Mama s-a rugat pentru sufletul fiicei în fiecare seară. Cu voce tare ca să audă şi fata. Aşa că fiica n-a mai dat pe-acasă. Matteo era prea mic să înţeleagă tot ce s-a întâmplat în acele ultime luni, prin ce a trecut sora. Când a plecat în străinătate, Matteo s-a băgat în dulapul ei şi a tras adânc în piept mirosul ei până a adormit. Când s-a trezit, ceva ascuţit îi zgâria obrazul. Colţul unei coperte tari – jurnalul ei. Aşa a aflat tot. Poliţia a zis că sora a murit într-o altă ţară, din cauza drogurilor, dar nu e adevărat. A fost omorâtă aici, în Björnstad. Băieţii de aici au ucis-o. Inima ei s-a frânt în atâtea fărâme, încât au acoperit tot Pământul.

Părinţii n-au de gând s-o înmormânteze la biserica unde merg de obicei, la câteva ore distanţă de acolo, ci aici, în Björnstadul pe care-l dispreţuiesc dintotdeauna. Astfel nu vor fi nevoiţi să le spună cunoscuţilor că fiica lor a murit de o supradoză undeva, în străinătate, ci pot să pretindă că e încă în viaţă şi călătoreşte, că încă le trimite vederi.

Matteo a ascuns jurnalul ei în acelaşi loc în care îşi ascunde computerul, în spatele uscătorului de rufe stricat. L-a citit o singură dată, dar îşi aminteşte fiecare literă, fiecare umflătură pe hârtie acolo unde s-au uscat lacrimile ei în timp ce scria: *nimeni nu mă crede, fiindcă dacă te-ai culcat cu un tip le eşti datoare tuturor cu un futut! democraţia fututului à la Björnstad! aici violăm doar virgine!! de ce să mă creadă poliţia dacă nici maică-mea nu mă crede?? târfă târfă târfă târfă sunt doar o târfă târfă târfă târfă pentru ea şi pentru ceilalţi aşa că n-am cum să fiu violată, că nu poţi să violezi târfe!! nu aici.*

Au trecut doi ani şi jumătate de când şi-a făcut bagajul, a minţit că merge la o biserică şi a dispărut. De fapt, a plecat din Björnstad imediat după ce Maya Andersson a fost violată de Kevin, dar nici măcar când tot oraşul vorbea dintr-odată despre violenţă sexuală, Matteo nu şi-a auzit părinţii pomenind despre asta. O scurtă

perioadă de timp s-a întrebat dacă se ruşinau, dacă se căiau că nu şi-au crezut fiica, apoi nu şi-a mai pus nicio întrebare când a văzut ce s-a întâmplat cu Maya. Că doar Mayei i s-a făcut dreptate, nu? Şi-a redobândit demnitatea, a fost răzbunată. Şi nici n-a fost nevoie de mare lucru, nu? Nu, sigur, nu de mare lucru. A fost nevoie doar de un martor, Amat, care în cele din urmă a avut curajul să spună ce s-a întâmplat, ceea ce, într-un oraş ca Björnstad, a avut drept urmare faptul că a fost atacat şi bătut de prietenii violatorului. A fost nevoie doar ca întreaga familie Andersson să aibă puterea să meargă înainte când tot oraşul s-a întors împotriva lor. A fost nevoie doar ca Maya să meargă la spital pentru tot felul de teste dezgustătoare şi să facă o plângere la poliţie care n-a dus decât la speculaţii înjositoare cum că ar fi fost drogată, că poate i-a dat semnale neclare băiatului şi că ea chiar nu pricepea că i-a distrus cariera lui Kevin. A fost nevoie doar de sute de comentarii pe internet că Maya sigur a minţit, ca să fie în centrul atenţiei, şi că *ea* era în limbă după Kevin şi nu invers, că oricum era prea beată ca s-o violeze cineva, că oricum e o târfă împuţită care merita să fie violată şi cineva ar trebui s-o omoare. Doar de atât a fost nevoie! A fost nevoie ca tatăl Mayei să-şi piardă slujba şi clubul de hochei aproape să dea faliment. A fost nevoie doar ca mama Mayei să fie avocată şi suficient de nebună cât să se lupte cu lumea întreagă. A fost nevoie doar de o dovadă, martori şi bani, prieteni sus-puşi şi de un proces. Şi după aceea, după TOATE astea, Kevin tot n-a fost condamnat! Familia lui s-a mutat din oraş şi toată lumea s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic şi asta cumva trebuia să ţină loc de dreptate. Un dram de dreptate, cu asta a trebuit să se mulţumească Maya şi pentru asta a fost nevoie de tot.

De absolut tot.

Şi-atunci ce şanse să aibă sora lui? Niciuna. Matteo a înţeles, când a găsit jurnalul, de ce a plecat soră-sa. Îşi doreşte să nu-l fi găsit în veci, ca să nu fie nevoit să trăiască şi el în iadul ei. Şi-a dorit atât de mult ca ea să-şi fi găsit libertatea după ce a plecat de-acasă, dar acum ştie că băieţii din oraşul ăsta erau deja o temniţă pentru ea, ştie că şi-au lăsat lanţurile în ea, astfel încât să nu poată fugi niciodată. Matteo are doar paisprezece ani, dar părinţii lui sunt slujitori ai Domnului, n-o s-o răzbune niciodată, aşa că trebuie s-o facă el.

Scoate un creion din geanta de şcoală şi desenează cu grijă un fluture pe cutia în care e sora. Apoi iese şi pedalează prin nămeţi, la lumina lămpilor stradale. Când mama se uită spre el pe fereastră, îi face cu mâna, iar ea îi face cu mâna înapoi.

47
RĂZBOINICI

Se face duminică. Înmormântarea Ramonei nu-i face cinste deloc omului care a fost. Le-a zis sus şi tare netrebnicilor ăstora, pe când încă era în viaţă, că n-au decât s-o facă hrană de porci sau îngrăşământ pentru flori când termină cu cele lumeşti, numai să n-o facă de râs şi să se apuce să invite o grămadă de alţi netrebnici, care să fie nevoiţi să stea în picioare la căpătâiul ei şi să se prefacă trişti. Nimeni n-a ascultat-o, ca de obicei! Tot oraşul vine la înmormântare.

* * *

Adri îl trezeşte devreme pe Benji. Câinii primesc de mâncare primii, apoi oamenii. Mănâncă în tăcere, în picioare, lângă chiuvetă. Benji aproape că nu poate înghiţi nimic, trupul lui nu e obişnuit să se trezească la răsărit – e ora lui de culcare. Adri îl obligă să-şi bea cafeaua şi îi pregăteşte singurul lui costum. Cu doi ani în urmă, când a plecat din Björnstad, abia dacă îl cuprindea peste piept şi umeri, acum îi e mare. Adri a lustruit pantofii vechi, de zile mari, ai tatălui lor şi i-a pus frumos în hol. Îi dă cravata albă pe care i-a cumpărat-o, iar Benji n-are vlagă să protesteze. Cravata albă e doar pentru membrii familiei la înmormântări, dar lui Adri puţin îi pasă de părerile lui Benji despre cravată sau despre orice altceva. Surorile lui nici măcar nu l-au întrebat unde vrea să stea când a venit acasă, au hotărât ele pentru el – la Adri, fiindcă apartamentul Katiei e prea mic şi Gaby n-are nici ea loc de când s-a îmbolnăvit mama şi s-a mutat cu ea. Să stea singur nici nu se punea problema, bineînţeles. N-avea decât să dea roată Pământului de câte ori poftea, dar când ai trei surori mai mari, nu eşti niciodată major.

Când lumina răsăritului atinge vârfurile copacilor, Gaby şi Katia vin şi ele, cu mama pe bancheta din spate. Adri şi Benji se înghesuie lângă ea. Mama petrece tot drumul pieptănându-i părul lui Benji împotriva voinţei lui, iar surorile râd de se zgâlţâie maşina. Băiatul ăsta e în stare să îndure multă durere, dar şi caii se ţesală cu mai multă milă decât îl piaptănă maică-sa.

* * *

Timpul e imprevizibil cu cei pe care-i iubim. Când ne părăsesc, ni se pare o veşnicie până îi revedem, e ca şi cum devin nişte străini, dar, din clipa în care se întorc acasă, e ca şi când n-au fost

plecaţi niciodată. Pentru Benji, problema e că mai sunt mulţi care încă nu l-au văzut de când a venit şi care abia acum îl vor întâlni pentru prima oară după multă vreme. Atâţia ale căror reacţii nu le poate şti dinainte...

Ajung la cimitir. Sunt printre primii, încă n-au sosit decât câţiva oameni. Mama scoate din portbagaj vreo duzină de castroane acoperite cu folie de plastic, căci, oriunde s-ar duce, are întotdeauna mâncare cu ea. Surorile şi mama se duc spre poarta cimitirului şi fac ce fac de obicei: ajută cu ceva. Momentan uită de Benji, uită de privirile pe care i le aruncă toţi, uită ce era Benji cândva în oraşul ăsta şi ce-a ajuns. Aşa că rămâne singur în maşină, neştiind ce să facă. Simte cum toţi cei care trec pe lângă el îl privesc pe furiş şi şoptesc. Palmele asudate caută febril să-şi facă de lucru, dar abia dacă reuşeşte să-şi aprindă o ţigară. Îşi doreşte brusc să nu se fi întors acasă. Nu e pregătit să înfrunte toate astea, la naiba! Vede bărbaţi în geci negre aşteptând la poarta cimitirului – Păianjenul şi alţii, apropiaţii lui Teemu. Stau acolo ca să se asigure că nu intră vreun nepoftit la înmormântare, iar Benji nu ştie dacă e binevenit sau nu. Înainte se pricepea mai bine să-şi ascundă nesiguranţa, dar în anii în care a fost plecat n-a pierdut doar kilograme. Ţigara i se stinge între degete. Ceva mai încolo, aude un puşti şoptindu-i altuia: „Ăla nu-i Benji?", iar celălalt răspunde: „Uau, ce slab e! A făcut SIDA sau ce?" şi chicotesc amândoi isteric. Un adult îi pune la punct mânios, iar puştii îşi aruncă exasperaţi braţele în aer şi zic: „Ce? Nu e ăla care-i poponar? TU ai zis că..."

Benji nu mai aşteaptă să audă restul, le întoarce spatele şi porneşte în direcţia opusă, alunecând pe pătura subţire de zăpadă în pantofii de zile mari ai tatălui lui. Nu ştie încotro s-o ia, ci doar că trebuie să fie un loc fără oameni. *„Are you looking for something or*

fleeing from something"[13], îi răsună în minte. Undeva, la celălalt capăt al lumii, un barman l-a întrebat asta, iar Benji n-a ştiut ce să-i răspundă, aşa că a zis: *„Both."*[14] Aproape că s-a îndrăgostit de barman. Aproape că s-a îndrăgostit de multe ori, de mulţi bărbaţi, în multe nopţi, dar, la răsărit, îşi căuta întotdeauna hainele pe podea şi o ieşire. A cunoscut şi o femeie – instructoare de scufundări. L-a găsit dormind pe un ponton într-o dimineaţă. Benji nu şi-a putut da seama după engleza ei nesigură de unde e, dar s-au împrietenit. Într-o seară, după ce Benji a tot sfredelit cu privirea sticle goale într-un bar, femeia i-a zis: „De tine e uşor să se îndrăgostească fără speranţă oricine, fiindcă tu nu te-ndrăgosteşti, tu eşti doar fără speranţă." A fost prima dată după luni de zile când Benji a auzit limba maternă. A aflat că femeia crescuse la vreo cinci sute de kilometri de Björnstad – după colţ, cum ar veni. „De ce n-ai zis că eşti de-acasă?" a întrebat-o. „Fiindcă atunci n-ai mai fi vorbit cu mine, că nu voiai să te gândeşti la nimic legat de acasă", i-a răspuns ea. Aşa era. Au vorbit toată seara, în limba pe care Benji aproape că voise s-o uite, ea a cântat tare melodiile trupei de cover-uri de pe scena barului, iar Benji era suficient de beat cât să închidă ochii şi să creadă că era din nou în pădure şi nu la mare. Nu era prima dată când i se făcea dor de casă, ci doar prima dată când recunoştea acest lucru. Femeia l-a pus să promită că o să stea la ea o vreme. Benji i-a promis, apoi şi-a făcut bagajul – tot mai uşor pe zi ce trecea – şi a plecat. Într-un alt oraş a întâlnit un tânăr frumos, care avea o barcă veche, rablagită şi au trăit pe apă săptămâni în şir. Dar, de îndată ce l-a pus să-i povestească despre viaţa lui,

---

[13] „Cauţi ceva sau fugi de ceva?" (în engl. în orig.).

[14] „Şi una, şi alta." (în engl. în orig.).

tânărul l-a pierdut şi el pe Benji. În ultima lor noapte împreună, Benji a stat întins cât era de lung pe punte şi i-a povestit cum e hocheiul. Cum e cu adevărat hocheiul.

Cum e să fii unul dintre bărbaţii de pe gheaţă. Nu unul dintre neputincioşii din tribună, care nu fac decât să ţipe şi să ţopăie, ci unul dintre cei care hotărăsc jocul. Unul care poate lupta, sângera, câştiga sau pierde totul. Întins lângă el, tânărul cel chipeş i-a atins blând tatuajul cu ursul de pe umăr. *„Have you ever seen a real bear?”*[15], l-a întrebat el. Benji s-a întors şi l-a sărutat. A doua zi, când tânărul s-a trezit, era singur în barcă.

— BENJI! se aude un strigăt mânios în parcare.

Benji nu se opreşte.

— BENJI! urlă din nou vocea şi propriul nume îl loveşte pe Benji în ceafă ca grindina.

Se opreşte ca un şobolan încolţit şi se întoarce, gata de orice. Bărbaţii în geci negre au lăsat poarta cimitirului şi vin direct spre el. Gaşca l-a iubit, dar l-a şi urât, cum numai cel iubit poate fi urât după ce îi afli secretele. Cândva, Benji simboliza tot ce voiau ei să fie Björnstadul: toată lumea se temea de el, iar el n-avea frică de nimic. Deşi era doar un băiat, pe gheaţă era bărbatul lor. Războinicul lor. Al lor. Urletele ce se ridică dintr-o tribună plină de geci negre, când eşti beat de adrenalină şi te arunci spre plexiglasul mantinelei, Benji nu le-a mai auzit niciunde, pentru că nu există altundeva. De câte ori şi-a dorit să poată rămâne aici? Să nu fi ieşit adevărul la iveală? Războinicii au voie să iubească alţi bărbaţi, dar nu să se îndrăgostească de ei. Benji credea că a cunoscut toate tăcerile de pe lume până când, într-o zi, a intrat pentru prima oară

[15] „Ai văzut vreodată un urs?” (în engl. în orig.)

într-o încăpere plină de bărbaţi care făceau glume despre homosexuali. Au tăcut toţi când a intrat el. Credea că a trăit toate felurile de ură care sunt pe lume până când suporterii clubului din Hed au aruncat penisuri artificiale şi alte jucării erotice pe teren în timpul unui meci, iar el a văzut în ochii celor mai fideli suporteri ai lui Björnstad cât de tare i-a făcut de ruşine şi cât l-au dispreţuit pentru asta. Nu le-a luat-o în nume de rău, înţelege că nu-l vor putea ierta niciodată. „Eşti de-al nostru!" au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus Teemu acum doi ani, dar ce mai înseamnă acum? Nimic. Atunci Benji încă juca hochei, aveau nevoie de el, era special. Acum e un nimeni. N-ar fi trebuit să se întoarcă acasă.

— BENJI! urlă Păianjenul, cel mai nebun dintre ei.

Nu e o strigare, e un ordin să se oprească. Benji nu se mişcă. Îi lasă să se apropie. Primul ridică mâinile, cel de-al doilea la fel. Totul se petrece atât de rapid şi pe Benji îl doare înfiorător tot trupul când îl strâng în braţe, din cauza vânătăilor căpătate înainte să vină acasă, în bătaia de la aeroport.

— Ce DRACU' faci, mă? Bine ai venit acasă! Au, ce slăbănog eşti! Ce-ai, bă, anorexie sau ce? râde Păianjenul.

Ceilalţi bărbaţi îl împroaşcă şi ei cu sudălmi, care de fapt sunt complimente, pentru că e singurul lor mod de a comunica – mă rog, în afară de complimentele pe care le folosesc pe post de înjurături.

Apoi vorbesc despre vânătoarea de elani. Despre maşini şi puşti. Despre vreme. Benji încă se aşteaptă să încaseze vreun pumn, dar, cum nu se întâmplă, în cele din urmă umerii i se relaxează şi spune încet:

— Îmi... pare rău..

Face semn cu capul spre cimitir, dar Păianjenul rânjeşte:

— Ce, acu' te pui pe bocit sau ce? Crezi că te-ar fi lăsat Ramona? Ţi-ar fi făcut curu' ăla suplu aşchii şi dup-aia ar fi făcut focul cu ele, să miroasă a cur în tot oraşu'!

Dar în ochii bărbatului se citeşte o tristeţe de neînchipuit, de fapt. Ca şi în ai celorlalţi. Chipurile le sunt buhăite de băutură, s-au înecat în alcool pe dinăuntru, ca să nu se înece în lacrimi pe dinafară. Ei erau ai Ramonei şi Ramona era a lor. Cei mai mulţi dintre ei erau mai apropiaţi de bătrână decât de propriii părinţi. Aşa că hazul de necaz nu e autoapărare, e de-a dreptul sfidare – „Nu ne pui tu jos, fir-ai a dracu' de tristeţe!" Una dintre prietenele bărbaţilor în geci negre strigă din parcare că are nevoie de ajutor cu scaunele, că biserica o să fie plină şi trebuie să mai aducă, aşa că bărbaţii se grăbesc într-acolo, vorbind mai departe cu Benji, de parcă e de la sine înţeles că merge cu ei. Aşa că se duce cu ei. Vorbesc despre hochei, dar nimeni nu vorbeşte despre Benji şi hochei, nimeni nu-l întreabă dacă o să mai joace. Cineva spune, în schimb, că prefectura vrea să facă un singur club din două, iar Păianjenul zice „n-au decât să-ncerce, da' la înmormântarea lor n-o să fie nevoie de prea multe scaune!". Prietena cu scaunele îi trage una iubitului ei, drept îndemn ca acesta, la rându-i, să-i tragă una Păianjenului. Când Păianjenul izbucneşte: „ACU' ce dracu' am mai zis aiurea?", fata se răţoieşte: „Vezi cum vorbeşti, că suntem în biserică, ce naiba!" La care Păianjenul i-o întoarce cu gura până la urechi: „Nu-njura în biserică, Madde!" şi pe urmă ce mai râd toţi! Şi Benji. Mai cară câteva scaune, apoi pălăvrăgesc despre gagici şi scutere de zăpadă. Niciunul dintre bărbaţii în geci negre nu înţelege ce anume fac atunci pentru Benji, dar e cel mai frumos cadou pe care îl poate primi cineva care era special cândva: îl tratează de parcă nu e cu nimic special.

48
HOŢI

Duminică dimineaţa, devreme, un pompier îl sună pe un altul să-i ceară o favoare. Bengt e la un capăt al firului şi Johnny la celălalt. Cel de-al doilea e încă întors pe dos după bătaia de la patinoar, dar şeful lui mult mai în vârstă îl îndeamnă să se liniştească.

— Sunt distruşi după moartea bătrânei ăleia, Ramona. Tu cum te-ai fi simţit? Lasă să treacă vreo două zile. Sunt oameni cu picioarele pe pământ şi acolo, în Björnstad, dă-le şansa să discute cu căpcăunii ăia şi vedem cum stă treaba, înainte să iei bâta şi să faci şi tu tărăboi!

Johnny îi promite, fără nicio tragere de inimă, că aşa o să facă. Apoi vorbesc despre vânătoarea de elani. Aproape toţi pompierii vor lipsi anul ăsta de la vânătoare, fiindcă munca de debarasare după furtună nu mai lasă loc şi de zile de concediu.

— Că parcă asta ne trebuie acum, râde Bengt, o gloată de tâmpiţi fără stare, cu dulapurile pline de muniţie proaspăt cumpărată şi nimic de împuşcat!

— O să vorbesc cu băieţii iar, să-i cuminţesc cât pot, îi promite Johnny.

— Bine, bine. Hannah şi copiii ce zic?

— Copiii erau nervoşi pe tot Björnstadul când au venit acasă, Hannah era mai mult furioasă pe mine. De unde şi până unde tărăşenia asta e vina mea, naiba ştie! Ca de obicei!

Bengt se îneacă de râs.

— Parc-ar fi nevastă-mea! În fiecare dimineaţă când mă trezesc, tot pe minus sunt cu ea. Şi dacă fac totul cum trebuie toată ziua,

ajung pe zero, în cel mai bun caz. A doua zi tot pe minus mă trezesc, fir-ar să fie! Şi, că tot veni vorba de a mea: îmi faci un serviciu dacă te rog?

— Păi tocmai m-ai rugat, nu? zice Johnny.

— Da, da. Încă nu mi-au scos ghipsul şi nu pot să conduc, iar cauciucurile de iarnă ale nevesti-mii n-au sosit. Poţi să te duci tu să le iei?

— Absolut. Unde?

— La munteni.

— La munteni? repetă Johnny sceptic.

N-a fost niciodată la cimitirul de maşini de când are un nou proprietar, dar colegii de la staţia de pompieri au tot vorbit despre el. „Pe-acolo n-aş îndrăzni să deschid gura dacă am dinţi de aur, că rămâi fără ei înainte s-apuce limba să bage de seamă", a spus un coleg, dar Bengt a zis calm: „Cauciucuri ieftine. Nu văd care-i problema."

— Să le cer chitanţă? zâmbeşte Johnny.

— În NICIUN caz! râde Bengt.

Johnny promite să se ducă să le ia. Traversează oraşul cu microbuzul şi se opreşte la cimitirul de maşini de la poalele muntelui. E mai mult un deal decât un munte, dacă e s-o zicem p-aia dreaptă, dar, când se pune eticheta pe ceva în Hed, greu s-o mai dai jos. La poartă, se dă jos din maşină fără să încuie portierele. Telefonul mobil a rămas pe scaunul de lângă şofer. Un bărbat gras, îmbrăcat în geacă de piele, îl priveşte de la câţiva metri mai încolo şi zâmbeşte gânditor:

— Nu-ncui, da?

Sprâncenele lui Johnny zvâcnesc.

— De ce să-ncui?

Bărbatul nu-l scapă din priviri, zâmbind în continuare de parcă aşteaptă ceva.

— Cei ca tine încuie maşina aici. Lumea zice că suntem hoţi, n-ai auzit? Poate cineva îţi ia telefonul, da?

Johnny se uită spre maşină, apoi spre cimitir, apoi îşi opreşte din nou privirea pe bărbatul cel gras şi răspunde calm:

— Zi-le oamenilor tăi să-ncerce şi vedem ce se-ntâmplă.

Bărbatul începe să râdă zgomotos şi cu poftă, apoi îi întinde mâna.

— Lev.

— Johnny, răspunde Johnny şi i-o strânge ferm.

Lev face semn spre tricoul care se zăreşte sub geaca lui Johnny, cu emblema pompierilor.

— Pompier, da? Frică de foc nu, frică de hoţi nu. Cu ce pot să te-ajut?

— Am venit să iau nişte cauciucuri pentru şeful meu, răspunde Johnny.

— Bengt, da? Foarte bine. Aducem. Ce face piciorul?

— Mulţumesc... bine, se simte bine, răspunde Johnny uşor luat prin surprindere.

Lev îşi ridică palmele de parcă ar vrea să-şi ceară scuze şi îi explică:

— Vorbeşte lumea, da? Am auzit de accident. Sper... cum se zice... Că se îngrijeşte, da? Altceva?

Johnny se codeşte, trage adânc aer în piept şi arată spre microbuz:

— Nu prea merge bine. Se vaită nevastă-mea. N-aruncaţi voi o privire să vedeţi dacă aveţi piese de schimb?

Nu zice că trebuie reparat, încă are nevoie să simtă că e şi el în stare să repare ceva, dar piese de schimb ar putea cumpăra, dacă

tot a venit până aici. Lev pare să-i cântărească din ochi şi pe el, şi microbuzul o bună bucată de vreme înainte să răspundă:

— Se uită mecanicul meu. Ia trei ore. Bei cafea, da?

Johnny dă din cap că da. Oricine bea cafea, ce naiba?

Lev îl conduce spre o căsuţă aflată ceva mai încolo. Se duce în bucătărie şi pune de cafea. Johnny intră şovăind după el. Casa e aproape goală, sunt doar câteva mobile. Lev locuieşte aici de multe luni, dar casa încă arată de parcă e locuită de cineva gata s-o întindă în orice clipă.

— Fără?

Johnny înţelege greşit şi mormăie repede:

— Da, da, merge fără, nu-i nevoie de chitanţă.

Lev zâmbeşte larg:

— Cafeaua. Fără zahăr?

Johnny se înroşeşte şi ia cana. Ar vrea să-şi ceară scuze, dar nu ştie de unde să înceapă. Aşa că face ce face de obicei, se uită în jur şi caută ceva să schimbe subiectul. Se uită pe fereastră spre mica grădină din spatele casei şi izbucneşte:

— Ce s-a întâmplat?

Gardul are uluci lipsă şi, chiar dacă s-a aşternut zăpada, încă se vede că toată grădina e plină de urme noroioase de roţi. Lev îşi pune atâtea cuburi de zahăr în cafea, încât Johnny îşi zice că în curând n-o să mai fie cafea, ci desert. Apoi răspunde:

— Teemu Rinnius. Gaşca. Ştii, da?

Johnny încuviinţează, bănuitor, dar curios.

— Da.

— Teemu a vrut să-mi dea mesaj. Nu-i plac telefoanele, cred. Aşa că a trimis un din ăla... cum se zice? Dric!

Lev face un gest cu subînţeles spre dezastrul din grădină. Johnny îl priveşte neîncrezător.

— Un dric? Gaşca a făcut asta? Ce dracu' le-ai făcut?

Lev ridică dezarmat din umeri.

— Afaceri cu Ramona.

— Bătrâna care-a murit?

— Da, da, avea datorii la mine, da? Am zis că pot să cumpăr eu Blană de Urs pe datoriile alea. Şi Teemu a răspuns aşa.

— Să cumperi Blană de Urs? Aşa i-ai zis lui Teemu? râde Johnny amuzat.

Ar fi dat bani buni să-i vadă mutra idiotului de Teemu când a auzit o asemenea propunere.

— Nu, nu. Am fost... cum se zice? Diplomat, da? M-am dus la Peter Andersson.

— Aha! murmură Johnny şi tonul lui trădează ce simte când aude numele.

— Sunteţi prieteni? întreabă Lev cu un zâmbet nevinovat.

— Am jucat hochei în echipe adverse când eram tineri.

— Da? Înainte să joace în LNH?

Johnny ia o gură de cafea şi îşi linge buzele, încercând să-şi ascundă amărăciunea. Nu prea reuşeşte.

— Mult înainte de asta. Eram doar nişte adolescenţi. Eu n-am fost niciodată la fel de bun ca el. Ai vorbit cu poliţia despre treaba asta cu Teemu?

Lev strâmbă resemnat din nas.

— Poliţie? Nu, nu, poliţie şi avocaţi nu lucrează pentru ăştia ca mine. Doar pentru ăia ca Peter Andersson. M-am dus la el, ca între bărbaţi, da' el şi Teemu au răspuns cu dric.

Johnny se uită pe fereastră şi, la drept vorbind, îi vine greu să creadă că Peter Andersson, indiferent ce crede despre Lev, ar fi în stare de aşa ceva. Dar oamenii se schimbă şi sunt vremuri ciudate pentru ambele oraşe.

— Lui Peter îi ziceam „Isus” pe vremuri, când aveam meciuri cu Björnstad, fiindcă acolo, la ei, toată lumea îl privea ca pe salvatorul lumii. Era mereu mai bun şi mai fin decât noi ăştialalţi. Şi ce-ai de gând să le faci?

Johnny se căieşte imediat de tot ce i-a zis, dar mai ales de întrebare. Lev îşi mai pune un cub de zahăr, direct pe limbă, înainte să-i răspundă:

— Nimic.

Johnny nu-l crede, bineînţeles. Îşi golesc cănile în tăcere. Lev are nevoie de-o linguriţă ca să-şi termine cafeaua. Unul dintre bărbaţii de la cimitirul de maşini bate la uşă, îi spune ce e stricat la microbuz, fără ca Johnny să priceapă o iotă, dar şi fără să fie în stare s-o recunoască.

— Cauciucurile lui Bengt sunt în portbagaj. Şi piese de schimb pentru tine, da? îi traduce Lev.

— Cât face? întreabă Johnny.

— Pentru pompieri? Nimica! Flecuşteţe! zâmbeşte Lev prietenos, iar Johnny habar n-are dacă vrea să spună că piesele de schimb sunt flecuşteţe sau dacă el îi e dator cu flecuşteţe lui Lev.

— Ar trebui să suni la poliţie, spune Johnny arătând spre grădină, mai mult fiindcă nu ştie ce să zică.

— Nicio grijă. Am mai trăit într-un Hed şi un Björnstad de multe ori, da? răspunde Lev.

Johnny se scarpină nedumerit în creştet.

— Ce vrei să zici?

Lev zâmbeşte binevoitor şi spune:

— Cum se zice? În oraşe ca la voi? Am mai trăit în oraşe ca la voi. În multe ţări. Lumea crede că toţi imigranţii s-au născut în oraşe mari, da? Da’ eu vin dintr-un Hed. Omul pădurii, ca voi. E

un Teemu peste tot. O Gaşcă peste tot. Vor să ne zică: Noi conducem! Voi ascultaţi! Înapoi! Da?

— Şi, ai de gând să dai înapoi? întreabă Johnny şi tonul îi trădează curiozitatea mai mult decât ar vrea el să recunoască.

Lev îşi lasă uşor capul într-o parte.

— Aveţi aici o vorbă: „Nu dau înapoi decât când iau viteză!" Da?

— „Nu dau înapoi decât ca să-mi iau avânt", îl corectează Johnny zâmbind uşor.

— Exact! Exact! încuviinţează Lev.

Îi întinde mâna lui Johnny. Johnny i-o strânge. Lev i-o ţine o clipă într-a lui şi îl priveşte în ochi.

— Dacă arde, te sun, da?

— Absolut, dacă arde, sună-mă! râde Johnny.

— Şi tu, dacă ai nevoie de mine, mă suni, OK? Cum ziceţi voi? Ajutor între vecini, da? continuă Lev, fără să-l slăbească din ochi.

Johnny pare să ezite şi îşi dă seama şi el. Încuviinţează serios. Pleacă sperând că Teemu Rinnius, Peter Andersson şi restul nemernicilor din Björnstad în sfârşit s-au luat de unul mai periculos decât sunt ei în stare să facă faţă.

Se duce la Bengt, îi lasă cauciucurile, apoi se duce acasă şi o minte pe Hannah că a cumpărat piesele de schimb din altă parte, că altfel l-ar cicăli şi pentru asta de i-ar merge fulgii.

49
FUMĂTORI PE FURIŞ

„Căsnicie."

Ar trebui să existe un alt cuvânt pentru când eşti căsătorit de mulţi ani. Pentru când ai trecut de mult de punctul în care ţi se mai pare o alegere. Acum nu te mai aleg în fiecare dimineaţă – a fost doar o chestie frumoasă pe care ne-am spus-o în ziua nunţii acum nu mai pot trăi fără tine. Nu mai suntem flori de-abia înflorite, ci doi copaci cu rădăcinile împletite, tu îmbătrâneşti în mine.

Când suntem tineri credem că a te îndrăgosti înseamnă a iubi, dar să te îndrăgosteşti e simplu, orice copil poate. Iubirea, însă? Iubirea e muncă de oameni mari. Iubirea are nevoie de tine cu totul, de tot ce ai mai bun, de tot ce ai mai rău. N-are nimic de-a face cu romantismul, fiindcă, într-o căsnicie, greu nu e să-ţi suport eu toate defectele, ci greu e să suporţi tu faptul că eu ţi le ştiu. Că acum ştiu totul despre tine. Cei mai mulţi oameni n-au destul curaj să trăiască fără secrete. Toţi visăm să fim invizibili cândva, dar nimeni nu visează să fie transparent.

Căsnicia? Ar trebui să avem mai multe cuvinte pentru ea, cu timpul. Nu există „iubire eternă", ci pur şi simplu atât durează iubirea şi nu e niciodată simplă, fiindcă te ia în stăpânire cu totul. Cu tot ce ai. Tot, tot.

Copiii pleacă singuri la înmormântare azi, astfel încât părinţii să poată rămâne singuri acasă cu toate câte nu-şi pot spune. În faţa dormitorului, Mira nu îndrăzneşte să respire, căci, dincolo de uşă, pe pat, Peter încearcă să-şi lege nodul cravatei negre şi plânge. Face câţiva paşi înapoi până în capul scărilor, se preface că tocmai a urcat şi strigă: „Vrei cafea, iubitule?", astfel încât el să aibă timp să-şi şteargă lacrimile, să-şi dreagă vocea şi să-i răspundă: „Da, mersi, iubito, vin imediat!"

Coboară. Cravata îi e un pic prea lungă. Mira nu-i blochează calea, iar el trece pe lângă ea ca de obicei, dar, cumva, tot se ciocnesc. Degetele ei îl prind din mers şi îi încheie nasturii

sacoului, ca să nu pară că ar căuta doar apropierea. El se opreşte aproape ameţit şi se uită unul pe lângă celălalt, căci, dacă s-ar uita unul în ochii celuilalt, s-ar sfărâma amândoi pe loc. De atâta vreme nu s-au mai atins, încât vârfurile degetelor ei sunt de-ajuns, sunt ca nişte şocuri electrice pentru el. Ea îi îndreaptă cu grijă nodul cravatei cu unghiile, fiindcă nu îndrăzneşte să-şi aşeze palmele direct pe pieptul lui. Doamne, cât de aproape de a se pierde unul pe altul trebuie să fie ca să-şi amintească să se lupte unul pentru altul!

Îi şopteşte:

— Ramona ar fi fost mândră de tine.

Iar el îi răspunde:

— Tu eşti?

Şi ea încuviinţează, cu pleoape obosite. Ce gândeşte, atunci şi acolo? Poate că nu-şi va aminti mai târziu sau va nega chiar şi în sinea ei. Ar trebui să existe un alt cuvânt pentru „căsnicie", dar poate că şi altul pentru „divorţ". Unul pentru când eşti foarte aproape de divorţ. Pentru când îmi vine să şoptesc că nu ştiu ce vreau, dar ştiu că nu vreau să mai fie aşa. Un cuvânt cu care să-ţi pot spune că nu mai suport. Că nu mai suport că tot ce facem e doar să ne suportăm.

— Peter... eu... eu, începe ea şi rămâne fără oxigen.

Îi zice „Peter", nu „iubitule" şi ezită fix cât el să nu aibă curaj s-o lase să termine propoziţia. Se apleacă repede spre fruntea ei şi-i spune:

— Te iubesc!

Zâmbetul ei se conturează repede sub intensitatea privirii lui. Răsuflarea lui e atât de aproape şi atunci îi spune şi ea acelaşi lucru, cu o asemenea naturaleţe încât pot pretinde amândoi că nu urma să-i spună cu totul altceva:

— Şi eu te iubesc!

A trecut atâta timp de când nu şi-au mai zis asta. A trecut atât de puţin, căci tocmai şi-au spus-o. Ar trebui, dincolo de toate cuvintele despre iubire, să existe unul care să exprime asta: de câte ori am fost atât de aproape de a ne pierde unul pe celălalt, dar ne-am întors iar unul spre altul şi am luat-o de la capăt. Un cuvânt pentru cele mai mici lucruri, centimetrii, pentru când ne atingem în treacăt în drum spre bucătărie în loc să aproape ne atingem. Un cuvânt care să spună că nu mai suport. Eu nu mai suport dacă tu nu mă mai suporţi. Nu mai suport nimic fără tine.

Se duc împreună la înmormântare şi el o ţine de mână tot drumul.

* * *

Tatăl Anei e treaz. Mahmur, dar încă nu beat iar. Camarazii de vânătoare sunt în grădină şi îl aşteaptă să meargă împreună la înmormântare. Şi ei sunt treji de dragul înmormântării, dar nu e decât o numărătoare inversă până la prima bere „la groapă".

Ana şi Maya o iau singure înainte. Maya are încă chitara în spate. A fost acasă şi s-a schimbat, iar Ana s-a bosumflat imediat când a văzut că s-a „împopoţonat". Maya i-a zis că e normal să te îmbraci frumos la înmormântări, iar Ana i-a răspuns: „Băi, ce mă enervezi, arăţi bestial! Asta mă enervează cel mai tare la tine! Am nevoie de prietene mai urâte!" O iau prin partea de pădure din spatele cartierului de vile de la marginea Colinei şi lasă mult în urmă vocile de bărbaţi. Abia când sunt foarte aproape de cimitir, Maya îşi dă seama că merg pe pista de jogging, acolo unde l-a aşteptat pe Kevin cu puşca. Ana pare că şi-a dat şi ea seama şi vrea

s-o ia pe altă parte, dar Maya o prinde de braţ şi o sileşte să meargă înainte. Trec pe lângă locul unde a apăsat pe trăgaci, unde Kevin s-a scăpat pe el când a auzit clinchetul sec, iar Maya i-a aruncat la picioare glonţul pe care nu-l pusese în încărcător. Cele două tinere calcă amintirile în picioare, în timp ce două fetiţe invizibile se furişează după ele în vârful picioarelor. Copiii care eram înainte să ni se întâmple răul cel mai mare din câte ni s-au întâmplat vreodată ne urmează mereu.

— N-am ştiut c-o să mă simt aşa... zice Maya încet după câteva sute de metri, când încetinesc să admire priveliştea, căci de-acolo se vede aproape tot oraşul.

— Cum?

— Încă atât de furioasă.

Ana zgârie stratul subţire de zăpadă cu gheata şi recunoaşte:

— Încă visez să-l omor pe Kevin.

— Aş vrea să nu mai visezi asta. Nu merită el visele tale.

Ana hârşâie zăpada şi mai tare.

— Şi pe Vidar îl visez. Da mai OK acum. Înainte visam doar că a murit. Acum e viu uneori. Şi e enervant rău de tot, bătut în cap, dar na... ştii... viu.

Maya o ia de mână. Ana i-o strânge tare. Merg în tăcere vreun sfert de oră, se înţeleg pe tăcute s-o ia pe drumul cel mai lung, dar, în cele din urmă, în mod inevitabil, pădurea se termină şi se ivesc din nou clădiri. Când văd cimitirul în depărtare, Maya zice:

— Îmi lipseşte lumina de aici. E ca şi cum se schimbă când zilele sunt mai scurte. Ca şi cum se vede în aer cât e de frig.

Ana strâmbă din nas şi pufneşte:

— Zici că eşti turistă.

— Păi sunt!

Dar Ana nu râde, aşa că Maya o gâdilă. Pe urmă Ana nu se mai poate opri din râs până la porţile cimitirului, unde văd un băiat singur care fumează. E mult mai slab decât şi-l amintesc. Şi Maya, şi Ana sunt nevoite să se domolească, ca să nu pară cumva, una în ochii celeilalte, prea nerăbdătoare să-l îmbrăţişeze. În cele din urmă, Maya îl îmbrăţişează stângaci, pe jumătate, iar Benji se uită la ea de parcă e dusă cu pluta. I-a fost dor de privirea lui. Benji are douăzeci de ani acum, e distrus şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, dar, de îndată ce zâmbeşte, arată din nou ca adolescentul care se caţără în cei mai înalţi copaci şi poartă în suflet cele mai mari secrete. Cel mai periculos pe gheaţă, cel mai singur pe lume.

— Arăţi mortal! îi zice el admirativ când Maya îi dă drumul din strânsoare.

— Tu arăţi ca un mort! i-o întoarce Maya râzând.

Benji se întoarce spre Ana şi fata îl îmbrăţişează şi ea, mai întâi ca pe o rudă îndepărtată, apoi ca pe un catarg pe furtună. Cu Ana nu e cale de mijloc niciodată. Benji zâmbeşte larg.

— Ce cauţi neînarmată prin sat? Surorile mele zic că nu faci nimic toată ziua decât să vânezi. Credeam c-o să ai flinta cu tine. Pe mine cine mă apără dacă se lasă cu cafteală?

— Nicio grijă, îi aranjez pe toţi dacă sunt răi cu tine! rânjeşte Ana, cu pumnii ridicaţi.

Maya îşi bagă propriii pumni în buzunare. Încearcă să nu-şi facă griji pentru prietenii ei, dar nu e ca şi când vreunul dintre ei ar ajuta-o în vreun fel să scape de neliniştea asta.

— Unde ai fost? Adică... pe unde ai umblat? întreabă ea, arătând spre pielea bronzată a lui Benji, fără să zică nimic despre toate cicatricile noi.

— Pe ici, pe colo. Acum sunt aici, răspunde el nepăsător.

— Îmi pare rău de Ramona, zice Maya abătută.

Benji încuviinţează tăcut, dar nu e în stare să închege vreun răspuns fără să-l trădeze vocea. Aşa că se întoarce spre stâlpul porţii unde şi-a agăţat sacoul şi cămaşa albă, scoate o cravată albă din buzunar, i-o dă Mayei şi zice:

— Pentru taică-tu.

— Glumeşti? ABIA a reuşit să-şi facă nod la a lui!

— Ar trebui s-o poarte pe-asta, insistă Benji.

— Albă nu-i doar pentru familie? întreabă Ana.

— Era din familie, pentru ea, spune Benji.

Maya ia cravata şi o ţine atât de strâns, încât o mototoleşte. Apoi vede pe cineva undeva, mai departe, izbucneşte brusc în râs şi exclamă:

— Deci... ăla-i *frate-miu*? Ăla care fumează pe furiş? Uite!

Ana mijeşte ochii spre băiatul despre care nu se poate zice că e tocmai bine ascuns printre copacii cheliţi de frunze din spatele pietrelor funerare. Ana fluieră, prefăcându-se impresionată, doar ca să-şi enerveze prietena:

— Ăla-i Leo? Glumeşti? Arată megabeton!

— Termină! strigă Maya, iar Ana nu mai poate de râs.

— Nu cred că-i genul tău, Ana. Al *meu* însă... zice Benji nonşalant.

Maya boxează în braţul lui cât de tare poate. Nu-l doare cine ştie ce, dar Ana se apucă imediat, din solidaritate, să-i care şi ea pumni în braţul celălalt, iar Benji simte că i se înmoaie un pic picioarele şi şopteşte:

— Psihopata dracu, te-ndopi cu anabolice sau ce?

— Ţi-ai pierdut muşchii pe vreo plajă, hipioţel! râde Ana.

— Ne vedem înăuntru, trebuie să mă duc să zbier la frate-miu! izbucneşte Maya şi se îndreaptă spre pâlcul de copaci.

Ana şi Benji rămân pe loc. Benji se preface speriat şi geme „Nu, nu mai da! Nu în faţă!” când Ana îl înghionteşte în joacă. Fata chicoteşte.

— Şi tu? Tu nu-ţi pui cravată?

Benji îşi ţuguie dispreţuitor buzele:

— Nuuu! Cravata-i pentru poponari!

Ana râde cu atâta poftă, încât se îneacă şi îi zboară mucii din nas când expiră, iar Benji râde atât de tare de râsul ei, încât i se taie răsuflarea.

* * *

Ruth.

Ruth. Ruth. Ruth.

Aici nimeni n-o ştie, nici măcar cum o chema. Nimeni n-o să-i vadă piatra funerară şi n-o să-şi aducă aminte cine era. Ruth. Ruth. Ruth. O chema RUTH şi Matteo îi urăşte pe toţi cei care nu ştiu. Care nu-şi amintesc. Pe fiecare dintre ei.

Dimineaţă, se ascunde în dulap, ca să nu-i vadă părinţii computerul. Se conectează la reţeaua vecinilor, să vadă un videoclip despre cum se face nod la cravată. Dacă era Ruth aici, l-ar fi ajutat ea. În afară de soră-sa, n-a avut niciodată pe cine să întrebe nimic. Tatăl e pierdut undeva în gândurile lui, mama trăieşte într-o ilustrată pe care nimeni altcineva nu o vede. Nici măcar nu i-au dat o cravată, a luat el una de la taică-su. Oricum n-o să bage de seamă că şi-a pus-o, fiindcă asta ar presupune să se uite la el. Sau să-i vorbească. Era tăcere în casă înainte să se întoarcă ei cu Ruth, dar e şi mai adâncă acum. Lipsa cuvintelor e mai rea decât singurătatea.

Matteo se întreabă dacă părinţii lui sunt atât de pătrunşi de credinţă, încât speră că fiica lor a ajuns în Iad. Şi-atunci se întreabă dacă speră să ajungă şi ei acolo, ca să o poată întâlni din nou. Se întreabă dacă le e frică. Dacă au plâns în tăcere toată noaptea, ca el.

Ruth zicea că Matteo e prea moale, apoi se răzgândea repede şi jura că asta era cea mai frumoasă calitate a lui. Era o soră bună, s-ar fi dus după el şi în Iad, dacă era el în cutia aia din hol. Odată i-a zis că urăşte lumea fiindcă îi obligă pe copiii ca el să se întărească doar ca să supravieţuiască. Dar, când a văzut că Matteo s-a speriat, i-a ciufulit părul şi i-a zis că e bine să fii moale, că atunci nu te faci praf când cazi. Ca o frunză. Poate că asta i s-a întâmplat ei, s-a întărit, ca un trandafir îngheţat de ger, şi s-a făcut ţăndări.

În maşină, în drum spre cimitir, mama lui Matteo se uită pe fereastră şi cei trei membri rămaşi ai familiei au singura discuţie pe care o vor avea toată ziua:

— Uite, au coborât steagurile în bernă la patinoar, spune mama surprinsă.

Pare aproape mândră, iar asta îl doare pe Matteo atât de tare, căci era singurul lucru pe care sora l-a vrut de la mama lor când era în viaţă, să fie mândră de ea.

— Nu-i pentru Ruth. E pentru femeia care avea cârciuma! izbucneşte el fără să vrea.

Îl cuprinde pe loc spaima că mama o să aibă iar vreunul dintre atacurile ei de panică şi o să înceapă să tremure şi să-şi astupe urechile. Dar privirea mamei dispare dincolo de membrana lucitoare a fanteziilor ei şi femeia spune bucuroasă:

— E pentru amândouă, cu siguranţă.

Nu, nu e, nici măcar nu ştiu cum o chema, se gândeşte Matteo, dar şopteşte de pe bancheta din spate:

— Da, mamă, sigur e pentru amândouă.

Când ajung la cimitir, lumea forfoteşte deja în parcare. Cară lăzi şi cutii de parcă organizează un concert rock şi nu o înmormântare. Matteo îi recunoaşte pe mulţi de la clubul de hochei. Ei nici măcar nu ştiu că sunt două înmormântări azi şi, dacă ar şti, oricum nu le-ar păsa. Preotul îi întâmpină la poartă cu un aer vinovat şi îi întreabă pe părinţi dacă sunt de acord să ţină ceremonia în capelă şi nu în biserică.

— Mda, după cum vedeţi, în biserică se pregăteşte o înmormântare cu multă lume şi acum se aduc scaune, de-asta mă gândeam că e mai linişte în capelă, că suntem atât de puţini pentru... da... pentru... pentru...

Nici măcar preotul nu-şi aminteşte.

— Ruth! O chema Ruth pe sora mea, şopteşte Matteo, dar preotul nu-l aude.

— Nu contează, e bine şi-n capelă, răspunde tatăl, cu capul plecat.

Mama nu pare să asculte conversaţia. Totul decurge destul de repede. Preotul citeşte din Biblie şi Matteo n-are nevoie să-şi deschidă exemplarul lui ca să urmărească textul, ştie aproape toate pasajele pe dinafară. Singura dată când mama îşi arată sentimentele e când preotul foloseşte o traducere a vreunui vers mai modernă decât consideră ea că e corect. Strâmbă din nas şi se uită spre Matteo, la care băiatul îi arată din răsputeri că şi lui i se pare îngrozitor.

După ce se termină slujba, părinţii mai rămân un pic cu preotul în capelă, iar Matteo iese afară, în lumina dimineţii.

„Urăsc că eşti moartă, fiindcă nu pot să vorbesc cu nimeni despre moarte decât cu tine”, zice el în gând, cu privirea spre cer, şi abia atunci îl podidesc lacrimile, toate deodată. Plânge în hohote până i se taie răsuflarea, se încovoaie şi începe să alerge

împleticindu-se şi împiedicându-se, departe de toate vocile. În spatele unui copac, după pietrele funerare, se prăbuşeşte şi se loveşte peste coapse până se învineţeşte şi nu mai simte nimic. Închide ochii, plânge şi nu-i deschide decât când simte mirosul de fum.

Un băiat de-o vârstă cu Matteo stă prost ascuns după alţi câţiva copaci ceva mai încolo. În mână ţine o ţigară ca unul care încă se gândeşte cum s-o ţină. Încearcă diverse poziţii între degete, trage fumul pe gură şi îl dă afară pe nas. Matteo îl cunoaşte de la şcoală, dar băiatul nu l-a văzut niciodată pe Matteo – nu sunt la fel de pricepuţi la a se ascunde, n-au exersat la fel de mult.

Cineva strigă „Leo?" undeva, mai departe. Băiatul răspunde imediat şi aruncă ţigara fără s-o stingă. Se ridică şi o ia printre morminte. O fată cu câţiva ani mai mare vine spre el.

— *Fumezi*, Leo? îi strigă ea jovială.

— Şşşt! Nu fi pârâcioasă, nu le zice mamei şi tatei, OK?

— Te costă două ţigări, frăţioare! chicoteşte ea.

Leo înjură şi îi dă tot pachetul, apoi se îndreaptă spre celălalt capăt al cimitirului. Merg umăr la umăr, frate şi soră. Se înghiontesc în glumă, râd, se tachinează.

În spatele lor, printre copaci, Matteo se apleacă şi ia ţigara pe care a aruncat-o Leo. Încă arde. Nimeni nu-l vede pe băiatul singur care fumează.

50
FAMILII

Când opresc la biserică, Mira bagă de seamă că parcarea e plină. Peter se pregăteşte să dea cu spatele şi să caute un loc pe stradă în schimb, dar doi adolescenţi în geci negre gesticulează spre el şi

fluieră. Unul dintre ei ridică trei conuri roşii de pe unul dintre locurile de parcare aflate aproape de porţi şi îi face semn lui Peter să parcheze acolo.

— Teemu a zis să-ţi ţinem cel mai bun loc! îl anunţă însufleţiţi băieţii când Peter coboară uluit din maşină.

Nu vor nici bacşiş, nici laude, vor doar să ajungă la urechile lui Teemu că sunt de încredere. Peter caută mâna Mirei când se apropie de el, iar ea i-o întinde în cele din urmă, dar Peter vede că o face fără tragere de inimă.

— Băieţii lui Teemu? zice Mira, mai mult ca pe o acuzaţie decât o întrebare.

— Nu e... nu e ce crezi... doar că... începe Peter, dar, de fapt, nu ştie pe cine încearcă să convingă.

— Tată!

Salvarea e Maya, care vine cu Leo din direcţia opusă, îl îmbrăţişează şi îi întinde o cravată albă.

— De la Benji.

— Cred că albă e doar pentru familie, eu... se apără Peter moale.

— Eşti din familie! răspunde o voce de la poarta cimitirului.

E Teemu. Lângă el, preotul. „Numai în oraşul ăsta", îşi zice Mira, „numai în afurisitul ăsta de oraş huliganii pot sta alături de preoţi." Dar, când Peter trage cu coada ochiului spre ea, se preface că-l îndeamnă:

— Du-te, iubitule! Eu mai stau pe-aici să văd dacă pot s-ajut cu ceva!

Iar el se duce şi ea rămâne uitându-se după bărbatul ei, după preot şi huligan şi simte că îngheaţă, abandonată, singură. Apoi simte miros de ţigară intrat într-o geacă aflată foarte aproape şi ceva cald în palmă – degetele Mayei i le strâng pe-ale ei.

— Mi-a fost dor de tine, mamă!

Doamne Dumnezeule! Copleşită, Mira aproape că e nevoită să se întoarcă la maşină şi să se aşeze. Copiii noştri habar n-au ce ne fac.

* * *

După ce termină de vorbit cu preotul, Peter şi Teemu rămân în biserică, înconjuraţi de un zgomot infernal: uşi care se trântesc, scaune scârţâind şi pârâind din încheieturi când sunt orânduite de-a lungul pereţilor. Ecoul aminteşte de un patinoar.

— Ce s-a întâmplat cu... Lev? Aţi... vorbit? întreabă Peter, încercând să nu se facă auzit şi de alţii peste vacarmul din biserică şi, în acelaşi timp, să acopere zgomotul ca să se facă auzit de Teemu.

Teemu îl priveşte de parcă ar vrea să întrebe „Chiar vrei să ştii?", iar Peter chiar nu vrea, la o adică. Dar simte că ar trebui.

— I-am lăsat un mesaj, zice Teemu.

— Unde? întreabă Peter.

Teemu îşi scarpină gânditor bărbia proaspăt rasă şi îşi îndreaptă câteva şuviţe din părul perfect pieptănat pe spate. Până şi cravata e înnodată impecabil – albă, la fel ca a lui Peter, ai fi putut zice că sunt tată şi fiu.

— În grădină.

Peter se căieşte, bineînţeles, că l-a întrebat. Îşi aminteşte ce furios a fost când a aflat ce i-a făcut Lev lui Amat la recrutarea Ligii Naţionale, în SUA. Îşi aminteşte ameninţările de-abia voalate când Lev a venit la el acasă ieri, dar îşi aminteşte şi cât i-a şicanat Gaşca familia acum câţiva ani, când erau nemulţumiţi de munca lui la club: le-au scos casa la vânzare fără ştirea lor, au pus o firmă de mutări să-i sune şi au trimis necrologul lui Peter la ziar. E o

diferenţă între a uita şi a ierta. Poate că Mira se putea coborî să accepte un acord de încetare a focului cu unul ca Teemu, dar ce face Peter acum e cu totul altceva – şi-a făcut din Teemu un aliat. Mai devreme sau mai târziu trebuie să se întrebe: Dacă a ajuns să mă protejeze unul de care mi-era frică înainte, cine a schimbat tabăra, el sau eu?

Când mulţimea începe să curgă în biserică, Peter se simte ca o viespe prinsă într-un pahar de bere. Stă lângă Teemu şi cei care intră, bărbaţi şi femei dau mâna cu el, rând pe rând, aşa cum obişnuiau să facă atunci când Peter era directorul tehnic al clubului. Unii îi aruncă priviri îngrijorate când văd în compania cui e, dar cei mai mulţi, nu. Ba unii dau mâna şi cu Teemu, din respect pentru Ramona, poate, dar şi pentru că înţeleg noua situaţie politică a oraşului. Toată lumea a auzit de bătaia de la patinoar şi nimeni nu-şi face iluzii că s-a terminat, toată lumea ştie că ăsta e abia începutul. Peste o săptămână, echipele de seniori din Björnstad şi Hed se vor confrunta în meciul de debut al sezonului. Şi or fi vremuri când e mai bine să te ţii departe de Teemu, dar acum nu e cazul.

Durează douăzeci de minute să se umple biserica şi dublu să li se explice celor rămaşi afară de ce nu pot intra. Slujba pentru Ramona se ţine cu uşile larg deschise.

* * *

Maya stă lângă Ana în biserică, în spatele Mirei şi al lui Leo. Când văd cât de încet se îndreaptă Peter spre microfonul aflat în faţă, îşi dau seama că abia se ţine pe picioare şi că îi e frică să nu se împiedice. A jucat sute de meciuri de hochei în faţa a mii de oameni, dar nimic pe gheaţă nu l-ar putea speria cum îl sperie să

ţină discursuri. Îşi îndreaptă cravata albă, incomodă ca o medalie pe care n-o merită. Adunarea face linişte şi, când Peter îşi drege glasul, se aude mult mai tare în microfon decât se aştepta – tresare, iar râsul scurt al mulţimii, urmat imediat de o nouă tăcere, îl paralizează. În cele din urmă reuşeşte să scoată din buzunar şi să despăturească o foaie de hârtie mototolită şi să îngaime:

— O... o să încerc să fiu concis. N-am... nu mă puteam hotărî ce să spun astăzi. Nu voiam să stau aici, în faţa voastră, şi să vorbesc de parcă mi se pare că am cunoscut-o pe Ramona mai bine decât voi. Adevărul e că abia dacă o cunoşteam. Cu toate astea îmi lipseşte aşa cum îţi lipseşte... da... cum îţi lipseşte un părinte. Am... scuzaţi-mă...

Se uită pe foaia de hârtie, care îi tremură atât de tare în mâini, încât foşnetul se aude în biserică până la ultima bancă din spate.

— Singurul lucru despre care puteam vorbi fără să ne certăm era hocheiul. Odată i-am zis că sportul ăsta e aşa de ciudat – îi dedicăm toată viaţa, sperând să primim ce în schimb? În cel mai bun caz, câteva clipe... asta-i tot. Câteva victorii, câteva secunde când ne simţim mai importanţi decât suntem, şansa de a ne simţi nemuritori din când în când.

Peter e nevoit să împăturească hârtia la loc şi să o bage în buzunar, fiindcă tremură aşa de tare, încât îşi dă seama că arată ridicol. Nu ştie dacă publicul din biserică sau cel din Cer e mai rău, dar face ce obişnuia să facă în vestiar: se muşcă de buză până când durerea şi gustul sângelui îi obligă creierul să se concentreze:

— Câteva clipe, i-am zis, asta e tot ce ne dă hocheiul. Ramona şi-a turnat un whisky mare şi s-a răţoit la mine: „Şi ce dracu-i viaţa, Peter? Nu un şir de clipe?”

Teemu e aşezat pe primul rând de bănci, nemişcat, dar cu pumnii strânşi vibrându-i pe genunchi. Benji stă singur pe ultimul

rând de bănci, cât mai aproape de uşă cu putinţă. Lacrimile îi cad moi pe podea. Peter încearcă să-şi stăpânească vocea. Trei băieţi fără taţi – dacă vrei să ştii cine a fost Ramona şi ce a însemnat cu adevărat pentru locul ăsta de pe lume, e de ajuns să vezi durerea de pe chipurile lor. Peter ridică privirea şi reuşeşte să articuleze chinuit:

— Asta ai lăsat după tine, Ramona! Clipe. Istorii. Anecdote. Nimeni nu le spunea cum le spuneai tu. Tu ai fost oraşul ăsta. TU ai fost oraşul ăsta! Întregul Björnstad o să-ţi ducă dorul. Salutări lui Holger! Rămas... bun.

Face o plecăciune spre coşciug şi încearcă să se întoarcă la locul lui fără să se împiedice. Aproape că reuşeşte. Când se prăbuşeşte lângă Mira, ea îi caută mâna, timid, foarte timid, dar când aproape că-l atinge, geamătul îndurerat al lui Teemu rupe tăcerea:

— Fir-ar să fie! O să se scumpească RĂU berea în Cer!

Râsul care explodează din sute de trupuri, dar ca un singur glas, e atât de răsunător, unificator şi eliberator, încât alungă durerea fiecăruia în parte. Le îndreaptă spatele, îi ridică din nou la suprafaţă. E ca aerul inhalat înainte de începerea meciului şi ca urletul imediat după încheierea lui. Mâna întinsă a Mirei nu apucă să i-o prindă pe-a lui, căci Peter şi-o duce la ochi să-şi şteargă lacrimile de atâta râs. Degetele Mirei se întorc din drum, neatinse.

* * *

După înmormântare, în timp ce sute de zâmbete se revarsă pe porţile bisericii, Maya stă afară, pe zidul scund ce înconjoară biserica, cu chitara pe genunchi şi îşi notează toate sentimentele în telefonul mobil. Într-o zi poate că va fi un cântec, dar niciodată unul pe care va avea puterea să-l cânte.

Ne-am mutat din străinătate
În vecinătate.
Ne-aţi zis că aici viaţa-i mai simplă.
Poate, dar asta ştim cum se întâmplă:
Doar dacă nu eşti prea implicat
Şi nici atât de complicat.
Sau complicat fix cât trebuie,
Doar atât cât să nu te dibuie.
Dacă iubeşti anevoie ca voi
Şi urăşti la fel de mult apoi.
Dacă te prefaci că faci faţă presiunii,
Dacă nu eşti tu însuţi prea mult, zic unii.
Poate că atunci aici viaţa-i mai simplă?
Poate, dar asta ştim cum se întâmplă.

Apoi o vede pe Mira ieşind din biserică, singură. Peter a rămas înăuntru, înconjurat de oameni care vor să dea mâna cu el. Maya scrie mai departe:

Sunt o romantică, dar nu m-am îndrăgostit niciodată,
căci copiii nu devin altceva decât ce văd vreodată.
Cred în iubirea eternă, dar nu mi se-arată.
Cum s-o simt, când aţi trăit-o voi toată?
Şi acum?
Mai sunteţi tu şi el sau doar scrum?
Mamă, sunteţi atât de subţiaţi!
Tată, sunteţi aproape descărnaţi!
Aşa de înspăimântători, fragili, delicaţi,
V-aţi şlefuit de tot, o adiere şi-aţi fi spulberaţi.

Când tot ce trebuie să ziceţi ar fi doar: „Nu pot trăi fără tine!”
Mici vorbe, să nu fie iubirea în zadar: „Am nevoie de tine!”
„Am NEVOIE de tine!”
„AM nevoie de tine!”
„Am nevoie de TINE!”

Ana o întrerupe din scris apărând de după colţ, cu câte o bere în fiecare mână. Maya habar n-are unde le-a găsit, dar dacă e cineva în stare să găsească alcool într-un cimitir, cu siguranţă Ana e omul.

— Cui îi scrii? Celei mai bune prietene? râde Ana.

— Da, da îmi blochezi semnalul cu căpăţâna ta mare! răspunde Maya şi îşi pune telefonul în buzunar.

Apoi cele două tinere stau călare pe zid, beau bere şi se insultă drăgăstos una pe alta. De-o parte a lor stau cele două fetiţe invizibile care erau cândva. Iar de partea cealaltă stă, aproape sigur, Ramona.

51
ADEVĂRURI

Conceptul de „adevăr” e greu de urmat pentru oricine, dar, pentru un ziar, uneori e aproape imposibil.

Redactoarea-şefa îşi dă seama, fără prea mult entuziasm, că se gândeşte prea des la principiul filozofic clasic: „Cea mai simplă explicaţie este, de obicei, cea adevărată”, pe care taică-su a învăţat-o când era mică.

Nu se duce la înmormântare, n-ar fi binevenită, căci pe aici jurnaliştii sunt toleraţi, dar cam atât. Lumea din Björnstad se plânge că ziarul e „galerie pentru Hed”, doar pentru că redacţia e aici, în Hed. În acelaşi timp, oamenii din Hed se plâng că tot ce face

ziarul e „să se gudure pe lângă Björnstad”. Şi teren neutru nu există. Ori eşti cu ei, ori eşti împotriva lor, n-ai cum să câştigi, aşa că trebuie să-şi reamintească mereu că nu e treaba unui redactor-şef să facă asta.

Tatăl i-a propus să meargă el la înmormântare, fiindcă nu-l cunoaşte nimeni şi, după multă ezitare, redactoarea s-a învoit. „Dar nu vorbi cu nimeni, fă doar poze!” i-a cerut ea, iar el i-a promis un pic prea uşor. L-a privit bănuitoare, fiindcă nu părea stresat şi furios, cum e de obicei, ci calm cum era mereu în copilăria ei când făcea o descoperire importantă într-o investigaţie legată de o persoană sus-pusă sau o celebritate şi ştia deja că „l-am *prins* pe ticălos”. „Ce-ai găsit?” l-a întrebat ea curioasă. Atunci tatăl a schiţat un mic zâmbet satisfăcut şi i-a trântit un teanc de hârtii pe birou: copii ale unor contracte pe care redactoarea nu le mai văzuse până atunci. Iar acum el e la înmormântare, iar ea stă aici şi le citeşte uluită, zicându-şi că pe moşul ăsta şi dacă-l încui singur într-o cameră goală, tot o să iasă cu ceva secrete de stat în dinţi.

Primul contract e, în aparenţă, complet nevinovat: o vânzare de teren de acum doi ani. Vânzătorul era prefectura, cumpărătorul – fabrica. Nimic ciudat în asta, fabrica locală vrea să se extindă, iar prefectura să ajute la crearea de locuri de muncă. Suma era în conformitate cu preţul pieţei, nimic care să dea de bănuit. Dar, sub primul contract, tatăl i-a pus copii ale altora: într-unul e vorba despre vânzarea aceleiaşi bucăţi de teren, la scurt timp după aceea, dar, de data asta, fabrica e vânzătorul şi Clubul de Hochei Björnstad e cumpărătorul. Suma tranzacţiei este însă mult mai mică decât în primul contract de vânzare. Atât de mică, de fapt, încât, dacă e cea corectă, înseamnă că valoarea respectivului teren a scăzut cu mai mult de nouăzeci la sută în doar două luni. Pare o afacere cât se poate de proastă pentru fabrică, dar redactoarea-şefă

vede apoi al treilea contract: două zile mai târziu, fabrica a cumpărat un alt teren, chiar lângă fabrică, pe care – toată lumea ştia – încerca de ani de zile să-l achiziţioneze. Vânzătorul? Prefectura. Aşadar, asta era condiţia, constată ziarista: prefectura nu putea să-i vândă ieftin primul teren clubului de hochei fără ca lumea să reacţioneze, aşa că fabrica a acţionat ca intermediar, condiţia fiind să poată cumpăra apoi terenul de care era cu adevărat interesată.

De-ar fi fost doar atât şi tot era destul de grav. Dar nu era tot. Următorul contract din teanc arată practic cum, ulterior, prefectura a cumpărat *înapoi* de la club terenul de lângă patinoar, cel vândut iniţial fabricii şi revândut apoi de fabrică clubului. Pentru mult mai mulţi bani. Iar de data asta nu mai scrie doar „teren" în contract, ci şi „clădire", căci, brusc, tranzacţia se referă şi la un „centru de antrenament" al clubului de hochei. Suma achiziţiei e eşalonată în plăţi mai mici pe o perioadă lungă de timp, dar, în total, e vorba de milioane. Şi asta încă nu e tot: următorul contract, semnat în aceeaşi zi de aceiaşi oameni, stipulează că prefectura va permite Clubului de Hochei Björnstad să închirieze „centrul de antrenament" pe care clubul tocmai l-a vândut prefecturii şi să continue să-l folosească pe termen nelimitat şi aproape gratis.

Redactoarea-şefă oftează cu amărăciune, căci un mod mai evident pentru prefectură să spele bani publici prin clubul de hochei nici că se putea. Cu toate astea, nu ştie dacă e un scandal suficient de mare ca să poată trage la răspundere pe cineva. Pentru majoritatea cititorilor ziarului, dedesubturile sunt prea complicate ca să fie uşor de înţeles, afacerile nu sunt suficient de incitante, nu e o poveste „bună" cum zice taică-su. Şi-atunci de ce e aşa de încântat de descoperirile lui?

E nevoie să parcurgă tot teancul de documente ca să înţeleagă. Nu e vorba de un alt contract, ci de copia unei fotografii. E destul de ştearsă, dar redactoarea îşi dă seama că e parcarea patinoarului. Tatăl a notat data de azi sus pe foaie, iar pe spate a scris: „Nu există niciun centru de antrenament!"

Jurnalista se uită lung la fotografie. Milioane de bani publici, dar acolo nu e nimic, nici măcar o macara sau un început de şantier. Nici măcar n-au încercat să pretindă că vor construi centrul de antrenament, atât de siguri sunt nemernicii că nu li se va întâmpla nimic. Şi de ce-ar păţi ceva? Doar au scăpat cu multe altele până acum.

Redactoarea-şefă se lasă pe speteaza scaunului şi încearcă să-şi pună chiar sieşi acum întrebările relevante, din prisma jurnalistului cu experienţă: Acţionează obiectiv? Corect? Vede semnătura lui Peter Andersson pe tot şirul de contracte. Să fie el, oare, creierul din spatele afacerilor ăstora? Dar toate astea s-au întâmplat după ce Peter şi-a dat demisia din funcţia de director tehnic. Şi-atunci de ce a semnat contractele? Să fi semnat fără să înţeleagă consecinţele? Oare a fost păcălit?

Dar nu, ştie deja ce o să zică taică-su: „Peştele de la cap se-mpute, fetiţo! Aici e vorba de fraudă fiscală pe o perioadă de ani de zile şi a început de la vârf. Probabil că atunci şi-a dat Peter demisia, când cu afacerea cu centrul de antrenament, ca să şteargă urmele. Ce te-am învăţat? Dacă pare să existe mai multe explicaţii, alege-o pe cea mai simplă!'

52
CLIPE

Toţi oamenii au nevoie să se simtă de folos. Pentru unii e la fel de important ca a fi doriţi, admiraţi sau iubiţi. Pentru alţii, mai ales pentru cei care şi-au dedicat viaţa unui sport de echipă, e mai important decât orice.

— Frumos discurs! spune un bătrân, dând mâna cu Peter după înmormântare.

Un lung şir de alţi bărbaţi în vârstă stau la coadă, în spatele lui, ca să-i spună acelaşi lucru. Toţi îi strâng mâna, vor să vorbească un pic despre hochei şi câţiva îi zic că le lipseşte la club şi că speră să-i ia locul Ramonei în comitetul de conducere. Peter nici măcar nu ştie dacă să râdă auzind asta, atât e de ridicolă ideea. Dar, ca orice lucru ridicol, cu cât îl auzi mai des, cu atât mai puţin neverosimil ţi se pare de fiecare dată.

— Doar cifre şi analişti şi alte prostii peste tot acuma! Fără ăştia ca tine şi ca Ramona, clubul nu mai are suflet! Hocheiul se câştigă pe gheaţă, ca pe vremea ta, nu pe calculator! spune unul dintre ei.

După ce rămâne singur, Peter nu se poate abţine să tânjească. Nu după ceva din viitor – cum tânjim după vară sau vacanţă –, ci acel dor de noi înşine care ne încearcă uneori. Dor de cum era „pe vremea noastră”, deşi vremea aceea nu mai există decât în amintirile filtrate din mintea noastră. Dor de noi înşine aşa cum credem că suntem în tinereţe, când viaţa ni se părea necomplicată, sau dor de cei care am fi putut să ajungem dacă am fi avut şansa s-o luăm de la capăt. E greu să nu tânjeşti după asta, iar pentru unii e aproape imposibil.

Biserica s-a golit. Peter îşi adună puţinele lucruri şi multele emoţii şi îşi trece degetele peste fotografia Ramonei pentru ultima oară. E făcută de cineva pe furiş, altfel nimeni nu îndrăznea să încerce s-o fotografieze când era pe fază. E tânără şi stă la bar lângă Holger, cu braţele ridicate, deci sigur marcase cineva în meciul de la televizor. Poate chiar Peter.

— Doar clipe, Ramona, nu? Nu aşa am zis? Ne-ai mai fi putut da câteva, zic eu. Cu cine mai vorbesc eu... despre hochei acum?

Vocea îi e sugrumată şi ochii îl ustură la ultimele două cuvinte. Apoi îi ia foc faţa de ruşine când se întoarce şi îşi dă seama că nu e singur. Elisabeth Zackell încă stă pe un scaun, undeva mai în spate, de parcă îşi aşteaptă rândul. Poate că între antrenoarea de hochei şi proprietara cârciumii nu a fost niciodată ceea ce se cheamă prietenie, dar pentru Zackell a fost cât se poate de aproape de prietenie. Obişnuia să mănânce cartofi fierţi şi să bea bere lâncedă la Blană de Urs şi, fie că se pot numi conversaţii, fie că nu, Zackell a vorbit mai mult cu Ramona decât cu oricine altcineva din oraşul ăsta. Ramona credea, desigur, că Zackell e „un drac de muiere, vegană, nu bea alcool şi naiba mai ştie ce" şi, chiar dacă a reuşit s-o înveţe să bea un pic de bere, de restul n-a putut-o vindeca. Dar Zackell se pricepea la două lucruri: să câştige şi să-şi ţină gura, iar asta era de ajuns pentru Ramona. Aşa că, atunci când bărbaţii de la bar au încercat să-i explice lui Zackell cum ar trebui să antreneze echipa de hochei, Ramona îi punea mereu la punct: „Vreţi să-nvăţaţi ceva despre hochei? Chiar vreţi? Atunci nu cu Zackell trebuie să vorbiţi, că sunteţi prea al dracului de proşti să-nţelegeţi ce ştie ea!" Nimeni nu ştie nimic despre sentimentele lui Zackell, ori pentru că n-are la fel de multe ca noi ceilalţi, ori din cauză că nu vede rostul să le arate. Dar, când Blană de Urs a ars acum doi ani, a intrat în fugă după Ramona. După aceea, primea cartofii din partea

casei, dar îşi plătea berea. Că şi actele de caritate trebuie să aibă o limită, nu?

— Iartă-mă... vă las în pace... se scuză Peter şi o ia pe culoarul dintre scaune.

— Care „vă”? întreabă cu francheţe Zackell, uitându-se în jur când Peter ajunge la câţiva paşi de ea.

— Pe tine şi... am crezut că aştepţi să... începe Peter, dar faţa antrenoarei e imobilă ca oglinda unui lac.

— Pare că le-a plăcut multora discursul tău, spune ea.

Arată ca una care chiar se străduieşte din răsputeri să găsească un subiect de discuţie cu el – ca un adult care vorbeşte cu un copil, deşi nu-i plac copiii deloc, dar deloc!

— Mulţumesc, spune Peter şi îşi dă seama imediat că nu e cuvântul potrivit, fiindcă antrenoarea n-a zis că şi *ei* i-a plăcut discursul.

Nu şi-a putut da seama niciodată cum să-i vorbească lui Zackell, nici măcar când lucra la club. Dar a învăţat să-i respecte obsesia pentru hochei. Ramona i-a zis odată că Zackell poate că nu-şi prea are locul în Björnstad, dar nici în altă parte nu s-ar fi potrivit mai bine, căci unde altundeva să pui naibii o asemenea antrenoare? „În vreo echipă din oraşele alea unde lumea încearcă să se mintă singură că există lucruri mai importante decât hocheiul?”

— Am auzit că nu mai eşti director tehnic, spune Zackell brusc.

Peter nu se poate abţine şi izbucneşte în râs, de răsună în toată biserica.

— Nu mai sunt... de doi ani.

— Zău? vine răspunsul.

— Pe bune? Tu abia acum ai auzit? Practic eram şeful tău, Elisabeth!

Antrenoarea răspunde netulburată:

— De obicei observ când cineva nu mai lucrează când sunt înlocuiţi. Pe tine nu te-au înlocuit. Am crezut că eşti în concediu.

Peter se opreşte brusc din râs, ruşinat. Clubul nu mai are director tehnic – conducerea şi Zackell se ocupă împreună de sarcinile care erau responsabilitatea lui, dar, având în vedere că Zackell nu dădea doi bani pe părerile lui Peter legate de munca ei, se gândeşte că absenţa lui a fost uşor de scăpat din vedere. Încercând să schimbe subiectul, zice:

— Am auzit că ţi-au prelungit contractul, felicitări!

— Dacă o folosi la ceva... Toţi antrenorii sunt concediaţi mai devreme sau mai târziu, răspunde ea.

Dacă Zackell ar fi fost una care să ştie să glumească, Peter s-ar fi gândit că a făcut o glumă.

— Interesantă reacţie la contractul nou, zâmbeşte el.

Câţiva tineri în geci negre s-au apucat să adune scaunele din spate, dar Zackell nu se sinchiseşte să se ridice.

— Care e cea mai frumoasă poziţie de antrenor de hochei după tine? întreabă ea.

Dacă Zackell ar fi fost una care să se priceapă să ia oamenii peste picior, Peter s-ar fi gândit că-şi bate joc de el.

— Antrenor la o echipă din LNH.

— Şi care-i cea mai bună echipă din LNH?

— Echipa care câştigă Cupa Stanley, răspunde el ezitând.

Zackell încuviinţează cu o răbdare care nu-i stă deloc în fire.

— În ultimii douăzeci de ani, şaisprezece antrenori diferiţi au câştigat Cupa Stanley. Din şaisprezece, doar trei aveau aceeaşi slujbă cinci ani mai târziu. Doi au plecat de bunăvoie, unul s-a pensionat, unul s-a îmbolnăvit, iar ceilalţi nouă au fost concediaţi, dintre care cinci în primii doi ani. Prin urmare, dintre cei mai buni antrenori din lume, doar trei au reuşit să-şi păstreze slujba după ce

au câştigat cel mai mare titlu care se poate câştiga. Ştii câţi ani de Björnstad aş face dacă stau până la finalul contractului ăstuia?

— Cinci? ghiceşte Peter.

— Cinci! Aşa că e clar c-o să fiu concediată. Ori nu câştigăm seria anul ăsta şi mă concediază, ori o câştigăm, urcăm în divizia următoare, pierdem şi mă concediază. Motive se găsesc întotdeauna. Tu ar trebui să ştii, l-ai concediat pe Sune ca să mă angajezi pe mine doar fiindcă sunt femeie.

— N-a... stai aşa... NU a fost deloc aşa... protestează Peter.

Dar Zackell ridică din umeri impasibilă.

— A fost o greşeală. Problema e că, dacă angajezi o femeie fiindcă aşa e corect politic, e foarte incorect politic s-o concediezi.

— Cum să te concedieze? Clubul ăsta n-a mai avut atât succes de ani de zile! geme Peter.

Începe să înţeleagă de ce Ramona era atât de beată de câte ori stătea de vorbă cu Zackell la Blană de Urs.

Apoi Zackell se ridică brusc şi, înainte să plece, spune ca într-o doară:

— Mă duc să văd un jucător mâine. Vii cu mine?

Peter încearcă să digere toată informaţia deodată.

— Ce? Mâine? N-ai antrenament cu echipa mâine?

— Se descurcă ei şi singuri. Antrenorii sunt supraevaluaţi. Toate echipele o să câştige o treime şi o să piardă o treime dintre meciuri. Cap de serie ajunge echipa care câştigă ultima treime de meciuri şi ştii care e echipa aia?

— Nu?

— Echipa cu cei mai buni jucători. Aşa că mă duc să văd un jucător. În plus, sunt suspendată, aşa că oricum n-am voie să fiu la antrenament.

— Poftim? Suspendată?

— Conducerea a primit o plângere. Cică s-a încălcat nu ştiu ce normă din codul ăla nou al valorilor de bază. Dacă o încălcau jucătorii, n-aveau voie să participe la un antrenament, aşa că am insistat să fiu eu aia care a încălcat legea. Vii mâine sau nu?

— Ce... stai un pic... care era plângerea exact?

Zackell oftează plictisită:

— M-a contactat o femeie să se plângă că unul dintre antrenorii echipei de băieţi a zis că toţi jucătorii din echipa fiului ei sunt varză şi că poate că le-ar fi iertat chestia asta dacă măcar aveau mame drăguţe, da' sunt urâte toate. Şi eu i-am răspuns femeii că sub nicio formă antrenorul n-avea voie să zică aşa ceva, că nu *toţi* jucătorii sunt varză!

— Şi bănuiesc că n-a luat-o tocmai cum te-aşteptai tu, constată Peter resemnat.

— Nu, s-a enervat rău. Şi pe urmă a zis că antrenorul echipei de băieţi i-a zis că era furioasă fiindcă nu s-a mai culcat cu nimeni de multă vreme, din cauză că e urâtă, şi eu am zis că poate nu e doar din cauza înfăţişării ei, ci şi din cauza personalităţii? Aşa că acum conducerea m-a pus „sub investigaţie" fiindcă se pare că asta contravine „valorilor de bază". Ar fi fost cu totul altă treabă dacă eram bărbat, fireşte.

Peter ar vrea o pastilă pentru dureri de cap.

— Stai... Vrei să zici că dacă erai bărbat nu te investigau?

— Dacă eram bărbat eram deja concediat. Antrenorului de băieţi i-au zis pe loc că-l concediază.

— Nu ştiu ce să zic.

— S-o iau ca pe un da?

— Cum adică *da*?

— Că mergi mâine cu mine să vedem jucătorul?

Se uită nerăbdătoare la ceas, ca o persoană care chiar n-are timp de pierdut.

— De ce tocmai eu? Îl ai pe Bobo şi... zice Peter.

Dar atunci antrenoarea îi răspunde ceva la care aproape nimeni n-ar putea spune nu, cu atât mai puţin Peter:

— Am nevoie de ajutorul tău.

* * *

„Dacă ai avea de ales, ai vrea să fii importantă sau iubită?" a întrebat-o psihologul nu demult pe Mira şi întrebarea încă o roade de îi vine să înnebunească. Stă în maşină, în parcarea cimitirului şi se gândeşte că ar fi trebuit să răspundă: „Dacă ai avea de ales, ai prefera să-ţi plătesc factura sau s-o bag acolo unde soarele nu străluceşte?" De la înmormântare, Leo pleacă acasă cu bicicleta, Maya merge cu Ana, aşa că Mira a rămas singură, aşteptându-l pe Peter, care e încă în biserică. Se pare că tot oraşul vrea să stea de vorbă cu el. Parcă a căzut într-o gaură de vierme şi s-a întors în timp, acum el e iarăşi cineva şi ea doar aşteaptă. A uitat cât de mult se dispreţuia fiindcă ura să fie cea care aşteaptă.

Se uită la oameni de pe geamul maşinii. Mulţi poartă tricoul clubului, de parcă ar fi venit la meci, nu la înmormântare. „Ţărănoii dracului!" îşi zice Mira şi se ruşinează imediat, deşi n-a spus-o cu voce tare, fiindcă ştie că asta e ceea ce mama ei a numit întotdeauna „cea mai rea boală: invidia. Incurabilă!" Mira şi-ar dori să se poată simţi fericită la fel de uşor ca oamenii ăştia. Să explodeze de fericire când cineva reuşeşte să bage un puc într-o poartă, într-un joc în care toate regulile sunt inventate. Întotdeauna şi-a dorit să iubească ceva dincolo de orice raţiune – pare a fi o bulă minunată în care să trăieşti, încrederea asta că eşti parte din ceva

mai mare decât tine însuţi. De parcă hocheiului i-ar păsa. I se rupe de noi toţi, hocheiul doar *este,* pur şi simplu.

Îi invidiază pe suporterii de hochei la fel de mult cum îi invidiază pe cei profund religioşi: credinţa oarbă. Ea nu va fi niciodată atât de importantă pentru cineva aşa cum sunt oamenii ăştia unul pentru celălalt de fiecare dată când se înghesuie împreună într-o tribună.

— Mira?

Cineva îi şuieră brusc numele afară, făcând-o să tresară atât de violent, încât se dă cu capul de geam.

— Frac? Ce naiba... şuieră şi ea, iar el o ia ca pe o invitaţie să se urce, aşa că se înghesuie, cât e de lung şi lat, pe scaunul de lângă şofer.

— Bună! o salută el, ca şi cum comportamentul ăsta e complet normal.

— Ăăă... Bună? zice ea, în timp ce Frac trage portiera după el şi se uită precaut în oglinda retrovizoare, să se asigure că nu l-a văzut nimeni.

— Trist, zice el sec.

Mira înţelege greşit şi spune serioasă, la rându-i:

— Da... ştiu... şi mie îmi pare rău, chiar îmi pare, Fracule!

Frac se întoarce mirat spre ea.

— Că ce?

Mira clipeşte des, uşor frustrată.

— Îmi pare rău că... ai pierdut-o pe Ramona. Ştiu că eraţi apropiaţi.

Frac clatină din cap neîncrezător.

— A, nu ştiu dacă eram apropiaţi, aş zice că mai degrabă mă credea un clovn afurisit şi o moară stricată.

Mira nu se poate abţine să zâmbească.

— Aşa zicem toţi, Fracule, dar asta nu-nseamnă că nu ne eşti apropiat.

Frac se luminează la faţă, de ar fi putut radia suficientă energie cât să înlocuiască toate centralele alea eoliene pe care statul voia să le pună pe fiecare colină din împrejurimi. Nimeni nu-i zice pe numele adevărat, toată lumea îi zice Frac, dar câţiva îi zic: „Fracul". Şi aşa îi place cel mai mult, cu articol hotărât, ca şi cum e doar unul.

— Da, da, sigur. Auzi, voiam să vorbesc cu tine! zice el apoi, pe un ton undeva între extrem de îngrijorat şi nicio grijă pe lume.

— Despre oferta pentru un nou spaţiu de birouri pe care ne-ai trimis-o sau ce? N-am chef acum, Fracule, zău... Colega mea urăşte că n-avem şi noi biroul într-un oraş mai mare, undeva mai departe şi Peter urăşte că n-avem biroul în Björnstad. Hed a fost un compromis şi trebuie să...

Dar Frac dă deja din cap că nu.

— Nu, nu-i vorba despre birou. Sau... mă rog, spaţiul vi-l dau când vreţi! Totul e pregătit! Da' altceva vreau să vorbesc cu tine. E despre... mda, chestie delicată, sigur... nu vreau să par mârlan. Ramona era în comitetul de conducere al clubului nostru şi... mda... ştii tu.

Mira oftează atât de adânc, încât pare că pieptul n-o să i se mai coboare la loc. Evident! Evident! Întotdeauna e vorba despre clubul de hochei. Până şi acum – Ramona trebuie înlocuită înainte ca măcar s-o coboare în groapă.

— Am priceput. Dar, dacă vreţi să-i ia Peter locul, nu cu mine trebuie să vorbeşti. Trebuie să te duci să vorbeşti cu el. Nu pot eu să...

Mirei i se perindă atâtea imagini prin minte în timp ce vorbeşte. Mii de instantanee ale unor mici momente, toată viaţa cu bărbatul

ei. Bărbatul *ei. Bărbatul* ei. Cât a mai rămas din el de împărţit cu alţii? Dacă îi dă hocheiul înapoi, mai rămâne ceva din el şi pentru ea? Poate căsnicia lor să supravieţuiască hocheiului încă o dată? Ar vrea să urle acolo, în maşină, dar Frac clatină din nou din cap şi zice:

— Nu, nu. Nu e vorba de asta. Sau ba da, exact despre asta e vorba, da' nu AŞA. Deci: avem un loc liber în comitetul de conducere. Da' nu vrem să i-l dăm lui Peter. Vrem să ţi-l dăm ţie!

Mai întâi, tăcere. Apoi şocul o loveşte pe Mira cu atâta forţă, încât aproape că-l loveşte şi ea pe Frac. Abia apoi începe să urle.

— Ce... serios... ce dra... ce tot SPUI? De ce să mă puneţi pe MINE în conducere?

Dar Frac o şâşâie vehement, ceea ce o face pe Mira suspicioasă, iar ce îi iese pe gură apoi n-o face cu nimic mai puţin bănuitoare:

— De ce nu, Mira? Cine cunoaşte mai bine decât tine oraşul şi clubul ăsta?

Mira îl priveşte circumspectă, cu ochii mijiţi, şi se simte complet idioată până când îi cade fisa:

— Aţi făcut vreo tâmpenie! Aveţi nevoie de-un avocat. De-aia vii la mine!

Bărbia lui Frac pendulează iar frenetic de la stânga la dreapta şi bărbatul spune ofuscat:

— Nu mă jigni şi, mai ales, nu te jigni pe tine însăţi, Mira! Avocat? Pot să-mi fac rost de o sută de avocaţi dacă am nevoie. Da n-am. Avem nevoie de *cel mai bun* avocat. Şi nu ştiu niciunul mai bun decât tine.

E mai greu să rezişti măgulelilor decât furtunilor cu spatele drept. Mira roşeşte şi, în loc să-i zică să-şi ţină gura, se trezeşte întrebându-l:

— De ce?

— Şi-a băgat presa nasul în contabilitatea noastră, recunoaşte el încet, uitându-se iar în oglinda retrovizoare.

— Presa? Pe ce bază?

— A, nimic! Doar că ziarul are o nouă redactoare-şefă care suferă de fiţe de oraş mare şi crede c-o să câştige vreun nenorocit de premiu sau ceva dacă dezvăluie „secretele oraşului în care hocheiul e rege", ştii şi tu cum e...

Frac tace, părând că se ruşinează întrucâtva, dar Mira pricepe unde bate. A auzit asta ani de zile, de când s-a mutat aici cu Peter. Hocheiştii vor să ştie de ce ziarul local „scrie numai chestii negative despre hochei?" şi în toate celelalte sporturi face galerie. „De ce e hocheiul mereu cel mai rău sport?" se întreabă ei, de parcă ar fi un soi de minoritate asuprită. „Călăritul are accidente mortale, atletismul are scandaluri cu pedofili, cluburile de fotbal sunt proprietatea dictatorilor... dar, în ochii presei, hocheiul e mereu cel mai rău!" Ei sunt mereu victimele, hocheiştii ăştia, întotdeauna urmăriţi sau expuşi conspiraţiilor. De parcă nu ei fac regulile jocului, peste tot, întotdeauna. Frac însă n-a mai făcut caz de asta de vreo doi ani. Sau, în fine, poate nu în faţa Mirei, dar sigur încă se văicăreşte că „e prea mult sport în hochei", expresia lui favorită, când sunt de faţă doar hocheişti şi când membrii clubului îi împiedică pe sponsori să facă numai ce vor ei. Cel mai mult le-ar plăcea ca tabela de scor la sfârşitul sezonului de hochei să fie ajustată prin extrase de cont. „Pe ăştia trebuie să-i loveşti unde-i doare: în portofel!" zicea Ramona. De fapt e unul dintre ultimele lucruri despre ea pe care Mira şi le aminteşte. Aşa că acum ar fi

atât de simplu să-l batjocorească pe Frac. Să-l trimită la plimbare. Dar Frac spune:

— Mira, te rog, un avocat în conducerea clubului ar fi un lucru bun pentru noi, asta-i tot. Adică probleme n-avem, dar când prefectura tot vorbeşte ba de fuzionarea cluburilor, ba că înfiinţează unul nou, afurisiţii ăia de jurnalişti încep să sape şi ştii şi tu cum sunt: un capăt de aţă dacă găsesc, trag de el până le iese de-un ghem! De-aia ar fi numai bine s-avem un avocat în comitet, noi aşa zicem. Ca să verifici toate documentele, să fim siguri că stăm bine. Clubul nu te poate angaja direct, că n-ar da bine, dar dacă e vorba de bani, am hotărât deja împreună cu ceilalţi sponsori să dăm firmei tale contractul pentru toată partea juridică legată de construirea parcului de afaceri. Adică o colaborare lucrativă, îţi promit! Dar poate ne vedem acasă la tine să vorbim mai pe îndelete? Mai bine să vin acasă la tine decât la birou, ca să fim doar noi doi, ca să zic aşa. Să nu ne vadă cineva.

Mira nu se uită în ochii lui, căci se ruşinează prea tare că încearcă să se convingă singură că e interesată de tot ce zice Frac doar pentru că există un contract avantajos la capătul discuţiei. Dar nu e adevărat. Ceea ce o interesează cu adevărat e ceea ce spune Frac mai departe:

— Da' trebuie să rămână între noi, Mira! Să nu spui nimănui! Nici măcar lui Peter!

Se ruşinează, da, dar simte o uşoară exaltare la gândul că ar putea afla cele mai ascunse dedesubturi ale clubului. Să afle şi ea o dată secretele oraşului înaintea tuturor. Să simtă plăcerea asta fie şi pentru o scurtă, scurtă vreme. Ce, e aşa de greşit? E chiar atât de oribil să gândească aşa? Nu vrea să-şi pună întrebările astea. Aşa că spune:

— „Să nu ne vadă cineva"? Adică? Cine să ne vadă?

53
FOTOGRAFII

Telefonul de pe masa redactoarei-şefe vibrează – e un mesaj de la taică-su. Se apleacă spre ecran şi vede că nu i-a scris nimic, dar i-a trimis trei fotografii de la înmormântare: în prima e Peter Andersson intrând în biserică împreună cu cel mai faimos huligan din Björnstad. În a doua e Peter Andersson ieşind din biserică împreună cu antrenoarea echipei de seniori a lui Björnstad. În a treia e Frac, coborând din maşina Mirei Andersson.

Tatăl nici n-avea nevoie să-i trimită vreo explicaţie cu fotografiile, căci fiica ştie deja ce vrea să-i spună: Cum să poată susţine familia Andersson că n-are nimic de-a face cu clubul?

Familia Andersson *este* Clubul de Hochei Björnstad.

54
MINCIUNI

— Eşti cumva acasă mâine? întreabă Mira, cu un aer nevinovat.

Mai târziu, se va gândi că greşeala cea mai mare a ei şi a lui Peter când se ceartă e întotdeauna aceeaşi: se retrag în loc să se întindă unul spre celălalt, ridică vocea în loc să lase garda jos, văd paiul din ochiul celuilalt şi nu bârna din propriul ochi. Dar cel mai mare păcat al lor, cel mai crunt, e că nu spun adevărul şi apoi încearcă să se convingă singuri că nu e acelaşi lucru cu a minţi.

— De ce? Ai treabă cu mine? întreabă Peter, la fel de candid.

Au mers în tăcere spre casă de la înmormântare, fără să se atingă. El şi-a pus toate degetele pe volan, iar ea şi-a făcut de lucru

cu telefonul. Iar acum ea e ocupată să schimbe pământul florilor din sufragerie, iar el să facă pâine în bucătărie. Dacă i-ar fi povestit psihologului ei, sigur făcea atac cerebral de indignare tipul. Peter e obsedat să creeze ceva, Mira încearcă doar cu disperare să ţină în viaţă ceva. Când intră în bucătărie să ia apă, el are drojdie pe degete, iar ea pământ pe ale ei, aşa că îşi pun întrebări nevinovate şi primesc răspunsuri nevinovate. Atât de simplu e să înşire minciună după minciună:

— Nu, nu, doar întrebam. Mă gândeam să... lucrez de-acasă. Aşa că pot să-l duc eu pe Leo la şcoală cu maşina dacă ai altele de făcut! spune ea.

— Aha. Da, sigur, ar fi bine. Chiar am ceva treabă. Mă rog, voiam să refuz, dar... aş, e o prostie, nimic serios... Elisabeth Zackell m-a rugat să merg cu ea să vadă un jucător... zice el nesigur, trăgând cu coada ochiului spre ea.

— Serios?

— Da. E aiurea?

— Nu, nu, n-am vrut să zic asta! Doar mă miram.

Peter mai presară un pic de fainã pe masă.

— Cum ziceam, o prostioară. Nici măcar nu mi-a cerut-o clubul, ci Zackell. Ca şi cum am fi... amici.

Mira pune ghiveciul sub robinet. Se preface atât de bine că nu-i pasă.

— Aha, eu zic să te duci.

Peter frământă aluatul. Se preface aproape la fel de bine.

— Zici?

— Păi dacă are nevoie de ajutorul tău, trebuie, nu?

— Da, aşa e. Poate mă duc. Ne ducem şi ne întoarcem seara, bine? E OK? Sau e nevoie de mine la birou?

— Nu, nu, ne descurcăm. Du-te! Niciun stres!

Peter încuviinţează şovăielnic.

— Bun aşa.

— Bun aşa, zice şi ea.

Peter se iluzionează că spune adevărul, deşi nu e tocmai adevărul întreg, căci nu-i spune cât de mult speră ca drumul ăsta să-i deschidă din nou uşa clubului. Nu-i spune că visează din nou la hochei fiindcă viaţa asta a lor de acum, dacă se poate numi aşa, nu-i mai e de ajuns. Nu poate recunoaşte că vrea să fie nevoie de el, că e important pentru el să fie important. Aşa că îşi frământă pâinea în tăcere, apoi împinge cele trei tăvi în cuptor: *pac, pac, pac!*

Mira, în schimb, ştie prea bine că ar trebui să-i spună ce a zis Frac, că i-a oferit un loc în conducerea clubului, dar se minte că ea e în primul rând juristă şi avocată, nu soţie. Aşa că se uită lung la ţărâna care se scurge în chiuvetă, apoi ia un alt ghiveci, îl goleşte şi îl umple din nou cu ţărână. Sapă. Tace.

55
URLETE

Totul e legat aici şi cele mai strânse fire sunt cele pe care nu le vedem. Mai târziu, când ne vom aminti zilele astea, poate că vom înţelege ironia neagră din faptul că Ramona, care a cunoscut şi a marcat nespus de mulţi oameni, în timpul propriei înmormântări i-a marcat şi pe unii pe care nu i-a întâlnit niciodată. Căci toată lumea din Björnstad e acolo astăzi şi plânge moartea ei, aşa că nimeni nu e la muncă, ceea ce înseamnă, de fapt, că fabrica e nevoită să-şi sune toţi angajaţii din Hed să vină să asigure schimbul în locul celor din Björnstad în ziua aceea. Unul dintre ei, o tânără al cărei schimb s-a terminat de doar câteva ore, se întoarce la muncă. Mama o sfătuieşte la telefon să nu accepte, dar banii

pentru ore suplimentare duminica sunt prea tentanţi ca femeia să refuze.

— Mai ales acum, am o groază de cumpărat, zice tânăra.

— Cu grijă, te rog, nu te epuiza, trebuie să ai grijă de tine acum! o îndeamnă mama, iar tânăra îşi dă ochii peste cap iritată, dar îi promite să facă întocmai.

Utilajul pentru care e responsabilă la fabrică e vechi – schimbul dinainte de al ei l-a raportat deja azi-dimineaţă că funcţionează defectuos, dar nimeni nu i-a zis şi ei. E obosită, îi e greaţă şi are ameţeli. După aceea, anchetatorul numit de fabrică va pune o mie de întrebări, ca să încerce să facă totul să pară vina ei. Dar adevărul este că reparatorii n-au putut ajunge la fabrică după furtună, iar conducerea fabricii n-a avut curaj să rişte să oprească producţia, aşa că a falsificat protocolul de reparaţii şi a lăsat utilajul în funcţiune. În mod obişnuit, utilajul trebuie să aibă doi operatori, dar astăzi e lipsă de personal şi tânăra e nevoită să lucreze singură. Responsabilul cu protecţia muncii are atâtea conflicte cu angajatorul, încât a scăpat din vedere faptul că butonul pentru oprirea de urgenţă e prea departe ca să poată ajunge la el un operator care lucrează singur. Ceva se înţepeneşte. Cei care aud urletele nu le vor uita niciodată.

56
COLEGI DE ECHIPĂ

După înmormântare, doi jucători de hochei care nu s-au dus la slujbă mai zăbovesc pe partea cealaltă a străzii. Amândoi vor, într-un fel sau altul, să-şi exprime respectul pentru Ramona, dar unul e timid, iar celălalt se ruşinează, aşa că nici unul, nici celălalt nu s-a încumetat să intre în biserică. Abia după ce uşile se deschid la final

şi lumea începe să iasă, cel cu ruşinea îl vede pe timid la vreo douăzeci de metri şi se apropie de el.

— Salut! zice Amat.

Guriţă îl salută moale, fără să deschidă gura. Buzele i se mişcă uşor, dar cuvintele nu se pot desprinde. Stau unul lângă altul, cu mâinile în buzunare, şi se uită spre biserică.

— Da... nu mă ţine să intru. Toată lumea vrea să mă-ntrebe dacă o să mai joc iar, zice Amat încet, simţind brusc că poate vorbi sincer cu Guriţă.

Guriţă dă din cap că pricepe şi se vede în ochii lui că îl înţelege într-adevăr pe Amat. Atunci Amat nu se mai ruşinează aşa de mult şi îl întreabă:

— Vrei să ne-antrenăm într-o zi? Cum făceam anul trecut? Trebuie să intru în formă. Nu ştiu dacă Zackell mă primeşte înapoi în echipă, dar trebuie să găsesc undeva un loc să joc. Trebuie... *trebuie* să joc din nou, ştii?

Guriţă încuviinţează cu convingere. Şi pentru că înţelege, şi pentru că vrea să se antreneze din nou cu Amat. Înainte îi ura încheieturile iuţi ca fulgerul când mânuiau crosa, patinele care îşi puteau schimba direcţia în aer şi şuturile care parcă zburau spre poartă de niciunde. Dar lui Guriţă îi lipseşte provocarea. Hocheiul trebuie să fie greu.

— Poate am putea să-l rugăm pe administrator să ne lase pe teren într-o seară. Sau ne antrenăm pe lac dacă îngheaţă curând? zice Amat.

Guriţă dă din cap cu şi mai multă convingere. E şi ăsta un soi de limbaj, da.

* * *

Benji o ia pe drumeagul din spatele bisericii, cu gluga trasă pe cap, furişându-se ca un motan de îndată ce prinde curaj că nu riscă să fie văzut. Speră să nu-l oprească nimeni să vrea să vorbească despre hochei. Dar, în tot freamătul surd al mulţimii îndurerate care discută în şoaptă, recunoaşte, din fericire, galopul adidaşilor mărimea patruzeci şi opt şi apucă măcar să-şi îndoaie genunchii şi să-şi înfigă bine călcâiele în pământ, astfel încât Bobo, care îi sare în spinare şi-l îmbrăţişează, ca un câine care încă se crede pui, să nu-i rupă coloana.

— BENJI! BENJI!!! UAU, NU ŞTIAM CĂ EŞTI ACASĂ! CE MAI FACI? răcneşte bucuros uriaşul, încă strângându-l în braţe.

Benji se desprinde blând din îmbrăţişare, îl şâşâie să tacă mai întâi, apoi începe să râdă.

— Serios, Bobo, tu n-ai făcut altceva decât să te-ndopi de când am plecat?

— Da' tu n-ai mâncat nimic? N-aveau ăia mâncare în Asia sau ce? râde şi Bobo, ţopăind fericit.

În cele din urmă nu se mai poate abţine şi îl ia din nou în braţe.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, oftează Benji.

Poate că tonul îi e sarcastic, dar spune adevărul. Există o iubire aparte, pe care n-o poţi primi de la orice colegi, ci doar de la colegii de echipă.

* * *

— Amat! Guriţă! Uite cine-a venit!!

Vocea lui Bobo acoperă murmurul mulţimii. I-a văzut, de cealaltă parte a străzii, pe cei doi coechipieri şi porneşte imediat spre ei, târându-l pe Benji după el. Benji, Amat şi Guriţă îşi unesc vocile într-un „Şşşt!" colectiv spre Bobo, căci ultimul lucru pe care

vreunul dintre ei îl vrea este să atragă atenţia, iar ultimul lucru pe care e bine să-l faci când nu vrei să atragi atenţia e să fii cu Bobo.

— Ce dracu, Bobo, să-ţi dau şi-un megafon? Cred că morţii nu te-au auzit! oftează Benji, iar Bobo îl priveşte cum te uiţi la cineva când nu pricepi o iotă din ce zice, dar eşti la fel de vesel şi fără să înţelegi.

— Poate ar fi mai bine să... ne cărăm în altă parte? sugerează Amat când vede că lumea din cimitir a început să se uite curioasă la ei.

Benji încuviinţează repede, la fel de dornic să se facă nevăzut de-acolo, aşa că pleacă împreună şi, după doar câteva sute de metri, totul e ca de obicei. Patru tineri, cam de aceeaşi vârstă, discutând despre hochei. Benji arată spre burta lui Amat şi îl întreabă dacă s-a antrenat „la greu" în ultimul timp. Amat zâmbeşte şi spune că „e complicat" şi îl întreabă dacă el s-a antrenat vreun pic, la care Benji răspunde: „Mă ştii doar. Mă odihnesc activ!" Râd toţi patru. Apoi Bobo primeşte un sms, pe urmă încă două unul după altul şi, când Benji şi Amat îl tachinează că îi scrie iubita, nu se aşteaptă deloc că exact aşa e.

Tess îi scrie că părinţii ei nu sunt acasă şi că, dacă vrea s-o vadă, poate să vină pe la ea. „Trebuie doar să găsim ceva să-i ţinem ocupaţi pe fraţii mei", spune ea. Bobo se întoarce spre Amat, Benji şi Guriţă şi îi întreabă, cu cei mai mari şi nevinovaţi ochi din lume:

— M-ajutaţi şi pe mine cu o chestie?

Ce coechipieri ar putea spune nu?

* * *

Bobo zice că se duce să aducă „roaba” şi băieţii se aşteaptă să fie o maşină normală, aşa că, atunci când se întoarce să-i ia, Amat, Benji şi Guriţă izbucnesc la unison:

— Ce-i asta? O... rulotă??? întreabă Amat, uitându-se pe toate părţile la monstruozitatea lungă cât toate zilele, ce pare veche de o sută de ani.

Bobo dă din cap fericit.

— Da! Mi-a dat-o tata! A primit-o de la unu’ cu care merge la vânătoare. Toată lumea a zis că e de dus la fier vechi, da am reparat-o, puţin câte puţin.

— Puţin câte puţin? Ţi-a rămas cam multicel „puţin” de făcut, nu? râde Benji când urcă în maşină.

Caroseria rulotei e ruginită, iar tabla, îndoită şi buclată peste tot, aşa că Benji şi Amat se distrează tot drumul căutând ceva care e întreg în maşina aia. O vreme sunt convinşi că uşa torpedoului s-ar putea să fie intactă, dar, brusc, lui Benji îi cad în braţe şi torpedoul, şi jumătate din tabloul de bord.

— Taică-tu chiar n-avea nimic mai stabil să-ţi dea? Gen un skateboard cu trei roţi?

— Serios, Bobo, i-ai făcut ceva lui taică-tu? E supărat pe tine? I-ai şparlit iar băutură sau ce? râde Amat.

Amat le povesteşte celorlalţi doi cum, odată, Bobo a băut din vodca Mistreţului şi a turnat apoi apă în sticlă, fiindcă aşa auzise el că se face, ca să nu bage părinţii de seamă. Totul a mers brici, până când Bobo a pus sticla înapoi în congelator, unde o ţinea Mistreţul de obicei, şi a doua zi a fost nevoit să-i explice lui taică-su de ce a îngheţat vodca.

Râd toţi, mai puţin Bobo, care pare atât de concentrat, încât Benji până la urmă îi pune întrebarea la care nimeni, de fapt, nu vrea să afle vreodată răspunsul:

— La ce te gândeşti, Bobo?

Bobo răspunde sincer, fiindcă nu e capabil de altceva:

— Mă gândesc ce chestii benga sunt congelatoarele, de fapt. Îţi dai seama? Bagi o bucată de carne care expiră mâine, o laşi acolo o lună, o scoţi şi e OK de mâncat! Ca şi cum ai opri timpul! Congelatoarele sunt maşini ale timpului!

Sprâncenele lui Benji se ridică până-n creştetul capului de mirare.

— Dintre toate chestiile la care te poţi gândi, tu la... asta te-ai oprit?

— Tu nu? Nu pricep cum nu se gândeşte toată lumea la chestiile astea! răspunde Bobo, cât se poate de serios.

Benji şi Amat izbucnesc în râs. Guriţă tace, nu pentru că nu apreciază umorul situaţiei, ci pentru că el e singurul care se întreabă încotro merg. Bobo e îndrăgostit, Amat încă n-a înţeles gravitatea conflictului dintre cele două oraşe, iar Benji e... Benji. Nu-i e frică de nimeni. Dar Guriţă e cât se poate de îngrijorat, fiindcă maşina rulează întins spre Hed şi băiatul ştie ce o să se întâmple când o să apară cu ei acolo.

Scandal, asta o să se întâmple.

57
IADURI

Johnny şi Hannah au una dintre acele binecuvântate zile când termină serviciul aproape în acelaşi timp. Ar trebui să cumpere un loz de fiecare dată când reuşesc asta. Johnny o ia de la spital, se hârjonesc în maşină ca doi adolescenţi şi Hannah râde de el că e un tăntălău când încearcă să ducă lucrurile mai departe. Îi zice s-o

ducă acasă înainte să mai încerce ceva, ca un bărbat în toată firea, ce naiba, dar microbuzul nu porneşte şi atunci Johnny are noroc că ea îl iubeşte atât de mult, că altfel i-ar fi auzit urechile ceva mult mai rău decât „Tăntălăule!"

Johnny se dă jos să vadă ce nu merge şi abia atunci observă că are patru apeluri pierdute. În doar câteva minute? Duce telefonul la ureche să sune la staţie, iar Hannah deschide portiera şi îi strigă:

— Iubitule! M-au sunat de la serviciu! Trebuie să mă întorc!

— Johnny! Înapoi, avem nevoie de tine! aude în acelaşi timp o voce în telefon.

Johnny oftează. Hannah la fel. Îşi zâmbesc peste capota microbuzului. Măcar au avut două minute să fie adolescenţi tăntălăi. Tot e ceva.

Apoi o iau la fugă.

* * *

Unitatea de producţie a fabricii din Björnstad a fost întotdeauna dinamită politică. Poate decide chiar şi soarta alegerilor locale. Acum doi ani, un politician pe nume Richard Theo a avut o campanie electorală care doar în aparenţă promitea să abordeze problema şomajului, dar, de fapt, nu urmărea decât să planteze cuvintele „Slujbe în Björnstad pentru locuitorii din Björnstad" în mintea oamenilor. Asta se întâmpla, bineînţeles, pe vremea când fabrica avea disponibile foarte puţine locuri de muncă. Acum au mai degrabă lipsă de personal, dar un slogan bun stăruie. Angajaţii care locuiesc în Hed încă bănuiesc conducerea de discriminare de fiecare dată când un post de şef sau o tură mai bună e luată de cineva din Björnstad. Şi e încă şi mai uşor să interpretezi ce i se

întâmplă astăzi tinerei femei ca fiind cu totul altceva decât doar un accident de muncă.

Tânăra e din Hed, iar operatoarea care lucrează în mod obişnuit pe utilaj e din Björnstad, dar acum e în concediu de creştere a copilului. Persoana care îi ţine temporar locul e tot din Björnstad, aşa că era plecată la înmormântarea Ramonei. Prin urmare, tânăra din Hed era locţiitoarea unei locţiitoare, iar utilajul, deşi raportat ca fiind defect, fusese înregistrat ca „aprobat" pentru funcţionare normală de un maistru stresat, care, din întâmplare, era tot din Björnstad.

Cuvintele lui Richard Theo au ecou mare în ziua aceea. „Slujbe în Björnstad pentru locuitorii din Björnstad!"

Când utilajul se blochează, tânăra nu ştie de ce. Îşi strigă colegii să vină să o ajute să desprindă materialul înţepenit, dar nimeni n-are timp. Îi e frică să nu-şi saboteze singură productivitatea, măsurată acum cu noile instrumente digitale ale fabricii, dacă aşteaptă prea mult. Aşa că încearcă singură să o deblocheze. Maşina tuşeşte, porneşte din nou, luând-o prin surprindere şi, dintr-o singură oribilă răsuflare, o trage sub drugi şi pinioane şi femeia îşi aude oasele zdrobindu-se. Abia după ce plămânii izbutesc în sfârşit să găsească aer, urletele reuşesc să iasă. Şi, în momentele acelea, pare că nu se vor opri niciodată.

* * *

După aceea, vom vorbi mai mult despre scandalurile care au urmat decât despre accidentul ăsta, mai mult despre ce-au făcut bărbaţii după decât despre ce a lovit-o pe tânără. Pompierii sunt nevoiţi să taie utilajul ca să o scoată, e aproape inconştientă de durere, dar, din câte se vede la primul ajutor, rănile nu par să-i fi

pus viaţa în pericol. Abia când fraţii ei, care lucrează şi ei la fabrică reuşesc să-şi facă loc prin mulţime până în faţă, Johnny înţelege de ce au chemat-o pe Hannah înapoi la spital.

— E gravidă! E gravidă! urlă isteric fraţii femeii.

Ambulanţa pleacă mâncând pământul, maşina de pompieri merge în spatele ei, maşina fraţilor tinerei vine după ea. Sirenele ţiuie asurzitor prin pădure. Când intră duduind în Hed, tot oraşul îşi ţine respiraţia.

— La o parte! LA O PARTE! FACEŢI LOC! strigă Hannah ieşind în fugă pe uşa spitalului şi eliberând calea pentru personalul de pe ambulanţă.

Johnny e nevoit să sară aproape din mers din autospecială şi să-i ţină pe fraţii tinerei să nu se repeadă după targă.

După ce tânăra e dusă înăuntru, cu tot personalul medical alergând în urma ei, pe asfalt mai rămâne o pată de sânge. Rămaşi afară, fraţii tinerei se uită neputincioşi la pată. Aproximativ în acelaşi timp, în parcarea spitalului opresc alţi doi tineri într-o maşină mică. Sunt doar nişte băieţandri, cu priviri naive şi un puf de barbă ce n-ar fi rezistat nici măcar unui prosop. N-au nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Nu lucrează la spital, ci pe şantierul de alături, dar au pus muzică prea veselă şi au un mic urs îmbrăcat în tricou verde agăţat de oglinda retrovizoare. E de ajuns. Fraţii tinerei iau asta drept provocare, fiindcă au nevoie disperată de o provocare, de orice fel.

Bătaia izbucneşte atât de repede, încât nici măcar Johnny nu apucă să se arunce între ei. Înainte ca pompierii să ajungă la ei, cei doi tineri constructori din Björnstad zac învineţiţi pe caldarâm, lângă maşină, speriaţi de moarte. Pompierii îi ajută să se ridice, le scuturã hainele, dar e prea târziu să-i mai poată linişti – cei doi tineri se urcă în maşină şi pleacă panicaţi. În drum spre Björnstad

îşi sună prietenii şi le povestesc ce le-au făcut cei doi fraţi din Hed. Doi dintre amicii băieţilor lucrează şi ei la fabrică. La scurt timp după aceea, prietena unuia dintre fraţi îşi găseşte maşina făcută zob în parcare – pe parbrizul din spate are un mic abţibild cu Clubul de Hochei Hed.

* * *

Când totul se duce dracului, se duce atât de repede.

* * *

Lumea nu pare nicicând mai mare decât atunci când ţii în braţe cea mai mică fiinţă umană din lume. Nicicând nu te simţi mai incompetent ca atunci când, brusc, eşti părintele cuiva şi nimeni n-are de gând să te împiedice. „Cine, eu?", izbucneşti la spital când ţi se spune că puteţi pleca acasă. „Eu habar n-am ce fac! Mă lăsaţi *pe mine* să am grijă de *o persoană?"*

Aproape toţi părinţii îşi amintesc când şi-au ţinut în braţe copiii pentru prima oară. Cât de încet conduceau cu ei în maşină. Cât de incredibil era totul când stăteau lângă ei în întuneric doar ca să fie foarte, foarte, foarte siguri că micuţa, mototolita şi neajutorata făptură încă respiră. Un mic piept care se ridică şi se coboară un milimetru, din când în când un scâncet scurt de la orizontul visului sau doar un suspin care ne trimite în mici piruete singuratice în jurul pătuţului. Reflexul inimii de a sta în loc când cinci degeţele apucă unul de-ale noastre şi nu-i mai dau drumul.

A fi moaşă e o meserie bizară fiindcă, dacă îţi faci treaba perfect, trebuie s-o iei de la capăt aproape imediat – îţi iei la revedere de la o familie şi întâmpini o alta, fără să apuci să cunoşti pe niciunul dintre ei. Poate că e cea mai mare nedreptate în meseria asta: că

mamele şi copiii cu care petreci cel mai mult timp şi pe care ajungi să-i cunoşti sunt, de fapt, poveştile tragice.

Cum i-a zis Hannah Anei atunci în pădure, acum câteva zile? „Trebuie să ne bucurăm de poveştile cu sfârşit fericit. De câte ori avem ocazia.” Hannah speră să-şi fi urmat ea însăşi sfatul, speră că sufletul i s-a odihnit în lacrimi de bucurie şi în primele răsuflări ale nou-născuţilor de suficient de multe ori, căci altfel nu ştie cum o să facă faţă zilei de azi.

Sunt două femei în spital, fiecare în patul ei, una într-un capăt al spitalului, cealaltă în altul. Una a născut în pădure, pe furtună şi va pleca în curând acasă cu micuţul ei Vidar, la căsuţa lor din Björnstad, cea pe care el şi-o va aminti drept casa copilăriei lui: covorul lui de iarbă pe care se juca, micile lui alei pe care a învăţat să meargă cu bicicleta, bătăile lui cu bulgări, meciurile lui de hochei, prima dată când cineva i-a frânt inima şi prima lui mare iubire. Toată viaţa lui. Cealaltă femeie va fi transportată cu elicopterul la un spital mai mare, unde va fi operată pentru câteva fracturi şi, când se va întoarce în căsuţa ei din Hed, o va face fără copilul pe care îl aştepta. Căruciorul despre care partenerul ei de viaţă a zis că e mult prea scump, dar pe care ea voia să-l cumpere cu banii câştigaţi din tura suplimentară de duminică e în hol şi pe tânără o cuprinde disperarea când îl vede. Peste câteva săptămâni, el va găsi în debara cutia cu pătuţul pe care ea l-a rugat să-l monteze şi va plânge şi el până când va simţi că hohotele îi sparg coastele. Tot restul vieţii vor trece pe lângă magazinul cu articole sportive şi se vor gândi că e o bicicletă în plus în vitrină. O pereche de patine în plus. Că au rămas în plus pe lume mii de aventuri, copaci numai buni pentru căţărat şi băltoace perfecte pentru ţopăit. Un milion de îngheţate nedesfăcute. Nu îi va trezi nimeni niciodată prea devreme în weekenduri, nu vor ţipa niciodată către nimeni în

şoaptă „Liniştе!”, în timp ce vorbesc la telefon, nu vor pune niciodată mici mănuşi pe calorifer, la uscat. Cea mai mare spaimă de pe lume – cea mai mică făptură umană – nu va fi niciodată a lor.

Fabrica va face greşeala să numească totul „un accident” în ziarul de mâine, dar toată lumea din Hed va spune că aşa zic doar ăia de-acolo. În Hed i se zice cum trebuie: „accidentul mortal”. În scurt timp, vor spune la micul dejun şi în camerele pentru personal că, dacă era o femeie din Björnstad cea care lucra pe utilaj, dacă ar fi fost vorba despre cea care a născut un copil sănătos şi fericit, căruia i-a dat numele unuia dintre cei mai răi huligani ai clubului din Björnstad, atunci politicienii ar fi întors fabrica pe dos să găsească vinovatul.

Poate că nu e adevărat. Dar e atât de uşor să fii de acord.

* * *

Hannah şi Johnny au fost nevoiţi să rămână la serviciu astăzi, aşa că Tess se duce să-şi ia frăţiorul, pe Ture, de la prietenul lui de joacă de-acasă. Mai întâi băieţelul ciripeşte fără oprire despre diferenţa dintre supereroi, apoi trece brusc la întrebarea adânc filozofică: „De ce crede toată lumea că eşti dezbrăcat când ai doar şosete, dar nu şi când ai doar chiloţi pe tine? Că e la fel de mult material în amândouă, nu?” Tess e prea distrată de telefon ca să-l asculte. Pe drum se întâlnesc cu Tobias şi Ted şi vorbesc despre cină. Johnny i-a zis lui Tobias că au voie să comande pizza, fapt pentru care Hannah o să-l certe, fiindcă ea deja i-a zis lui Tess că sub nicio formă n-au voie pizza, dar atunci Tess i-a zis că Ted a zis că Tobias a zis că tata a zis că au voie, iar mama era prea obosită să se mai certe pe informaţie la mâna a doua şi a treia, aşa că pizza

rămâne până la urmă. Uneori e bine să fii patru fraţi, căci poţi să-i foloseşti pe ceilalţi pe post de diversiuni.

— Asculţi sau nu? zice Tobias, căci Tess scrie de zor pe telefon, dar nu pare să-şi noteze comanda lui specială de pizza cu mai multă brânză şi bine coaptă, fără măsline, cu ardei roşu, dar în niciun caz galben.

— Mhm, mormăie Tess.

Ture apucă să arunce o privire pe telefon şi începe să ţipe:

— Scrii sms-uri! Cui îi scrii? De ce pui inimioare?

Tobias şi Ted fac ochii cât cepele, ca şi cum trupul de şopârlă al surorii s-a văzut un pic, din greşeală, sub deghizarea în om.

— Lăsaţi-o moartă şi-o să trăiţi mai mult! îi avertizează Tess.

Dacă Tobias şi Ted ar fi îndrăznit, i-ar fi smuls telefonul din mână, dar până şi Tobias ţine ceva mai mult la propria-i piele. Ture însă nu e suficient de mare să înţeleagă cât de furioasă poate fi soră-sa când e furioasă. Se urcă în spatele lui Tess ca o maimuţică, se uită la ecran peste umărul ei şi exclamă:

— Bobo! Îi trimite inimioare lui BOBO!!!

Ted reuşeşte să-şi salveze frăţiorul în ultima clipă, altfel ajungea într-un tufiş când l-a aruncat Tess din spate. Tobias se fereşte când vede că soră-sa pare gata să mături totul în cale. Fata hiperventilează, iar cei trei băieţi dau înapoi, cu mâinile ridicate.

— Iartă-mă, iartă-mă! şopteşte Ture.

— Am glumit doar... se apără Tobias şi Ted.

Telefonul îi vibrează în mână. O dată, de două ori, până când Tess aruncă o privire pe ecran şi vede ce i-a scris Bobo. Chiar şi atunci, deşi e atât de mânioasă încât ar fi în stare să le pună fraţilor ei şerpi în sertarele cu chiloţi, nu se poate abţine să zâmbească.

— Puteţi să ţineţi un secret? îi întreabă ea.

Evident că nu pot. Dar îi promit că vor încerca, chiar vor încerca. Căci undeva, dincolo de frecuş şi tachinări, îşi iubesc sora şi e prima oară când o văd îndrăgostită.

58
ŞUTURI

Bobo opreşte maşina în faţa casei familiei lui Tess şi e atât de emoţionat, încât claxonează din greşeală în loc să oprească motorul.

— Bravo, Bobo, foarte discret! zâmbeşte Benji şi Bobo roşeşte.

Cartierul de case e neobişnuit de tăcut pentru o zi de duminică. S-a lăsat gerul, aşa că nimeni nu tunde iarba, dar nici nu dă zăpada la o parte încă. Cei mai mulţi sunt în casă şi se pregătesc pentru vânătoarea de elani. Până şi pentru câini pare să fie zi de odihnă astăzi.

Ted şi Tobias sunt în mica grădină de lângă casă şi şutează pucuri pe o rampă de antrenament, pe care au meşterit-o cu Johnny când erau mai mici. Ted şutează de parcă joacă în finala Campionatului Mondial de Hochei, iar Tobias ca şi cum e prea obosit pentru porcăria asta, dar nu vrea să-şi lase fratele mai mic să câştige. Ted nu observă rulota, dar Tobias o vede de departe cu colţul ochiului. Când primul care coboară din maşină e Benji, Tobias încremeneşte – nu mai ţine crosa ca pe o unealtă, ci ca pe o armă.

— Ce dracu' caută *ăsta* aici? spune el, mai întâi enervat, apoi înfricoşat.

S-a învoit ca soră-sa să-l invite acasă pe Bobo, dar fata n-a zis nimic despre ceilalţi, mai ales despre psihopatul de Benjamin Ovich. Tobias stă întotdeauna în galeria lui Hed la toate meciurile

seniorilor, aşa că ştie prea bine cine e Benji – i se zicea „Numărul 16” aici, în Hed, de parcă era un fel de experiment genetic. Tot Hedul s-a bucurat când Benji s-a lăsat de hochei şi a plecat acum doi ani, Tobias la fel, fiindcă îl urau cum numai suporterii unei echipe îl pot urî pe un psihopat pe care l-ar adora dacă ar fi în echipa lor. Primul lucru la care Tobias se gândeşte e că poate fi o capcană, că Benji a venit să-l omoare, să se răzbune pentru încăierarea de ieri, de la patinoarul din Björnstad.

Benji e îmbrăcat doar în tricou, şi-a scos cămaşa albă după înmormântare, iar singurul tricou pe care Bobo îl avea în maşină era, bineînţeles, unul verde cu ursul pe el, iar ăsta e primul lucru pe care îl vede Tobias. Are doar cincisprezece ani, iar Benji douăzeci, dar Benji îşi dă seama după statura lui Tobias cât de gata e să işte probleme, căci are şi el un asemenea trup. Preţ de câteva secunde, bărbatul şi băiatul se măsoară din ochi şi, chiar dacă Tobias e înalt şi musculos pentru vârsta lui, ţine crosa într-un fel care trădează faptul că ştie că n-ar avea nicio şansă în faţa lui Benji.

Bobo se dă jos de pe scaunul şoferului şi Tess strigă de bucurie de la fereastra bucătăriei, într-un fel în care Tobias n-a mai auzit-o niciodată pe soră-sa bucurându-se. Slăbeşte puţin crosa din strânsoare. Apoi Guriţă şi Amat se dau jos pe uşile laterale ale rulotei şi abia atunci Ted îi vede şi el şi ochii îi sclipesc de o admiraţie soră cu leşinul.

— Tobias! Tobias! E... uite... vezi? E... el... Amat! E Amat! şopteşte el, dar nu suficient de încet cât să nu audă toată lumea ce penibil e.

Tobias mormăie scurt ceva către frate-său şi pulsul i se mai domoleşte, dar nu-l scapă pe Benji din ochi. Benji pare doar amuzat şi îşi aprinde o ţigară.

Bobo scoate un coş de picnic din portbagajul rablei şi nu mai reuşeşte să închidă uşa la loc. Nu că i-ar păsa. Tess iese din casă de parcă încearcă să-şi forţeze picioarele să nu se ridice şi să-şi ia zborul cu ea. Fac tot ce pot să nu se arunce unul în braţele celuilalt în faţa prietenilor şi fraţilor. Îl invită în bucătărie, iar Bobo îi pune o mie de întrebări, despre ea, despre casă, despre familie. Tess e surprinsă, căci, din câte a văzut ea, băieţii vor un singur lucru. În cele din urmă îl întreabă şi ea ce are în coş. Bobo îi arată: paste, carne, legume, cuburi de condimente şi smântână. Fata începe să râdă şi îşi zice că, într-un fel, avea totuşi dreptate: băieţii vor un singur lucru.

Vor să gătească cina.

* * *

Amat îşi dă seama, bineînţeles, cum îl priveşte Ted: ca un copil pe idolul său. Înainte ura asta şi acum nu multă vreme ar fi făcut calea întoarsă, s-ar fi urcat înapoi în maşină şi le-ar fi cerut băieţilor să plece imediat acasă. Dar nu mai e superstar. Aroganţa e un lux acum. Aşa că-l întreabă pe Ted:

— Vrei să joci?

Îşi zice că o face de dragul băiatului de treisprezece ani, dar, dacă e să fie sincer întru totul, el vrea să joace. Mai degrabă decât să vorbească.

Ted nu e în stare decât să dea din cap că da, aşa că joacă – el şi idolul lui. Guriţă îi arată tăcut micuţului Ture cum să stea în poartă, căci ăsta e lucrul bun când vine vorba despre puştii de şapte ani, nu le trebuie conversaţie. Ted şutează, Amat îi corectează blând mişcarea, arătându-i cum să îndoaie genunchii şi

cum să-şi ia avânt. Când şutează Amat, Ted, Ture şi Guriţă se opresc şi îl urmăresc.

— Cum faci? Eşti ca fulgerul! exclamă Ted.

Amat nu e în stare să-l privească în ochi, ci doar mormăie:

— Antrenament, atât. Tu şutezi mai bine decât mine când eram de vârsta ta.

Isuse, e un miracol că lui Ted nu-i explodează pieptul de mândrie! A petrecut atâtea ore la rampa aia de antrenament, încât o vecină nesuferită a ameninţat că o să-l reclame pe Johnny la Protecţia Copilului, fiindcă o enerva păcănitul necontenit şi fiindcă îşi imagina că părinţii îl obligau pe Ted să stea afară şi să şuteze pucuri toată seara pe ploaie, în iunie. Hannah a trebuit să se ducă să-i explice vecinei că şi-ar DORI să-l poată forţa pe copilul ăsta să facă orice, că poate atunci ar reuşi măcar să-l oblige să vină să MĂNÂNCE! Dar că Ted era obsedat de hochei şi n-aveau ce-i face.

Dacă vecina s-ar fi uitat acum pe fereastră, poate că s-ar fi căit că s-a băgat, căci, într-o bună zi, se va lăuda că i-a fost vecină. Ted şi Amat râd nestingheriţi şi se întrec. Amat câştigă cele mai multe runde, Ted câştigă o dată şi aleargă de jur-împrejurul grădinii cu braţele ridicate şi cu Ture pe umeri, de parcă toată lumea e a lui. Amat bate *high fwe* cu Ted. Într-o zi poate că vor juca împreună în Liga Naţională de Hochei.

În bucătărie, Tess şi Bobo chicotesc şi aşa începe o poveste de dragoste. Afară încep altele. Iar unele dintre ele nu vor fi deloc rele.

* * *

În timp ce băieţii joacă hochei, Benji se sprijină de zidul casei şi îşi aprinde a doua ţigară în mai puţin de cinci minute.

— Ai de gând să-mi tragi o crosă sau ce? Dacă nu, eu zic s-o pui jos, că mi-e să nu-ţi dai cu ea peste ochi, îi spune el lui Tobias, deloc neprietenos.

Băiatul de cincisprezece ani îşi dă atunci seama că încă strânge crosa în mână ca pe o bâtă. O coboară repede şi se scarpină încurcat pe ceafă.

— *Sorry. Sorry.* Mult frecuş cu ăştia din Björnstad în ultima vreme. Când te-ai dat jos din maşină în tricoul ăla m-am gândit că... fir-ar... se lasă cu caftealâ...

— Mi-e prea rău ca să mă bat, recunoaşte Benji.

— Mahmur? întreabă precaut Tobias, văzând că Benji transpiră, deşi afară e ger şi e îmbrăcat doar într-un tricou.

— N-am probleme să mă bat mahmur. Doar treaz, râde Benji.

N-a băut de când s-a întors în Björnstad şi simte cum tot trupul îi protestează cu toată forţa.

Chiar când Benji zice asta, hohotele lui Tess răzbat prin fereastra bucătăriei şi Tobias întoarce surprins capul, ca un suricat ieşit dintr-o gaură.

— RÂDE sor-mea?

— De obicei nu râde? întreabă Benji.

— Doar când mă lovesc eu sau Ted.

Tess e cuprinsă din nou de o repriză de chicotit şi Benji zâmbeşte:

— Cred că i-a povestit Bobo că s-a gândit el mult la congelatoare şi a ajuns la concluzia că sunt maşini ale timpului. Trebuie să râzi cu el sau de el, da' n-ai cum să nu râzi.

— Maşini ale timpului? repetă Tobias.

Benji dă din cap cu lehamite.

— Eh, lasă. E o poveste prea lungă. Câţi ani are frate-tu? întreabă el arătând spre Ted.

— E cu doi ani mai mic. Treisprezece, răspunde Tobias.

— TREISPREZECE? Cu ce hrăniţi pustiu'? Cu rotweilleri? E cât casa!

Tobias încuviinţează mândru.

— E super tare la hochei. O să fie mai bun decât Amat.

— Mai bun decât frate-su mai mare? îl tachinează Benji şi, spre mirarea lui, Tobias exclamă pe loc:

— E deja! Doar că încă nu ştie!

Benji îşi scutură ţigara şi pare că ar vrea să-l bată pe băiat pe umăr.

— Ar trebui să joci pentru Zackell, antrenoarea din Björnstad.

— Ted ar trebui, nu eu.

— Nu, tu ar trebui. Îi plac jucătorii care îşi cunosc limitele.

Tobias înţelege că e un compliment, dar urăşte prea mult Björnstadul şi prea are cincisprezece ani ca să-l accepte.

— Păcat doar că echipa voastră e plină de pui de târfe şi poponari împuţiţi! îi aruncă el lui Benji pur instinctiv.

Îi vine să-şi rupă singur dinţii din gură, dacă nu cumva o să aibă Benji grijă de asta.

Dar chipul lui Benji e imobil când îi răspunde:

— Nu suntem pui de târfe. În rest, ai dreptate.

— *Sorry...* n-am vrut, se bâlbâie Tobias.

Acum doi ani, la meciul în care toată lumea din Björnstad şi din Hed a aflat că Benji e homosexual, Tobias era în tribună. Îşi aminteşte ce i-au strigat toţi lui Benji. Cum au aruncat cu penisuri de jucărie pe teren. A fost atât de uşor pentru Tobias şi ceilalţi să explice pe urmă că aşa e în hochei, cauţi punctele slabe ale adversarilor, că nu e nimic personal. Nimic rasist, nimic sexist, nimic homofob. Că nu încerci decât să câştigi. Dar explicaţiile alea par foarte subţiri acum, când bărbatul căruia i-a strigat toate astea

e în faţa lui. Băiatul se cocoşează sub povara ruşinii. Benji însă rânjeşte şi zice:

— Şi voi sunteţi pui de târfe şi poponari. Doar că încă nu ştiţi!

Tobias râde uşurat, recunoscător că încă are toţi dinţii în gură şi, când mai prinde curaj, întreabă:

— E adevărat că odată ai bătut patru jucători din echipa adversă?

— Cine-a zis?

— Taică-miu. Cred că eşti singurul jucător al lui Björnstad de care i-a plăcut vreodată. Da' n-ar recunoaşte-o în veci!

Benji îşi mai aprinde o ţigară.

— Au fost doar trei. Şi niciunul nu ştia să se bată pe gheaţă. Nu se pune.

— Poţi să mă-nveţi? Să mă bat pe gheaţă?

Benji îşi termină ţigara şi se urăşte pe moment că s-a întors în pădurea unde el nu mai e decât asta – unul capabil de violenţă. Cineva de care să-ţi fie frică.

— Zici că frate-tu poate ajunge la fel de departe ca Amat? Şi tu? Tu cât de departe poţi s-ajungi? întreabă el, ca să nu fie nevoit să-i răspundă lui Tobias la întrebare.

— Nu prea departe. Poate aici, la echipa de seniori, dacă nu urcă în divizia următoare, că atunci n-apuc loc. Şi dacă nu, ştii tu... dacă nu desfiinţează clubul.

— De ce nu mai departe de atât?

— Fiindcă eu nu sunt ca Ted. Eu sunt ca tine.

— Ca mine?

Gâtul lui Tobias se umple de pete roşii.

— Adică nu... homosexual, nu sunt... *asta.* Nu c-ar fi ceva *greşit*, da' vreau să zic ca... jucător. Nu mă interesează hocheiul suficient

de mult ca să fiu pe cât de bun se cere. Nu trăiesc doar pentru hochei. Nu ca Ted.

Benji râde de-i stă fumul în gât.

— Tu crezi că aşa a fost pentru mine?

Tobias dă din cap că da, încă ruşinat, dar complet convins.

— Dacă n-ar fi fost aşa, ai fi jucat mai departe. Indiferent ce ţi se striga din tribună. Dacă chiar iubeai hocheiul, nu te opreai.

Benji îşi dă ochii peste cap, stinge ţigara şi caută imediat alta în buzunar.

— La dracu'! Zackell *zău* te-ar plăcea!

Tobias încearcă din răsputeri să ia asta drept un compliment.

În bucătărie, Bobo face mâncare şi pune întrebări, fiindcă maică-sa l-a învăţat că astea sunt cele mai bune abordări când curtezi o fată: „Fiindcă fetele nu sunt obişnuite nici cu una, nici cu cealaltă." Bobo ştie că n-are mare lucru de oferit, aşa că speră ca lui Tess să-i fie de ajuns şi atât pentru multă vreme. Îi e de ajuns.

Când râsul lui Tess se aude din nou în grădină, Tobias îl priveşte îndelung pe Benji, încă precaut, apoi îl întreabă foarte serios:

— E OK Bobo ăsta? Ştiu că ţi-e tovarăş. Da' e OK tipu'?

Benji are şi el surori mai mari, înţelege întrebarea. Aşa că-i răspunde:

— Sigur se găsesc mai buni, da' şi mulţi mai răi, pe bune! Cel mai de treabă şi mai loial om pe care-l cunosc. Ce vede *sor-ta* la el, dracu' ştie!

Tobias cugetă şi, într-un târziu, îşi coboară privirea şi zice:

— Vede că e un tip obişnuit.

Tobias trage adânc aer în piept, împingându-şi gânditor şireturile cu crosa.

— Soră-mea nu vrea o viaţă excepţională, doar una... obişnuită. Tata e pompier, mama e moaşă, toată copilăria am auzit că suntem copii de eroi. Dintr-ăia care mereu aleargă spre foc. Bobo nu-i erou şi soră-mea asta vede. N-o să alerge spre foc, o s-alerge spre ea.

Tobias tace jenat, când îşi dă seama cât de ridicol ar putea părea ce zice. Benji îşi trece degetele prin părul lung şi ciufulit şi zâmbeşte, stingherit şi el. Niciunul nu se simte în largul lui în tăcerea care se lasă. Benji se uită în jur şi vede, la intrarea în garaj, o bucată de beton de vreun metru pătrat, pe care s-a scurs apă dintr-un furtun rupt şi a îngheţat. Se duce acolo, Tobias îl urmează. Benji îl apucă de bluză din senin şi îl smuceşte nemilos, iar Tobias îşi pierde echilibrul şi e gata să cadă. Benji îl prinde în ultima clipă şi îi zice:

— Trebuie să te gândeşti unde îţi pui picioarele. Foloseşte-te de greutatea mea ca să-ţi ţii echilibrul!

Benji îl învaţă cum să se bată pe gheaţă. Profesor mai bun, Tobias nici că putea găsi.

* * *

La rampa de şutat, Ted îndrăzneşte în cele din urmă să-l întrebe pe Amat:

— Cum a fost la recrutarea Ligii Naţionale?

Guriţă îi arată lui Ture cum să se mişte dacă vrea să se facă portar, dar trage neliniştit cu coada ochiului spre Amat când aude întrebarea. E destul de sigur că nimeni n-a îndrăznit să-l întrebe asta pe Amat aşa de direct cum o face băiatul de treisprezece ani cu visuri prea mari pentru pieptul lui. Amat mai şutează un puc şi răspunde gânditor:

— Toţi erau cei mai buni. Întâlneşti jucători buni şi aici, acasă, la meciurile de serie sau poate la vreun cantonament sau cine ştie. Dar acolo toţi pe care îi întâlneşti sunt CEI MAI BUNI de unde vin. S-au pregătit pentru recrutarea asta toată viaţa. Şi e... presiune mare... mare rău... Mai bine nu pot să explic. O presiune mai mare decât am trăit vreodată. Era ca şi cum mă sufocam.

Ted şutează. Se sprijină în crosă.

— Taică-miu zice că presiunea e un privilegiu. Dacă nu te simţi presat, înseamnă că n-ai făcut niciodată nimic cu adevărat valoros ca să aibă oamenii aşteptări de la tine.

— Pot să te angajez ca agent dacă mă mai cheamă la tura viitoare de recrutări? zâmbeşte Amat.

— Peste câţiva ani poţi să fii *tu* agentul meu! i-o întoarce Ted fără să vrea.

În viaţa lui n-a zis ceva mai îngâmfat. Se ruşinează peste poate, iar Amat îl iartă pentru că se aude pe sine în cuvintele băiatului. Îşi aminteşte cum, înainte, juca hochei doar de dragul celorlalţi. Următorul lui puc intră vâjâind în plasa porţii, mai-mai s-o sfâşie.

— Aşa de tare n-o să pot şuta niciodată, indiferent cât de mult mă antrenez, şopteşte Ted impresionat.

— N-ai nevoie să te antrenezi şi mai mult, ai nevoie să gândeşti mai puţin, răspunde Amat.

* * *

Băieţii din Björnstad pleacă bine dispuşi de la casa din Hed. Bobo o pupă pe Tess pe obraz cu atâta grijă, încât Benji mormăie:

— Oamenii sunt mai sexi şi când ling un plic, Bobo!

Bobo se face aproape liliachiu la faţă şi până şi Guriţă izbucneşte în râs. N-a avut niciodată grupul lui de prieteni, n-a mai trăit

niciodată o zi ca asta, în care să petreacă timp cu amicii ore în şir fără să facă nimic. E ceva nou să nu se aştepte nimic de la el, râsetele de asemenea, şi de aceea lasă garda jos suficient cât să accepte să-l ducă Bobo acasă.

— Ne vedem mâine la antrenament! îi strigă Bobo când coboară din maşină.

Din păcate strigă atât de tare, încât se aprind lumini în toate casele de pe stradă.

Rulota porneşte spre Björnstad, Guriţă intră în casă, dar e prea târziu, toată lumea a văzut cine l-a adus. Puţin mai târziu, cineva aruncă o piatră prin fereastră, în apartamentul în care Guriţă locuieşte cu mama lui. Mesajul de la suporterii din oraş e scris cu carioca roşie şi e lipsit atât de fantezie, cât şi de eficienţă:

„Iudă! Mori!”

59
TINERI

Un copil moare astăzi la spital. Se vor găsi mereu oameni care să spună că nu e un copil până nu se naşte, dar Hannah nu s-a împăcat niciodată cu gândirea asta. Tristeţea e aceeaşi, vina la fel. Când toţi copiii sunt copiii tăi, e întotdeauna vina ta.

Seara târziu, stă acasă, în bucătărie, epuizată şi umflată de plâns şi, într-un târziu, golită de orice. O colegă a adus-o cu maşina şi nu şi-au zis un cuvânt tot drumul. Hannah nu se putea gândi decât la Ture, care, când avea patru sau cinci ani, a întrebat-o: „În Cer mai creştem, mami?” Hannah n-a înţeles întrebarea, aşa că băieţelul a reformulat frustrat: „Mai avem zile de naştere după ce murim?” Hannah a recunoscut că nu ştie şi Ture a şoptit descumpănit: „Ce

se-ntâmplă cu copiii care mor în burtă şi nu se fac niciodată mari? Nu pot să se joace niciodată? Nici măcar în CER?"

A fost unul dintre momentele în care a realizat cel mai dureros că tot ce e legat de Ture înseamnă ultima dată. Ultimul copil. E mama a patru şi îi e de-ajuns, o, da, cu vârf şi îndesat! Dar, orişicât... se întâmplă ceva când îţi dai seama că nu mai poţi alege. Copiii nu te lasă niciodată să uiţi că îmbătrâneşti. Ture are şapte ani acum, Tess şaptesprezece.

Da, cu Ture totul e pentru ultima oară, căci Hannah nu va mai fi din nou mamă. Cu fiică-sa totul era pentru întâia oară, nu mai fusese mamă înainte. „Copii mici, probleme mici, copii mari, probleme mari", i-a zis o colegă când s-a născut Tess, dar nu e adevărat. Doar greşelile sunt tot mai mari – propriile ei greşeli.

Îşi pune fruntea pe masa din bucătărie. A fost o zi atât de lungă. Din păcate, nu e o scuză, doar asta le zice şi ea copiilor: „În familia asta nu stăm să căutăm scuze." Propriile noastre sfaturi sunt întotdeauna cel mai greu de urmat. Sunt câteva ore de când Tess a trântit uşa după ea şi a plecat. Cearta s-a petrecut cu o asemenea iuţeală şi totul a fost doar din vina ei, Hannah ştie. Când s-a întors de la spital, era atât de obosită, o dureau picioarele şi plămânii, o durea toată pielea şi i-a fost atât de uşor să explodeze. Totul a început cu faptul că a găsit un cheder de cauciuc la intrarea în garaj, ce părea să fi căzut de la o maşină. Poate că nu s-ar mai fi gândit la asta dacă vecina, coţofana nesuferită care se plânge întotdeauna de rampa lui Ted, n-ar fi venit în fugă din grădina ei să-i zică lui Hannah că toată după-amiaza copiii „au petrecut", vezi bine. Şi poate nici atunci n-ar mai fi zis nimic, căci Tobias şi Ted au negat tot, bineînţeles, dar, chiar dacă Ture e suficient de mare să ştie că nu e bine să pârăşti, e încă destul de mic ca să fie mituit cu ciocolată. Hannah a scos de la el exact cine a fost acolo şi

de ce, că Tess are prieten şi că au fost singuri în casă în timp ce fraţii ei erau în grădină. A zburat pe scări spre camera fetei, orbită de mânie, frică şi de iluzia trădării.

O zi lungă, da, dar n-are nicio scuză, iar nedreptatea în a avea trei fraţi e că educaţia ta se va baza întotdeauna pe aşteptări. Aşa că Tess e pedepsită fiindcă şi-a obişnuit părinţii să fie întotdeauna cuminte, de încredere, să fie cea pentru care mama nu trebuie să-şi facă niciodată griji. Hannah a intrat în camera fetei ca o furtună, cu cea mai proastă replică de părinte din câte au existat vreodată:

— Nu mă aşteptam la aşa ceva de la tine, Tess!

A fost doar un alt mod de a-i spune unei adolescente că ar face bine să se străduiască să coboare ştacheta aşteptărilor data viitoare. În adâncul sufletului, Hannah ştie asta, dar a fost una dintre acele situaţii în care se află aproape orice părinte cândva – când începem să ţipăm şi nu ne mai putem opri. Dezamăgirea pe copiii noştri nu e decât dezamăgire pe noi înşine şi nimic n-are distanţă de frânare mai mare. Aşa că Hannah şi-a certat fiica şi n-a fost deloc pregătită să fie certată, la rându-i:

— Nici măcar nu m-ai întrebat ce s-a întâmplat! a ţipat fata.

Lui Tess i-a părut rău pe dată că n-a zis ce gândea de fapt: că mama n-a întrebat-o ce *simţea.* Căci mama ar trebui să ştie. Tot ce a învăţat despre iubirea adevărată, Tess a învăţat aici, acasă.

— Nu-i nevoie să-ntreb! Te-am lăsat să ai grijă de fraţii tăi şi tu, în schimb, aduci băieţi acasă! Şi încă unul din BJÖRNSTAD! Ai habar ce s-a întâmplat azi? La spital s-a lăsat cu bătaie, aţi fi putut să... a urlat mama.

Dar fiica i-a retezat-o aproape instantaneu:

— DACĂ TED ŞI TOBIAS AR ADUCE FETE ACASĂ, TE-AI BUCURA! LA MINE ŢIPI? CREZI CĂ EŞTI STĂPÂNA MEA SAU CE?

Hannah va da vina pe oboseală, va zice că era prea sleită ca să mai dea înapoi şi să-şi ceară scuze atunci, dar, din păcate, adevărul e că a fost prea mândră. Mamele şi fiicele se pot răni unele pe altele în moduri cu totul unice. Poate pentru că fiicele sunt adesea nevoite să ducă povara vinii mamelor şi, în cele din urmă, sunt certate pentru păcate care nu sunt ale lor.

— Tobias şi Ted nu pot să rămână gravizi! s-a răţoit Hannah.

Atât de repede se întâmplă una dintre scenele acelea care le rămân în suflet mamelor, le trezesc în toiul nopţii şi le ţin treze ani în şir.

Nu ţipetele sunt cea mai bună armă a copiilor, desigur, ci tăcerea, singurul avantaj al părinţilor înainte ca odraslele să crească şi să-şi dea seama singure.

— La atât de puţin te-aştepţi de la mine? a şoptit Tess.

A trecut pe lângă maică-sa şi a coborât la parter. Hannah era atât de obişnuită să nu fie nevoită să-şi facă griji pentru ea, încât, atunci când a auzit uşa de la intrare trântindu-se în urma fetei, mai întâi n-a reacţionat. Nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat. Cum uşa nu s-a deschis din nou, Hannah a coborât scările în goană şi a ieşit în garaj, dar Tess dispăruse.

Aşa că acum Hannah stă singură în bucătărie şi se căieşte. Johnny încă n-a ajuns acasă, Ted şi Ture nu îndrăznesc să coboare. Doar Tobias vine. Bineînţeles. De la copiii pentru care şi-a făcut întotdeauna cele mai multe griji are cele mai puţine aşteptări.

— L-ai sunat pe tata să-i zici c-a plecat Tess?

Hannah murmură, cu fruntea încă lipită de masa din bucătărie:

— Nu, nu, ai înnebunit? Dacă e la Bobo, o să se ducă acolo şi...

Se opreşte înainte să zică vreo prostie, dar Tobias vrea să ştie ce avea de gând să zică. Apoi tace îndelung, oftează şi zice:

— Bobo e OK, mamă. E de treabă. Şi o adoră.

— Nu despre ASTA e vorba... se apără mama, dar cuvintele i se opresc în gât când îşi dă seama că vorbeşte exact ca maică-sa.

Tobias nu se aşază, ci doar îşi pune blând vârfurile degetelor pe umărul ei şi zice:

— Ce spunea tata despre jucătorii de hochei? Chestia aia cu lesa?

Hannah îşi muşcă obrazul şi murmură:

— „Pe cei mai buni nu-i bine să-i ţii din scurt, trebuie să ai încredere să-i laşi liberi, altfel rod lesa, scapă şi duşi sunt fără cale de întoarcere...”

— Aşa-i şi cu Tess, spune Tobias.

Hannah îşi pune mâna pe-a lui şi îl obligă să-i strângă umărul tare, tare, tare înainte să şoptească:

— Vrei să zici că acum îmi pierd fata, asta vrei să zici?

Tobias nu e suficient de isteţ ca să-şi dea seama ce face, dar e suficient de deştept cât să nu mintă, aşa că tot ce primeşte mama e tăcere şi o îmbrăţişare.

* * *

Nu e vârstă ca tinereţea, nici iubire ca prima.

Rulota intră în Groapa. Bobo şi Benji îl lasă pe Amat în faţa blocului. În toate vestiarele în care au crescut li s-a spus mereu cât de important este „să-ţi faci propriul joc” şi să „conduci meciul”. Să nu stai şi să aştepţi să se întâmple ceva, ci să vezi dacă poţi face tu ceva.

Amat e foarte conştient că ar trebui să-şi dea singur sfatul ăsta acum şi să lase mândria. Stă în parcare, aşteaptă şi speră ca Bobo să-l întrebe dacă vrea să vină să se antreneze cu echipa, în loc să-l

întrebe singur asta. Totul se petrece cu atâta repeziciune – ca primul sărut sau ultimul „Iartă-mă!” către persoana pe care urmează să o pierzi. Dacă nu te foloseşti de ocaziile care se ivesc, poţi să ajungi să te întrebi toată viaţa ce s-ar fi putut întâmpla.

Dar Amat nu reuşeşte să deschidă gura, iar Bobo îl priveşte cu ochi tot mai melancolici de fiecare dată, tot mai lipsiţi de speranţă. În curând vor fi bărbaţi în toată firea şi tot ce vor vorbi va fi, an de an, tot mai mult despre amintiri şi tot mai puţin despre visuri. E sfârşitul unei vârste la care totul e încă posibil.

Bobo ridică mâna într-un rămas-bun trist, iar Benji îşi duce două degete la tâmplă şi-i dă şăgalnic onorul. Amat îi salută scurt. A fost o zi fantastică, cu adevărat fantastică, una dintre ultimele lipsite de griji.

* * *

Rulota întoarce şi dă să plece. Câţiva copii care aleargă o minge de tenis, cu crose în mâini, îi fac cu mâna lui Bobo şi strigă:

— Vinzi îngheţată?

— Ia-ţi Mercedes, vagabondule!

— Nici pedofilii n-au maşini aşa de urâte!

Bobo râde. Puştii din Groapa au fost mereu mai răi de gură decât toţi ceilalţi. Benji deschide încet geamul pe partea lui şi scoate capul, iar copiii amuţesc. Trage o singură dată de mânerul portierei, ca şi cum e gata să se dea jos şi toţi tresar ca muşcaţi de şarpe. Micuţelor inimi le ia câteva clipe să îndrăznească să bată din nou. Benji şi Bobo au plecat deja, râzând cu poftă. Gurile copiilor se pornesc iar şi încep să se certe că „ba mie nu mi-a fost frică, ŢIE ţi-a fost!”.

— Mai ţii minte când eram şi noi aşa mici? zice Bobo cu gura până la urechi.

— Du-te, mă, că aşa mic n-ai fost tu niciodată! i-o întoarce Benji, râzând şi el.

Bobo recunoaşte că Benji are o oarecare dreptate. Când iese pe şosea, telefonul îi sună şi, chiar dacă încearcă să nu lase să se vadă, chipul i se luminează când vede numele de pe ecran şi e gata să intre în şanţ.

— Hei, salut! Nu, nimic! Acum? La mine acasă? Da, normal... şi ai tăi? Nu, vin, vin! zice el repede.

Benji oftează după ce Bobo închide.

— Dacă te duci s-o iei pe Tess, vin cu tine. Nu poţi să te duci singur în Hed dacă ai de gând să te culci cu una de-a lor...

— De unde ştii că ea era? se miră Bobo.

Benji râde de se cutremură maşina.

— Ce frumos să te văd îndrăgostit, măi Bobo! Frumos de tot! Meriţi!

— Serios? şopteşte Bobo nesigur.

— Serios! îl încredinţează Benji.

Merg pe şoseaua dintre cele două oraşe şi o iau pe Tess. Fata aşteaptă acolo unde se termină pădurea, iar casele încă n-au început. N-a mai răbdat să-l aştepte în Hed. Îi spune doar că s-a certat cu maică-sa. Bobo nu o întreabă nimic, iar ea îl iubeşte că o lasă mereu să-i explice doar ce are ea chef şi nimic mai mult. Benji conduce pe drumul de întoarcere, iar Bobo stă în spate, cu capul ei pe umăr şi un piept ce stă să plesnească de sentimente mult prea mari.

— Te-am luat prea repede? şopteşte ea.

— Totul merge prea repede pentru mine, că eu sunt mai încet aşa, şopteşte el.

— O să mă ierţi când mă enervez rău pe tine? întreabă ea.

— Da' ce-am făcut? întreabă el neliniştit.

— Nimic. Încă. Dar o să faci, mai devreme sau mai târziu, dacă suntem împreună.

Tess îi simte inima bătând ca un picamăr sub obrazul ei.

— N-ai decât să te enervezi cât vrei, numai să nu mă părăseşti.

— *Deal!*[16] şopteşte ea.

Şi merg mai departe în acea tăcere de început, cea mai bună dintr-o relaţie: când suntem siguri unul de celălalt, când suntem *noi.* Într-o zi se vor căsători şi vor avea la rândul lor copii şi Tess îi va spune lui Bobo acelaşi lucru pe care a auzit-o pe mama ei spunându-i tatălui: „Dacă ne despărţim, sper să nu rămânem prieteni. Urăsc când oamenii îşi spun asta. Dacă ne despărţim ca prieteni înseamnă că nu ne mai iubim suficient de mult cât să ne mai putem răni unul pe altul. Aşa că, dacă mă iubeşti, dacă chiar mă iubeşti, trebuie să mă iubeşti atât de mult încât să te înnebunesc." Iar el nu va înceta niciodată să o iubească.

— Bobo? zice Benji când trec de panoul indicator cu „Björnstad".

— Da?

— Pot să cumpăr rulota de la tine?

— Nu.

— Ce, mă? N-are nicio valoare, ce naiba! A început să-mi placă, mi se potriveşte!

Tess râde. Bobo zâmbeşte şi spune:

— Nu poţi s-o cumperi, Benji. Da' pot să ţi-o dau!

— Pe bune?

---

16 „S-a făcut!" (în engl. în orig.).

— Pe bune.

Nu e vârstă ca tinereţea, nici iubire ca prima, nici camarazi precum colegii de echipă.

60
TALENTE

Luni dimineaţă, Zackell vine să-l ia pe Peter foarte devreme. Jeepul ei e ruginit, treningul lui e strâmt – toată lumea a îmbătrânit de când Peter a fost ultima oară în drum spre un patinoar să se uite la hochei.

— Ce-i aia? întreabă Zackell, făcând semn spre plasa pe care Peter o ţine în mână.

— Pâine!

— Pâine? repetă ea, de parcă ar fi ceva extraordinar de exotic.

Peter îi oferă o bucată, dar Zackell îşi aprinde o ţigară. Aşteaptă ca antrenoarea să-i spună unde merg, dar ea nu vede, în mod vădit, niciun motiv să-i explice. Merg preţ de-o ţigară şi jumătate până când Peter îşi pierde în cele din urmă răbdarea:

— Serios, Elisabeth? Te-aştepţi să stau aşa, fără să-mi spui ce jucător mergem să vedem? Dacă vrei să te-ajut, trebuie să mă pregătesc!

— Nu-ţi face probleme, n-o să m-ajuţi mare lucru, răspunde ea scurt, între două fumuri lungi.

Peter se încruntă.

— Bine, da' tu ai zis că ai nevoie de ajutorul meu!

— Am zis? Oi fi zis. Da' n-am. E de-ajuns să fii acolo. Poţi să te culci, dacă vrei. O să ia vreo şase ore.

— Şase ORE?

— Dus.

— Am treabă acasă! minte Peter şi se ruşinează, căci, dacă chiar avea treabă acasă, nu era acum aici.

— Vezi că hârtiile sunt în spate, dacă te distrează să citeşti, îl îndeamnă Zackell, fără să-i dea de înţeles în vreun fel că părerea lui va conta cumva.

Peter se gândeşte dacă să încerce să pretindă că are puţin respect de sine şi să-i ceară să întoarcă, dar n-ar folosi la nimic. Aşa că oftează, se întinde după dosarul de pe bancheta din spate, îl deschide, vede fotografia jucătorului şi ridică din sprâncene.

— Stai un pic, pe tipul ăsta îl cunosc! M-am dus acum vreo câţiva ani să-l văd, era... nu... pe ăsta îl cheamă Aleksandr, n-are cum să fie acelaşi. Pe celălalt îl chema...

— E acelaşi. Şi-a schimbat numele, îl lămureşte Zackell.

Peter răsfoieşte dosarul. Zackell are dreptate, e acelaşi jucător. Acum cinci ani, când avea cincisprezece, era unul dintre cele mai mari talente din ţară, de-o vârstă cu generaţia de aur a clubului din Björnstad, cu Kevin în frunte, şi, la vremea aceea, Peter ştia foarte bine care era concurenţa. El şi Frac aveau chiar şi un plan măreţ să-i convingă pe băiat şi pe taică-su să se mute în Björnstad, aşa că s-au dus să-l vadă jucând. Dar a fost pierdere de vreme, căci băiatul n-a apărut. Echipa a zis că era accidentat, dar Peter a aflat de la directorul tehnic al unui alt club că era o minciună: „L-au lăsat acasă. Talent divin, puternic ca un bivol, capabil să încaseze lovituri pe teren cât cuprinde! Dar imposibil de antrenat băiatul ăla. Aere de primadonă şi probleme cu disciplina. Chiuleşte de la antrenament, se ia la harţă cu antrenorii, refuză să paseze, refuză să asculte, nu poate să joace în echipă. Păcat şi ruşine, o să-şi distrugă cariera!" Omul a avut dreptate. În anii care au urmat băiatul a fost dat afară din trei echipe de juniori, s-a certat cu toată

lumea şi i s-au închis uşile peste tot, până când telefonul a încetat să mai sune. Acum are douăzeci de ani şi e deja un „fost”. Din păcate, există astfel de jucători în fiecare generaţie, Peter ştie din proprie experienţă – trăiesc din talentul înnăscut până în adolescenţă, dar de îndată ce li se impun lucruri, o iau razna.

— Îmi amintesc că era cam... zurbagiu, zice Peter precaut.

— Sezonul începe peste o săptămână. Dacă nu era un jucător cu probleme, nu era liber, răspunde ea.

Zackell nu construieşte niciodată echipe, ci bande de haiduci. Peter recunoaşte durerea de cap care îl încearcă acum, căci, pe vremea când era director tehnic, îl chinuia zi de zi.

— Eu nu ţi-aş recomanda să-l recrutezi. Nu că ţi-ar păsa, dar explică-mi şi mie ce vezi la el? întreabă Peter obosit.

Se aşteaptă ca Zackell să-i răspundă ceva în ciudă, ca de obicei, dar, spre surprinderea lui, antrenoarea spune:

— E o idee preconceputăcă jucătorii de hochei urmează lideri. Nu-i adevărat. Urmează învingători.

— Şi... Aleksandr ăsta? E un învingător? A stat la vreun club suficient de multă vreme ca să câştige ceva? Pare că a fost dat afară din toate şi tu crezi că-l putem schimba noi?

Peter se ruşinează că a zis „noi”, căci îşi dă seama cât de plin de speranţă a sunat.

— Nu. Jucătorii nu se schimbă. Dar Aleksandr n-are probleme, e doar neînţeles, răspunde Zackell.

— Adică?

— Toţi antrenorii lui au încercat să-l amăgească întruna că hocheiul ar fi un sport de echipă.

* * *

Frac are grijă ca toţi angajaţii lui să-l vadă venind la serviciu dimineaţa. O ia prin depozit, pune întrebări, face glume, dă mâna cu oamenii şi îi bate prieteneşte pe spate, vorbeşte tare şi râde încă şi mai tare. O fi el şeful lor, dar n-a fost niciodată unul dintre aceia pe care oamenii să-i urmeze în mod firesc. Hocheiul l-a învăţat nemilos lecţia asta. A fost cel mai bun prieten al căpitanului echipei, dar niciodată căpitan. Aşa că e mereu nevoit să lupte ca să-şi impună autoritatea, să fie văzut, auzit şi să le amintească tuturor cine e, chiar dacă unii dintre angajaţi râd de el pe la spate după ce pleacă. Important e că toată lumea ştie că e acolo.

Apoi se duce în birou şi aşteaptă o oră. Când în sfârşit porneşte la drum spre întâlnire, se furişează pe uşa din spate a clădirii. Lasă lumina aprinsă în birou, sacoul agăţat în cârligul de pe uşă, mobilul pe masa de scris, ca şi cum s-a dus doar până la toaletă. Maşina a rămas în parcare, cu parbrizul spart în locul cu abţibildul cu Clubul de Hochei Björnstad. Speră tot mai disperat că va fi suficient ca să înceapă lumea să discute şi ca diversiune pentru ziarul local. Dacă ar reuşi să-i facă pe toţi să vorbească despre huliganii din Hed o vreme şi nu despre contabilitatea clubului din Björnstad, poate că ar câştiga timp să-şi rezolve toate problemele.

Îşi suflecă mânecile cămăşii şi se urcă pe bicicleta lui veche. Porneşte spre cartierul de vile. Magazinul şi depozitul s-au dezvoltat atât de mult în ultimul timp, încât îi ia câteva minute să le lase în urmă. Înainte priveliştea asta îl delecta, dar în ultimul timp nu mai vede în opera vieţii lui ceva ce este, ci ceva ce poate deveni. Singurul secret al succesului lui în afaceri e optimismul, dar astăzi nu mai pare aşa de neclintit. L-a sunat o cunoştinţă de la prefectură şi i-a zis ce documente a găsit tatăl redactoarei-şefe. Frac nu e idiot, ştia că se poate întâmpla asta, dar nu se aştepta să ajungă pe aici un jurnalist atât de inteligent. Sau de perseverent.

Aproape nimeni nu ştie ce înseamnă cuvântul „corupţie”. Frac chiar l-a căutat în dicţionar: „abuz de putere publică în folosul personal.” De-atunci şi-a repetat asta adesea, în minte. Oamenii îl acuză mereu că n-are conştiinţă, dar el simte că doar asta are, ce dracu’! Mă rog, poate că a „abuzat de putere” şi el, a mai interpretat vreo lege sau alta după cum i-a convenit, dar foloase personale? Nu. Dimpotrivă. A pierdut bani de fiecare dată când a sponsorizat Clubul de Hochei Björnstad. Tot ce face e pentru binele clubului şi al oraşului. Atât de simplă şi de eficientă e abdicarea lui de la moravuri.

Aproape nimeni nu ştie nici ce înseamnă cuvântul „succes”. Au impresia că e un vârf de munte pe care să-l cucereşti. Dar Frac ştie mai bine – nu există vârfuri, ci doar o pantă nesfârşită. Ori continui să urci, ori eşti tras sau împins în jos. Dacă te opreşti o clipă să admiri priveliştea, vine altul mai puternic şi mai flămând din urmă şi îţi ia locul. Aşa funcţionează antrepriza, aşa funcţionează construirea societăţii şi aşa funcţionează hocheiul. Un nou meci, un sezon nou, o nouă luptă între cei care urcă şi cei care coboară. Lupta nu se termină niciodată. Trebuie să găseşti mereu mii de mici modalităţi prin care să te menţii în fruntea tuturor celorlalţi.

Şi când e de ajuns? Când se termină? De ce continuăm? Poate că nu e de ajuns niciodată. Poate că nu se termină decât o dată cu propria noastră înmormântare. Continuăm, poate, pentru că vrem ca viaţa noastră să aibă un sens şi simţim că ăsta e singurul lucru pe care l-am putut influenţa pe lume.

„Nemernicii ăia! N-au iubit nimic niciodată”, a zis Ramona odată când se uitau la un meci la televizor şi au văzut suporteri care, în mod vădit, erau mai interesaţi să mănânce hotdogi şi floricele de porumb decât de ce se întâmpla jos, pe gheaţă. „Nu le pasă, că ei nu-şi pierd niciodată capul, nimic nu înseamnă prea

mult pentru ei, n-au nimic sfânt pe lume decât ce văd în oglindă", a mai zis ea. Frac ştie că mulţi din Björnstad aşa îl privesc şi pe el. Poate chiar şi Ramona îl vedea la fel. În general e împăcat cu asta, că doar cineva trebuie să joace şi rolul personajului rău – ca atunci când juca hochei, rânea totul din calea lor pe teren şi se înghesuia într-un colţ, astfel încât Peter şi celelalte staruri să poată străluci pe gheaţă. Dar, în unele zile, când simte că tot ce primeşte în schimbul muncii lui e doar nemulţumire, îşi doreşte să-l întrebe şi pe el cineva ce a riscat el, personal, pentru a salva clubul. Ca să le poată răspunde: „Tot."

Pe portbagajul bicicletei are cele două registre contabile ale clubului: cel de arătat la Fisc şi celălalt, despre existenţa căruia ştiu doar el şi alţi câţiva. Iar acum, pentru prima oară, Frac i-l va arăta cuiva din afara clubului. Şi, când persoana asta va înţelege tot, va putea să lase politicieni fără slujbe, clubul în faliment şi să trimită bărbaţi puternici la închisoare.

Pe bărbatul ei în primul rând.

* * *

— Bine, avem timp berechet, explică-mi de ce hocheiul NU e un sport de echipă, râde Peter.

Zackell îşi mai aprinde o ţigară şi răspunde de parcă e de neînţeles cum de nu pricepe:

— Nu-i sport de echipă până când jucătorul ajunge adult şi joacă într-o echipă de seniori. Abia atunci meciurile înseamnă ceva. Până atunci, la juniori, cui îi pasă cine câştigă? Tot ce contează la vârsta aia e ca jucătorii buni să devină cei mai buni. Aleksandr a avut un antrenor care a ţipat la el că n-are voie să fie egoist, că trebuie să paseze pucul. Da' de ce s-o facă? Doar ca să înscrie un coechipier

mediocru? Doar ca un antrenor mediocru să câştige un campionat lipsit de orice importanţă?

Peter e nevoit să recunoască în sinea sa că nu s-a gândit niciodată la hochei aşa.

— Vrei să zici că dacă ai un star în echipa de juniori, atunci antrenorul şi ceilalţi jucători se învârt după el ca după soare, doar ca să-l ajute să devină cel mai bun? Chiar dacă asta înseamnă să piardă meciuri?

— Evident.

Peter râde. Nu ştie cum să-i explice că e, în acelaşi timp, şi cel mai lipsit de empatie, şi cel mai empatic antrenor pe care l-a cunoscut vreodată.

— De ce şi-a schimbat numele în Aleksandr? Nici măcar nu ştiam că-i rus.

— Pe jumătate rus. Adică unul dintre părinţi e... îi explică Zackell, ca şi cum Peter ar fi un copilaş foarte mic şi prost.

— Mersi! Ştiu ce-nseamnă „pe jumătate”! oftează Peter.

— Ba trebuie să-ţi explic tot, ba n-am voie să-ţi mai explic nimic... mormăie Zackell mirată.

Peter îşi masează sprâncenele.

— Dacă Aleksandr nu vrea să joace pentru nicio echipă, ce te face să crezi c-o să vrea să joace pentru Björnstad?

— Tu.

— Eu? Ai zis că n-ai nevoie de ajutorul meu.

— N-am zis asta! Am zis că n-am nevoie de sfaturile tale.

Peter oftează atât de adânc, încât împroaşcă parbrizul cu stropi de salivă.

— E ca şi cum maică-mea s-ar fi reîncarnat în antrenoare de hochei...

— Adică? întreabă Zackell.

Peter îşi dă ochii peste cap.

— Nimic, nimic...

— Vorbeşti în dodii uneori, ţi-a mai zis cineva? îl atenţionează ea.

— EU vorbesc în do... Isuse! Pe bune? Ce să-i zic eu băiatului ăstuia ca să-l conving să vină în Björnstad? Te-ai gândit?

În loc să-i răspundă, Zackell constată:

— Trebuie că-i groasă treaba între tine şi nevastă-ta.

— Pardon?

Zackell dă din cap cu convingere.

— Dacă nu m-ai întrebat asta de la început, înseamnă că doar căutai un motiv să pleci de-acasă.

Peter îşi pierde cumpătul şi se răţoieşte la ea:

— De fapt, de ce m-ai rugat să vin?

Ea îi răspunde de parcă e de la sine înţeles:

— Fiindcă nu eşti un învingător.

Peter se uită ţintă la ea preţ de-o jumătate de ţigară:

— De ce sunt aici?

Zackell îi răspunde cu toată răbdarea de care mai e în stare:

— Trebuie să recrutez un învingător, fiindcă jucătorii de hochei îi urmează pe învingători. Dar ştii ce face un învingător?

— Nu?

— Învingătorii îi urmează pe lideri. De-aia eşti aici.

* * *

Mira deschide uşa care dă spre grădină. Are pământ pe degete. Peter a plecat cu Zackell, Leo e la şcoală, iar Mayei directorul de la şcoala ei i-a aprobat mai multe zile libere pentru înmormântare decât era nevoie, căci pare să creadă că Björnstad e în altă ţară, aşa

că a plecat undeva cu Ana. Casa e pustie. Cu toate astea, Frac intră prin grădină şi nu pe uşa din faţă. Mănâncă împreună pâinea caldă a lui Peter în bucătărie, cu jaluzelele trase.

— Şi, ce mai faci? Ce fac copiii? începe Frac.

Mira îşi dă ochii peste cap.

— Dragă Frac, te furişezi ca un spion! Ne cunoaştem de prea multă vreme ca să începi discuţia prefăcându-te că-ţi pasă de copii.

— Minciuni? Când te-am minţit eu vreodată? izbucneşte el indignat.

— Încontinuu de prima oară când ne-am cunoscut, acum douăzeci de ani... zâmbeşte ea.

Frac începe să râdă. E calitatea lui de bază: mereu gata să izbucnească în râs, zgomotos şi contagios, întotdeauna pregătit să meargă înainte.

— Bine, bine, Mira. *No bullsbit*![17] Cum ziceam: avem nevoie de un avocat în conducerea clubului. Avem ceva probleme cu ziarul local. Nu ştiu cât de adânc au săpat, dar trebuie să... mda, *tu* trebuie să... ne pregăteşti pentru ce e mai rău. Am nevoie să ştiu cât de rău suntem în rahat dacă anumite chestii... ies la iveală.

Mira dă din cap obosită şi toarnă cafeaua în căni.

— Vrei un răspuns sincer, Frac? Tu nu reprezinţi clubul, nu eşti în comitetul de conducere, eşti doar un sponsor. Nu mă poţi angaja tu să lucrez pentru ei.

Frac dă din mâini a lehamite, mai să dărâme cana fără să bage de seamă.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Uită-te doar la ce voiam să-ţi arăt, bine?

---

[17] „Fără prostii!“ (în engl. în orig.).

Pune registrul contabil pe masă şi Mira presimte că n-o să vadă nimic bun. La începutul discuţiei e supărată pe cât de diferită e viziunea ei asupra lumii faţă de a lui Frac, iar la sfârşitul ei se va urî când va constata cât de puţin diferite sunt, de fapt.

61
FUM

Redactoarea-şefă şi tatăl ei tremură pe scaune pliante ieftine, sus pe acoperişul murdar al clădirii în care se află redacţia. Nu e foarte înaltă, dar e ridicată pe un deal, aşa că priveliştea asupra oraşului e neaşteptat de bună. Nu e nici amiază, dar lumina zilei păleşte deja şi frigul muşcă acum fără milă tot ce soarele abia dacă a reuşit să încălzească puţin.

— De ce râzi? întreabă redactoarea-şefă.

— Când erai mică şi te întrebam unde ai vrea să locuieşti, îmi ziceai New York. Asta numai New York nu-i, fetiţo! răspunde tatăl.

Luminile au început să se aprindă în case, câteva maşini răzleţe trec pe stradă, în pădure încă se aud drujbe, amintind de furtuna care lovise deunăzi. Dar natura se reface, oamenii la fel, iar redactoarea-şefă nu poate să nu admire îndârjirea ambilor. Trage cu ochiul spre taică-su – fumează pipă. Îşi aminteşte cum, când era mică, mirosul de fum era întotdeauna un semn că fusese o zi bună. Tatăl fuma doar când nu avea de gând să bea.

— Mulţumesc că nu bei, tată, spune ea încet.

Colţurile gurii lui se ridică anevoie într-un zâmbet forţat.

— Nu pot să mă-mbăt şi să lucrez în acelaşi timp. Sau, mă rog, nu bine. Sunt prea bătrân să mă bat la beţie, ştii?

Femeia zâmbeşte.

— Ştiu că gândeşti c-am moştenit ce-i mai rău de la tine...

— Maică-ta sigur e convinsă de asta, în orice caz, murmură el.

— Nu. Ştie că am moştenit mult şi din ce ai tu mai bun şi ăsta-i cel mai rău lucru pe care i l-ai putut face.

Tatăl râde gutural.

— Eşti o redactoare-şefă al naibii de bună, fetiţo! Cum n-am putut eu fi niciodată. Trebuie să-ţi pese de oameni ca să fii ca tine. Iar asta de la maică-ta ai luat-o.

Femeia închide ochii şi trage în piept fumul pipei. Taică-su a fost absent din cea mai mare parte a copilăriei ei. Nu s-au înţeles niciodată atunci. Acum, da. Când era copil, îi era dor de taică-su, ca adult, a găsit în el un prieten. Un companion. Se întreabă dacă ar da camaraderia asta pe a avea parte de un tată, dacă ar putea s-o ia de la capăt.

Bătrânul se mişcă iritat pe scaun.

— Ce tot bocăne acolo întruna? O fi vreun pescăruş prins în tamburul ventilaţiei... mormăie el.

Se ridică pe jumătate, încercând să desluşească, dar scaunul e prea şubred şi trupul lui prea bătrân pentru prostii dintr-astea, aşa că se prăbuşeşte resemnat la loc.

— Sunt doar copiii, jos în stradă, bat mingea în uşa garajului, răspunde fiica, obişnuită cu boncănitul.

Tatăl ciuleşte urechile şi îi aude. Bănuieşte că sunt elevi de gimnaziu. Unul strigă „4–4”, iar un altul strigă furios: „Ba nu! Au TRIŞAT! E 4–3!!!” Următoarea bufnitură vine când se iau la bătaie şi trupurile plăpânde se izbesc de uşa garajului.

— Oraşul ăsta, măi, fetiţo... Nu ştiu dacă am mai fost vreodată într-un loc ca ăsta, unde toată lumea să se ia la întrecere tot timpul... mormăie el.

Fiica zâmbeşte.

— Ţi-am zis doar. Oraşul ăsta e ca tine... Nu pot trăi fără să se lupte pentru ceva.

Bătrânul tuşeşte ca să-şi ascundă zâmbetul mulţumit.

— Nu ştiu ce tot zici acolo. Eu unul sunt pacea întruchipată.

Fiica întinde mâna şi îl bate pe braţ fugar, dar, pentru unul care credea că şi-a ars toate punţile spre a fi părinte, gestul ei înseamnă totul.

— Tu m-ai învăţat asta, nu mai ţii minte? Că trebuie să găseşti cel mai înalt punct într-un oraş, că poţi să afli ceva dacă îl priveşti de sus şi-l vezi pe tot deodată.

— Şi ce-ai aflat despre Hed?

Femeia răspunde:

— Uite, acolo e o şcoală, trec pe lângă ea dimineaţa, îmi aminteşte de şcoala mea, o mai ţii minte? Era în centru. Copiii care locuiesc în vile şi cei de la bloc împreună. Unii vin la şcoală cu biciclete ruginite, alţii sunt aduşi de părinţi în jeepuri scumpe.

— Vrei să zici că erai săracă fiindcă mergeai cu bicicleta? Locuiam la cinci minute de...

— Nu, nu, taci! Nu pricepi! Încerc să-ţi zic că tu şi mama aţi făcut foarte bine: prietenii mei erau din toate clasele sociale. Acum nu mai e aşa. Părinţii bogaţi au desfiinţat asta, acum la fosta mea şcoală sunt doar copii obişnuiţi cu haine de firmă şi vacanţe la schi. Şi văd că acelaşi lucru încearcă şi aici părinţii cu bani. În Björnstad e un cartier de vile căruia i se zice „Colina". Cele mai scumpe case din oraş! Părinţii de-acolo vor să facă o şcoală de cartier, astfel încât odraslele lor să nu se mai amestece cu copiii săraci. Dacă reuşesc, acelaşi lucru se va întâmpla şi aici, în Hed.

— Unde baţi?

— M-ai întrebat ce am aflat despre Hed. Am citit de curând că marile cluburi de hochei vor să schimbe regulamentul, să nu mai

poată ajunge orice echipă în divizia de vârf, fiindcă sunt prea multe milioane în joc şi echipele de top nu vor să retrogradeze. Vor să împiedice cluburile mici, ca Hed şi Björnstad, să mai aibă acces la elită. Bogaţii vor să-i excludă pe săraci. Peste tot, dintotdeauna. Nu e o scuză, dar... uneori chiar mă gândesc că de-asta oamenii sunt cum sunt în oraşele astea mici. Trebuie să se lupte tot timpul. Poate chiar şi să trişeze. Altfel n-au nicio şansă.

Fumul se încolăceşte pe chipul tatălui.

— E o scuză acceptabilă, dar nu-ţi lăsa inima să-ţi întunece raţiunea, fetiţo! Când o să publici tot ce ştim despre centrul de antrenament din Björnstad, cineva de-acolo o să se apuce să dezgroape acelaşi gen de rahaturi despre Hed. Şi, când se termină totul, e posibil să fi omorât două cluburi dintr-o lovitură. Dar asta ţi-e meseria.

Fiica nu deschide ochii. Întreabă, deşi nu vrea să audă răspunsul:

— Ce te face să crezi că Hed a făcut la fel de multe matrapazlâcuri ca şi Björnstad?

Tatăl îi răspunde, mai mult mohorât decât cinic:

— Toţi fac matrapazlâcuri, fetiţo! Ştii cât e un salariu de jucător în ziua de azi? Ai citit vreodată Codul Fiscal din ţara asta? Dacă ar fi să se facă totul după litera legii, nimeni n-ar avea nicio şansă. De pildă, când un club de hochei mai la sud de-aici era aproape de faliment, prefectura a cumpărat „bunuri patrimoniale" în valoare de mai multe milioane, ca să salveze contabilitatea clubului. Bunuri dintr-un patinoar care ESTE deja proprietatea prefecturii. De parcă fiecare politician ar avea nouă cururi şi de-aia trebuie să mai cumpere scaune. Un alt club, printre cele mai mari din ţară, a poreclit societatea locală de transport „banca", fiindcă nu-i plăteşte niciodată transportul la meciurile în deplasare, iar societatea nu-i

cere clubului să plătească fiindcă ştie că, la sfârşitul anului, oricum vine prefectura şi stinge toate datoriile clubului către ei, ca să nu intre în faliment. Există cluburi de elită care, oficial, stau atât de prost cu bugetul, încât sunt declarate în restructurare, ca să plătească toate salariile din garanţii de stat, dar ele, de fapt, continuă să recruteze jucători, lăsând un sponsor sau altul să plătească onorariile şi să-şi pună numele pe toate documentele. Şi uite-aşa continuă să funcţioneze şi să joace! Cum să concureze cu aşa ceva cineva care vrea să respecte legea?

Redactoarea inspiră ultimele şuviţe de fum ale pipei care stă să se stingă.

— Acum parcă ai fi tu de partea lor, tată...

Bătrânul oftează.

— Normal că sunt, la naiba! Sunt bătrân şi sentimental şi beau prea puţin de la o vreme ca să mai fiu răutăcios. Dar TU n-ai voie să dai înapoi acum! Trebuie să spunem adevărul despre clubul din Björnstad, chiar dacă asta va nimici tot şi pe toţi.

Fiica răsuflă cum răsufli înainte să-ţi iei avânt să sari peste o prăpastie:

— Crezi că sentimentele mă fac o ziaristă proastă?

Tatăl se ridică greoi de pe scaun:

— Nu, fetiţo, te fac o ziaristă foarte bună! Hai să mergem înăuntru, e frig rău şi boncănitul ăla mă scoate din minţi! Data viitoare găseşte naibii un club de desfiinţat în Hawaii!

62
IDIOŢI

Ce e cel mai greu în hochei? Întreabă o sută de antrenori şi îţi vor da o sută de răspunsuri diferite. Toţi la fel de încrezători, toţi la

fel de reticenţi în a recunoaşte că s-ar putea să se înşele. Şi toţi se înşală.

Căci lucrul cel mai greu în hochei, absolut cel mai dificil, este să schimbi percepţii.

* * *

Cămaşa albă a lui Frac e transparentă de sudoare, ceasul, mare cât o ceaşcă, zăngăneşte când se atinge de marginea masei, iar pantofii sunt atât de scumpi, încât ar fi fost mai ieftin să cumpere crocodilul. Mira ştie asta, deoarece Frac nu face economie decât la glume noi – de douăzeci de ani, de fiecare dată când îl invită la un grătar şi Peter îl întreabă cum vrea carnea, Frac răspunde la fel: „Doar sperie-o un pic cu farurile şi arunc-o pe farfurie!" Iar Peter râde de FIECARE dată. Există prietenie cu mai puţine pretenţii? Unul dintre pantofii din piele de crocodil ai lui Frac n-are şiret, fiindcă s-a prins în lanţul de la bicicletă când venea spre Mira. Degetele îi sunt negre şi julite, de când a încercat să scoată şiretul. Frac a fost întotdeauna un dobitoc. Când era copil, Mira râdea când o auzea pe maică-sa spunând cuvântul ăsta ca pe o insultă. Ca adult l-a cunoscut pe Frac şi a înţeles exact ce înseamnă – Frac e un dobitoc autentic, pursânge.

Dar prost nu e. Din păcate. Aşa că, după ce îşi bea cafeaua şi Mira îl pune să-i povestească de ce era musai să se vadă în secret, Frac îşi scoate laptopul din geantă şi îi arată un filmuleţ. E făcut de el, în patinoar – copii de vârstă preşcolară, intervievaţi după antrenamentele de hochei. Frac nu apare, i se aude doar vocea, iar Mira e impresionată, fără să vrea, de cât de bine se pricepe să se poarte cu copiii. Adulţii îl percep întotdeauna ca necioplit şi

zgomotos, dar copiii văd adesea trăsăturile astea ca pe o dovadă de sinceritate.

„Ce-ţi place cel mai mult la hochei?" întreabă el un grup de băieţi, iar ei îi răspund toţi mai mult sau mai puţin acelaşi lucru: când bag gol, când sunt cu prietenii, când patinez repede de tot, când câştigăm. Apoi în cadru apare o fetiţă de şase, şapte ani, cea mai firavă dintre toţi copiii, dar cu privirea cea mai ageră. Când Frac o întreabă şi pe ea acelaşi lucru, pare complet nedumerită. „Ce-mi place cel mai mult?" se miră copila cu bluza de trening până la genunchi. Frac pune filmul pe pauză şi zâmbeşte mândru către Mira:

— Ştii, fetiţa asta e aşa de bună, că o lăsăm să joace cu băieţii, da o să trebuiască s-o scoatem, că se supără prea tare părinţii când le desfiinţează fiii. Îi *desfiinţează,* Mira! E o minune. Un cireş în floare, cum le zicem noi marilor talente, ştii? Cum era Peter la vârsta ei!

Apoi Frac porneşte din nou filmul. „Poţi să ne spui cum te cheamă?" se aude vocea lui Frac din nou. „Alicia!" răspunde fetiţa de pe gheaţă, strigându-şi numele de parcă e în faţa cetăţii inamicului înainte de atac. „Bine, Alicia, ia spune, ce-ţi place cel mai mult la hochei? Poate să fie orice. Ce-ţi place ţie cel mai mult?" întreabă Frac. Alicia se uită lung, lung de tot la camera de luat vederi înainte să răspundă, cu o voce slabă şi toată candoarea din lume: „Tot. Cel mai mult îmi place tot."

Mira nu ştie cum orice mamă, a oricărui copil, s-ar putea uita la fetiţa asta fără să vrea să intre în film, s-o ia în braţe şi să-i promită că totul va fi bine. Mai ales când Frac o întreabă apoi: „Şi ce-ţi place cel *mai puţin* atunci?" La care fetiţa, cu ochii brusc plini de lacrimi, răspunde: „Când trebuie să mergem acasă!"

Frac închide camera. Mira se leagănă uşor pe scaunul de bucătărie şi izbucneşte:

— Sunt mama a doi adolescenţi, la dracu', şi c-un picior în menopauză, Frac! Nu crezi că eram destul de sensibilă sau ce?

Frac bălmăjeşte o scuză şi o surprinde pe Mira spunându-i cât se poate de sincer:

— Iartă-mă! Voiam doar... înainte să-ţi arăt toate problemele clubului... să-ţi amintesc, şi ţie, şi mie, pentru ce ne luptăm. Ce e în joc.

E un dobitoc, da. Dar prost nu e.

* * *

Un mic patinoar, cu o parcare goală, la marginea cea mai somnoroasă a unui oraş mare. Peter n-a mai fost aici niciodată, dar nu contează, se simte ca acasă. Recunoaşte fiecare sunet, ecou, miros. Până şi lumina. Dar mai ales recunoaşte sentimentul de... prezent. În toate celelalte etape ale vieţii lui, acolo în lumea reală, e conştient în fiecare clipă de trecut şi de viitor. Dar patinoarele nu lasă loc pentru asta. În patinoar totul e acum, acum, acum.

— Eşti gata? întreabă Zackell.

— Pentru? întreabă Peter, regretând imediat că a deschis gura.

Îl vede pe Aleksandr jos, pe teren. Are o statură de jucător de hochei făcut într-un laborator: înalt, lat în umeri, în mod vădit foarte puternic, dar minunat de moale în mişcări. Fiecare muşchi se mişcă exact cum trebuie, tehnica de patinaj e perfectă. Până şi părul ondulat, lung până la umeri îi stă enervant de impecabil. Cu toate astea, ceva deranjează. Pare mai mare de douăzeci de ani, şi după căutătură, şi după modul în care se deplasează – descrie opturi leneşe şi lama patinei taie dezinvolt şi profesionist gheaţa, dar lipseşte entuziasmul tineresc. E ca un cal de circ care aleargă în cerc, legat cu o frânghie. Tatăl lui e şi el pe gheaţă şi îi strigă

instrucţiuni. Aleksandr nu pare să-l audă. Când Peter se apropie de mantinelă, bărbatul începe să strige şi mai tare, şi mai înverşunat, dar tânărul nu-şi schimbă cu nimic tempoul.

— S-a emoţionat când te-a văzut, eşti idolul lui, zice Zackell.

— Termină, Elisabeth, băiatul ăsta nu-i suficient de mare să ştie cine sunt! spune Peter jenat.

Ochii antrenoarei tresar, ca şi cum o doare fizic că Peter e atât de încet la minte.

— Nu el. Taică-su!

Abia atunci Peter pricepe, căci, la drept vorbind, mai iute de atât la minte nu e. Zackell nu l-a luat cu ea fiindcă are nevoie de ajutor să-l convingă pe Aleksandr să se mute în Björnstad, ci pentru că are nevoie de ajutor să-l convingă pe tatăl tânărului. Peter îl recunoaşte, chiar dacă nu s-au întâlnit niciodată, căci e tatăl care se găseşte în orice patinoar: cel care n-a reuşit să ajungă jucător şi încearcă să se convingă în fiecare zi că e din cauză că n-a avut antrenorul potrivit. Aşa că trăieşte prin fiul său, un supertalent răsfăţat şi plictisit, căruia i se serveşte totul de-a gata pe o tavă de argint, dar n-are nici măcar energie să se întindă s-o ia. Aleksandr a avut, probabil, antrenor privat încă din şcoala primară, taică-su a sponsorizat cu siguranţă echipa de copii când fiul era mic şi a bătut ţara în lung şi-n lat în cantonamente scumpe şi competiţii prestigioase. Şi, pe urmă, ce s-a întâmplat? Băiatul n-are voinţă. Toţi adolescenţii au o fereastră când li se oferă şansa să-şi atingă potenţialul, dar niciunul nu e pregătit ca fereastra să se închidă atât de rapid.

— Bănuiesc că Björnstad n-a fost prima lor alegere. Câte cluburi au fost aici înaintea noastră? întreabă Peter discret.

— Cel puţin zece, răspunde Zackell impasibilă.

— Şi niciunul nu l-a vrut? Pentru tine ăsta nu-i un semnal de alarmă?

— Cine-a zis că nu l-au vrut? Poate că n-a vrut el.

— De ce să nu vrea?

— Fiindcă niciunul nu i-a oferit şansa să joace cu un profesionist de Liga Naţională.

— Ce?

Zackell deschide geanta pe care o are pe umăr şi scoate o pereche de mănuşi şi o pereche de patine de mărimea lui Peter.

— Glumeşti? întreabă el.

— Nu prea mă dau în vânt după glume, îl informează Zackell şi se îndreaptă spre mantinelă.

Tatăl lui Aleksandr vine drept spre ei, cu ochii măriţi de entuziasm. Aleksandr nici nu se sinchiseşte să salute.

— Bună ziua! Bună ziua! Mare admirator, mare! îi strigă bărbatul lui Peter.

Peter dă din cap, cât se poate de jenat.

— Peter vrea să joace, îl anunţă Zackell.

— Uau! Ce onoare! Ai auzit? îi strigă tatăl fiului, care mai puţin onorat nici că putea să arate.

— Aşa că poate vrei să te odihneşti un pic? îi sugerează Zackell.

Tatăl e mai întâi nedumerit, apoi jignit, apoi resemnat.

— De obicei sunt mereu pe gheaţă, că sunt...

— Ei, azi poţi să faci o excepţie pentru un fost profesionist, îi comunică Zackell, fără semn de întrebare.

Tatăl se uită supus spre Peter, dar încă nu e pregătit să se dea bătut. Încearcă să pară iritat, când de fapt se simte insultat:

— Sigur, sigur... jocul FIZIC al băiatului meu e punctul lui forte! Ai văzut ce înalt şi puternic e? E fantastic în faţa porţii, neînfricat! Şi l-am învăţat să joace exact cum se joacă la cluburile de elită. Am

eu sistemul meu când aranjez conurile... Cum să-ţi dai seama dacă nu-ţi arăt? Eu zic că...

Ca orice tată de jucător, nu e deloc capabil să vadă cât de puţin îi pasă lui Zackell ce crede el...

— Sistem? N-am venit să văd niciun sistem.

Tatăl deschide gura încercând să protesteze, dar antrenoarea i-a întors deja spatele. În cele din urmă, bărbatul se îndreaptă fără nicio tragere de inimă spre tribună. Între timp, Peter îşi pune patinele cu la fel de multă tragere de inimă, atât de lent, încât, dacă lui Zackell nu i-ar fi displăcut profund să atingă alţi oameni, i-ar fi tras un şut să-l scoată pe teren.

— Aleksandr, el e Peter Andersson! A jucat în Liga Naţională din America de Nord şi e idolul lui taică-tu! Dacă reuşeşti să treci de el, îţi dau maşina mea! îi strigă ea tânărului.

Peter şi tatăl tânărului rămân cu gura căscată. Aleksandr însă se întoarce şi, pentru prima oară, pare curios să vadă ce se întâmplă.

— Glumeşti?

— Aproape niciodată, îl asigură ea şi pune cheia maşinii pe marginea mantinelei.

Tânărul a avut zeci de antrenori, e greu să-l mai surprindă vreunul.

— Şi dacă nu reuşesc? întreabă el suspicios.

— Ce să nu reuşeşti? întreabă Zackell cu sinceritate.

Aleksandr zâmbeşte nesigur, ca şi cum a uitat cum se face. În tribună, tatăl stă cocoşat. Pare mai bătrân cu zece ani decât atunci când e pe gheaţă. Când privirile li se întâlnesc, a tânărului e lipsită de orice iubire, ca şi cum calul de circ tocmai a realizat că a tăiat cineva frânghia cu care era legat. Peter iese şovăitor pe teren şi simte pe loc că roată treaba asta se va termina cu junghiuri inghinale şi ceva vizite la toaletă de-a dreptul dureroase mâine.

Aleksandr îi aduce o crosă. Când îl vede pe Peter făcând câteva mişcări de încălzire caraghioase, de parcă ar ajuta la ceva, îl întreabă:

— De când n-ai mai jucat în Ligă?

Nu o zice cu dispreţ, ci cu reală curiozitate, dar simpla insinuare trezeşte totuşi ceva în Peter. Ceva de care nu e mândru. Aşa că i-o întoarce tăios:

— Dacă treci de mine, îţi zic!

Colţurile gurii tânărului zvâcnesc. Apoi se întoarce fără pic de efort, ca şi cum îşi dirijează patinele cu forţa gândului. Peter se apleacă şi îşi aude oasele pocnind ca bulele de aer din folia de plastic pentru împachetat obiecte fragile. Fostul jucător profesionist nu pare deloc pregătit de joc când tânărul îşi ia avânt şi porneşte de la centrul terenului. Pare că înfruntarea n-are cum să se termine decât într-un singur fel, dar, de la linia albastră, Peter ţâşneşte ca fulgerul, preia pucul şi degajează. O fi el mai bătrân şi mai rotund acum, dar unele instincte nu se pierd niciodată. Aleksandr se opreşte uluit. Peter la fel. Aleksandr repune pucul, îşi ia din nou avânt, la fel de arogant, dar mult mai nervos. De data asta se apropie cu o asemenea viteză şi forţă, încât e convins că a trecut deja de Peter, când crosa acestuia apare din neant şi degajează din nou pucul. O iau de la capăt, dar Peter îi intuieşte toate mişcările. Când se apropie de el, îl simte pe Aleksandr ferindu-se. Tânărul e stăpân pe tehnica de joc, e antrenat, dar îi e frică să încaseze lovituri. Vocea tatălui tună din tribună, aceeaşi pe care Peter a auzit-o de mii de ori înainte, în mii de alte patinoare:

— NU TE FERI! PE LOC! E DOAR UN FAULT, FII BĂRBAT, CE DRACU'!

Aleksandr îşi îndreaptă casca şi îşi ia din nou avânt, dar Peter preia simplu pucul şi şutează. Iar asta se repetă de trei ori, până când Zackell strigă de pe margine:

— Aleksandr? Ştii că eşti prost?

Tânărul frânează brusc. Asta îi dă lui Peter ocazia să răsufle, cu mănuşile pe genunchi şi ochii usturându-l de sudoare, convins că o să facă infarct. Aleksandr alunecă spre Zackell.

— Ce dracu' ai zis?

— Ştii ce-i aia o mangustă? întreabă ea.

— Cum mi-ai zis?

Zackell oftează ca omul care tocmai i-a arătat o bibliotecă şi el încearcă să mănânce cărţile.

— E un animal. Vânează cobre. Pricepi ce idioţenie? Cobra e mai rapidă şi veninul ei poate să omoare orice animal, dar mangusta fix şarpele ăsta îl vânează, fiindcă e complet idioată. Dar ştii ce se-ntâmplă? De obicei, mangusta câştigă. Şi ştii de ce?

— Eşti profă de bio sau antrenoare de hochei? pufneşte Aleksandr.

— Nu-i biologie, e fizică, îl corectează Zackell.

Aleksandr îşi îndreaptă din nou casca, se străduieşte să-şi menţină aroganţa, dar îi iese tot mai prost. Trage cu ochiul spre taică-su, dar Zackell îi zice imediat:

— Nu te mai uita la taică-tu. Nu e aici. Aici suntem doar tu şi cu mine.

Tânărul răsuflă adânc, abia vizibil, şi fălcile i se mai descleştează un pic.

— OK... zi... de ce câştigă mangusta aia sau cum îi zice?

Zackell arată spre propria-i tâmplă.

— Mangusta câştigă fiindcă evoluează. Şarpele muşcă de fiecare dată fără să gândească, fără să înveţe nimic din muşcătura

precedentă, dar mangusta atacă pe baza învăţămintelor trase din atacurile anterioare. Testează şi măsoară, sare înapoi, ademeneşte şarpele să se întindă tot mai mult şi să muşte. Căci, atunci când şarpele se întinde cât e de lung, se mişcă cel mai încet şi e mai vulnerabil. Aşa că mangusta aşteaptă ocazia, fentează, apoi contrează muşcătura cu una proprie – direct în inima şarpelui. De fiecare dată ai zice c-a avut noroc, dar NU e vorba de noroc. Pricepi?

— Deci... nu... începe Aleksandr, scărpinându-se pe frunte.

Zackell ridică o mână, cu palma şi degetele strânse într-o mică gură de şarpe.

— Tu joci ca o cobră, previzibil, fiindcă toţi antrenorii tăi ţi-au zis că eşti de încredere. Dar nu eşti. Nu te-aş lăsa să-mi păzeşti berea nici când e halba goală. Aşa că nu merge să te pună într-un „sistem" şi să-ţi vorbească despre „poziţie", fiindcă eşti prea prost pentru asta. De-aia nu te-nţelegi cu antrenorii şi eşti dat afară din orice echipă. În acelaşi timp, e ceea ce te face un jucător strălucit – faptul că eşti atât de prost, încât nimeni nu poate să-şi imagineze de ce eşti capabil. Dacă joci ca o cobră, Peter o să-ţi ia pucul de fiecare dară. Aşa că fii o mangustă! Joacă şi tu ca şi cum ai fi complet idiot.

Aleksandr nu pare chiar convins sută la sută, uneori, în timpul explicaţiilor, se uită la ea de parcă tocmai l-a poftit să miroasă un pârţ de care e foarte mulţumită. Dar, când iese din nou pe gheaţă, ia pucul, se îndreaptă mult mai încet spre centrul terenului de data asta, gânditor. Cel mai greu lucru în hochei este să schimbi percepţii. Cel mai greu este să-ţi schimbi percepţia de sine.

Îşi ia avânt. Peter îl aşteaptă la linia albastră. Mai târziu, când fostul director tehnic va descrie momentul, va spune că a avut senzaţia că Zackell l-a înlocuit pe Aleksandr cu un alt jucător. Peter

se pregăteşte pentru impact, dar Aleksandr dispare ca în vid. Pare că, din greşeală, a luat cu el şi pucul. Pare că a avut noroc.

Peter fandează cu crosa în aer înainte să cadă în fund, ţipă din cauza durerii din vintre şi rămâne chircit câteva minute jenante. Când Aleksandr marchează, se întoarce şi aude un clinchet pe gheaţă. Cheile maşinii. Zackell se îndreaptă deja spre ieşire.

E prima oară, după foarte multă vreme, când Aleksandr iubeşte din nou hocheiul.

63
MĂCELĂRII

Frac împinge cele două registre contabile de pe masă spre Mira şi spune cu o nesiguranţă pe care, de obicei, o ascunde doar în spatele unor glume proaste:

— Îmi pun toată încrederea în tine, Mira. Dacă o să fii în comitetul de conducere, o să...

— Nu tu numeşti conducerea clubului, Frac, ci membrii clubului... îl întrerupe ea.

— Nu-ţi face griji, de membri mă ocup eu! o întrerupe şi el.

— De-asta eşti aici, transpirat şi înfricoşat, fiindcă te-ai ocupat de toate aşa de bine până acum? întreabă ea cu un aer de superioritate.

Încrederea de sine a lui Frac se clatină precum lustra în curent.

— Trebuie doar să ştiu dacă acum vorbeşti ca avocată. Dacă respecţi... confidenţialitatea.

Mira îl priveşte îndelung.

— Ţi-e teamă c-o să dezvălui ce-o să văd în registrele alea cuiva din casa asta sau din afara ei?

— Şi, şi.

— OK. Lasă-mă să te-ntreb ca avocată atunci. După ce îmi arăţi toate problemele şi încep să lucrez, ce-ai vrea să se-ntâmple?

Frac, cu răspunsul deja pregătit, începe imediat să-i înşire:

— Vreau să fac din clubul nostru unul de elită din nou! Modul cel mai logic în care să procedez ar fi să conving prefectura să desfiinţeze clubul din Hed. Să dărâme patinoarul lor şi să bage tot bugetul în Björnstad. O să facem şi un centru de antrenament ultramodern aici, ca parte din parcul de afaceri Björnstad Business Park! Venit dublu, costuri reduse la jumătate, prefectura o să aibă o echipă de seniori în loc de două, una de juniori, o singură administraţie...

Mira încuviinţează încet şi se gândeşte cu amărăciune: „Şi un singur director tehnic în loc de doi. Un singur administrator. O singură persoană la curăţenie." Tipic pentru oameni ca Frac: oricine e înlocuibil, dacă e vorba de dezvoltarea afacerii, fără să-şi pună problema care sunt consecinţele când visul lor devine realitate – concediază personal dacă e nevoie, recrutează staruri din afară, astfel încât jucătorii locali nu mai au loc în echipă, cresc preţul biletelor la meciuri, astfel încât suporterii cei mai fideli nu-şi mai permit să vină la meciuri. Şi Frac nu-şi dă seama că într-o zi clubul ăsta va fi atât de bun, încât el va fi cel lăsat pe dinafară.

Dar îi răspunde ca o avocată:

— Şi, ca să reuşeşti, trebuie să le demonstrezi celor de la prefectură că Björnstad e superior şi financiar, şi pe teren, nu? Că Björnstad e un brand atât de puternic, încât ar fi o nebunie să încerce să înfiinţeze un nou club sub un nou nume?

Frac rânjeşte şi izbucneşte exaltat:

— EXACT ce-am zis! Puteam să angajez orice alt avocat, dar am nevoie de CEL MAI BUN!

Complimentul o lasă rece pe Mira. Se apleacă spre el şi îl ţintuieşte cu privirea.

— Ce-aţi făcut, Frac?

Rânjetul lui Frac trece pe pilot automat:

— Deci n-am... omorât pe nimeni! Dar ştii cum sunt reporterii, s-au uitat oleacă în contabilitatea noastră şi cine are chiar toate actele în regulă? Cred că nici măcar tu.

Pe Mira o doare remarca lui, dar nu lasă să se vadă. N-a povestit nimănui ce probleme financiare are propria ei firmă. Nici măcar lui Peter. Privirea îi tremură când repetă:

— *Ce* aţi făcut, Frac?

Lui Frac îi piere rânjetul. Face semn spre registre. Mira îl deschide pe primul şi n-are nevoie să citească decât câteva pagini înainte să ridice privirea şi să clatine din cap, pe jumătate acuzator, pe jumătate înţelegător:

— Doamne Dumnezeule... e adevărat? Sunteţi în pragul falimentului? Adică, mă rog, ştiam că aveţi probleme cu banii încă de când lucra Peter acolo, dar am crezut că s-a rezolvat totul când s-a oferit fabrica să vă sponsorizeze...

Frac încuviinţează resemnat:

— Da, da, dar cu banii ăia au venit şi condiţii. Să le facem reclamă. Şi ştii tu cât costă să ţii un club de hochei? Mai ales unul ca al nostru?

— Adică?

Frac îşi aruncă braţele în aer şi îi explică agitat:

— Echipa de fete, n-ai văzut filmuleţul? Investiţiile în egalitate de şanse, nediscriminare în echipele de tineret. Noul regulament cu noi valori de bază ne-a costat şi ăla. Toate proiectele noastre sociale. Toată lumea are ochi doar pentru echipa de seniori, dar avem şi grădiniţă în patinoar, Mira, pentru numele lui Dumnezeu!

Toţi copiii din regiune învaţă să patineze la noi! Presa care ne descoase acum e aceeaşi care ne-a pisat să clădim castelul ăsta gonflabil corect politic, toată ziua scriu că nu suntem suficient de „incluzivi". Da' cine plăteşte ca să includă pe toată lumea în orice? Nimeni nu vrea să admită că, în eforturile de a ajunge un club de elită, am ajuns să ne ocupăm pur şi simplu de produse de lux! Dacă vrem să ne permitem şi echipa de fete, trebuie ca seniorii să câştige ceva meciuri mai întâi. Trebuie să mai atragem sponsori. Asta contează. Cum zicea taică-miu: „Toată lumea vrea să mănânce carne, dar nimeni nu vrea să lucreze la măcelărie."

Mira se uită la registrul aflat mai aproape de Frac.

— Acolo ce-i?

Frac îşi drege glasul.

— Tot ce nu trebuie să vadă nimeni altcineva.

— Măcelăria?

— Da.

— Arată-mi! Arată-mi tot!

Aşa că îi arată.

* * *

Abia când reuşeşte, cu chiu, cu vai, să se ridice de pe gheaţă, Peter o vede. Femeia stă singură, pe rândul cel mai de sus al tribunei. Aleksandr o vede şi el şi, brusc, faţa i se luminează într-un zâmbet pe care în mod evident îl ţine doar pentru ea.

— Mama? murmură el surprins.

Femeia îi face stângaci cu mâna, el îi răspunde la fel, ca şi cum nu sunt obişnuiţi să facă asta în public. Tatăl o priveşte încruntat, pe cât de şocat, pe atât de mânios. Peter a mai văzut scena asta – e atât de uşor ca patinoarul să devină universul unuia dintre părinţi,

în timp ce celălalt e, în cel mai bun caz, doar un spectator, iar în cel mai rău, un intrus. De fapt, lui Peter îi ia ceva mai mult timp decât ar fi decent să-şi dea seama că dacă şi tatăl, şi Aleksandr sunt surprinşi s-o vadă acolo înseamnă că o singură persoană ar fi putut s-o sune şi s-o invite aici.

Mama face un gest spre fiu că îl aşteaptă afară. Aleksandr încuviinţează şi pleacă spre vestiar. Tatăl îl strigă, dar în graba de a-şi recâştiga autoritatea îl strigă pe numele greşit, fostul lui nume, aşa că fiul se preface că nu-l aude. Tatăl strigă mai tare şi se duce după el, dar Peter îl prinde de braţ.

— Lasă-mă... Scuze... pot să vorbesc eu cu el?

Tatăl spune scrâşnind din dinţi, pe jumătate furios, pe jumătate disperat:

— Sigur, sigur, încearcă! Că nu mai poate nimeni să se-nţeleagă cu el! Nimeni! Mai ales când e maică-sa prin preajmă!

Tatăl se întoarce în tribună cu paşi apăsaţi, ca un copil certat.

— Aleksandr! îl strigă Peter pe băiat când rămân singuri, în drum spre vestiar.

Tânărul se întoarce cu mişcări moi, aproape fragile.

— Da.

— Bun antrenament! zice Peter şi îi întinde mâna.

Aleksandr atinge uşor palma lui Peter cu pumnul, fără să dea noroc.

— Mersi. Şi jocul tău.

— Eu sunt prea bătrân pentru asta, n-o să fiu în stare să merg câteva săptămâni... zâmbeşte Peter.

Aleksandr îşi plimbă stânjenit limba pe obraz:

— Nu ştiam că sunt aşa de uşor de citit. Mi-ai luat pucul fără probleme.

— Nu şi ultima dată! Atunci n-am avut nicio şansă!

Aleksandr pare aproape încurcat.

— Am încercat... o chestie nouă. Nu ştiam dacă o să meargă. Fostul meu antrenor ura când încercam lucruri noi, dar tipa asta a zis ceva de-o mangustă! Nici nu ştiu ce e...

— Cred că-i un fel de suricat.

— Ce naiba e aia suricat?

Peter izbucneşte în râs. Se uită spre teren şi tribună.

— Câte echipe au venit să te vadă?

— Cincisprezece, cred.

— Şi de ce nu te-ai dus la niciuna?

— Nu m-au vrut, murmură Aleksandr, evitându-i privirea.

Peter zâmbeşte.

— Iar eşti uşor de citit. Eu cred că tu le-ai zis nu. Sau mama ta.

Tânărul îşi plimbă din nou limba în gură.

— OK. Sincer? Dau probele astea doar fiindcă vrea ea! Eu vreau să mă las de hochei! Da' taică-miu a decis toată viaţa ce să fac şi acum maică-mea m-a rugat să-i dau şansa să decidă şi ea o singură dată...

— Şi tu faci orice pentru mama, nu?

Aleksandr dă din cap că da.

— Şi ea a făcut totul pentru mine.

— De obicei nu vine la patinoar, nu?

Tânărul dă din cap că nu, cu privirea în podea.

— Nu. Că aici e lumea mea şi a lui taică-miu, gen. Sau... era.

— Mama ta e din Rusia? De-asta ţi-ai schimbat numele?

Răspunsul e sfidător, dar fragil:

— Mă cheamă Aleksandr, da' tata n-a lăsat-o să mi-l dea decât ca al doilea nume. Nu voia să se uite lumea la mine ca la un străin.

Peter se sprijină în crosă. Ar da orice să-şi poată scoate patinele.

— Ce i-a făcut mamei tale? întreabă el încet.

— A înşelat-o! răspunde Aleksandr, atât de repede, încât se şochează şi el.

Peter dă din cap înţelegător.

— Îmi dau seama că eşti supărat...

— Supărat? SUPĂRAT? S-a combinat cu o nenorocită cu şapte ani mai mare decât mine. Mi-ar putea fi soră. I-a rupt inima maică-mii!

Peter dă mai departe din cap, mai mult trist decât înţelegător.

— Ştii ceva, Aleksandr? Eu cred că îţi plăcea să joci hochei când erai copil fiindcă îl făceai pe tatăl tău mândru de tine. Şi cred că ţi-a plăcut să mă umileşti azi pe gheaţă fiindcă aşa îl umileşti şi pe el în acelaşi timp. Dar cred că trebuie să găseşti altceva pentru care să simţi că merită să joci, nu pentru el.

Aleksandr spune cu răsuflarea tăiată, deşi nu s-au mişcat din loc de minute în şir:

— Adică să vin să joc pentru tine? În Björnstad?

Peter râde.

— Nu pentru mine. Eu nici măcar nu mai lucrez la clubul din Björnstad.

— Şi-atunci de ce eşti aici?

Peter răspunde fără să se gândească cât de aiurea ar putea suna:

— Fiindcă vreau să însemn şi eu ceva, cred. Vreau să fiu un om bun. Să fac lucruri bune. Şi hocheiul e singurul mod în care mă pricep eu să fac lumea mai bună. De-asta nu pot să renunţ cu totul la el. Poate că mama ta crede că şi tu eşti la fel şi de-asta nu te poate lăsa să renunţi.

Aleksandr strânge crosa ca şi cum are de gând să dea cu ea de pereţi, dar trage adânc aer în piept, îl priveşte pe Peter în ochi şi întreabă încet:

— E bună? Antrenoarea aia?

— Zackell? Nu e zdravănă deloc! răspunde Peter cu sinceritate.

Aleksandr începe să râdă.

— A, nu? Hai că ştii să-i faci reclamă, zău!

— Dar o să scoată ce-i mai bun din tine, spune Peter, cu la fel de multă sinceritate.

Băiatul clipeşte des.

— Crezi?

Peter încuviinţează.

— E singurul antrenor care te-a văzut şi a înţeles că nu trebuie să decidă taică-tu unde joci. Şi nici tu.

Pentru prima oară Aleksandr pare mai tânăr decât cei douăzeci de ani ai lui. Mult mai tânăr. Zâmbeşte nesigur, dar aproape încrezător.

În parcare, mama băiatului, care a refuzat toţi antrenorii ce s-au perindat pe-acolo, dă mâna cu Elisabeth Zackell. Nu fiindcă antrenoarea i-ar fi promis să-i transforme fiul într-un învingător, cum au făcut ceilalţi. Ci doar pentru că antrenoarea asta i-a promis să-l facă un om liber.

* * *

Mira nu se întreabă ce înseamnă cuvântul „corupţie”, nu e treaba ei. În schimb se gândeşte mult la cuvântul „delapidare”. E un termen înşelător, ca şi făptaşul, fiindcă începe întotdeauna cu bagatele. Apoi ocolişurile devin scurtături, o oarecare ambiguitate în lege devine o portiţă de scăpare, necinstea devine infracţiune. Primele fapte nici măcar nu sunt ilegalităţi, ci doar servicii şi contraservicii, prieteni care-şi ajută la rândul lor prietenii. Antrenorul echipei de juniori a lui Björnstad, de pildă, primeşte un salariu de nimic, fiindcă clubul vrea să fie scutit de impozite şi alte

taxe. Aşa că antrenorul e plătit de sponsorii clubului renovându-i casa de vacanţă. E legal? Poate că nu. Dar e o portiţă întredeschisă. În echipa de seniori, clubul încheie contracte cu jucătorii noi în aprilie, dar cu data oficială de începere în august, aşa că jucătorii încasează ajutor de şomaj toată vara, ca să nu fie clubul nevoit să le plătească salariile. Unii dintre jucători au maşini pentru care nu plătesc niciodată impozit, pentru că dealer-ul auto local le înmatriculează drept „maşini demo" şi, ca din întâmplare, sunt date „de probă" vreunui client tot sezonul de hochei. Alţi jucători locuiesc gratis în apartamente din proprietatea Fondului Imobiliar Regional, pentru care oficial clubul „plăteşte" chiriile, dar, de fapt, nu transferă un sfanţ. În schimb, conducerea Fondului Imobiliar primeşte cele mai bune locuri în tribună la toate meciurile de hochei. E delapidare? O limită peste care s-a trecut? Poate că nu. Dar portiţa asta nu mai e doar întredeschisă.

La sfârşitul fiecărui an, clubul organizează o cină pentru „Amicii Clubului de Hochei Björnstad", la care jucătorii şi conducerea dau noroc cu sponsorii, cu politicienii locali şi familiile lor, copiii ţopăie în castele gonflabile, apoi toată lumea merge acasă vorbind despre „coeziune regională". La scurt timp după aceea, politicienii decid ca toate asociaţiile sportive locale să continue să închirieze patinoarul la preţuri fără TVA anul următor. Oficial numesc asta „subvenţie acordată pe scară largă, pentru promovarea sănătăţii publice", dar, din pură întâmplare, doar clubul de hochei beneficiază de înlesnire. Apoi clubul rezervă tot orarul disponibil, constată brusc că are un „surplus" şi vinde anumite intervale orare diverselor firme care vor să închirieze sala pentru „evenimente". Odată cu sala, firmele sunt obligate să închirieze şi „asistenţă de specialitate", adică administratorul patinoarului şi femeia de serviciu, de la o societate pe acţiuni al cărei proprietar e clubul.

„Evenimentele” nu se ţin aproape niciodată, dar facturile par în regulă şi, astfel, firme cu venituri pe care nu vor întotdeauna să le declare pot spăla bani printr-un club de hochei a cărui contabilitate n-o verifică nimeni. Aceiaşi sponsori pot sugera uneori, la o bere în cabana de vânătoare, ca în loc de sponsorizări curate, să cumpere, de pildă „echipamente” pentru club, pe care sponsorul le poate trece drept „cheltuieli deductibile” în propria-i contabilitate. E ca un truc magic: piesele de schimb pentru utilaje într-o fabrică se transformă în echipamente pentru o echipă de hochei, cifrele roşii devin gri, banii negri devin albi. Nu e ilegal, de fapt, sau, în orice caz, nu *pare* ilegal, iar într-un club de hochei plin de oameni inimoşi, asta e tot ce contează.

Dar, uite-aşa, orice decizie, orice contract alunecă tot mai mult spre încălcarea legii. Clubul are datorii şi îi cere prefecturii tot mai mulţi bani, dar prefectura se teme de „ce o să zică alegătorii”. Aşa că clubul găseşte un nou sponsor, o firmă de consultanţă înregistrată în străinătate, care, din motive misterioase, acceptă să plătească datoriile. Firma este deţinută de o companie de construcţii din Björnstad, al cărei principal client este, din întâmplare, prefectura. Pe parcursul anului care urmează, compania adaugă „diverse costuri” pe toate facturile către proiectele comunale de construcţii şi, astfel, prefectura sponsorizează Clubul de Hochei Björnstad din bani publici curaţi, fără să se vadă. Funcţionarul de la prefectură care aprobă facturile companiei de construcţii fără să pună întrebări are şi o sursă de venit suplimentară: dată fiind „experienţa lui solidă în sustenabilitate”, a fost angajat drept „consilier pe probleme de mediu” în comitetul de conducere al unei fabrici de electrocasnice, al cărei proprietar, din întâmplare, e vărul proprietarului companiei de construcţii.

Mira citeşte documentele rând cu rând şi face pauze doar ca să-şi maseze pleoapele cu palmele.

— Dă-mi voie să ghicesc, Frac, firma asta de construcţii e tot aia care o să construiască acel parc de afaceri despre care tot vorbeşti? Toţi bandiţii într-o barcă?

Frac îşi drege glasul.

— Ştii cum e, suntem un oraş mic, trebuie să fim uniţi... nu e...

Mira ridică privirea şi Frac tace ruşinat. Cel mai rău e faptul că Mira îşi dă seama din documente cât de genial e construit totul: indivizii de la clubul de hochei şi compania de construcţii ştiu prea bine că afacerile astea nu pot fi ascunse cu totul, aşa că nici măcar n-au încercat. Au făcut doar totul atât de complicat de explicat, la rigoare, şi atât de simplu de explicat în aparenţă, încât nimeni n-ar avea răbdare să-i asculte pe jurnalişti dacă s-ar apuca să facă dezvăluiri. Nu sunt cine ştie ce nelegiuiri, doar mii de nelegiuiri mărunte şi, atâta vreme cât toată lumea poate da vina pe toată lumea, nimeni nu poate fi pedepsit.

Dar, când Mira întoarce foaia registrului contabil, furia o cuprinde atât de violent, încât Frac se sperie şi îşi dă singur peste nas cu cana de cafea.

— Ce-i asta? De ce e firma MEA trecută ca sponsor?

— Înainte să te superi... începe Frac, dar e, evident, prea târziu.

— Te-ai tâmpit? Am zis NU clar când a cerut clubul sponsorizare!

— Nu, nu, ai înţeles greşit, nu trebuie să plătiţi pe nimeni, da' dă bine să fiţi pe lista de sponsori cu numele. Că tu ştii, eşti...

Aşadar, ăsta era motivul, înţelege Mira în cele din urmă. Frac nu de avocat are nevoie, ci de un sfânt care să spele imaginea clubului. Mira e soţia fostului director tehnic al clubului, dar, mai ales, e mama fetei care a fost violată de starul de hochei. Dacă ea

sponsorizează clubul, dacă ea e în comitetul de conducere, cum să poată reporterii să acuze clubul că e lipsit de etică?

— Asta vezi tu în mine şi ai mei? Unii de care te poţi folosi? întreabă ea, pe un ton mai rănit decât ar vrea.

Vocea lui Frac e răguşită de vină:

— Firma ta e respectabilă, mare birou de avocatură, iar asta atrage şi alţi sponsori. Nici nu trebuie să dai vreun sfanţ, trebuie doar să...

— Adică un soi de joc piramidal?

— Nu... nu, haide, termină, zău! Nu i-aş zice...

Mira îi agită documentele în faţă.

— EXACT asta e! Vă luaţi „sponsori" cu credibilitate mare, care nu dau niciun ban, doar ca să momiţi alţi sponsori care primesc toată nota de plată. Şi acum mă vreţi în comitetul de conducere ca pe un galion de corabie, ca să creadă toată lumea c-aţi rezolvat tot şi că acum sunteţi o asociaţie sportivă corectă politic, cu „valori de bază" şi atentă la „egalitatea de şanse"!

De cealaltă parte a mesei, Frac se face mic. Râcâie trist marginea cănii de porţelan. Apoi şopteşte pe un ton care nu prevesteşte nimic bun:

— Nu, nu e vorba de asta. Sau, în fine, nu *doar* de asta. Am... am nevoie de ajutorul tău ca avocată. Şi nu doar eu... Şi Peter.

— Ce-ai zis? sare Mira.

Atunci Frac scoate o ultimă mapă din geantă şi o pune pe masă.

— Uite, vrem să facem un centru de antrenament. Clubul împreună cu prefectura. E inclus deja în planul pentru parcul de afaceri, dar aveam probleme cu finanţarea, aşa că l-am vândut...

— Cum adică l-aţi vândut, din moment ce nici nu l-aţi construit?

— Nu, exact, tocmai asta e. Prefectura l-a cumpărat de la club... în avans... ca să zic aşa.

Mira răsfoieşte documentele, mai întâi frustrată, apoi din ce în ce mai îngrozită. Urmăreşte fir cu fir încâlceala tranzacţiilor: prefectura a vândut un teren fabricii, care apoi l-a vândut mult mai ieftin clubului de hochei, care apoi l-a vândut înapoi prefecturii pe milioane, dar pe post de „centru de antrenament". În acelaşi timp fabrica a cumpărat de la prefectură, fără probleme, un alt teren foarte căutat pe piaţă. Servicii şi contraservicii.

— E... nici nu ştiu ce să zic... tot ce mi-ai arătat înainte... poate că v-aş putea ajuta, dar asta? Cineva o să-nfunde puşcăria pentru asta, spune ea.

Frac zâmbeşte forţat, îşi ia avânt de parcă şi-a răsucit un resort la spate şi se lansează într-o ultimă încercare să facă pe optimistul:

— Da, Mira, da, dar ascultă-mă: toată treaba asta e ilegală dacă se descoperă *acum!* Că doar centrul de antrenament o să-l construim, *curând!* Îţi aminteşti de Alicia din filmuleţul pe care ţi l-am arătat? Ştii că nu s-a putut antrena de la furtună încoace fiindcă avem atâtea echipe în patinoar în momentul de faţă, încât ăştia mai mici n-au loc? Avem nevoie doar de puţin timp! Doar să ascundem asta de presă o vreme! Când e gata centrul de antrenament şi clubul din Hed se închide, mai rămâne doar clubul nostru şi-atunci n-o să-i mai pese nimănui cum am reuşit să rămânem în picioare!

Mira îl urăşte cel mai mult pentru faptul că are dreptate. Studiază mai departe documentele până când privirea i se opreşte pe ultimul rând şi inima îi îngheaţă.

— Stai, de ce... de ce a semnat Peter asta? geme ea.

Zâmbetul lui Frac e atât de încordat, încât e nevoit să tragă de gulerul cămăşii ca să nu se sufoce.

— Era directorul tehnic şi...

Mira îşi strânge pumnii atât de rapid şi izbeşte în masă, încât Frac sare ca ars.

— NU când s-a semnat contractul ăsta, nenorocitule! Îşi dăduse deja demisia! CE dracu' aţi făcut?

Pe obrajii lui Frac nu mai curg doar picuri de sudoare. Clipeşte des.

— Peter a semnat fiindcă l-am rugat eu. Era... nevoie de cineva ca el. Conducerea firmei de construcţii, funcţionarul ăla de la prefectură şi proprietarul fabricii, toţi au dat înapoi când a fost vorba să vindem centrul de antrenament, aveau nevoie să vadă o semnătură de încredere pe acte. Şi toată lumea are încredere în Peter. Lucra deja la tine când s-a întâmplat asta, dar nu angajasem niciun director tehnic nou şi... se simţea vinovat c-a plecat... Simţea că a lăsat clubul la greu. Ştii cum e Peter, vrea să salveze toată lumea.

Obrajii Mirei vibrează.

— Aşa că l-ai rugat să semneze ceva despre care ştiai că e ilegal, iar el a fost suficient de prost s-o facă?

Frac se uită în pământ.

— A semnat fiindcă l-am rugat eu. Fiindcă a avut încredere în mine.

— Adică te-ai folosit de el!

— Mira dragă, am încercat să fac ce e mai bine pentru oraşul ăsta. Dar dacă se află, tot clubul se poate duce...

Mira se apleacă brusc spre el peste masă, iar Frac e gata să cadă de pe scaun.

— Clubul? De-aia nu mai pot eu de CLUB! Nu pricepi că PETER POATE AJUNGE LA ÎNCHISOARE?

— N-am... e tot ce mai reuşeşte să îngaime Frac.

Mira îl apucă de gulerul cămăşii şi trage până pârâie cusăturile.

— Dacă bărbatul meu ajunge la închisoare din cauza ta, ajung şi eu cu el pentru crimă, să-ţi fie clar! îi spune ea printre dinţi.

Apoi îi dă drumul şi mărşăluieşte spre hol, fără să mai aştepte vreun răspuns. După scurt timp, uşa de la intrare se trânteşte şi casa se cufundă într-o tăcere de moarte. Frac nu ştie ce să facă, aşa că pune de cafea şi aşteaptă.

64
BĂTĂI

Luni, Amat aleargă singur în pădure ore întregi. Când se întoarce în curtea interioară dintre blocuri, primii copii au venit de la şcoală şi se joacă deja cu crosele şi o minge de tenis, întocmai ca ieri. Amat îşi bagă mâinile în buzunare şi îşi trage gluga peste cap, din obişnuinţă, ca să nu-l recunoască şi să-l strige. Se duce acasă, închide uşa şi, din obişnuinţă, mâinile caută în geantă o sticlă. Brusc, realizează ceva foarte ciudat: nu e anxios. Sau nu la fel de mult ca de obicei. A fost atât de apăsat, atât de mult timp, încât aproape că nu mai ştie cum e să fii, cum se zice... „calm", poate? Se simte ca şi cum a umblat cu un picior rupt, care durea îngrozitor, luni de zile şi într-o dimineaţă îl doare *mai puţin.* Răsuflă o idee mai uşor. Fereastra e închisă, dar aude râsetele şi ţipetele din curte. Nu-l mai irită ca de obicei, căci acoperă câteva dintre vocile din capul lui, sting câteva îndoieli, aduc un pic de speranţă. Doar un strop. Nicio bucurie nu e mai contagioasă decât bucuria de a juca.

— Mă primiţi şi pe mine? întreabă el, ieşind pe uşa blocului cu o crosă veche în mâini.

— La... noi? se bâlbâie copiii.

Amat încuviinţează:

— Da. Haide! Jucăm! Eu şi voi doi contra celorlalţi.

Copiii chiuie de răsună toată Groapa. Crosele lovesc asfaltul ascuns sub stratul subţire de zăpadă, cineva strigă „Trişat!",

altcineva strigă „YES!”, bat *high five,* până când mama cuiva strigă că e timpul să vină acasă să mănânce. Atunci unul dintre copii se întoarce spre Amat şi strigă:

— Vii şi mâine să jucăm?

Amat îşi ridică din nou gluga, îşi bagă mâinile în buzunar şi răspunde, schiţând un zâmbet:

— Sper să n-am timp!

Copiii nu înţeleg ce vrea să spună. Fug spre casă cu tot cu noile lor visuri, iar Amat, rămas singur, şi le extirpează din suflet pe cele vechi ale lui.

Apoi îşi leagă mai strâns şireturile adidaşilor, străbate oraşul în fugă şi nu se opreşte decât în faţa casei lui Zackell.

Pac, pac, pac!

Bate la uşă în ritmul bătăilor inimii. Dar nu-i deschide nimeni. Dă roată casei, dar peste tot lumina e stinsă şi nu se aude nicio mişcare. Aleargă până la patinoar, dar maşina antrenoarei nu e în parcare. Se opreşte, cu răsuflarea sugrumată şi gândurile plutind împotriva curentului. O sută de voci îi urlă „Las-o moartă!”, dar de data asta nu le ascultă. Se întoarce şi o ia la fugă înapoi, spre casa singurului om în faţa căruia simte că ar putea recunoaşte tot, singurul căruia îi poate cere sfatul. Singurul, în afară de maică-sa, care a crezut întotdeauna în potenţialul lui, indiferent ce prostii a făcut.

* * *

Maya ajunge acasă la scurt timp după prânz. A luat-o şi pe Ana cu ea, fiindcă acasă la ea nu era nimic de mâncare şi fata auzise că

tatăl Mayei a copt pâine. Ana adoră pâinea. Când trec pe lângă pista de jogging de pe Colina, îi arată Mayei ceva şi izbucneşte:

— Aia nu e maică-ta?

Maya râde cu dispreţ:

— A MEA? Glumeşti? Mama n-ar fi în stare să fugă nici de o erupţie vulcanică!

Se uită totuşi printre copaci şi vede că într-adevăr e Mira. Se freacă la ochi, dar, când se uită din nou, silueta a dispărut deja. Merg mai departe spre casă. Când ajung găsesc uşa descuiată, pe nimeni din familie acasă, dar la masa din bucătărie stă Frac singur şi bea cafea.

— Bună! Bună! spune el voios.

Maya dă din cap plictisită, ia pâine şi caută în frigider ceva de făcut sendvişuri. Ana şopteşte:

— Ce... caută Frac aici dacă nu-i nimeni acasă?

Maya oftează cu adâncimea unui poem epic:

— Auzi, eu m-am hotărât să nu-mi mai pun întrebări despre ce se-ntâmplă în casa asta. Că m-apucă durerea de cap când încerc să pricep ceva.

* * *

Amat îşi strânge pumnul, îl ridică, îşi ia avânt.

Pac, pac, pac!

Bătăi. Bătăi de inimă. Paşi înăuntru, uşa se deschide şi Amat se pregăteşte să zică: „Iartă-mă, Peter! Iartă-mă! Am făcut muci tot! Ajută-mă!" O întreagă copilărie i se perindă în minte: prima dată când a mers cu patinele, primul gol, prima pierdere şi, întotdeauna, vocea lui Peter undeva pe gheaţă sau în tribună. O

bătaie camaraderească pe umăr, un scurt „Lasă, trece!” sau un „Bravo!”, de asta are nevoie acum. Şi-a pregătit discursul pe drum.

Dar cineva apasă mânerul clanţei şi Amat amuţeşte, fiindcă nu Peter îi deschide, ci Maya.

— Heeei, Amat! izbucneşte ea, pe cât de bucuroasă, pe atât de surprinsă.

— Salut... scuze... murmură el, pe cât de derutat, pe atât de distrus.

— A trecut ceva vreme! Ce mai faci? ciripeşte ea.

— Poftim? murmură el intimidat.

Se ruşinează de cât de răvăşit şi pierdut probabil că arată, în timp ce Maya, în pragul uşii, e perfectă, ca întotdeauna.

— Eşti OK? întreabă ea îngrijorată.

Amat dă din cap că da de câteva ori, apoi încă de câteva ori, ca pentru a se convinge şi pe el, încearcă să inspire pe nas şi să expire pe gură. Îşi ia avânt să-şi ia viaţa înapoi:

— E acasă... taică-tu?

Maya dă din cap că nu.

— Nu, s-a dus undeva cu Zackell. Să vadă un jucător nou, cred!

Amat o priveşte fix. Urechile îi ţiuie, tâmplele îi stau să plesnească, inima îi bate la limita leşinului. „Un jucător nou!’ L-au înlocuit deja? Se prăbuşeşte înapoi în genunea şanselor ratate, în care doar tinerii de optsprezece ani se pot prăbuşi.

— A... OK... Atunci... lasă, şopteşte el cu lacrimile în gât.

— Sigur eşti OK? Vrei să intri? întreabă Maya.

Dar Amat s-a întors deja pe călcâie şi a plecat spre casă.

65
ORAŞMARE

Aleksandr îşi opreşte noua maşină la o benzinărie. În timp ce tânărul se duce la toaletă, Peter se întoarce spre Zackell:

— Pot să te-ntreb ceva?

— Pot să te-mpiedic?

Peter oftează.

— Ai mai vorbit cu Amat?

Antrenoarea îl priveşte mirată.

— De când?

— De astă-vară... De când n-a fost luat de Ligă.

— Nu.

— De ce?

Zackell clatină uşor din cap, ca şi cum simplul gând de a vorbi cu el i se pare o absurditate.

— N-a mai venit la antrenamente. Cum să vorbesc cu el?

— Să-l suni, poate?

— Să-l sun? De ce?

— Ca să afli dacă mai are de gând să joace.

— Dacă ar avea de gând să joace, ar veni la antrenamente, nu?

Peter îşi încordează frustrat ceafa până îi pârâie.

— Deci în loc să-l ÎNTREBI pur şi simplu pe Amat, m-ai târât până aici să-l recrutezi pe Aleksandr ca să-l înlocuieşti?

Atunci Zackell îşi lasă uşor capul într-o parte şi-l priveşte pe Peter ca şi cum se străduieşte din răsputeri să nu-l facă „mare idiot”.

— Măi, găgăuţă! Aleksandr n-o să-l înlocuiască pe Amat.

— Dar ce-o să facă?

— O să-l enerveze la culme.

Apoi Zackell se lasă pe spetează, adoarme şi doarme atât de adânc până în Björnstad, încât Peter se gândeşte că antrenoarea i-a dat maşina lui Aleksandr doar ca să nu fie nevoită să conducă înapoi spre casă.

Peter şi Aleksandr vorbesc despre hochei tot drumul. Doar despre hochei. Jeepul intră în Björnstad seara târziu. Tânărul jucător a primit un nume când era mic, ca adolescent a ales altul, dar în oraşul ăsta va primi un al treilea. Neaşteptat, chiar Peter e cel care i-l dă, când Aleksandr întreabă brusc:

— Şi cum e aici? Cum e de aşteptat? Orăşel tipic, la ţară, gen?

— Ce-i aia orăşel la ţară?

— Păi, ştii, un loc din ăla unde oamenii urăsc tot – lupii, autorităţile, pe oricine nu-i din oraş...

Peter îşi dă seama atunci, mai mult ca niciodată, cât de mult îi aparţine oraşului ăstuia, căci se enervează când îl aude pe tânăr, dar, în loc să i-o întoarcă, zâmbeşte şi zice:

— Îhm. Dar ştii ce urăşte lumea de pe-aici cel mai mult?

— Nu?

— Nemernici îngâmfaţi de oraş mare.

E uşor să-şi aducă aminte de câte ori a auzit-o pe Zackell râzând, că n-au fost multe dăţi, dar asta e una dintre ele. După aceea, nimeni din Björnstad nu i-a mai zis lui Aleksandr altfel decât „Oraşmare”, iar tânărul se obişnuieşte, cu timpul, să n-aibă mare lucru împotrivă.

Zackell se dă jos din jeep în faţa casei sale şi spune scurt, în loc de la revedere:

— Antrenament mâine, Oraşmare! Să nu-ntârzii!

Tânărul rămâne la volan, dar Peter coboară şi el şi face câţiva paşi după Zackell. Antrenoarea e surprinsă, Peter la fel. E ca şi cum picioarele i-au luat-o înaintea creierului.

— Auzi, Elisabeth... voiam doar să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că m-ai luat cu tine azi. A însemnat mult pentru... da... să simt că sunt din nou parte din club.

— În apărarea mea, pot să zic că nici măcar nu ştiam că ţi-ai dat demisia din club, îi aminteşte Zackell şi râde iar.

— Nu, nu, fireşte. Dar îţi mulţumesc oricum. A fost o zi frumoasă. Şi să ştii că te-nţeli!

— Adică?

— Când zici că echipa cu cei mai buni jucători câştigă. Nu ajunge. E nevoie şi să aibă pe cineva care să-i înţeleagă. Cineva care vede ce e mai bun în ei.

Peter loveşte absent zăpada cu piciorul. Zackell pune cheia în broască. Peter e în drum înapoi spre maşină când antrenoarea spune fără să se întoarcă spre el:

— Ramona n-avea la inimă aproape pe nimeni, Peter, dar de tine îi plăcea. Nici mie nu-mi plac prea mulţi.

Zackell a închis deja uşa când spusele ei îl lovesc cu adevărat pe Peter. Abia când se urcă din nou în maşină şi Oraşmare îl întreabă încotro s-o ia, îşi dă seama că antrenoarea probabil nu şi-a pus deloc problema unde o să locuiască Aleksandr.

Nicio grijă, Zackell se gândise la asta, bineînţeles – Oraşmare putea să stea acasă la Peter, normal.

* * *

Mira se întoarce acasă hotărâtă. Când Frac părăseşte casa familiei Andersson, au decis două lucruri: Frac o să înceapă să dea telefoane, iar Mira o să facă un lucru îngrozitor. Se duce în camera fiicei sale, se aşază pe marginea patului şi se uită cât se poate de serioasă la Maya şi Ana.

— Trebuie să faceţi ceva pentru mine.

— Ce? întreabă fetele.

— Să nu spuneţi nimănui că Frac a fost aici azi. Nici măcar lui... Peter. Eu trebuie să-i spun.

Atmosfera din cameră devine, puţin spus, încordată. Maya tace îndelung, iar Anei, într-un târziu, i se pare de datoria ei să spună ce gândesc amândouă:

— Iartă-mă, Mira, dar trebuie să-ţi zic că, dacă ai de gând să-l înşeli pe Peter, se găsesc mai buni decât Frac. Arăţi demenţial, ce naiba! Sigur sunt o grămadă de bărbaţi care ar vrea...

Mai întâi Mira nu pricepe nimic, apoi înţelege totul dintr-odată, se holbează atât de dezgustată la Ana, încât Maya izbucneşte în hohote de râs, cum n-a mai râs în casa lor de când Leo avea şase ani şi a reuşit să se închidă în frigider.

* * *

Peter ajunge acasă. Zăboveşte în hol. Mira iese din bucătărie. O să se întrebe de multe ori după aceea de ce nu i-a spus adevărul atunci, că Frac a fost acolo şi că ştie totul despre contracte şi centrul de antrenament, dar, în ziua aceea, chipul lui Peter are o expresie căreia Mira nu ştia că i-a dus dorul atât de mult. E exaltat. Iar asta e irezistibil.

— Iubito! Eu şi Zackell am recrutat un jucător! Mă rog, vreau să zic... Zackell l-a luat, eu doar... am ajutat! E special băiatul! Special într-un sens bun! Poate fi... incredibil!

Mirei nu-i vine să creadă ce îi iese pe gură, dar râde. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut face în clipele acelea, ea râde. Râde, râde şi iar râde, fiindcă Peter e fericit ca un copil, iar ea uitase că de băiatul ăsta s-a îndrăgostit. Aşa că nu-i spune nimic despre ce s-a întâmplat azi. Se gândeşte doar că trebuie să-şi apere bărbatul, să facă totul ca să nu ajungă la închisoare, fiindcă nu poate respira fără el.

— Lasă-mă să ghicesc, n-are unde să locuiască şi trebuie să stea aici? zâmbeşte ea.

Peter face ochii mari.

— De unde ştii?

— Fiindcă aşa era mereu când erai director tehnic. O să pregătesc camera de oaspeţi.

Urcă la etaj să ia aşternuturi. Se opreşte de câteva ori să-şi tragă răsuflarea.

— Doar câteva nopţi! strigă Peter după ea.

Oraşmare intră pe uşă şi se opreşte în hol exact când Maya iese din camera ei, întrebându-se de ce strigă lumea prin casă. Privirile li se întâlnesc, niciunul dintre ei nu zice nimic, dar lui Peter i se scurge sângele din obraji. Se uită de la unul la celălalt şi îşi dă seama că a făcut o greşeală oribilă de tot. Brusc, Mira îl aude urlând:

— O noapte, Mira! Maximum UNA!!!

Ana rămâne să doarmă la ei. Ultimul lucru pe care i-l şopteşte Mayei înainte să adoarmă este:

— Benga, zău! Mai întâi maică-ta te roagă să ţii un secret, pe urmă taică-tu se poartă ca un psihopat când îşi dă seama că vrei să

te culci cu tipul ăla. Gen, cele mai normale chestii pe care ai tăi le-au făcut în ultima vreme totuşi.

— Nu vreau să mă culc cu el! protestează Maya, un pic prea vehement.

Ana îşi dă teatral ochii peste cap şi arată ca o bufniţă care-şi roteşte gâtul.

— Nu, nu, sigur. Sigur că nu. Îl mâncai din priviri, dă-o încolo!

— Ba NU!

Ana se dă mai aproape de Maya, îi întoarce spatele şi îi şopteşte:

— Îmi pare bine că ai din nou chef să te culci cu unu'!

— Du-te dra... şopteşte Maya, îi ia mâna şi adoarme cu ea strâns într-a ei.

66
DEZAMĂGIRI

Luni e una dintre cele mai lungi zile din viaţa lui Hannah şi a lui Johnny. Tess joacă perfect rolul fiicei rănite în orgoliul propriu, lipseşte de-acasă exact cât să-i facă să intre în panică, dar nu cât să le dea dreptul să facă pe martirii. Doarme în patul lui Bobo, el doarme pe podea, lângă ea, iar fraţii lui mai mici – grămadă la picioarele patului, ca nişte căţeluşi. Mistreţul nu pricepe neam ce se întâmplă, că Bobo n-a mai adus fete acasă niciodată, aşa că o întreabă grijuliu pe Tess ce obişnuieşte să mănânce la micul dejun. Apoi o obligă să-i promită că, dacă Bobo o să se poarte vreodată urât cu ea, o să vină să-i spună, ca să-l bată măr pe măgar. Tess zâmbeşte şi îi promite. Doarme cu o mână peste marginea patului, ca să simtă răsuflarea lui Bobo pe piele. A doua zi o trezeşte mirosul de ceai, pâine prăjită şi omletă.

Ia autobuzul înapoi spre Hed şi se duce la şcoală ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, fiindcă ştie că părinţii vor suna acolo să vadă dacă a apărut, ceea ce pentru ei e o pedeapsă mai mare decât dacă nu s-ar fi dus la cursuri. Iar acum n-au decât să aştepte neputincioşi să se termine orele ca să vadă dacă vine sau nu vine acasă – ceva mai rău de atât chiar nu le poate face.

La ora cinei, bagă cheia în broască şi părinţii sar de pe scaune, se înghesuie care să ajungă primul în hol, gata ba s-o certe, ba s-o îmbrăţişeze, doar că Tess nu le dă posibilitatea să aleagă. Lângă ea e Bobo, cu un coş în mână, la fel de stingherit ca Hannah şi Johnny. Aşa îl pune Tess la încercare – dacă face asta pentru ea, face orice.

— Bobo a adus mâncare, o să pregătească el cina! Peste douăzeci de minute o să ne aşezăm toţi şi o să mâncăm împreună, ca o familie normală! spune ea, fără să le lase loc de întors.

Zis şi făcut. Fraţii mai mici vin de la etaj şi toată familia mănâncă pastele ca şi cum cina ar fi o situaţie cu luare de ostatici. Johnny nu scoate un cuvânt, iar Hannah nu apucă să spună mare lucru, fiindcă Bobo îi pune întrebări întruna. Despre jobul ei, despre copilărie şi casa în care a crescut. După ce termină de mâncat, Tobias şi Ted se refugiază disperaţi în camerele lor, departe de conversaţia sufocantă şi penibilă din jurul mesei. Johnny, la rândul lui, se preface că trebuie să meargă la toaletă, apoi îşi găseşte ceva extrem de important de făcut în garaj. E furios, Tess vede asta, doar că tatăl nu ştie cum s-o arate, iar fiica nu ştie cum să-şi ceară scuze fără să-şi ceară scuze. Cum să-i explice că e tristă că l-a supărat, dar nu şi fiindcă l-a dezamăgit? Că dezamăgirea e în întregime propria lui vină.

Bobo strânge masa şi spală vasele fără să i-o ceară nimeni. Ture vine în bucătărie fără să-l trimită nimeni şi îl ajută. Hannah stă

tăcută la masă, se uită din când în când la fiică-sa şi caută verbe. În cele din urmă, alege calea cea mai simplă şi vorbeşte cu Bobo:

— Eşti cel mai mare dintre fraţi, Bobo?

— Da, răspunde el în timp ce îi arată lui Ture cum să aranjeze farfuriile mai bine în maşina de spălat.

— Se vede. Te pricepi la copii. Cine te-a învăţat să găteşti aşa de bine? mai întreabă Hannah.

— Mama, răspunde el.

— Poţi să-i spui din partea mea că a făcut o treabă foarte bună. Nu doar cu gătitul... cu tine, cu tot.

Hannah trage cu ochiul spre Tess ca să vadă dacă îi acceptă scuzele, dacă o iartă, dar Tess în schimb îl priveşte îngrozită pe Bobo, cu lacrimi în ochi. Tânărul zâmbeşte trist şi răspunde:

— Mama a murit. Da' era super. Tot ce ştiu, de la ea am învăţat.

Casa n-a fost nicicând mai tăcută, iar Hannah sigur nu s-a simţit mai prost în viaţa ei. Îşi simte coardele vocale groase ca funia şi se chirceşte de parcă se aşteaptă ca Tess s-o certe. Dar fata doar tace, întristată.

— Iartă-mă, Bobo, ar fi trebuit să-i spun maică-mii... şopteşte ea.

Obrajii mamei ard.

— Nu, nu, e vina mea, Bobo, iartă-mă! Nici prin cap nu mi-a trecut că...

Dar Bobo le opreşte, clătinând din cap aproape cu îngrijorare spre Hannah.

— Nu, nu, nu-ţi face probleme! I-ar fi plăcut de tine! S-ar supăra foc pe mine dacă te-aş întrista!

Hannah simte că i-ar trebui vreo nouă pahare de vin ca să facă faţă. Se scuză că trebuie să meargă la toaletă. Se spală pe faţă şi se înjură singură vreo zece minute înainte să se ducă în garaj şi să se apuce să-l înjure pe Johnny:

— LAŞU' naibii! Stai şi te-ascunzi aici când fiică-ta e în bucătărie cu pri...

— Să nu cumva să zici cuvântul ăla! o previne Johnny cu un geamăt, dar se uită deja în jur după lucruri pe care nu vrea ca Hannah să i le arunce în cap.

— PRIETENUL! E PRIETENUL ei! Şi e băiat bun! Trebuie să-l accepţi! spune ea, încercând să pară hotărâtă, ceea ce nu-i iese deloc.

Johnny i-ar fi putut răspunde o mie de chestii, dar, în mod miraculos, reuşeşte să-i spună ce e mai rău:

— Un grăsan din Björnstad, asta e ce-i mai bun pentru Tess? Şi ne obligă să-l acceptăm? Am...

Hannah îşi încordează spatele. Asta nu e niciodată un semn bun.

— Tess l-a ales. Cândva tu m-ai ales pe mine şi nimeni din familia ta n-a fost prea încântat, mai ţii minte?

Johnny protestează, dar ceva mai potolit de data asta:

— De-abia s-au cunoscut, Hannah...

Hannah pufneşte:

— Şi noi cât de bine ne cunoşteam prima dată când...

Johnny se răsteşte indignat:

— Era altceva, la naiba! Eu am... tu erai... era altceva!

— Adică?

Atunci Johnny face greşeala cea mai mare – judecă intenţiile unui tânăr după cele mai proaste intenţii proprii din tinereţe:

— Tu ştii ce-i cu tipul ăsta? Crezi că nu ştiu eu cum sunt ăştia? Nu vrea decât să se culce cu o fată din Hed ca să se laude în faţa tovarăşilor lui că şi-a făcut poftele cu o târf...

Buzele lui Hannah se subţiază, încheieturile degetelor îi pârâie când şi le strânge în pumn:

— Fiindcă aşa vorbeai tu cu amicii tăi despre fetele din Björnstad la vârsta lui? Ţi-a dat vreodată prin cap că nu sunt toţi porci cum eraţi voi?

Umerii lui Johnny se prăbuşesc, claviculele abia dacă mai reuşesc să-l ţină în picioare.

— N-am vrut să zic asta...

Hannah nu-l lasă să-şi ceară scuze, ci îl întrerupe cu o mânie stăpânită:

— Ştii ce are Tess? Are ceva fantastic. De invidiat! Ceva ce n-are nimeni în familia asta. DISCERNĂMÂNT!

Trânteşte uşa garajului de răsună toată casa. Frustrat, Johnny dă de pământ o cutie cu chei, chei dintr-acelea despre care nimeni nu ştie la ce folosesc, dar toţi taţii par să aibă sute. Undeva pe lume se găsesc toate încuietorile pentru cheile astea şi, poate, pe lumea cealaltă se află şi toate răspunsurile pentru cum să faci să nu mai ieşi mereu pe minus în faţa familiei tale orice ai face.

Când Bobo în sfârşit pleacă, Tess rămâne. N-a ajuns cu maică-sa la pace, ci doar la armistiţiu, dar Hannah se mulţumeşte cu orice acum. Tess se duce în camera ei, dar nu trânteşte uşa. Când Bobo se îndreaptă spre maşină, un Peugeot verde, mic şi ruginit, Johnny iese în pragul garajului. Bobo e printre puţinii din zonă care sunt mai mari de statură decât Johnny, dar tânărul se opreşte ca şi cum se aşteaptă să ia bătaie.

— E maşina ta? întreabă Johnny, cu o răsuflare lungă cât o copilărie întreagă.

Nu e uşor să devii adult, dar e încă şi mai greu să laşi pe altul să devină om mare.

— Da... Da, tata mi-a dat-o! Mă rog, mi-a dat o rulotă mai întâi, da' i-am dat-o unui amic. Asta-i de la un client care voia s-o dea la fier vechi, da' am reparat-o. N-arată ea cine ştie ce, da' înăuntru e

OK! îi povesteşte Bobo, încercând să nu pară nici prea entuziasmat, nici prea lăudăros, nici prea mieros.

Johnny se scarpină în barbă şi îi arată microbuzul.

— Am probleme cu motorul, recunoaşte el, ceea ce e ca şi cum i-ar arăta steagul alb lui Bobo.

Bobo dă din cap cu însufleţire.

— Am avut şi noi unul din ăsta la atelier! Cred că pot să ţi-l repar!

— Şi crezi c-o să te las să fii cu fiică-mea doar fiindcă îmi repari maşina? întreabă Johnny suspicios.

Sinceritatea lui Bobo îl şochează:

— Nu cred că decizi tu dacă o să fie cu mine. Zic că ea hotărăşte.

— Bun răspuns, mormăie pompierul în silă.

— Scuze! zice Bobo, fiindcă spune cuvântul ăsta atât de des, încât uneori îi scapă din obişnuinţă.

Johnny se scarpină îndelung în barbă.

— Chiar crezi că poţi să-mi repari microbuzul?

Bobo dă din cap că da.

— Da. Maşinile sunt singurele lucruri la care mă pricep.

— Taică-tu te-a învăţat? Eşti băiatul Mistreţului, nu?

— Da! Îl cunoşti?

— Am jucat hochei cu el. Mi-a rupt nasul când eram juniori.

Abia când Johnny zâmbeşte, Bobo îndrăzneşte să zâmbească şi el şi zice:

— A intrat în tine din greşeală. Tata nu poate să patineze decât într-o direcţie.

Atunci Johnny izbucneşte în râs pentru prima dată. Aude singur cum sună – un râs de om bătrân. Aşa că zice, apăsat de timpul care trece mult prea repede:

— Tess e deşteaptă, Bobo, foarte deşteaptă! Are numai note bune la şcoală...

— Ştiu, murmură Bobo, ghicind unde bate Johnny.

— Dacă e să-şi continue studiile, trebuie să plece, aici n-are posibilităţi.

— Ştiu.

— Nu-i nimic personal, Bobo. Sigur eşti un băiat de treabă. Dar nu vreau s-o ţii pe loc. Sincer să fiu, cred că maică-sa speră undeva, în adâncul sufletului, ca Tess să rămână aici şi să aibă o viaţă obişnuită, că Hannah nu poate trăi fără Tess, dar... Fir-ar să fie, măi, Bobo! Fata asta poate să ajungă ce vrea ea. Poate să ajungă ceva mare fiică-mea. Pricepi? Că ea nu e ca...

Bobo încuviinţează cocoşat. Clipeşte des ca să nu se vadă cum se face praf...

— Crezi că nu ştiu că Tess nu-i de nasul meu? Că ea e specială, iar eu sunt doar obişnuit? Nu sunt eu deştept, dar nici chiar AŞA de prost! Nu sunt bun la nimic decât la maşini şi un pic la hochei, ştiu că nu pot să-i DAU nimic, da' nici n-o să încerc... niciodată... niciodată să-i fur ce i se cuvine... eu... n-o să fiu niciodată rău cu ea. Poate că nu pot să merg la universitate ca ea, da' mă pricep să repar chestii şi sunt puternic, şi prietenii mei mă plac, şi Tess mă place. Încerc să fiu un om bun şi cred că o să fiu şi-un tată bun cândva. Şi NU o s-o opresc de la nimic! Dacă vrea să se mute de-aici, mă duc cu ea. Pot să locuiesc oriunde dacă sunt cu ea. Maşini stricate sunt peste tot. Dacă vrei să-ncerci s-o faci să se despartă de mine n-ai decât să-ncerci, da' eu nu mă las... Nu pot...

Johnny se uită fix în zăpadă atât de lung, încât Bobo în cele din urmă tace, fără să-şi poată da seama dacă bărbatul l-a ascultat sau nu.

— Nu. E cum zici tu. Nu eu decid ce vrea Tess, spune el după o veşnicie.

E nevoit să-şi pună întrebarea ce anume l-a mâniat aşa de tare, iar răspunsul nu-i face deloc cinste. Nu e mânios, e golit. Fiica lui a plecat de-acasă fără să-i spună lui mai întâi. Şi-a făcut prieten în secret. Are o întreagă viaţă ascunsă, despre care nu i-a spus nimic. Şi-atunci, el ce fel de tată e?

Vocea lui Bobo e abia auzită când zice:

— Plânge când vorbim de tine şi eu nu vreau să mai plângă. Aşa că ori termină ea cu mine, ori începi tu să mă placi.

Johnny ridică privirea, extenuat.

— Ştii ceva? Maşinile nu sunt singurul lucru la care te pricepi, Bobo.

— Nu? şopteşte Bobo.

Johnny dă din cap că nu. Zâmbeşte vag.

— Nu. Şi mâncarea a fost bună.

67
POVEŞTI DE DRAGOSTE

Ninge toată noaptea. Marţi dimineaţa, când Oraşmare iese afară cu părul ud după duş să-şi ia trusa de toaletă din maşină, frizura îi e ţeapănă ca a unei figurine de Lego când intră înapoi în casă. Peter îi împrumută o geacă de iarnă, căci tot ce avea Oraşmare pe post de geacă de iarnă era doar geacă.

— E toamnă! În decembrie cât de frig se face? întreabă el îngrijorat.

— Suficient de frig cât să-ţi fie dor de toamnă, zâmbeşte Peter.

Pleacă împreună la patinoar. Peter ar trebui să se ducă la serviciu, firește, dar pretinde că trebuie să-i arate lui Aleksandr

drumul, astfel încât să aibă o scuză să meargă la primul antrenament al băiatului. Ana şi Leo trebuie să meargă la şcoală, aşa că Maya se hotărăşte să meargă şi ea la patinoar, mai mult ca să-şi irite tatăl, ceea ce funcţionează absolut remarcabil. Peter se pune demonstrativ între ei doi tot drumul până la patinoar, aşa că Maya e extra atentă să-i facă tot felul de complimente lui Oraşmare, despre cât de frumos îi stă părul şi ce bine îi vine geaca lui Peter, până când tatăl începe să mormăie jenat, cum numai taţii pot să mormăie. Ajunşi jos, la patinoar, administratorul îl ia pe Oraşmare deoparte, să treacă prin lista cu echipamente, dar Peter face o tură prin clădire, din obişnuinţă, ţinând-o strâns pe Maya de mâneca gecii, de parcă ar avea patru ani şi îi e teamă să nu cadă în vreo piscină. Iar Maya îl lasă s-o ţină. Abia când se aşază singuri în tribună, fata îi zice:

— Mă bucur că-ţi faci din nou griji pentru lucruri normale, tată.

Peter nu înţelege ce vrea să spună şi nimic nu e mai normal pentru un tată decât asta. Apoi se duc la bufetul patinoarului şi cumpără bulgări de ciocolată.

* * *

Mira se duce la serviciu, se încuie în birou cu colega şi îşi petrec toată ziua uitându-se pe procese vechi şi contabilitate nouă, pregătindu-se pentru ce e mai rău. „Speră întotdeauna să fie pace, dar pregăteşte-te de război!” a sfătuit-o odată pe Mira un profesor la universitate. Cuvintele acelea au altă însemnătate acum. O doare tot trupul de greutatea lor.

— Mersi că m-ajuţi, spune ea epuizată.

— Aş fi fost jignită să crezi că nu e de la sine înţeles că mă bag, îi răspunde colega.

Mira se chinuie să zâmbească.

— Ştiu că ai face orice pentru mine, dar asta e pentru Peter...

— O fac pentru tine.

— Ştii ce vreau să zic.

Colega o priveşte pe sub breton şi oftează.

— Fir-ar! Vrei să ştii adevărul? O fac pentru amândoi. Întotdeauna am zis că Peter nu te merită, dar ştii ceva? Nici tu nu-l meriţi. M-am gândit de atâtea ori că „gata, *acum* se despart ăştia doi", dar n-aveţi cum. Nu puteţi trăi unul fără altul. Aşa că acum nu mai aveţi voie să vă despărţiţi. Nu mai pot *eu* să vă las. Aţi trecut prin multe, dacă nici voi nu reuşiţi să vă duceţi povestea de dragoste până la capăt, atunci noi, ăştialalţi, n-avem nicio şansă!

Mira îşi şterge obrajii cu mâneca puloverului.

— Zici că vorbeşti de-o luptă lungă.

— Nu asta e iubirea? A iubi pe cineva mai e cum e, dar cine dracu' are nervi să fie IUBIT douăzeci de ani?

Mâneca puloverului Mirei e udă.

— Chiar îl iubesc, da...

Colega zâmbeşte.

— Ştiu. Toată lumea ştie. Isuse, chiar ştie TOATĂ lumea, Mira! Vă certaţi întruna. Mereu găsiţi ceva, undeva, şi vă certaţi ca chiorii. Probabil că de-aia lucrez pentru tine. Mă faci mereu să simt că sunt de partea binelui.

Mira suspină şi îşi trage nasul.

— Nu lucrezi pentru mine, lucrezi cu mine.

Colega o mângâie uşurel pe obraz.

— Nu. Te idolatrizez, pe bune, dar toată lumea lucrează pentru tine, nu cu tine. Până şi bărbată-tu.

Mira închide ochii strâns, atât de strâns, că o dor tâmplele.

— Eu... ştiu că Peter e naiv şi credul, dar n-ar... n-ar face ceva ilegal intenţionat niciodată. Nu ne-ar expune pe mine şi pe copii la riscul ăsta. Doamne, nu îndrăzneşte nici să parcheze prea aproape de o intersecţie! Cu toate astea...

Colega îi ţine capul pe umăr şi o mângâie pe păr. Apoi îi şopteşte:

— Haide, Mira, serios! Care-i distracţia în a apăra pe cineva care e nevinovat? Nu e nicio provocare!

* * *

Orice performanţă sportivă se clădeşte pe spaţiu de manevră minimal. Miimi, milimetri, miligrame. În spatele tuturor istoriilor despre performanţe celebre în sport sunt mii de alte poveşti invizibile despre „de-ar fi" sau „atât de aproape".

Benji conduce rulota prin Björnstad, fumează pe geamul deschis şi încetineşte în apropierea patinoarului. Zăboveşte îndelung, cu drogul în plămâni şi copilăria în inimă, doar ca să vadă dacă îi e dor, dacă îi lipseşte, dar nu simte nimic. Se întreabă dacă ar fi continuat să iubească hocheiul de rămânea aici acum doi ani. Se întreabă tot mai des cine ar fi fost dacă viaţa nu i-ar fi fost guvernată atât de mult de deciziile altora: dacă taică-su n-ar fi făcut ce-a făcut, dacă Kevin n-ar fi făcut ce-a făcut, dacă toţi ceilalţi n-ar fi făcut ce-au făcut şi dacă nimeni n-ar fi aflat niciodată adevărul despre el... Cum ar fi fost viaţa lui atunci? Dacă ar avea o maşină a timpului acum, ar folosi-o?

Trage cu sete fumul în piept, îşi scoate telefonul, sună acelaşi număr de trei ori, fără să-i răspundă nimeni. Orice performanţă sportivă se clădeşte pe spaţiu de manevră minimal, dar uneori se reduce la a avea un prieten care nu încetează să spere în tine.

Conduce mai departe, ajunge în Groapa, dă roată parcării blocurilor şi se uită la ceas. Nu sunt copii afară, zilele ca aceasta sunt o excepţie an de an – dintr-odată e prea multă zăpadă ca să scoată crosele şi să se joace în curtea interioară, dar gheaţa pe lac nu e suficient de groasă ca să-şi ia patinele să joace hochei acolo. Rulează încet pe lângă faţada unui bloc şi opreşte în faţa uşii care duce la subsol. Sună din nou acelaşi număr şi aude un telefon ţârâind undeva în umbră.

Sport şi spaţiu de manevră: o linie a porţii lată de cinci centimetri poate decide cum va fi ţinută minte o viaţă întreagă. O finală poate fi decisă în ultima secundă, astfel încât un întreg oraş, undeva departe, într-o pădure, după mai mult de douăzeci de ani, încă se defineşte prin cuvântul „aproape". Un băiat născut la câteva mii de kilometri de-acolo poate să ajungă cel care, într-o zi, face locuitorii unui întreg oraş să simtă că înseamnă ceva.

Amat stă lipit de zidul blocului, în întuneric, cu geanta de antrenament pe umăr. Benji opreşte lângă el într-o maşină a timpului.

— Începe antrenamentul, te duc?

Amat încearcă să zâmbească, dar fălcile îi tremură prea tare de frig şi de frică.

Benji se sprijină de volan şi expiră fum pe nas.

— De cât timp stai aici?

— Nu ştiu, recunoaşte el.

Buzele îi sunt albastre şi ochii epuizaţi de teama de a nu dezamăgi din nou pe toată lumea.

— De ce nu mergi la antrenament să vorbeşti cu Zackell? întreabă Benji.

— Fiindcă nu ştiu dacă mă mai primeşte înapoi, recunoaşte Amat.

Benji fumează, îşi trece fără să se gândească prea mult mâna cu ţigara prin păr şi aproape îşi arde o sprânceană. Amat începe să râdă şi asta îi încălzeşte pe amândoi. Benji îşi mătură cu palma scrumul de pe pantaloni şi mormăie:

— N-am de gând să-ţi ţin vreun discurs motivaţional, dacă asta aştepţi...

Amat oftează sarcastic.

— A, nu? Credeam c-o să ţipi „durerea e doar slăbiciunea când părăseşte trupul" sau „învingătorii nu visează la victorie, ci o câştigă!".

Benji zâmbeşte rezervat. Rulează o nouă foiţă de ţigară între vârfurile degetelor, o umple atent cu tutun şi îşi caută bricheta.

— Nu. N-am venit pentru tine. Am venit pentru mine.

Amat tropăie în zăpadă, ca să-şi pună sângele în mişcare.

— Aha...

Benji dă din cap serios.

— N-am văzut pe nimeni să joace ca tine, amice. N-am chef să-mi trăiesc toată viaţa gândindu-mă cât de departe ai fi putut ajunge dacă nu te lăsai de hochei.

Pentru un discurs care nu se vrea motivaţional, e al naibii de motivaţional. Lui Amat i se taie răsuflarea. N-o să uite niciodată cum arăta Benji atunci: ochi curioşi şi păr ciufulit într-o rulotă rablagită. O inimă bună. O mână întinsă să ajute. Un mic clic când se apleacă peste scaun şi îi deschide portiera să urce. Amat îşi pune geanta pe scaunul de lângă şofer, dar ezită să urce. În cele din urmă spune:

— OK, du-mi tu echipamentul! O s-alerg până acolo. Oricum o să fie greu s-o conving pe Zackell să mă primească înapoi, nu pot s-apar duhnind a haşiş din prima zi...

Benji râde şi se îneacă, tuşeşte până când cineva strigă de la balcon: „Tacă-ţi fleanca!” De-asta îi place în Groapa, că aici nu-i nevoie să aştepţi părerea nimănui. Aşază geanta lui Amat mai bine şi întoarce rulota.

Amat aleargă deja pe şosea când rulota îl prinde din urmă şi-l depăşeşte. Benji claxonează vesel, Amat urmăreşte farurile rulotei cu privirea până dispar în direcţia oraşului. E una dintre zilele reci ca gheaţa şi una dintre ultimele fericite. Amat începe să joace din nou hochei în seara asta şi nu va mai renunţa niciodată, dar Benji nu va afla niciodată cât de bun ajunge Amat.

68
DUŞMANI

Cum ne dăm seama că o comunitate e bună? Cum decidem că un oraş e corupt? Depinde dacă numărăm scandalurile care ies la iveală sau pe cele care rămân secrete. Dreptatea nu se măsoară prin cel mai puternic membru al său, ci prin cel mai slab. Adevărata măsură a corupţiei nu sunt faptele pentru care suntem prinşi, ci cele pe care reuşim să le ascundem.

* * *

Lui Frac nu-i sunt străine afacerile complicate. Mult din tot ce are e clădit prin negocieri ciudate, cu parteneri de afaceri dubioşi şi greutatea unor loialităţi tulburi. Dar marţea asta e bizară chiar şi pentru el. Luni de zile a căutat să convingă bărbaţi puternici să decidă închiderea clubului din Hed, dar acum încearcă opusul, ca să-l salveze. Provoacă un război căutând pacea. Are nevoie de prieteni, aşa că îşi sună duşmanii.

Primul telefon e către un politician, al doilea către un suporter de hochei. Cei doi nu au nimic în comun, poate doar faptul că nimeni nu le zice „politician” sau „suporter”, ca Frac. Majoritatea oamenilor îi numesc pe Richard Theo şi Teemu Rinnius în feluri mult, mult mai rele.

— De ce mă suni tocmai pe mine? întreabă şi unul, şi celălalt, suspicioşi când aud ce vrea Frac să discute.

— Fiindcă amândoi vrem acelaşi lucru, le răspunde Frac amândurora.

— Ce anume? întreabă ei.

Iar Frac le răspunde:

— Să câştigăm.

* * *

În biroul său de la prefectură, Richard Theo râde zgomotos.

— Am auzit că nu-ţi place politica mea, Frac, de ce vrei să m-ajuţi?

— Cred că nici ţie nu-ţi place politica ta, Richard, doar faci tot ce poţi ca să-ţi învingi adversarii, răspunde calm Frac din propriul lui birou de la supermarket.

Richard Theo îşi ţuguie buzele.

— Dacă ai nevoie de un serviciu, ar trebui să-ţi rogi prietenii din partidul care conduce de fapt prefectura. Partidul meu e doar un mic partid de nemulţumiţi, la marginea politicii, aşa am auzit. Poate ar fi mai bine să vorbeşti cu cineva care chiar are putere de decizie?

Frac oftează în receptor:

— Şi tu, şi eu ştim că, după alegerile viitoare, tu o să conduci prefectura.

La celălalt capăt al firului, politicianul zâmbeşte mulţumit.

— Nu mai spune! Aproape că mi se potriveşte mai bine să fiu în opoziţie, cred, că lumea pe-aici adoră să fie contra tot timpul.

— Alţi politicieni n-au cum să m-ajute cu ce vreau eu să fac, recunoaşte Frac.

Theo se apleacă peste masa de scris şi spune, uşor dispreţuitor, ca să-şi ascundă entuziasmul:

— Hai că m-ai făcut curios! Care-i treaba?

Aşa că Frac îi explică. Îi spune că s-a răzgândit şi nu mai vrea fuzionarea cluburilor, fiindcă şi-a dat brusc seama că fiecare oraş trebuie să aibă propria echipă, de dragul sănătăţii publice, dar mai ales de dragul copiilor.

— Absolut, absolut, „copiii", da, râde ironic politicianul, dar Frac se preface că nu aude.

— O să înfiinţez un grup de interese, format din întreprinzători locali, care va promova propunerea ca patinoarul din Hed să fie renovat cu bani din acelaşi buget din care se construieşte parcul de afaceri! Ca să demonstrăm că *toată* regiunea va beneficia de pe urma eforturilor prefecturii!

Richard Theo cade pe gânduri.

— Bănuiesc că o să-mi zici imediat şi ce am *eu* de câştigat?

Frac trage adânc aer în piept.

— Aproape toţi politicienii de la noi au decis că vor un singur club de hochei şi nu două...

— Da, fiindcă i-aţi convins tu şi „grupul tău de interese". Voi aţi venit cu ideea să se desfiinţeze clubul din Hed ca să se economisească o grămadă de bani publici! râde politicianul, dar pare curios să afle unde duce discuţia asta.

— Când toţi politicienii sunt de aceeaşi părere, e uşor să câştigi multe voturi dacă ai curaj să faci opinie separată, răspunde Frac criptic.

Politicianul oftează cu prefăcută dezamăgire.

— Tot programul meu politic bate toba pe reducerea cheltuielilor inutile ale prefecturii şi tu vrei să sprijin a iniţiativă de a băga milioane de bani publici în renovarea patinoarului din Hed şi salvarea clubului? De ce-aş face asta?

Pieptul lui Frac se ridică şi coboară până trosneşte. Îşi dă seama că n-are niciun rost să-l mintă pe Theo, e prea deştept, şarpele! Aşa că recunoaşte:

— Ştiu că tu ai fost în spatele afacerii cu investitorii ăia străini care au cumpărat fabrica acum câţiva ani. Tu i-ai convins să sponsorizeze clubul din Björnstad şi să-l salveze de la faliment. Aşa că ştii foarte bine ce valoare au contactele şi capitalul. Dar ştii şi că, dacă fuzionează cluburile, toată situaţia contabilă o să fie puricată de revizori externi şi sunt acolo chestii care nu sunt tocmai pentru... mda... „ochii lumii”, ca să zic aşa.

Politicianul se leagănă gânditor pe scaun înainte şi înapoi, îşi pune receptorul între umăr şi bărbie şi începe să tasteze ceva pe computer. În ultimele zile n-a mai citit ziarul local la fel de asiduu ca înainte, dar acum vede articolul despre maşina vandalizată a lui Frac. Şi-atunci zâmbeşte. Nu de revizori se teme Frac, ci de reporteri.

— Pot să te-ntreb ceva, Frac? Se pare că în ultima vreme ai făcut tot ce-ai putut să demonstrezi că Clubul de Hochei Hed e un club în pragul falimentului, plin de huligani care vandalizează maşini. Acum, brusc, vrei să-l salvezi?

Frac încearcă să-şi controleze pulsul.

— Situaţia s-a schimbat, ca să zic aşa. Îmi place să cred că am şi eu dreptul să mă răzgândesc, ca orice om.

Richard Theo tastează mai departe.

— Mhm... Dă-mi voie să ghicesc – răzgânditul ăsta are ceva de-a face cu faptul că trebuie din nou să-ţi ştergi urmele după afacerea cu „centrul de antrenament" pe care l-a cumpărat prefectura, despre care vă imaginaţi toţi că nu ştiu nimic?

La celălalt capăt al firului, Frac răsuflă adânc.

— Eu sper că sunt multe lucruri pe care nu le ştii, Richard, dar sunt convins că prea puţine îţi scapă.

Politicianul încearcă să nu se lase măgulit.

— Aşadar, încerci să vinzi o altă poveste acum? Să îngropi scandalul despre Björnstad sub noutăţi despre cum prefectura o să bage bani în Hed? Fiindcă speri să fie un curent de opinie atât de puternic legat de cluburile de hochei, încât ziariştii să nu mai caute în contabilitate? N-o să funcţioneze la nesfârşit, Frac. Mai devreme sau mai târziu cineva tot o să sape până la capăt.

Frac îşi slăbeşte nodul de la cravată, asudă abundent şi e nevoit să mute telefonul de la o ureche la alta.

— N-o să fie nevoie să fac mereu asta, doar încă un pic. Să-mi pun hârtiile în ordine. Ştii cum e, scandalurile nu mai sunt la fel de interesante pentru lume dup-aia. Odată ce-am construit centrul de antrenament, nu-i mai pasă nimănui cum am făcut-o şi ziariştii au plecat deja la vânătoare de alte scandaluri. E ca în hochei: se cheamă abatere doar dacă eşti prins.

Richard Theo nu râde. Nu i-a plăcut niciodată sportul prea mult, dar înţelege logica lui Frac. Theo ştie şi el că totul şi toate sunt legate aici, în pădure, şi puţini se pricep mai bine decât el să se folosească de asta. Căci nimeni nu e de sine stătător într-o comunitate mică. Nici măcar ziariştii.

— Şi ce vrei de la mine? întreabă el.

Răspunsul lui Frac e temeinic pregătit dinainte:

— O să fiu sincer. Am nevoie de sprijinul tău politic, dar pentru Hed nu ajung doar banii prefecturii, ci e nevoie şi de sponsori. Aşa cum Björnstad are fabrica. Ar fi mult prea bătător la ochi dacă *eu* aş încerca să găsesc sponsori pentru un club pe care îl urăsc. Dar zic că *tu* poţi. Aşa că... da... dacă m-ajuţi să salvez clubul din Hed, pot să-l salvez eu pe cel din Björnstad.

— Şi mie ce-mi iese?

Frac închide ochii şi spune, ruşinat să audă ce-i iese din gură:

— O să am grijă să ştie toată lumea că tu ai salvat ambele cluburi.

— Nu-i de ajuns, ştii şi tu, pufneşte Theo.

Frac inspiră scurt, expiră îndelung.

— Ce altceva mai vrei?

— Vreau să mă implic în parcul de afaceri pe care-l construiţi.

— Credeam că nu eşti interesat să faci bani... izbucneşte Frac, făcând greşeala să sune optimist, căci, brusc, i se pare că Theo poate fi mituit.

Răspunsul politicianului e aproape amuzat:

— Nu, Frac, am destui bani. Singurul capital care mă interesează e politica. Dar regiunea asta trebuie să crească pentru a putea supravieţui şi, ca să crească, trebuie să construim. Bărbaţii ca tine construiesc, iar cei ca mine decid unde şi cum aveţi voie s-o faceţi.

— Adică vrei să-ţi recunosc public şi meritul de a fi ridicat parcul de afaceri Björnstad Business Park? ghiceşte Frac.

— Nu, nu, vai de mine, nu TOT meritul! Un strop ici-colo. O poză, două în ziar. Şi, la momentul potrivit, o să mai am câteva cerinţe.

— Ce cerinţe?

Politicianul tastează din nou ceva pe computer şi constată:

— Încă nu ştiu. Revin eu. Lasă-mă să lucrez acum!

* * *

Teemu a oprit în pădure, lângă un drumeag. Stă sprijinit de capotă şi fumează, ascultând balivernele lui Frac cu nemaipomenit de puţină răbdare.

— ...da, măi Teemu, aşa că vezi şi tu, amândoi vrem acelaşi lucru! Ce-i mai bun pentru clubul nostru! Am nevo...

— Nu-i clubul tău! N-o să fie niciodată clubul tău! îl corectează Teemu, cu o negură în voce care îl face pe Frac să caute aer ca un peşte pe uscat, deşi e în biroul lui, la câţiva kilometri de Teemu.

— Bine, bine, iartă-mă... Să fiu sincer, Teemu?

— Chiar te rog!

— Ştiu că clubul n-ar fi supravieţuit fără voi, suporterii din galeria în picioare. Dar, dacă n-am fi fost şi noi, ăştia de pe scaune, n-ar fi...

— Vrei să zici fără şmecheriile voastre împuţite cu prefectura? Am auzit că nenorocita de idee să fuzioneze cluburile a TA a fost! Ce te-a făcut să te răzgândeşti aşa, deodată?

Frac înghite în sec şi îşi alege cuvintele cu mare grijă:

— Politicienii de la prefectură nu vor fuzionarea cluburilor. Vor să le desfiinţeze şi apoi să înfiinţeze unul nou. Au impresia că hocheiul e un „produs", Teemu. Nu vor din ăştia ca tine în tribună, în curând nici dintr-ăştia ca mine – nu vor suporteri adevăraţi. Vor doar consumatori. Îşi închipuie că dacă ne dau afară din tribună, pot să şteargă şi toată istoria noastră. Gata cu Hed, gata cu Björnstad, doar un rahat de echipă nouă, inventată de vreo firmă de relaţii publice...

— Nu mă compara tu pe mine cu tine! îl previne Teemu.

Dar nu mai sună la fel de amenințător ca înainte, așa că Frac îndrăznește să adauge:

— Niște ziariști s-au apucat să investigheze contabilitatea clubului. Știi cum sunt ăștia, caută scandaluri, și orice scandal trebuie să aibă un țap ispășitor. De data asta l-au ales pe Peter.

Tot ce se aude la celălalt capăt al firului, preț de un minut, e sfârâitul ușor al țigării. Teemu spune apoi încet:

— OK. Ce vrei să fac?

Frac răsuflă ușurat și își șterge sudoarea de pe frunte.

— Nu vreau să faci ceva, mai degrabă vreau să nu faci ceva: tu și băieții tăi să nu vă luați la harță cu nimeni acum. Dacă se lasă iar cu bătaie, politicienii o s-o ia ca pe o scuză să desființeze ambele cluburi. Și-atunci s-a zis cu noi. Și chiar nu vreau să le dau reporterilor motive să scormonească și mai mult în treburile clubului...

— Și ce-ar găsi dacă ar face-o?

— Nu-ți bate tu capul cu asta!

Tonul lui Teemu nu e amenințător, ci aproape:

— Nu-mi bat capul. Mă interesează.

Frac nu-i spune deschis ce vrea de fapt, ci aproape îi spune:

— Redactoarea-șefa și-a băgat nasul în contabilitatea clubului.

— Vrei să stau cu ochii pe ea?

— Ce? Nu, nu, nu face prostii!

Teemu înțelege prea bine despre ce e vorba. Cu timpul a devenit incredibil de bun să priceapă când cineva îi cere ceva fără să i-o ceară.

— Eu prostii nu fac niciodată. Dar am și eu nevoie de ceva de la tine, Frac! Trebuie să ne-ajuți să salvăm Blană de Urs.

— Blană de Urs? De la ce s-o salvăm?

— Îl ştii pe Lev?

Frac îl ştie, bineînţeles. Fiindcă totul şi toate sunt strâns legate aici, din ce în ce mai strâns. Teemu îi povesteşte despre datoriile Ramonei şi ameninţările lui Lev. Frac îi promite să discute cu cunoştinţele lui sus-puse, să vadă ce se poate face. Înainte să închidă, mai adaugă precaut:

— Mulţumesc, Teemu. Ştiu că ai prefera să vezi clubul din Hed mâncat de faliment. Bănuiesc că visezi la fel de mult ca şi mine să nimiceşti clubul ăla...

Teemu râde tare. Uneori uită că şi Frac urăşte ceva pe lume, iar asta aproape că îl face simpatic.

— Eh, ce dracu să fac, Frac? Dacă n-avem meciuri cu Hed, nu-i putem băga în sperieţi. Dacă n-au echipa lor, tâmpiţii ăia o să înceapă să ţină cu a noastră şi-atunci ce facem, ne înghesuim toţi în tribuna MEA? Nici mort!

Închid amândoi. Aşa se măsoară corupţia într-o comunitate. Nu e abatere de la lege dacă nu eşti prins, nu e scandal dacă nu se face public. Sunt doar secrete. Toate pădurile sunt pline de ele.

* * *

După-amiază, redactoarea-şefa se opreşte la supermarket să cumpere ceva. Vrea să-i facă o surpriză lui taică-su, să-i gătească mâncarea lui preferată. În timp ce caută ce îi trebuie, observă doi tineri care se ţin după ea. Nu chiar lângă ea, dar mereu aproape. Când plăteşte, sunt şi ei la coadă, iar când traversează parcarea, i se pare că îi vede cu coada ochiului. Se întoarce, dar au dispărut. Se urcă în maşină şi, în clipa aceea, o alta trece pe lângă ea, un pic prea aproape şi cu viteză puţin prea mare, iar redactoarea tresare.

Nu apucă să vadă plăcuţa de înmatriculare, dar aproape că poate să jure că şoferul purta o geacă neagră.

Pleacă acasă. A început deja să se întunece şi vede umbre peste tot. Noaptea se trezeşte când cineva încearcă mânerul uşii de la intrare. A doua zi dimineaţă, un tânăr pe motocicletă o urmăreşte până la serviciu. La început, crede că doar i se pare. Apoi speră că i se pare.

69
LIDERI

Zackell stă în tribună. Lângă ea, administratorul se uită la ceas şi zâmbeşte mulţumit:

— Pare-se că vrei să-i scoţi din sărite bine pe seniori de-i pui să se antreneze aşa de târziu.

Antrenoarea nu-i răspunde. Administratorului îi scapă ceva între râs şi tuse. De când Hed a început să se antreneze în patinoarul din Björnstad, antrenoarea a schimbat orarul de antrenament, astfel încât seniorii lui Björnstad să se antreneze ultimii. Toată lumea a fost mulţumită, fireşte, văzând în asta un exemplu bun şi faptul că Zackell a vrut să arate că toate echipele au aceeaşi valoare. Dar administratorul a priceput ce încearcă antrenoarea să facă. Acelaşi lucru ca întotdeauna. Să-şi testeze echipa.

— Ai hotărât cine-i căpitan sezonul ăsta? întreabă el.

Zackell nu-i răspunde, bineînţeles, nici de data asta, dar administratorul zăreşte o umbră de zâmbet în colţul gurii ei, căci i-a pus întrebarea asta zi de zi înainte de începerea sezonului.

Într-o echipă de hochei sunt multe cuvinte mari care se repetă, dar niciunul mai mult decât „lider”. Problema e că înseamnă

lucruri diferite în locuri diferite, căci nu orice lider poate conduce orice echipă. Există atâtea moduri de a face un grup să te urmeze, dar cei mai mulţi lideri ştiu doar unul singur. Administratorului îi place o zicală veche: „Cum se cheamă un om care se duce în pădure şi alţii îl urmează? Lider! Cum se cheamă un om care se duce singur în pădure? Plimbăreţ!" I-a zis-o cândva lui Zackell şi antrenoarea a zâmbit şi atunci, dar nu ca şi cum i s-ar fi părut ceva amuzant. Administratorul nu şi-a putut da seama niciodată dacă zâmbetul acela a fost pentru că Zackell n-a priceput gluma sau pentru că i se părea că *el* n-a priceput-o.

— Să-ncui? întreabă el.

În ultima vreme antrenoarea i-a cerut să încuie uşa patinoarului la ora antrenamentului ca să-i facă pe jucători să vină la timp. Dar astăzi dă din cap că nu:

— Nu, trebuie să mai vină unul.

Apoi se ridică şi pleacă spre vestiar. Seniorii sunt pe jumătate îmbrăcaţi şi toată lumea cască şi se plânge de ora târzie – atât de simplu e să faci un grup de bărbaţi să deraieze, trebuie doar să le strici rutina de zi cu zi. Zackell n-a avut niciodată probleme să înţeleagă de ce toate războaiele sunt pornite de bărbaţi, dar faptul că au reuşit să câştige vreunul i se pare un adevărat miracol.

Bobo strigă la jucători să-şi ţină gura când intră antrenoarea, iar ei se potolesc cât să le poată spune fără să ridice vocea:

— În seara asta împărţim terenul cu juniorii.

— Ce dra... încep jucătorii şi se porneşte corul cacofonic al bărbaţilor care îşi plâng de milă.

Treptat, echipa s-a obişnuit cu aranjamentele de antrenament bizare ale lui Zackell. Sau măcar nu se împotriveşte, căci orice jucător poate accepta orice dacă funcţionează. Victoriile vindecă tot. Dar asta cu antrenamentele pe jumătate de teren îi scoate din

minţi. Zackell a citit, acum ceva vreme, un articol într-un ziar despre un mic club de hochei aflat undeva în sud, într-un oraş mare, care, în ciuda accesului limitat la antrenamente pe gheaţă şi la resurse financiare, an de an a dat jucători recrutaţi apoi de Liga Naţională de Hochei. Când purtătorul de cuvânt al clubului a fost întrebat pe ce se bazează succesul lor, a răspuns că pesemne au reuşit nu în ciuda accesului limitat la gheaţă, ci datorită acestei situaţii. Două, trei echipe de tineret erau nevoite să se antreneze întotdeauna în acelaşi timp pe teren, aşa că toţi au învăţat să joace pe o suprafaţă mult mai mică, iar asta s-a dovedit a-i face jucători mult mai buni. „Hocheiul pe gheaţă nu se joacă de fapt cinci contra cinci", a zis purtătorul de cuvânt şi, înainte să-i arate Zackell articolul, Bobo nu s-a gândit niciodată aşa la hochei. Concomitent, pe gheaţă sunt zece jucători şi doi portari, dar, în orice secundă a unui meci, hocheiul se joacă în acel metru pătrat în care se află pucul. Antrenamentul pe suprafeţe mici este astfel avantajos, căci la asta se reduce hocheiul, la urma urmelor: un mic avantaj, un spaţiu de manevră de câţiva centimetri.

Aşa că Zackell nu stă să le asculte văicărelile, pleacă. Bobo îi lasă să mai ofteze şi să înjure vreun minut, apoi zâmbeşte misterios şi le zice:

— Ştiu că nu vă place să-mpărţiţi terenul cu nimeni. Da' astăzi nu ne antrenăm cu juniorii, azi jucăm... MECI DE ANTRENAMENT!

Atunci atmosfera din vestiar se înseninează cât ai clipi şi toţi izbucnesc în urale asurzitoare, căci unele lucruri nu se schimbă niciodată: toţi au fost cândva juniori pirpirii şi au fost nimiciţi în vreun meci de antrenament cu seniorii. Răsplata pentru a juca ani de zile este că, într-o bună zi, ajungi şi tu în echipa de seniori şi ai

ocazia de a-i pune la pământ pe cei din următoarea generaţie de jucători.

— Tricourile vechi? întreabă entuziasmat un jucător.

— Nu, *sorry.* Le puneţi pe alea albe, alea cu numele pe ele, răspunde Bobo, iar jucătorii mormăie ceva, dezamăgiţi ca de obicei.

Iarna trecută, sponsorii le-au făcut seniorilor două rânduri de tricouri de antrenament noi – unul alb şi unul verde. Înainte, clubul nu punea numele jucătorilor pe tricou. Acum, dintr-odată, era important. Nimeni n-a priceput de ce, până când a apărut Frac la un antrenament, însoţit de un fotograf care s-a postat în centrul terenului şi s-a apucat să-i pozeze în timpul antrenamentului. Frac avea nevoie de poze pentru pliantele lui publicitare şi voia ca jucătorii să fie pe teren, iar în timpul meciurilor nu puteau face fotografii direct pe gheaţă, aşa că asta a fost soluţia lui. Jucătorii nu sunt proşti, bineînţeles, şi-au dat seama că fotograful urmărea cu obiectivul un singur jucător, aşa că unul i-a strigat enervat lui Frac: „Nu era mai simplu dacă puneai *Amat* pe toate tricourile, să poată fotograful să ne pozeze pe oricare?"

Frac n-a părut să priceapă înţepătura. De fapt, aşa i-a făcut pe toţi să urască tricourile noi şi de-asta Zackell îi obligă să le poarte astăzi – vrea să-i enerveze. Bobo se uită la ceasul de pe perete, iese pe coridor, se întoarce, se uită din nou la ceas şi, chiar când e pe cale să-şi piardă speranţa, aude uşa de la intrare scârţâind şi Amat dă buzna în patinoar, gâfâind şi roşu la faţă. Inima lui Bobo uită să mai bată, îşi dă cu stângul în dreptul, dar reuşeşte să se abţină s-o ia la goană ca să-şi îmbrăţişeze prietenul. Că e şi ăsta un test.

Amat ar da orice să poată rezolva totul simplu, cu o îmbrăţişare. Se apropie de Zackell la mantinelă. Antrenoarea se preface că nu-l vede, iar Amat rămâne pe loc amuţit. E supraponderal, palid şi

incapabil să se uite în ochii ei. Zackell nu zice nimic, obligându-l să vorbească el primul.

— Pot să... pot să mă antrenez? îngaimă el.

— Echipa e completă, îi răspunde ea cu răceală, arătând spre Aleksandr, care tocmai a intrat pe teren.

Amat îl priveşte. E masiv şi puternic, pe puţin cu un cap mai înalt decât Amat şi se mişcă degajat, cu încrederea de sine naturală şi aroganţa privilegiatului, pe care Amat nu le-a avut niciodată. „Tot pachetul", cum obişnuiesc moşii din oraş să numească genul acela de talent. Aşa spuneau şi despre Kevin.

— OK... pot să mă duc la sala de forţă? Dacă nu deranjez? întreabă Amat şi, disperat, îşi dă seama că trebuie să-şi înfrângă lacrimile.

Zackell îi răspunde fără să se uite spre el:

— Avem meci intern cu juniorii. E loc la ei, dacă vrei să joci.

Amat încuviinţează, cu privirea în podea şi capul atât de greu, încât e de mirare că mai stă în picioare:

— Da, mulţumesc, şopteşte el.

— Ia-ţi tricoul de antrenament din vestiarul nostru, apoi du-te la juniori să te schimbi, spune Zackell, complet indiferentă.

Aşa că Amat trebuie să meargă mai întâi la vestiarul seniorilor, care amuţesc complet când intră, pentru că nu l-au mai văzut aici din primăvara trecută, şi îşi ia tricoul. Apoi intră vizavi, în vestiarul juniorilor, care amuţesc şi ei, dar din cu totul alte motive. Juniorii sunt doar cu câţiva ani mai tineri decât el, dar nu contează, în contextul ăsta, ei sunt doar nişte copii, iar el e un idol. Unul dintre ei sare şi îi oferă locul lui, pe cea mai spaţioasă bancă, dar Amat clatină din cap trist şi se aşază în colţ, chiar lângă toaletă. Acolo e pus de obicei să stea „viermele", cel mai tânăr şi cel mai prost jucător din echipă. Acolo stătea când juca la juniori.

— Joci cu *noi?* îndrăzneşte să întrebe un altul, în cele din urmă.

Amat dă din cap că da şi un murmur vesel cuprinde vestiarul. Apoi tac toţi din nou şi Amat simte frica spintecându-l, de la burtă până la gât, când îşi dă seama că toată lumea se uită la el. Ezită să se dezbrace, nu vrea să vorbească, dar băieţii se aşteaptă evident să le spună ceva. Îşi doreşte brusc să fi fost Benji acolo, fiindcă el s-ar fi ridicat, le-ar fi zis „Haideţi, pe ei!" sau ceva de genul ăsta şi toată echipa ar fi sărit în picioare, ar fi izbucnit în urale şi l-ar fi urmat. Dar Benji e Benji, iar Amat e Amat, din păcate.

— Scuze! exclamă lângă el un jucător, căci i-au alunecat degetele când îşi lega patinele şi l-a lovit din greşeală pe Amat peste picior.

Amat vede că băiatului îi tremură mâinile.

— Emoţii? întreabă el încet.

Băiatul dă din cap că da.

— Jucăm cu seniorii, na! O să ne facă praf!

Amat nu ştie ce să-i spună, aşa că nu zice nimic. Se dezbracă şi simte cum tăcerea din jurul lui i se strecoară pe sub piele ca nişte insecte. Când îşi ia tricoul de antrenament, vede că băiatul de alături îl priveşte invidios. Juniorii au tricouri asemănătoare, dar nu cu numele pe spate, iar seniorii ştiu că n-a fost decât o chestie de publicitate treaba cu numele pe tricou, dar pentru juniori a devenit un fel de garanţie a locului în echipă, că, dacă îţi pun numele pe tricou, clubul sigur n-are de gând să te schimbe.

— Are cineva un cuţit? întreabă Amat încet.

— Cuţit? repetă cineva.

Amat încuviinţează.

— Am eu unul... răspunde un băiat scund, din celălalt capăt al vestiarului.

Într-un vestiar din Björnstad poţi să fii sigur că găseşti oricând cel puţin un vânător şi întotdeauna un cuţit.

Cuţitul e dat din mână în mână până ajunge la Amat, care se apucă să-şi taie numele de pe tricou. Literă cu literă, până când Amat e anonim, ca toţi ceilalţi. Apoi se ridică, dă cuţitul înapoi şi zice:

— Nu mă pricep să ţin discursuri şi rahaturi dintr-astea. Şi aveţi dreptate, seniorii o să vă facă praf azi. Sunt mai mari şi mai puternici.

Îşi drege vocea şi tace, suficient cât cineva să zică:

— Marfă încurajare!

Atunci tot vestiarul izbucneşte în râs, Amat la fel, şi ceva se desţeleneşte în el. Ceva care a stat înţepenit prea mult timp. Aşa că începe să vorbească fără să ştie ce vrea să spună:

— Eu... deci... am citit despre o patinatoare artistică. Nu mai ştiu cum o cheamă. Da' s-a dus la Campionatul Mondial şi era marea favorită, şi antrenorul ei i-a zis să scoată toate elementele grele din primul program şi să facă doar chestiile simple, da' să le facă perfect şi-atunci o să câştige! Şi s-a dus fata pe gheaţă... şi a futut tot! A căzut la chestii pe care nu le ratase niciodată. N-a fost în stare de nimic. A terminat ultima. Cel mai nasol moment din viaţa ei. Şi, când s-a dus în vestiar, a stat acolo singură şi s-a gândit... şi a zis *„Fuck it!”*[18] gen. La următorul program a băgat toate elementele grele, numai chestii pe care nu le poate face nimeni. A urcat de pe ultimul loc până la bronz. Vă daţi seama? Că... da... deci... eu nu ştiu ce naiba să zic... că nu sunt BUN la chestiile astea, dar...

Tac toţi şi aşteaptă să treacă la subiect. Dar Amat nu ştie care e subiectul. Se simte ca şi cum le explică băieţilor ceva ca la şcoală,

---

[18] „Futu-i!“ (în engl. în orig.).

dar nimeni nu pricepe ce are de făcut. Şi, tocmai când Amat se pregătea să intre în pământ, băiatul de lângă el spune:

— Da, am citit şi eu despre ea, patinatoarea aia. Cred că dup-aia a zis că nu mai face programe uşoare, că atunci are prea mult timp să gândească şi ea e bună doar când îşi încearcă limitele...

Un altul izbucneşte:

— Cum zicea mereu maică-mea când eram mic şi mă plângeam că a fost greu meciul, că adversarii au fost prea buni: „TREBUIE să fie greu!"

Ceilalţi râd cu poftă.

— Şi maică-mea la fel! Al dracu' de clasic mamă-de-Björnstad!

Amat se aşază, râde şi el, îşi leagă patinele şi se ridică din nou fără să se gândească. Juniorii se ridică şi ei toţi deodată. Când iese pe coridor, îl urmează, iar când iau gheaţa cu asalt e un moment pe care toţi juniorii din spatele lui şi-l vor aminti şi pe care îl vor povesti mândri: ziua în care au jucat cu Amat.

Numele i-a rămas, de data asta, pe bancă în vestiar, ca să ştie toată lumea că astăzi nu joacă pentru el.

* * *

Seniorii Clubului de Hochei Björnstad nu sunt tocmai uşi de biserică, dar de mult n-au mai înjurat *atât* în timpul unui antrenament. Transpiraţi şi plini de sânge, se chinuie să ţină pasul cu juniorii, care se întrec pe sine la fiecare schimb de jucători, se luptă până la moarte pentru Amat, iar Amat însuşi parcă e peste tot. O fi el supraponderal şi mai lent decât a fost vreodată, dar niciun senior nu reuşeşte să-l prindă din urmă. Aşa că recurg la singura soluţie logică: îl lovesc, îi pun piedică, îl faultează. De câteva ori atât de urât, încât cade grămadă, dar, când Bobo se uită

spre Zackell, să vadă dacă trebuie să fluiere faultul, antrenoarea îi face semn să nu. Vrea să-l scoată din sărite pe Amat, vrea să vadă cum îşi foloseşte furia. De câteva ori, Amat pare gata să se repeadă şi să le care pumni, dar reuşeşte să se stăpânească, chiar şi când aude râsetele dispreţuitoare ale seniorilor. O crosă îi caută spinarea, dar Amat o vede venind, se fereşte, recuperează brusc pucul şi depăşeşte în viteză doi adversari, cu o frenezie pe care nimeni n-a văzut-o în sala asta din iarna trecută, când Amat era cel mai bun. Tricoul e cam strâns pe burtă, dar, cu cât meciul înaintează, cu atât tânărul seamănă tot mai mult cu vechiul Amat. Cel de neoprit. Singurul motiv pentru care nu marchează zece goluri până la sfârşit este că, la repunerile la centru, Zackell îl poziţionează mereu în angajament cu Aleksandr, care poate că e mai lent, dar joacă mult mai tactic. Orice ar face Amat, Aleksandr reuşeşte de fiecare dată să-l deposedeze în ultima secundă şi să şuteze pucul departe. În cele din urmă, aproape că joacă doar unul împotriva celuilalt. Alunecă înainte şi înapoi pe gheaţă ca nişte umbre, de câteva ori Aleksandr gâfâie în pauze, cu mâinile sprijinite pe genunchi, iar Amat vomită de cel puţin două ori pe banca tehnică. E un meci, un meci adevărat, iar lui Bobo îi pare rău pentru toţi cei care nu sunt acolo să vadă. Juniorii marchează patru goluri, Amat înscrie trei dintre ele. Aleksandr marchează doar două, dar echipa seniorilor înscrie şase în total şi câştigă. Nu contează. Când Bobo în sfârşit fluieră sfârşitul jocului, seniorii rămân pe teren şi îi aplaudă pe juniori. Nu îndelung, doar bat de câteva ori cu crosele în gheaţă, dar adolescenţii sunt în al nouălea cer.

Se retrag în vestiare, dar Amat nu mai are forţă să se târască până acolo, se prăbuşeşte pe coridor. Aleksandr e ultimul jucător

care trece pe lângă el. Se opreşte pentru o secundă, atinge cu crosa patina lui Amat şi spune:

— Abia aştept să ne întâlnim când o să fii în formă.

Amat zâmbeşte.

— Şi eu.

O mică provocare de care amândoi au nevoie. Nu e proastă deloc Zackell. Aleksandr se duce la vestiarul seniorilor, iar Amat se ridică anevoie şi şchioapătă spre cel al juniorilor. În spatele lui, un hohot de râs bubuie ca un tunet. Amat ştie cine e fără să se întoarcă.

— Gura, Bobo, ştiu că merg ca o babă!

— N-am zis nimic!

— Lasă, sigur aveai de gând, de-aia îţi zic dinainte, gura! Şi nu m-atinge, deja mă dor toate...

Bobo râde şi îl cuprinde nemilos cu braţele-i uriaşe.

— Ce ţi-am zis! Eşti ca lupinii!

— Mersi, amice! geme Amat.

Rar se gândeşte la asta, dar atunci şi acolo îşi zice că majoritatea oamenilor nu se schimbă niciodată, dar unii se schimbă cu totul şi Bobo e unul dintre ei. Era cel mai mare bătăuş şi tiran când jucau ei la juniori, oricât de greu de crezut ar fi acum. Probabil la fel de greu de crezut ca şi faptul că Amat a fost un sportiv de elită cândva.

— Ce crezi c-ar fi zis despre tine azi? chicoteşte Bobo, arătând spre fotografia Ramonei de pe perete.

— Sigur ar fi zis că sunt un grăsan, zâmbeşte Amat.

Bobo se bate mulţumit peste burtă.

— La mine s-ar fi uitat şi-ar fi zis că grăsanul cel mare a scos pe cur unul mic!

Amat râde şi durerea îi fulgeră tot trupul. Apoi se târăşte mai departe spre zarva juniorilor care răcnesc pe coridor.

— Direcţia greşită! îi strigă Bobo, nu ca prieten, ci ca antrenor secund.

Amat se întoarce şi îl priveşte de parcă e o glumă proastă.

— Pe bune? icneşte el.

— Pe bune! Zackell contează pe tine pentru primul meci cu Hed weekendul ăsta! Aşa că fugi, grăsanule, fugi!

Amat încearcă să-şi ţină lacrimile. Bobo i-a mutat deja lucrurile în vestiarul seniorilor. Nimeni nu amuţeşte când intră Amat, nimeni nu ridică măcar privirea şi nici nu se dă la o parte, toată lumea continuă să vorbească de parcă totul e ca de obicei. De parcă acolo ar fi locul lui. Vechiul lui loc e liber, iar Aleksandr s-a mutat pe cel al coechipierului care făcuse glumele despre Lev astă-primăvară şi care nu mai joacă aici. Amat nu va afla niciodată dacă a plecat din cauza glumelor sau doar pentru că nu era bun la hochei.

Îşi dă jos echipamentul, simte cum toţi trag cu ochiul spre el. Se duce singur la duş. Nimeni nu-l urmează. Lasă apa caldă să curgă peste muşchii care îl dor şi egoul care îl doare şi mai tare.

Când iese, găseşte un cuţit pe bancă. Toţi coechipierii şi-au scos numele de pe tricouri. Nimeni nu spune un cuvânt, doar îşi aruncă numele la gunoi, apoi pleacă la duş unul câte unul, până când Amat rămâne singur pe banca din colţ. Aşa s-au petrecut lucrurile când Amat a pierdut un meci, dar a câştigat un vestiar.

* * *

Antrenamentul seniorilor are arareori mulţi spectatori, dar astăzi sunt multe chipuri cunoscute în tribună. Maya şi Peter stau

aşezaţi şi mănâncă bulgări de ciocolată. Administratorul li se alătură şi, după un timp, apare şi fostul antrenor al echipei de seniori, Sune, cu câinele lui. La jumătatea antrenamentului, aud paşi furişaţi pe trepte şi cineva şopteşte:

— Staţi în faţa mea! Nu vreau să mă vadă!

E Fatima. Şi-a dorit atât de mult să-l vadă pe Amat antrenându-se, dar îi e teamă să n-o vadă şi să se simtă presat. Să nu cumva să rupă magia. Peter şi Sune glumesc că o să ajungă o mamă dintr-acelea superstiţioase, cu ritualuri mai ciudate decât ale fiilor în zilele de meci.

— În curând o să ne afumi pe-aici cu tămâie şi o să ne spui că alungi duhurile rele dacă nu înscrie destul fiu-tău! râde Sune.

N-are decât să râdă, Fatima oricum nu-l aude. Jos, pe gheaţă, băiatul ei joacă hochei şi nimic altceva nu mai există pe lume. Maya se aşază în faţa ei şi, când Amat înscrie, Fatima o apucă pe fată atât de tare de umăr, încât se ruşinează apoi. Maya râde şi o asigură că nu face nimic, apoi se întoarce, vede ceva şi atunci îi strânge ea mâna Fatimei puţin prea tare. Uşa din faţă a patinoarului se deschide şi o siluetă singură se strecoară înăuntru şi se aşază într-un colţ îndepărtat, de cealaltă parte a tribunei.

— Apropo de duhuri rele... zâmbeşte administratorul când îl vede pe Benji.

Sune şi Peter se întorc spre el ca şi cum ar fi propriul lor copil întors acasă. Niciunul dintre ei nu scoate un cuvânt, aşa că lătratul entuziasmat al câinelui spune ce simt toţi. Zackell îl vede şi ea de pe banca tehnică. Nu le are ea cu emoţiile şi nici cu oamenii, totuşi n-a lăsat pe nimeni din echipă să joace în tricoul cu numărul şaisprezece de când a plecat Benji. Zackell va păstra tricoul cu numărul şaisprezece în fiecare echipă pe care o va antrena de aici înainte, fiindcă, în adâncul sufletului, nu va înceta niciodată să

spere că exact asta se va mai întâmpla o dată: să se deschidă uşa patinoarului şi el să intre ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Zackell va antrena multe talente mai mari decât Benji, jucători mai rapizi, mai tehnici, dar nu va avea niciodată o echipă în care să nu fie dispusă să schimbe orice jucător pe lunaticul cu părul lung. Benji îi întâlneşte privirea peste gheaţă, o salută scurt, iar ea îi întoarce salutul. Asta e tot. Benji se teme că, dacă se apropie, o să-l întrebe dacă mai vrea să joace hochei şi nu se îndură s-o dezamăgească, aşa că păstrează distanţa. Zackell nu prea e omul care să regrete lucruri, dar în curând se va căi că nu s-a dus pe loc să-i spună că i-a fost dor de el. La fel cum va regreta tot ce nu i-a spus niciodată Ramonei.

Antrenamentul continuă, pe gheaţă jucătorii sunt prea distraşi de ce se întâmplă în tribună, aşa că Benji se duce şi se aşază pe ultimul rând, în umbră, şi ascultă sunetele. Patine, ecouri, gâfâit. *Pac, pac, pac!* I-a dat geanta lui Amat la intrare, cu ceva timp în urmă, tachinându-l că are atâtea emoţii, apoi, fireşte, a fost rândul lui Benji să stea afară, în frig, tremurând în aşa hal, încât a fost nevoit să aştepte vreo jumătate de antrenament înainte să fie în stare să deschidă uşa şi să treacă peste toate fantomele din trecutul său. Una dintre ele se ridică acum, dă ocol gheţii, se aşază lângă el şi îşi pune obrazul pe umărul lui.

— Maya Andersson la un antrenament de hochei? Tipul ăla nou despre care vorbea Bobo trebuie să fie vreo bunăciune! exclamă Benji, iar ea râde şi îi trage una în braţ cât de tare poate.

— Băi, deci cretin mai eşti! Toţi sunteţi nişte cretini!

Benji râde şi dă din cap spre gheaţă.

— Ăla e?

Maya fierbe.

— Da. Îl cheamă Aleksandr, dar tata şi Zackell îi zic doar Oraşmare, că sunt nişte cretini şi ei, la dracu', şi nu-i mai suport!

Benji se uită încruntat spre teren.

— Măi Maya, da' chiar ESTE bun tipu'!

— Ştiiiu... oftează ea resemnată.

Benji râde. Maya are bulgări de ciocolată în buzunar, iar el a fumat haşiş toată ziua, aşa că le mănâncă dintr-o înghiţitură.

— Ce bine că nu te-ai schimbat deloc! zâmbeşte ea.

Benji închide repede ochii şi îi deschide încet. Se uită la tavan de parcă vede prin el.

— Pentru tine nu-i ciudat să te-ntorci acasă? Pentru mine e al naibii de dubios. Patinoarul mi se pare aşa de mic acum... Când eram copii era enorm.

— Ba da. Deci... mega dubios. Nici în casa noastră nu mă mai simt acasă. Nici nu mai zic că merg „acasă" când vin aici... recunoaşte Maya.

Benji tace îndelung. Apoi o întreabă:

— Te gândeşti vreodată cum ar fi fost viaţa ta dacă n-ar fi existat Kevin?

Maya şopteşte, la fel de şocată de întrebare, cât şi de iuţeala cu care îi răspunde:

— Tot timpul. Tu?

Bărbia lui se mişcă în sus şi-n jos abia perceptibil.

— Crezi c-ai fi rămas aici?

După o veşnicie, Maya îi răspunde:

— Da. Dar aş fi continuat să fiu o fetiţă naivă şi veselă. Aş fi mers la petreceri, aş fi băut shoturi greţoase şi aş fi bârfit la şcoală despre cine s-a culcat cu cine. Aş fi stat trează noaptea trăncănind la telefon cu Ana despre cât de sexi era Benji ăla...

— Încă sunt sexi! o întrerupe hotărât Benji.

— Da, drace, eşti! Dar eşti mai urâţel fiindcă *ştii* că eşti sexi, zâmbeşte ea.

Benji pare să ezite înainte s-o întrebe:

— Şi, pe urmă? După ce-ai fi terminat liceul în Björnstad? Ai fi rămas aici dacă n-ar fi fost Kevin?

Maya se gândeşte cât se poate de serioasă.

— Da... poate... Poate că m-aş fi combinat cu vreun tâmpit de hocheist şi ne-am fi luat o căsuţă cu grădină, am fi avut doi copii, o pisică pe nume Simba şi-un câine, Molly...

— Îmi place că ţi-ai botezat viitoarele animale înaintea viitorilor copii! râde Benji.

— Deocamdată îmi plac mai mult animalele decât copiii, râde şi ea.

— Şi, ai fi fost fericită? Acolo în căsuţa aia?

Maya îşi pune din nou capul pe umărul lui.

— Da, da, aş fi fost. Doar că aş fi scris cântece proaste.

Benji râde:

— Aş fi locuit şi eu cu tine, dacă te părăsea bărbată-tu.

— Dacă mă părăsea bărbată-miu, probabil ar fi fost din cauză că s-a culcat cu tine, drace!

— Adevărat, e de acord Benji.

— Sunt mândră de tine! şopteşte ea în puloverul lui.

— Şi eu sunt mândru de tine! răspunde el în părul ei.

Cineva strigă la vreo două rânduri de scaune mai jos:

— Şi de mine? Nimeni nu-i mândru de mine? Sunteţi vraişte amândoi! Prieteni, auzi! Cei mai vraişte! A trebuit să caut în aplicaţia aia de spionat pe care ţi-am pus-o pe mobil ca să văd că eşti aici!

Ana urcă bosumflată până la ei, peste scaune. Maya îşi dă seama ruşinată că are nouă apeluri pierdute.

— Stai... mi-ai pus o aplicaţie pe mobil ca să mă spionezi? Ca să vezi unde sunt? De ce? izbucneşte ea pe un ton acuzator.

La care Ana îşi aruncă exasperată braţele în sus, neînţelegând ce o fi aşa de greu de priceput:

— Păi ca să nu se-ntâmple FIX asta, dăăă!

70
JUCĂTORI

După ce seniorii şi-au făcut duş şi au plecat acasă, Amat, Guriţă şi Oraşmare rămân în vestiar. Când aproape au terminat să se schimbe, Amat îşi face curaj şi zice:

— Vrei să ne antrenăm un pic mai mult mâine-dimineaţă, Guriţă? Ştii, ca înainte... Venim aici şi tragem nişte pucuri... pot să-l rog pe administrator să ne deschidă.

Guriţă dă din cap cu entuziasm. Oraşmare ridică o sprânceană şi întreabă şovăitor:

— Pot să vin şi eu?

Amat încuviinţează bucuros. Stă câteva secunde lângă geantă şi îşi face din nou curaj:

— Sau... Vreţi să ne-antrenăm acum?

Nici nu începe discuţie că da. Îşi scot iar hainele şi îşi pun echipamentul. În tribună, cei veniţi la antrenament se pregătesc să plece, dar, când cei trei ies din nou pe gheaţă, se opresc toţi: administratorul, Fatima, Sune, Peter, Benji, Maya şi Ana. Patinoarul ar trebui să închidă la ora asta, desigur, dar nimeni n-are de gând să sugereze asta acum. Amat dă roată terenului, apoi înscrie în colţul porţii lui Guriţă şi vâjâitul pucului face toate sufletele din sală să vibreze. Când Amat râde şi chiuie, Fatima îşi vede copilul fericit pentru prima oară după multe luni de zile.

— Râs într-un patinoar, asta înseamnă că lumea nu s-a dus dracului chiar de tot, murmură administratorul şi pleacă spre magazie, să poată fi singur cu emoţiile lui.

Sune râde şi câinele îl linge pe faţă. Peter nu s-a simţit nicicând mai acasă decât atunci. De cealaltă parte a tribunei sunt Benji, Maya şi Ana. Amat, pe gheaţă, îi strigă ironic lui Oraşmare:

— Auzi? L-ai cunoscut pe Benjamin Ovich? E o legendă în oraşul ăsta! Era bun de tot la hochei! Nu atât de bun ca TINE, da' era OK...

Benji încearcă din răsputeri să reziste. Încearcă mai mult decât lasă să se vadă. Dar, în cele din urmă înjură, se ridică şi mormăie:

— La dracu'! Daţi-mi o pereche de patine să-i rup picioarele tontului ăstuia!

Maya şi Ana râd în hohote şi râsul lor cristalin cântă în tavanul patinoarului. Amat râde şi el, doar Oraşmare şopteşte îngrijorat:

— La tine se referă, nu? ŢIE vrea să-ţi rupă picioarele, nu?

Benji intră ca o furtună în magazia administratorului şi iese cu patinele în picioare. Administratorul a muncit o viaţă în patinoarul ăsta şi a văzut mai multe decât îşi poate închipui oricine, dar clipe mai frumoase nu-şi poate aminti. Zackell şi Bobo sunt sus, în birou, să planifice antrenamentul următor, dar, când aud gălăgia şi strigătele din sală, se întorc şi ei în tribună. Bobo îl vede pe Benji şi are aerul unui labrador care tocmai a auzit cheia în uşă. Aparent indiferentă, Zackell dă din cap aprobator şi spune:

— Termin eu sus! Du-te la tovarăşii tăi şi joacă!

Bobo se împleticeşte euforic spre teren, dar Zackell nu se întoarce în birou. Rămâne pe loc şi se uită la ei. Benji îl aleargă pe Amat, Amat se fereşte râzând, Bobo îşi pune patinele, se aruncă şi el în joc şi ceva cum nu se poate mai frumos se întâmplă: câţiva aproape adulţi uită că sunt oameni mari.

Se împart în echipe: Benji, Bobo şi Guriţă de-o parte, Amat şi Oraşmare de cealaltă. Nu sunt echipe egale, aşa că îl strigă pe Peter şi insistă până când coboară din tribună şi se duce să-şi ia o pereche de patine. Mayei aproape că nu-i vine să creadă, dar taică-su iese pe gheaţă şi pare că... se simte bine.

Oraşmare reuşeşte să-i paseze lui Amat chiar şi când pare imposibil. De fiecare dată arată ca şi cum doar a avut noroc. Amat trimite pucul în plasa porţii şi, când trece pe lângă Bobo, îi zice:

— Ai văzut pasa? Vai deăia din Hed în primul meci! Bieţii, bieţii de ei! Băiatul ăsta citeşte gândurile...

Oraşmare face o singură greşeală. Driblează şi o zbugheşte pe lângă Benji, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Toată lumea izbucneşte în râs. După asta, Oraşmare nu mai prinde un centimetru de gheaţă singur, căci Benji e acolo cât ai clipi, ca un bursuc furios.

— Era musai să vă hliziţi? O să mă omoare! îi şopteşte Oraşmare lui Peter când se opreşte lângă poartă.

Dar Peter chicoteşte şi zice:

— Nu, nu, nu-ţi face griji! N-o să te omoare aici – prea mulţi martori. Doar o să te facă să „dispari" brusc, când ne e lumea mai dragă. Multă pădure pe-aici, ştii, se poate săpa oriunde!

Oraşmare îl priveşte ca şi cum încearcă din răsputeri să-şi dea seama dacă umorul local chiar e aşa de tâmpit sau Peter vorbeşte serios. În spatele lor, Benji îl fugăreşte iar pe Amat, din mantinelă în mantinelă şi, când ajung în faţa porţii, sunt amândoi liliachii de efort. Bobo se duce după ei să vadă dacă sunt bine, dar, chiar când se pregăteşte să le sugereze să ia o pauză, Benji se încovoaie şi, cuprins de convulsii, vomită bulgării de ciocolată în toată zona porţii şi puţin pe patinele lui Bobo.

— NUUU, FIR-AR A NAI... NU, FIR-AR A DRA... NU! NU! AOLEU! AM CĂLCAT ÎN EA! urlă Bobo panicat, încercând să sară din băltoacă, dar, previzibil, alunecă şi aterizează cu un mare *fleoşc!* drept în vomă.

Toată lumea se îneacă de râs, trebuie să se fi auzit hohotele până în Hed. Fatima vine în fugă cu o găleată şi cârpe, Amat o întâmpină la mantinelă, ia găleata şi se duce să şteargă. Benji are conştiinţa atât de încărcată, încât aproape că-l loveşte încercând să-l oprească din şters.

— Am făcut curat după porci mai mari decât tine, râde Amat.

— Nu mult mai mari! zice Bobo dezgustat şi, când vede cum voma îngheaţă pe teren, aproape vomită şi el.

— Simţi mirosul, Bobo? E naşpa? îl tachinează Amat.

Benji şi Amat râd până răguşesc. Trupul uriaş al lui Bobo e zguduit de puseuri de greaţă. Benji se lasă pe vine, îl doare între coaste de atâta râs. Jignit, Bobo se sprijină de mantinelă şi jură pe ce are mai sfânt că o s-o convingă pe Zackell să reevalueze selecţia echipei. Atunci Benji râde şi mai tare şi-l roagă pe Bobo să se oprească odată că el nu mai poate.

De dragul lui Bobo se mută la celălalt capăt al terenului, fac un teren mai mic, cu şepci şi sticle de apă pe post de stâlpi de poartă. Şi joacă din nou cum jucau pe lac, când erau mici: cu toată viteza înainte, fără nicio regulă. Necomplicat şi curat. Noi contra voastră.

Amat îşi va aminti seara asta ca pe un nou început. Bobo ca pe un sfârşit. Peter simte că e din nou parte din ceva, Guriţă simte că e parte din ceva pentru prima oară. Pentru Oraşmare e ca şi cum i s-a dat o a doua şansă să fie iar copil şi să se îndrăgostească de hochei până peste urechi. Ce simte Benji n-o să afle nimeni niciodată, căci e ultima dată când îl văd jucând.

Într-o bună zi, Maya o să scrie despre seara asta şi tot caietul va fi scăldat în lacrimi:

Îmi amintesc atât de bine acea seară,
Puţine au fost ca ea, jucaţi într-o doară.
Câteva clipe ai fost tu însuţi iar,
N-am tânjit să te revedem în zadar.
Trupul în joc ţi s-a avântat,
Inima fără griji ţi-a zburdat
Şi ai fost atunci tot ce ai visat:
Fericit, împăcat, liber, un zeu.
Nu ştiu unde eşti, prieten al meu,
Dar sper că eşti pe gheaţă mereu.

71
UCIGAŞI

Toţi copiii sunt victime ale copilăriei părinţilor lor, căci toţi adulţii încearcă să le ofere copiilor lor ceea ce ei înşişi au primit sau ceea ce le-a lipsit. În cele din urmă, copiii fie se revoltă împotriva adulţilor, fie încearcă să-i copieze. De aceea, cei care şi-au urât copilăria au adesea mai multă empatie decât cei care şi-au iubit-o. Căci aceia cărora le-a fost greu au visat la alte realităţi, dar celor cărora le-a fost uşor le e aproape imposibil să-şi imagineze că ar fi putut fi altfel. Fericirea e de la sine înţeleasă dacă ai avut-o de la bun început.

Poate de aceea este atât de îngrozitor de greu să-i explici ce este hocheiul cuiva care nu-l înţelege deloc. Hocheiul e ceva ce ori ai avut dintotdeauna, ori deloc. Dacă nu te îndrăgosteşti de el la timp, când eşti mare îţi imaginezi că e un sport. Trebuie să fii copil acea

primă dată când trupul tău se avântă pe gheaţă, iar inima îţi zburdă fără grijă, ca să ştii că e doar un joc. Şi, dacă ai noroc, mult noroc, nu încetează niciodată să fie.

Peste Björnstad cad fulgi de zăpadă mari cât farfuriile şi râsetele din patinoar se aud până în parcare. În unele locuri, un joc poate salva o întreagă copilărie, iar asta sună fie complet logic, fie complet nebunesc, depinde cine o spune. Dacă eşti mereu prins în joc, nu mai ai nicio grijă, nicio teamă, nu mai e loc de altceva. În joc nu e loc decât pentru strigăte însufleţite, chicotit cât cuprinde şi, când toţi coechipierii îţi sunt şi prieteni, nu eşti niciodată singur. Seara nu adormi, te prăbuşeşti în pat, iar părinţii îţi scot cu grijă tricoul de meci. A doua zi dimineaţă te trezeşti urlând de foame, devorezi micul dejun şi ieşi repede afară, căci pe stradă sunt deja câţiva care joacă. Mereu un nou meci, mereu un gol final care decide totul. Dacă îţi place un joc, dacă îl iubeşti cu adevărat, nu-ţi aminteşti aproape nimic altceva din anii copilăriei. Cele mai fericite momente ale tale au fost cele cu crosa în mână, umăr la umăr cu cei mai buni prieteni. Câţiva metri pătraţi între două porţi era întregul nostru univers şi eram cei mai buni din lume. Cel mai frumos lucru pe care îl poţi oferi unui copil este un context. Cel mai bun lucru e să fii parte din ceva.

De aceea doare atât de tare să fii un altfel de copil. Copilul al cărui nume nu şi-l aminteşte nimeni când se uită la fotografiile din anii de şcoală, pentru că acel copil n-a fost niciodată parte din copilăria altcuiva, a fost singur în a sa. E atât de frig dincolo de oameni, încât mori îngheţat în tine.

Matteo stă în întuneric printre copacii de la marginea parcării patinoarului. Calcă uşor pe o băltoacă îngheţată şi ascultă cum trosneşte stratul de gheaţă când se sparge. Se întreabă dacă lacul a început să îngheţe deja, fiindcă pentru hocheiştii din oraş asta e

mai ceva decât Ajunul Crăciunului. Au fost ierni când până şi Matteo s-a bucurat că a îngheţat lacul, fiindcă atunci erau atât de ocupaţi cu jocul, încât uitau o vreme să fie şi bătăuşi. Din păcate, gheaţa nu ţine niciodată prea mult.

Ruth îi spunea mereu: „Trebuie să rezişti anii ăştia! Să supravieţuieşti în oraşul ăsta! Pe urmă eşti liber. Putem să plecăm în lume, tu şi eu! Fă-te nevăzut la şcoală şi fereşte-te de hocheişti!" Dar nu e tocmai uşor când tot oraşul e plin de ei. Acum trei ani, când avea unsprezece ani, Matteo s-a dus odată cu bicicleta la lac, unde l-au prins câţiva băieţi mai mari de la şcoală. Mai întâi l-au păcălit că-i dau voie să se joace cu ei – întotdeauna e atât de simplu şi de crud –, apoi l-au convins să iasă pe gheaţă să vadă dacă ţine. „Mai departe! mai departe!" i-au strigat, mai întâi încurajator, apoi ameninţător: „Înainte, îţi rupem picioarele dacă te întorci!"

În cele din urmă, Matteo era atât de departe, încât, când gheaţa a început să se crape, şi-a dat seama că dacă o lua la fugă ar fi fost moarte sigură. Toată greutatea lui adunată într-un singur pas l-ar fi scufundat în frigul şi întunericul din care n-ar mai fi putut ieşi niciodată. A visat coşmarul ăsta de sute de ori de atunci: vede lumina dincolo de gheaţă, dar e prins dedesubtul ei şi bate în zadar cu pumnii lui mici încercând să găsească o ieşire, înecându-se încet. Aşa că a făcut singurul lucru la care s-a putut gândi un copil de unsprezece ani. S-a întins pe burtă pe gheaţă, încercând să-şi distribuie greutatea cât mai uniform. Ar fi vrut să se târască înapoi pe uscat, dar n-a avut curaj. Aşa că a rămas acolo plângând.

Nu ştie dacă băieţii de pe uscat s-au căit atunci. Totul începe întotdeauna ca o glumă pentru nemernicii ăia, aşa explică mereu părinţii lor după aceea: „Glume ca între băieţi", „Ştii cum sunt copiii", „A fost doar în glumă".

Matteo nu ştie dacă băieţii râdeau sau ţipau, fiindcă plângea prea tare, cu buzele lipite de gheaţă. A fost nevoie de un urlet ca Matteo să poată reacţiona.

— CE DRACU' FACEŢI?

Cu mare, mare atenţie, Matteo şi-a ridicat bărbia tremurând şi s-a uitat spre mal. Doi adolescenţi de vârsta surorii lui, veniţi cu o motoretă, opriseră şi coborau povârnişul spre lac. Băieţii de pe mal au fugit înfricoşaţi în toate părţile. Unul dintre cei doi s-a luat după ei cu pumnii ridicaţi, dar celălalt l-a oprit şi a arătat spre Matteo. Gheaţa a pârâit şi Matteo a strigat atunci pentru prima oară. Tinerii s-au uitat disperaţi în jur, după ceva de folosit pe post de frânghie. Negăsind, şi-au scos gecile şi puloverele şi le-au legat unele de altele. Cel mai uşor dintre ei s-a târât pe gheaţă cât a putut de aproape de Matteo, i-a aruncat frânghia improvizată, apoi cei doi l-au tras pe copil la mal, în siguranţă.

Matteo abia dacă îşi mai aminteşte ce i-au spus. Dinţii îi clănţăneau prea tare şi urechile îi ţiuiau asurzitor. L-au întrebat unde locuia şi a reuşit să le arate. Unul dintre ei a mers cu bicicleta lui, iar celălalt l-a luat pe motoretă. Părinţii erau plecaţi cu munca lor de binefacere de la biserică, era doar Ruth acasă. Fata a ieşit repede din casă şi l-a strâns pe Matteo în braţe, apoi i-a întrebat pe cei doi ce se întâmplase. Matteo nu ştia atunci că băieţii erau din Hed sau că gecile roşii pe care le purtau erau cu însemnele echipei de hochei de acolo. Unul dintre ei i-a întins mâna lui Ruth şi s-a prezentat.

Aşa şi-a cunoscut Ruth ucigaşul.

72
VILEGIATURIŞTI

Adulţii încep să plece spre casă. Ştiu că, într-un patinoar plin de adolescenţi care râd, magia se poate risipi imediat ce se apropie prea mult cineva dintr-o altă generaţie – ca o comoară care se preschimbă în cenuşă dacă ridici capacul cufărului. Maya, Ana şi Bobo rămân singuri în parcare şi aşteaptă să se schimbe Benji, Amat, Guriţă şi Oraşmare şi să vină şi ei. Câinele lui Sune se învârte la picioarele lor, obişnuit fiind încă de mic să considere patinoarul regatul lui. Sune s-a pensionat, dar e la patinoar atât de des, încât câinele a ajuns până şi în cea mai recentă fotografie cu echipa seniorilor. Guriţă se joacă un pic cu el. Toate animalele îl plac, poate pentru că simt că nici el nu reuşeşte să se facă înţeles, oricât de mult ar vrea.

— Te duc acasă? îl întreabă Bobo.

Dar Guriţă dă din cap că nu şi pleacă spre staţia de autobuz.

— Antrenament mâine? Devreme! strigă Amat.

Guriţă dă tăcut din cap că da, dar cu un zâmbet care oricum face cuvintele să fie de prisos. Şi aşa se despart. Bobo lasă geanta lui Amat şi pe Fatima în Groapa, apoi se duce direct acasă, s-o sune pe Tess. Amat o ia pe jos, alergând. O să doarmă adânc în seara asta şi o să se trezească flămând mâine-dimineaţă.

— Tu? Ai nevoie să te ducă cineva acasă? îl întreabă Benji pe Oraşmare ca în treacăt.

— Nu... nu... răspunde Oraşmare şovăitor.

— De altceva ai nevoie? Îţi stau la dispoziţie pentru orice! zâmbeşte larg Benji, făcându-i neruşinat cu ochiul.

Oraşmare se uită cu coada ochiului la Maya şi spune jenat:

— Am... aş avea nevoie să locuiesc undeva. Mi se pare că Peter nu prea vrea să stau la ei. Adică a fost super că s-a oferit să mă ţină, da e cam dubi treaba. Cred că aseară m-a încuiat în cameră...

Se înroşeşte. Îi e jenă să discute despre asta cu Maya lângă el. Din fericire, e şi Ana acolo ca să se asigure că fix asta se întâmplă:

— Lui Peter îi e frică să nu vină Maya noaptea şi să sară pe tine!

— ANA! Deci eşti o mare CRET... explodează Maya, repezindu-se la ea.

Dar Ana se fereşte dansând şi râzând.

— Ooo! Maya Andersson sare la bătaie? Te-a învăţat noul tău gagic sau ce? Haide! Bagă, fără milă! o tachinează ea, cu încrederea de sine a luptătoarei de arte marţiale.

Maya n-are decât să încerce s-o lovească pe Ana, n-ar reuşi în veci nici măcar să se apropie de ea.

Oraşmare se uită la ele uşor şocat, iar Benji îl priveşte uşor interesat.

— Am o rulotă, spune el.

— Poftim? zice surprins Oraşmare.

— O autorulotă, da. Dacă ai nevoie să locuieşti undeva.

— Deci... pe bune?

— Deeeci... pe buuune? îi imită Benji dialectul.

Oraşmare râcâie jenat zăpada cu talpa ghetei şi îşi strânge mai bine pe el geaca împrumutată de la Peter.

— Adică o rulotă din-aia în care... gen... ca în camping?

Benji râde în hohote.

— Să-ndrăznesc să ghicesc că n-ai campat în viaţa ta, Oraşmare?

— CAMPING? VREM ŞI NOI! strigă Ana de la câţiva metri mai încolo, unde o ţine cu o singură mână pe Maya care se zbate, încercând s-o pocnească, furioasă ca un copil mic.

— E ger, constată Oraşmare.

— Da, şi? întreabă Ana nedumerită.

— Am iarbă şi bere, îi informează Benji.

Aşa că au de toate pentru camping.

Benji conduce pe drumuri forestiere aproape imposibile, reuşeşte printr-un miracol să ajungă pe malul celuilalt lac, mai mic, fără să răstoarne rulota, deşi a fost cât pe ce de câteva ori. Parchează astfel încât să poată vedea insula Mayei şi a Anei. Înainte era insula lui Benji şi a lui Kevin, cel mai secret şi mai senin loc din lume pentru cei doi băieţi, vară de vară. Dar acele veri s-au dus de mult şi, când Kevin a plecat, Benji le-a dat fetelor insula. Acum sunt femei. Maya îşi pune fugar mâna pe umărul lui Benji şi îi şopteşte:

— E foarte romantic aici, aşa că ţi-o zic de-acum! Dacă încerci să-l aduci aici pe viitorul meu bărbat şi să te culci cu el, te omor!

Benji râde. Încearcă să facă focul cu Ana, până când fata îl ameninţă că-l cafteşte cu o cracă groasă, fiindcă face numai greşeli, şi-atunci o lasă doar pe ea să se ocupe. Ici şi colo zac trunchiuri de copaci, victime ale furtunii care a nimicit totul în cale ca un bandit hăituit, dar în rest zăpada şi uitarea acoperă încet rănile pădurii devastate. Până la primăvară, nici natura, nici oamenii nu-şi vor mai aminti urletele vântului din noaptea vijeliei. Stau adunaţi în jurul focului de tabără, înveliţi cu sacii de dormit, beau bere şi fumează haşiş, se uită la stele şi alunecă încet în mrejele fumului. E o noapte frumoasă, una dintre cele mai frumoase, una dintre acelea în care stai treaz până dimineaţă fiindcă te agăţi cât de mult poţi de acea stare de împăcare aproape deplină care te cuprinde. E ca şi cum au găsit răspunsul la aproape orice. Mâine totul se va risipi, firește, o ştiu şi ei, şi de-asta nu vor să adoarmă. Dar, în cele din

urmă, Maya se ridică împleticindu-se de pe scaunul de campanie pliant şi bălmăjeşte:

— Pfff! N-am mai fost de mult aşa de beată, tre' să regunozc. Nu, tre' să REGUNOSC. Să regunooosc... LA DRACU', ŞTIŢI CE VREAU SĂ ZIC!

Ceilalţi râd până le amorţesc obrajii.

— La CULCARE, beţivo! Prietena ta nouă de la şcoala aia de muzică e varză la băut dacă ai ajuns să te faci aşa uşor! pufneşte Ana.

— Care prietenă nouă? întreabă Benji.

— Aia pentru care m-a lăsat Maya! zice Ana, atât de ameţită, încât pupilele au coduri poştale diferite.

— Atunci o să mă culc cu viitorul ei bărbat doar pentru asta! zice Benji.

Ana încearcă să bată *high five* cu Benji, dar ratează capital.

Maya promite că o să-i trimită la dracu' mâine, când o să fie trează şi în stare să articuleze cuvinte. Adoarme în rulotă înainte să aterizeze cu capul pe pernă. Ana mai stă un pic doar ca să poată spune că Maya a adormit prima, apoi îi roagă ceremonios, dar foarte tare, pe băieţi să se ducă dracului şi adoarme cu spatele lipit de al celei mai bune prietene.

Benji şi Oraşmare mai zăbovesc o vreme. Benji se uită la Oraşmare, iar Oraşmare se uită la stele.

— O să faci pe turistul acum şi o să zici că n-ai văzut atâtea stele în viaţa ta? îl zgândăreşte Benji.

— Avem stele şi-acolo de unde vin eu, zâmbeşte Oraşmare.

Benji spune aproape jignit:

— Nu la fel de bune ca ale noastre. Ca şi jucătorii de hochei.

E o minciună, desigur, a văzut cum şutează şi degajează Oraşmare azi şi ştie exact cât e de bun. Oraşmare îl priveşte în ochi

şi înţelege şi el că Benji ştie, aşa că nu e nevoie să-l contrazică. În schimb, spune gânditor:

— L-am căutat pe Peter pe net, a fost căpitan de echipă pentru Björnstad acum douăzeci de ani, nu? Aproape au câştigat campionatul naţional cu el parcă?

Benji trage adânc fum în piept, cu ochii închişi.

— Ăsta-i Björnstadul, da. Aproape cel mai bun, aproape tot timpul.

Oraşmare îşi masează degetele de parcă învârte verighete pe ele.

— Peter a zis o chestie când a venit cu Zackell să mă vadă la antrenament. L-am întrebat ce caută acolo dacă nu mai lucrează pentru club şi mi-a zis că... vrea să fie bun. Că hocheiul e modul lui de a face lumea mai bună.

— E... special tipu', zice Benji, iar modul în care o spune vorbeşte şi despre ce e mai bun, şi despre ce e mai rău într-un om.

Oraşmare trage lent câteva fumuri şi răspunde:

— Pare mega special... să fii parte dintr-o echipă din aia de Ligă, ştii, una care îi şochează pe toţi. Trebuie să fie ca o frăţie, nu? Şi fiecare se întrece pe sine. Dar sunt ca dinastiile echipele astea... nu ţin niciodată... sunt invincibili doar câţiva ani, înainte să fie prea bătrâni şi echipa să se destrame. Mă întreb dacă ei îşi dau seama când sunt acolo cât de special e.

Benji deschide ochii pe jumătate şi îi întâlneşte privirea, luminată doar de focul care dansează.

— De-aia eşti aici? Ca să ajungi şi tu special?

Oraşmare zâmbeşte ruşinat.

— Poate.

Benji îl priveşte îndelung, apoi îl întreabă, atât de brusc şi de onest, încât lui Oraşmare îi stă fumul în gât:

— Câte comoţii cerebrale ai făcut?

— De... de ce... întrebi? tuşeşte Oraşmare.

Benji ridică nepăsător din umeri:

— Azi, când am jucat, erai în avantaj când am încercat deposedarea, n-aveam nicio şansă. Când am încercat să-ţi iau pucul prin fault, te-ai ferit de mine de fiecare dată. Cândva am jucat cu un tip, mult mai bun decât mine şi el, când aveam paişpe ani. Şi se purta şi el ca tine după o comoţie, s-a ferit luni de zile de faulturi.

Oraşmare reuşeşte să se oprească din tuşit, mai pune două crengi pe foc, se arde, bineînţeles, apoi murmură:

— De Kevin Erdahl e vorba?

Benji e surprins pentru prima oară în seara aceea.

— De unde ştii?

E rândul lui Oraşmare să ridice din umeri.

— Tata ţinea socoteala tuturor talentelor din ţară pe vremea aia. Îmi făcuse o listă şi mi-o pusese pe perete. De fapt, v-am văzut jucând odată, taică-miu a condus patru ore doar ca să-mi arate concurenţa. Îmi aduc aminte că am fost mega invidios pe Kevin.

— Era al naibii de bun!

— Da. Dar nu de-aia îl invidiam. Ci fiindcă te avea pe tine. Nimeni n-avea curaj să se atingă de el.

Benji tace preţ de câteva minute. Apoi repetă doar:

— Câte comoţii?

Oraşmare oftează.

— Şase. Prima când aveam doişpe ani, ultima anul trecut. Am luat o crosă în spinare şi m-am lovit de mantinelă. Tipul a fost suspendat două minute, eu am fost terminat nouă săptămâni. Am vomitat non-stop trei zile, nu puteam gândi şi voiam să mă sinucid. Nu puteam nici să ies afară, simţeam că mă arde soarele în creier. Naşpa rău de tot! Uitasem de weekendul ăla. Încă am

migrene. Îmi ţiuie urechile de-atunci tot timpul. Şi uneori parcă se întunecă totul în cap. Odată am văzut la televizor un jucător încasând o lovitură ca a mea. Ştii ce-a zis comentatorul? „Responsabilitatea e a jucătorului faultat, trebuie să ţină capul sus!”

Se bate cu degetele peste tâmplă. Benji vede durerea din ochii lui şi încuviinţează:

— Da. Am citit despre jucătorul ăla. A avut traume psihice, modificări de personalitate şi alte rahaturi. Leziuni cerebrale permanente, dar n-a ştiut nimeni decât după ce a murit şi i-au făcut autopsie...

Oraşmare închide ochii.

— Când m-am întors în echipă, antrenorul voia să mă angajez mai mult „corp la corp”, când mă bag să înscriu, să mă „lupt” încolo şi-ncoace. Era obsedat să câştigăm prin forţă fizică, ştii, „să cucerim mantinela” şi toate prostiile alea...

— „Fă-i să înghită pucul! Dă-le sârmă ghimpată!” imită Benji, căci a întâlnit genul ăsta de antrenor de multe ori.

— Exact! râde Oraşmare cu amărăciune.

— Şi ce s-a întâmplat dup-aia?

— N-aveam curaj să mă arunc cu capul înainte. Şi s-a prins. Nu mă mai pupam deloc cu tehnicile lui. Aşa că mă ţinea pe bancă fiindcă n-aveam „vână” şi când m-am enervat s-a dus la şefii clubului şi le-a zis că am „probleme cu disciplina”.

— Şi aveai?

— A fost singurul club unde *nu* am avut probleme cu disciplina. Am fost imatur mulţi ani, un rahat încrezut, dar clubul ăsta, ultimul, îmi plăcea... voiam să meargă treaba. Da’ nu mai pot să joc după cum cântă antrenorii...

— Şi aici?

Oraşmare trage adânc aer în piept.

— Zackell asta pare... altfel.

— Puţin zis, zâmbeşte Benji.

— Aşa că poate-o să mă lase să joc... altfel?

— Tot ce pot să-ţi zic despre ea e că ştie deja chestii despre tine pe care nici tu nu le ştii. Uneori e bine, constată Benji.

— Şi când nu e bine?

— Cei mai mulţi nu vor să ştie adevărul despre sine.

Oraşmare rumegă informaţia asta o vreme. Îşi deschide o ultimă bere.

— Îmi place Peter. Credeam că e un idiot plin de el, ca ceilalţi foşti profesionişti, dar e...

— Special?

— Sunteţi speciali toţi în oraşul ăsta. E din cauză că v-aţi culcat cu verişorii? râde Oraşmare.

— Şi din cauza ierbii! tuşeşte Benji.

Râd amândoi, singuri sub stele. O singură noapte, cu adevărat frumoasă.

— Cât de bun era Peter? întreabă apoi Oraşmare.

Benji îi răspunde direct:

— Cel mai bun. Serios... era obsedat de hochei. Poveştile despre cum se antrena sunt complet demente. Când eram mic, credeam că erau doar mituri, ştii, dar pe urmă am văzut nişte înregistrări video şi să mor eu dacă tehnica lui semăna cu a vreunuia. Era aşa de încet, dar nu trecea nimeni de el. Nimeni!

— Da, e ca şi cum face timpul să încetinească. Am văzut când m-a pus Zackell să joc contra lui.

Benji dă din cap serios.

— Toată lumea crede că a fost doar un mare talent, dar totul a fost antrenament, obsesie. Asta a fost toată viaţa lui. Cât de bun crezi că ai fi ajuns dacă erai ca el?

— Ce te face să crezi că nu sunt? zâmbeşte Oraşmare.

— Ai meci în weekend, da' stai şi fumezi iarbă şi bei bere într-o rulotă în pădure, spune Benji.

Oraşmare râde şi uşurat, şi apăsat.

— N-aş fi ajuns la fel de bun ca Amat, în orice caz. E extrem de bun. Nu cred c-am văzut unul mai rapid vreodată. Ar putea ajunge în Ligă. Eu? Nu. Tata a crezut mereu c-o s-ajung, da' n-am stofă. Trebuie să ai ceva excepţional, iar eu sunt doar... *bun.* Tata a văzut că eram cel mai bun din mica mea bulă, dar, ştii, e câte un Amat în fiecare sătuc uitat. Iar în LNH? Joacă o sută de meciuri pe an jucătorii ăia... Îţi dai seama câte trebuie să sacrifice? Numai hochei, toată ziua, tot anul. Nu cred că m-ar ţine nervii. Tata e nebun, ştii, şi-ar fi dat un braţ să ajungă un sezon în Ligă. El avea voinţa, dar nu şi talentul. Eu am, poate, talentul, dar nu şi voinţa...

— Voinţa e un talent, spune Benji.

Inima lui Oraşmare aproape se frânge când aude asta.

— Şi tu? De ce nu mai joci? şopteşte el.

— S-a terminat iubirea, răspunde Benji.

Oraşmare tace îndelung, înainte să îndrăznească să-l întrebe:

— Crezi că te poţi îndrăgosti din nou?

Benji îl priveşte în ochi şi e o noapte dintr-acelea în care nimic nu pare imposibil, aşa că răspunde:

— Poate.

Se duc şi se culcă şi ei în rulotă, cu capetele la picioarele Anei şi Mayei. E un frig de crapă pietrele, dar Oraşmare doarme neîntors până dimineaţă, cum n-a mai dormit de mult. A doua zi se trezeşte devreme, se duce în pădure, stă singur şi ascultă ceva ce n-a mai

auzit niciodată până atunci sau, în orice caz, nu pe deplin, nu atât de pătrunzător.

Tăcerea.

78
SCRIJELITURI

S-a lăsat noaptea peste Björnstad, dar e deja întuneric de atâtea ore, încât nu prea contează. O poartă scârţâie lângă biserică şi o siluetă singuratică iese din umbre, păşind cu grijă în zăpadă de parcă ar fi de sticlă, iar el desculţ. Câteva lumânări care licăresc la morminte sunt singura lumină după care se poate orienta, dar pare că ştie foarte bine ce caută.

Cimitirul trebuie să fie punctul final, însă pentru mulţi dintre noi pietrele de căpătâi sunt semne de întrebare. De ce? De ce tocmai tu? De ce aşa devreme? Unde eşti acum? Cine ai fi putut deveni dacă totul ar fi fost altfel? Sau dacă foarte puţin ar fi fost altfel? Dacă ai fi avut alţi părinţi, un alt nume, dacă ai fi trăit în altă parte?

Aproape nimeni nu-şi va aminti numele ei. Toţi o să spună: „Da, exact, tipa aia din clasa paralelă n-a dispărut acum câţiva ani? Am auzit c-a fugit de-acasă. Părinţii sunt ceva gen fanatici religioşi, nu? Biserica aia ciudată, cum îi zice? Am auzit că se droga. S-a dus în străinătate şi a murit de la o supradoză. Da' CUM o chema? Nu-mi amintesc."

Ruth. O cheamă Ruth. Scrie pe piatra de mormânt. Dedesubt – anul naşterii şi anul morţii, nimic altceva, niciun vers, nicio descriere. Dar sus, într-un colţ, cineva a scrijelit cu grijă şi dragoste

un mic desen. Trebuie să te apropii foarte mult ca să-ţi dai seama că e un fluture.

Silueta se uită în jur în întuneric. Într-o zi o să fie şi numele lui pe o altă piatră şi lumea o să zică: „Cine? Nu mi-l amintesc...” şi-atunci va fi nevoie să spună cineva numele pe care i-l ştiu toţi, cel pe care l-a primit fiindcă nu vorbeşte aproape niciodată: „Guriţă”.

Se apropie de mormântul lui Ruth, îngenunchează şi îşi trece degetele peste litere. Apoi repetă disperat în noapte acelaşi cuvânt:

— Iartă-mă! Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!

74
OCAZII

Când Maya, Benji, Guriţă şi ceilalţi stăteau în faţa patinoarului cu puţin timp în urmă şi se jucau cu câinele lui Sune, ca şi cum totul era bine şi lumea era bună, Matteo îi privea ascuns în întuneric. I-a văzut pe Amat şi Bobo luându-şi la revedere de la ceilalţi. Bobo a plecat cu mama lui Amat, cu maşina, iar Amat a luat-o pe jos. Benji, Maya, Ana şi jucătorul cel nou, al cărui nume Matteo nu-l ştie, s-au dus spre o rulotă veche. Guriţă s-a dus singur spre staţia de autobuz, ca şi cum voia să ia autobuzul spre casă, spre Hed, dar, după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, a luat-o spre cimitir. Matteo s-a luat după el, iar acum stă ascuns printre morminte şi îl aude pe Guriţă suspinând la mormântul lui Ruth.

Matteo nu ştie dacă asta îl face să-l urască mai puţin pe Guriţă. A crezut întotdeauna că indivizilor care au omorât-o pe soră-sa nu le păsa, că n-au plâns-o. Dar ce vede acum e şi mai rău, simte el. E mai rău că Guriţă a văzut-o pe Ruth ca pe un om, căci, dacă o vedea doar ca pe un obiect de folosit şi aruncat, atunci Matteo ar fi înţeles. Dar să-i faci unei fiinţe umane ce i-au făcut ei? Unei

persoane în carne şi oase? Atunci e vorba de pură cruzime. Şi atunci nu merită decât iadul.

Dacă Matteo ar fi avut o armă, l-ar fi trimis pe Guriţă în iad pe loc. Dar trebuie să mai aştepte ocazia potrivită câteva zile.

75
SENDVIŞURI CU DULCEAŢĂ

Pac!

Pac!

Pac!

Când Sune s-a pensionat, unii din oraş şi-au făcut griji că o să stea singur în casă toată ziua, fără rost. El unul nu pricepe cum de a avut timp să lucreze înainte. Are un câine căruia i se fâlfâie când strigă la el să nu mai roadă mobilele şi o fetiţă de aproape şapte ani care şutează pucuri în zidul casei, în grădină. „Lucrează bine ăştia doi, distrug casa din toate părţile!" mormăie Sune de obicei, când stă în bucătărie şi face sendvişuri cu pate de ficat pentru huliganul din casă, cu dulceaţă pentru huliganul de afară. Ultima dată când a fost la medic, acesta l-a întrebat dacă se simte mai obosit decât de obicei şi Sune a răspuns: „De unde să ştiu eu?" Mai multe n-a apucat să discute cu medicul, fiindcă din camera de aşteptare s-a auzit un zgomot şi Alicia, care primise instrucţiuni să ţină câinele, a băgat capul pe uşă în cabinet şi a întrebat dacă ghivecele erau scumpe. „Nepoata?" a întrebat medicul zâmbind, iar Sune n-a ştiut cum să-i explice că nici măcar rude de departe nu erau. Odată, acum treizeci şi cinci de ani, i s-a întâmplat acelaşi lucru la

magazin. Atunci era un băieţel care mergea în spatele lui Sune, târând nerăbdător o crosă după el, şi cineva a exclamat: „Ce drăguţ e fiu-tău!” Sune n-a ştiut nici atunci ce să zică – băieţelul se numea Peter Andersson, nimeni nu-i arătase cum să şuteze pucuri şi nu mâncase în viaţa lui sendvişuri cu dulceaţă bune, aşa că Sune şi-a luat angajamentul să-l înveţe şi una, şi alta. A fost începutul unei prietenii de o viaţă. Peter a fost cel mai frumos cireş pe care Sune l-a văzut în Björnstad – aşa i se păreau lui toate talentele mari, ca nişte flori rozalii care înfloresc în pofida a orice într-o grădină îngheţată.

Sune n-a avut copii, iar spre sfârşitul carierei antrena doar bărbaţi, nu şi copii. Nu se mai gândea deloc la flori de cireş când a văzut-o pe Alicia la primul ei antrenament de hochei, când avea patru ani şi jumătate. Cea mai mică de vârstă din grupa ei, cea mai mică pe gheaţă, cea mai bună de la început deja. Acum are aproape şapte ani şi e atât de bună, încât toţi părinţii se indignează când clubul o lasă să joace cu băieţii. „Unii adulţi sunt bătuţi în cap!” s-a scuzat Sune când Alicia a întrebat de ce nu mai are voie să joace cu ei. Nu că ar fi fost nevoie să-i explice Sune asta. Alicia ştie totul despre adulţi. Nu mai are atâtea vânătăi de când Teemu a fost în vizită la ea acasă şi i-a informat pe părinţi sub protecţia cui e Alicia de atunci înainte, dar are în continuare o familie în care nimeni nu bagă de seamă dacă n-a ajuns acasă la cină, ba în multe zile chiar se bucură dacă fetiţa nu vine la cină. După şcoală, Alicia se duce direct la patinoar dacă are antrenament sau direct acasă la Sune dacă n-are. Alţi copii poate că i-ar fi făcut desene pe care să şi le pună pe frigider, dar Alicia nu prea e interesată de desen, aşa că pucurile ce-i lovesc faţada casei devin pentru bătrân acelaşi lucru: crestături în timp care povestesc că aici a locuit cineva iubit.

Sune a început prin a o învăţa hochei, dar a continuat învăţând-o totul în viaţă: să-şi lege şireturile, să recite tabla înmulţirii şi să asculte Elvis Presley. Alicia a început să meargă cu el şi cu câinele în pădure, iar bătrânul a învăţat-o tot ce ştia despre copaci şi plante. Uneori, când i se tăia răsuflarea şi îl durea în piept, se oprea şi îi spunea: „Ia câinele şi fugi înainte, vă prind eu din urmă!" De la o vreme, i se întâmplă tot mai des. Atât de des, de fapt, încât aşa a învăţat-o pe Alicia să meargă pe bicicletă – mai întâi alerga în urma ei ţinând bicicleta de portbagaj şi, când n-a mai avut putere să alerge, i-a şoptit: „Mergi tu înainte!" şi Alicia aşa a făcut.

Când a început şcoala, Alicia a venit la el într-o zi şi i-a zis să-şi facă un pachet cu mâncare că trebuie să meargă cu ea într-o excursie. Cum Sune nu pricepea ce voia să spună fetiţa, Alicia a oftat iritată şi i-a zis că e „un adult". Sune tot n-a înţeles ce vrea, aşa că Alicia şi-a luat crosa, i-a zis că ea n-are timp de aşa ceva, că n-are decât s-o sune pe învăţătoare dacă e greu de cap. Aşa că, acompaniat de *PAC, PAC, PAC!* din grădină, Sune a sunat la şcoală şi învăţătoarea i-a zis că aveau nevoie „de încă un adult în excursie", iar Alicia a ridicat mâna şi i-a zis că ştie ea unul.

Aşa că acum Sune şi câinele merg în toate excursiile. Când a auzit-o pe Alicia prezentându-l pe câine colegilor de clasă drept „câinele lui Sune", s-a simţit nevoit să o corecteze scurt: „E şi al tău" În ziua aceea, când s-a uitat la ea cum şutează pucuri, Sune şi-a zis că fetiţei s-ar putea să-i trebuiască o crosă mai lungă, fiindcă Alicia părea să fi crescut într-o singură după-amiază cel puţin zece centimetri.

Iar astăzi bate nerăbdătoare la uşa lui Sune devreme, înainte de şcoală. E miercuri dimineaţă, în mijlocul săptămânii şi al lunii, şi-atunci nu e niciodată nimic de mâncare acasă la Alicia. Aşa că se duc amândoi şi cumpără lapte, pâine şi pate de ficat. Sune merge

încet înapoi spre casă. Alicia îl întreabă câţi ani trebuie să aibă ca să poată juca în echipa naţională, iar el îi răspunde că nu e vorba de vârstă, ci de cât de bun eşti.

— Câţi ani o să ai când o să fiu eu în echipa naţională?

Sune zâmbeşte.

— Câţi ani crezi tu că am acum?

— O sută? ghiceşte Alicia.

— Da, cam aşa mă simt uneori, oftează Sune.

— Să ţin eu plasa? întreabă ea.

Sune o mângâie pe cap cu blândeţe.

— Nu, nu, mă descurc. Ia câinele şi fugi înainte! Vă prind eu din urmă!

Şi ea face întocmai. Îi dă câinelui drumul în grădină şi şutează pucuri în zidul casei până când e ora să meargă la şcoală.

Pac! Pac! Pac!

76
OCOLIŞURI

Benji îşi sună surorile miercuri dimineaţa devreme, iar Adri înjură tot drumul până la lac. A primit o rulotă catârul şi s-a înţepenit în zăpadă peste noapte!

— E o rulotă, Benji, nu maşină de teren, normal că s-a înţepenit dacă mergi pe-aici, catârule! îl ceartă Adri când se dă jos din maşină.

Nu că s-ar putea înţelege cu catârul, fireşte.

— Nu mai e rulotă, e casă de vacanţă acum! Genial, părerea mea! râde el.

Benji, Oraşmare, Maya şi Ana se înghesuie în maşina lui Adri, care e nevoită să deschidă geamul fiindcă miroase a adolescenţă şi mahmureală de-ar alunga şi sconcşii. Când ajung la canisă, Benji râde de răsună bucătăria, într-un fel în care mama şi surorile lui nu l-au mai auzit ce ani de zile. Dacă n-ar fi ştiut ea mai bine cum stau lucrurile, Adri mai că ar zice că s-a îndrăgostit. Aproape că nici nu-i vine să se supere pe el. Aproape.

Ana chiuleşte de la şcoală şi Maya n-are, în mol evident, niciun plan să se întoarcă la ai ei, aşa că mănâncă împreună micul dejun şi pleacă iar în pădure. Unde anume nu ştiu nici ele, dar, dacă sunt ultimele zile în care se mai pot juca de-a copilăria şi de-a viaţa necomplicată, atunci n-au de gând să rateze şansa.

Adri şi Benji îl duc pe Oraşmare la patinoar. După ce le face cu mâna şi intră, Benji se uită după el, iar sora se uită la Benji.

— Puţi! zice ea drăgăstos.

— Eu pot să-mi fac duş, tu ce poţi să faci cu mutra aia urâtă? răspunde el la fel de drăgăstos, iar sora îi trage un pumn în piept de i se taie răsuflarea.

Fac un ocol prin oraş, fără grabă, ascultă muzică şi vorbesc fără să zică mare lucru. Când tatăl lor şi-a luat puşca şi s-a dus în pădure, Adri, sora cea mai mare, a preluat responsabilităţile lui în familie. L-a învăţat pe Benji să se bată. Poată că ar fi trebuit să-l înveţe şi cum să facă să nu se bată. Ar vrea să-i spună că e o alegere să nu fii violent, dar ştie că Benji o să pretindă că a înţeles să nu se bată cu alţii. Însă ce vrea Adri să-i spună e să nu mai fie violent cu el însuşi. Dar astăzi Benji râde într-un fel care o face să creadă că s-ar putea să nu-şi mai facă singur rău.

— Te iubesc, catâr afurisit ce eşti! spune ea şi îl trage de ureche până când Benji râde şi ţipă de durere.

— Şi eu te iubesc, surioară! Mersi că mă scoţi mereu din noroi! zâmbeşte el.

Adri nu va uita asta niciodată.

77
SPATE

Când redactoarea-şefă ajunge la redacţie miercuri dimineaţă, toată clădirea parcă se foieşte neliniştită. Mulţi dintre angajaţi nici măcar nu ridică privirea când trece pe lângă ei. Abia când intră în birou şi vede cine o aşteaptă pe un scaun, înţelege de ce.

— Bună ziua! Nu ne-am cunoscut, dar am auzit atâtea despre tine! Richard Theo mă numesc! spune politicianul, ridicându-se cu siguranţa celui care ştie că n-are nevoie să se prezinte.

— Cauţi de lucru? întreabă ea tăios.

În sinea sa, politicianul e impresionat de cât de repede femeia îşi găseşte stăpânirea de sine. Cei mai mulţi n-au curaj să fie atât de impertinenţi cu Richard Theo decât pe la spate. Mult, mult, mult în spatele lui.

— Deocamdată am o slujbă, mersi. Dar să vedem cum merg alegerile viitoare. Poate te caut! zâmbeşte el.

Redactoarea îi întoarce zâmbetul, chiar dacă doar schiţat.

— Bănuiesc că ai venit doar să-mi spui ce muncă extraordinară facem noi aici, în redacţie.

— Ceva de genul ăsta. Ştii care e cel mai răutăcios lucru pe care îl zice lumea despre mine pe la spate?

— Pardon? izbucneşte ea, fără să-şi ascundă nedumerirea, ceea ce evident era şi intenţia lui.

Theo pare aproape rănit în orgoliul propriu când îi povesteşte:

— Îl citează pe prim-ministrul care a zis „politica înseamnă să vrei” şi apoi zic în batjocură că versiunea mea ar fi „politica înseamnă să câştigi”. Cu tot respectul, în niciun caz nu e aşa! Pentru mine, politica înseamnă a face. A realiza. Nu doar cuvinte goale. Pricepi?

— Mă-ndoiesc, spune ea circumspectă.

La care politicianul zâmbeşte larg, ca şi cum tot ce a spus a fost doar vorbărie fără cap şi coadă. În realitate, şi-a cântărit cu mare grijă fiecare cuvânt.

— Tu care crezi că sunt cele mai urâte lucruri pe care le zice lumea despre tine pe la spate? întreabă el curios.

Femeia îl priveşte suspicioasă, îşi doreşte preţ de-o clipă să fi fost şi taică-su acolo, dar e încă acasă şi doarme după ce a stat toată noaptea să studieze contabilitatea Clubului de Hochei Björnstad. Ce-ar fi spus despre Richard Theo? Ar fi spus că există două tipuri de politician, îşi zice ziarista: provocatorul şi manipulatorul. Unul face presiuni la întâmplare, să vadă care ţi-e călcâiul lui Ahile, celălalt ştie exact unde e din start.

— Eu nu încerc să speculez ce-ar putea zice lumea despre mine, răspunde ea tăios.

— Nu? Credeam că asta e datoria unui ziarist? Să afle opiniile oamenilor?

Politicianul zâmbeşte, ziarista zâmbeşte şi ea, dar nu se pricepe deloc la fel de bine ca el să mintă. Observă că Richard Theo are pe genunchi ediţia de azi a ziarului, deschis la pagina cu „Poşta redacţiei”. Redactoarea-şefă ştie prea bine ce scrie acolo, fiindcă ea decide care mesaje să fie publicate. Mama unui jucător din echipa de juniori critică dur, într-o scrisoare nesemnată, „cultura macho” a clubului. Mama a depus şi o plângere pentru calomnie împotriva antrenorului echipei de băieţi şi a antrenoarei echipei de seniori. Se

pare că i s-a promis că antrenorul va fi concediat, iar antrenoarea suspendată. După aceea, mama a constatat că antrenoarea seniorilor a lipsit de la un singur antrenament, iar antrenorul echipei de băieţi a fost doar suspendat o lună şi, în scurt timp, va prelua o nouă echipă. Mama acuză că toate astea sunt dovada că întregul club e condus de nişte „gerontocraţi".

— Dacă despre scrisoarea aceea doreşti să discuţi, să ştii că a fost trimisă anonim, îl informează redactoarea.

Richard Theo ridică amuzat o sprânceană.

— Scrisoarea? Nu, nu-i treaba mea, nu mă bag. Mai degrabă zic că e foarte sănătos că e un climat atât de liberal în club şi că oamenii au curajul să-şi exprime opiniile.

— Anonim, da, îi atrage atenţia redactoarea-şefă.

Politicianul îşi ridică palmele împăciuitor.

— Protejarea sursei e fundamentală într-o democraţie, eu unul am zis-o mereu! Dar cuvântul ăsta, „macho", e ciudat folosit, nu? Că doar echipa seniorilor e antrenată de o femeie...

Redactoarea-şefa oftează, cum oftezi când cineva care habar n-are ce înseamnă „protejarea sursei" aruncă fraza doar ca pe un accesoriu retoric, şi spune:

— Cred că se referă la mentalitatea din club, mai degrabă decât la sexul persoanelor în cazul ăsta.

— Aha, ce modern! izbucneşte politicianul brusc înveselit.

— Dar zici că nu de asta ai venit? întreabă din nou jurnalista cu un uşor tremur în glas, care îi dă de gol nerăbdarea.

Aşa că Richard Theo are grijă să întârzie şi mai mult cu tot felul de fleacuri până trece la subiect:

— Sunt aici doar în calitate de cetăţean îngrijorat. Am auzit multe zvonuri în ultima vreme, cum că atmosfera e foarte tensionată între Hed şi Björnstad şi că începe să ducă la... cum să

zic... „frustrare”? Aş vrea foarte mult să putem discuta despre cum să împiedicăm escaladarea inutilă a situaţiei.

Redactoarea-şefă îl priveşte îndelung fără să-şi poată da seama care e de fapt scopul vizitei lui. Încearcă să câştige timp făcând pe proasta:

— Poftim? Ce vrei să spui?

Theo pricepe foarte bine ce încearcă jurnalista, dar, ca orice bărbat aflat într-o poziţie de putere, nu poate rata ocazia de a-i arăta, cu aere de superioritate, unei femei cum stau lucrurile:

— Echipele de băieţi s-au luat la bătaie la patinoarul din Björnstad. Apoi unui sponsor al lui Björnstad i-a fost vandalizată maşina în Hed. Pe urmă am avut un accident tragic la fabrică şi s-a ajuns la violenţă în parcarea spitalului şi la încă o maşină vandalizată în Björnstad. Mi-e teamă că e doar începutul, dacă nu facem ceva să punem capacul pe oala asta care fierbe.

— Să-nţeleg că ai capacul cu tine?

Politicianul trage teatral aer în piept.

— Am auzit că unul dintre reporterii tăi cercetează contabilitatea unuia dintre cluburi. Mai exact tatăl tău, nu? O persoană foarte cunoscută de noi, politicienii, desigur. O legendă chiar! Să ştii că am tot respectul pentru libertatea mass-mediei de a-i investiga pe deţinătorii puterii. De fapt, mi-aş dori chiar să investigaţi ceva mai MULT prefectura noastră, fiindcă sunt unul, altul care ar trebui...

— Treci, te rog, la subiect! îl roagă redactoarea-şefă.

— Vreau doar să mă asigur că nu porniţi o răzmeriţă degeaba. Că nu instigaţi oamenii să ajungă la violenţă pură. Şi mass-media are o datorie socială, nu?

Redactoarea-şefa se lasă pe speteaza scaunului. S-ar fi simţit ceva mai stăpână pe situaţie dacă discuţia asta ar fi avut loc acum

câteva zile. Dar acum vede stafii în miezul zilei şi geci negre peste tot la apusul soarelui şi asta îi poate dărâma chiar şi pe cei căliţi.

— Nu comentez investigaţiile în desfăşurare, dar pot să te asigur că, indiferent dacă reporterul e tatăl meu sau altcineva, concluziile vor fi cele corecte şi juste...

Politicianul aproape că sare de pe scaun, cu o prefăcută panică să nu fi fost înţeles greşit.

— Bineînţeles! Bineînţeles! N-aş îndrăzni în veci să sugerez ce să publici şi ce nu. Niciodată! Vreau doar să subliniez importanţa publicării la... timpul potrivit. Într-o perioadă în care atâţia oameni se tem pentru soarta clubului lor, sunt convins că nici tu, nici proprietarul ziarului nu vreţi să riscaţi să fiţi percepuţi ca... luând partea unuia sau a celuilalt club.

Redactoarei nu-i scapă cât de apăsat a rostit politicianul „proprietarul ziarului", ca pe o ameninţare subtilă, dar nu spune nimic.

— Orice am face, suntem acuzaţi de părtinire. Dacă scriem ceva pozitiv despre Hed, primim o sută de telefoane furioase din Björnstad şi invers. Dar, după cum ziceam: tot ce facem e corect şi obiectiv. Mai mult de atât nu pot comenta în faţa unui politician eventualele noastre investigaţii, căci abia ASTA ar face să fie îndreptăţită acuzaţia că sunt părtinitoare, nu?

Richard Theo zâmbeşte mulţumit, cu aerul că încă nu se poate hotărî dacă sunt cei mai buni prieteni sau cei mai răi duşmani.

— Nu eşti de prin partea locului, nu-i aşa?

— Nu. Dar ştii asta de mult.

— Eu am crescut în Björnstad, dar abia dacă îţi poţi da seama, nu? Am pierdut dialectul când am trăit în străinătate. Am învăţat să văd lucrurile şi ca un străin, şi ca un localnic când sunt aici. Pot să-ţi dau un sfat?

— Pot să te-mpiedic? întreabă ea, cu prefăcută duritate.

Redactoarea e însă destul de zguduită când vede cum privirea politicianului se înăspreşte brusc în momentul în care îi răspunde:

— Să nu crezi că poţi să faci totul singură. Trăim aproape de natură aici. În pădure şi pe lac ai nevoie de prieteni. Se pot întâmpla multe lucruri neprevăzute. Ca acum, cu furtuna. N-ai fi ieşit singură afară pe vremea aia, nu? Ar fi fost un gest nesăbuit, de-a dreptul periculos.

Bărbatul se ridică înainte ca redactoarea să apuce să mai spună ceva. Îi întinde atât de grăbit mâna, încât femeia n-are prezenţa de spirit să i-o refuze.

— Mulţumesc de vizită! spune redactoarea tare, încercând să pară sigură pe ea.

Politicianul îi strânge ferm mâna, îndelung, apoi arată spre pagina cu „Poşta redacţiei" din ziarul lăsat pe masă şi, cu un zâmbet, declară:

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată când Peter Andersson era director tehnic, poţi să fii sigură! E un om cinstit. Şi eu, şi mulţi dintre alegătorii mei îl respectăm foarte mult. *Foarte* mult!

Redactoarea-şefa urăşte că se vede pe ea de la o poştă cât de stânjenită e, iar asta îi dă o mare satisfacţie politicianului. Nu va afla niciodată de unde ştie Richard Theo că fix Peter Andersson e ţinta pe care o urmăreşte. Poate că cineva de la prefectură i-a zis ce documente a cerut tatăl ei, deşi la fel de bine se poate să fi ciripit cineva din redacţie – sunt cu toţii reporteri, da, dar unii sunt, mai înainte de toate, din Björnstad. Nu va înţelege niciodată cum totul şi toate se leagă aici. În privinţa asta, Richard Theo are dreptate, din păcate.

Trebuie să fii de-aici ca să înţelegi asta.

78
CÂINII ECHIPEI

Adri şi Benji dau pe la Sune. Adri trebuie să ia o mapă veche cu exerciţii de antrenament, pe care vrea să le încerce cu echipa de fete. Planul nu era să fie ea antrenoare, dar multe se întâmplă în viaţă neplanificat. Nici să ţină o crescătorie de câini nu avusese Adri de gând, ci doar s-a întâmplat aşa fiindcă se pricepe bine la asta. Sune de la ea a luat căţelul acum câţiva ani, când s-a pensionat. Benji i l-a ales bătrânului antrenor şi i-a zis: „Ăsta! Fiindcă e o provocare!" Şi aşa a fost. Acum Adri îl învaţă pe Sune cum să dreseze un câine, iar el o învaţă cum să antreneze echipa de fetiţe de aproape şapte ani. Ei doi au pus bazele echipei şi aşa au găsit-o pe Alicia. Au mers din uşă în uşă în tot oraşul, au bătut şi au întrebat dacă sunt fetiţe care vor să joace hochei. Iar una care să vrea să joace hochei mai mult decât Alicia n-a existat niciodată. În secret, Adri e cum nu se poate mai mândră că a fost parte din descoperirea asta.

— Cafea? întreabă Sune, de parcă mai era nevoie.

— Arsă, ca de obicei? întreabă Adri.

— O, mă scuzaţi, Maiestatea Voastră, nu ştiam c-o să am aşa oaspeţi aleşi în vizită, că puneam şampania la răcit! răspunde Sune.

Adri îl îmbrăţişează, iar Adri arareori îmbrăţişează pe cineva. Sune nu mai are rude în viaţă, dar în oraşul ăsta familia îi e atât de mare, încât nici n-are timp să-i certe pe toţi.

— Ai văzut gazeta? întreabă el, arătând spre ziarul deschis pe masa din bucătărie.

Sune şi Adri sunt probabil printre ultimii oameni de pe planetă care încă refuză să citească ştirile pe tablete sau alte prostii dintr-astea.

— Poşta redacţiei? Nişte laşi anonimi, ca întotdeauna! spune Adri cu dispreţ.

Da, a văzut ziarul, evident.

— Cum ziceai tu: doar fiindcă sunt idioţi nu-nseamnă că greşesc, nu? zâmbeşte Sune.

Adri schiţează şi ea un zâmbet. Tot ce scrie în rubrică e adevărat, la urma urmelor: certurile interminabile legate de fonduri, părinţii care încearcă să influenţeze selecţia echipelor, antrenori care se exprimă ca în epoca de piatră. Adri ştie prea bine, fiindcă ştie ce spun toţi despre investiţia în echipa de fete, chiar dacă nimeni nu îndrăzneşte să i-o spună în faţă. Când ea şi Sune au pus bazele echipei, nici nu se punea problema să vrea cineva să le sponsorizeze echipamentul. Au fost nevoiţi să se lupte ca să fie puşi în orarul de antrenament. Dar, când e vorba să se facă reclamă pentru clubul din Björnstad, atunci le convine să le pună pe fetiţe în orice pliant. Ipocrizia asta îi stă în gât.

— Nu-mi place cuvântul ăla, „gerontocraţi”! zice ea indignată.

Fiindcă unii bătrâni sunt precum Sune, asta uită mama anonimă. Clubul s-a clădit şi pe umerii lui.

— Doar fiindcă eşti bătrân nu-nseamnă că eşti şi idiot, zâmbeşte Sune.

Casa e surprinzător de tăcută. Adri aruncă o privire în hol – câinele a ieşit afară, iar Benji s-a aşezat într-un fotoliu şi a adormit deja. Peste tot pe pereţi sunt fotografii: cele foarte vechi, de pe vremea când Sune juca hochei, sunt înghesuite acum într-un colţ, ca să aibă loc cele cu Alicia şi câinele. E chiar şi o tăietură din ziar

despre „câinele echipei”, după ce cățelul a apărut în fotografia cu echipa seniorilor.

— Zahăr? strigă Sune din bucătărie.

— Nu, răspunde ea.

— Ai auzit că i-au distrus mașina lui Frac în Hed?

— Da. Și s-au luat la bătaie la patinoar. Echipele de băieți. Nu știu la ce se așteptau când i-au trimis pe ăia din Hed să se antreneze la noi.

— Scandal și la fabrică după accidentul ăla.

— Da, da.

— Și mâine e meciul, grupa de treisprezece ani.

— Am auzit.

Sune spune apoi, ca și cum tocmai s-a gândit la asta, dar Adri îl cunoaște prea bine ca să nu știe că aici voia să ajungă bătrânul cu întregul schimb nevinovat de cuvinte:

— Am auzit că s-ar putea să apară Teemu și ai lui. E cam încordată treaba între ei și ăia din Hed după tot ce s-a întâmplat.

Adri ridică sprâncenele peste cana de cafea.

— Idioții... Au de gând să se bată în timpul unui meci între... copii de treisprezece ani?

Sune ridică resemnat din umeri:

— Ca de obicei, știi și tu: tinerii și teritoriul lor. Aș, poate sunt eu doar un moș spăimos. Ziceam și eu doar, poate vorbești tu cu careva dintre ei. Sau, în orice caz, poate vrei măcar să ții pe... cineva departe de locul ăla mâine.

Adri încuviințează hotărâtă. Îl cunoaște pe Teemu Rinnius de când erau mici, cu el nu se poate vorbi rațional. Dar Sune nu la Teemu se referă. Vrea să-l păzească pe Benji să nu se bage. Că Benji cam are tendința să se bage, catârul!

Pac!

Pac?

Pac? Pac? Pac?

Sune şi-a notat mereu lucruri. Timp de mulţi ani, au fost mai mult termeni de hochei, desigur: valori de bază, amestecat cu configuraţii de cercuri, triunghiuri, linii. Abia când a îmbătrânit a început să-şi noteze şi altceva – ce a simţit, ce simte. A început cu ce simţea fizic, fiindcă doctorul i-a cerut, la un moment dat, să ţină un jurnal al tuturor junghiurilor care îi dădeau de furcă, apoi cuvintele au început să crească şi spre suflet. În ultimul timp a scris mult despre moarte. A ajuns la o vârstă la care moartea e o certitudine, nu mai e ca atunci când eşti tânăr şi o ignori sau când eşti la vârsta mijlocie şi încerci să o ignori. Cel mai adesea, Sune face liste: instrucţiuni despre cum funcţionează totul în casă, care ferestre se înţepenesc când e vreme rea şi de care prize să nu te-atingi dacă nu vrei un sărut pe care să nu-l uiţi niciodată. În care parte a grădinii bălteşte apa primăvara şi care scânduri ale verandei trebuie înlocuite. Şi despre câine, fireşte. Are un blocnotes întreg cu istoricul vizitelor la veterinar, marca favorită de pate de ficat şi instrucţiuni clare pentru ziua în care el moare şi cineva trebuie să aibă grijă de câine. Când a încercat să-i dea carnetul lui Adri, acum nu multă vreme, Adri s-a enervat pe loc: „Doar n-ai de gând să crăpi, boşorog hoţ, ce dracu'!"

Era o declaraţie de iubire, cât de mare poate să fie cu una ca Adri.

Pac?

Sune n-a încercat niciodată să scrie despre iubire. Poate că ar fi trebuit. Despre de cât de multă iubire poţi să ai parte fără să fi fost vreodată căsătorit şi fără să fi avut copii. Despre cât de mult din iubirea lui a fost mută, iubirea căreia i-a dăruit totul şi de la care a primit totul înapoi fără vreo vorbă. Hocheiul nu vorbeşte, hocheiul doar... este. Nici câinii nu vorbesc. Doar te iubesc.

Pac?

Animal afurisit! Indisciplinat şi imposibil, sălbatic şi nebun, o clipă nu-i dă pace, dar Sune nici că-i poate fi mai recunoscător pentru asta. Nu s-a aşteptat să simtă atâta iubire pentru câinele lui. Că aşa zice, „câinele meu", deşi tot ce simte, simte pentru că e exact pe dos: el e al câinelui. El e omul lui. Câinele are încredere în el, atât de neţărmurită, încât pentru Sune e insuportabil uneori gândul că nu ştie dacă mai poate duce responsabilitatea asta. Nu ştie dacă mai are vlagă să fie atâta nevoie de el. Să fie atât de iubit. Indiferent în câte dimineţi s-ar trezi cu labele lui nerăbdătoare pe marginea patului şi limba aspră pe faţă, încă se simte copleşit că e acceptat atât de necondiţionat. Cu câinii e precum cu hocheiul – o nouă şansă în fiecare dimineaţă. O iei mereu de la capăt.

„Ce nume o să-i pui?" l-a întrebat Adri prima dată când a ţinut căţelul în braţe. Sune a cugetat îndelung atunci. Nu se gândise la niciun nume. Brusc i s-a părut o responsabilitate enormă, iar potaia n-avea cum să-i spună ce crede despre un nume sau altul. Aşa că, până la urmă, Sune n-a ales un nume, căci toată iubirea lui a fost mereu mută. A ales un sunet. Cel pe care îl iubeşte cel mai mult. Cel pe care l-a auzit la patinoar toată viaţa şi care se aude din grădină în fiecare după-amiază. Sunetul care îi spune că încă e viu, că încă e nevoie de el aici.

„Pac”, i-a răspuns el. „Poate c-o să-i zic Pac.”

— Pac!

Dă ocol casei şi îl strigă, răsuflând anevoie şi cu o mână pe piept. Se simte tot timpul ca şi cum ar avea arsuri la stomac. Dar câinele nu apare. Adri îşi dă seama că se întâmplă ceva, aşa că iese şi ea afară şi strigă atât de tare, încât Benji se trezeşte şi iese în fugă. O fi Pac o creatură căpoasă, dar e vremea mesei şi grăsanul nu ratează niciodată asta.

— PAC? PAC? PAC?

Zace în tufişurile din spatele copacului lui preferat. Pare că doarme. Dar urechiuşele nu reacţionează când Sune se apropie prin iarbă, lăbuţele nu se mişcă, inimioara nu mai bate. Nu vine să-l muşte de pantofi. Nu latră ca să-l certe Sune să tacă odată. Nu vine să-l lingă pe faţă. Pac nu mai este.

79
PLÂNS

Veterinarul stă tăcut lângă Sune în bucătărie mai bine de o oră. Adri spală toate farfuriile şi paharele din casă, deşi nu e nevoie, doar ca să-şi ţină mâinile ocupate, să nu spargă tot ce vede înaintea ochilor. Benji se duce în pădure cu privirea întunecată şi se întoarce cu pumnii plini de sânge şi o piatră mult prea mare pentru un mormânt mic. Un vecin aduce ceva unelte ca să scrijelească pe piatră numele şi anii. Dedesubt, Sune îi roagă să scrie singurul lucru care îi trece prin minte:

Fugi tu înainte!

Adri şi Benji o aşteaptă pe Alicia în curtea şcolii. Fetiţa plânge ore în şir, plânge de e de mirare că încă mai sunt lacrimi în trupul ei micuţ, plânge până când lumina zilei se stinge, ghemuită în întuneric lângă copacul lui Pac şi refuză să se mişte de-acolo indiferent cine o roagă. Plânge până la epuizare şi Benji o aduce în casă, ca să nu îngheţe de frig. Benji ştie ce înseamnă moartea pentru un copil, ştie că e ca şi cum te-ar lovi un gol de neumplut, aşa că nu îi spune nimic. Nu-i promite nimic despre urcatul la Ceruri şi nu-i spune nicio minciună despre Rai. Face doar singurul lucru despre care ştie sigur că poate ajuta, îi pune o cros în mână şi îi spune:

— Hai să jucăm!

Ajung la patinoar în toiul nopţii. Adri l-a sunat pe administrator să lase o fereastră deschisă prin care să se poată strecura înăuntru. Benji şi Alicia joacă până abia mai pot răsufla. Apoi zac întinşi pe spate pe cercul de la centru, cel cu ursul zugrăvit pe el, şi fetiţa de aproape şapte ani îl întreabă pe tânărul de aproape douăzeci:

— Îl urăşti pe Dumnezeu?

— Da, răspunde Benji sincer.

— Şi eu, şopteşte ea.

Benji se gândeşte dacă ar fi iresponsabil să-i spună unui copil că sentimentele astea vor fi mai uşor de dus când va creşte mai mare şi va putea fuma haşiş cu adevărat bun, dar îşi zice că Adri o să-i rupă degetele încet, unul câte unul, dacă află, aşa că nu-i spune asta, ci doar:

— O să doară rău şi multă vreme, Alicia. Unii oameni mari o să-ţi spună că timpul vindecă totul, dar nu-i adevărat, la dracu', nu vindecă nimic! Doar că te întăreşti naibii şi doare mai puţin.

— Înjuri foarte mult, zâmbeşte fetiţa şi colţurile gurii i se ridică pentru prima oară în ziua aceea.

— Ba nu-njur deloc, fir-ar mă-sa de treabă, pui de drac! zâmbeşte şi el.

Alicia râde de răsună patinoarul şi atunci încă mai există speranţă. Stau întinşi pe spate şi Benji îi povesteşte că Adri are o căţea la canisă care tocmai a fătat. Dar, în loc să-i spună Aliciei că poate să ia un pui, o întreabă doar ce nume le-ar pune ea. Aşa că fetiţa, în loc să ţipe la el furioasă că nu vrea alt câine decât pe Pac, se gândeşte la nume. Le dau prin cap sute de nume, unul mai prost ca altul şi se îneacă de râs. Ultimele cincizeci au toate ceva de-a face cu „caca". Favoritul Aliciei e „Căcăţiş" fiindcă, după ea, e cel mai scârbos şi mai drăguţ cuvânt. Benji abia aşteaptă muştruluiala pe care o să i-o dea Adri când o s-o audă pe fetiţă strigând asta la antrenamentul următor.

— Ţi-era frică la meciuri? întreabă Alicia după o vreme.

— De fiecare dată, recunoaşte Benji.

— Eu uneori vomit de emoţie, spune ea.

Benji îşi întinde blând pumnul lui mare peste ursul de pe gheaţă şi îi ia mâna micuţă într-a lui.

— Vrei să te-nvăţ un truc? Cum stăm noi acum aici, stăteam şi eu când eram mic. Mă furişam prin fereastra aia noaptea, înainte de meci, da' să nu cumva să-i spui administratorului!

Alicia dă din cap şi îi promite.

— Şi ce făceai? întreabă ea.

— Mă-ntindeam pe gheaţă, mă uitam în tavan şi îmi ziceam: „Sunt singur pe lume." Memoram tăcerea cumva. Fiindcă mie nu mi-a fost niciodată frică singur, doar printre oameni.

— Şi mie la fel.

Benji urăşte că fetiţa cunoaşte deja sentimentul ăsta. E prea mică. Dar îi spune adevărul:

— Când eşti singur, nimeni nu-ţi poate face rău.

Degetele Aliciei i le strâng mai tare pe-ale lui. Sub ei – ursul, deasupra lor – veşnicia. Vocea ei subţire întreabă obosită:

— Şi pe urmă?

Benji răspunde încet:

— Când jucam un meci şi aveam emoţii, mă uitam spre tavan şi mă gândeam că eram singur în sala aia. Şi-atunci se făcea linişte în cap, ca şi cum brusc puteam să opresc toate zgomotele. Mă simţeam singur şi atunci nu mai era niciun pericol. Şi totul mergea strună.

Alicia tace câteva minute. O doare în multe părţi din suflet, dar atunci şi acolo nu mai simte nimic, fiindcă Benji e lângă ea şi e toamnă, şi în curând începe un nou sezon de hochei, şi totul poate fi din nou bine. Tavanul de deasupra e nesfârşit şi nu e niciun pericol. Abia când simte că-l slăbeşte din strânsoare, Benji îşi dă seama că fetiţa a adormit. O duce în braţe până acasă la Sune. Îi face patul pe canapea şi se culcă pe podea, alături.

A doua zi, Adri îi povesteşte că au găsit bucăţi de pate de ficat cu otravă de şobolani peste tot în grădina lui Sune. Nu şi în ale vecinilor, doar în a lui. Nici Benji, nici Adri nu-şi găsesc cuvintele pentru gândurile negre care le trec prin minte. Nu e nevoie de explicaţii filozofice, ci doar de instinct pentru a înţelege că explicaţia cea mai simplă e, de cele mai multe ori, cea adevărată: suporterii de hochei din Björnstad şi Hed tocmai şi-au declarat război, e vorba doar de răzbunare şi toţi ştiu că Pac e mascota clubului verde. Doar i-au pus fotografia şi în ziar şi dedesubt scria „Câinele echipei”. Dacă vrei cu adevărat să răneşti Björnstadul şi eşti prea laş să te iei de un om, aşa se face.

Vocea lui Benji nu e furioasă, nu e amenințătoare, ci doar constată rece:

— O să-i omor. Pe toți.

În orice altă situație Adri l-ar fi certat, acum nu. Când Benji și Adri se urcă în mașină și pleacă, Sune stă la fereastră și se gândește că cineva tocmai și-a făcut doi dușmani de moarte în cei doi și că o decizie mai proastă nici că puteai lua în pădurea asta.

Simte ceva mișcându-se la picioare și preț de-o clipă e gata să se aplece să-l mângâie pe Pac pe cap, dar își dă seama imediat și aproape începe să plângă de dor și tristețe. Atunci Alicia îl trage de cracul pantalonilor din nou, își pune mânuța în mâna lui mare și întreabă:

— Facem sendvișuri cu dulceață?

Sigur că da.

Câte vrea ea.

80
PAC

Guriță pleacă de la mormântul lui Ruth din Björnstad în seara de marți spre miercuri și ia autobuzul spre Hed ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Matteo rămâne pe loc, ascuns în întuneric și își dorește să se poată și el preface că nu s-a întâmplat nimic. Își dorește atât de mult să-l fi putut omorî pe Guriță atunci și acolo, dar Matteo are paisprezece ani, iar Guriță e un bărbat. N-ar fi avut nicio șansă. Mai târziu vom spune despre Matteo că băieții ca el comit asemenea fapte fiindcă vor să se simtă puternici. Dar nu e adevărat, Matteo nu vrea decât să nu se mai simtă neputincios.

Pedalează spre casă prin oraș, dar cauciucurile alunecă pe zăpadă și cade de câteva ori. Lanțul sare din nou și Matteo se

zgârie încercând să-l pună la loc. Sângele i se prelinge pe dosul palmei, dar băiatul e atât de ud şi de îngheţat, încât nici nu bagă de seamă. Geme de furie şi frustrare, dar ce folos? Merge pe lângă bicicletă istovit, fără să se gândească pe unde o ia. Când trece pe lângă cartierul de case, aude un bătrân chemându-şi câinele. Au ieşit la plimbarea de seară, obişnuiţi ca străzile să fie doar ale lor la ora aceea. Matteo nu se ascunde, căci oricum nimeni nu-l vede niciodată.

— Pac! Haide! Bravo! Hai acasă să mâncăm pate de ficat! strigă bătrânul voios.

Matteo ştie cine e. Îl cheamă Sune şi e fostul antrenor al echipei de seniori a clubului din Björnstad. Ştie şi cine e câinele, l-a văzut în ziar, tot oraşul îl iubeşte.

Matteo nu se simte puternic, vrea doar să nu se mai simtă neputincios, măcar pentru o clipă. Se gândeşte la geaca verde a lui Guriţă. Sune are şi el una. Nu vrea decât să le răpească şi el ceva, ca să vadă şi ei cum e. Căci sigur îşi vor plânge câinele mai mult decât au plâns-o pe Ruth. În oraşul urşilor, fetele valorează mai puţin decât animalele.

Matteo îşi duce bicicleta acasă, se strecoară în casa vecinilor şi se gândeşte să încerce să deschidă iar dulapul cu arme. Dar renunţă şi se duce să caute în cămară. Nu ştie ce caută decât când vede avertizarea de pe etichetele a două cutii puse sus de tot pe un raft.

S-a făcut miercuri dimineaţă când se duce şi caută grădina lui Sune. În drum spre casă, trece pe lângă Alicia, care bate la uşa lui Sune şi îl trezeşte să-i facă micul dejun. Se duc împreună la magazin şi, când se întorc, Alicia îl îmbrăţişează pe Pac cu tot trupul ei micuţ, îi dă drumul în grădină şi e ultima oară când îl vede.

81
AVERTISMENTE

Se face joi dimineaţă în Björnstad şi Hed şi toată lumea se trezeşte supărată. A trecut exact o săptămână de la furtună, dar parcă au trecut luni. S-au făcut doi ani de când oraşele s-au ciocnit violent şi cineva a murit, dar parcă a fost ieri. O să găsim atâtea scuze, căci doar găsim mereu, o să spunem că tot conflictul ăsta e complicat şi că nimic nu e alb sau negru în situaţii ca asta. O să oftăm uşor superior şi o să explicăm că ura dintre două oraşe, două cluburi, două comunităţi nu e ceva nou, ci a început cu generaţii în urmă. O să spunem că nu e vorba de hochei, ci de diferenţe culturale, tradiţii diferite, de diferenţa între cum şi-au câştigat existenţa cele două oraşe de la bun început. O să vorbim despre priorităţile prefecturii, resurse financiare şi din ce industrie trăieşte regiunea de fapt. O să vorbim despre locuri de muncă şi despre cum autorităţile nu pricep că singurul lucru pe care oamenii îl vor în locuri ca astea este să fie lăsaţi în pace. Să se conducă singuri, să trăiască liberi, să vâneze în pădurile lor, să pescuiască în apele lor şi să păstreze produsele în loc să fie livrate sudului. O să enumerăm cu mare atenţie câte dintre scandalurile locale sunt, de fapt, consecinţe ale politicii dictate de oraşele mari, de oameni care n-au pus în viaţa lor piciorul în pădure. În Björnstad se va spune că afurisiţii ăia de dincolo de şoseaua mare sunt doar invidioşi. În Hed vor zice că nemernicii ăia de dincolo de pădure sunt doar nişte ipocriţi plini de ei, cărora li se pare că sunt mai mari şi mai tari decât oricine. Cineva o să amintească de bătaia de la patinoar a băieţilor, altcineva de maşina vandalizată în Hed, apoi de accidentul de la fabrică şi atunci până şi cei mai echilibraţi vor

ridica vocea dincolo de limita rezonabilului. Ceea ce începe ca o discuţie despre mediul de muncă şi siguranţa în fabrică se va transforma rapid într-una despre sloganuri politice şi, când o parte susţine că e discriminată, cealaltă o să urle: „N-aveţi ce căuta aici! Mergeţi să furaţi slujbe în rahatul vostru de oraş!” Fiecare cunoaşte pe cineva care cunoaşte pe cineva care chiar o cunoaşte personal pe tânăra care a rămas blocată în utilaj sau pe tânăra al cărei schimb era, de fapt, dar care plecase în concediu de creştere şi îngrijire a copilului. Toată lumea îi cunoaşte pe fraţii care s-au luat la bătaie în parcarea spitalului sau pe tinerii pe care aceştia i-au bătut. Oricine din Hed a cunoscut vreun dobitoc din Björnstad la vreo nuntă sau la vreun meci şi oricine din Björnstad a avut de-a face cu vreun nenorocit din Hed la patinoar sau la serviciu. Tot ce credem mai rău unii despre alţii poate fi oricând demonstrat cu o poveste pe care am auzit-o de la cineva care a auzit-o din altă parte.

O să spunem că totul e o încrengătură cu rădăcini istorice. Motive puternice care ţin de cultura locului. Că tot antagonismul ăsta a fost lăsat moştenire din generaţie în generaţie. Că n-ai tu cum să înţelegi, fiindcă nu eşti de aici. O să spunem că e complicat, of, atât de complicat, dar, de fapt, nu e. Dacă Ramona ar mai fi trăit, ar fi spus cum zicea de obicei: „Nu-i complicat deloc, lua-m-ar să mă ia! Nu vă mai daţi în cap, tâmpiţii dracului, terminaţi odată!”

Dar acum nu mai ştim cum să ne oprim.

* * *

„Era doar un câine!”

Sigur, nu spune nimeni asta, dar Sune simte că toţi vecinii o gândesc. Viaţa de zi cu zi continuă afară, dar el stă în bucătărie, cu sufletul în milioane de fărâme. Când se duce să ia corespondenţa de la cutie, cineva trece pe lângă şi îi spune: „Îmi pare tare rău!", dar Sune simte că rău ar trebui să le pară nu de moartea câinelui, ci de viaţa lui, pe care trebuie să şi-o ducă mai departe fără potaia aia obraznică şi neascultătoare, fără lăbuţe pe marginea patului şi fără urme de muşcături pe încheieturile mâinilor. Cum să facă? Cine o să mănânce restul de pate de ficat rămas în frigider? Primeşte câteva mesaje şi telefoane de la cei din conducerea clubului şi de la vreo doi antrenori ai echipelor de copii. Toată lumea îşi exprimă regretul, desigur, dar nu ca şi cum ar fi fost vorba de un om. Le pare rău că Sune e trist, dar nu înţeleg pierderea. Că era doar un câine. E greu de explicat că un animal e mai mult decât un animal când eşti omul lui. Poate că e nevoie de mai multă empatie decât sunt capabile să arate majoritatea persoanelor. Sau de mai multă fantezie.

Şi tocmai de-asta e şi neaşteptat, dar şi perfect logic, când cineva sună totuşi la uşa lui Sune, ca acea persoană să fie Teemu, cu lacrimi în ochi. În spatele lui e o duzină de bărbaţi în geci negre. Îi întind o coroană de flori enormă, una dintre acelea care se aşază de obicei pe coşciuge, iar Teemu zice:

— Băieţii au vrut să-şi prezinte omagiile. Putem să te-ajutăm cu ceva?

— Frumos din partea voastră! Da' era doar un câine, şopteşte Sune.

Teemu îl bate bărbăteşte pe umăr.

— Nu e niciodată doar un câine. E ca din familie. Toată lumea ştie cât de mult l-ai iubit. Şi noi l-am iubit. Era câinele echipei, ce naiba...

Unul dintre bărbaţii din spatele lui, tatuat pe gât şi pe mâini şi probabil peste tot, spune cu o voce tremurândă:

— Ştiu că nu l-am cunoscut prea bine, da' o să-mi fie dor de el. Era parte din club!

Sune stă cu florile în mână şi dorul pe obraji şi nu ştie ce să-i răspundă. Dar, dacă e cineva care chiar poate înţelege iubirea nestăvilită şi necondiţionată pe care poţi să o ai pentru un animal, aceia sunt cei cărora toată viaţa li s-a spus că iubesc ceva mai mult decât ar trebui, că „e doar un sport".

Bărbaţii în geci negre trăiesc totul la maximum tot timpul şi ştiu că amploarea durerii nu se măsoară în funcţie de ce ai pierdut, ci în funcţie de cine eşti. Au imaginaţie. Atât de multă imaginaţie, încât devin periculoşi la simplul gând că ar putea pierde ceva fără de care nu pot trăi.

— Cafea, zice Sune, fără semn de întrebare şi intră înapoi în casă.

Gecile negre îl urmează şi beau cafea împreună. Unul dintre bărbaţi bagă de seamă că un robinet în baie picură, aşa că se apucă să-l repare. Un altul spală ceştile de cafea. Un al treilea le şterge. Înainte să plece, Teemu îi lasă un plic cu bani pe masa din bucătărie:

— Nu e mare lucru, se scuză el încet.

— Ţine-ţi banii, n-am... începe Sune.

Dar Teemu ridică prietenos mâna şi îl întrerupe:

— Nu-s pentru tine. Pentru Alicia. Ştim că era şi câinele ei.

După ce iese, Sune spune în urma lui:

— Teemu... Nu ne cunoaştem noi prea bine... şi ştiu că eşti furios... să ştii că şi eu, dar... nu răzbunaţi câinele de dragul câinelui, bine? Nu-i păsa lui de răfuielile oamenilor. Şi nu vreau să-i pese nici Aliciei.

— Răzbunare? Pe cine să ne răzbunăm? se miră Teemu, părând să nu înţeleagă.

Aşa îşi dă Sune seama că sigur cineva din Hed o să plătească scump pentru asta.

* * *

Benji şi Adri Ovich le dau de mâncare câinilor la canisă, apoi mănâncă şi ei în picioare, lângă blatul chiuvetei. Pe urmă se antrenează toată ziua în sala improvizată din magazie. Benji nu mai e în formă ca înainte, observă sora lui, dar mai vede şi alte lucruri: când s-a întors din călătoriile lui săptămâna trecută, ochii îi erau mai deschişi la culoare, ca decoloraţi de soare pe plajele pe unde umblase.

Acum sunt din nou întunecaţi. Pare mai puternic, dar şi mai înrăit. Înainte să fie nevoit să o ia pe Alicia de la şcoală şi să-i spună ce s-a întâmplat cu căţelul ei iubit, Benji se mişca într-un fel care îi amintea soră-sii de o pasăre bolnavă. Astăzi se mişcă precum un urs rănit. Ieri era fragil, azi e periculos.

82
PATINE

Peter îşi petrece după-amiaza făcând pâine şi sperând să sune telefonul. O dată la cinci minute verifică aparatul, să nu cumva să se fi descărcat bateria, dar afurisitul tot mut rămâne! Mira nu pare să fi băgat de seamă că Peter nu s-a dus la serviciu. Carevasăzică mai important de atât nici nu e pentru firmă. Îi vine greu să pună în cuvinte cum se simte: rănit? supărat? insuficient?

Coace multă pâine, Doamne, ce de pâine! Toată masa din bucătărie e plină când termină. Apoi îşi ia geaca verde şi pleacă pe jos spre patinoar. La urma urmelor, îşi permite – oricum n-are nimeni nevoie de el. Fiu-său urmează să joace în meciul grupelor de treisprezece ani, iar Peter nici că ştie vârstă mai frumoasă pentru hochei. Totul e încă doar talent şi potenţial atunci. Toate visurile sunt încă intacte.

Ajunge devreme la patinoar, e puţină lume. Câţiva bătrânei care îşi fac veacul pe-acolo ridică privirea când îl văd intrând şi zic:

— Auzi, măi Peter! Am auzit de jucătorul ăla nou... Alexander? Aşa-i zice? E ceva de capul lui?

Peter zâmbeşte:

— Îi zicem Oraşmare. Şi da, e ceva de capul lui. O să vedeţi.

Le place să audă asta, fireşte.

— Oraşmare? Hait, ăsta chiar că nu-i un nume uşor de uitat! Şi Amat? S-a întors? Se face de-un cuplu de aur?

Peter dă din cap mulţumit:

— Zackell ştie ce face.

Preţ de-o clipă, totul pare ca altădată. Moşii îl bat prieteneşte pe spate şi spun:

— Nu mai fi aşa de modest, măi, Peter! Ştie toată lumea că te-ai dus cu Zackell să-l recrutezi! Şi, dacă Amat s-a întors, sigur ţi-ai băgat tu nasul şi-n aia! Toată lumea vrea să te-ntorci în club, să ştii, când te-oi plictisi să-i faci cafeaua nevesti-tii sau ce naiba faci acolo în Hed, la firma aia de avocatură...

Peter reuşeşte să râdă ca de o glumă foarte bună. Reuşeşte foarte, foarte bine.

Când se aşază în tribună, vine administratorul şi se aşază lângă el. Abia atunci Peter află de câinele lui Sune şi de gecile negre care sunt în drum spre patinoar să vadă meciul.

— Trebuie să ne pregătim, că se lasă cu cafteală, murmură administratorul îngrijorat.

Atunci totul chiar e ca altădată.

Prea mult ca altădată.

* * *

Mira şi colega sunt la birou, îngropate în dosare deschise peste alte dosare.

— Ce zici? întreabă Mira sleită.

— Zic că avantajul nostru cel mai mare e că e atât de oribil de complicat, încât niciun om normal n-ar pricepe unde a greşit Peter, încearcă ea să-i ridice Mirei moralul.

— Faptul că închizi ochii când se comite o ilegalitate e la fel de rău ca a o comite! spune ea.

Dar da, colega are dreptate, multe dintre documentele acelea pot fi uşor prezentate de un avocat bun ca fiind bagatele juridice, de aceea Mira e atât de furioasă pe faptul că Peter a semnat tocmai hârtiile deloc insignifiante – cele despre centrul de antrenament. Semnătura lui e ca o amprentă pe arma crimei. Căci contractele *acelea* le poate pricepe oricine: nu ai voie să furi milioane din bani publici şi să vinzi aer, să permiţi prefecturii să cumpere o clădire care nu există. Fiindcă atunci eşti şi infractor, şi lipsit de moralitate.

— I-ai zis lui Peter că ştii despre toate astea? întreabă colega.

Mira dă din cap că nu.

— Nu. O să-mi spună doar că n-a înţeles ce semnează. Şi eu o să-l cred. O să... aleg să-l cred.

Colega zâmbeşte vag.

— Şi eu o să-l cred. O fi el naiv bărbatul ăsta al tău, dar chiar prost nu e.

Mira oftează.

— E o prostie să nu citeşti ce semnezi. Păi aşa se face? Nu ştiu dacă pot argumenta că n-a comis o infracţiune doar susţinând că e aşa de naiv...

Colega încuviinţează încet.

— Ştii ce cred eu? Cred că ziarul n-o să aibă curaj să publice povestea asta. Oamenii ar sări din toate părţile dacă încearcă, fiindcă văd în Peter un soi de sfânt... şi DACĂ publică, atunci poate că jurnaliştii n-au nevoie de un ţap ispăşitor. Poate o să critice mai mult conducerea clubului, nu o anumită persoană...

Mira întreabă, fără să vrea de fapt să audă răspunsul:

— Şi dacă au nevoie de un ţap ispăşitor?

Colega răspunde cu un aer nefericit:

— Atunci Peter e perfect. De-a dreptul perfect.

Mira ar vrea să mai spună ceva, dar o gâtuie plânsul. Speră ca Frac să găsească o cale să salveze clubul din Hed, să găsească suficient de mulţi aliaţi pentru a opri investigaţia ziarului şi speră din tot sufletul ca asta să fie de ajuns pentru a ascunde ce a făcut Peter. Fiindcă de îngropat, nici măcar ea nu e în stare să îngroape asta.

* * *

O echipă de copii se antrenează pe teren. Administratorul se duce să schimbe nişte becuri, să verifice ferestrele şi ieşirile de urgenţă înainte de meciul grupelor de treisprezece ani din Hed şi Björnstad. Peter merge cu el să-l ajute. Când era director tehnic se mândrea că ştie totul despre echipă, dar şi despre patinoar, tot ce trebuie revizuit, uns, schimbat sau reparat. Într-un club de hochei mic, nimeni n-are doar o slujbă, toţi au minimum trei.

— Fir-ar... mormăie Peter când, încercând să-şi dea jos geaca, îi rupe fermoarul.

— A intrat geaca la apă sau a crescut burta? râde administratorul.

— Puţin din amândouă, recunoaşte Peter.

— Stai să iau un patent din magazie. Ţi-l repar eu, că nu poţi să te plimbi aşa cu geaca ruptă, măi băiete! bodogăneşte administratorul.

Şi dacă ar avea optzeci de ani, Peter tot „băiat" ar fi pentru bătrânul administrator.

Când ajung la magazie, îl găsesc pe Amat în faţa uşii, cu patinele în mână. Nu pare deloc în largul lui când îl vede pe Peter şi propriile-i degete îl încurcă atât de tare, încât scapă o patină.

— Trebuie ascuţite? întreabă administratorul, cu o morocănoşie pe care de obicei o păstrează doar pentru jucătorii la care ţine cel mai mult.

— Doar dacă... deci dacă ai vreme... nu-mi trebuie... îngaimă Amat.

Ar fi vrut să-i spună multe lui Peter când s-a dus la el acasă deunăzi şi nu l-a găsit. Acum cuvintele s-au împotmolit în el.

— Am un fermoar de reparat mai întâi, spune administratorul.

Dar Peter se apleacă, ridică patina şi spune:

— Pot să ţi le ascut eu, Amat. Hai cu mine şi zi-mi cum le vrei!

În scrâşnetele şi duruitul maşinii de ascuţit patine, trei bărbaţi din trei generaţii diferite stau unul lângă altul şi se ciondănesc prieteneşte pe adâncimea perfectă pentru canelura lamelor. Administratorul insistă că trebuie să fie mai puţin ascuţite, acum că Amat s-a îngrăşat zece kile, iar Peter îi face cu ochiul tânărului şi îi spune:

— Face pe deşteptul, nici nu ştie cum se reglează maşina de ascuţit, le face pe toate la fel de o sută de ani.

— Pe-ale tale puteai să le ascuţi şi cu-n pumn de pietriş, că oricum mai mult de cinci metri nu mergeai cu ele într-un meci... răspunde administratorul şi se duce să caute un patent mai bun.

Peter şi Amat rămân lângă maşina de ascuţit. Peter strigă, încercând să acopere zgomotul maşinii:

— Stai să-i vezi pe copii jucând? Parcă ieri erai ca ei. Ştiu că a fost demult... dar aşa simt uneori...

Privirea lui Amat nu se dezlipeşte de patine.

— Ştiu ce vrei să zici. Şi mie mi se pare la fel uneori.

Peter îşi trece blând degetele peste lama patinei.

— De-asta tot oraşul iubeşte să-i vadă pe copii jucând. La vârsta aia totul e încă plin de speranţă.

Vocea lui Amat se sparge când îi spune:

— Ar fi trebuit să te-ascult astă-primăvară.

Peter dă din cap încet.

— Nu, nu, ai avut dreptate. Eşti adult de-acum. N-aveam niciun drept să-ţi spun ce să faci...

— Dacă te-ascultam, poate că jucam deja în Ligă, spune Amat.

Atunci Peter se întoarce spre el şi îl obligă să se uite în ochii lui:

— O să joci în Ligă într-o zi. Dar nu datorită mie sau a altuia, ci pentru că eşti un jucător al naibii de bun!

Îi întinde tânărului patinele. Amat le ia şi spune cu privirea în pământ:

— N-aş fi ajuns aşa departe fără tine.

— Termină! Ai un talent divin, ai fi... protestează Peter.

Dar Amat îl întrerupe, calm şi cu convingere:

— Talentul nu-i de ajuns. Sau, mă rog, nu-i de ajuns pentru mine. Trebuie să ai pe cineva care crede în tine. Şi n-ai făcut asta

doar pentru mine, ci şi pentru Benji, Bobo şi acum o faci pentru Aleksandr... Nu suntem copiii tăi, dar întotdeauna ne-ai făcut să ne simţim aşa. Întotdeauna ai crezut în noi mai mult decât am crezut noi înşine.

Administratorul se întoarce. Uşa se trânteşte. Maşina de ascuţit scrâşneşte. Amat dă din cap jenat, murmură un „mulţumesc" şi pleacă. Peter rămâne pe loc, neîndrăznind să-şi pună geaca, fiindcă e sigur că acum n-o să poată în veci s-o încheie peste piept. Administratorul îl priveşte iritat şi mormăie:

— Ce stai ca o momâie? Am douăzeci de perechi de ascuţit...

Aşa că Peter mai petrece câteva ore ascuţind patine şi atât de util nu s-a mai simţit de foarte multă vreme.

* * *

Când Amat iese din magazie, vede că patinoarul a început deja să se umple. Înghesuiala îl nelinişteşte, aşa că nu stă la meci. În parcare, îl vede pe Guriţă. Pe umăr duce geanta cu echipamentul, iar în privire aceeaşi nelinişte ca şi Amat, la vederea mulţimii. A început din nou să ningă.

— Guriţă! Vrei să mergem să jucăm? Poate e gheaţă pe lac! strigă Amat, iar Guriţă dă din cap că da, fireşte.

Undeva mai încolo, Matteo îi priveşte de după copaci.

83
PROVOCĂRI

E joi după-amiază şi casa din Hed vibrează de trupuri în mişcare, în susul şi-n josul scării scârţâitoare. Ted îşi face geanta cu echipamentul pentru meciul de azi cu Björnstad. Tobias e încă

suspendat din echipa lui, aşa că poate să meargă la meciul lui Ted – o excepţie, altfel grupele lor au aproape mereu meciuri în acelaşi timp. Tess s-a dus să-l lase pe Ture la vecini. Băieţelul e furios ca o albină din cauza asta, evident, dar, chiar dacă nimeni nu ştie ce întorsătură rea vor lua lucrurile, Johnny a avut o presimţire de dimineaţă şi a hotărât să nu-l ia pe mezin cu ei la patinoar. Atât Johnny, cât şi Hannah încearcă să-şi ţină sentimentele în frâu cât de cât, cu mai mult sau mai puţin succes. Accidentul de la fabrică i-a lovit din plin. Încă n-au apucat să discute despre ce s-a întâmplat sau poate au evitat. Johnny a fost acolo când au tăiat utilajul să o scoată pe tânără, iar Hannah a luat-o în primire când a ajuns la spital. Aşa că Hannah e sensibilă azi, Johnny e... simţitor. Hannah are ieşiri, Johnny s-a închis în el. Hannah clocoteşte, Johnny o să explodeze.

— Mă duc să pun bagajele în maşină, spune el, deşi nu au bagaje.

Se urcă în maşină şi stă singur, ascultând Springsteen încet.

Hannah aşteaptă până iese Johnny şi intră în camera lui Ted. Băiatul are deja echipamentul roşu pe el şi, ca de obicei, e primul gata de plecare. Spre deosebire de fratele lui mai mare, care, ca de obicei, tocmai s-a trezit şi încă n-a reuşit să găsească o pereche de şosete la fel. Hannah îl ajută, murmurând fără să vrea:

— Astea sunt şosetele tale? Parcă ar fi ale lui taică-tu! Cât ai tu la picior, de fapt? Parcă ieri mă aplecam să-ţi leg patinele la antrenament...

— Vrei să zici acum zece ani, mamă! râd şi Tobias, şi Ted într-un glas.

— Ba nu, acum cinci minute! Hai, săptămâna trecută, să zicem! se încăpăţânează mama.

„Nu voi aţi crescut, a intrat la apă tot universul meu în jurul vostru”, îşi zice ea şi îşi îmbrăţişează băieţii. Mai are doar un copil care are nevoie de ajutor cu patinele şi nici Ture nu prea o mai lasă. Pentru Hannah e îngrozitor să i se răpească asta, căci clipa în care oricare dintre copiii ei ieşea pe gheaţă după ce le lega şireturile, când patinele făceau primul pas la un antrenament sau meci era mereu unul dintre foarte puţinele momente în care se simţea o mamă bună. O mamă stăpână pe situaţie. Doar o clipă. Acum fac singuri totul, exact aşa cum şi-a dorit când erau mici şi o înnebuneau. Acum şi-ar dori să nu mai fie aşa de mari şi de independenţi.

Ted şi Tobias se ceartă ce muzică să asculte în drum spre Björnstad. Tess pune Springsteen doar ca să-i enerveze, iar Johnny crede, bineînţeles, că e de dragul lui şi se umflă mulţumit în pene. Când maşina iese din pădure văd coada de maşini la intrarea în patinoar.

— Rahat! Ce de lume! Ce-i asta? izbucneşte Tobias.

— Toată lumea asta vine la meciul NOSTRU? geme Ted.

Johnny şi Hannah nu zic nimic, cercetează atenţi parcarea dintr-o parte în cealaltă. Ici şi colo, grupuri de bărbaţi în geci negre – de obicei vin la orice meciuri, desigur, dar astăzi e altfel. Violenţa care pluteşte în aer e pe cale să devină realitate: Gaşca a auzit că bărbaţi din Hed se îndreaptă spre meci cu gândul să se ia la bătaie, aşa că sunt gata să apere suporterii din Björnstad şi, când au auzit, bărbaţii din Hed au zis că atunci TREBUIE să vină să-şi apere şi ei suporterii. Nici măcar nu e nevoie de provocări. Ura asta merge de la sine ca unsă.

„N-o să se termine niciodată!” îşi zice Hannah, dar spune tare:

— Hai că o să fie animaţie la meci! Ia uite ce de lume din Hed! Nici nu zici că-i meci în deplasare!

— NU E meci în deplasare! mormăie Johnny încruntat.

Sau, mă rog, n-ar fi trebuit să fie. Ar fi trebuit să se joace în Hed weekendul ăsta, dacă nu s-ar fi prăbuşit acoperişul. Aşa că au mutat meciul la patinoarul de aici, într-o joi, fiindcă atunci era terenul liber. Dar cineva din Björnstad a avut grijă, bineînţeles, să pună echipa din Björnstad prima pe tabelul cu meciuri, la intrare. De parcă e meciul *lor* acasă.

— N-o fi chiar aşa de important, iubitule! îl împacă Hannah, dar Johnny tace posac.

Urmează şirul de maşini spre parcare, pe lângă catargele cu enormele steaguri verzi fluturând în vârf. Acoperişul nou şi frumos al patinoarului e tapetat cu zăpadă ce sclipeşte în lumina soarelui. Pe toate locurile de parcare aflate chiar în faţa intrării sunt jeepuri scumpe, de oraş, ale taţilor unor jucători. Toate sunt la fel, toate au abţibilduri cu Clubul de Hochei Björnstad pe parbriz. Johnny trece pe lângă ele ambalând motorul microbuzului care tuşeşte de parcă a lucrat patruzeci de ani ca portar al unei instituţii publice şi a fumat la fel de multe ţigări pe zi din pachete gălbejite. Caroseria zdrăngăne, Springsteen urlă. Ceva mai încolo, un grup de adolescenţi zbiară imnul clubului lor: „NOI SUNTEM URŞII! NOI SUNTEM URŞII! NOI SUNTEM URŞII! UUURŞII DIN BJÖÖÖRNSTAD!” Din altă parte, un mic grup de copii îmbrăcaţi în roşu le răspunde: „HED! HED! HED!” La care o furtună de strigăte din toată parcarea le răspunde: „TÂRFE DE HED! TÂRFE DE HED! TÂRFE DE HED!”

— Frumosul şi elegantul Club de Hochei Björnstad, cu frumoasele lui „valori de bază”! mârâie Johnny încet şi nici măcar Hannah nu mai are inimă atunci să-i spună să-şi ţină gura.

Tobias şi Ted sar din maşină. Tobias îi cară geanta cu echipamentul fratelui mai mic, ca să nu rămână blocat cu ea în

înghesuială dacă se lasă cu bătaie. Îi văd pe antrenorul lui Ted şi restul echipei la intrarea în patinoar şi se duc spre ei, cu avertismentele lui Hannah încă răsunându-le în minte: „Concentraţi-vă pe hochei! Nu vă luaţi la harţă! M-aţi auzit?”

Lângă Hannah, Tess se uită şi ea spre intrare. Hannah se uită la fiică-sa, apoi spre intrare şi oftează:

— Îl vezi pe Bobo?

Tess dă fericită din cap că da.

— Pot să...

Mama încuviinţează.

— Da, da, fugi! Dar ţine-te aproape de el! Dacă se iau la bătaie, măcar să încaseze el scatoalcele. Că-i destul de mare, n-au cum să-l rateze...

Tess fuge, lipsită de orice griji, de parcă se duce la bâlci, ceea ce, de fapt, cam aşa şi este. Fata râde cu atâta însufleţire, încât Hannah aproape se destinde, căci, în afară de vreo două scandări inflamate, lumea pare totuşi destul de bine dispusă: entuziasm în aer, copii cu genţi grele, portbagaje deschise pe care se odihnesc termosuri cu cafea şi pungi cu gustări. Ura dintre oraşe s-a înteţit în ultima săptămână, dar aici, în parcare, toată lumea îşi freacă palmele, îşi aminteşte de căldura sportului şi îşi îmbrăţişează vechi amici, pe care nu i-a văzut din primăvară. A trecut o vară lungă, pe care mulţi şi-au petrecut-o în campinguri şi case de vacanţă, dar acum începe viaţa adevărată. Acum viaţa de zi cu zi se învârte în jurul antrenamentelor şi, în fiecare seară, sute de familii au despre ce să vorbească, au ceva în comun, căci, dacă toţi copiii ăştia n-ar juca hochei, nu le-ar da voie părinţilor să fie atât de implicaţi în viaţa lor. Câţi ani se mai poate bucura Hannah de asta, în cel mai bun caz? În curând se termină. În curând sunt prea mari. Mamele n-au nicio armură care să le apere în viaţă, fiindcă îşi înarmează copiii

cu tot ce au. Până la sfârşitul adolescenţei lor, mamele îşi dau şi pielea de pe ele, aşa că orice sentiment de pierdere e ca tăiat în carne vie.

— Mă duc să iau un hotdog, m-aştepţi aici? întreabă Johnny, complet nepăsător.

Hannah se gândeşte că, Doamne, n-ar fi rău să-l lovească un trăsnet în clipa aia, nu cât să moară, dar... aproape.

— Hotdog? Acum? izbucneşte ea.

N-ar trebui să fie surprinsă, bărbatul ei e ca o gaură neagră când vine vorba despre mâncare. Hannah şi-a petrecut jumătate din căsnicie „ascunzând" ciocolată ieftină în sertarele de sus din bucătărie, pe care Johnny s-o găsească uşor după ce a băut bere, ca să nu caute ameţit ciocolata mai scumpă pe care a ascuns-o în sertarele de jos.

Hannah vede familiile a doi dintre coechipierii lui Ted şi se îndreaptă spre ei. Johnny se duce spre hotdogi.

Şi aşa s-a despărţit, cât ai clipi, toată familia în înghesuială.

84
AVOCATE

Toată familia Andersson ajunge la patinoar în după-amiaza aceea, dar niciunul dintre ei nu ştie exact de ce. Maya şi Ana trec pe-acasă să mănânce pâine, Oraşmare e şi el acolo să-şi ia bagajul, gata să se mute definitiv în casa de vacanţă care era cândva o rulotă. Azi-noapte a dormit singur acolo – Benji s-a mutat la sora lui, din motive pe care Oraşmare nu prea le pricepe încă, dar el unul s-a simţit atât de bine printre copaci, lângă apă, încât acolo a lăsat rulota parcată.

— Vii la meci? îl întreabă Maya cu un aer nevinovat când se întâlnesc în bucătărie.

— Ce meci? întreabă Oraşmare.

— Hed contra Björnstad, grupa de treisprezece ani.

— Treisprezece ani? Asta e... mare chestie pe la voi? întreabă el mirat.

— E Björnstad contra Hed. E mare chestie pe-aici, da, răspunde Maya.

— Voi... mergeţi? întreabă el.

— ACUM mergem! tună Ana.

Îl conving pe Leo să meargă şi el. Băiatul se preface că se lasă greu, pe drum împarte o ţigară cu Maya şi cu Ana şi se simte mai adult ca niciodată. Când ajung la patinoar, Maya îi scrie un mesaj mamei lor: „Am plecat la meci. Vii?"

De la birou, îngropată în documente cu colega, Mira îi răspunde mirată: „Cei de treisprezece ani? Nu credeam că te interesează..."

Maya îi răspunde:

„Ce contează cine joacă! Hai să stai cu noi!"

Cum să zici nu la aşa ceva când eşti mamă de adolescent? Cum?

* * *

Johnny de fapt nu vrea niciun hotdog, dar a văzut standul de când a intrat în parcare şi l-a recunoscut pe vânzător, un tânăr zvelt, cu o barbă încâlcită. Johnny l-a văzut la cimitirul de maşini, e unul dintre oamenii lui Lev. În jurul lui sunt patru bărbaţi de vârstă mijlocie, unul dintre ei mult prea aproape de faţa tânărului, şi se aude de departe că se ceartă. Unul dintre ei trage indignat de căruciorul cu hotdogi. Omul lui Lev se împotriveşte, dar nu-l loveşte pe bărbatul cu geacă verde, deşi nu arată ca unul care n-ar

putea. Dar tânărul e în inferioritate, bărbaţii în geci verzi sunt mai mulţi, chiar dacă supraponderali şi cu tunsori la fel de disperate în jurul cheliilor galopante.

Johnny îşi trage fermoarul gecii şi se apropie. Se opreşte la vreo doi metri de ei, îşi drege glasul şi întreabă:

— Care-i problema?

Bărbaţii în geci verzi se întorc furioşi spre el, dar le trece repede când dau cu ochii de Johnny. Statura lui, desigur, dar şi bluza cu emblema pompierilor, care se zăreşte de sub geacă, îi pun la colţ. Nu fiindcă ar respecta pompierii, căci genul acela de bărbaţi nu respectă nimic, ci pentru că ştiu prea bine că, dacă te cerţi cu un pompier, te-ai certat cu toţi. O fi Johnny singur în faţa lor, dar e ca şi cum a venit cu tot detaşamentul.

— E interzis să vândă aici! strigă unul dintre bărbaţi în cele din urmă, dându-se mai cocoş decât e de fapt.

— Interzis? Să vândă hotdogi? Serios? râde Johnny.

— Echipa de băieţi vinde hotdogi sus, în bufet! Afurisitul ăsta stă aici şi încearcă să vândă la jumătate de preţ! Cum să mai vândă ceva copiii noştri înăuntru?

Omul lui Lev se întoarce spre Johnny şi spune, abia înfrângându-şi furia:

— Nu-i o ţară liberă? Un oraş liber?

— În niciun caz nu-i oraşul TĂU, aşa că ia fă tu bine şi întinde-o dracului de unde ai venit! Ce carne ai băgat în crenvurştii ăia? De şobolan şi de liliac, ai? îi aruncă un altul.

Johnny se uită la el până când bărbatul se face mic, aşa cum se fac, de obicei, cei cu gura mare şi pumnii mici. Unul dintre camarazii bărbatului îl ia de braţ şi mormăie o scuză către Johnny:

— A fost... scuze... hai să nu ne ambalăm degeaba acum... Băieţii noştri încearcă să facă şi ei un bănuţ pentru echipă vânzând hotdogi. Părinţii sunt indignaţi, na...

Johnny arată spre omul lui Lev şi întreabă nervos:

— Indignaţi că? Vi se pare că-i parcarea voastră sau ce? E a oraşului! Şi el e parte din oraş ca şi voi!

— Bine, bine, scuze... spune bărbatul, aruncându-şi frustrat braţele în aer.

— Nu-mi cere MIE scuze, mocofanule! Cere-i lui! spune Johnny printre dinţi, arătând din nou spre omul lui Lev.

Bărbatul îl priveşte lung, nevenindu-i să creadă că Johnny vorbeşte serios. Apoi îşi ia amicul de braţ şi murmură:

— Hai să mergem! Începe meciul. O rezolvăm noi dup-aia.

Johnny şi omul lui Lev rămân pe loc, uitându-se după ei. Johnny îşi simte pulsul gonind. Niciunul dintre bărbaţii în geci verzi nu e Peter Andersson, dar îşi dă seama că fiecare dintre ei îi aminteşte de el şi e de-ajuns.

— Mulţumesc! spune omul lui Lev.

Johnny se întoarce spre el şi încuviinţează scurt.

— Să-mi spui dacă te mai deranjează. Nu-i parcarea lor. Oraşul ăsta nu-i al clubului, chiar dacă aşa li se pare.

Omul lui Lev îşi duce o mână la inimă şi face o scurtă plecăciune în semn de mulţumire. Johnny n-are nici cea mai vagă idee cum să se poarte, aşa că îşi trage fermoarul gecii la loc şi îi răspunde cu un soi de salut, pe jumătate onor militar. Omul lui Lev îi face un hotdog şi i-l întinde. Johnny se scormoneşte în buzunare după mărunt, dar omul îi face semn că nu e nevoie:

— Gratis pentru pompieri!

Johnny dă din cap recunoscător. Mănâncă în timp ce se îndreaptă înapoi spre intrarea în patinoar. Un hotdog al naibii de

bun, constată el. Cu siguranţă mult mai bun decât rahaturile alea din bufetul clubului Björnstad.

* * *

Ana, Maya, Leo şi Oraşmare îşi pierd vremea prin parcarea patinoarului, uitându-se la lumea adunată grupuri, grupuri. Ana dispare nu mai mult de un minut şi apare cu opt beri într-o pungă de plastic.

— Cum... ai făcut? se bâlbâie Leo.

— Am întrebat un tip, răspunde Ana, de parcă e de la sine înţeles.

— Ana găseşte bere oriunde, chiar şi la înmormântări! zice Maya.

— Păi acolo e CEL MAI simplu să faci rost de bere, nu? izbucneşte Ana.

Se aşază fiecare pe câte-o piatră în spatele parcării şi beau. Maya îl lasă pe Leo să bea una, ea bea două, iar Ana trei. Oraşmare nu vrea, are antrenament diseară.

— Ţi-e frică să nu te certe antrenoarea? îl tachinează Ana.

— Nu. Dar nu vreau s-o dezamăgesc, recunoaşte el, fără să stea să se gândească la o minciună.

Maya îl bate încurajator pe umăr şi îi spune, cu dialectul zonei dat la maximum:

— Dacă nu vrei să dezamăgeşti oamenii, ai greşit oraşul! Vezi tu, noi, ăştia de pe-aci, nu suntem mulţumiţi dacă nu suntem oleacă nemulţumiţi.

Oraşmare zâmbeşte jenat. Maya n-a mai văzut până acum un tip cu atât de puţine motive să se jeneze, jenându-se mai mult.

— Mă pricep să dezamăgesc. Încerc să... mă pricep mai puţin.

Berea e mai tare decât se aştepta, iar Maya le-a băut pe amândouă destul de repede şi e gata să răspundă ceva complet nepotrivit, dar nu apucă, fiindcă Leo bălmăjeşte:

— Mi-e rău...

— AI BĂUT TOATE BERILE, plod împuţit? urlă Ana, răsturnând punga goală.

Leo e prea beat ca să-i poată răspunde.

* * *

Ca niciodată, Mira e recunoscătoare că e ger. Se ascunde în geaca voluminoasă cu guler înalt, îşi trage căciula groasă peste ochi şi alunecă neobservată prin mulţimea din faţa patinoarului. Îi trimite Mayei un mesaj să o întrebe unde e şi are un mic şoc când o găseşte cu Ana la casa bufetului, unde vând hotdogi şi bulgări de ciocolată împreună cu o grămadă de copii din echipa de băieţi, îmbrăcaţi în geci verzi.

— Hei, mama! izbucneşte Maya uluită, ca şi cum a uitat că ea a chemat-o acolo.

— Suntem practicante! o informează Ana veselă.

Mira se apleacă peste tejghea şi şopteşte, simţindu-le răsuflările:

— Aţi... băut?

— Foarte puţin! urlă Ana, ferm convinsă că şopteşte.

— Unde e Leo? întreabă Mira.

— La toaletă, chicoteşte Ana, dar se stăpâneşte.

Atunci Maya începe şi ea să chicotească isteric.

Mira ar trebui să se supere pe ele. Şi chiar *încearcă.* Dar fetele sunt vesele, iar ea e obosită şi are prea multă nevoie să nu-şi mai facă griji, măcar pentru unii din familie. Aşa că se duce discret

după tejghea, le obligă pe fete să bea apă şi se apucă să vândă şi ea bulgări de ciocolată şi hotdogi. Ca pe vremuri.

* * *

Tess şi Bobo vin spre bufet fără să se ţină de mână, dar cât de aproape se poate. Se ating din întâmplare în mers şi degetele li se prind uneori, ca din greşeală. Priviri furişe, zâmbete fugare, mici şocuri electrice peste tot.

Oraşmare mănâncă bulgări de ciocolată într-un colţ. Bobo se opreşte să-i vorbească. Tess se întoarce şi, brusc, arată ca frăţiorul ei deunăzi, când l-a văzut pe Amat.

— E... e Mira Andersson? Avocata? şopteşte ea şi îl trage pe Bobo de braţ.

— Da. Mira! HEEEI, MIRA! strigă Bobo şi îi face cu mâna, iar Tess face o grimasă pe care o s-o aibă de fiecare dată când o face de râs în public, până când vor îmbătrâni împreună.

Mira ridică privirea şi îi face şi ea cu mâna lui Bobo. Când întâlneşte ochii lui Tess, aceasta se înroşeşte atât de tare, încât Bobo se sperie că i-o fi stat ceva în gât şi dă să-i facă manevra Heimlich, iar fata se burzuluieşte la el pentru prima oară, dar cu siguranţă nu şi pentru ultima. Mira se apropie, îl îmbrăţişează pe Bobo şi îi întinde mâna lui Tess:

— Bună, eu sunt Mira!

— Ştiu, ştiu, eşti avocată! izbucneşte Tess.

— De unde ştii? râde Mira surprinsă.

— Trec pe lângă biroul tău când merg să-mi iau frăţiorul de la şcoală. Am văzut numele pe plăcuţa de la intrare. Şi... te-am căutat pe net... recunoaşte Tess, roşie toată.

— Şi Tess vrea să se facă avocată! se bagă şi Bobo.

Încă n-a învăţat că trebuie să-şi ţină gura în astfel de situaţii. N-are nimic, are timp berechet să exerseze.

— Am... încă nu m-am hotărât... da, aş vrea să studiez dreptul. Dar toată lumea zice că e super greu, spune Tess stânjenită.

— Trebuie să fie greu. De-aia merită! zâmbeşte prietenos Mira, amintindu-şi de propriile-i nesiguranţe de la vârsta aceea, când spăla vasele la restaurantul părinţilor ei seara şi se întreba dacă va avea vreodată şansa să le-o ia înainte copiilor de bani gata la facultate.

— Crezi că aş putea? întreabă Tess cu atâta francheţe, încât se surprinde şi pe sine, şi pe Mira.

Bâlbâindu-se, îşi cere scuze pentru întrebarea prostească, dar Mira o ia cu blândeţe de braţ şi răspunde:

— O să-ţi spun ce mi-a zis mama: există un singur mod de a-ţi da seama dacă poţi ceva.

Ochii lui Tess sclipesc şi fata şopteşte cu însufleţire, fără să se gândească:

— Vreau să ajut alte fete. Fete care sunt violate sau abuzate sau... adică nu mi s-a întâmplat mie! Dar ştiu că i s-a întâmplat fiicei tale! Vreau să... ajut. Ca tine!

Mira n-a venit azi la patinoar pregătită să i se taie răsuflarea, dar acum simte că are nevoie de aer.

— E o meserie grea, uneori, spune ea încet.

— Toată lumea din familia mea are meserii grele, şopteşte Tess la rându-i.

Mira vede înflăcărarea din ochii fetei şi se gândeşte că aşa trebuie să fi simţit şi Peter în toţi anii ăştia. Aşa arată un cireş în floare. Zâmbeşte şi încuviinţează tăcută, apoi îşi scoate portofelul.

— Uite cartea mea de vizită. Telefonul e pe spate. Sună-mă când vrei. Vino la birou dacă vrei! Dacă chiar vrei să faci asta... dacă vrei *cu adevărat...* atunci o să te-ajut, îţi promit!

Tess ţine cartea de vizită de parcă e un bilet de intrare într-o fabrică de ciocolată. Îşi dă seama prea târziu că sună ca o hărţuitoare nebună când zice:

— Am auzit că fiica ta s-a mutat la o şcoală în alt oraş. Te-a întristat tare când a plecat?

Colţurile gurii Mirei tremură.

— Da, dar sunt mândră de ea.

Cuvintele îi ies lui Tess pe gură toate deodată:

— Toate facultăţile de drept sunt mega departe şi mama nu vrea să mă mut.

— Mamele nu vor niciodată asta, recunoaşte Mira.

Sunt mii de alte lucruri pe care Tess ar vrea să le întrebe, dar nu mai apucă fiindcă, în clipa aceea, cineva strigă de pe scara care duce jos, la teren:

— BĂTAIE! BĂTAIE!

Atunci se aud şi urletele de jos. Bărbaţi care îşi strigă panicaţi fiii şi bărbaţi care urlă unii la alţii furioşi. Apoi tropot de picioare şi toţi fug de ceva mult mai rău.

85
INIMI

Jucătorii de treisprezece ani din Hed se duc să se schimbe în vestiarul pentru oaspeţi, dar ies imediat, palizi la faţă. În vestiar pute atât de înfiorător, un miros greţos, pătrunzător le umple nările instantaneu şi le e imposibil să-şi înfrângă senzaţia de vomă. Un grup de băieţi ceva mai mari, cu tricouri verzi şi şepcile

întoarse pe cap râd isteric până când administratorul vede ce s-a întâmplat şi îi fugăreşte până în parcare cu un ciocan în mână. Jucătorii din Hed au rămas în faţa vestiarului, încă scuturaţi de convulsii de greaţă. Ce miroase înăuntru e, probabil, acid butiric sau carapace vechi de creveţi, ori carne în putrefacţie – în Björnstad e cel mai vechi truc cu care să bagi în sperieţi echipa adversă înainte de meci. Frumosul şi elegantul Club de Hochei Björnstad, cu pliantele lui de reclamă care te invită să-l sponsorizezi, se poartă mereu aşa de pueril. Cei din Hed s-au obişnuit, nici măcar nu-i mai surprinde, dar de obicei asta le făceau echipelor de seniori. Nu copiilor de treisprezece ani. Meciul de azi e altfel însă.

„NOI SUNTEM URŞII!" duduie scandările pe locurile în picioare. „NOI SUNTEM URŞII!" repetă o mare de geci negre, făcând pereţii să vibreze jos, pe coridorul unde sunt Ted şi coechipierii lui. Antrenorul încearcă să le spună unde să meargă să se schimbe, dar urletele din tribună îi acoperă vocea: „TÂRFE DE HED, TÂRFE DE HED, O SĂ VĂ OMORÂM, TÂRFE DE HED", tună din sală, iar Tobias, care e cu ei, vede spaima din ochii jucătorilor. Sunt doar nişte copii, a-i trimite pe gheaţă în seara asta e ca şi cum i-ai trimite la război. Tobias îşi ia fratele mai mic deoparte.

— Ted!

— Da!

Tobias îl ia de braţ şi urlă în vacarm:

— Gândeşte-te la prăjituri!

Ted izbucneşte în râs mirat şi trupul i se destinde în strânsoarea fratelui mai mare.

— Ce?

— Ţie îţi plac prăjiturile! Gândeşte-te la prăjituri şi-atunci o să te calmezi!

— Te-ai tâmp...

Tobias dă din cap serios.

— Nu-ţi fie frică de ce strigă ăia în sală, OK? Fii recunoscător că urlă! Vrei să joci în Liga Naţională? Atunci trebuie să fii în stare să joci şi în faţa unui public dement. Şi mai demenţi decât psihopaţii ăştia nu există. Dacă treci de meciul ăsta, eşti în stare de orice. Du-te şi joacă tu cum ştii mai bine şi închide-le gura ălora care zbiară! De câte ori urlă, bagă-le un gol! Distruge-i! Ia-le tot ce au mai scump pe lume!

Frăţiorul îşi apropie fruntea de cea a fratelui mai mare şi spune:

— Mulţumesc, Tobias!

Tobias îi strigă îndârjit:

— Nu-mi mulţumi! Du-te şi câştigă! Frânge-le inimile nenorociţilor!

Privirile li se întâlnesc preţ de-o clipă. Fratele mai mare a fost întotdeauna tare ca stânca dincolo de gheaţă, dar pe teren a cedat de multe ori. Frăţiorul e invers. Atâta vreme cât Tobias îl apără dincolo de mantinelă, nimeni nu-l poate opri pe Ted pe gheaţă. Au cincisprezece şi treisprezece ani, cariera unuia se va termina în curând, a celuilalt de-abia a început. Când Ted îşi urmează echipa spre uşile care dau în parcare, ca să se schimbe acolo, Tobias mai zăboveşte puţin pe coridor, cu mâinile în buzunare. Când frăţiorul se duce să se pregătească de meci, Tobias urcă în tribună şi se alătură galeriei în picioare a suporterilor din Hed. Câţiva tineri mai mari îl recunosc, au mers la aceeaşi şcoală, aşa că îi fac semn că poate să stea cu ei.

— Tu i-ai bătut pe poponarii ăia din Björnstad acum câteva zile şi te-au suspendat, nu? întreabă unul.

Tobias dă din cap că da, fără tragere de inimă. Tinerii îl bat admirativ pe spate.

— N-ar fi trebuit să te suspende! Ar fi trebuit să-ţi dea o medalie!

Tobias ştie cine sunt, bineînţeles. Taică-su i-a zis mereu să stea departe de genul ăsta de suporteri: „Idioţii ăştia caută numai scandal, Tobias! Când o să fii mai mare, o să pricepi că e destul scandal pe lume şi că o să ai parte de el şi fără să te duci să-l cauţi...” Dar când tinerii cântă şi sar în sus, pieptul lui Tobias tresaltă. Urechile îi ţiuie şi adrenalina îi pune sângele în mişcare. Aşa că începe şi el să cânte şi să sară.

Când Ted şi coechipierii lui se întorc în patinoar echipaţi, câţiva dintre taţi îi însoţesc până la culoarul jucătorilor, care duce spre teren, furioşi de renghiul cu duhoarea din vestiar, care i-a umilit pe copiii lor şi i-a obligat să se schimbe în maşini. Bărbaţii strigă că nu e „fairplay” şi unul dintre ei îl înşfacă pe un băiat din echipa lui Björnstad care îi strigă ceva nedesluşit, ceea ce, evident, face ca toţi taţii jucătorilor din Björnstad să se repeadă să-şi apere copiii şi uite-aşa se porneşte totul. Atât de simplu. Atât de rapid.

* * *

Benji şi Adri ajung la patinoar chiar înainte de începerea jocului. Sune e prea trist ca să vrea să vină. A ieşit la plimbare, aceeaşi pe care înainte o făcea cu câinele, la aceeaşi oră. Şi o va face încă multă vreme. Când trebuie să se oprească să-şi tragă sufletul, şopteşte din obişnuinţă: „Fugi tu înainte!”

Benji şi Adri urcă în tribună până la galeria în picioare. Gecile negre îi primesc în rândul lor. Adri ştie că mulţi sunt plecaţi la vânătoare de elani săptămâna asta şi au întrerupt doar ca să vină să vadă meciul. Nu e semn bun. Pentru nimeni.

Teemu e lângă ea şi Benji. „POPONARI DE BJÖRNSTAD!” urlă suporterii lui Hed. „TÂRFE DE HED!” răspunde galeria lui Björnstad. Deocamdată sunt doar cuvinte, dar Teemu se uită la Benji şi Adri să le vadă reacţia. Pe chipul lui Benji nu se citeşte nimic, răsuflarea îi e liniştită şi privirea indiferentă, ca şi cum ori se stăpâneşte, ori se pregăteşte de ceva. Adri îi aruncă scurt doar o privire lui Teemu şi spune mirată:

— Mă mir că eşti aşa de calm.

Teemu încuviinţează cu un aer misterios:

— Le-am promis c-o să fim cuminţi azi.

— Cui i-ai promis? întreabă Adri.

— Clubului, răspunde el.

Nu le-a povestit nici măcar apropiaţilor că a vorbit cu Frac. Le-a spus doar tuturor că trebuie să-şi păstreze calmul dacă nu le dă el semnalul că ar fi rost de altceva, iar oamenii lui îl ascultă, nu de frică, ci pentru că ţin la el. E o frăţie pe care niciun suflet din oraşul ăsta n-o pricepe, Teemu ştie. Dar, dacă e cineva care înţelege cât de cât, aceea e cu siguranţă Adri. Cu toate astea, acum îi vine greu să-i tălmăcească expresia feţei, poate pentru că nici Adri însăşi nu ştie ce să simtă – e mândră de Teemu şi de băieţii lui că nu sar la bătaie şi, în acelaşi timp, mai că şi-ar dori s-o facă. Adri a văzut la viaţa ei atâţia oameni rănindu-i pe alţii, încât s-a întărit, n-o impresionează. Dar, când vede un om făcându-i rău unui animal, îi sar toate siguranţele, vede negru înaintea ochilor şi în clipele acelea îl înţelege pe Teemu mai bine ca oricând.

„POPONARI DE BJÖRNSTAD!” urlă tribuna opusă.

„TÂRFE DE HED!” vine răspunsul.

Peste gheaţă, scandările se unduiesc în tangaj din galerie în galerie. De obicei tribuna e aproape goală la meciurile grupei de treisprezece ani, dar săptămâna asta nu e una obişnuită. Sâmbătă

se vor întâlni seniorii în primul meci al sezonului şi Adri se gândeşte cu ce naiba o să vină Gaşca atunci. Cu tancuri?

„OMOR! PRĂPĂD! JALE! FOC VĂ DĂM! V-AM FUTE ŞI SURORILE, DA' LE-AŢI FUTUT VOI DEJA!" urlă câţiva din galeria lui Hed.

„PIELEA NE-O VREI? HAI SĂ NE-O IEI!" scandează Gaşca în jurul lui Adri.

Galeria roşie a lui Hed nu e la fel de mare ca a verzilor şi mai ales nu e la fel de bine organizată. Când cântă, nu reuşesc s-o facă la unison. Dar când băieţii lui Teemu îşi înalţă glasurile, o fac ca un singur om. Un singur om, capabil de orice. Suporterii din Hed ştiu asta, bineînţeles, ştiu că sunt în inferioritate, aşa că fac ce fac de obicei orice suporteri în situaţia asta: caută punctele slabe ale adversarilor. Strigă tot ce i-ar putea lovi unde îi doare, care le-ar putea face rău, i-ar putea răni în mândria proprie. Găsesc cele mai simple şi mai îngrozitoare cuvinte.

Când Ted şi coechipierii lui îşi fac loc cu coatele prin încăierarea taţilor de pe culoarul jucătorilor şi ies pe gheaţă să-şi facă încălzirea, un zvon începe să circule în galeria lui Hed: ceva despre Sune, fostul antrenor al seniorilor lui Björnstad. Ceva despre un câine care a fost în fotografia de echipă. Ceva despre faptul că până şi cei mai temuţi membri ai Găştii plâng moartea animalului.

Ce se întâmplă apoi e atât de simplu şi eficient, atât de spontan şi de la îndemână, atât de idiot şi distructiv – un tânăr, în spatele lui Tobias, începe să latre:

— Ham, ham, ham!

Mai întâi doar câţiva râd în jurul lui.

Apoi un altul latră şi mai tare:

— Ham! Ham! Ham!

Brusc, toată galeria latră. Mai întâi în glumă, dar în scurt timp amenințător. Sare pe răni deschise. Provocare pe față. Suporterii lui Björnstad nu răspund cu imnuri, urlete, ci cu ceva mult mai rău: tăcere de mormânt. Și-atunci tace toată sala.

E greu de explicat cum sună un patinoar plin dacă n-ai fost niciodată într-unul, dar acum amuțesc până și părinții cu copii mici și pensionarii, obișnuiții consumatori de floricele de porumb și hotdogi. Mai ales în tribuna lui Björnstad. Toți sunt atât de obișnuiți să audă doar urletele „TÂRFE!" și „POPONARI!", încât dacă galeria ar scanda într-o limbă străină, nici n-ar mai băga de seamă, ci și-ar vedea relaxați de pălăvrăgeala lor despre credite la bancă, nepoți și vreme, rezemați de spetezele scaunelor. S-ar putea zice și că sunt un pic răsfățați – au trecut mai bine de doi ani de la ultima încăierare în regulă aici, în patinoar. Toată lumea a uitat cum e când sare Gașca la bătaie, toată lumea se simte în siguranță, ca niște copii cu nasurile lipite de geamul cuștii leilor. Gecile negre care urlă sunt ca o hotă de bucătărie huruitoare – nu-ți dai seama că merge până nu o închide cineva.

În tăcerea compactă care cuprinde brusc tot patinoarul, e doar teroare, groază. Au trecut doi ani de când n-au mai simțit-o, dar acum îi cuprinde iar.

— HAM! strigă un tip din galeria lui Hed, prea exaltat de adrenalină ca să bage de seamă că toți ceilalți au amuțit.

Cineva îl apostrofează: „Gura!", altcineva încearcă să pornească un cântec, dar e prea târziu.

— Ce vrei să faci? îl întreabă pe Teemu un bărbat de pe rândul din fața lui.

Teemu se uită țintă la galeria adversă, peste gheață, în tribuna din celălalt capăt scurt al terenului. Privirea îi e complet golită de orice: nici empatie, nici iertare, nici milă. Poate că se gândește la ce

i-a promis lui Frac – să nu işte niciun scandal săptămâna asta –, dar, la o adică, nu l-a pornit el. Bărbaţii din Hed au venit în patinoarul lui, în casa lui, se laudă că i-au omorât câinele lui Sune şi el să nu facă nimic? Păi cum să nu! Răspunde rece:

— Dă-i dracu'! Rupeţi-le gâtu' la toţi!

Ca un singur organism, gecile negre sar peste balustrada tribunei şi o iau peste scaune spre galeria lui Hed, aflată în cealaltă parte a terenului. Spectatorii aşezaţi trag adânc aer în piept, strigă şi fug – familiile cu copii mici şi pensionarii se calcă în picioare, încercând să se dea la o parte din calea Găştii. Gecile negre înaintează ca un val negru, făcând pulbere hotdogii şi floricelele de porumb uitate de spectatorii înspăimântaţi. Adri îl ia pe Teemu de braţ şi ţipă:

— N-AI PROMIS CLUBULUI CĂ NU VĂ BATEŢI?

Teemu se uită la ea fără remuşcare şi aproape compătimitor:

— Clubului? Clubul suntem noi.

Apoi o ia şi el la fugă, cu Benji alături. Adri încearcă să-şi oprească fratele, dar n-are nicio şansă. Undeva, în adâncul sufletului, ştie că nu vrea să-l împiedice de fapt. Lătratul din tribuna adversă a încetat într-un freamăt neliniştit, dar palmele lui Adri încă îşi amintesc greutatea trupului micuţ când l-a coborât în mormânt. Poate că nu-şi doreşte violenţa, dar nici nu-i poate învinui pe cei care o caută acum.

Taţii de jos, de pe culoarul jucătorilor, îşi dau seama de primejdie când aud duduitul valului ce se apropie. Urlă la copiii de pe gheaţă să părăsească terenul, panica izbucneşte şi întregul patinoar se scufundă în haos într-o clipită.

* * *

Tobias vede gecile negre coborând din tribună şi propria lor galerie despărţindu-se în două: cei care dau înapoi şi cei aleargă spre ameninţare. Tobias are doi părinţi care l-au învăţat să fugă întotdeauna spre foc, aşa că nu stă pe gânduri, sare peste balustrada tribunei, aterizează vreo doi metri mai jos, pe beton, şi ţâşneşte drept spre gheaţă. Tot ce ştie e că trebuie să-şi scoată frăţiorul de pe teren.

Hannah şi Johnny coboară şi ei în fugă din tribună cu acelaşi gând, dar înghesuiala e prea mare şi haosul atotcuprinzător. Se înghiontesc, îşi fac loc prin mulţime spre colţul patinoarului, spre vestiare. Acolo Bobo reuşeşte să întindă un braţ şi să-l prindă pe Johnny de umăr. Johnny se răsuceşte spre el şi sufletul i se face bucăţi când îl aude strigând:

— TESS E CU MINE! NICIO GRIJĂ! IA-I PE TOBIAS ŞI PE TED ŞI NE VEDEM ÎN PARCARE!

Hannah scapă degetele lui Johnny din strânsoare doar o secundă, dar sunt imediat smulşi ca de nişte curenţi nemiloşi. Într-o clipă sunt la zece metri unul de altul. Tobias şi Ted apar de niciunde, Ted cu patinele încă în picioare şi tot echipamentul pe el. Tobias le face loc, dând sălbatic din mâini în jur. În urma lor, Teemu şi primele geci negre ajung în tribuna celor din Hed. Ultimii bărbaţi în roşu rămaşi să o apere au smuls scânduri din podea şi lovesc din răsputeri în stânga şi-n dreapta când gecile negre încearcă să urce în tribună. Nasuri se rup, fălci se zdrobesc, dar gecile negre înaintează. „Cineva o să moară", îşi zice Johnny. Hannah îşi croieşte drum ca o fiară prin marea de oameni şi îl ajunge din urmă înainte ca Johnny să-şi termine gândul.

— BĂIEŢII! SCOATE BĂIEŢII!

În spatele ei, tatăl unui alt jucător din echipa lui Ted s-a luat la bătaie cu doi taţi din Björnstad. Hannah încasează un cot în tâmplă

şi îşi pierde echilibrul. Johnny vede, înşfacă pe oricine îi stă în cale şi îl azvârle cât colo. Ajunge la Hannah în acelaşi timp cu Tobias care vine din direcţia opusă. Johnny aproape că nu-l recunoaşte, băiatul de cincisprezece ani arată ca un bărbat, fără teamă de nimic. Îl trage pe Tobias în spatele lui cu o mână, iar cu cealaltă o ajută pe Hannah să se ridice. O mică fereastră se deschide în înghesuială, toată familia o vede şi se repede spre ieşire. Băieţii în faţă, Hannah după ei şi Johnny ultimul. Dar Johnny face greşeala să se uite peste umăr în fugă, aşa că nu-l vede pe bărbatul care vine şi el în fugă de după colţ, din magazie. Dau cap în cap din greşeală, dar cu toată viteza şi, preţ de câteva secunde, totul amuţeşte în capul lui Johnny. Îşi pipăie fruntea lipicioasă, dar nu simte nimic. Clipeşte derutat prin ceaţa de pe ochi şi vede că bărbatul din faţa lui e în genunchi, cu sângele şiroind dintr-o arcadă spartă. E Peter Andersson.

86
SÂNGE

Bufetul patinoarului se umple rapid de familii cu copii mici care se adăpostesc de debandada din sală. Mira nu apucă să se întrebe ce anume ar fi bine să facă. Se proţăpeşte în dreptul intrării, cu picioarele bine înfipte în podea. Crede cu naivitate că e în stare să păzească intrarea, în caz că hoarda de bărbaţi de pe gheaţă ar vrea să dea buzna în bufet, deşi îşi zice deja: „Cum, Mira? CUM o să-i opreşti?”

Dar simte pe cineva în stânga ei şi pe altcineva în dreapta. Maya şi Ana. Maya a venit să-şi apere mama. Ana e acolo ca să apere lumea întreagă. O singură dată urcă doi tineri, Mira nici nu ştie dacă sunt din Björnstad sau din Hed, dar cele trei femei îi

întâmpină cu drugi de fier în mâini şi e de ajuns ca unul dintre ei să se apropie, că Ana îi trage un picior în coşul pieptului de n-o s-o uite niciodată. Tânărul zboară câţiva paşi înapoi, iar amicul lui se opreşte în capul scărilor cu ochii cât cepele. Apoi ia cea mai bună decizie din viaţa lui şi o întinde.

— FIR-AR! ţipă Ana, sărind într-un picior.

Simte că şi-a rupt iar ceva, fir-ar a dracu de treabă, chiar nu se poate să fie mai MOI tipii ăştia pe care-i tot sminteşte în bătaie?

Mira le trage pe Ana şi pe Maya înapoi în bufet şi închide uşa. După vreo două minute, infernul pare să se fi calmat brusc, ca şi cum cineva a scos boxele din priză. Când deschide din nou uşa, patinoarul e aproape pustiu.

* * *

În genunchi, Peter geme de durere, iar sângele îi intră în ochi. Johnny se apleacă spre el, nu ca să-l lovească, ci ca să-l ajute, dar altora nu li se pare aşa. Teemu îi vede din tribună, apoi se duce dracului tot.

* * *

Adri e încă în tribuna lui Björnstad. Nu se poate clinti s-o ia în nicio direcţie. N-are de gând să se bată. Nici să fugă. Nu e plină de ură, nici de teamă, e doar golită de orice. Abia când cineva o strigă, se întoarce la realitate şi se uită în jur. E Benji. O ţine pe Alicia în braţe. Cum a găsit-o pe fetiţă, Adri nu ştie. Undeva, între tribuna lui Björnstad şi cea a lui Hed, Benji i-a auzit vocea şi, în timp ce gecile negre au mers înainte, el s-a oprit imediat.

— Ce cauţi AICI, plod nebun? a strigat el.

— Voiam să văd meciul, da' Sune a zis să vin SINGURĂ! s-a răţoit Alicia, încercând să pară supărată, dar era speriată de moarte.

Benji a luat-o în braţe din haos şi o ţine ca şi cum ar fi a lui. Iar Alicia se ţine de Benji ca şi cum a lui e dintotdeauna, lipită de el ca iarba de mare pe un trup de-abia ieşit din apă. Adri nu mai are forţă să se înfurie, e doar obosită. Se îndreaptă de spate, ca şi cum i-au amorţit toate, apoi îi îndrumă repede pe Benji şi pe fetiţă spre una dintre ieşirile de urgenţă. Când ajung în parcare, fetiţa cedează în cele din urmă şi începe să plângă. Atunci fraţii Ovich merg mai departe, fără să mai arunce nici măcar o privire spre tumultul din patinoar. Se duc acasă la Sune, întorc spatele mizeriei lăsate în urmă, în loc să alerge spre ea. Au grijă de cineva, în loc să-şi verse nervii pe cineva. Alicia nu-i dă drumul lui Benji tot drumul. În noaptea aceea doarme lângă Adri, pe canapeaua din sufragerie. Poate că nu vor fi niciodată o familie în hârtiile vreunei autorităţi publice, dar, într-o zi, peste mulţi ani, Alicia o să joace primul ei meci internaţional şi, când o vor întreba ce nume vrea să aibă pe tricou, „Ovich" va spune.

* * *

Peter ridică privirea, clipeşte prin şiroaiele de sânge, vede mâna întinsă a lui Johnny şi pe Teemu sărind din tribună cu un soi de drug în mână, îşi adună toate puterile, dar abia dacă reuşeşte să strige, e mai degrabă un ţipăt jalnic, convulsiv:

— Atenţie!

Nu lui Teemu îi strigă, ci lui Johnny. Pompierul vede pericolul şi se fereşte în ultima clipă de drugul de fier. Teemu se dezechilibrează şi cade drept peste Peter, astfel că Johnny are timp

să se dea înapoi. Când Teemu se ridică, gata să se repeadă orbeşte la el, între ei s-a pus cineva. E scund şi gras, are fermoarul gecii desfăcut şi Teemu vede pistolul la brâul lui Lev înainte să-i vadă chipul.

— Vino! spune Lev hotărât şi îl împinge pe Johnny în spatele lui.

Ţine pistolul în mână acum, pe jumătate ascuns în mânecă şi îndreptat în jos, şi nu-l scapă din ochi pe Teemu.

Hannah, Tobias şi Ted sunt la câţiva metri de ei. Trec şi ei în spatele lui Lev, iar Teemu e neclintit şi totul pare că încetineşte în jurul lui. Poate că e o reacţie în lanţ – câţiva din Gaşca văd că liderul lor stă pe loc şi se opresc. Şi, când suficient de multe geci negre încetează să se mai bată, se potolesc toţi ceilalţi. Gloata rămâne compactă, dar mai puţin agresivă. Oamenii se îndreaptă spre parcare, dar mai puţin panicaţi. Ultimii care ies pe uşa patinoarului păşesc agale, de parcă ies de la cinematograf. Aproape nimeni nu vede pistolul, cu excepţia celor din imediata apropiere a lui Lev. Totul s-a petrecut atât de repede şi, din senin, s-a terminat.

— Ajutor între vecini, da? îi spune Lev lui Johnny pe un ton aproape amuzat când ies afară.

Johnny e prea şocat să-i răspundă, prea orbit de groaza că li s-ar fi putut întâmpla ceva copiilor lui, foarte recunoscător că Lev i-a scos de-acolo şi nu se gândeşte deloc la pistolul care dispare din nou sub geaca bărbatului. Se despart salutându-se scurt, iar Lev dispare ca prin magie printre maşinile din parcare.

* * *

Teemu nu e înfricoşat, doar uluit. Aproape fascinat, de fapt. Imediat ce Lev dispare, pare să uite totul, ca şi cum n-a fost decât

un joc de copii, iar ceea ce s-a întâmplat era de aşteptat. Se apleacă spre Peter şi îl întreabă:

— Eşti OK?

— Nu ştiu, răspunde Peter sincer.

— PETER!!! ţipă o voce de-i sparge timpanele.

— Aoleu, să vezi acu' ocări! râde Teemu.

Peter nu încetează să se uluiască de cât de calm se simte. Parcă e imun la adrenalină.

— TATĂ! strigă Maya.

Vine în fugă alături de Mira, iar în urma lor se împleticeşte Leo. Băiatul arată ca şi cum a vomitat, dar e o istorie prea lungă să mai aibă cineva chef să i-o explice acum lui Peter.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT? urlă Mira atât de sălbatic, încât până şi Teemu tresare şi se dă la o parte.

Teemu nu se poate abţine şi izbucneşte:

— Aş, fasoane de huligani, ştii şi tu! Tipic Peter să bage zâzanie! Noi am încercat să-l oprim, da ştii cum e când îl apucă...

Teemu e aproape sigur, la modul cel mai serios, că Mira l-ar fi omorât atunci şi acolo, dacă nu o oprea Peter. Apoi lui Peter îi vine atât de uşor să mintă, încât se şochează singur:

— Am intrat într-un stâlp, iubito! Un mic accident, nimic altceva!

87
CÂŞTIGURI

Dintre toţi bărbaţii aflaţi astăzi la patinoar, doar doi sunt îmbrăcaţi în costum, cu cravată. Stau departe unul de altul şi poate că niciunul nu ştie că celălalt e acolo. Unul e Frac, celălalt e Richard Theo, proprietarul supermarketului şi politicianul, amândoi cu o

reputaţie la fel de proastă în branşa lor, deoarece competitorii lor consideră că nu respectă regulile jocului. Dar exact asta fac, pretind ei, doar că ei cunosc jocul mai bine decât toţi ceilalţi. Au venit la patinoar fiecare cu agenda lui: Frac speră să poată controla evenimentele, Theo vrea doar să le analizeze. Frac îi urmăreşte pe copiii de pe gheaţă, Theo urmăreşte doar publicul. Unul se uită la jucători, celălalt la alegători.

Frac a sperat din suflet toată ziua să poată menţine pacea între Björnstad şi Hed până când salvează ambele cluburi, dar, când vede câtă lume a venit şi aude primul „Ham!" din galeria lui Hed, ştie că totul s-a terminat. Nu mai contează că Teemu i-a promis să stea în banca lui. Nimeni nu mai are nicio şansă.

Dar Richard Theo rămâne aşezat, privind impasibil haosul care se dezlănţuie. Frac aleargă ca un obsedat spre teren şi încearcă să-i împiedice pe suporteri să se omoare, dar politicianul se gândeşte că poate chiar de asta e nevoie. Poate că salvarea cluburilor e un război, nu pacea. Trebuie doar să-şi dea seama cum să folosească asta în interesul lui.

Peter Andersson se dovedeşte a fi răspunsul, „ca întotdeauna, de fapt, în oraşul ăsta, într-un fel sau altul", îşi zice Theo schiţând un zâmbet. E atât de sus în tribună, încât, în cele din urmă, e singurul care are o privire de ansamblu asupra debandadei. Cum obişnuieşte singur să spună: succesul lui politic se bazează pe faptul că, atunci când toţi fug într-o direcţie, el aleargă în cea opusă. Dar, de data asta, tot ce trebuie să facă e să rămână pe loc. Îl vede pe Peter Andersson ieşind în fugă din magazie şi ciocnindu-se de un bărbat solid, de aceeaşi vârstă, îmbrăcat în bluză de pompier. Vede arcada sprâncenei lui Peter plesnind şi sângele ţâşnind din rană, dar îl vede şi pe Teemu repezindu-se spre ei imediat, ca şi cum e de datoria lui să-l apere pe Peter. Îl vede şi pe

Lev intervenind, doar ca să-l apere pe pompier. Alianţele sunt, poate, neaşteptate, dar nu ilogice sau, în orice caz, nu pentru un politician care şi-a clădit întreaga carieră pe prietenii ciudate.

Când totul se calmează brusc, când bătaia se termină şi şuvoiul de lume se scurge din patinoar ca apa dintr-o chiuvetă, Frac e transpirat, iar Richard Theo, rece. Unul se gândeşte la tot ce are de pierdut, celălalt are deja o strategie prin care să obţină tot ce vrea.

În timp ce Frac rătăceşte prin parcare să vadă dacă e cineva rănit, Richard Theo o ia agale spre birou. E o seară frumoasă, înstelată şi albă. Aer rece ca gheaţa în nări, zăpadă scârţâind sub tălpi. Iubeşte locul ăsta. Sigur, lumea nu l-ar crede dacă le-ar spune-o, dar a călătorit pe jumătate de planetă şi n-a văzut nimic mai frumos. Pădurea şi lacurile, sălbăticia şi zăpada – inegalabile!

Nu se miră că oraşul îi împinge pe oameni la violenţă. L-ar fi împins şi pe el dacă s-ar fi temut, ca ei, că o să i-l ia cineva. Şi, cu această nouă perspectivă asupra stării de fapt, va încerca să rezolve problemele tuturor. Aşa va câştiga.

88
HULIGANI

Bobo şi Tess aşteaptă în microbuz. Johnny şi Hannah îi lasă pe Ted şi Tobias cu ei şi se întorc în patinoar să vadă dacă e cineva rănit sau are nevoie de ajutor. În mod surprinzător, răspunsul e nu. Băieţii care urmau să joace meciul sunt teferi, bineînţeles, căci erau complet echipaţi cu protecţiile de hochei, dar nici părinţii sau alţi spectatori nu stau prea rău – câteva julituri şi vânătăi, dar căpătate în îmbulzeală, nu în bătaie. Ultraşii s-au vânat doar unii pe alţii. „Onoare de huligan!” i-a auzit Johnny zicând pe pompierii mai tineri de la staţie. Mulţi dintre ei au taurul roşu tatuat pe piele,

mult mai mare decât al lui. Sunt pompieri, desigur, dar, înainte de toate, sunt din Hed şi sunt altfel decât Johnny. Mai încrâncenaţi. Sau poate că Johnny a îmbătrânit. Uneori se gândeşte că băieţii care cresc în oraşul copilăriei lui au acum mai puţine lucruri cu care să se identifice decât pe vremea lui. Toţi oamenii au nevoie să se simtă importanţi, toată lumea caută un context în care să se integreze, dar sunt din ce în ce mai puţine lucruri care să-i lege de Hed. „Ne batem doar cu Gaşca, nu ne-atingem de civili", a spus odată unul dintre ei şi Johnny s-a gândit că de-acolo şi porneşte toată problema, de la faptul că folosesc cuvântul „civili", de parcă ar fi în război.

Motoarele maşinilor se aud peste tot şi parcarea se goleşte repede. În alte oraşe şi printre altfel de oameni, panica ar fi fost mult mai mare, cu siguranţă, dar aici lumea pare că uită în câteva minute. Aproape oricine a mai văzut încăierări între ultraşi şi, de îndată ce se termină bătaia, lucrurile se întorc la normal, iar a doua zi nimeni nu-şi mai aminteşte mare lucru.

Johnny îşi dă seama că singurul lucru care e diferit de data asta este că a trecut mult timp de când nu s-a mai întâmplat – doi ani de la bătaia cruntă care s-a terminat cu un incendiu la Blană de Urs, pornit de câţiva din Hed. Gaşca i-a urmărit prin pădure cu maşinile, s-a întâmplat un accident şi un adolescent din Björnstad a murit. După aceea a fost ca şi cum am înţeles toţi că s-a mers prea departe şi că, dacă mai continuăm conflictul, se ajunge la război. Până şi cei mai răi huligani din Hed şi-au băgat minţile în cap suficient cât să ajungă să cânte imnul lui Björnstad la următorul meci: „Noi suntem urşii!" Au ridicat steagul alb, iar Teemu şi oamenii lui l-au acceptat. Toată lumea a făcut un pas înapoi. Timp de doi ani. Şi, acum? Chiar dacă bătaia de azi s-a terminat repede,

Johnny ştie că ori e sfârşitul unui mic conflict, ori începutul unuia mult, mult mai mare.

Pe stradă se aud sirene, plâns înăbuşit de copil ici şi colo, dar şi discuţii destinse, ba chiar şi râsete. Johnny se îndreaptă spre microbuz, cu Hannah după el. Tobias nu-i vede apropiindu-se, căci e întors spre fraţii lui şi spre Bobo şi le zice cu însufleţire:

— Aţi văzut pistolul? Aţi văzut ce mutre de bălălăi au făcut ăia din Björnstad? S-au căcat pe ei! De data asta s-au învăţat minte să nu se mai pună cu noi!

Tess clatină tristă din cap şi şopteşte:

— Nu. Acum cred toţi că trebuie să-şi ia pistol. Hannah aude. Johnny se preface că nu. Dar speră că Tess se înşală. Doamne, cât speră!

89
ADEVĂRURI

E joi seara, târziu, şi la spitalul din Hed toate gecile negre din Björnstad sunt la Urgenţe. Teemu şi-a rupt două degete în falca unuia şi vreo doi dintre oamenii lui au nasurile zdrobite de vreun pumn sau cot. Sunt într-o dispoziţie neverosimil de bună, în ciuda sau poate tocmai datorită celor întâmplate, glumesc şi cântă cântece porcoase. Şi mai ales îl iau peste picior pe Peter, care a fost şi el nevoit să vină la spital pentru arcada spartă. Asistentele medicale au decis rapid ca toţi cei din Björnstad să fie luaţi în primire dintr-o sală de aşteptare separată, ca să nu mai aibă de-a face cu cei din Hed. De fiecare dată când o asistentă intră şi strigă numele cuiva, membrii Găştii o roagă: „Ia-l pe şefu' primul!" Apoi arată spre Peter, fac teatral ochii mari şi şoptesc: „Vă rugăm, lăsaţi-ne pe noi ăştia, pifanii, ajutaţi-l pe Naşu'! El dă ordinele!" Peter îl

roagă pe Teemu să-i pună la punct, dar Teemu râde prea tare ca să-l asculte.

— Voi chiar nu luaţi nimic în serios, nimic pe lumea asta... murmură Peter.

— Nu noi ne-am luat la bătaie cu pompierii şi am fost ameninţaţi cu pistolul, aşa că nu mai bine iei tu viaţa niţel mai puţin în serios? i-o întoarce Teemu rânjind.

Iar lui Peter nu-i vine tocmai uşor să-l contrazică, nu. Unul dintre bărbaţii din Gaşca primeşte un telefon, îi face semn lui Teemu, se duc împreună într-un colţ şi şuşotesc. Poate că e vorba de ultraşii din Hed, poate de Lev, Peter n-are de unde să ştie, căci, în clipa aceea, asistenta îi strigă numele şi apoi îl duce în camera de gardă. Doctorul întreabă ce s-a întâmplat, iar Peter îi spune că „a intrat într-un stâlp". Dacă stă bine să se gândească, pompierul ăla chiar era tare ca un stâlp, aşa că nici nu e tocmai o minciună. Doctorul îl trimite acasă după ce îl pansează fără alte întrebări, căci coada în sala de aşteptare e lungă şi n-are timp de taclale.

Când Peter se întoarce în sală, Teemu îl întâmpină râzând:

— Bine-ai venit, Naşule! Cum te simţi?

— Ca şi cum am intrat într-un stâlp, zâmbeşte Peter.

Teemu îi pune blând mâna pe umăr şi zice încet:

— Auzi, aş vrea să deschid Blană de Urs în seara asta pentru băieţi. Doar apropiaţii. Luăm câteva beri şi... na... ca pe vremuri. E-n regulă? Promit că facem curat dup-aia!

— Păi nu sunt la tine cheile? întreabă Peter neînţelegând.

Răspunsul lui Teemu îl pune în şi mai mare încurcătură:

— Ştiu. Da' dacă tu nu te-nvoieşti, nu deschid. Nu mai... nu mai am cui să-i cer voie.

Aşa că Peter dă din cap că da. Teemu dă şi el din cap recunoscător. Apoi unul dintre bărbaţii din spatele lui îi întinde un buchet de flori, iar Teemu i-l dă lui Peter.

— Pentru mine? Ooo... nu trebuia... începe Peter.

Dar Teemu îl scuteşte să se facă de râs, şoptindu-i:

— Nu pentru tine. Pentru nevastă-ta.

— Pentru... Mira?

Teemu încuviinţează.

— Băieţii au auzit că s-a băgat să ajute clubul. Ca avocat! Cică e nu ştiu ce încurcătură cu nişte jurnalişti şi Mira a sărit în ajutor. Băieţii vor să-i mulţumească.

Peter clipeşte derutat.

— Mira? Ajută clubul? De unde aţi auzit?

N-ar fi trebuit să întrebe asta, căci răspunsul e evident:

— Ei, ştii şi tu... vorbeşte lumea.

* * *

Mira îl aşteaptă pe Peter în maşină, în parcarea spitalului. Mai întâi i-au dus pe Maya, Ana şi Leo acasă, în Björnstad, pe de o parte pentru că Leo a vomitat în maşină, pe de alta pentru că Ana avea atâtea sfaturi să-i dea lui Peter despre ce să facă „data viitoare când se dă careva la el”, încât ar fi fost înnebunitor s-o ia cu ei până în Hed, la spital. Mirei îi pare bine că i-a lăsat acasă şi fiindcă gecile negre şi-au parcat maşinile lângă a lor, ca să-l apere pe Peter în caz de alte eventuale ciocniri cu suporterii lui Hed, şi e o uşurare să nu fie nevoită să le explice asta copiilor. Gaşca, aceeaşi care îl ameninţa pe Peter cu moartea pe vremea când era director tehnic, aceeaşi dintre ale cărei geci negre Mira însăşi l-a smuls pe Leo, aproape literalmente, când băiatul voia să devină parte din ea,

Gaşca acum îl protejează? Nici măcar sieşi Mira nu-şi poate explica asta. Dar sunt vremuri ciudate. Vremuri îngrozitoare.

Îi sună telefonul şi Mira răspunde, aproape uşurată să vadă numele colegei pe ecran.

— Am auzit de bătaie! Erai la patinoar? Eşti bine? spune dintr-o suflare colega, care a băut vreo douăsprezece pahare de vin, dacă e să rotunjim.

— Da, da, dar Peter şi-a spart arcada şi suntem la spital.

— Şi-a spart arcada?

— A intrat într-un stâlp. Sau cel puţin aşa zice el.

Colega tace îndelung.

— Se întâmplă al naibii de multe lucruri, al naibii de ciudate, zice ea.

Mira oftează.

— Nu mă porni! Tu ce faci?

— Bine! Sunt acasă! Destul de beată! Am găsit o chestie pe care o putem folosi dacă e pus Peter sub acuzare!

Mira se desprinde ca un arc de spateaza scaunului.

— Ce?

— Putem spune că i-a falsificat cineva semnătura! Tu ai văzut ce semnătură are bărbată-tu? Serios, zici că-i de copil mic.

Colega are dreptate. Înainte să plece în Canada să joace în Liga Naţională de Hochei, Peter era nevoit să dea atâtea autografe la meciuri aici, acasă, încât s-a învăţat să facă o semnătură foarte simplă, ca să meargă mai repede. Oricine i-ar fi putut-o imita dacă exersa câteva minute.

— Eşti genială!

Colega oftează:

— Nu-i aşa? Doar că... mda... ar fi super ilegal să minţim, fireşte. Şi tu, şi eu putem ajunge la închisoare pe faza asta. Da'... na, o ultimă soluţie, dacă se duce dracului totul!

Mira încuviinţează cu lacrimi în ochi.

— Mulţumesc.

— Orice pentru voi, ştii doar!

Mira trage tremurând aer în piept.

— Crezi că greşesc? Moral vorbind... Greşesc că-l apăr pe Peter?

Colega respiră calm în receptor, nu ca şi cum ar ezita, ci ca şi cum ar căuta formularea potrivită:

— Ştii, Mira, toate principiile mele despre etică şi morală se reduc la un singur lucru: nu contează când e vorba despre familia ta. Poţi să ai o mie de principii, dar nu se aplică dacă e familia ta la mijloc. Mai întâi îţi aperi familia – înainte de a apăra morala, ba chiar şi înainte de a respecta legea. Familia e mai presus de orice. Tu eşti o grămadă de lucruri, dar eşti în primul rând mamă şi soţie.

Mira îşi sprijină fruntea de volan, care se udă cât ai clipi.

— Îţi mulţumesc. Din nou. Ştiu că ţi-am mai mulţumit şi înainte, dar ţi-o mai zic.

Colega e aproape jignită:

— Sunteţi şi familia mea.

* * *

Peter iese clătinându-se din spital, trece pe lângă maşina Mirei de două ori până s-o recunoască. Dă să se urce pe locul şoferului, dar Mira îl concediază:

— Chiar crezi că ai vreo şansă să te las să conduci? Eşti mai bandajat decât o mumie!

Aşa că Peter se mută supus pe locul de alături. Mira e de-a dreptul furioasă, evident, dar asta nu e nimic nou. Când e speriată, se înfurie. E genul de persoană care îşi ceartă copiii când se lovesc, iar ei aşa ştiu că îi iubeşte.

— Un nenorocit de stâlp! încearcă Peter să glumească, pipăindu-şi arcada.

Mira se uită la el, fără să pornească motorul. Tonul îi e blând, dar cuvintele taie în carne vie:

— M-am împăcat cu ideea că nu-mi spui mereu adevărul. Dar nu încerca să mă minţi! Minţi prost, că n-ai exersat niciodată suficient şi asta îmi place la tine. De asta eşti singurul pe lume în care pot avea încredere.

Pe Peter îl dor toţi muşchii feţei când închide ochii.

— A fost... un accident. M-am ciocnit de un tip din Hed. N-am vrut să zic nimic, fiindcă nu voiam să înţelegi greşit...

Mânia ei răbufneşte instantaneu, efervescentă de parcă i-a pus cineva dioxid de carbon:

— Să-nţeleg GREŞIT? Uită-te un pic în jur! ĂŞTIA sunt prietenii tăi acum?

Arată în jur, spre maşinile gecilor negre. La drept vorbind, întrebarea e şi pentru ea la fel de mult ca şi pentru Peter. I-a urât pe huligani atâta vreme, dar acum îi pare bine că sunt de partea lui Peter, că poate îi pun pe fugă pe jurnalişti. Cum să se împace avocata din ea cu gândul ăsta?

Peter arată şi ruşinat, şi hotărât. Când îi întinde florile, spune pe jumătate acuzator, pe jumătate împăciuitor:

— Mi le-au dat Teemu şi ai lui. Au zis că lucrezi ca avocat pentru club şi voiau să-ţi mulţumească. Poate-mi spui şi mie ce se întâmplă!

Abia atunci Mira înţelege. Bărbaţii în geci negre nu sunt în parcare ca să-l apere pe Peter, ci pe ea.

— Am... începe Mira, gata să se lanseze în explicaţii, căci, dacă are vreun talent de care ea însăşi se ruşinează, acela e că se pricepe foarte bine să mintă.

Dar îşi priveşte bărbatul în ochi şi îl vede ca atunci când a intrat pentru prima oară în restaurantul părinţilor ei acum douăzeci şi ceva de ani, după ce pierduse o prostie de meci, cel mai mare din viaţa lui de până atunci. Îşi aminteşte de toate lucrurile care au făcut-o să se îndrăgostească de el: un băiat aflat în căutări, un tată bun, un bărbat bun. Aşa că îi spune adevărul. Tot. Dintr-odată.

— Frac a venit la noi acasă acum câteva zile, când te-ai dus cu Zackell să-l vezi pe Aleksandr. Cred că ăsta a fost planul lui de la bun început. Avea nevoie să fii plecat din oraş ca să poată vorbi cu mine...

Mira trage aer în piept, cu atâta sete încât ameţeşte, apoi îi povesteşte că Frac i-a oferit un loc în comitetul de conducere al clubului. Şi că a promis să-i dea firmei ei contractul pentru partea juridică legată de construirea parcului de afaceri, ceea ce e modul în care Frac şi ceilalţi sponsori au de gând s-o mituiască şi s-o lege şi mai strâns de club. Să o facă dependentă de reţeaua lipicioasă de servicii şi contraservicii, aşa cum sunt toţi ceilalţi, ca să fie nevoită să salveze clubul, ca să-l salveze pe Peter.

— Să mă salvezi... pe mine? şopteşte Peter abia auzit, atât de jalnic şi de şocat, încât coardele vocale nu mai fac faţă.

Mira îi povesteşte calmă şi la obiect despre toate contractele pe care le-a văzut, toate neconcordanţele din contabilitate, despre centrul de antrenament care nu există şi toate documentele cu semnătura lui Peter.

— Ce aţi făcut voi în clubul ăsta în ultimii ani, iubitule, e... nici nu ştiu cum să-i zic... în mare e... spălare de bani. Corupţie. Strict juridic, se cheamă evaziune fiscală şi delapidare. Ziarul local a adus un reporter din afară să investigheze toată tărăşenia asta şi, mai devreme sau mai târziu, o să găsească tot ce aţi ascuns. Având în vedere câţi bani publici sunt la mijloc... la naiba, iubitule, poţi s-ajungi la închisoare!

Rămâne fără aer înainte să rămână fără cuvinte. Degetele îi vibrează pe volan, deşi motorul e încă oprit. Alături, Peter, alb ca varul, se prăbuşeşte mii de kilometri într-o gaură neagră. Întreaga lui identitate e făcută fărâme. Transpiră, hiperventilează, ar vrea atât de mult să poată deschide geamul, dar se teme că toate secretele şi-ar putea lua zborul. I se face atât de rău, încât îşi pune fruntea pe torpedou. Abia după câteva minute, cuvintele încep să picure din el:

— Centru de antrenament? N-am... n-am ştiut ce semnez, iubito! Ştiu că sună a minciună, dar dacă aş fi ştiut că e ceva ilegal, n-aş fi... niciodată... niciodată! Am crezut că-i fac un serviciu lui Frac... am semnat sute de hârtii când lucram la club şi... când m-a sunat după ce mi-am dat demisia, m-am simţit atât de vinovat şi m-am gândit... Doamne, iubito, nu m-am gândit deloc! Sunt un idiot! Sunt un mare IDIOT! Mi-a zis că prefectura a aprobat, că era nevoie doar de un nume „de afiş". Am avut încredere că el...

— Ştiu, şopteşte Mira.

Dar Peter n-o mai ascultă, e ocupat să pună sub semnul întrebării orice decizie pe care a luat-o vreodată.

Mira se gândeşte că lucrul cel mai de neînţeles este cât de uluiţi sunt şi Peter, şi Frac de faptul că reporterii scormonesc în fapte necurate: de parcă ar fi copii mici care, în mijlocul jocului, se întorc şi rămân şocaţi să vadă că e cineva cu ei care i-a supravegheat tot

timpul. Cine se cred? Ce cred ei că fac reporterii? Clubul chiar n-avea niciun plan în caz că toate astea se descoperă?

Peter răbufneşte:

— Nu pot să pricep cum am putut fi atât de idiot! Nu pot să PRICEP! Ştiam... ştiam, da, că unele dintre contractele jucătorilor erau într-o zonă... gri, legal vorbind. Că sponsorii şi conducerea clubului făceau chestii necurate. Mă prefăceam că nu văd. Mă minţeam că, na, eu nu ştiu nimic despre economie, mai bine să mă concentrez pe hochei. Dar, iubito, n-am... n-aş face NICIODATĂ ceva ilegal cu...

— Ştiu! Ştiu! Ştiu că eşti nevinovat! îl întrerupe Mira, pe un ton brusc aspru.

Vocea lui Peter se pierde într-un geamăt:

— Cum? De unde? Nici eu nu ştiam!

Ochii Mirei sunt obosiţi, obrajii scăldaţi în lacrimi, buzele uscate.

— Fiindcă te cunosc. Eu am atâtea secrete, tu n-ai aproape niciunul faţă de mine. Am început să merg la terapie iar. Nu ţi-am zis pentru că am crezut că rezolv singură. Psihologul m-a întrebat acum ceva timp cum mă simt şi i-am zis că mă simt ca şi cum sunt pe cale să mă înec. M-a întrebat ce anume mă ţine atunci să nu mă înec şi am zis „soţul meu". Am zis... că tu mă ţii. Fiindcă în tine văd ţărmul, iubitule! Cu tine am aer. Şi tu eşti cel mai varză mincinos din câţi cunosc. Aşa ştiu că n-ai face nimic ilegal cu intenţie.

— Te iubesc, tu eşti singura... tu şi copiii... voi sunteţi singurii...

— Ştiu.

Abia dacă mai văd ceva, şi unul, şi celălalt, oricât de mult ar clipi.

— Ce facem? Trebuie să merg la poliţie, să recunosc tot, trebuie... începe el disperat.

Dar Mira dă din cap că nu.

— Nu. Am vorbit cu Frac. Vorbeşte şi el chiar acum cu contactele lui, sponsorii şi politicienii. O rezolvăm.

— Cum? suspină Peter.

Poate că privirea îi e înceţoşată, dar vocea nu îi tremură Mirei câtuşi de puţin când răspunde:

— Nu ştiu încă, ai încredere în mine, găsesc eu o cale!

— N-ai cum să-i opreşti pe reporteri dacă vor să... şopteşte el.

Mira se uită pe fereastră la bărbaţii în geci negre şi se întreabă de ce e *ea* în stare. Cât de departe e pregătită să meargă. Apoi se aude spunând:

— O să-i conving pe cei de la ziar să nu publice investigaţia. Sau o să facem astfel încât să nu mai vrea să publice povestea.

— Ziarul AR TREBUI să scrie despre asta, am greşit... au DREPTATE... răspunde Peter.

— Nu e vorba despre dreptate, spune Mira.

— Dar despre ce? suspină el.

Mira nu are un răspuns. Căci despre ce e vorba, într-adevăr? Despre a fi de partea binelui? A-ţi imagina că te lupţi pentru dreptate? Sau e vorba, la urma urmelor, doar despre supravieţuire? Doar de asta suntem capabili noi, oamenii, la o adică: să încercăm să câştigăm cu orice preţ? Nu ştie, o să se gândească la asta pentru tot restul vieţii. Dar acum zice doar:

— Despre a ne apăra familia. Înainte de toate. Tu, eu şi copiii. Asta e tot ce contează acum. O să găsesc o cale să rezolv totul, trebuie să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, şopteşte el.

Îşi întinde mâna atât de insuportabil de încet spre el, ca şi cum mişcarea i-ar putea rupe braţul. Îşi întinde degetele până când le

găsesc pe ale lui. Zâmbeşte pe cât de fragil, pe atât de sfidător – un mic gest de revoltă contra haosului:

— Şi, când se termină totul, iubitule... vreau să merg în vacanţă, la naiba! Vreau să am măcar o singură dimineaţă în care să nu-mi ceară nimeni nimic, OK? Să mănânc micul dejun la hotel, să beau pahare mici, mici de tot cu suc de portocale şi să mănânc croasante mici de tot. CROASANTE, la dracu', asta vreau, iubitule, OK?

Peter reuşeşte cu greu să zâmbească, dar îi promite. Iar Mira conduce înapoi spre Björnstad şi îl ţine de mână tot drumul.

90
MOŞTENIRE

Caravana de maşini a suporterilor din Hed se întoarce spre casă prin pădure. Familiile cu copii o iau spre casă, tinerii din galeria în picioare o iau spre Hambarul. Au ceva vânătăi, nasuri rupte care trebuie bandajate la spital, dar nimic care să nu poată trece cu o bere, două. Cârciuma căreia îi zic Hambarul a rezistat furtunii neaşteptat de bine în comparaţie cu acoperişul patinoarului din Hed – ca şi cum Dumnezeu a fost nevoit să aleagă între a-şi lăsa copiii să meargă la hochei sau a-i lăsa să se îmbete după. Dacă i-ai fi pus să aleagă pe cei adunaţi în seara aceea acolo, nici lor nu le-ar fi fost prea uşor.

* * *

Hannah nu mai bea la Hambarul, că e om mare acum, bea acasă, în bucătărie. Johnny stă în faţa ei. Are vin în cana de cafea, iar el whisky într-un pahar care, de fapt, e un suport pentru lumânare, dar Hannah n-are energie să-i explice. Tess s-a dus să-l culce pe

Ture şi a adormit lângă el. La el în cameră, Tobias a adormit îmbrăcat – e ca şi cum cu cât e expus la mai mult stres, cu atât doarme mai bine. S-a făcut târziu şi afară e beznă, dar din grădină încă se aud păcănituri. Ted şutează pucuri la lumina tuturor lanternelor pe care le-a putut găsi. Probabil că se aude până la kilometri depărtare, dar în seara asta nici cei mai cârcotaşi vecini nu se plâng. Poate că au griji mai mari, poate că li s-a făcut milă de băiatul de treisprezece ani căruia i s-a anulat meciul şi acum trebuie să-şi consume cumva adrenalina.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să stăm acasă, se căieşte Johnny.

— Nimeni n-avea de unde să ştie că lucrurile o vor lua razna în halul ăla, spune Hannah îndârjită.

Johnny îi aude scrâşnetul dinţilor, scânteia care aprinde fitilul.

— Nu-l cunosc pe Lev, dacă asta voiai să-ntrebi. M-am dus să iau anvelopele lui Bengt şi am stat puţin de vorbă, asta-i tot. Teemu l-a ameninţat în legătură cu nu ştiu ce datorie, de-asta ne-a apărat Lev.

— Ne-a apărat? Aşa ţi se pare? îl provoacă ea.

— Da' ţie cum ţi se pare? întreabă el posac, fiindcă ştie foarte bine că e doar o întrebare capcană din partea ei.

— N-a făcut decât să înrăutăţească tot! Era un meci de hochei între copii şi a venit cu pistolul după el! Unde ai impresia că trăim? Într-o zonă de război?

Johnny oftează. Învârte gânditor paharul. Acum vede şi el că e doar un suport pentru lumânare, dar n-ar recunoaşte-o în ruptul capului. Oricum e whisky ieftin, ce mai contează un pic de ceară?

— O să vorbesc cu el...

— Cu Tobias trebuie să vorbeşti, nu cu el! I-ai văzut privirea? Arăta ca... începe Hannah, dar se opreşte înainte să spună „ca tine”.

Căci e adevărat, fiul lor cel mare arăta ca Johnny când e furios. Johnny se uită în pahar, clătinându-l gânditor.

— S-a purtat bine. S-a dus să-şi ia fratele mai mic, ăsta a fost primul lucru pe care l-a făcut. Nu aşa l-am învăţat?

Hannah oftează şi ea cu privirea în paharul cu vin. Da, aşa e. Exact aşa cum l-au învăţat. Şi-atunci de ce e mânioasă? Oare ea ştie? Resemnată şi obosită, spune de parcă doar încearcă gândul, ca să vadă cum sună spus cu voce tare:

— Am urât până şi să mă gândesc la faptul că Tess s-ar putea muta în alt oraş să studieze. Azi a fost prima oară când am sperat s-o facă. Să plece cât mai departe de-aici. Vreau ca lumea ei să fie... mai mare.

— Violenţă e şi în lumea largă. Idioţi care vor să se lupte sunt peste tot! îi atrage Johnny atenţia.

— Da. Dar măcar acolo scapă de violenţa asta lăsată moştenire din generaţie în generaţie, răspunde Hannah.

Atunci Johnny ridică privirea şi şopteşte rănit:

— Pentru că şi eu sunt unul dintr-ăia care vor să omoare oameni?

Hannah clatină din cap.

— Nu. Pentru că săptămâna asta am avut eu momente când am vrut să strâng de gât pe careva.

Tăcerea face bucătăria să pară sufocantă, înghite tot oxigenul. Johnny se gândeşte dacă să facă o mică glumă, cum că Tess n-ar putea moşteni violenţa de la maică-sa, fiindcă Hannah e incapabilă să se bată, dar nu e momentul potrivit pentru glume. Înţelege prea bine ce vrea să zică Hannah. Îşi termină whiskyul, îşi sărută soţia

pe creştet, se duce la etaj să-i învelească pe Tess şi pe Ture, apoi se aşază pe jos, lângă patul lui Tobias. Fiul sforăie tare, dar inima îi bate liniştit. La fereastră e zăpadă nou aşternută şi Johnny se simte foarte bătrân. Ca orice părinte, visează să le poată oferi o viaţă mai bună copiilor lui, sau doar mai uşoară, dar simte că n-are cum să-i protejeze. Nu-i putem proteja nici măcar de ei înşişi. Închide ochii şi îşi zice că Hannah are dreptate: dacă băiatul ăsta chiar o să fie ca taică-su, atunci Johnny n-are de ales, un singur lucru poate face.

Să fie mai bun.

* * *

Ted şutează puc după puc, tare, tot mai tare şi, undeva în sinea lui, e atât de mirat că nu ţipă nimeni la el, încât, când îşi vede mama venind, lasă crosa jos fără să aştepte să-i zică. E leoarcă de sudoare, deşi e un ger de crapă pietrele. Mama are geaca lui Tobias şi fesul lui Tess, iar Ted e aproape sigur că în picioare are ghetele lui vechi. Tocmai se pregăteşte să-i spună că n-o să mai şuteze şi o să meargă la culcare, când Hannah, clipind des, îl întreabă:

— Pot să joc şi eu?

Poate.

91
URME

Mai târziu, când vom povesti istoria asta, va fi evident că a fost o reacţie în lanţ lentă. Dar unii dintre cei implicaţi vor simţi întotdeauna că aproape tot ce a contat s-a petrecut dintr-odată, din senin, în decurs de doar câteva ore.

E o noapte foarte rece. Vineri dimineaţă, redactoarea-şefă iese din casă înainte să fi trecut pe-acolo plugurile de zăpadă. O ia spre birou, croindu-şi anevoie drum prin troiene, în pantofi complet nepotriviţi şi îşi promite că, dacă rămâne aici toată iarna, o să-şi ia cizme noi. Se uită peste umăr prima bucată de drum, încă uşor angoasată fiindcă vede geci negre peste tot în ultimele zile. Dar e singură pe stradă. Nimeni nu e treaz la ora asta. Doar ziariştii. E ziua de după tumultul de la patinoar şi ştie că doi dintre reporterii ei sunt deja la redacţie şi lucrează la un articol despre asta. Când a acceptat postul ăsta aici şi i-a cunoscut, ambii s-au prezentat ca reporteri sportivi. După aceea, s-a dovedit că unul lucrează la redacţia de ştiri şi celălalt se ocupă de pagina culturală, dar gluma pe seama ei e simplă: aici toată lumea lucrează pentru sport, ai face bine să te obişnuieşti. Încă nu s-a obişnuit.

De dimineaţă, când s-a trezit, taică-su încă nu se culcase. Şi-au predat schimbul, ca la fabrică. Tatăl stătuse toată noaptea la masa din bucătărie, aplecat peste hârtii şi dosare, cea mai mare parte a cărora redactoarea nu le-a văzut până acum.

— Ce faci? Credeam că te ocupi de scandalul de ieri, de la patinoar, a zis ea, dar tatăl a expediat-o cu un gest, de parcă era din nou doar o fetiţă.

— Avem chestiuni mai importante. Uite! Toate documentele astea arată cum au fost băgaţi bani publici în subvenţii false şi împrumuturi ilegale pentru diverse proiecte regionale în ultimii zece ani. Îţi mai aduci aminte când prefectura a avut un puseu de megalomanie şi a aplicat să găzduiască Campionatul Mondial de Schi? Uită-te şi la toate plăţile astea făcute de antreprenori bogaţi către firme de construcţii publice! Cred că sunt mită pentru politicieni. Mai ales pentru tipa asta, şefa de filială a celui mai mare

partid din prefectură! Şi firma de construcţii a cui crezi că e? A bărbatului şi a fratelui ei!

Redactoarea-şefă a făcut cafeaua şi a încercat să pună însemnările tatălui în ordine.

— Tată... ai dreptate, poate că e un scandal uriaş... dar ce legătură are cu investigaţia noastră despre centrul de antrenament şi Clubul de Hochei Björnstad?

— E mult mai important decât treaba cu clubul! Investigaţia aia e NIMIC pe lângă ce-am găsit aici!

Redactoarea l-a privit mirată.

— Pot să te-ntreb de unde au apărut documentele astea?

— Mi-am făcut meseria, am găsit o sursă, nu-ţi bate capul...

Ochii bătrânului se încrucişau de oboseală şi redactoarea n-a mai putut scoate nimic cu cap şi coadă de la el. Aşa că i-a zis să meargă la culcare.

Iar acum se târăşte prin zăpadă spre birou şi nu poate să nu se gândească: „Mai important decât treaba cu clubul...” Toată săptămâna au cercetat documentele clubului şi semnăturile lui Peter Andersson şi acum, brusc, taică-su a schimbat macazul peste noapte? Gândurile îi distrag complet atenţia şi femeia nu se mai uită în jur, doar în pământ. Când ajunge la ziar, nu-i vede pe bărbaţii din faţa intrării decât când e prea târziu să mai fugă. Se întoarce aproape instinctiv şi încearcă totuşi, dar îşi dă seama că nu poartă geci negre, ci roşii.

— Bună dimineaţa! spune unul dintre ei şi îi întinde o palmă mare, iar redactoarea vede taurul tatuat pe antebraţ ivindu-se de sub geacă.

Nu dă noroc cu el, dar nici nu-i dă peste mână. Un altul îi zâmbeşte prietenos. Are o vânătaie mare pe faţă, probabil de la bătaia de ieri de la patinoar.

— Aruncam şi noi un ochi pe-aici! Am auzit că nemernicii ăia din Gaşca au ameninţat redacţia. Nicio grijă, nu-ţi face probleme, vă păzim noi!

Redactoarea-şefă se uită derutată de la unul la celălalt şi izbucneşte:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi! Ce ameninţare?

Primul bărbat îi face cu ochiul, ca şi cum împărtăşesc un mare secret.

— Ştim că nu poţi să vorbeşti! Dar ne-a zis cineva că investigaţi clubul din Björnstad şi că idioţii ăia din Gaşca încearcă să vă închidă gurile. Să nu-i lăsaţi! Toată lumea ştie că sunt nişte hoţi, sper să-i băgaţi la zdup! O să-i aducem pe băieţii noştri aici, să nu vi se întâmple nimic!

Redactoarea nu mai ştie ce să zică. Ziua de-abia a început, cât de bizară o să fie până la capăt? Destul de, se pare.

— Glumeşti...? murmură ea când intră în birou şi vede cine stă rezemat comod de speteaza scaunului ei.

— Bună dimineaţa! răspunde Richard Theo jovial.

Redactoarea-şefă oftează.

— Aha, deci te-ai răzgândit şi vrei de muncă? Poate desenator de benzi desenate ţi-ar conveni?

Theo zâmbeşte, uşor impresionat de interpelarea belicoasă a redactoarei – sigur, mulţi îl tratează aşa când fac cunoştinţă cu el, dar devin ceva mai precauţi de la a doua întâlnire încolo.

— N-o să-ţi răpesc prea mult timp, promit. Mă gândesc că eşti ocupată până peste cap cu incidentul de ieri.

Redactoarea zâmbeşte:

— „Incidentul”? Interesantă descriere... A fost o încăierare între huligani.

Politicianul pare surprins:

— A, în niciun caz! Am fost acolo. Nu m-am temut nicio clipă pentru siguranţa mea sau a altora. Doar nişte tineri frustraţi şi de o parte, şi de cealaltă. Se poate întâmpla oriunde. Chiar şi în oraşele mari, aş zice.

Ultima propoziţie o spune cu atâta acreală, încât redactoarea-şefă îşi înmoaie un pic tonul:

— Ultima dată când ai fost aici spuneai că te temi să nu izbucnească violenţe între suporterii celor două cluburi. Acum zici că toţi sunt prieteni buni sau ce?

Theo îşi ridică împăciuitor braţele.

— Nu vreau să fie înţelese greşit lucrurile. Nu vreau ca lumea să citească în ziar lucruri pe care să le interpreteze greşit. Căci asta AR DUCE la violenţe, nu eşti de acord?

— O să scriem despre ce s-a întâmplat... începe ea.

— Ştii că Peter Andersson şi-a spart arcada ieri, ai auzit? o întrerupe politicianul repede.

— Nu... nu... ştiam, recunoaşte redactoarea.

— A fost doar un accident, pot să te asigur! S-a ciocnit de cineva în înghesuială. Dar, fireşte, unii din Björnstad vor să creadă că a fost atacat. Ştii cât e de iubit Peter Andersson în oraş. Mulţi vor să-l apere. Da... apropo de asta... Se pare că şi pe tine vor mulţi să te apere. Ţi-am văzut amicii în faţă!

Politicianul îşi îndreaptă cravata peste cămaşa călcată la perfecţie. Pe redactoarea-şefă o irită la culme să vadă că cineva arată impecabil la prima oră.

— Dacă te referi la domnii de la intrare, să ştii că nu-i cuno... începe ea.

— Fireşte că nu. Dar ei par să aibă impresia că ai nevoie de protecţie. Şi n-aş vrea să se înţeleagă greşit nici asta, spune politicianul dând din cap înţelegător.

Redactoarea-şefă simte un fior rece pe şira spinării când îşi dă seama ce se întâmplă, cine a răspândit zvonurile care i-au făcut pe bărbaţii în geci roşii să apară la uşa redacţiei ei.

— Ce încerci să zici? spune ea printre dinţi, cu toată ura pentru zâmbetul lui relaxat.

— Dacă scrieţi despre Peter Andersson acum, imediat ce a fost atacat şi brutalizat de suporteri din Hed, după cum merge vorba, aceiaşi suporteri care acum îţi păzesc uşa, nu crezi c-o să arate ca şi cum ai ales... cui îi ţii partea?

— Nu mă ameninţa, Richard! Sunt jurnalistă. E o idee proastă!

— Să te ameninţ? Departe de mine gândul! Vai, iartă-mă! izbucneşte el, cu o expresie de o dezolare ce aproape că pare sinceră.

Se ridică. Redactoarea îl studiază cu capul uşor lăsat într-o parte.

— Asta-i tot? Ai venit aici pentru atâta lucru?

Politicianul se preface că se gândeşte, ca şi cum vrea să se asigure că n-a uitat nimic, apoi se loveşte teatral peste frunte şi adaugă:

— Acum că zici... Am un pont de ştiri pentru tine! Ai auzit că Clubul de Hochei Hed are un nou sponsor? Poate ştiai deja că proprietarii fabricii sponsorizează clubul din Björnstad. Acum un alt proprietar bagă bani în Hed!

Curiozitatea o face pe redactoarea-şefă să lase precauţia deoparte:

— Ce proprietar?

— Al tău.

Politicianul o spune cu atâta satisfacţie, ca un tătic care goleşte banca de bani la Monopoly. Îi spune numele companiei, deşi redactoarea ştie, bineînţeles, despre ce companie e vorba – cea care deţine şi ziarul la care lucrează ea.

— De ce să vrea să sponsorizeze un club de hochei tocmai aici, departe? întreabă redactoarea-şefă, strângându-şi mai bine hainele pe ea, brusc înfrigurată.

— Un fost coleg de şcoală e în consiliul de conducere al companiei. L-am sunat să-i spun că clubul din Hed are probleme economice şi că ar fi o faptă bună din partea proprietarului ziarului local să-i ajute. Că doar asta facem noi pe-aici, ne ajutăm unii pe alţii, nu?

Redactoarea îi răspunde cu fălcile încleştate:

— Prietenul tău ştie că jumătate din abonaţii ziarului locuiesc în Björnstad?

Theo dă din cap că nu.

— Nu, nu, nu ştie nimic despre hochei. Crede că e doar un sport.

Ziarista îşi strânge buzele, pe jumătate indignată, pe jumătate resemnată.

— Adică tu crezi că n-o să mai îndrăznesc acum să investighez clubul din Björnstad fiindcă ar arăta ca şi cum o fac doar pentru că ziarul sponsorizează clubul din Hed?

Politicianul răspunde cu o siguranţă de sine dezgustătoare:

— Nu, nu, mă-nţelegi greşit! Ce cred eu e că o să renunţi să mai investighezi Clubul de Hochei Björnstad fiindcă tocmai ţi-am oferit pe tavă o poveste mai bună de publicat.

— Ce poveste?

Theo îşi pune paltonul elegant pe umeri şi ridică o sprânceană.

— Nu ţi-a spus tatăl tău?

Iese pe uşă şi dispare înainte ca redactoarea să apuce să răspundă. Bărbaţii cu tatuaje cu taurul sunt încă în faţa intrării când femeia fuge spre casă. Când tatăl se trezeşte, deja s-a certat cu el de atâtea ori în minte, încât nu mai are putere să o facă şi în realitate.

— Deci i-ai vândut toată investigaţia noastră despre Peter Andersson pentru altă poveste? spune ea posomorâtă.

— O poveste... mult mai bună, se apără tatăl buimac, dar redactoarea vede că bătrânul se ruşinează.

— Nu credeam că eşti în stare de aşa ceva, tată! Nu credeam că ai da înapoi în luptă.

Tatăl o priveşte lung, lung de tot. Redactoarea vede că îi dau lacrimile şi, şocată, e nevoită să se aşeze. Bătrânul şopteşte:

— Am ales o luptă pe care o putem câştiga, fetiţo! Mi-am sunat un fost coleg să-l întreb despre Richard Theo şi... e periculos. Cu adevărat periculos. A distrus carierele unora doar de distracţie. Nu mă sperii eu cu una, cu două, dar, fir-ar să fie, fetiţo, ce-o să se-ntâmple cu tine când eu trebuie să plec şi unul ca el ţi-e duşman? Nu-i ca alţi indivizi de pe-aici. E mai inteligent. Are cu totul altfel de contacte. N-o să trimită huliganii să te sperie, o să trimită jurişti şi avocaţi în stare să-ţi distrugă viaţa. Ăştia ca el te hăituiesc cu tot ce au şi nu se opresc până nu ţi-au răpit ce ai mai drag pe lume...

Vocea redactoarei tremură de dezamăgire, iar tatăl n-o să-şi ierte niciodată asta.

— Când eram mică, îmi ziceai mereu că un ziarist care n-are duşmani e un ziarist care nu-şi face meseria, tată!

Tatăl încuviinţează.

— Da, dar eşti prea tânără pentru duşmani, fetiţo. Prea tânără pentru ASTFEL de duşmani. Ai toată viaţa înainte. Eu... să dea naiba... poate sunt prea bătrân să mă mai lupt. Cel puţin cu alde Richard Theo. Documentele pe care mi le-a trimis, fetiţo, nu sunt nimicuri! Omul ăsta îşi impune voinţa peste tot. Ştii tu câţi bani a reuşit să facă deja pentru clubul din Hed doar pocnind din degete... Gândeşte-te ce-ţi poate face... Nu-ţi lăsa cariera să moară aici, la mama dracului, doar din mândrie! Te rog! Nu face ca mine,

nu te lupta cu lumea întreagă deodată. Aşteaptă până ai o redacţie mai mare, cu spatele asigurat, şi atunci dă-te la el, dacă vrei. Am venit aici să te-ajut şi ăsta e cel mai bun mod în care o pot face. Şi vrei să-ţi dau un sfat? Ia povestea pe care ţi-o serveşte el. E mai bună decât aia cu Peter Andersson. El e doar un om, fără mare putere, dar ce ţi-a dat Richard Theo are de-a face cu fapte de corupţie mari, care se întind până la nivelul de sus al politicii din prefectură.

— Şi dacă se dovedeşte a fi o minciună?

— Atunci putem săpa mai departe în clubul din Björnstad, putem să...

Fiica îşi ascunde chipul în mâini.

— Nu, nu putem, tată! Fiindcă până atunci îşi vor şterge toate urmele... E prea târziu!

Toată energia i se scurge din trup. Se prăbuşeşte peste masă. Aşa arată un om care pierde.

92
INSULE

Întunericul se lasă şi ziua de vineri se apropie de sfârşit. Benji se mişcă printre copaci abia lăsând urme în zăpadă. Asta îi uluia mereu pe cei care îl întâlneau pe gheaţă – combinaţia de agilitate şi forţă. Adri zice mereu că e incredibil că unul atât de fluid în mişcări dansează atât de prost, la care Benji îi răspunde că e incredibil că una care găteşte atât de prost ca ea poate să fie atât de grasă. Iar Adri îi trage atunci vreo două de nu se vede. Probabil că asta îi va lipsi cel mai mult. Alicia şi Sune au venit la canisă şi se uită împreună la noii pui de câine. Benji a plecat de-acasă fără ţintă, aşa că o ia spre lac. Nu mai are visuri după care să tânjească,

se mulţumeşte să caute companie. Oraşmare stă pe un scaun pliant în faţa rulotei, înfăşurat într-un sac de dormit. A învăţat să facă focul şi aproape că se bucură când apare Benji, tocmai de-asta: să-i arate că ştie să aprindă focul.

— Faci ca Ana, observă Benji posac.

— Păi metoda ei funcţionează, spre deosebire de a ta, zâmbeşte Oraşmare.

Oraşmare nu se miră că a venit Benji. Aşa e relaţia lor acum: fiecare simte cum urmează să se mişte celălalt. Dacă ar fi jucat vreodată în aceeaşi echipă, ar fi fost invincibili.

Benji se trânteşte pe cel mai şubred scaun pliant, fără sac de dormit, şi dă din cap impresionat:

— Nu credeam c-o să rezişti nici măcar o noapte singur aici. Eşti omul pădurii de-acuma!

— Până acum două zile abia dacă văzusem pădure vreodată, spune Oraşmare.

— Să fii omul pădurii n-are nimic de-a face cu pădurea, răspunde Benji.

Se uită spre cerul nopţii. Se gândeşte la ce a zis Ramona cândva: „Vouă, bărbaţilor, vă e teamă de telescoape, nu vă puteţi uita la stele fără să faceţi pe voi, fiindcă sunteţi incapabili să vă gândiţi la măreţia Universului fără să vă înfricoşeze, prin comparaţie, micimea voastră. Nimic nu-i sperie pe bărbaţi mai tare decât gândul că s-ar putea ca tot ce fac să fie complet lipsit de orice importanţă.” Lacul îngheaţă, iar insula, aflată ceva mai încolo, e izolată de iarna ce se apropie. Nu pare cine ştie ce insulă, dar, în cele mai fericite veri ale lui, Benji se ducea acolo cu Kevin, de îndată ce se termina perioada de antrenamente, şi stăteau cu săptămânile, trăind ca nişte naufragiaţi. Acolo totul era nespus, dar nimic secret. Benji n-a mai simţit asta cu nimeni.

Oraşmare se uită îndelung la stele înainte să spună:

— Ai avut dreptate. Stelele voastre sunt mai bune decât acolo de unde vin eu. E mai puţină poluare aici.

Benji încuviinţează încet.

— Dar avem mai multe turbine de vânt. De rahat. Sperie vânatul.

Oraşmare râde şi îl imită:

— „Vânatul”... Ce, le ai cu vânătoarea?

Benji zâmbeşte – zâmbetul acela al lui, ca şi cum vede prin toţi şi tot.

— Nu, sincer să fiu prefer pescuitul.

— Cât apucaţi voi să pescuiţi pe-aici? Vreun sfert de oră în august sau? întreabă Oraşmare, arătând spre apa care era deja îngheţată la mal, deşi toamna abia începuse.

— Tot anul. Vara stai în barcă, minţi nouă ore şi nu prinzi niciun peşte. Iarna faci o copcă în gheaţă, stai pe un scăunel, minţi nouă ore şi nu prinzi niciun peşte.

— Da’ ai timp să minţi pe îndelete, remarcă Oraşmare.

— Habar n-ai! Uneori muşcă gerul aşa de rău, că până la urmă trebuie să spunem adevărul, zice Benji.

Se duce şi ia bere din rulotă, îi oferă şi lui Oraşmare, dar băiatul dă din cap că nu vrea.

— Meci mâine.

Benji încuviinţează. Dacă n-ar fi ştiut că nu e aşa, Oraşmare mai că ar fi zis că Benji e un pic invidios.

— Cu Hed, nu? Nu ştii ce-nseamnă asta pe la noi. Mai bine. Să joci ca şi cum nu înseamnă nimic!

Oraşmare îşi trece palma peste barba nerasă – de obicei se rade în fiecare dimineaţă, parte dintr-un set de obiceiuri şi ritualuri care i-au guvernat riguros toată viaţa, dar aici, în pădure, nu i-a mai

păsat. Se întoarce spre Benji şi îl întreabă, nu dispreţuitor, doar curios:

— Am auzit că ăia din Hed scandează „Poponari de Björnstad!" la meciuri. Te deranjează?

— Unde ai auzit?

Oraşmare tuşeşte încurcat.

— L-am auzit pe unu' din echipă zicând ceva în vestiar.

Benji dă din cap rezervat.

— De ce să mă deranjeze?

Oraşmare îşi caută cuvintele undeva, adânc în sine, iar când le găseşte, îi ies răguşite şi încordate:

— Mă-ntrebam şi eu ce faci ca să ai puterea să fii... altfel.

Benji fumează în tăcere atât de multă vreme, încât Oraşmare începe să creadă că n-a auzit întrebarea. Dar, deodată, vine răspunsul:

— De obicei mă droghez sau le sparg dinţii unora. Da' există şi alte metode. Meditaţia, poate? Am auzit lucruri bune despre meditaţie, doar că-i al dracu de greu să fumezi în acelaşi timp...

Oraşmare zâmbeşte, fără să-i răspundă la sarcasm.

— A fost mai uşor sau mai greu să fii tu însuţi când călătoreai?

Benji răsuflă adânc.

— E uşor să fii orice dacă nu ştie nimeni cine eşti. Cu cât eşti mai departe de Björnstad, cu atât e mai uşor să fii din Björnstad.

Oraşmare se reazemă de speteaza scaunului. Ar vrea să-l întrebe mai multe, dar nu îndrăzneşte, aşa că schimbă subiectul:

— Zdraveni nu sunteţi niciunul pe-aici. Da' vă pricepeţi la apusuri de soare, nimic de zis! N-am mai văzut ca ale voastre.

— E din cauză că n-ai văzut niciodată soarele apunând imediat după prânz.

— Adevărat, adevărat! râde Oraşmare.

Benji zice brusc, încet, dar cu convingere:

— O să-ţi fie bine aici. Mai bine decât crezi.

Iar pentru Oraşmare asta înseamnă mai mult decât lasă să se vadă. Nu s-a simţit nicăieri bine vreodată.

— OK... că altfel, ce să fac? Să mă duc şi mai la nord, să dau de alţii şi mai duşi decât voi?

— Singurul mai nebun ca noi la nord de aici e Moş Crăciun.

Râd amândoi în hohote. Benji îşi bea berea şi îşi fumează haşişul, iar Oraşmare închide ochii, ascultând... absolut nimic.

— De când n-ai mai jucat hochei? întreabă el apoi.

— De doi ani şi-un pic, răspunde Benji.

— Şi ce-ai făcut în schimb?

— Am călătorit. Am fumat. Am dansat.

— Unde?

— Mai mult prin Asia.

— De ce acolo?

— Acolo nu ştie nimeni ce e hocheiul.

— Ai găsit ce căutai?

— Adică?

Vocea lui Oraşmare e blândă, dar fermă:

— Nimeni nu pleacă aşa de departe dacă nu caută ceva.

Benji scoate fumul pe nări.

— Dacă aş fi găsit, aş fi uitat să mă-ntorc acasă. Tu ai găsit ce căutai?

— Unde?

— Aici.

Atunci Oraşmare nu mai e la fel de sigur de el:

— Nu ştiu ce vreau, sincer să fiu.

Benji îşi mai deschide o bere.

— Nu asta e ideea cu căutatul?

Oraşmare tace neaşteptat de mult. Apoi şopteşte:

— Vreau... aş vrea să-ţi plătesc chirie pentru rulotă.

— Las-o moartă! Atunci aş fi proprietar.

— Şi acum ce eşti?

Benji se întoarce spre el:

— Prietenul tău.

Recunoaşte privirea unuia care n-a avut niciodată un prieten. Oraşmare şi-a petrecut o bucată atât de mare din copilărie minţind, încât se crispează când reuşeşte să spună adevărul:

— Dacă m-aş putea îndrăgosti de tipi, m-aş îndrăgosti al dracu' de rău de tine. Ştii, nu?

Normal că Benji ştie. Dar tot zâmbeşte cu gura până la urechi, afurisitul ăla de zâmbet al lui care e şi de pasăre, şi de urs. Apoi zice:

— Eşti deja îndrăgostit de mine. Doar că încă nu ţi-ai dat seama!

Oraşmare râde. Şi Benji. Pădurea cântă peste lac, până la insulă.

93
ŢAPI ISPĂŞITORI

Frac e în birou, la supermarket. Răspunde la telefon înainte ca primul semnal să fi sunat până la capăt.

— Ţi-am rezolvat problemele, îl anunţă scurt Richard Theo.

— Ce... deja? Cum... se bâlbâie Frac.

Când politicianul îi explică, Frac e şi impresionat, şi puţin speriat. Noul sponsor al Clubului de Hochei Hed e o soluţie atât de simplă. Izbăvitoare pentru Frac, devastatoare pentru ziarul local.

— Ziariştii n-o să mai fie o problemă. Dar cei de la prefectură încă trebuie convinşi să păstreze ambele cluburi. Aşa că mai avem

nevoie de un serviciu de la amica ta, Mira Andersson, continuă politicianul.

— Mira? Ce vrei să facă? întreabă Frac, simţind cum i se strânge stomacul ghem, într-un fel care nu prevesteşte nimic bun.

— Ce face ea cel mai bine: să convingă. Atâta că trebuie s-o convingi tu pe ea mai întâi.

— Ce s-o conving?

— Să scoată lumea la o procesiune. Cu făclii aprinse.

Frac e gata să pună întrebări prosteşti, dar politicianul n-are nici timp, nici răbdare, aşa că se apucă să-i explice planul lui cap-coadă. Când termină, Frac izbucneşte:

— E... şmecher! S-ar putea să meargă. Dar, dacă Mira face asta în Björnstad, atunci cineva trebuie s-o facă în Hed, nu?

— Am un nume şi o adresă pentru tine, scrie! răspunde politicianul.

— Aha, aha, la ce număr ai zis? mormăie Frac, în timp ce îşi notează pe braţ cu un pix.

— Şi, după cum poate îţi aminteşti, am şi o condiţie ca să fac toate astea, îl atenţionează Theo când termină.

— Ce vrei? întreabă Frac nelinişti t.

— O să se publice o altă investigaţie în ziar, despre altfel de fapte de corupţie şi orice poveste are nevoie de ţapi ispăşitori.

Frac încearcă să înghită, dar gura îi e prea uscată.

— Da?

— Vreau să aleg ţapii ispăşitori. Iar tu o să m-ajuţi.

* * *

Când Mira ajunge la birou, Frac o aşteaptă pe banca din faţă. De sub palton i se vede nodul cravatei slăbit şi primul nasture al cămăşii descheiat.

— Ziarul opreşte investigaţia despre Peter şi clubul din Björnstad, spune el direct.

Mira face ochii mari. Cuvintele lui Frac îi dau vertij. E adevărat? Nu ştie dacă să sară în sus de bucurie sau să se întindă şi să facă îngeraşi în zăpadă cu mâinile şi picioarele. Preţ de-o secundă vrea să-l îmbrăţişeze, dar îi trece repede, slavă Cerului!

— Frac! Ooo, Frac, vorbeşti serios? Suntem... sunt... Cum ai reuşit? spune ea cu însufleţire.

— Multe favoruri. Şi contraservicii, recunoaşte Frac deloc mândru.

Mira se aşază atât de uşurată, încât fundul îi saltă pe bancă.

— Şi eşti sigur că Peter a... scăpat? Că n-o să i se întâmple nimic?

Frac încuviinţează.

— Foarte sigur. Dar trebuie să-ţi cer o favoare.

— Orice!

— Nu zice până nu ştii despre ce e vorba.

Mira îl priveşte suspicioasă.

— Ceva ilegal?

Frac începe să râdă. Un râs zguduitor, din inimă, care umple parcarea.

— Nu, nu, nu, dar naiba ştie dacă nu cumva o să-ţi doreşti să-ţi fi cerut ceva ilegal.

Îi spune ce vrea. Ce i-a cerut Richard Theo. Mira rămâne cu gura căscată.

— Procesiune cu făclii? Ăsta e planul măreţ de salvare a cluburilor? *O procesiune?*

Frac dă încet din cap că nu. Ridică arătătorul şi mijlociul.

— Două. Nu o procesiune, două.

Apoi îi întinde o bucată de hârtie.

— Cine e?

— Persoana pe care trebuie s-o convingi să treacă de partea noastră ca să funcţioneze planul.

* * *

„Eşti o persoană înşelător de simplă, dar îngrozitor de complicată, de fapt", i-a spus psihologul Mirei odată. Era un citat dintr-o carte. Apoi i-a ţinut o lungă prelegere despre nu ştiu ce teorie legată de funcţiile creierului, una care îi plăcea lui mult, dar Mira nu l-a ascultat. S-a oprit la acele prime cuvinte: „simplu, complicat", „complicat, simplu". Există şi altfel de oameni?

După întâlnirea cu Frac, s-a dus direct acasă de la birou. Iar acum stă în bucătărie în faţa lui Peter şi degetele lor se caută peste tot pe masă. Îi povesteşte ce-a zis Frac, iar Peter trage lent aer în piept, mai lent decât l-a văzut ea vreodată. Abia atunci simt cât de obosiţi sunt. Cât de zdruncinaţi. Când în sfârşit se destind, muşchii încep să-i doară, când stresul îi lasă, lacrimile încep să se rostogolească de după pleoape. Mulţi ani de-acum înainte se vor lupta cu propriile conştiinţe şi se vor întreba la nesfârşit: „Suntem vinovaţi dacă n-am comis o ilegalitate, dar am fost martori tăcuţi la una? Dacă n-am făcut nimic s-o oprim? Dacă nu ne-am împotrivit când am avut şansa s-o facem? Sau suntem nevinovaţi? Mai suntem oameni buni?"

Niciunul dintre ei nu spune nimic, dar amândoi se gândesc la Isak. La cum au învăţat să plângă pe dinăuntru când a murit. Tăcut, tăcut, tăcut au plâns ani de zile, ca să nu-i audă ceilalţi doi copii. Îşi amintesc cât s-au luptat ca să nu se mai gândească, fiindcă

nu mai suportau, fiindcă şi aerul din plămâni îi durea. Îşi amintesc cum ar fi vrut să-şi pună obrazul în ţărână şi să şoptească în iarbă până acolo jos, la el. Cum ar fi vrut să se poată arunca în mormânt, să-l urmeze unde plecase. Era atât de mic, atât de îngrozitor de mic, cum să laşi pe cineva atât de lipsit de apărare să plece singur în întuneric? Nu era suficient de mare nici să fie lăsat singur în bucătărie, dar brusc toată lumea se aştepta de la ei să fie în stare să-l lase singur în cimitir? Noaptea? Pe cine o să strige dacă visează urât? În patul cui o să se strecoare? Pe umărul cui o să adoarmă? Cât s-au putut urî că ei, propriii lui părinţi, n-au fost în stare să moară cu el. Că au trăit mai departe.

Cât din tot ce au făcut de-atunci a fost doar o străduinţă să realizeze ceva important, ceva măreţ, ca să întârzie? Ca să poată şopti: „Mama şi tata au trebuit să salveze lumea mai întâi", când în sfârşit aveau să se întâlnească din nou cu el în Cer? Cât? Aproape tot.

Ar fi mândru de ei? Au trăit o viaţă demnă? Au fost nişte oameni suficient de buni?

Plâng din nou pe dinăuntru. Tăcut, tăcut de tot. Apoi Peter se ridică, se spală pe mâini, dă drumul la cuptor şi se apucă să coacă croasante. Mira îşi sărută bărbatul, îşi ia geaca şi pleacă spre Hed.

Sunt oameni simpli, dar complicaţi. „Voi mereu găsiţi o altă cauză undeva, apoi vă luptaţi pentru ea până la moarte", i-a zis colega odată. Iar Mira asta face acum.

94
FEMEI

Hannah dă zăpada la o parte din faţa garajului şi curăţă grădina. Johnny e la serviciu, copiii la şcoală, iar lucrurile lor sunt

împrăştiate peste tot. Bineînţeles, de obicei le adună Johnny, pedantul, mormăind. Dar astăzi face ea ordine. Sentimentul de care ţi-e cel mai dor când ai familie, e plictisul. Nu mai ai când să te plictiseşti. Acum ceva timp, Hannah a auzit la spital nişte asistente medicale mai tinere vorbind despre o colegă care îşi înşelase soţul şi singurul lucru la care s-a putut gândi a fost: „Când, Doamne iartă-mă, are timp de aşa ceva? Lumea nu mai doarme?"

Adună pucuri din straturile cu flori şi mănuşi uitate la uscat, strânge toate crosele şi le reazemă de zidul casei. Vede maşina cu colţul ochiului, când încă e departe – o maşină mai scumpă decât au oamenii de pe strada lor, una dintr-acelea cum au cei care chiar se cred importanţi, dacă se pot simţi în largul lor în aşa ceva. Femeia de la volan se opreşte, coboară, verifică adresa pe o bucată de hârtie, întâlneşte privirea lui Hannah peste gardul scund şi imediat pare nesigură.

— Scuze... eşti cumva Hannah?

Hannah încă are în mâini o crosă de-a lui Ted şi se duce spre ea. Ştie cine e Mira Andersson, dar Mira încă nu ştie asta, aşa că Hannah face pe proasta.

— Cine întreabă?

Mirei aproape că-i scapă un zâmbet. Până şi femeile din Hed vorbesc de parcă sunt gata să sară la bătaie în orice clipă.

— Mă numesc Mira. Sunt soţia lui Peter Andersson. Cred că s-a ciocnit cu soţul tău la patinoar aseară, s-au dat cap în cap şi Peter şi-a spart arcada...

— A fost un accident! răspunde Hannah, cu asemenea asprime încât Mira tresare.

— Ştiu, ştiu! Scuză-mă, m-am exprimat stângaci. Ştiu că a fost un accident. Nu de asta am venit. Sau, în fine, de ASTA am venit, dar... e o poveste lungă... Pot să... mai încerc o dată?

Zâmbeşte forţat şi îşi freacă palmele umede de transpiraţie. Hannah se sprijină în crosa fiului ei cu o expresie de parcă Mira a venit să încerce să o facă să se convertească la o altă religie.

— Cum să nu!

Mira răsuflă adânc şi mai face o încercare:

— OK. Bărbatul meu şi al tău s-au dat cap în cap ieri... deci, înainte de toate, bărbatul tău e OK?

Hannah nu se poate abţine să zâmbească.

— OK la cap? N-a fost întreg la minte niciodată. Al tău?

Mira zâmbeşte şi ea, timid.

— Peter? Când încă juca hochei, antrenorul zicea că ţeasta lui tare protejează casca şi nu invers. Îşi revine el.

— Bine. Am ceva de făcut, dacă nu te superi... spune Hannah.

Mira dă din cap înţelegătoare şi se uită spre rampa de şutat a lui Ted.

— Da, da, desigur. Văd. Câţi copii ai?

— Patru. Pe unul l-ai cunoscut, răspunde Hannah uşor iritată, crezând că Mira îşi bate joc de ea.

— Nu înţeleg... spune Mira.

Hannah o priveşte suspicioasă.

— De ce-ai venit? Ce vrei de la mine?

— Am... iartă-mă... cred că e o neînţelegere. Pe care dintre copiii tăi l-am cunoscut?

— Pe fiică-mea. I-am găsit cartea ta de vizită în geacă azi-dimineaţă.

Lui Hannah îi pare rău că i-a scăpat asta, căci nu vrea să pară o mamă care îşi bagă nasul în treburile fiicei, dar Mira nu pare să o judece.

— Tess? E fiica ta? Nu ştiam. Îmi cer scuze. Doar m-a întrebat despre munca mea. I-am...

— Şi azi ai venit să vorbeşti despre bărbată-miu?

Mira îşi bagă mâinile în buzunarele paltonului şi încuviinţează cu convingere.

— Îmi dau seama că pare ciudat.

Hannah o studiază îndelung, încercând să-şi dea seama dacă e ceva care să-i dea de bănuit că nu poate avea încredere în ea. Nu găseşte mare lucru. Aşa că spune:

— Fiică-mea vrea să studieze dreptul. Nu cunoaşte niciun jurist sau avocat. Bănuiesc că de-asta te-a întrebat.

Mira simte înţepătura geloziei în vocea mamei. O recunoaşte, aşa reacţionează şi ea de fiecare dată când Maya vorbeşte despre vreun profesor de la şcoala de muzică. Ştie cum e să ai un copil care trăieşte într-o lume pe care nu o înţelegi.

— Voia sfaturi despre studii şi eu...

— Sunt moaşă. Şi noi studiem ca să ajungem să practicăm meseria asta, spune Hannah.

Mira roşeşte.

— Ştiu, n-am vrut să zic asta. Tess e o fată foarte inteligentă şi bine-crescută. Îmi dau seama cu cine seamănă.

Hannah i-o retează tăios:

— Nu-i nevoie să mă flatezi. M-am enervat când am găsit cartea de vizită, dar Johnny zice că trebuie să-i lăsăm liberi pe copii. Încerc. Ai birou în Hed, nu? Dacă Tess vrea să plece să studieze dreptul, poate să vină înapoi să lucreze la tine pe urmă?

Întrebarea e atât de directă, încât Mira se pierde cu firea. Nu aşa plănuise că o să decurgă conversaţia asta.

— Sigur. Sigur... adică... dacă e suficient de competentă.

Hannah răspunde ca una care nu ştie nimic despre drept, dar totul despre fiica ei:

— O să fie cea mai bună!

Mira râde încet. „Dă-mi, Doamne, încrederea de sine a unei mame din Hed!” se gândeşte ea, dar în adâncul sufletului ştie că şi ea e la fel. Ea şi Hannah au foarte puţine în comun şi totuşi aproape tot.

— E binevenită să treacă pe la birou când vrea, dacă are întrebări.

Hannah dă scurt din cap, geloasă, dar recunoscătoare. Apoi spune fără să pară primitoare, dar nici viceversa:

— Vrei cafea sau treci la subiect? De ce-ai venit?

Mira aproape că acceptă, dar se răzgândeşte, căci nu vrea să o provoace inutil. Aşa că încearcă să-i explice totul, cât de simplu poate:

— Câţiva prieteni de-ai mei i-au văzut pe soţii noştri ciocnindu-se ieri, la patinoar. Şi s-au... îngrijorat. Peter e un soi de simbol pentru hochei în Björnstad, iar soţul tău e ceva asemănător aici. Prietenii mei se tem că oamenii vor crede că s-au bătut. Şi că asta ar putea isca încăierări şi mai mari. Dar unuia dintre ei i-a venit ideea că bărbaţii noştri ar putea, de fapt, să aducă... pacea. Bănuiesc că ai auzit zvonul că prefectura vrea să închidă ambele cluburi de hochei.

Hannah înfige crosa în zăpadă de parcă încearcă s-o planteze.

— Toată lumea a auzit că prefectura vrea să închidă clubul din Hed. Că nu vrea să plătească pentru renovarea patinoarului de aici.

— Amicii mei sunt foarte siguri că planul e, de fapt, să închidă ambele cluburi şi să înfiinţeze o nouă asociaţie sportivă. Am vrea să-i facem pe politicieni să se răzgândească. Şi să salvăm ambele cluburi.

Hannah pufneşte neîncrezătoare:

— De ce-ai vrea tu să salvezi clubul din Hed?

Mira oftează din rărunchi, se apleacă stoarsă de puteri şi îşi pune palmele pe genunchi, fără să se uite la Hannah.

— Să fiu sinceră? Nu vreau să-l salvez nici pe ăla din Björnstad. Dar lucrurile stau cum stau. Încerc doar să mulţumesc pe toată lumea, la naiba!

Nu vrea să pară mânioasă, dar e atât de obosită. Hannah zâmbeşte, fiindcă n-a auzit pe nimeni vorbind mai ca o mamă decât Mira.

— Eşti din sud? întreabă ea.

— Îhm, răspunde Mira, cu mâinile încă pe genunchi şi privirea în zăpadă.

— Se aude doar când eşti supărată, altfel zici că eşti de-a noastră.

E un compliment mare. Incredibil de mare. Mira se uită spre Hannah.

— Ai grijă! În curând o să vină fiică-ta acasă de la universitate vorbind alt dialect.

— Dacă nu vine într-o maşină din asta idioată, se rezolvă, răspunde Hannah, arătând batjocoritor spre maşina Mirei.

— Data viitoare îi sparg un geam înainte să vin, ca să mă încadrez în peisaj, răspunde Mira.

Hannah izbucneşte în râs, dezarmată. Se sprijină de gard. Ezită mult înainte să întrebe:

— Ştii o fată din Björnstad pe nume Ana?

Mira începe şi ea să râdă.

— Glumeşti? E cea mai bună prietenă a fiică-mii!

Ochii lui Hannah licăresc şi femeia se străduieşte din răsputeri să nu lase să se vadă ce simte.

— Ea m-a ajutat la naşterea din pădure atunci, pe furtună. Voiam doar să-i mulţumesc încă o dată.

— Care naştere? întreabă Mira.

— Nu ţi-a... povestit?

— Nu, nu... dar, de fapt, e exact ce m-aştept de la Ana! râde Mira.

— Să ajute femeile să nască în pădure sau să nu zică nimic dup-aia?

— Şi una, şi alta.

Râd încet amândouă. Mira se ridică şi simte că spatele îi trădează vârsta. Hannah îşi priveşte degetele.

— Spune-i că e binevenită să treacă pe la spital când vrea. Dacă are întrebări despre... munca mea.

Mira dă din cap recunoscătoare.

— Promit să-i transmit. Ar fi o moaşă fantastică. Şi Ana... are nevoie de modele feminine puternice. Cât mai multe!

În cele din urmă, privirile li se întâlnesc într-un acord de încetare a focului.

— Bine. Deci, ce vrei să facă bărbată-miu ca să v-ajute? întreabă Hannah.

— Nu de el e nevoie. De mine şi de tine! răspunde Mira.

95
CÂNTECE

Focul de tabără de lângă rulotă e jucăuş în întuneric, ca un copil de trei ani care nu vrea să meargă la culcare. Telefonul lui Benji vibrează. Răspunde – sunt Maya şi Ana. Se plictisesc. Îl întreabă unde e. Când le spune că e la rulotă, fetele zic scurt: „Venim!” Benji ar fi vrut să mai stea puţin singur cu Oraşmare, dar, dacă tot e musai să aibă companie în seara asta, putea fi mai rău decât Maya şi Ana. I-a fost dor de zuzele astea două care vagabondează peste

tot ca două veveriţe căpiate, trăiesc fiecare clipă şi speră să rămână aşa mereu. Să râdă mereu una în braţele celeilalte şi să doarmă spate în spate. Vin cu maşina tatălui Anei. Ana înjură tot drumul fiindcă taică-su, la beţie, a uitat iar puşca pe bancheta din spate. Maya i-a sunat pe Amat şi pe Bobo şi le-a ordonat să vină şi ei, iar ei n-au avut curaj să zică nu, deşi au meci mâine. Bobo a parcat la drum şi coboară spre lac printre copaci, cu Amat şi Guriţă după el, căci Guriţă n-are nici el de ales dacă ei nu au, aşa că s-au dus mai întâi până în Hed să-l ia. Şi au o ultimă noapte împreună, gaşca lor. Râd atât de mult şi vor fi atât de recunoscători pentru noaptea asta. De câte ori şi-o vor aminti, vor chicoti ca Benji şi Ana după ce fumul i-a luat bine şi au început să facă jocuri de cuvinte de-a dreptul catastrofale.

La un moment dat, Benji şi Amat se duc să facă pipi şi apoi, când stau rezemaţi fiecare de un copac, Benji îi spune prietenului lui:

— Să nu uiţi niciodată că eşti din Groapa!

— Eşti beat şi drogat, să nu te-aud! râde Amat.

Dar Benji îl apucă strâns de-un umăr şi Amat aproape se chirceşte în zăpadă de durere.

— Să nu uiţi niciodată că eşti din Groapa, am zis! Nemernicii din oraşul ăsta nu te-au lăsat niciodată să uiţi! Acum nu-i lăsa tu! Când o să joci în Ligă în SUA şi cineva o să te-ntrebe de unde vii, să zici *I'm from fucking Groapa!".*[19] OK? O să-nsemne enorm pentru mucoşii care joacă hochei lângă blocul tău.

Amat îi promite. Se îmbrăţişează lângă copacul pe care tocmai s-au uşurat. Amat n-o să-şi încalce promisiunea niciodată. Când se

---

19 „Sunt din Groapa, la dracu'!" (în engl., în orig.).

duce înapoi spre rulotă, Benji rămâne pe loc, uitându-se peste lac. După o vreme vine şi Bobo să facă pipi şi-atunci Benji mai face şi el o dată, ca să-i ţină de urât.

— Dacă ai avea inima să nu faci din Aleksandr un alcoolic, ar fi super, eu şi Zackell avem nevoie de el sezonul ăsta!

— Nu promit nimic. Alcoolul s-ar putea să-l apere de sport, răspunde Benji.

Bobo izbucneşte în hohote puternice de râs. Dacă mai erau încă sălbăticiuni prin pădurile astea, una n-a mai rămas după ce-a încetat să mai râdă.

— Mi-a fost dor de tine rău, amice! Sper să rămâi acasă. Ştii, într-o zi, eu, tu şi Amat o să fim ca Peter şi Frac şi boşorogii din echipa de acum douăzeci de ani. O să stăm la Blană de Urs, graşi şi plini de bani, tot oraşul o să fie al nostru şi-o să îndrugăm verzi şi uscate despre vremurile de altădată.

Benji tuşeşte, înecându-se cu fumul.

— Timpul e relativ, Bobo. Acum e *acum,* dar e şi „vremurile de altădată"... ACUM ce-ai zis tu e deja altădată...

Bobo se scarpină confuz în creştet.

— Cât ai fumat, frate?

— DESTUL! declară Benji.

— De data asta stai acasă, da? repetă Bobo.

Benji dă din cap că nu.

— Nu, nu stau. Da' o să-ncerc să nu uit să mă-ntorc acasă.

— Te iubesc, luate-ar naiba! şopteşte Bobo.

Ceea ce e admirabil e că Bobo nici măcar în glumă nu încearcă să-i explice defensiv „da' nu în sensul *ăla,* ştii tu!". Fiindcă uriaşul ăsta frumos poate să iubească şi gata.

Benji zâmbeşte:

— Şi eu te iubesc. Da' nu în sensul ĂLA, să nu-ţi vină vreo idee!

Bobo hohoteşte din nou. Se duc spre rulotă. Benji ia o bere, Bobo ia şi el una – privilegiul de a fi antrenor şi nu jucător. Dau noroc şi se privesc în ochi. Totul e perfect.

* * *

Anei i se năzare să se ducă pe lac, să vadă „dacă ţine gheaţa". N-are stare, ca de obicei. Se duc toţi cu ea, evident, ce să facă? Benji şi Maya în spatele ei, împărţind o ţigară. Maya îşi strecoară un braţ sub al lui.

— Pari bucuros. Îmi pare bine!

— Şi tu, spune el.

Maya trage cu sete din ţigară, cu ochii închişi, are încredere că n-o s-o lase să cadă.

— Crezi că am putea să ne împăcăm cu oraşul ăsta până la urmă? Să ne-ntoarcem aici şi şi trăim ca şi cum nimic nu s-a întâmplat?

— Poate, spune el.

— Nu mai ştiu unde e acasă.

Benji o sărută tandru pe creştet.

— Pentru tine acasă e pe o scenă mare, în faţa a o sută de mii de oameni, peste tot în lume.

Maya îl ţine strâns, ca şi cum se teme că e ultima dată.

— N-ai decât să faci ce vrei tu, dar n-ai voie să-ţi faci vreodată rău! Promite-mi!

Bătăile inimii lui sunt atât de încete, sângele aproape că stă pe loc. E ca şi cum ar putea fi posibil, până la urmă, să se împace cu tot.

— Dacă m-aş fi putut îndrăgosti de fete, poate că m-aş fi îndrăgostit de tine, zice el.

— Dacă m-aş fi putut îndrăgosti de catâri, poate că m-aş fi îndrăgostit de tine! i-o întoarce Maya, zguduindu-se de râs.

— Când te-ntorci la şcoală? o întreabă el.

Maya oftează.

— Nu ştiu. M-am certat cu toată lumea pe-acolo înainte să plec.

— Bun aşa! zice Benji.

— Bun aşa?

— Da. Faci cântece mai bune când eşti supărată şi singură.

— Cel mai aiurea compliment din lume!

— Ştii că am dreptate. Cântă-mi ceva! o roagă el.

— N-am chitara cu mine.

— Nu sunt sigur că ştii exact ce e un „cântec", comentează Benji, iar Maya îi trage una în fluierul piciorului.

— Nu fi cretin! Ştii ce vreau să zic! Nu pot să cânt dacă nu cânt şi la chitară în acelaşi timp. Nu merge. E... nefiresc.

— Tu eşti nefirească.

— Îhm. Asta venind de la cea mai normală fiinţă din Univers, serios!

Benji zâmbeşte din nou, zâmbetul acela al lui. Se apropie nepăsători de malul lacului. Ana şi ceilalţi se întrec care are curaj să iasă cel mai departe pe gheaţă. Ana câştigă detaşat, bineînţeles. Maya îşi pune capul pe umărul lui Benji şi îi promite:

— O să-ţi cânt mâine.

O să-i cânte în fiecare seară de-atunci înainte.

* * *

În întuneric, undeva mult mai departe pe lac, e un băiat singur. Aude râsul Anei şi al celorlalţi când îşi fac curaj să iasă pe gheaţă,

pas cu pas. Când Guriţă alunecă şi începe să râdă, aude cât de vesel e. Matteo stă singur şi îi priveşte, lăsând furia să-l cuprindă. Aproape că-i face plăcere. Când tinerii dispar în direcţia rulotei, Matteo înaintează pe gheaţă până când parcă păşeşte pe hârtie de copt. Se opreşte. Se lasă pe gheaţă cu toată greutatea. Se gândeşte calm: „Dacă se sparge, mor eu. Dacă ţine, muriţi voi."

Ţine.

Se duce înapoi acasă şi se strecoară în casa vecinilor. Ieri luminile erau stinse peste tot. Bătrânii sunt plecaţi, probabil. Matteo se plimbă prin casă şi se uită la viaţa lor. Îşi imaginează cine ar fi fost dacă ar fi avut o asemenea familie. Pe biroul din dormitor e un şir de fotografii cu singurul lor nepot – un băiat blond, care pare mereu foarte vesel. În cea mai recentă e îmbrăcat în echipament de hochei, cu un tricou verde un pic prea mare şi privirea euforică. Cea mai veche e de când era nou-născut. Data e gravată pe ramă. Matteo se uită îndelung la ea. O memorează. Apoi se duce înapoi la demisol, pune cifrele în lacătul cu cod şi dulapul cu arme se deschide.

96
FĂCLII

Ideea lui Richard Theo e simplă, dar nu simplistă. Mira şi Hannah dau mâna peste gard. Avocata şi moaşa. Una din fiecare oraş. Apoi Mira pleacă acasă, iar Hannah se duce şi sună la uşile vecinilor. Începe cu cei care bârfesc cel mai mult, nu le spune a cui e ideea, astfel că, în scurt timp, pare că totul a fost spontan.

Telefoanele încep să ţârâie în Hed. Când Mira ajunge acasă şi se apucă să sune la uşile vecinilor, acelaşi lucru se întâmplă şi în Björnstad. Cuvinte atât de simple au stârnit totul, doar că nu au nimic simplu:

Prefectura vrea să desfiinţeze ambele cluburi. Indiferent dacă îţi place sau nu hocheiul, eşti dator să te împotriveşti. Cluburile sunt doar primul pas, pe urmă politicienii o să pună ochii pe altceva. O să dărâme patinoarul din Hed ca să construiască în loc case în care nimeni din cei crescuţi în oraşul ăsta n-o să-şi permită să locuiască. Apoi, până ne dezmeticim, construiesc în toată pădurea şi nici n-o să băgăm de seamă când din două oraşe fac unul. Până la urmă n-o să mai fie nici Björnstad, nici Hed – mai întâi fac din ele un singur club, apoi un singur oraş. Dacă îi lăsăm pe politicieni să decidă cum ne uităm la hochei, în curând o să decidă şi cum trăim. N-au pic de respect pentru noi sau pentru istoria noastră, nu văd regiunea asta decât ca pe bancomatul lor. Să nu-i lăsăm!

Nimeni nu-şi mai aduce aminte dacă Hannah a fost prima care a spus asta sau Mira, sau altcineva. Dar mesajul e repetat până când l-a auzit toată lumea. În biroul lui, Richard Theo aşteaptă. Toţi politicienii au plecat acasă la sfârşitul zilei, dar el ştie că, în scurt timp, se vor întoarce panicaţi în birouri. Va fi însă prea târziu atunci, vor rata ocazia. Ar fi fost de ajuns şi dacă ar fi venit doar câteva zeci de oameni, dar vin toţi. E una dintre acele situaţii rare când combinaţia de evenimente, fiecare verigă din reacţia în lanţ îi priveşte pe fiecare în parte în vreun fel sau altul.

Frac ridică steagurile pe catarge în faţa patinoarului din Björnstad şi caravana de maşini o ia printre copaci – şiruri de colegi de muncă, de echipă, prieteni din copilărie şi familii. În doar

câteva ore, pare că fiecare suflet din regiune s-a mobilizat. Cei mai în vârstă sunt pensionari, cei mai tineri sunt în cărucior. Până şi Teemu şi oamenii lui li se alătură. E prima oară când lumea îi vede în geci de altă culoare decât negru. În masa de oameni sunt ca oricare alţii. Suporteri de hochei. Cetăţeni. Alegători. La marginea pădurii, maşinile se opresc, toată lumea coboară şi se încolonează. A durat câteva ore să se adune toate făcliile – pe ultimele oamenii şi le-au făcut singuri din crengi şi sârmă. Apoi e ca şi cum pădurea însăşi ia foc.

Redactoarea-şefă se uită de pe acoperişul clădirii ziarului, împreună cu tatăl ei. Richard Theo e singur la fereastra biroului său. Nu va fi întrebat niciodată cum a pus cap la cap piesele acestui puzzle, dar, dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi răspuns: „Din experienţa mea, cei mai mulţi oameni n-au putere să aibă mai mulţi inamici deodată." Aşa că, în loc să lase oraşele să se răfuiască unul cu celălalt, le-a dat un adversar comun: politicienii. „Căci toată lumea îi urăşte pe politicieni, până şi politicienii înşişi." Dar n-o să-l întrebe nimeni, fiindcă totul pare ceva spontan. Ca o mişcare populară. La firul ierbii. Toate acele cuvinte care fac să pară că schimbarea creşte din pământ şi iarbă verde, pur şi simplu.

Procesiunea din Björnstad se îndreaptă spre prefectură ca un nesfârşit şarpe în flăcări. Cealaltă procesiune, la fel de multe familii, vecini şi suporteri de hochei din Hed, aşteaptă la câteva sute de metri mai încolo. Se întâlnesc chiar sub fereastra lui Richard Theo. E singurul politician rămas la birou, aşa că e primul care iese să-i întâmpine.

— Vă înţeleg frustrarea. Credeţi-mă, şi eu simt la fel! îi asigură el pe cei din primele rânduri, înainte ca mulţimea măcar să fi spus ce vrea.

Cei mai mulţi nici măcar nu-şi vor da seama că, de fapt, nici n-au formulat vreo cerinţă, dar n-are nimic, deja le-a formulat Richard Theo pentru ei. Se suie pe un zid şi le ţine un discurs. Cuvinte simple:

— Vă aud! Vă promit că toţi ceilalţi politicieni vă vor asculta şi ei! Acum vor un singur club, apoi un singur oraş, în cele din urmă poate şi un singur partid la conducere! Vor ca toată lumea să gândească la fel despre orice. Dar eu vă sprijin în cerinţele voastre de a păstra două echipe, în două oraşe, fiindcă nu iubesc doar sportul, ci şi democraţia. E un drept al omului să aleagă pe cine iubeşte, la fel cum este să poată alege pe cine urăşte! Oamenii pot fi subjugaţi şi dirijaţi, dar nu le poţi dicta pe cine să iubească! Avem dreptul să-i dispreţuim pe cei care nu sunt ca noi. Avem dreptul să ne autodefinim. Aşa că sentimentele şi graniţele noastre nu sunt de vânzare. Acestea sunt oraşele noastre şi felul nostru de a trăi. Şi acestea sunt... cluburile noastre de hochei.

Ultimele cuvinte le rosteşte cu întârziere, ca şi cum atunci i-au trecut prin minte. Când zice „cluburile noastre de hochei", o singură voce se aude ţipând de undeva din spate, din mulţimea din Björnstad:

— PIELEA NE-O VREI? HAI SĂ NE-O IEI!

În scurt timp, până şi Hed scandează acelaşi lucru. Un strigăt de luptă clasic între cele două oraşe, dar acum îndreptat într-o cu totul altă direcţie. Căci oamenii nu au putere pentru mai mult de un inamic deodată. Restul politicienilor din prefectură au înţeles prea târziu, evident, importanţa procesiunii. Unii nici nu s-au întors la birou, iar alţii au făcut greşeala să se amestece cu cei din mulţime, în speranţa că astfel vor arăta ca oricine. Dar asta nu i-a făcut decât să arate ca absolut nimeni. E sfârşitul domniei lor şi începutul

ascensiunii lui Richard Theo. În buzunarul paltonului are tot discursul scris pe o foaie de hârtie pe care acum o mototoleşte. Nici măcar n-a avut nevoie de tot discursul. Îşi zice că orice club de hochei e precum corabia lui Tezeu din mitologia greacă. Scândurile corabiei au putrezit şi au fost înlocuite, una câte una, până n-a mai rămas nimic din vasul original, până când filozofii s-au întrebat: „Se mai poate spune că e aceeaşi corabie?" Patinoarele se renovează şi ele cărămidă cu cărămidă, până când totul e nou. Sponsorii dispar, antrenorii sunt concediaţi şi jucătorii îmbătrânesc şi sunt înlocuiţi de nume mai tinere. Totul se schimbă. Singurul lucru care rămâne la fel într-un club de hochei sunt suporterii. „Voi sunteţi corabia!" se gândise Richard Theo să-şi încheie discursul, dar cineva a strigat atunci „Pielea ne-o vrei?", ceea ce a fost mult mai bine. Mult, mult mai bine. În cele din urmă, două oraşe cu făclii în mâini scandau acelaşi slogan despre cât de mult se urăsc unul pe altul, dar sunt perfect uniţi în faţa dreptului de a fi complet separaţi. Nici măcar un politician nu şi-ar fi putut imagina o soluţie mai bună.

* * *

La redacţia ziarului, redactoarea-şefă şi tatăl ei beau bere. Peste câteva zile vor publica dezvăluirile despre corupţia din politica şi industria regiunii. Despre şefa filialei celui mai mare partid reprezentat în prefectură, care, din întâmplare, e şi cel mai mare adversar al lui Richard Theo şi despre cum fratele şi soţul ei lucrează la o firmă de construcţii dubioasă. Ziarul o să scrie despre suspiciuni privind afaceri ilegale pe scară largă în ultimii ani, despre intenţia de a găzdui Campionatul Mondial de Schi şi despre planul de a construi un centru de conferinţe cu hotel. Dar ziarul nu

va scrie nimic despre centrul de antrenament. Oameni puternici vor ajunge neputincioşi, unii vor ajunge la închisoare, doar că nu cei la care se gândise la început redactoarea-şefă.

Dar publicarea seriei de articole va fi întârziată. Nu din cauza ei, a tatălui ei sau a altcuiva. Mai întâi vor fi nevoiţi să scrie despre altceva. Ceva mai important. Mai îngrozitor.

* * *

Un telefon mobil sună undeva în rulotă.

— E al tău? întreabă Maya.

— L-am închis când aţi venit tu şi Ana, zice Benji, căci de la cine altcineva să mai poată primi vreun sms interesant după ce veniseră fetele.

Telefonul clincăne din nou şi Maya izbucneşte:

— Al meu sigur nu e! Toată lumea pe care o cunosc e aici!

— „Procesiune cu făclii”? izbucneşte brusc şi Bobo.

Ana se apleacă peste umărul lui, se uită la ecran şi strigă:

— Aţi auzit ceva de o procesiune cu făclii? Deci, o seară plecăm şi noi din oraş şi gata, SE ÎNTÂMPLĂ CEVA?

Telefonul lui Amat piuie şi el – e mama lui. Apoi al Mayei, un mesaj de la Leo: „Mama a organizat şi dirijează cea mai tare demonstraţie aici, afară. Toată lumea are, gen... făclii?? Vino acasă!!”

Aşa că Ana şi Maya iau maşina tatălui Anei şi se duc acolo. Maya trebuie să ţină puşca pe drum. Bobo conduce în urma ei cu Benji, Amat, Oraşmare şi Guriţă înghesuiţi în jurul lui. Björnstadul e pustiu, dar ajung în Hed la timp ca să se alăture procesiunii. Mai întâi nu înţeleg nimic din ce se întâmplă, apoi văd în lumina sutelor de făclii banderolele tuturor cu textul: „Două oraşe, două

echipe!" Văd tricourile verzi peste tot şi pe cele roşii ceva mai departe. Maya merge cu prietenii ei din copilărie şi simte că poate să mai amâne să fie adult încă puţin. Câteva ultime minute. O singură noapte în care se simte cu totul acasă. Ştie că niciunul dintre colegii de la şcoala de muzică n-ar înţelege, dar, pentru oamenii adunaţi azi acolo, un oraş nu e doar un loc în care trăieşti, e un loc căruia îi aparţii. Un club de hochei nu e doar un club de hochei, ci toţi oamenii pe care îi cunoşti. E clubul bunicii şi al bunicului, al mamei şi al tatei, iar în centrul oraşului era o crâşmă ţinută de o tanti nebună şi un nene de treabă şi era şi clubul lor. E clubul vecinilor, al prietenilor, al fetei de la casa supermarketului, al mecanicului unde îţi duci maşina şi al învăţătoarei. E al avocaţilor, al directorilor tehnici, al pompierilor şi al moaşelor. Clubul de hochei e fata cu care te-ai jucat toată copilăria, căreia nici măcar nu-i place hocheiul. E cel mai frumos şi mai sălbatic băiat, cu un zâmbet larg în care încape tot ce are el mai întunecat şi mai frumos. Clubul de hochei nu joacă pentru sine, joacă pentru noi. Dacă veniţi să jucaţi aici, contra lui Björnstad, nu vă întâlniţi pe gheaţă cu cinci jucători şi un portar, ci cu tot oraşul. De aceea sunt atâtea făclii. Toţi sunt aici.

Când ajung la prefectură, un politician le ţine un discurs despre dreptul de a ne urî unii pe alţii, dar, la capătul nopţii, atmosfera e aproape veselă. Ana găseşte bere undeva şi Amat e nevoit să conducă maşina tatălui ei, ca fata să poată bea nestingherită. Când încearcă să-i explice că n-are carnet, Ana îl repede: „Ce, îţi trebuie un plastic de la poliţie şi ca să bei lăptic? Sunt trei pedale şi-un volan! Eu înţeleg că eşti BĂRBAT, da' cât de greu poate să fie totuşi?" Berea nu-i pune Anei în lumină latura diplomatică, chiar deloc, dar Amat face cum îi zice. Bobo vine după ei cu restul găştii. Îl lasă pe Guriţă în faţa casei şi strigă toţi: „HAIDE, BJÖRNSTAD!"

în tot cartierul, doar de-ai naibii, dar Maya îi face să tacă până la urmă.

I s-au spart şi ei ferestrele cu pietre cândva şi ştie ce face asta din oameni. De pe trotuar, Guriţă o priveşte şi brusc ochii i se umplu de o adâncă tristeţe, poate chiar ruşine, de neînţeles pentru Maya.

— Eşti OK? îl întreabă Maya.

Guriţă încuviinţează sfios, cu privirea în zăpadă. Maya poartă fesul lui Peter, tras peste urechi. Ochii îi strălucesc când îi întinde mâna pe geam.

— Să nu-ţi scape vreun puc mâine, bine? Nici măcar unul, amice, priceput?

Băiatul dă din cap că da. Maya zâmbeşte. Apoi întorc maşinile şi pleacă spre casă, iar Guriţă rămâne pe loc, fără să fi spus nici măcar un cuvânt din câte ar fi avut de zis.

* * *

Maşinile se întorc în Björnstad după procesiune. La volan, Mira se uită la Peter şi îi spune:

— Ar trebui să deschideţi Blană de Urs în seara asta, tu şi Teemu. Pentru toată lumea. E nevoie...

Aşa că deschid. Şi se face o coadă lungă la intrare, până departe pe stradă. Chiar şi Mira bea o bere, una singură, lângă Frac. Peter bea cafea arsă, iar Teemu dansează pe mese cu bustul gol şi un fular verde în jurul gâtului. Toţi fraţii Ovich fac pe barmanii. Benji şterge pahare şi le trimite mai departe spre Katia, care a lucrat la Hambarul în Hed ani de zile, servindu-le beţivilor băuturi de când era prea mică să aibă voie să bea. Gaby, sora mijlocie, încasează banii, în timp ce, pe podea, copiii ei se joacă jocuri pe telefonul ei,

iar Adri se plimbă printre muşterii şi face ce face Adri mai bine: le zice bărbaţilor să-şi ţină gura până nu le-o închide ea.

La sfârşitul serii, a rămas doar Frac, singur la un capăt de tejghea. Mai are o promisiune de îndeplinit, cea către Teemu. Mira i-a dat documentele de care are nevoie, iar Frac şi-a vândut ceasul scump şi a pus banii în plic. Aşteaptă până pleacă toată lumea, iar Benji a terminat de spălat vasele şi a ieşit să fumeze, apoi se apropie de cele trei surori şi le spune:

— Am o propunere de afacere pentru voi.

* * *

Cimitirul de maşini din Hed pare pustiu, dar sunt destui ochi şi urechi. Becuri slabe luminează în spatele perdelelor în câteva dintre rulote. Un câine singuratic, alb cu pete negre, cu coada între picioare, încearcă să ajungă de la poartă la o căsuţă aflată ceva mai departe, dar e atât de bătrân, încât se pierde la jumătatea drumului, se întoarce la poartă şi o ia de la capăt. În faţa casei opreşte o maşină şi din ea coboară Adri. Bate la uşă până când Lev deschide.

— Da!

— Tu eşti Lev?

Bărbatul e îmbrăcat cu pantaloni de trening şi o cămaşă de flanelă, cu nasturii încheiaţi greşit. Pare de-abia trezit din somn, dar curios.

— Da.

— Am venit să plătesc datoria Ramonei, spune Adri şi îi întinde plicul cu bani pe care i l-a dat Frac.

N-ar fi crezut în viaţa ei că poate ajunge parteneră de afaceri cu snobul ăla în costum, sau că vor cumpăra împreună cea mai

dărăpănată cârciumă la sud de Polul Nord, dar viaţa nu încetează niciodată să ne uimească. Ramona n-a lăsat niciun testament, dar Frac, cu ajutorul Mirei, a descâlcit toată încrengătura juridică legată de moştenire, atât cu proprietarul clădirii, cât şi cu banca. Tot ce le mai trebuia acum era o înţelegere cu Lev. Din păcate, Lev nu e interesat.

— Nu vreau bani, da? Vreau o cârciumă.

Adri îl priveşte în ochi. Pare nebună. Lui Lev îi place mult asta, îi aminteşte de fiicele fratelui său, psihopate şi ele, toate.

— Dacă vrei cârciuma noastră, atunci nu o cârciumă vrei, vrei probleme! spune ea.

Bărbia lui Lev pendulează gânditoare într-o parte şi-n alta, ca un metronom vechi. Pare să cântărească ameninţarea ei cu mare atenţie, apoi îşi trage pantalonii un pic mai sus pe burtă şi spune:

— Băutură, da?

Adri îl ţintuieşte cu privirea câteva minute bune. Nu e înarmată şi ştie că el e. Dar îl urmează înăuntru. Lev toarnă ceva de băut din sticle fără etichetă. Adri îl priveşte şi întreabă:

— Pahare mai mari n-ai?

Lui Lev îi place şi mai mult de ea atunci. Mult, mult mai mult. Muiere nebună!

— Cană, da?

— Sigur. Mai bine decât degetarele alea! mormăie Adri, arătând spre păhărelele pentru shoturi.

Şi beau. Beau binişor. Pălăvrăgesc pe lângă subiect, ca doi luptători de arte marţiale care testează teritoriul adversarului. Lev o întreabă despre pădure şi oraş, iar Adri despre cimitirul de maşini şi fier vechi. Vorbesc despre bandele de hoţi care dau spargeri când şi când şi fură orice, de la combustibil şi unelte până la barăci pentru muncitori, pe care le încarcă noaptea în camion.

Au multe în comun – amândoi urăsc hoţii, dar au fost numiţi „hoţi” de multe ori. Nu sunt alb-negru, totul legat de ei e „gri”, şi sunt împăcaţi cu asta. Lev o întreabă dacă vânează, Adri face o mutră de parcă a întrebat-o: „Mănânci mâncare?” Normal că vânează. Lev râde şi îi povesteşte că a vânat peste tot în lume, mai puţin în ţara asta.

— Aici doar reguli, da? Vânezi doar la anumite ore, doar anumite animale, doar arma aia sau ailaltă, reguli, reguli şi iar reguli...

Adri râde cu amărăciune. Birocraţia legată de licenţa de vânătoare poate să scoată din minţi pe oricine, şi nebun nu vrei să fii, că atunci adio licenţă.

— Ştii cum e... De fiecare dată când ăia în oraşele mari se împuşcă unii pe alţii, se găseşte vreun politician să strige că trebuie interzise armele de vânătoare. Ca şi cum gangsterii cu armele noastre umblă. Ăia au pistoale de contrabandă, ce naiba! oftează ea.

De cealaltă parte a mesei, Lev zâmbeşte cu indulgenţă la ultima propoziţie.

— Vânătorul e cel mai periculos gangster în ţara asta, da?

Mai toarnă un pic de băutură. Adri se lasă pe speteaza scaunului.

— Dacă întrebi autorităţile, aşa pare. Se plâng că poliţia n-are resurse când copii de şaptesprezece ani se joacă de-a războiul în oraşele lor. Dar când oamenii de la noi ies în pădure în timpul liber, poliţia percheziţionează cabanele de vânătoare, doar ca să se asigure că n-am uitat să încuiem vreun dulap cu arme sau, ferească Dumnezeu, că n-am jignit vreun lup...

Lev râde răguşit. Adri tace şi dă pe gât băutura, apoi pune hotărâtă cana înapoi pe masă cu o bufnitură şi o privire care dă de înţeles că gata cu taclalele. Lev înţelege, aşa că zice:

— Ramona îmi datora bani. Banii mei, da? Vreau cârciuma.

Adri se uită în cana goală şi e la limita dintre diplomaţie şi mânie. Mai degrabă aproape de a doua. Dar, când ridică privirea, vede câinele alb cu pete negre furişându-se înăuntru şi punându-şi capul în poala lui Lev. Bărbatul îl mângâie drăgăstos. Adri ştie toate zvonurile despre Lev, cum că ar ţine droguri şi arme în cimitirul de maşini, dar câinele se mişcă în preajma lui de parcă e ultima lăcrămioară înflorită pe lume.

— Ce rasă e? întreabă ea.

— E... cum se zice? Maidaneză pursânge! râde Lev.

Câinele pare gata să adoarmă cu capul în palmele lui.

— Te porţi frumos cu ea? întreabă Adri.

— Mai frumos decât cu oamenii. Şi tu la fel, da?

— Da.

Lev dezmiardă blând căţeaua.

— A fost bună de pază. La tinereţe. Acum? Aproape oarbă. Aproape surdă. Doar cuminte. Ce să faci? N-am avut niciodată prieten mai bun ca ea. Pricepi?

Adri dă din cap că da. Pricepe. Scurge ultimele picături de băutură din cană.

— Am şi eu o căţea bună de pază. Cea mai bună din cate există. Tocmai a fătat. Îţi aduc doi pui. Şi ţi-i şi dresez. Dar iei banii, uiţi de cârciumă şi batem palma. Pricepi?

Lev zâmbeşte şi cugetă îndelung.

— Şi Teemu? întreabă el apoi.

— Teemu nu se-atinge de tine dacă îi zic eu, răspunde ea.

Lev râde. Mai beau un pic. Dau mâna. De-atunci Blană de Urs e a surorilor Ovich şi primul lucru pe care Adri îl face e să scumpească berea. Dacă vede Ramona, de undeva din Rai, sigur se pune pe dănţuit bătrânia.

97
FĂPTAŞI

Aici s-ar fi putut sfârşi istoria despre Björnstad şi Hed, dar poveştile despre oraşe nu se termină niciodată. Singurele care se sfârşesc sunt cele despre oameni.

Au trecut doi ani şi jumătate de când Maya a fost violată de Kevin. Doi ani de când a plecat din Björnstad. Cu povestea ei a început totul, povestea ei a schimbat cluburile de hochei, a influenţat politica şi a zguduit din temelii un întreg oraş şi jumătate de pădure. Maya nu are un fluture tatuat pe umăr, dar ar fi putut avea, căci ar fi putut fi Ruth. Semănau atât de mult, în atâtea privinţe.

Erau atât de diferite în... tot.

Ruth e moartă, Maya trăieşte. Ruth a plecat din Björnstad cu o jumătate de an înaintea Mayei. Ruth a fugit, Maya s-a mutat. Ruth nu va cânta niciodată la chitară în faţa a mii de oameni şi nu va dormi într-o rulotă, cu spatele lipit de-al celei mai bune prietene, şi nu va râde să răsune pădurea la răsărit într-o primă zi de iarnă. Ruth e uitată, ca şi cum n-a existat niciodată, ca şi cum ce a trăit ea n-a contat.

„Toate-s câte două: vizibil – invizibil...”, spunea Ramona. Nu ştia cine era Ruth. Aproape nimeni nu ştia. Cu povestea ei n-a început nimic. Dar cu ea se va încheia ceva.

Căci unul dintre cele mai rele lucruri pe care noi, cei din pădurea asta, le-am făcut vreodată a fost să încercăm să ne convingem fiicele că fetele ca Ruth sunt excepţia. Nu e adevărat. Maya e excepţia. Fiicele noastre nu câştigă aproape niciodată, de fapt. De aceea cele care reuşesc, cele cărora li se face măcar un dram de dreptate îşi zic „supravieţuitoare”. Fiindcă ele ştiu adevărul despre fetele ca Ruth.

* * *

Cu ceva ani în urmă, în Hed creşteau doi băieţei. Fiecare era singurul prieten al celuilalt şi nici unul, nici celălalt nu aveau alt termen de comparaţie pentru ce e prietenia. Unul era mare, celălalt mic, unul fără teamă, celălalt speriat de orice. Băiatul cel mic a fost hărţuit de alţii pe strada lui fiindcă era ultimul care învăţase să meargă pe bicicletă, să citească sau să patineze. Băiatul cel mare i-a alungat, nu fiindcă ar fi fost mai puternic sau mai periculos decât ei, ci pentru că era imprevizibil. Băieţii de pe stradă îi ziceau celui mic „mongoloidul”, iar celui mare „psihopatul” – fiindcă n-avea frâne, o ştiau deja toţi.

Băieţii au început să se joace împreună în pădure ziua, iar seara se uitau la filme acasă la cel mic. Locuia singur cu mama lui, iar asta îi plăcea celui mare, fiindcă avea patru fraţi şi doi părinţi mânioşi, aşa că în casa lui nu se auzea niciodată televizorul. Cel mic şi-ar fi dorit să aibă şi el patru fraţi şi doi părinţi. În viaţă, invidia nu ocoleşte niciun copil.

Prima dată când s-au întâlnit, cel mare i-a întins mâna şi i-a zis: „Eu sunt Rodri.” Cel mic i-a luat mâna, dar nu ştia ce să facă, fiindcă nici un alt copil nu-l întrebase vreodată cum îl cheamă. Rodri a zâmbit cu gura până la urechi şi i-a zis: „O să-ţi zic Guriţă, fiindcă îţi ţii mereu gura! N-are nimic! Mie îmi place să vorbesc!”

Rodri l-a învăţat pe Guriţă să patineze. Au mers împreună la primul antrenament de hochei în Hed şi Rodri a fost cel care şi-a dat seama că Guriţă ar trebui să se facă portar: „Că atunci nu-i nevoie să ştii să patinezi bine şi nici nu trebuie să-ţi fie teamă că mănânci bătaie, fiindcă nimeni n-are voie să se atingă de portar, că sare toată echipa să te apere! E un fel de regulă secretă. Şi chiar dacă te fac mongoloid, pe gheaţă eşti doar portarul!” A fost cel mai frumos cadou pe care i l-a făcut cineva vreodată lui Guriţă – să se poată ascunde sub protecţiile şi casca de portar şi să fie şi el parte din echipă. Şi au jucat câţiva ani buni. Visurile lui Rodri erau mari, dar talentul prea mic. Cu Guriţă lucrurile stăteau invers.

Se întâlneau în fiecare zi după şcoală. În vacanţa de vară erau nedespărţiţi. Rodri era cel care inventa jocurile. De cele mai multe ori, de-a războiul. Visa să devină erou şi era în stare să petreacă ore în şir făcând scenarii în care salva copii din case în flăcări sau femei lipsite de apărare din mâinile unor criminali sângeroşi. Stăteau adesea acasă la Guriţă, se uitau în anuarele şcolare şi discutau ce fete ar prefera să salveze şi cum le-ar mulţumi ele după aceea. Fetele nu ştiau bineînţeles cine erau Rodri şi Guriţă, dar în curând aveau ele să vadă ce-au pierdut, Rodri era sigur de asta.

Dacă Rodri ar fi fost mai bun la hochei, poate că sportul l-ar fi făcut un erou, dar a simţit mereu că antrenorul nu-i dă şansa să arate ce poate. Întotdeauna trimitea pe teren vreun alt băiat mai bogat, mai popular, mai arătos. O nedreptate insuportabilă pe care Rodri n-a putut-o înghiţi niciodată: băieţii cu care toate fetele

oricum voiau să se culce erau şi cei mai buni la hochei. La un antrenament, Rodri s-a luat la bătaie cu un coechipier şi, când antrenorul a sărit să-i despartă, Rodri i-a tras una bărbatului de i-a spart maxilarul. „Puştiul n-are frâne, n-a avut niciodată, psihopat de mic!" a zis un alt antrenor, care locuia pe aceeaşi stradă cu Rodri. Aşa a fost Rodri dat afară din club. Guriţă a rămas. Era atât de tăcut, nu deranja pe nimeni, aşa că nimeni nu s-a gândit că încă era cel mai bun prieten al psihopatului. Guriţă era portar şi de portar nu se atinge nimeni.

Rodri a continuat să vină la el acasă seara. Îl aştepta în faţa patinoarului să termine antrenamentul. Guriţă era tot mai bun la hochei, dar aproape nimeni nu băga de seamă. Rodri era tot mai periculos, dar nimeni nu băga de seamă nici asta. Au devenit adolescenţi. Într-o zi, Rodri a venit la patinoar pe o motoretă. A zis că i-a făcut rost de ea unul dintre fraţii lui. Avea şi ţigări cu el. În scurt timp, l-a învăţat pe Guriţă totul despre droguri, fără ca Guriţă să încerce vreunul dintre ele. Rodri obişnuia să se întindă pe pat şi să turuie ca un maniac, ore întregi, despre ce a văzut pe internet: politică, conspiraţii, filme porno, arme, chimie. Visa să facă singur metamfetamină, să se îmbogăţească. Nici nu era nevoie de multe chestii, a zis el. Puteau s-o facă acolo, acasă la Guriţă. La Rodri nu se putea, zicea că fraţii lui ar fi înghiţit toate drogurile. Pe urmă Rodri vorbea despre fete, cum făcea întotdeauna de când erau în şcoala primară. Încă nu se culcase cu niciuna, dar în curând, l-a asigurat el pe Guriţă. Cuvintele pe care le folosea când vorbea despre fete s-au schimbat treptat, aproape pe nesimţite. „Aia drăguţă" a devenit „aia mişto" care apoi s-a preschimbat în „aia sexi". „Aia cu ochi frumoşi" a devenit „aia cu ţâţe mari", iar „aia rea" a devenit „târfuliţa aia dată dracu'". A început să-i arate lui Guriţă în anuarele şcolare cele mai rele târfe din şcoală, una după

alta. Şi să-i spună care cu ce tip s-a culcat la toate petrecerile la care el şi Guriţă n-au fost invitaţi niciodată. Cele mai rele târfe erau, bineînţeles, târfele hocheiştilor, zicea Rodri, fiindcă se culcau doar cu jucători de hochei. Adică trişau. Fiindcă aceia erau oricum cei mai mari, şi mai tari, şi mai populari. Aveau deja totul. Într-o seară, întins pe pat ca de obicei, Rodri i-a zis lui Guriţă: „Feminismul a futut tot pentru toţi bărbaţii! E o chestie biologică, ştii? Femeia e făcută să stea acasă, să facă plozi şi să aibă grijă de gospodărie, iar bărbatul e făcut să clădească societatea şi să apere familia! Femeile zic că vor egalitate, dar nu caută decât tiranie, pricepi tu? Nu vor niciodată tipi ca noi. Că noi suntem *loseri*[20] pentru ele. Da' noi suntem o specie pe cale de dispariţie. Gagicile nu vor să se culce decât cu porci. Nu-i vor decât p-ăia cei mai răi. Zic ele că vor să fie libere, dar de fapt vor să fie dominate. E biologic, e în natura lor. Vor să fie lipite de-un zid. Ştii tu câte tipe au fantezii cu hoţi care dau spargeri? Adică să intre un mascat peste ele şi să le atace. Nu visează eroi. Aia e doar în filme. Eroii n-au parte de gagici în realitate!"

Guriţă nu l-a luat în serios. Sau nu l-a înţeles. A dat doar din cap, ca să nu-şi supere singurul prieten. Când drogurile şi-au pierdut efectul, Rodri a început să asude, apoi l-a luat cu frig. A împrumutat o bluză de trening roşie a lui Guriţă, din echipamentul de antrenament pentru hochei. A adormit pe podea, lângă pat. A dormit acolo şi a doua seară, fiindcă fraţii lui aveau probleme cu nişte indivizi din oraş şi era posibil să se lase cu scandal acasă, a zis Rodri. Înainte să adoarmă, i-a povestit o nouă fantezie, despre cum

[20] „rataţi„ (în engl. în orig.).

el şi Guriţă ar putea da piept cu indivizii ăia, i-ar putea omorî şi ar deveni eroi.

A doua zi au devenit eroi în toată puterea cuvântului.

* * *

Ruth a plecat din ţară acum doi ani şi jumătate, imediat după ce istoria despre Maya şi Kevin a ieşit la iveală. Maya se dusese la poliţie şi tot oraşul se întorsese împotriva ei. Lucrurile aveau să ia o cu totul altă turnură cu timpul, dar la vremea aceea nu ştia nimeni încă. Ruth n-a mai aşteptat să vadă sfârşitul poveştii. Trecuse prin acelaşi lucru ea însăşi, cu câteva luni înainte, şi ştia ce le face pădurea asta fetelor ca ea şi ca Maya.

Trage. Sapă. Taci.

În ultimii ei doi ani şi jumătate de viaţă, departe de aici, Ruth s-a urât cel mai mult pentru două lucruri: că şi-a lăsat frăţiorul, pe Matteo, singur în căminul lor îngrozitor, cu părinţii lor îngrozitori, şi că şi-a uitat jurnalul acasă. Pe Matteo n-a avut curaj să-l caute, căci se temea să nu afle părinţii unde fugise. În jurnal a scris până în ziua în care a plecat şi, de îndată ce a plecat, era prea târziu să se mai întoarcă după el. S-a întrebat dacă avea să-l găsească cineva şi, pe undeva, spera să nu fie frăţiorul ei acela. Voia din tot sufletul ca Matteo să aibă o copilărie adevărată, să meargă cu bicicleta, să joace jocuri pe computer, să vadă răul doar în benzile desenate. În fiecare zi număra săptămânile şi lunile până când Matteo avea să împlinească optsprezece ani şi putea să se ducă să-l ia de acolo. N-a mai apucat. O diferenţă de vârstă de şase ani a fost prea mult. Şi poate că nici n-ar fi vrut să plece cu ea...

Cei doi fraţi s-au iubit încă de mici, dar n-au avut niciodată mare lucru în comun. În plus, Matteo avea ceva ce Ruth n-a primit niciodată: dragostea mamei lor. Mama era mereu cu Matteo şi, cum Ruth n-o suporta, se ţinea cât de departe de ea putea. Mama şi toate nevrozele ei: fobia de aer stătut, care o făcea să deschidă ferestrele până îngheţa toată casa, convingerea că vecinii îi spionează, groaza că orice câine din cartier era Diavolul încarnat în animal. Erau fără şir. Tata se închidea într-o altă cameră cu cărţile lui, încă prezent fizic, dar cu creierul rătăcind tot mai departe, ca şi cum se forţa să-şi piardă minţile ca să poată scăpa de-acolo. Ruth îi admira şi ura în acelaşi timp abilitatea asta.

La fiecare sfârşit de săptămână mergeau la biserica lor, plină de familii care erau altfel, dar la fel ca a lor – cu multe reguli, la fel de multe interdicţii, familii în care părinţii le insuflau copiilor frica de Dumnezeu şi nimeni nu vorbea despre iubire. Într-o zi Ruth i-a strigat mamei: „Ziceţi că trebuie să fim slujitorii Domnului, dar ăsta nu-i decât un alt cuvânt pentru sclavi!" Mama a avut una dintre căderile ei nervoase. Nici după ani de zile, Ruth nu putea spune cu siguranţă dacă crizele ei erau adevărate sau dacă se prefăcea. Lui Ruth nu i-a părut rău că i-a zis ce i-a zis, dar s-a urât când a văzut cât de mult l-a întristat pe Matteo.

A plecat atunci de-acasă, trântind uşa după ea, dar a fost nevoită să se întoarcă seara. Nu avea unde să fugă încă. Nu avea prieteni la şcoală, toate fetele erau ca nişte mici păpuşi perfecte, cu haine perfecte, părinţi perfecţi şi vieţi perfecte. Şuşoteau pe la spatele ei că „e sectantă" şi că „familia ei e nebună". În cele din urmă, toate bârfele despre ea i se păreau atât de fireşti, încât nici n-o mai atingeau. Ruth a devenit tot mai pricepută la a se ţine deoparte, a se face invizibilă. Nu se gândea decât să supravieţuiască la şcoală până împlinea optsprezece ani şi să plece undeva să înceapă o

nouă viaţă. Cel puţin aşa a gândit până în ziua în care şi-a făcut prima prietenă adevărată şi atunci totul s-a schimbat. În mod ironic, a întâlnit-o la biserică. O familie tocmai se mutase în Hed şi fiica lor era de-o vârstă cu Ruth. Beatrice o chema. S-au împrietenit din prima clipă. Urau regulile şi interdicţiile de-acasă la fel de mult, amândouă simţeau că parcă trăiesc pe-o altă planetă. De câte ori se ivea ocazia, Ruth lua autobuzul spre Hed şi, când părinţii lui Beatrice erau plecaţi, ascultau muzică, se machiau şi se uitau la filme la care nu aveau voie să se uite. A fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa lui Ruth. Prieteni ca în adolescenţă nu mai ai niciodată. Nici măcar dacă rămân aceiaşi pe tot parcursul vieţii. Nu mai e niciodată ca atunci.

Când au împlinit şaisprezece ani, Beatrice a reuşit să facă rost de o invitaţie la o petrecere în Hed. Au băut şi au fumat ca toţi ceilalţi adolescenţi şi a fost prima dată când Ruth s-a simţit aproape normală. S-a sărutat chiar şi cu un băiat şi s-a trezit cu el pe o canapea într-o cameră, pe întuneric. Băiatul a încercat să se culce cu ea, dar nu i s-a sculat ce trebuia să i se scoale. Ruth a râs nervos şi băiatul s-a înfuriat. Fata a ieşit în fugă şi a alergat până acasă. A doua zi, Beatrice i-a zis că băiatul le-a spus tuturor la şcoală că s-a culcat cu ea, dar că nu era bună la pat. Aşa a învăţat Ruth că adevărul nu înseamnă nimic pentru bărbaţi. Zvonul că a fost la petrecerea din Hed a ajuns şi la şcoala ei, în Björnstad. O vreme, fetele perfecte nu s-au putut hotărî dacă să o strige „târfă de Hed" sau „curvă sectantă". Când a împlinit şaptesprezece ani, Beatrice i-a dat cadou o pereche de căşti foarte bune, ca să nu le mai audă. Seara au băut singure în pădure şi Beatrice i-a bălmăjit veselă la ureche: „Băi, ce-mi place să fiu beată! Aoleu ce-o să mă piş acum! Ca o cămilă o să mă piş!" Ruth s-a tăvălit pe jos de râs. Prieteni ca Beatrice n-a mai avut niciodată.

Sms-ul a venit atât de brusc a doua zi, când Ruth era în drum spre casă de la şcoală. Scris cu o teamă care i-a făcut sângele să îngheţe în vene: „Mi-au găsit părinţii ascunzătoarea!!! I-au sunat pe ai tăi!!!" Ruth a alergat ultimele sute de metri până acasă, dar era prea târziu. Mama îi întorsese camera pe dos şi găsise tot: chiloţii tanga, ţigările, pilulele contraceptive – Ruth nu ştie care anume i s-a părut cel mai rău mamei. La Beatrice acasă a fost şi mai rău pentru că tatăl ei a găsit toate mesajele de la băieţi în telefon. Într-o săptămână, Beatrice s-a mutat din Hed. Au trimis-o la o rudă, într-un oraş mai mic, aflat la aproape o sută de kilometri. Ruth şi-a zis atunci că fetele de la şcoală aveau dreptate până la urmă: erau într-o sectă nenorocită.

* * *

A fost ideea lui Rodri, bineînţeles, ca de obicei. „Luăm motoreta şi ne cărăm în Björnstad! Găsim nişte curve pe-acolo! Nu ştii că toate tipele din Björnstad intră în călduri când văd băieţi din Hed? Că ăia ai lor au puţa mică. E genetic!"

Guriţă n-ar fi vrut să meargă, dar nu l-a lăsat inima să zică nu. Nu voia să-şi supere prietenul tocmai când era aşa de bine dispus. Aşa că şi-au pus gecile roşii, să vadă fetele că sunt din Hed, şi au plecat. N-au găsit nicio fată, normal, era prea frig afară, aşa că s-au oprit în pădure, pe marginea drumului care cobora spre lac. Rodri a băut bere şi i-a povestit chestii pe care le citise. Era interesat de religie la vremea aceea. A tot înşirat una şi alta şi abia la mult timp după aceea Guriţă s-a gândit că poate asta a fost cel mai rău, faptul că Rodri era atât de deştept. Că a putut face ce-a făcut în ciuda faptului că era atât de inteligent.

Începuse să se întunece şi, odată cu noaptea, s-a lăsat şi un frig muşcător. Tocmai se pregăteau să întoarcă motoreta şi să plece înapoi spre Hed când Guriţă, uitându-se spre lac, a văzut un copil pe gheaţă. Nu în picioare, ci pe burtă, cu braţele şi picioarele întinse, încercând cu disperare să-şi distribuie greutatea cât mai bine. Pe mal, câţiva copii mai mari râdeau batjocoritor. Guriţă a luat-o la fugă spre el. Rodri mai întâi n-a priceput ce se întâmplă, dar, când şi-a dat seama, n-a scăpat ocazia de a deveni erou şi a urlat:

— CE DRACU' FACEŢI?

Copiii de pe mal au luat-o la fugă, iar Rodri a vrut să se ia după ei şi să-i omoare, dar Guriţă l-a oprit şi i-a arătat copilul întins pe gheaţă.

A fost ideea lui Rodri să-şi scoată gecile şi puloverele şi să le lege într-un soi de frânghie. Guriţă era mai uşor, aşa că s-a lăsat pe burtă şi s-a târât cât de aproape de copil a putut, ca să-i arunce frânghia. Apoi l-au tras pe Matteo teafăr la mal. Era atât de îngheţat şi înfricoşat, încât nu putea vorbi, dar, până la urmă, cu dinţii clănţănind, copilul a reuşit să îngaime un nume şi o direcţie spre casă. Guriţă a mers cu bicicleta copilului, iar Rodri l-a dus pe băiat încet pe motoretă.

Acasă era doar sora lui Matteo. A ieşit în fugă şi şi-a îmbrăţişat frăţiorul, mai să-l sufoce. Apoi le-a mulţumit din adâncul sufletului băieţilor în geci roşii.

— Ruth! s-a prezentat ea, întinzând mâna.

— Rodri! a zâmbit Rodri.

Trei ani mai târziu, Ruth moare într-o ţară aflată la mii de kilometri depărtare. Rodri nici măcar n-a fost acolo. Dar el a omorât-o.

98
PIETRE

Orice comunitate are locuri cu nume ciudate, a căror origine a uitat-o toată lumea. În Björnstad, „Groapa” şi „Colina” erau, probabil, doar nişte denumiri populare, pornind de la geografia locului, dar care au ajuns la un moment dat pe panourile indicatoare din oraş. În cele din urmă, nimeni nu-şi mai aminteşte cum au luat naştere. Sau a cui a fost ideea.

Sâmbătă dimineaţa devreme, cineva bate la uşa familiei Andersson. Tare, dar nu agresiv. Pumnul care atinge lemnul e al unei învinse, al uneia care aproape a câştigat. E totuşi mândră că încă îşi poate ţine spatele drept.

Peter deschide şi mirosul de croasante proaspete o învăluie pe redactoarea-şefă. În braţe ţine o cutie de carton şi pare la fel de surprinsă de aroma croasantelor precum e Peter s-o vadă la uşa lui.

— Bună... am... începe Peter.

N-au făcut cunoştinţă până acum, dar ştie cine e redactoarea, bineînţeles. Pădurea asta nu e mare.

— Voiam să-ţi dau astea, spune ea fără alte explicaţii şi îi pune cutia în braţe.

E mai uşoară decât se aştepta Peter. Se uită sub capac şi vede că e plină cu documente.

— Nu înţeleg...

Femeia respiră adânc, ca să nu ţipe.

— Ai prieteni buni, Peter. Prieteni puternici. Urăsc corupţia din oraşele astea uitate de Dumnezeu, dar uite că am ajuns şi eu parte din ea. Richard Theo vrea să-ţi dau toate astea ca să fii sigur că n-o

să scriem articolele despre tine. Aici e tot ce-am găsit despre tine şi clubul de hochei din Björnstad.

Peter se uită în cutie. Redactoarea se aştepta să-l vadă făcând pe prostul sau să aibă o ieşire de furie. Aproape că spera să aibă o ieşire, căci s-ar fi simţit mai bine. Dar Peter clipeşte cu ochii umezi şi întreabă:

— Adică toată vina mea e în cutia asta?

Redactoarea face, fără să vrea, un pas înapoi.

— Da... da, poţi să vezi lucrurile şi aşa. Nu ştiu dacă mai contează, dar pot să spun că, într-un fel, mă bucur că n-a trebuit să-ţi distrug viaţa. Ştiu că fiica ta a trecut printr-un iad, iar tu pari un tată bun, aşa că bănuiesc că ai trecut şi tu printr-unul. Am auzit că faci multe lucruri bune pentru copiii din oraş. Poate că asta anulează... vina.

Vede însă în ochii ei că nu e tocmai adevărat. Încă îşi doreşte pe undeva să-l fi putut expune public. Să-l trimită la închisoare. Peter a comis fărădelegi şi ea e una care nu se poate împăca niciodată cu asta. Femeia se întoarce şi o ia spre maşină, iar el strigă brusc:

— Pot să te-ntreb... crezi că îşi poate repara cineva faptele fără să fie pedepsit?

Redactoarea îl priveşte peste umăr.

— Ce vrei să spui?

Peter îşi drege mâhnit glasul.

— Ştiu ce am făcut. Am închis ochii. N-am pus nimic sub semnul întrebării. M-am prefăcut că nu văd nimic greşit. Am preferat să nu mă bag. Am... tăcut.

Redactoarea-şefă trage adânc în piept aerul rece şi aproape că se calmează. Aproape simte că e un mic gest reparator. Poate că e de ajuns această mică victorie ca să meargă mai departe senină.

— Cum ziceţi voi la club? „Tavan înalt şi pereţi groşi”? întreabă ea.

— Da. Aşa pot să plătesc pentru faptele mele? Să fac pereţii mai subţiri? întreabă el cu sinceritate.

Redactoarea-şefă nu era deloc pregătită ca discuţia să ajungă aici. Bâjbâie după concluzii şi argumente şi, într-un târziu, spune:

— Lui tata îi place istoria. Mai ales Evul Mediu. Când eram mică, de fiecare dată când mergeam în vacanţă, îi plăcea să vizităm biserici vechi şi să-mi povestească despre fiecare piatră din zidărie. Îmi amintesc că mi-a zis că, atunci când un bogătaş comitea mari păcate, preoţii îi ziceau că Dumnezeu i le iartă dacă ridică o catedrală. Era, evident, doar un mod al preoţilor de a păcăli lumea, ca să finanţeze construcţia monstruoaselor clădiri cu care să se laude, nu tocmai diferit de felul în care cluburile de hochei se folosesc de resursele prefecturilor ca să-şi ridice patinoarele mai nou. Dar când eram mică... na... nu ştiu... mi se părea frumos ce zicea tata. Că bărbaţi puternici, aflaţi la capătul vieţii, aveau prilejul să se căiască transformându-şi banii în pietre de construcţie.

Peter se uită ţintă în cutie. Hârtiile se umezesc sub privirea lui.

— Mulţumesc.

Redactoarea-şefă îşi muşcă buza. Apoi îi şopteşte:

— Merită-le!

Pleacă de-acolo cu lacrimi de furie în ochi şi o pungă plină cu croasante pe bancheta din spate.

99
VICTIME

După ce Beatrice a plecat, Ruth a rămas din nou singură. De data asta era mult mai rău, pentru că acum ştia că se poate şi altfel. Părinţii se ruşinau atât de tare, încât nici n-au mai obligat-o să meargă la biserică, poate pentru că voiau să pretindă că şi ei şi-au trimis fiica departe, că doar aşa se face, nu? Când se duceau la vreun eveniment de binefacere îl lăsau şi pe Matteo acasă, fiindcă la acelea veneau şi membri ai bisericii din alte oraşe şi părinţii se temeau ca nu cumva Matteo să spună cuiva adevărul despre soră-sa. Într-una dintre acele zile când erau singuri, Ruth a folosit computerul pe care frăţiorul ei îl ascunsese, ca să-i trimită un mesaj lui Beatrice. Matteo avea doar unsprezece ani, dar reuşise să conecteze computerul la wi-fi-ul vecinului. Cum aflase parola, Ruth habar n-avea, dar Matteo a dat din umeri şi a zis că aproape toţi au numele copiilor sau ale nepoţilor ca parolă, aşa că a încercat câteva combinaţii până a reuşit. „Eşti un geniu!" l-a lăudat Ruth, iar el a roşit. Apoi şi-a luat bicicleta şi a ieşit afară, să o lase să stea de vorbă cu Beatrice în linişte. Matteo credea că asta voia, i se părea mereu de la sine înţeles că doar o încurcă. Ruth nici măcar n-a observat că băiatul a ieşit.

Câteva ore mai târziu, când l-a văzut cum se întoarce, degerat şi speriat de moarte, pe o motoretă cu un necunoscut, s-a năpustit panicată afară din casă şi l-a îmbrăţişat strâns. Băieţii în geci roşii i-au povestit ce s-a întâmplat. Păreau de treabă, deşi puţin ciudaţi – unul vorbea încontinuu, iar celălalt deloc. Unul s-a prezentat drept Rodri şi a zis că pe prietenul lui îl cheamă Guriţă, fiindcă îşi ţine mereu gura.

„Sunteţi hocheişti?” a întrebat Ruth, arătând spre gecile lor.

„Da!” a răspuns Rodri iute ca fulgerul.

„Păcat... M-am săturat de hocheişti până peste urechi”, a zâmbit Ruth.

Rodri a devenit obsedat de ea, pe loc.

În zilele care au urmat, venea cu motoreta din Hed şi trecea pe lângă casa ei. Auzise că părinţii ei erau ceva fanatici religioşi, aşa că n-avea curaj să sune la uşă, dar trecea pe stradă înainte şi înapoi, sperând ca ea să fie acasă şi să-l vadă. Într-o zi, Ruth nu s-a mai prefăcut că nu e acasă, s-a furişat afară şi s-a întâlnit cu el. Rodri a dus-o într-un loc în pădure, chiar lângă Hed, unde el şi Guriţă găsiseră un mic şopron pe care îl transformaseră într-o căsuţă de vacanţă doar a lor. Guriţă citea benzi desenate, iar Rodri îi făcea lui Ruth cunoştinţă cu droguri despre care fata nu avea habar. Când a vomitat, a avut grijă de ea. „Te-a luat prea tare, nu-i nimic, trece!” i-a şoptit Rodri, ţinându-i părul la spate, ca să nu vomite pe el. După aceea a dus-o acasă şi, când s-a dat jos de pe motoretă, a încercat să o sărute. Ruth s-a împotrivit, Rodri a strâns-o tare de încheietura mâinii şi fata a ţipat de durere. „Aaa, te laşi greu! Îmi place!” a zis el. Ruth n-a ştiut ce să zică. Se simţea atât de dezgustată de tot şi era încă atât de ameţită, încât s-a dus în casă şi s-a culcat.

Rodri a început să-i trimită sms-uri, uneori câte cincizeci pe zi, iar Ruth nu ştia ce să mai facă. I-a scris lui Beatrice şi a întrebat-o, dar Beatrice i-a răspuns că aşa sunt tipii uneori, nu? Un pic prea excitaţi? Ce-i aşa ciudat? Iar Rodri părea de treabă, poate că pur şi simplu nu ştia cum să se poarte cu fetele?

Ruth şovăia. Câteva zile mai târziu, era foarte frig când a ieşit de la şcoală, aşa că s-a dus să ia autobuzul în loc să meargă pe jos. Fetele perfecte aşteptau şi ele în staţie şi, când au văzut-o, au

început să chicotească. „Mişto ţoale, e uniforma sectei?" a zis una dintre ele, iar celelalte au început să râdă. „Se îmbracă aşa fiindcă taţii lor nu vor să fie tentaţi alţi bărbaţi, că vor să se culce doar ei cu ele!" a zis o alta şi au chicotit toate, mai încet, dar mai isteric. Ruth voia să intre în pământ şi să le stâlcească mutrele de geamul staţiei de autobuz. Atunci a strigat-o cineva pe stradă şi, când a ridicat privirea, l-a văzut pe Rodri. Nu mai avea motoreta, ci un scuter de cros, sau cel puţin aşa credea Ruth că se cheamă. Îl primise de la unul dintre fraţii lui. „Mergi la petrecere în Hed?" a întrebat-o el. Ruth s-a uitat la fetele perfecte şi a văzut că le era frică, Rodri li se părea periculos, aşa că s-a suit pe scuter doar ca să nu le mai vadă feţele prostănace, iar băiatul a plecat în trombă.

Rodri nu fusese invitat la petrecere, dar toată echipa de hochei era acolo. L-au luat şi pe Guriţă cu ei, aşa că nimeni nu şi-a pus problema de ce veniseră Rodri şi Ruth. Era o casă mare, a unui băiat bogat, şi atât de multă lume beată, încât, odată intrat, nu-i păsa nimănui cine era sau nu era acolo. Rodri i-a dat lui Ruth să bea, iar fata n-a văzut ce i-a strecurat în pahar. A început să se simtă ciudat. Rodri îi şoptea la ureche că e frumoasă. Că e îndrăgostit de ea. Că vrea să o facă să se simtă bine. Nu-şi amintea cum au ajuns în cameră sau dacă erau în aceeaşi casă, la aceeaşi petrecere. Rodri a început să tragă hainele de pe ea, iar ea a ţipat: „Nu!" L-a implorat să se oprească. Dar muzica era atât de tare, iar el era atât de greu. Şi-a pierdut cunoştinţa, nu ştia pentru cât timp, dar, când s-a trezit, era dezbrăcată. Câteva flash-uri au orbit-o. Îi era îngrozitor de rău, dar, când a încercat să se ridice, Rodri a prins-o de gât şi i-a şuierat printre dinţi că o omoară şi pe ea, şi pe fratele ei, dacă se mişcă. Era atât de înspăimântată, încât a îngheţat. Pentru ea violul a durat o veşnicie, pentru el nici măcar nu

începuse şi n-a înţeles niciodată că era un violator. Se credea un erou.

Când, în cele din urmă, Rodri a icnit şi s-a destins, Ruth a reuşit să se încordeze, să-l lovească şi să se ridice, dar era încă atât de drogată, încât abia se putea ţine pe picioare. S-a împleticit spre uşă, în timp ce încerca să-şi încheie bluza şi să-şi ridice chiloţii. L-a auzit în spatele ei râzând sau ceva de genul ăsta. Mai târziu, nu şi-a putut aduce aminte cum arăta camera, cât timp a fost acolo, dar n-a uitat niciodată că atunci când a ieşit pe coridorul îngust, Guriţă era lângă scară. A văzut atât de clar groaza şi ruşinea din privirea lui. O auzise ţipând, de asta era sigură Ruth, dar nu îndrăznise să facă nimic. Încremenise acolo în faţa uşii, la fel cum Ruth încremenise înăuntru şi Rodri a făcut ce a vrut cu ea.

Ruth a luat-o la fugă. Capul i se învârtea, inima îi bătea nebuneşte şi picioarele i se înmuiaseră. Când a coborât scările, petrecerea era încă în toi. Cineva a fluierat după ea, iar altcineva a strigat: „Ooo, proaspăt futută? *Sweet!*[21] Mai vrei o tură?" Şi-a făcut confuză loc cu coatele prin mulţimea de adolescenţi şi, abia când a ieşit din casă, şi-a dat seama că era pe jumătate dezbrăcată. Dar frigul a fost aproape eliberator. A amorţit-o complet. Nici să plângă n-a mai putut în drum spre casă, aşa de tare îi clănţăneau dinţii.

* * *

În jurnal, Ruth a scris atunci:

---

[21] „Super!" (în engl. în orig.).

Când suntem în primară şi băieţii ne lovesc şi ne trag de păr în pauze, ne ducem la un adult, îi cerem ajutorul şi adulţii ne zic: „Băieţii fac aşa doar fiindcă le place de voi!" Aşa îi învăţaţi că au dreptul să facă ce vor cu noi. Pe urmă cresc şi ne violează şi noi nu suntem decât târfuliţe nebune care nu ştiu s-o ia ca pe un COMPLIMENT, nu? Ne bat şi ne omoară doar fiindcă ne iubesc. Chiar nu ne intră în cap odată?!

Pe pagina următoare:

Nici măcar nu m-am culcat cu celălalt tip din Hed, aşa le-a zis el tuturor şi atunci sunt deja o curvă. Şi curvele nu pot fi violate.

Pe una dintre ultimele pagini:

N-am nicio şansă dacă nici măcar părinţii mei nu mă cred. De ce m-ar crede poliţia? De ce m-ar crede oricine? N-o să mă credeţi decât când mă omoară Rodri.

Pe ultima, cu un scris tremurat, Ruth a mai zis:

Credeţi întotdeauna că trebuie să vorbiţi cu fiicele voastre despre băieţi. Să nu purtăm fuste prea scurte, să nu umblăm singure seara, să nu ne îmbătăm şi să nu-i facem pe băieţi să ne placă prea mult. Nu cu noi trebuie să vorbiţi despre băieţi, că noi ştim naibii tot deja! Pe noi ne violează, la dracu'!!!! Vorbiţi cu nemernicii voştri de fii în loc!!! Învăţaţi-i să vorbească unul cu altul, să ştie cum să se oprească unul pe altul. Educaţi un nemernic de băiat care o să ajungă într-o zi un nemernic de director de şcoală să priceapă că atunci când băieţii trag fetele de păr, e vina băieţilor, la dracu'! Spuneţi-le fiilor voştri că, în cazul în care au nevoie să se gândească

dacă s-au culcat vreodată cu o fată care poate nu voia să se culce cu ei, înseamnă că DA, au făcut-o!!! Când nu-ţi poţi da seama dacă fata cu care te culci vrea sau nu vrea să fie cu tine, înseamnă că nu te-ai culcat niciodată cu o fată care vrea! Nu mai vorbiţi cu fiicele voastre! Ştim totul deja.

* * *

În dimineaţa de după, Ruth a vomitat atât de mult, încât a crezut că o să moară. Aproape că spera să moară. Ar fi vrut să-şi poată turna acid pe creier, să ardă toate amintirile serii de dinainte. Răsuflarea lui, mâinile lui peste tot trupul ei, el în ea. „Te iubesc!" îi şoptise el. „Nu te mai lăsa aşa greu! Ştiu că vrei! Ştiu că te-ai culcat şi cu alţii", a repezit-o pe urmă. Apoi a ameninţat-o că o omoară şi pe ea, şi pe Matteo. Atunci a stat nemişcată. A încercat doar să supravieţuiască.

Înainte de prânz a venit primul sms. „Mersi pentru ieri, dulceaţă!" i-a scris el. Ruth nu înţelegea nimic. Îşi bătea joc de ea? O ameninţa? În următorul mesaj i-a scris: „Te iubesc! Ne vedem diseară? Pup!!" Şi a continuat aşa preţ de câteva ore, până când Ruth a luat telefonul şi, încă ameţită şi mahmură, i-a scris: „N-am vrut! Eram beată. N-am vrut, la naiba!" El i-a răspuns: „Termină!! Normal c-ai vrut! N-a fost bine? Pot să mai exersez!!! Vino la şopron şi o mai facem o dată!!!" Iar Ruth i-a scris: „Împuţitul dracului! Te reclam la poliţie!"

Telefonul a tăcut câteva minute. Apoi Ruth a primit o fotografie. Şi încă una. Era îmbrăcată, dar ştia că în momentele de după ce fuseseră făcute, nu mai era. După ce i le-a trimis, Rodri a sunat-o. Mai întâi Ruth n-a vrut să răspundă, dar băiatul a sunat până când fata n-a mai îndrăznit să nu răspundă. Vocea lui era complet lipsită

de orice emoţie, ca un robot pe linia apelului în aşteptare: „O să pun pe net toate pozele cu tine goală, să vadă toată lumea că eşti o târfuliţă.” Asta erau flash-urile care o orbiseră – Rodri îi făcuse poze dezbrăcată când îşi pierduse cunoştinţa.

Atunci i s-a tăiat răsuflarea. N-a mai putut gândi. A închis telefonul şi l-a ascuns sub pat, de parcă asta ar fi ajutat la ceva. N-a mai avut curaj să iasă din casă, temându-se să n-o aştepte afară. Nu mai putea dormi. Nu mai putea mânca. Zăcea doar pe podea şi plângea încontinuu.

Noaptea, Rodri i-a trimis alte sms-uri. Nu voia decât să se întâlnească. „Îţi dau pozele, nu le arăt nimănui, hai, vino!!” i-a scris el. N-a avut curaj să zică nu. S-au întâlnit în şopronul din pădure şi ceea ce a fost cel mai îngrozitor a fost cât de blând era cu ea dintr-odată. Aproape temător. I-a şoptit că îi pare rău şi că o iubeşte şi că nu s-a prins că ea nu voia. Era şi el beat, aşa i-a zis. Nu ştia ce face, aşa s-a scuzat. Dar a fost şi vina ei, a zis el apoi. De ce s-a dus cu el la petrecere dacă nu voia? Se folosea de el? Venise acolo ca să se culce cu altul sau ce? Ce, el nu-i era de ajuns? Care era problema cu el?

I-a atins obrazul şi fata s-a cutremurat de frică, iar el a luat-o drept dovadă de iubire. „Hai că poate să fie bine! O să mă port frumos. Promit!” a încredinţat-o şi a început să o sărute pe gât. „Vreau doar pozele înapoi”, a şoptit ea. Aşa că i-a promis că i le dă înapoi. I-a promis şi răspromis. Dacă se mai culca cu el o dată, promitea să le şteargă. Şi îi dădea voie şi să verifice în telefonul lui că le-a şters.

Aşa că s-a culcat cu el. Rodri a şters câteva fotografii. Dar nu pe toate. În zilele care au urmat i-a trimis sms-uri în fiecare noapte şi a fost nevoită să se culce cu el încă o dată. Şi încă o dată. El aducea

droguri, iar ea le lua, ca să facă faţă, să uite şi apoi să poată fugi direct acasă. Iar pentru el asta era dovadă de iubire.

În cele din urmă, Rodri a cedat nervos şi a început să plângă în faţa ei şi a zis că nu e vina lui că a făcut ce-a făcut. Că ea l-a obligat. Când a încercat să-i ia mâna, Ruth l-a împins şi a luat-o la goană. A hăituit-o prin pădure, dar fata era mai iute. Când a ajuns acasă, Matteo dormea şi singurul lucru la care Ruth s-a putut gândi a fost că nu mai conta dacă pozele ajung pe internet, important era să scape de Rodri, să-şi protejeze frăţiorul. Aşa că a doua zi s-a dus la poliţie.

A stat într-o încăpere mică, cu un pahar cu apă în faţă, din care nu putea să bea fiindcă mâinile îi tremurau prea tare. Avea şaptesprezece ani. Poliţistul i-a sugerat să-şi sune părinţii. N-a vrut. Apoi poliţistul a vorbit întruna şi alte persoane tot intrau şi ieşeau din încăpere. Ruth se simţea de parcă plutea în neant. Cineva a întrebat-o dacă a luat droguri. I-au zis că, dacă spune adevărul, o s-o ajute şi nimic rău nu i se va întâmpla. Iar ea a făcut greşeala să-i creadă. A recunoscut că a luat droguri. A recunoscut că s-a culcat cu Rodri de mai multe ori. A recunoscut chiar şi că aproape s-a culcat cu un alt băiat, la o altă petrecere, dar că băiatul n-a reuşit să şi-o ridice. Le-a arătat sms-urile de la Rodri, fotografiile pe care i le-a trimis, dar tot ce au văzut poliţiştii în poze a fost o fată de şaptesprezece ani, îmbrăcată, care părea veselă şi beată. Care părea că vrea. Nimic din ce îi scrisese Rodri nu suna ameninţător. Mai degrabă ca şi cum îi părea rău? Ca şi cum ar fi fost o neînţelegere la mijloc?

Ruth a protestat şi a tot protestat, dar nu mai ştia cum altfel să explice. Şi nici măcar nu-şi amintea totul. Nu ştia nici ce i-a pus în băutură. Poliţiştii au întrebat-o de ce nu l-a reclamat mai devreme. Iar ea n-a putut răspunde decât că i-a fost frică. I-au zis că înţeleg şi

apoi au convins-o să-şi sune părinţii. I-au promis că vorbesc ei cu părinţii. Şi că o să se rezolve totul. Iar ea a făcut greşeala să-i creadă din nou.

N-a uitat expresia de pe chipul mamei. Rănită. Ca şi cum Ruth o rănise. Iar tatăl – stânjenit şi angoasat, ca şi cum nu voia decât să plece de-acolo cu orice preţ. „N-am zis că minţi, drăguţă, dar îţi dai şi tu seama cum sună, nu?" a zis o voce şi lui Ruth i-a luat câteva clipe să-şi dea seama că era vocea mamei. Sigur, ştia că maică-sa o ura, dar atât de mult? I s-a pus un nod în gât şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji. „M-a violat, mamă!" Mama a oftat, uitându-se cu subînţeles spre poliţist: „Din păcate, cred că trebuie să discutăm acasă cu fiica noastră. Am putea să revenim mâine? E uşor mitomană şi, după cum vedeţi, şi narcomană. Toate sertarele ei sunt pline de chiloţi cu şnur, pilule contraceptive şi ăsta nu e primul bărbat din viaţa ei! Poate că n-a vrut să fie cu ea... după, şi atunci s-a apucat să născocească poveşti? Ştiţi cum sunt fetele la vârsta asta!"

Ruth a simţit atunci că totul se învârte cu ea, dincolo de orice control. A vomitat pe podea. Îşi aminteşte că unul dintre poliţişti, un tânăr care părea să intuiască totuşi că lucrurile nu stăteau tocmai cum părea, i-a pus o mână rece pe frunte, i-a dat apă şi i-a şoptit: „Poate ar fi mai bine să vii mâine, când te simţi mai bine, şi să încerci să ne explici din nou? E atât de complicat. Dar poate că mâine înţelegem... când eşti mai... liniştită?"

Ruth nu şi-a putut aminti apoi cum a ieşit din secţia de poliţie. Nici drumul cu maşina până acasă. Tot ce şi-a amintit după aceea a fost cum tatăl i-a zis când au intrat pe strada lor: „Ai grijă, băiatul ăsta te poate da în judecată pentru calomnie. E periculos ce faci. Poţi să-i distrugi viaţa." Când s-au dat jos din maşină, mama a făcut ceva ce nu făcea aproape niciodată: „Hai, drăguţă, mâncăm

ceva şi apoi ne rugăm la Domnul să-ţi arate calea. Dumnezeu o să ne ajute. Şi pe urmă dăm totul uitării. Săptămâna asta poţi să mergi cu noi la biserică din nou, zic eu. Şi o să te simţi mai bine."

Ruth nu s-a întors la poliţie. Poliţistul cel tânăr a aşteptat-o. Poate că s-a urât după aceea că n-a făcut mai mult. Sau poate a reuşit să-şi reprime orice gânduri. Cei ca el încearcă doar să-şi facă meseria. Toţi spun că respectă legea şi gata. Dar legile nu sunt scrise pentru fete ca Ruth. Sunt scrise împotriva ei.

În săptămânile care au urmat, Ruth s-a făcut tot mai mică atunci când era printre oameni. Se automutila când era singură. În mod bizar, mama a fost mai blândă cu ea decât de obicei, ca şi cum dragostea era un soi de mită, ca şi cum, dacă fiica nu mai vorbea despre prostiile alea, puteau fi o familie perfectă din nou. De parcă fuseseră vreodată. Tatăl abia dacă i-a mai aruncat vreo vorbă lui Ruth, după ce-a avut grijă să-i spună: „Să fim recunoscători că poliţia nu l-a contactat pe băiat. Că sigur ne dădea în judecată şi cu ce plăteam?"

Dacă ar fi avut rude, ar fi trimis-o şi ei pe Ruth departe de-acolo, aşa cum s-a întâmplat cu Beatrice. Dar tăiaseră orice contact cu rudele când au intrat în biserica aceea. Deveniseră prizonieri, unul pentru celălalt. În fiecare noapte, Rodri îi trimitea alte şi alte mesaje. Îi spunea întruna că o iubeşte. Că îi e dor de ea. Cu timpul, a început să scrie despre ce bine le era „la căsuţă", cum îi zicea el şopronului din pădure, iar Ruth a început să înţeleagă că băiatul plăsmuise un univers complet paralel, în care tot ce se întâmplase era o poveste de iubire. Într-o seară l-a văzut pe stradă, în faţa casei. Altă dată a trecut cu scuterul pe lângă şcoala ei. Ruth a început să primească şi mesaje anonime pe reţelele de socializare, care o făceau „târfuliţă încrezută, te crezi mai brează decât toate!".

Ştia că el era, bineînţeles, dar cum să demonstreze? Cine s-o creadă?

Câteva luni mai târziu, la şcoală au început zvonurile despre ce îi făcuse Kevin Mayei. Sau mai degrabă despre ce îi făcuse Maya lui Kevin. Ruth a auzit în cantină, toată lumea vorbea despre asta. Maya era cu câţiva ani mai mică, Ruth nu o cunoştea, şi îl reclamase pe Kevin la poliţie după o petrecere, iar Kevin n-a avut voie să joace într-un meci decisiv cu echipa din cauza asta. Toată lumea înnebunise.

Ruth nu mai avea curaj nici să se uite în jur, atât de frică îi era că se putea prinde cineva prin ce trecuse şi ea. Învârtise în minte de atâtea ori acuzaţiile că nu spunea adevărul, venite din partea părinţilor şi ale poliţiştilor, încât a început să creadă că aveau dreptate. Poate n-a fost totul chiar aşa de rău? Poate a fost vina ei?

În noaptea aceea a citit pe net toate comentariile despre Maya. Toate care o numeau „târfă". Toate cele care ziceau că minte. Toate cele care îi urau s-o omoare careva.

Ruth urma să împlinească optsprezece ani în primăvara aceea. Şi-a dat seama că trebuia să dispară, să plece cât mai departe. Aşa că a plecat.

100
PAHARE DE SUC

E sâmbătă dimineaţa. Mira a plecat la birou doar ca să stea la fereastră. Maya mai că o sperie de moarte când o strigă brusc de la recepţie. Mira iese în fugă din birou, iar fiică-sa izbucneşte iritată:

— Da' câta biroul vă trebuie? Orgoliu cât casa... Poţi să ţii concerte rock aici!

Mira e atât de fericită să fie surprinsă şi muştruluită de fiică-sa, mai ales azi, încât se aruncă stângace în braţele ei, rezultatul fiind că Maya e încă şi mai iritată, fiindcă era cât pe ce să scape pe jos bunătăţile pentru picnic. A adus-o Ana cu maşina şi avea cu ea un termos cu cafea, croasante proaspete făcute de Peter şi, cel mai important, pahare mici de tot din care să bea suc de mere. Se aşază pe podea, cu picioarele încrucişate şi mănâncă împreună, aşa cum făceau când Maya era mică şi Mira se învoia să pună cortul în casă, fiindcă avea conştiinţa încărcată că muncea prea mult, iar Maya se pricepea de minune să se folosească de asta.

— Trebuie să plec acasă săptămâna viitoare. Adică... să mă-ntorc la şcoală, spune Maya, părându-i rău că i-a scăpat cuvântul „acasă”.

Mama zâmbeşte înţelegătoare.

— Îţi vine greu?

Maya dă din cap că da, cu tristeţe, cum faci doar în faţa mamei.

— Da. Mă simt ca naiba. Am ars toate punţile cu toţi înainte să plec. Dar trebuie să mă-ntorc şi să mă străduiesc mai mult. Poate că Benji are dreptate: scriu cântece mai proaste când sunt fericită tot timpul.

— Îmi pare rău că ţi-e aşa de greu, iubito! şopteşte Mira.

— Trebuie să fie greu, mamă! zâmbeşte Maya.

— Ştiu, ştiu, dar... eu *vreau* ca tu să fii fericită tot timpul.

— Nu-ţi face griji, mamă!

— Sunt mama ta, nu mă poţi împiedica!

Maya zâmbeşte într-un fel în care e greu de zis dacă e pe cale să glumească sau să înceapă să plângă.

— Îmi pare rău că tot ce mi-a făcut Kevin aproape că v-a distrus pe tine şi pe tata.

Atunci Mira începe să plângă.

— Iubita mea, nu ne-a...

Maya dă din cap că ba da, matură şi puternică şi atât de onestă şi vulnerabilă:

— Ba da, mamă! V-a distrus. Dragostea voastră e ca o donare de organe. Tu, tata şi Leo mi-aţi dat bucăţi din inimile, plămânii şi oasele voastre ca să mă pot vindeca. Iar acum abia mai staţi în picioare, abia mai suflaţi. Mă gândesc întruna la asta şi mă gândesc mult la fetele care n-au parte de unii ca voi. Eu ABIA dacă am reuşit să supravieţuiesc rahatului care mi s-a întâmplat. Cum naiba să aibă vreo şansă cele care n-au o mamă ca tine?

Cum să nu te dărâme să ai o asemenea fiică?

Cum?

101
MORMINTE

Guriţă a auzit tot. Şi n-a uitat nimic. A stat în faţa uşii la petrecerea aceea când Ruth ţipa şi îl ruga pe Rodri să se oprească, dar nu s-a repezit înăuntru. Ultimul lucru pe care Rodri l-a făcut înainte să închidă uşa a fost să-l cheme să vină şi el. „Haide, mă! O facem poştă!" a râs el, dar Guriţă a dat panicat din cap că nu, iar Rodri a văzut în ochii lui că era gata s-o ia la fugă. Privirea i s-a întunecat pe loc, cât ai clipi l-a prins de gât oribil de strâns şi i-a zis printre dinţi: „Stai şi păzeşte uşa! Dacă fugi, te omor!"

Aşa că Guriţă a stat lângă uşă şi n-a zis nimic, dar a auzit tot. Când Ruth a ieşit în fugă, s-a dat la o parte, iar fata a coborât scările disperată. Când Rodri a ieşit după ea, s-a apropiat de Guriţă

până când frunţile li s-au atins şi l-a ameninţat: „Dacă scoţi o vorbă, le zic că ai fost şi tu!”

Viaţa lui Guriţă a fost ca o lungă letargie în lunile care au urmat. A început să se antreneze tot mai intensiv, până se prăbuşea de oboseală seara. Era singurul mod în care putea să nu se mai gândească, singurul mod în care putea adormi. De fiecare dată când se trezea ura lumina. Ura imaginile care i se întorceau în minte. Îşi ura coardele vocale slabe şi inima laşă.

Rodri îl suna şi îi trimitea mesaje tot timpul. Cum Guriţă nu-i răspundea, Rodri i-a trimis toate pozele cu Ruth. Guriţă le-a şters pe toate, dar ştia ce încerca Rodri să-i spună, era modul lui de a-l face părtaş la crimă.

Uneori se ducea pe lac noaptea şi spera să se rupă gheaţa cu el. De două ori s-a gândit să se spânzure, dar n-a avut curaj. Singurul lucru care îl făcea să uite era hocheiul, şi-atunci doar asta a făcut. Aşa a ajuns atât de bun.

Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Kevin Erdahl şi Maya Andersson, a auzit şi el, bineînţeles – cum Kevin a fost suspendat şi cum tot Björnstadul s-a revoltat. Guriţă era cu câţiva ani mai mic şi echipa lui urma s-o întâlnească pe cea din Björnstad la categoria lui de vârstă, dar antrenorii au anulat meciul, fiindcă le era teamă să nu iasă scandal. Ca de obicei, nimeni nu s-a gândit să-l anunţe şi pe Guriţă. Când aştepta singur autobuzul să se întoarcă în Hed, a văzut-o pe Ruth peste drum. Au fost la fel de şocaţi amândoi. Niciunul nu mai putea respira.

* * *

Ruth se întorcea de la cutia poştală din centru. Găsise o biserică pe internet care accepta „tineri cu probleme” şi le trimisese o

scrisoare cu o cerere să fie primită. A trecut pe lângă patinoar şi, când a ajuns la staţia de autobuz a îngheţat, exact ca în seara petrecerii. Nu-l mai văzuse pe Guriţă de-atunci. Nici nu ştia ce i-ar fi putut spune. Nu ştia dacă el considera că Rodri a greşit. Poate că gândea şi el, ca toţi ceilalţi, că meritase să fie violată?

Aşa că şi-a adunat tot curajul de care mai era în stare şi i-a strigat de peste drum: „Zi-i lui Rodri să mă lase în pace! A câştigat! Nimeni nu m-a crezut! Chiar nu poate să mă lase în pace şi gata?"

Guriţă nu i-a răspuns. Doar s-a făcut praf pe dinăuntru. Ruth s-a dus acasă şi două zile mai târziu a sunat-o o femeie de la biserica unde trimisese scrisoarea. Ruth i-a înşirat o serie de minciuni fantastice despre „problemele" ei, făcând-o pe femeie să plângă. Numai minciuni, fiindcă adevărul nu l-ar fi crezut în veci.

Aşa a plecat Ruth din oraş, dar nu s-a dus la biserică, fireşte. Când au priceput că plecase în străinătate, n-a fost nevoie decât să stea ascunsă până a împlinit optsprezece ani, apoi a fost în sfârşit liberă. Furase toţi banii părinţilor înainte să plece – era un avantaj să ai o mamă care credea că băncile sunt conspiraţii ale ateiştilor şi slujitorilor Diavolului. Nu era o sumă mare, dar a fost suficient pentru bilete de tren şi de feribot şi pentru câţiva paşi în lume. Ruth a ajuns într-o altă ţară. Primele nopţi au fost haotice, dar a reuşit să-şi facă prieteni şi s-a dovedit că nu era deloc aşa de ciudată cum era privită acasă. Sau poate era ciudată într-un sens bun acolo. Şi-ar fi dorit să poată vorbi cu Matteo şi să-i spună toate astea, dar n-a avut curaj, ci număra doar lunile până când băiatul avea să împlinească optsprezece ani, ca să se ducă să-l ia. A cunoscut două fete care lucrau la o cafenea, a împrumutat un computer şi a îndrăznit să intre pe internet o singură dată. A găsit un mesaj de la Beatrice. Fosta prietenă i-a povestit că se împăcase cu familia, dar părăsise biserica, cunoscuse un băiat şi se logodise.

Urmau să-şi ia o căsuţă împreună. Răzbise de cealaltă parte a întunericului şi era fericită, iar Ruth s-a gândit că, în cazul ăsta, poate că a meritat totul. Una dintre ele reuşise. A închis computerul şi nu l-a mai deschis niciodată. Fetele de la cafenea au luat-o la o petrecere. Au dansat. Ruth s-a distrat, fără limite şi fără ruşine, pentru prima oară în viaţa ei. Lumea i s-a deschis. Totul era posibil. Preţ de doi ani şi jumătate a râs incredibil de mult, a schimbat fiecare bucăţică putredă din sufletul ei, precum scândurile din corabia mitică, până când a devenit un alt om. Universul ei era atât de larg acum, încât propria-i copilărie i se părea inventată. S-a gândit de un milion de ori să-i scrie frăţiorului, dar n-a făcut-o niciodată. A mers la petreceri, a dansat şi, într-o seară, drogurile au răpus-o. Totul s-a întâmplat atât de repede, în plin avânt. Inima i s-a oprit acolo, sub luminile ringului de dans.

* * *

Matteo nu va zice niciodată că sora lui a murit. Ci că a fost omorâtă. Când i-a găsit jurnalul şi a înţeles de ce a plecat de-acasă, ce durere şi-a amorţit cu droguri şi ce a împins-o până la urmă la o supradoză, s-a hotărât. Odată auzise o femeie de la biserica părinţilor zicând: „Cel ce vrea să se răzbune să sape două morminte:" Mama lui Matteo a certat-o pentru vorbele astea – femeia credea că sunt din Biblie, dar mama i-a zis că nu erau. Poate că tocmai de-asta Matteo le-a ţinut minte.

Nu plănuieşte două morminte, ci trei. Unul pentru Rodri, pentru crima lui. Unul pentru Guriţă, pentru că n-a ajutat-o pe Ruth, deşi ar fi putut. Şi unul pentru el însuşi.

* * *

Povestea Mayei s-ar fi putut atât de uşor termina ca povestea lui Ruth. Dar au fost lucruri care au dus totul într-o direcţie diferită. O mamă care s-a luptat pentru ea, un tată care o iubeşte, un frate care a ajutat-o şi el, cea mai bună prietenă care i-a fost pavăză împotriva lumii întregi. O vrăjitoare bătrână care ţinea o crâşmă s-a dus la o şedinţă a membrilor clubului de hochei şi i-a luat şi ea apărarea Mayei. Dar, mai ales, un martor care a văzut totul şi în cele din urmă a avut curaj s-o spună tare.

Asta a fost tot. Doar atât.

Amat a spus ce a văzut şi, chiar dacă Kevin n-a fost niciodată pus sub acuzare pentru fapta lui şi n-a ajuns la închisoare, oraşul n-a mai putut închide ochii.

De fiecare dată când povestim istoria asta ne facem alte păcate, fiindcă ne prefacem că e ceva obişnuit ce a făcut Amat. Obişnuit e ce a făcut Guriţă. El e ca noi, toţi ceilalţi.

Într-o dimineaţă cineva a bătut la uşa lui Guriţă. Era Rodri. Privirea îi era complet rece când i-a pus cuţitul la gât şi i-a şoptit:

— Dacă spui cuiva ce s-a întâmplat, te omor şi pe tine, şi pe maică-ta! Ai auzit?

Guriţă a dat din cap că da, neîndrăznind nici să respire. Maică-sa dezlega cuvinte încrucişate în camera de alături. Privirea lui Rodri a rătăcit în jur câteva clipe, apoi băiatul a fugit spre motoreta lăsată pe stradă şi a plecat. Data următoare când Guriţă a mai auzit de el a fost când cineva i-a zis că unul dintre fraţii lui Rodri a ajuns la închisoare şi că Rodri s-a folosit de ocazie să plece de-acasă. Se mutase într-un oraş aflat la câteva ore de acolo, în apartamentul fratelui.

În ultimul sms pe care i l-a trimis lui Guriţă i-a scris: „Gândeşte-te la ce-a păţit Kevin! Nimeni n-o să te creadă. Eşti la fel de vinovat ca şi mine. O să ajungem la închisoare amândoi şi tu n-o să mai poţi să joci hochei!”

În următorul sezon, Guriţă a avut şansa să se mute de la clubul din Hed la cel din Björnstad, când a murit Vidar, portarul lor. Primul antrenament cu Zackell ca antrenoare a fost cea mai bună zi din viaţa pe care Guriţă nu simţea că a trăit-o până atunci. Zackell părea să-l înţeleagă. Vedea ce putea fi el şi nu ce era. Guriţă nici nu ştia că e un real talent, dar ea l-a transformat într-un star. A început să vină la patinoar dimineaţa şi să plece ultimul seara. Se antrena necontenit. Şi-a făcut prieteni adevăraţi pentru prima oară. A început să trăiască.

Merită toate astea? Dacă e de neiertat ce a făcut, atunci are... voie? Are voie să trăiască? Să joace hochei? Să râdă? Are voie să fie fericit, chiar şi numai pentru câteva clipe? Poate fi cruţat? E drept? E corect?

Nu ştie. Nu o să ştie niciodată.

* * *

În noaptea dintre vineri şi sâmbătă, după ce procesiunea s-a terminat, toată lumea s-a dus acasă şi oraşele dorm. Matteo găseşte trei arme de vânătoare în dulapul vecinului. Caută peste tot cartuşe, dar nu sunt nicăieri, închide dulapul, iese pe ferestruica demisolului, fuge acasă, înveleşte armele în tricourile vechi are surorii şi le ascunde în garderobă. Apoi caută pe internet unde poate găsi muniţie. Dă peste un forum unde altcineva apus întrebarea care-l doare pe el: „Poţi să omori pe cineva cu o armă de

vânătoare?" Unul dintre cele mai rapide răspunsuri a venit de la un cont anonim: „Normal că poţi, dacă te pricepi să ţinteşti extrem de bine. Dacă nu, mai bine îţi iei un pistol. Orice idiot poate să omoare cu un pistol. Şi e şi mult mai eficient dacă vrei să te sinucizi după. Vrei?" Matteo nu ştie. Chiar nu ştie. Vrea?

După multe ezitări, se furişează afară din casă, cu bocceaua din tricouri sub braţ, şi pleacă pe bicicletă prin pădure, spre Hed. Alunecă de zeci de ori, dar nu înjură. Nu-l mai doare nimic. Nu e nici măcar furios. E doar un gol care îl consumă şi asta e o binecuvântare.

Picioarele îi sunt epuizate când ajunge în Hed, dar peste tot sunt aruncate făclii stinse, iar zăpada e bătătorită îndeajuns ca să nu mai alunece întruna cu bicicleta şi să cadă, aşa că e mai uşor. Când ajunge la cimitirul de maşini şi vede luminile din rulote, se duce întins şi bate la o uşă. Un bărbat bărbos, la vreo douăzeci de ani îi deschide, dar nu apucă să spună nimic, căci o voce în spatele lui Matteo zice:

— Am închis, da?

Matteo se întoarce şi îl priveşte pe Lev în ochi. Bărbatul are alături un câine alb cu pete negre care se uită la Matteo şi îl adulmecă. Matteo se sileşte să-şi stăpânească tremurul vocii şi spune:

— Am trei puşti de vânătoare. Mi le schimbi pe-un pistol?

Sprâncenele lui Lev se unesc într-o încruntătură, buzele i se subţiază, fălcile i se încleştează.

— Pistol? N-avem pistoale.

Matteo insistă, cu incapacitatea copilului de a pricepe primejdia în care se află:

— Am fost la meci! Te-am văzut la patinoar! Am văzut că ai pistol! Vreau doar... să cumpăr şi eu unul! Haide! Sunt puşti frumoase!

Lev îşi îndreaptă lanţul de aur de la gât şi pare să cugete îndelung.

— Pistol să... ce? Să răneşti pe cineva, da? Proastă idee, amice! Foarte proastă, copilaş, OK? Mergi acasă! Dormi! Mergi la şcoală! Trăieşte viaţă bună!

Matteo îşi pierde cumpătul pe loc:

— NU SUNT UN PLOD DOBITOC! VREI SĂ FACI AFACERI SAU NU?

Lev e cât se poate de calm, dar privirea îl face pe băiatul de paisprezece ani să facă un pas înapoi şi să cadă peste bicicletă.

— Nicio afacere. Am închis, da? repetă Lev şi îi arată ferm poarta, rămânând apoi cu mâna ridicată, ca şi cum l-ar preveni că putea urma o urecheală.

Matteo îşi trage nasul şi, disperat, îşi ridică bicicleta din zăpadă şi se grăbeşte să iasă pe poarta cimitirului de maşini, dar alunecă pe un petic de gheaţă, scapă armele din braţe şi abia dacă mai reuşeşte să nu ţipe şi să nu plângă în gura mare. Se gândeşte că, dacă nu avea o altă misiune, l-ar fi omorât şi pe Lev. Că el nu e vreun plod dobitoc! O să vadă ei, toţi! Atunci aude o altă voce, mai tânără decât a lui Lev, lângă gard:

— Pssst, băiatu'! Fă-te încoa'!

Poate că Lev refuză să-i vândă un pistol unui copil, dar nu toţi angajaţii lui au la fel de multe scrupule. Matteo se întoarce acasă în Björnstad, ia toţi banii din casă şi computerul şi le schimbă în Hed, împreună cu trei puşti de vânătoare, pe-un pistol cu care sigur poate şi să împuşte şi să se împuşte.

Sâmbătă dimineaţa devreme găseşte o motoretă în grădina casei unui adolescent răsfăţat care n-avusese chef să o parcheze în garaj, cum l-au rugat părinţii. Matteo intră în casă pe ferestruica demisolului, se strecoară în hol şi găseşte cheia într-un cui. Conduce mulţi kilometri, până într-un alt oraş mai mare, dincolo de Hed. Alunecă pe gheaţă şi e gata să facă accident de câteva ori. Atât de aproape să moară. Atât de aproape să nu moară nimeni altcineva.

În zori ajunge la marginea oraşului. Aşteaptă în faţa unui bloc cenuşiu până când nu-şi mai simte degetele de frig şi aproape că nu mai poate apăsa pe trăgaci. Când Rodri iese, buimac şi ciufulit, Matteo aşteaptă până când tânărul se urcă în maşină. Preţ de-o clipă se gândeşte să mai aştepte şi să-l urmărească, doar ca să vadă unde se duce. Are slujbă? Are prieteni? Are pe cineva care îl iubeşte? Matteo nu va afla niciodată. Îşi freacă energic degetele ca să-şi pună sângele în mişcare, apoi se duce în parcare şi aşteaptă până când Rodri îl vede prin parbriz. Matteo vrea să fie sigur că ucigaşul surorii lui îl recunoaşte. Apoi trage trei focuri. Aşteaptă până când Rodri se prăbuşeşte şi se asigură că e mort. Se urcă pe motoretă şi pleacă înapoi spre Björnstad. Motoreta se strică la jumătatea drumului. Matteo se duce într-o intersecţie şi gesticulează spre maşinile care trec, cerând ajutor, dar cei care îl văd nu opresc, iar cei care poate ar fi oprit nu-l văd. O maşină vine din direcţia opusă, una de poliţie. Istoria asta s-ar fi putut termina cu totul altfel dacă maşina ar fi oprit, dar poliţiştii se grăbeau spre o parcare din oraş, unde se raportaseră focuri de armă. Dacă opreau, Rodri ar fi fost singurul care ar fi murit.

Un camion încetineşte, semnalizează cu faza lungă şi Matteo fuge spre el. Şoferul e şocat că băiatul are doar paisprezece ani şi e singur acolo şi, din bunăvoinţă, face un mare ocol ca să-l ducă

acasă. Îl duce până aproape de Björnstad. Şoferul nu va şti niciodată ce a declanşat gestul lui.

Matteo ajunge chiar înainte de începerea meciului. Se duce şi ia jurnalul surorii lui şi traversează oraşul pe bicicletă. Se opreşte la casa familiei Andersson. Se gândeşte serios să pună jurnalul în cutia poştală. Ştie ce i s-a întâmplat Mayei, ştie că mama ei e avocată, poate că ar spune şi povestea lui Ruth. Poate că i-ar face un soi de dreptate. Dar nu are curaj, îi e prea teamă că, dacă găseşte cineva jurnalul, va înţelege ce urmează să facă şi va încerca să-l oprească.

În plus, îşi dă el seama distrus, nu poate să-i facă asta mamei. După ce îi va pierde pe amândoi, mama va avea nevoie de nebănuite fantezii ca să facă faţă, iar Matteo nu vrea să i le răpească forţând-o să ştie ce s-a întâmplat, de fapt, cu Ruth.

Aşa că găseşte o magazie cu scule neîncuiată, într-o grădină pe aceeaşi stradă, fură un târnăcop şi se duce cu bicicleta jos, la lac. Dă o copcă în gheaţă şi aruncă jurnalul. Se întoarce acasă, lasă bicicleta şi se alătură şuvoiului de oameni care curge spre patinoar. Unul între mulţi. Invizibil.

* * *

E sâmbătă dimineaţa – primul meci al sezonului. Oraşele aşteaptă de mult şi e o atmosferă de bizară bună dispoziţie. Nu mai pluteşte violenţa în aer, toată lumea e destinsă şi, după procesiunea cu făclii, s-a instaurat din nou pacea. Poate că e fragilă, dar e un răgaz pentru toţi. Astăzi suntem cumva de aceeaşi parte. Astăzi e vorba doar despre hochei.

Amat pleacă de acasă ducând pe umăr geanta cu echipamentul. Mama îl sărută pe creştet. Traversează parcarea şi o ia pe jos prin

Groapa spre patinoar, cum a mai făcut-o de un milion de ori înainte. Câţi paşi înseamnă asta? Câţi kilometri? O să poată măsura distanţa până la un vis după ce l-a atins?

Aude o voce strigându-l, dar e atât de uluit, încât mai întâi nu-şi dă seama de unde vine. Se întoarce brusc şi greutatea genţii aproape că-l dezechilibrează.

— Hei! Ce cauţi aici? exclamă el când îl vede pe Peter.

Peter stă cu mâinile în buzunare şi privirea în zare.

— Te aşteptam. Ai timp să-ţi arăt ceva?

— Acum? Trebuie să merg la sală, avem meci...

— Ştiu. Iartă-mă! Pot să te duc cu maşina. Nu ia mult! Ajungem la timp!

Ceva în entuziasmul lui pur şi debordant îl face curios pe Amat. Peter o ia prin spatele blocurilor, spre pădure, pe marginea vechii cariere de pietriş şi nu se opreşte decât când ajunge la un teren viran, unde era vorba cândva să se facă un supermarket. Apoi au zis că poate fac un spital. Ba cineva vorbea chiar de un mic centru de afaceri. Nu s-a făcut nimic, bineînţeles – nu în partea asta de Björnstad se construieşte. Oraşul se dezvoltă, poate, dar în Groapa nu creşte nimic.

— Acolo! zice Peter, arătând spre absolut nimic.

— Nu... pricep... zice Amat, căci nu vede decât pietriş şi zăpadă.

Dar Peter vede altceva. Vede ispăşire.

— M-am gândit mult la cât de greu ţi-a fost să ajungi în echipa de seniori, Amat. Aproape imposibil. N-aş fi crezut că reuşeşti, dar tu eşti... unic. Motorul tău, inima ta... n-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Şi nu vreau ca toţi copiii care vin în urma ta să trebuiască să fie ca tine ca să aibă vreo şansă. Vreau ca următorului puşti din Groapa să-i fie mai... uşor. Un pic mai uşor.

— Şi ce-are maidanul ăsta de-a face? întreabă Amat, mişcat, dar derutat de cuvintele lui.

Peter zâmbeşte.

— Vreau să construiesc un patinoar aici. Nu mare, doar un loc de antrenament, un loc unde să... să se adune copiii. Unde să putem avea o şcoală de patinaj, o echipă de copii, un loc unde să se antreneze cine vrea. Prefectura o să construiască un centru de antrenament ultramodern lângă patinoar, dar eu cred că putem construi ceva şi aici. Mai mic, bineînţeles, un patinoar... clasic. Şi o să am grijă ca toate documentele să fie în regulă. O să le cer ajutorul tuturor prietenilor mei. Cred că şi tu ai mulţi prieteni. La tine în bloc sunt mulţi meseriaşi, nu? Cunosc şi eu câţiva. Eu zic că vin dacă-i rugăm, nu? Cred că ne descurcăm eu, tu şi încă vreo câţiva. Nu ştiu, poate într-o zi Groapa o să aibă propria-i echipă? Putem să visăm? E o prostie? Sună... ridicol?

Pieptul lui Amat se ridică şi se coboară de minimum douăzeci de ori înainte să-şi scoată telefonul din geantă şi să-l îndrepte spre pietriş.

— Nu. Nu sună ridicol.

— Ce faci? întreabă Peter.

— Fac o poză. Să le pot arăta tuturor mucoşilor răzgâiaţi din cartier de unde am început, când o să aibă patinoarul lor peste câţiva ani şi o să li se pară normal să ai patinoar...

Amat pare brusc atât de înalt, ca şi cum a crescut mai înalt decât Peter peste noapte. Peter râde. Totul e doar un vis acum. Nu ştie dacă să aibă curaj să creadă că îl va duce până la capăt. Dar Björnstad e un loc special pe lume. Afurisitul ăsta de oraş! Cu atâtea locuri ce poartă nume ciudate, a căror origine a uitat-o toată lumea.

Peste ceva ani, nimeni nu va mai şti de ce patinoarul de dincolo de blocuri şi de cariera de pietriş, în cel mai sărac cartier din oraş, se cheamă „Catedrala”. Dar bărbatul al cărui vis a fost şi tânărul care va marca într-o zi primul lui gol într-o echipă din Liga Naţională de Hochei ştiu. Când o să fie intervievat de o televiziune, va spune:

„Do you want to say something to everyone watching in your home town? How do you pronounce it? Bjeornstat?”[22] va întreba reporterul de cealaltă parte a Atlanticului. Amat se va uita direct la cameră şi va răspunde:

„No. I’m from Groapa.”[23]

102
CEI MAI BUNI PRIETENI

Picnicul de birou al Mirei şi Mayei e minunat, plin de glume prosteşti şi râs nestăvilit, până când le întrerupe un zgomot de sticlă spartă în hol şi o voce care înjură de răsună biroul. Sar în picioare şi se grăbesc să vadă cine e. Colega Mirei s-a împiedicat la intrare şi acum se răţoieşte din mijlocul unei bălţi roşii:

— Cel mai BUN vin! De ce trebuie s-avem praguri aşa de înalte?

Vocea Mirei e undeva între îngrijorare şi derută:

— Ce cauţi aici? Că nu lucrăm azi.

Colega ridică demonstrativ punga cu cele trei sticle de vin rămase.

---

[22] „Vrei să le spui ceva celor care te urmăresc în oraşul tău natal ? Cum se pronunță, Bjoernstat?“ (în engl. în orig.).

[23] „Nu, sunt din Groapa.“ (în engl. în orig.).

— Nu lucrez. De obicei vin pentru un pic de timp aşa, doar pentru mine.

— Nu locuieşti... singură? întreabă Maya şovăind.

— Şi ce? Asta înseamnă că nu pot să vreau timp doar pentru mine? izbucneşte colega.

Maya râde.

— Îmi dai şi mie vin sau nu?

Îi dă. Mira nu vrea, că trebuie să conducă, iar colega îi zice că aşa-i trebuie. După ce colega şi Maya au golit o sticlă, Mira le întreabă încet:

— Pot să zic ceva? M-am... m-am gândit un pic.

Iar ele îşi ridică privirile „juma-de-sticlă-de-persoană" spre Mira şi îngână:

— Mmm?

Mira vorbeşte rar, ca şi cum vorbele încearcă să-i scape din lesă:

— Am vorbit cu o fată. Cu câţiva ani mai mică decât tine, Maya. O cheamă Tess. Vrea să studieze dreptul, mama ei m-a întrebat dacă poate să vină aici şi să lucreze la noi când termină. Şi am zis da, evident, dar am minţit. Tess vrea să ajute femei abuzate şi violate. Vrea să le apere pe cele pe care nu le apără nimeni. Vrea să lupte pentru... pentru...

Maya întinde o mână spre chipul mamei şi completează:

— Pentru următoarea fată ca mine.

Mira dă din cap că da, cu faţa în mâna Mayei.

— Dar noi nu asta facem aici. Sau nu mai facem. Lucrăm pe bani. Pentru companii mari şi antreprenori. Nu... nu mai vreau să fac asta.

— Ce tot zici? izbucneşte colega, brusc înspăimântată.

Mira o priveşte în ochi.

— Te iubesc! Nu ştiu cum o să mă pot duce la muncă zilnic fără tine. Dar trebuie să fac... altceva. Îţi las firma, îţi transfer jumătatea mea. Frac tocmai ne-a dat toate contractele pe juridic pentru parcul de afaceri... O să fie... N-o să ai probleme financiare, îţi promit.

— Şi TU ce-o să faci? întreabă colega uluită.

Mira spune totul dintr-odată:

— O să-mi fac un birou de avocatură mai mic, unde să lucreze cei ca Tess, să se lupte pentru cele ca Maya. Ca să nu se mai poarte nimeni ca şi cum Maya a fost... ultima. Ca să nu mai poată bărbaţii să se poarte ca şi când s-a rezolvat totul doar încropind acolo câteva valori de bază noi, câteva reclamaţii pentru calomnie, ceva pliante de reclamă şi cuvinte frumoase în ziar. Că parcă e de-ajuns! Vreau ca tinerii ca Tess să vină aici şi să se lupte ca bărbaţii să priceapă că nu s-a terminat, că mergem până la capăt. Vreau să fie cineva aici care să strige: „Care dreptate? A cui?" când alţii zic „Trebuie să se facă dreptate!", doar că vor una care să le protejeze fiii. Vreau să strige cineva „Până când? Cât o să mai lăsăm să se întâmple asta?", atunci când ei zic că şi băieţii trebuie protejaţi, că nu trebuie „să cădem în extrema cealaltă". Nu vreau să fie... la naiba... cineva trebuie să le ţină piept aici şi să le amintească mereu că nu fetele sunt problema! Că nu e ultima dată! Kevin n-a fost ultimul bărbat care să facă asta!

Maya şi colega încuviinţează tăcute, iar Mira nu poate pricepe în ruptul capului de ce nu par deloc surprinse de spusele ei.

— OK, mă bag, zice colega scurt.

Mira clatină frustrată din cap.

— Nu, nu-nţelegi. N-o să fac bani din asta. Poţi să ţii firma. Cu contractele pentru parcul de afaceri o să fie...

Colega pare complet nedumerită.

— Şi eu ce să fac? Să stau aici şi să mă-mbogăţesc? Nici măcar nu-mi plac vinurile scumpe. Vin cu tine! Oriunde!

Maya se uită cum cele două femei se îmbrăţişează şi se gândeşte că, atunci când o să fie bătrână, bătrână de tot, speră să fie la fel de ţicnită ca ele. Mira începe să bea vin fără să se gândească la consecinţe, aşa că, în cele din urmă, Maya trebuie s-o sune pe Ana să vină să le ia pe toate trei. Ana vine imediat, fără să întrebe de ce. Niciuneia dintre cele patru femei nu le place hocheiul, dar se hotărăsc să meargă totuşi la meci.

Mira încuie biroul. Peste câteva luni va da cheile în primire, va transfera firma câtorva angajaţi şi îşi va vinde maşina luxoasă. Primul birou al noii firme de avocatură e în bucătăria Mirei. Într-o zi, femeile din toată ţara vor şti cine sunt ele – ajunge şi firma lor un soi de catedrală.

* * *

În Hed, Johnny face curat în microbuz. Nu se poate hotărî dacă Hannah sau copiii fac mai multă mizerie. Fiecare dimineaţă cu ei e ca şi cum s-ar trezi într-o groapă de gunoi după o tornadă. Hannah vine şi îl ciupeşte de fund când stă aplecat cu micul aspirator portabil şi îi şopteşte la ureche:

— Ai grijă azi! Nu te lua la bătaie să-ţi rupi ceva, că după ce ne-ntoarcem şi adorm copiii, vreau să mă culc cu tine şi numai eu am voie să-ţi rup ceva azi! M-ai auzit?

Şi-atunci Johnny râde. E o femeie înnebunitor de frumoasă. O femeie frumoasă şi nebună. Hannah se îndepărtează de el dansând ademenitor şi intră înapoi în casă să-i pregătească pe copii. Se duc cu Johnny să vadă meciul, iar Hannah pleacă la spital. Când Tess

iese pe uşă, Hannah o opreşte şi îi întinde cartea de vizită a Mirei Andersson:

— Ai... pierdut asta. Ţi-a căzut din geacă.

Tess zâmbeşte, îi iartă mamei minciuna.

— Aha, mi-a „căzut”.

Chipul lui Hannah se încordează.

— Mi-e... greu să recunosc că admiri şi alte femei, nu doar pe mine. Mi-e... foarte greu. Dar Mira a zis că poţi să treci pe la ea la birou când vrei. Într-o zi poate că o să vrei şi să lucrezi acolo. Am...

Mai multe nu poate spune, fiindcă e greu să vorbeşti când cineva te îmbrăţişează de ţi se taie răsuflarea. Tess izbucneşte:

— Mamă, prostuţă mai eşti! N-o să admir pe nimeni niciodată cum te admir pe tine!

* * *

Adri opreşte maşina în faţa rulotei. O are cu ea pe Alicia. Fetiţa aleargă printre copaci şi se aruncă în braţele lui Benji.

— Salutare, cea mai bună prietenă! şopteşte Benji.

— Salutare, cel mai bun prieten! chicoteşte ea.

Se duc împreună la meci. Lui Oraşmare îi cam pare rău că merge cu ei, căci Alicia reuşeşte să pună o jumătate de milion de întrebări înainte măcar să fi ieşit maşina din pădure: „Eşti bun? Cât de bun? Cât de tare şutezi? Fugi mai repede decât o pisică? O pisică normală, nu supererou, o pisică vagaboandă! Zi, cât de repede fugi? Benji, cât de repede fuge o pisică? Vrei să ne antrenăm împreună într-o zi? Poate azi? Poţi azi? Câţi ani ai? Cincizeci? Benji, Hed sunt buni? O să-i batem? Bine, da’ cu cât? Cum adică nu ştii, zi APROXIMATIV!!!” Întrebări fără număr. Când ajung la patinoar, pe Oraşmare îl doare capul. Benji râde şi-i spune Aliciei:

— Vrei să vii la vestiar să-i saluţi pe Amat şi pe ceilalţi?

Alicia se holbează la el cu gura căscată, de parcă a întrebat-o dacă vrea să-i salute pe Omul-Păianjen şi Wonder Woman. Benji o ţine de mână când intră în patinoar. Alicia păşeşte mândră, dar tribuna e deja plină şi, în scurt timp, vuietul mulţimii îi asurzeşte urechile mititele şi, în faţa vestiarului seniorilor, fetiţa îi şopteşte, cuprinsă de nelinişte:

— Nu mai vreau, vreau să plec, nu face nimic!

Benji o ţine un pic mai strâns de mână şi o linişteşte:

— Uită-te în sus! Suntem doar eu şi tu pe lume. Suntem singuri. Nimeni nu ne poate face rău.

Stau pe loc până când Alicia nu mai aude publicul. Totul amuţeşte. Nu mai are de ce să se teamă. Îl ţine încă pe Benji de mână când intră în vestiar. Strâns, de parcă e ultima oară.

* * *

Zackell e în birou şi face ultimele pregătiri înainte de meci. Cineva bate încet la uşă. În prag e Oraşmare. Zackell ridică privirea:

— Da!

Băiatul îşi caută cuvintele.

— Voiam doar să-ţi., mulţumesc. Mulţumesc că ai crezut în mine şi mi-ai dat o şansă aici. N-am... da, nu credeam c-o să mă simt bine în locul ăsta. Dar mă simt mai acasă decât... acasă.

— Da, şi? repetă Zackell, cu obişnuita ei empatie pentru efuziunile sentimentale ale altora.

Oraşmare îşi drege intimidat glasul.

— Vrei să mă concentrez pe ceva anume în joc în seara asta? Tactic vorbind...

Zackell se gândeşte o clipă, apoi răspunde:

— Surprinde-mă!

Antrenoarea nu-i va spune niciodată, că nu face aşa ceva de obicei, dar, de-a lungul anilor, puţini vor fi jucătorii care îi vor aduce mai multă bucurie decât Oraşmare. Puţini care să o surprindă atât de des. Puţini care să fie atât de... altfel.

Oraşmare pleacă spre vestiar. Totul e încă nou aici, dar va rămâne mulţi ani în oraşul ăsta. O să-şi cumpere şi o căsuţă, nu departe de locul unde e acum rulota lui Benji şi o să petreacă mult timp într-o barcă, fără să prindă vreun peşte. Învaţă să mintă bine, dar niciodată despre sine. Mama lui se mută şi ea aici la un moment dat. Mă rog, vine în vizită şi nu mai pleacă. E şi ea omul pădurii, se va dovedi. Dar asta nu poţi şti până nu ai o pădure al cărei om să fii.

* * *

Bobo e pe coridor, în faţa vestiarului. Tess îi dă un sărut fugar înainte să-l lase să-şi facă treaba. Fata se va muta să studieze într-un oraş aflat departe, dar se va întoarce după studii şi va lucra cu Mira. Iar Hannah are dreptate, va fi cea mai bună. Bobo va ţine atelierul cu taică-su. Continuă ca antrenor secund al lui Zackell câţiva ani, dar, când se căsătoreşte cu Tess şi au primul copil, devine antrenorul echipei de copii, fiindcă aceea are orele de antrenament mai devreme şi atunci poate şi el să ajungă acasă la timp, să facă mâncare înainte să vină Tess de la muncă. Iar într-o zi o să-şi antreneze propriii copii, pe toţi.

* * *

Mistreţul se aşază în tribună, mândru ca un cocoş. E în zona lui Björnstad de bună seamă, dar un bărbat din Hed vine până la el – Johnny îi întinde mâna, iar Mistreţul i-o strânge cu o oarecare ezitare.

— Băiat bun, Bobo al tău! spune Johnny.

Mistreţul încuviinţează, mai întâi surprins, apoi recunoscător şi zice:

— Dar tot n-o merită pe Tess.

Johnny zâmbeşte vag.

— Nu. N-o merită. Niciunul dintre noi nu ne meritărm femeile.

Mistreţul îi face loc alături. Sunt nişte zdrahoni amândoi şi trei locuri abia dacă le ajung. Acum o jumătate de viaţă au făcut tot posibilul să se omoare pe gheaţă, dar sunt pe cale să se încuscrească şi trebuie să devină prieteni cum-necum. Şi ar avea nevoie de un pic de ajutor. Din fericire, Ana şi Maya stau pe acelaşi rând, la vreo două locuri mai încolo. Mistreţul se apleacă spre ele şi o întreabă pe Ana dacă are bere. Are. E interzis bineînţeles consumul de alcool în sală, dar, ca Ana să nu facă vreodată ceva interzis, ar trebui să stea doar în casă. De fapt, nu, nici acasă n-ar putea. Mistreţul şi Johnny beau pe furiş din căni de cafea, nu fiindcă lui Johnny i-ar fi teamă de agenţii de pază, ci pentru că îi e teamă de Hannah.

— Păi să poftiţi la noi la cină, zice el sec.

— Bobo s-ar bucura, răspunde Mistreţul scurt.

— Sper, fiindcă el găteşte! rânjeşte Johnny.

Atunci Mistreţul izbucneşte şi el în râs. Şi stau aşa, unul alături de celălalt, şi vorbesc tihnit despre hochei aproape zece minute până să se încontreze. Într-o zi vor fi bunicii aceloraşi copii. Şi să-i vezi pe copiii ăia îndrăznind să spună cu ce echipă ţin!

* * *

Pe coridorul ce duce la vestiare vine Amat cu geanta pe umăr. Se opreşte lângă Bobo şi se îmbrăţişează lung.

— Ultimul sezon împreună, pe urmă mergi la profesionişti! spune Bobo cu o voce gâtuită.

— Asta zici în fiecare sezon, zâmbeşte Amat.

Dar Bobo va avea dreptate. Restul echipei e deja în vestiar. Amat se aşază între Oraşmare şi Guriţă şi, în timp ce se schimbă, Amat îi întreabă:

— Vreţi să ne antrenăm mâine?

Amândoi dau din cap că da. Apoi Oraşmare întreabă:

— Sau în seara asta? Sunteţi ocupaţi după meci?

Nu sunt. În sală, mii de voci tună într-un glas: „PIELEA NE-O VREI? HAI SĂ NE-O IEI!" Rândurile cu locuri în picioare din cele două tribune adverse scandează acelaşi lucru. Toată pădurea e în picioare. Chipul lui Guriţă e imobil, dar genunchii îi tresar spasmodic întruna.

— Emoţii? întreabă Oraşmare.

Guriţă recunoaşte ruşinat că da.

— Să n-ai! Hed n-o să apuce pucul! rânjeşte Oraşmare, deja molipsit de încrederea în sine a omului pădurii.

„PUNE-TE CU NOI! PUNE-TE CU NOI! N-AI CURAJ SĂ TE DAI LA NOI!" le urlă suporterii adversarilor, politicienilor, oamenilor puterii şi întregii lumi deodată.

— Am uitat cât de mult pot să urle, zice Amat.

— Eu n-am auzit în viaţa mea aşa ceva, recunoaşte Oraşmare.

— Stai să vezi când intrăm în sală. Sunt ca uraganul! zice Amar.

— Ceva sfaturi, cum faci faţă? întreabă Oraşmare.

Atunci Guriţă îi uimeşte pe toţi, dar mai ales pe sine, zâmbind brusc cu gura până la urechi şi zicând:

— Câştigând.

Râd toţi în hohote. Benji intră în vestiar cu Alicia de mână. Iar fetiţa are întrebări.

Multe, multe întrebări.

* * *

Zackell vine şi ea din birou şi măsoară coridorul cu pasul, înainte şi înapoi. Are emoţii şi asta nu i se întâmplă des. Aşa că fumează ceva mai multe ţigări decât de obicei. Administratorul înjură şi deschide ieşirea de urgenţă, ca să nu pornească alarma de incendiu. Dar uită să o închidă.

* * *

Tatăl Anei e pe rândul din faţa celui pe care stă fata. E treaz. Ana i-a sunat ieri pe tovarăşii lui din echipa de vânătoare şi ei i-au zis că n-a băut nimic pentru că ştia că merge la meci cu fiică-sa. „Sper să bea ceva înainte de următoarea vânătoare, fiindcă e cel mai bun vânător din Björnstad când e treaz şi nu-i corect faţă de noi, ăştialalţi!" au mormăit ei. Ana se apleacă totuşi spre el şi îl întreabă:

— Tată, ai venit cu maşina?

Tatăl dă repede din cap că da şi se apără încă şi mai repede:

— Da, da, da' n-am băut! Pe cuvânt!

Îi e atât de teamă să n-o facă de râs, atât de înfricoşat să nu cumva să creadă Ana că e penibil. Dar fata zâmbeşte şi atunci

zâmbeşte şi tatăl – zâmbetul acela pe care îl ţine doar pentru ea. Apoi Ana îşi aduce aminte:

— Tată! Sper că n-ai uitat puşca în maşină!

Ochii tatălui se măresc de frică:

— N-am... nu eram beat... eram doar stresat!

Ana clatină dezamăgită din cap:

— Măcar ai încuiat maşina?

Tatăl se ridică şi îşi face loc să iasă, să dea o fugă să încuie. Ana îl strigă. Când se întoarce, pregătit s-o audă certându-l şi pentru altceva, Ana ţipă să o audă toată tribuna:

— Te iubesc, tată!

Omul nu e perfect, nu. Dar e omul ei. Şi nu-i e niciodată ruşine de asta.

103
ÎNTREBĂRI

Meciul ar trebui să înceapă în curând, dar nu se va juca. Se va întâmpla, în schimb, tot ce nu vom înceta niciodată să regretăm. Fiecare dintre cei care s-au aflat atunci în patinoar va retrăi momentele acelea pentru tot restul vieţii şi se va întreba: „Aş fi putut face ceva? Ceva mic, microscopic, orice? L-aş fi putut opri?”

Ne apropiem de seara în care vom pune sub semnul întrebării tot ce-am făcut vreodată, noi şi întreaga noastră comunitate. Căci ce este o comunitate? Suma alegerilor noastre. Rezultatul faptelor noastre. Suntem în stare să acceptăm ce-am făcut?

Meciul acesta de hochei nu se va juca niciodată şi mulţi dintre noi ne vom simţi ca şi cum n-am mai ieşit din patinoar de atunci. Am rămas captivi în coşmar pentru totdeauna. Suntem genul de oameni care spun poveşti, care încearcă să se folosească de ele

pentru a pune într-un context ce am făcut. Dar poveştile astea scot la iveală şi ce e mai bun, şi ce e mai rău în noi, iar întrebarea e dacă binele compensează vreodată răul? Sunt reuşitele noastre mai mari decât greşelile? Ce responsabilitate avem? Cu ce suntem datori? Ne mai putem uita mâine în oglindă? Dar unii în ochii celorlalţi?

Nu.

Nu după asta.

104
REGRETE

Lev stă pe veranda căsuţei de lângă cimitirul de maşini din Hed. Câinele alb cu pete negre se odihneşte la picioarele lui. Seara e rece, aerul e proaspăt, iar pieptul îl doare de atâta singurătate. Se pricepe să nu-i lase pe oamenii lui să vadă, căci altfel ar fi imposibil să-i controleze. Întotdeauna l-au mirat bărbaţii în toată firea care îşi permit să arate că le e frică – un lux inimaginabil, ca nişte iepuri care nu ştiu nimic despre prădătoare fiindcă n-au văzut niciodată unul. Acolo unde a copilărit Lev, oamenii nu şi-ar arăta teama nici dacă le-ar crăpa inimile. De aceea Lev a ales să se aşeze în Hed. A trăit în multe locuri din lume, dar s-a oprit în pădurea asta fiindcă aici oamenii sunt nişte supravieţuitori, ca şi el, şi nu mai puţin periculoşi decât el. Şi-a zis că aici poate nu avea să fie la fel de diferit de ceilalţi ca în alte părţi de unde a fost alungat, că aici poate că îl vor lăsa să trăiască în pace printre ei. Că aici va avea timp să înfiripe ceva.

E un om violent, dar, dacă îl întrebi de ce, îţi va răspunde că e din cauză că urăşte violenţa. Are un pistol ca să nu fie nevoie să

omoare pe cineva. Să sperie mai degrabă decât să rişte să se apropie cineva de el. Asta l-a ajutat să supravieţuiască, dar l-a făcut şi să fie singur. Nu-şi permite s-o recunoască prea des, dar Adri, care tocmai a fost acolo şi a cumpărat Blană de Urs, a stârnit ceva în el, a deschis o uşă undeva în piept. L-a făcut să-şi amintească de nepoate, fiicele fratelui său. De dragul lor vrea să clădească. De dragul copiilor lor. Lev n-are copii, aproape toată familia lui a murit într-un război pe care restul lumii nici nu l-a numit război. A văzut oameni buni capabili de mult rău, dar şi oameni răi capabili să aducă incredibil de multă lumină. E la fel pretutindeni: aproape toată lumea iubeşte prea mult, urăşte prea simplist şi iartă prea puţin. Dar cei mai mulţi vor aceleaşi lucruri ca şi el: să trăiască în pace, să le bată inima mai puţin nebuneşte când se lasă seara, să câştige ceva bani ca să-i întreţină pe cei dragi.

Ţine afacerea cu cimitirul de maşini ca să le poată trimite bani nepoatelor lui şi copiilor acestora. Într-o zi, poate că va construi o casă mare aici, în care să locuiască toţi. Asta îl face un om bun? Nu, o ştie şi el. A făcut multe lucruri pe care ar trebui să le regrete, dar nu-l regretă aproape pe niciunul – nu e asta definiţia răului? Un om poate face mult rău ca să-şi protejeze familia, trebuie să fie mereu gata să apere prin violenţă tot ce-a clădit de dragul lor. Într-o zi, poate că fiicele şi fiii nepoatelor lui Lev vor ajunge avocaţi şi directori. Sau cel puţin aşa speră el. Într-o zi poate că vor numi „acasă" un loc ca acesta, cu aceeaşi naturaleţe cu care o face Peter Andersson, fără să fie nevoie să-şi ceară scuze sau să mulţumească în stânga şi-n dreapta tot timpul, fără să ceară nimănui pomană. Dar până atunci? Până atunci Lev face ce trebuie să facă.

Regrete? Da, ar fi unul. Băiatul. Amat. Tot ce s-a întâmplat când cu recrutarea pentru Liga Naţională de Hochei. Amat îi amintea lui Lev de fratele lui mai mic când era copil, într-o altă pădure, în alte

vremuri. Jucau şi ei hochei. Oricât l-ar acuza Peter Andersson şi alţii de lăcomie, nu asta l-a împins să-l ajute pe Amat. Sau, în orice caz, n-a fost mai lacom decât Peter Andersson însuşi. Lev l-a ajutat pentru că a văzut pe cineva iubit în Amat, iar acum se căieşte că nu l-a văzut doar ca pe un... băiat. Acolo unde a copilărit Lev nu existau băieţi de vârsta lui Amat, erau consideraţi deja bărbaţi, căci, în locurile cu multă violenţă, copilăria ţine doar o clipă. Sau nici măcar atât. Lev nu e un om care să-şi recunoască uşor greşelile, dar acum ştie că ar fi trebuit să-l întrebe pe Amat ce voia: faimă sau bani? Pentru Lev a fost foarte evident că doar celor deja bogaţi le pasă de faimă, dar poate că băiatul gândea altfel. Poate că voia ceva ce Lev n-ar putea înţelege.

Regrete? Da, poate că sunt mai multe, de fapt. Regretă că n-a ascultat. Regretă că nu e la meci acum. L-ar fi putut vedea pe Amat jucând o ultimă oară. Zburând pe gheaţă, ca fratele lui odinioară. E un sport extraordinar. Un joc minunat.

Închide ochii. Aude paşi afară pe pietriş. Gâfâit.

Unul dintre bărbaţii care lucrează la cimitirul de maşini iese dintr-o rulotă, cu ochii măriţi. Fuge cât îl ţin picioarele, iese pe poartă şi o ia spre casa lui Lev. Bate înnebunit la uşă până când Lev îi deschide, foarte iritat, cu un păhărel cu tărie în mână.

Află ce a făcut unul dintre angajaţii lui. Ce i-a vândut băiatului care fusese mai devreme acolo şi voia un pistol. Un alt om de-al lui l-a văzut pe Matteo în Björnstad, îndreptându-se spre patinoar. „Era tot numai negură băiatu'!" i-a zis bărbatul lui Lev. Prin pădurea asta, nimeni n-a mai condus vreodată mai repede ca Lev în clipele acelea şi nici n-o va mai face vreodată.

* * *

Parcarea e goală când tatăl Anei iese să încuie maşina. Meciul urmează să înceapă în curând. Undeva, pe şosea, o maşină americană veche goneşte cu viteză mult prea mare – cineva care se grăbeşte să prindă începutul meciului, cu siguranţă. Încearcă mânerul portierei şi se ruşinează când îşi dă seama că e descuiat. Puşca e acolo, da – a uitat-o iar, exact cum s-a temut Ana. Dar n-a uitat-o la beţie, ci fiindcă îmbătrâneşte. Ceea ce e mai rău.

Se pregăteşte să ascundă arma sub banchetă, să încuie maşina şi să se întoarcă în sală, dar vede o siluetă singuratică furişându-se pe lângă zidul patinoarului. Prinde mişcarea cu coada ochiului, ca atunci când vede ceva în pădure şi nu ştie pe loc dacă e un animal sau un om. Dar se poate baza întotdeauna pe instinct şi ştie când ceva nu e în regulă, când ceva se mişcă nenatural. O viaţă întreagă petrecută în pădure l-a învăţat cum arată frica, cum arată fuga şi cum arată vânătoarea.

Tatăl Anei face câţiva paşi printre maşini şi urmăreşte cu privirea silueta, un băiat, uitându-se pe toate ferestrele şi încercând toate uşile. Vede una deschisă – ieşirea de urgenţă de la capătul coridorului pe care sunt vestiarele. Ar fi trebuit să fie închisă, se deschide doar din interior, dar administratorul a proptit-o şi a lăsat-o deschisă, ca să iasă fumul de ţigară.

Băiatul ţâşneşte spre uşa deschisă. Abia atunci tatăl Anei vede pistolul din mâna copilului. Nu apucă să strige şi să prevină pe nimeni înainte ca băiatul să se strecoare înăuntru. Totul se petrece atât de repede, atât de crud şi îngrozitor de repede.

Maşina americană frânează derapând în parcare. Tatăl Anei îşi ia puşca şi fuge spre patinoar.

* * *

Guriţă stă pe bancă în vestiar. Matteo apare în prag. Mai întâi nimeni nu vede pistolul, apoi parcă toţi îl văd deodată. Se gândesc că e o glumă, e atât de nefiresc un pistol în mâna unui băiat de paisprezece ani, apoi îi văd ochii. Goi. Ca şi cum în spatele lor a fost cândva un om, dar nu mai e. Se aude prima împuşcătură.

POC!

Apoi a doua şi a treia.

POC! POC!

Toată lumea începe să ţipe. Să alerge. Fug spre duşuri şi toalete. Încotro văd cu ochii. Se ghemuiesc sub chiuvete şi în spatele uşilor. Niciunul dintre ei nu va uita cum e când nu mai crezi, ci ştii sigur că acum o să mori, că acum s-a terminat. Se zice că ne trece toată viaţa prin faţa ochilor când murim, dar cei mai mulţi se gândesc la lucruri mărunte: o persoană, o mânuţă în primăvară, un chicotit, o răsuflare în palmă.

POC!

* * *

Guriţă ştie că o să moară. Spre el ţinteşte Matteo. Îşi dă seama că totul s-a sfârşit din clipa în care băiatul apare în pragul vestiarului, aşa că aşteaptă nemişcat, cu ochii închişi, şi speră să se termine repede. Să nu-l doară prea tare. Nu-l doare deloc. Aşteaptă să-i explodeze pieptul şi să se prăbuşească, dar nu se întâmplă nimic.

Când deschide ochii, vede sânge peste tot şi două trupuri pe podea.

* * *

Alicia mişună prin tot vestiarul ca o veveriţă. Întrebări, întrebări, întrebări. Un tricou pe care vrea semnături, un tip de patină despre care vrea să ştie mai multe, un mod secret de a bandaja crosa, pe care vrea să-l afle. Amat îi dă o îmbrăţişare şi fetiţa pare gata să leşine. Benji stă pe o bancă în celălalt capăt al vestiarului, destins, cu spatele rezemat, gata să aţipească. Nu îl vede pe Matteo. Nu vede că Alicia e în mijlocul încăperii. Chiar în faţa lui Guriţă.

POC!

* * *

Hannah e la spital. Nu aude strigătele de pe coridor, nu ştie că a venit un telefon de urgenţă de la patinoarul unde e familia ei, nu aude vocile colegilor frângându-se, sufletele făcându-se ţăndări cu fiecare asistentă sau doctor care trebuie să dea informaţia mai departe. Hannah nu ştie nimic pentru că e la datorie, e ocupată cu o naştere. Două, de fapt.

E ca o glumă crudă, ca şi cum Dumnezeu a vrut să ne arate că face ce vrea cu noi. Sau poate e invers, e ca şi cum ar vrea să-şi ispăşească greşeala.

În timp ce două nepreţuite vieţi sunt curmate în patinoar, inimile a doi gemeni încep să bată în braţele lui Hannah. Încep două copilării. Cucu-bau! Gâdilat şi chicotit până nu mai pot. Copaci buni de căţărat. Bâltoace şi cizmuliţe prea mari. Gheaţă pe lac. Un milion de îngheţate. Mănuşi pe calorifer. Uşuieli de la

părinţi când copiii bat mingea în casă în timp ce ei încearcă să vorbească la telefon. Leagăne. Cei mai buni prieteni. Prima iubire.

Ziua asta ne aduce o violenţă inimaginabilă şi o infinită compasiune. Cea mai mare frică, cei mai mici oameni. De toate avem parte.

* * *

Cum să vorbim despre Alicia?

Toate poveştile noastre despre ea sunt. Toate cele care se încheie aici, toate cele care încep aici de la ea pornesc.

POC!

Matteo e în pragul uşii, dar Alicia nu înţelege ce are băiatul în mână. Vede doar întunericul care vine spre ea ca un fum şi o învăluie, aude ţipete şi bufnituri când se răstoarnă lucruri. Toţi bărbaţii din jurul ei o iau la fugă.

POC! POC!

Prima dată Matteo ţinteşte prea sus. Reculul e puternic, fiindcă mâinile îi tremură atât de rău. Coboară puţin arma şi apasă din nou pe trăgaci. A doua împuşcătură şi a treia nimeresc. Drept în piept. Trupul e mort înainte să atingă podeaua.

POC!

Toţi bărbaţii din vestiar fug. Unii spre toalete, alţii spre duşuri, alţii încearcă să scape pe fereastră. Toţi în afară de Benji. Fiindcă el e unul dintre aceia care aleargă spre foc.

Întotdeauna a fost.

* * *

Tatăl Anei traversează în goană parcarea, ajunge la ieşirea de urgenţă şi, gâfâind, încearcă să desluşească în întuneric ce se întâmplă. Îl vede pe Matteo trăgând primul foc din prag, apoi făcând un pas înăuntru. Îl aude trăgând din nou, dar, în acelaşi timp, dinăuntru, cineva se aruncă peste el cu toată forţa. Matteo se împleticeşte şi se prăbuşeşte pe spate pe coridor, cu un trup mult mai mare peste al lui.

POC! POC!

Două focuri îi curmă viaţa lui Benji. Ambele în inimă. În ce să se oprească în pieptul lui, dacă nu în inimă? Benji era tot doar o inimă. Matteo reuşeşte să iasă de sub trupul lui, se ridică repede în picioare şi ţinteşte sălbatic în jur cu pistolul, gata să ucidă din nou.

* * *

O să spunem că e imposibil să se fi întâmplat aşa cum zic poliţia şi mass-media. O să zicem că nimeni n-ar fi putut ţinti de la distanţa aia, date fiind circumstanţele. Nici măcar un trăgător excepţional. Nici măcar cel mai bun vânător din Björnstad, pe cuvânt! Dar nu e adevărat.

Din tribună, Ana aude prima împuşcătură. Ca toţi ceilalţi spectatori, se gândeşte că sunt petarde aprinse de puşti. Apoi aude ţipetele, se ridică în picioare şi, din unghiul în care e, vede coridorul şi uşa vestiarului. Vede când Benji zboară afară din

vestiar, spre pistol, doborându-l pe Matteo la pământ. Două gloanţe îi străpung inima, trupul şi ies prin tavan. Când Matteo se ridică, următorul glonţ i se înfige în cap. Ana nu are nevoie să vadă cine a tras ca să ştie. Nimeni altul n-ar fi putut nimeri.

Aleargă spre ieşirea de urgenţă, fiindcă ştie că tatăl ei e acolo, cu puşca în mână. Matteo e mort înainte să se prăbuşească înapoi pe podea.

Şi Benji.

* * *

Toţi cei care l-au cunoscut pe Benjamin Ovich, mai ales noi, cei care l-am cunoscut suficient de bine cât să-i putem zice doar Benji, i-am dorit o poveste cât se poate de lungă. O viaţă ferită de primejdii. Un sfârşit fericit. Am sperat, Doamne, cât am sperat! Dar cumva ştiam, bineînţeles, că nu era unul dintre aceia care să aibă parte de aşa ceva. Fiindcă a fost întotdeauna unul dintre cei care îi ţin calea primejdiei, care apără, care sar în ajutor. Benji a crezut mereu că el era ticălosul din toate poveştile, căci asta cred mereu eroii adevăraţi şi de-asta poveştile despre băieţi ca el nu se termină niciodată cu ei gârboviţi de bătrâneţe. Poveştile despre băieţi ca el se termină cu noi renunţând să mai visăm la maşini ale timpului, căci, de s-ar fi inventat una într-un viitor îndepărtat, ar fi folosit-o deja cineva care l-a iubit.

Suntem atât de mulţi.

* * *

Nu ne putem lupta cu răul. Ăsta e lucrul insuportabil în lumea pe care am făurit-o. Răul nu poate fi învins, ferecat undeva pe veci. Cu cât recurgem mai mult la violenţă, cu atât răul devine mai puternic, scapă pe sub uşă şi prin gaura cheii. Nu poate fi niciodată stârpit, căci creşte în noi, uneori chiar şi în cei mai buni dintre noi. Până şi în copii de paisprezece ani. Aşa că n-avem arme împotriva răului. N-avem decât iubirea, ne-a fost dăruită ca să facem faţă.

Toţi fug în toate direcţiile, căutând o scăpare. Maya şi Ana coboară scările tribunei, împiedicându-se la tot pasul şi chinuindu-se să înainteze prin îmbulzeală. Maya îşi prinde piciorul şi ţipă, Ana dă tot şi pe toţi la o parte până o eliberează, apoi se reped spre vestiar. Primul lucru pe care îl văd pe coridor sunt Amat şi Bobo, plini de sângele lui Benji. Bobo îşi ţine prietenul în braţe şi îl leagănă de parcă doarme. Dar Benji s-a dus. Nu mai e.

Instinctul îi urlă Mayei o mie de lucruri pe care să le facă în clipa aceea, dar tot ce aude Maya e ţipătul. Nu al ei, ci al unei fetiţe – e la trei metri în spatele trupului lui Benji şi ţipă, ţipă, ţipă. Nimeni nu pare s-o audă. Toată lumea se uită paralizată la sânge şi la trupurile întinse pe jos, nimeni nu bagă în seamă copilul. Maya însă poate că se vede pe ea însăşi în Alicia. Poate că atunci şi acolo devine un adult, cine ştie... Dar, în loc să îngenuncheze lângă Benji ca toţi ceilalţi, o ridică pe Alicia din haos, iese în fugă pe ieşirea de urgenţă, pe lângă tatăl Anei, o ia spre parcare şi apoi intră în pădure. Acolo se aşază şi o lasă pe Alicia să ţipe şi să plângă în voie, ascunsă în braţele ei, fără să fie nevoită să vadă ce se petrece în patinoar. Maya vrea să o protejeze de sânge, de imagini, de amintiri, ăsta e singurul lucru pe care îl vrea. Nu-şi dă voie nici ei să realizeze că Benji e mort. Nu are cum. „Apără copilul, apără copilul, apără copilul!”, doar la asta se gândeşte. Poate că sunt mai mulţi bărbaţi înarmaţi înăuntru, poate că vor mai fi şi alte

împuşcături, aşa că apără copilul, apără copilul, apără copilul! Oamenii ies în fugă în parcare. Ţipete şi sirene de maşini urlând în ultimele raze de lumină ale zilei. Maya ar da orice să nu mai tremure, să o poată ţine mai strâns pe Alicia, ca să alunge şocul, disperarea şi întunericul înfiorător de care nu va mai scăpa niciuna dintre ele niciodată. Dar nu ştie cum, nu e suficient de matură, nu e suficient de puternică. Simte că nu mai are aer, încearcă să nu se gândească la sânge şi la moartea de pe podeaua coridorului, fiindcă trebuie să fie tare, de dragul copilei. Dar cum? Unde să găsească forţa? Nu mai are putere. E cât se poate de sigură că o să se prăbuşească şi ea în curând în zăpadă, dar, deodată, simte două braţe pe umeri. E Mira. Mama n-a alergat spre foc, ci spre copii. După ea vin Tess şi, în scurt timp, alte femei, din alte direcţii, în geci roşii şi verzi, unele chiar şi în geci negre. Rând pe rând, înlănţuindu-şi braţele unele pe umerii alteia, fac zid în jurul Aliciei.

Nimic din ce i se va întâmpla mai departe fetiţei ăsteia nu va fi mai rău decât ziua asta. Dar, în clipa cea mai grea, în cea mai cruntă spaimă a vieţii ei, mame şi surori mai mari din toată pădurea au alergat spre ea să o ocrotească.

Nimeni nu poate învinge răul. Dar, dacă ar vrea s-o ia acum pe Alicia, ar trebui să treacă mai întâi de fiecare dintre ele.

* * *

Aproape toţi fug neştiind ce s-a întâmplat. Adri Ovich aleargă ca şi cum ştie deja ce s-a întâmplat.

Cuvinte? Nu se poate pune în cuvinte.

Totul e doar şoc.

Totul e doar întuneric.

Totul e doar vid.

Ne-am obişnuit cu violenţa în atâtea forme, dar pe asta n-am putut-o prevedea. N-o să înţelegem niciodată. N-o să putem niciodată trece peste. Adri îşi ridică fratele şi pare atât de mic în braţele ei. Îl scoate din patinoar şi tot oraşul îşi pierde răsuflarea. O gaură în fiecare inimă.

Cum să mai răsară soarele mâine? Cum e posibil să mai existe lumina zilei? La ce bun?

* * *

Lev sare din maşină aproape înainte să o oprească. Tatăl Anei e singur lângă uşa ieşirii de urgenţă, cu puşca în mâini. Înăuntru, toată lumea ţipă. Lui Lev nu-i ia mult să priceapă ce s-a întâmplat când vede sângele şi cele două trupuri pe coridor. Vede pistolul şi ar putea să se repeadă şi să-l ia, căci e singurul lucru care face legătura cu cimitirul de maşini şi cu el. Dar are deja prea multe regrete şi a lua pistolul ar însemna prea multe nopţi nedormite cu chipul lui Matteo înaintea lui, în întuneric. Oamenii buni pot fi capabili de un rău inimaginabil, iar oamenii răi pot aduce incredibil de multă lumină. Aşa că, în loc să se gândească să se salveze pe sine, Lev se întoarce şi salvează pe altcineva. O vede pe Ana venind în fugă, aşa că îl apucă de braţ pe vânătorul de lângă el şi întreabă:

— Fata ta?

Tatăl Anei încuviinţează năucit, ca şi cum şi-a pierdut cunoştinţa, dar trupul încă n-a realizat. Lev îi face isteric fetei semn cu mâna să se grăbească. Ana aleargă, sare peste balta de sânge. Şi

nu va uita asta niciodată, nu şi-o va ierta niciodată. Chiar dacă Benji e mort, chiar dacă a făcut-o ca să-i protejeze pe cei încă în viaţă, chiar dacă e ceea ce Benji însuşi ar fi vrut ca ea să facă.

Nici ea, nici tatăl ei nu ştiu cine e Lev. Au auzit zvonurile, ca toată lumea, dar nu mai mult de atât. Lev nu pare să fie în stare de şoc, singurul care nu e, fiindcă Lev a văzut prea multe în alte păduri.

— MAŞINA TA? CARE E MAŞINA TA, DA? strigă el.

Abia atunci Ana înţelege ce vrea Lev, cu ce trebuie să-l ajute şi cât de rău o să fie pentru taică-su altfel, dacă n-o face. Îl smuceşte pe taică-su ca pe un copil uriaş şi iese în parcare. Tatăl plânge deja, Ana nu-şi permite încă. Conduce ea, cu el alături. Lev vine după ei. Se opresc în pădure, la lac, unde nu-i vede nimeni de la şosea. Ana aduce nişte unelte din camionetă şi dau împreună copci în gheaţă. Multe, la distanţă mare una de alta. Pe urmă dezasamblează puşca şi aruncă bucăţile în copci, în toate părţile.

Apoi se duc acasă la Ana. Lev intră imediat în bucătărie fără să ceară voie. Câinii îl miros curioşi, dar nu-l opresc. Caută prin dulapuri până găseşte sticlele cu băutură ascunse, pe care tatăl spera ca fiica să nu i le arunce, ca să aibă rezerve în caz de recidivă.

— Băutură, da? spune Lev şi toarnă în trei pahare.

— Eşti bolnav la cap? Te-apuci să BEI acum, fir-ar a dr... spune Ana printre dinţi.

Dar Lev îi întinde un pahar şi spune:

— Cum zice poliţia? „Alibi", da? Alibi. Eu şi tata n-am fost în patinoar. Am fost aici, da? Beţi. Tata nu putea să nimerească beat, da? Alibi.

Ana şi tatăl ei acceptă, oftând adânc. N-au de ales. Apoi dau paharele pe gât. Lev le mai toarnă niţel alibi. Tac şi beau singuri: Lev pe podea în hol, tatăl în fotoliul de lângă cămin, Ana în

bucătărie. Ana plânge, plânge încontinuu. E ultima dată când se îmbată.

Nu i-a dat prin cap niciodată ce meserie i-ar plăcea, dar acum se hotărăşte să-şi dedice viaţa salvării altora. Încă nu ştie, dar aici a început totul – cu faptul că nu i-a putut salva viaţa lui Benji. Aşa că nu-şi va mai putea permite să se îmbete. Îşi iubeşte tatăl, dar nu vrea să rişte să ajungă ca el, adormit într-un fotoliu în faţa focului când cineva bate la uşă în mijlocul unei furtuni. Când cineva strigă după ajutor. Data viitoare poate că va putea salva lumea întreagă.

* * *

„Incredibil loc oraşul ăsta!" a zis Mira odată. Iar Peter i-a răspuns: „Ce e incredibil e că încă mai există. Că încă mai sunt oameni aici!'

Maya îşi va aminti cât de neverosimil i s-a părut că a răsărit soarele a doua zi după moartea lui Benji. Că ea era încă vie. Că mai avea putere să fie vie. Îşi înţelege părinţii, pentru prima oară îi înţelege cu adevărat. Înţelege de ce au învăţat să plângă pe dinăuntru după moartea lui Isak. Înţelege că au plâns tăcut, tăcut ani de zile, ca să nu-i audă ea şi Leo. Că probabil îi durea şi aerul din plămâni. Că probabil ar fi vrut să-şi pună obrazul în ţărână şi să şoptească în iarbă până acolo jos, la el. Că trebuie să se fi urât că n-au putut muri cu el.

Cât din tot ce au făcut după aceea a fost încercarea lor de a realiza ceva important, ceva măreţ, ceva care să merite să întârzie la întâlnirea cu el în Cer? Aproape tot.

E insuportabil că soarele răsare din nou, că Maya e aici şi Benji nu. Maya se va gândi aproape în fiecare zi: „Ar fi mândru de mine? Îmi trăiesc viaţa demn? Sunt un om suficient de bun?" Căci

şi Maya e, fireşte, un om ca toţi cei care au crescut în Björnstad: înşelător de simplu, dar îngrozitor de complicat. Nu încercăm decât să ne trăim viaţa, unii cu alţii şi cu noi înşine. Să ne bucurăm când avem prilejul, să îndurăm tristeţea când ne cuprinde, să ne minunăm de norocul copiilor noştri fără să ne lăsăm doborâţi de gândul că, de fapt, nu-i putem proteja niciodată.

Maya nu s-a simţit niciodată acasă aici, dar locul ăsta e, în cele din urmă, al ei mai mult decât al oricui altcuiva. Micul oraş din pădurea largă. O să povestească despre cei de aici, oameni cu spatele drept şi vocea stăpânită, o să spună că mulţi dintre noi nu căutăm nimic măreţ: o slujbă, un cămin, şcoli bune. Plimbări lungi cu câinele. Vânătoare de elani. O cafea la începutul zilei şi o bere rece la sfârşitul ei. Un râs pe cinste. Vecini buni. Străzi pe care să putem merge cu bicicleta în siguranţă. Un lac unde să învăţăm să patinăm iarna şi pe care să stăm într-o barcă nouă ore vara fără să prindem vreun peşte. Bătăi cu bulgări. Căţărat în copaci. Un nou sezon de hochei. Tot. Nu cerem decât... tot.

Maya va povesti că oamenii de aici iubesc un joc simplu, chiar şi cei care nu-l iubesc deloc. Fiecare cu crosa lui, două porţi. Noi contra voastră. *Pac, pac, pac!* Va povesti că nu încercăm decât să ne trăim viaţa, la naiba! Unul contra celuilalt. Unul pentru altul.

Nu încercăm decât să mergem înainte.

Nu peste mult timp, milioane de oameni îi vor şti numele, dar, în fiecare seară, Maya va cânta doar pentru Benji. Cântecele ei nu vor fi toate despre el, dar toate vor fi ale lui, cumva, chiar şi cele care încă sunt ale Anei. Într-o seară, peste câţiva ani, Maya va fi atât de celebră, încât va ajunge să cânte pe una dintre cele mai mari scene din ţară. Biletele se vor epuiza. Abia când se urcă pe scenă îşi

dă seama pentru ce e folosită arena când nu sunt concerte. E un patinoar. E cel mai copleşitor moment din cariera ei şi Maya plânge la fiecare cântec.

105
COPACI

Înmormântarea lui Benji nu e într-o biserică, ci sub cerul liber. Două oraşe se adună. Până şi fabrica e închisă în ziua aceea. Anunţul din ziar e redundant, toată lumea ştie locul şi data, dar, sub numele lui Benjamin, stă scris ce simte toată lumea:

O durere prea mare de pus în cuvinte.

Bărbatul de la pompe funebre a fost cel care le-a arătat citatul surorilor Ovich. „Poeta mea preferată, Bodil Malmsten", le-a zis el, uşor jenat de propria-i declaraţie de dragoste. Acum e şi poeta favorită a surorilor Ovich.

Fratele lor e înmormântat lângă tatăl lor, nu departe de Ramona şi de Vidar. Pe-aici ne îngropăm copiii sub cei mai frumoşi copaci, dar nici măcar cei mai buni dintre noi nu reuşesc să găsească unul suficient de frumos ca să-l vegheze pe Benjamin Ovich. Aşa că sădim unii noi, lângă piatra lui de căpătâi. Alicia şi alţi copii îi plantează, să crească în jurul lui Benji, până când nu va mai dormi într-un cimitir, ci într-o pădure.

Cuvinte?

Doare mult prea mult.

* * *

Alicia vine la înmormântare de mână cu Adri şi Sune. Când o vede pe Maya, le dă drumul şi aleargă spre ea.

— Ţi-e frică? întreabă fetiţa.

— Foarte frică. Şi sunt foarte tristă, răspunde Maya cu ochii în părul fetiţei.

— Crezi că şi lui Benji îi e frică? E întuneric şi frig acolo, în pământ? întreabă Alicia.

— Nu, nu. Lui Benji nu-i e frică. Nici măcar nu e acolo, răspunde Maya.

— Nu e? se miră Alicia, zâmbind pentru prima oară după mii de răsuflări.

Maya clipeşte de un milion de ori.

— E undeva pe gheaţă şi râde acum. Joacă hochei cu cei mai buni prieteni. Stă întins pe spate şi se uită la stele. Nu-i e frică. Peste o sută de ani o să-l întâlneşti din nou şi o să-i povesteşti tot ce-ai făcut. Toată viaţa ta fantastică. Toate aventurile. Abia aşteaptă!

Alicia fuge înapoi la Adri, iar Maya se aşază într-un colţ al bisericii şi scrie cu pixul pe braţ. Umple toată pielea. Apoi o întreabă pe mama şi pe surorile lui Benji dacă îi dau voie să cânte la înmormântare. Cântă pe treptele bisericii. Atât de tăcută n-a mai fost pădurea asta niciodată. Încet-încet, îi spune lui Benji tot ce voia să-i spună:

Cineva care te iubeşte m-a întrebat: E acolo, e speriat?
Şi i-am răspuns: „Nu, nu-i acolo, altundeva-i plecat!”
Mormântul e doar locul pentru aduceri aminte,
Nu în pământ şi în sicriu o să stai tu cuminte.
Poate că nu ştiu eu pe unde tu eşti,

Dar ştiu că pe-aici nu mai zăboveşti.
Pe-un scăunel, lângă o rulotă veche eşti
Şi stai, şi râzi, şi te îndrăgosteşti.
Patinele-n picioare, apa gheaţă în jurul insulei tale
Băiat nemuritor, pe oglinda ei aluneci agale,
Un joc mic şi ridicol joci, dar ştii
Că tu eşti viu şi noi doar jucării.
Eşti tot ce ţi-ai dorit să fii vreodată,
Liber, şi senin, şi teafăr dintr-odată.
Nu mai ştiu unde eşti, prieten al meu,
Dar peste o sută de ani vom fi împreună mereu!

* * *

Există multe tipuri de lideri. Cei care sunt cel mai uşor de admirat sunt cei care îndrăznesc să-şi îndrume oamenii în necunoscut, să se avânte unde nu s-a mai avântat nimeni până atunci, tot mai sus, tot înainte. Însă ce ajută Björnstadul să meargă mai departe, spre dimineţi în care să putem respira din nou după tot ce s-a întâmplat, e ceva mult mai prozaic. Bobo şi Amat iau cu ei toată echipa de seniori, merg prin oraş şi adună copiii. Apoi joacă hochei împreună. Joacă şi iar joacă. La patinoar, pe lac, în curţile interioare ale blocurilor. Joacă, joacă, joacă. Singurul leac pe care îl ştiu, singurul mod în care pot face lumea un pic mai bună.

Oraşmare merge cu ei. La început e taciturn, dar în scurt timp se porneşte, ceea ce e ceva nou pentru el. Devine un vorbăreţ. Uneori pune o mână alinătoare pe un umăr, alteori ajută vreun copil care s-a împiedicat sau îl ia în braţe pe un altul care s-a lovit. Cu timpul, începe să bage de seamă că, atunci când porneşte într-o direcţie,

mulţi îl urmează şi nu invers. El, cel faimos de dificil, egoist şi neloial în toate echipele în care a jucat, ajunge aici opusul.

Într-o seară, când seniorii joacă din nou cu copiii, părinţii zăbovesc şi ei să se uite. Şi în fiecare zi un tată, doi întreabă dacă pot să joace şi ei. În scurtă vreme, joacă toţi, peste tot.

E genul acela de oraş în care totul se poate schimba şi oamenii se pot transforma. Un oraş în care avem puterea să ne jucăm, deşi plămânii ne urlă. Poate pentru că suntem obişnuiţi să îndurăm întunericul, şi pe cel de-afară, şi pe cel dinăuntru. Poate fiindcă suntem atât de aproape de sălbăticie. Sau poate mai ales pentru că suntem ca oricare alţi oameni, de oriunde. Dacă mâine n-ar mai exista, care e alternativa?

Există multe feluri de lideri, da, dar Oraşmare, Amat şi Bobo sunt cei care ne arată că anul ăsta nu e unul în care mergem înainte, ci înapoi. Înapoi la tot ce suntem. Uneori cel mai puternic lider e cel care ştie drumul spre casă.

* * *

Peste câteva luni, Hannah ţine din nou în braţe un nou-născut. E o zi bună şi vor mai veni şi altele, oricât de greu de crezut ar fi. Se duce acasă de la spital şi face un coş de picnic împreună cu Tess. Johnny îşi repară maşina la staţia de pompieri, cu piese de la Lev şi cu ajutorul lui Bobo. Când toată lumea termină, se duc în curtea staţiei şi fac o bătaie cu bulgări cu ceilalţi pompieri şi cu copiii.

Tobias e şi el acolo. Arată deja ca un pompier şi o să fie exact ca taică-su, aşa că Johnny încearcă să fie cât de bun poate. Tess va fi plecată câţiva ani, dar se va întoarce. Prea e omul pădurii ca să poată trăi în alte locuri, dar nu va şti asta până nu va ieşi în lumea largă.

Într-o seară sună antrenorul lui Ted şi le povesteşte lui Johnny şi lui Hannah că au început să-l caute antrenori de la cluburi mai mari, de la licee sportive, ba chiar şi agenţi, care îi pun întrebări despre băiat. Antrenorul le spune să se aştepte ca viaţa lui să se schimbe. Ted e unul dintre cele mai mari talente pe care le-a avut Hed. Într-o zi va deveni cel mai mare.

După telefonul antrenorului, Johnny stă în bucătărie ore în şir, uitându-se la whiskyul din paharul care, de fapt, e un suport pentru lumânare. Nu-l bea. Se urcă în maşină şi se duce în Björnstad. Bate la o uşă. Mănâncă croasante în bucătăria lui Peter şi recunoaşte încet:

— Lumea zice că băiatul meu poate ajunge departe. Poate chiar în vârf. Mă gândeam dacă ai... vreun sfat.

Peter clatină trist din cap.

— Nu cred că pot să-ţi dau vreun sfat pentru cariera lui. Nu mă pricep la bani, contracte şi toată partea aia. Dar pot să-ţi dau câteva numere de telefon ale unor amici vechi şi ei te pot...

De cealaltă parte a mesei, pompierul ridică privirea, umedă şi nesigură. Pare atât de tânăr când şopteşte:

— Nu... nu... nu asta am vrut să zic. Nu sfaturi pentru băiat. Pentru mine ziceam. Am nevoie să ştiu ce să fac ca să fiu un tată bun. Vreau să ştiu ce ţi-ai dorit tu să fi primit când aveai vârsta lui şi a început să sune telefonul...

Peter tace îndelung. Apoi vorbeşte despre copilăria lui mai mult decât a vorbit vreodată cu un alt bărbat. Peste câţiva ani, Ted va fi cel mai tânăr căpitan de echipă din Hed. Peste încă vreo doi, va ajunge căpitan într-o echipă din Liga Naţională de Hochei. Când ziariştii îl vor întreba unde crede că şi-a dobândit calităţile de lider, va răspunde:

„Acasă."

* * *

Teemu şi ceilalţi bărbaţi în geci negre merg din nou la meciuri. Cântă şi scandează din nou. Apoi, cu voci mai grave, cu mult mai mult dor şi cu berea în mână, cântă la cimitir, unde se duc mereu după meci. Acolo vorbesc cu Vidar, cu Benji, cu Ramona, cu Holger şi cu toţi ceilalţi care n-au putut veni la patinoar, ca să ştie cum a fost. Fiecare detaliu. Fiecare şut. Fiecare gol şi fiecare nenorocită de decizie greşită a arbitrilor. Berea e scumpă în Cer şi cicăleala ca de obicei, aproape nimic nu s-a schimbat. Şi, într-o zi, Teemu îşi aduce fiul nou-născut să li-l prezinte.

Iar fiul lui va creşte mare şi va decide că nu-i place hocheiul, ci fotbalul şi să vezi atunci râsete în Cer! Vai, vai, ce mai râd de Teemu!

* * *

Elisabeth Zackell ajunge o antrenoare vestită. Câştigă sute de meciuri, serii, titluri, pocale. Tot ce nu mai recâştigă niciodată e acea primă bucurie naivă. Hocheiul nu mai e niciodată doar un joc pentru ea. Dar, într-o zi, peste mulţi ani, va antrena echipa naţională în care joacă Alicia şi atunci Zackell face o excepţie de la cea mai strictă regulă a ei.

Lasă pe cineva să poarte tricoul cu numărul 16. Pentru un singur meci.

Alicia se ridică de pe banca din vestiar şi îşi conduce echipa pe teren, ia gheaţa cu asalt, iar Zackell se uită după ea şi uită, preţ de-o clipă, că nu e el.

* * *

Leo e în camera lui, la câteva zile după înmormântarea lui Benji, cu căştile puse, pierdut în jocul lui video. Joacă, joacă şi tot aşteaptă de câteva seri să apară un anumit nume pe ecran. Un jucător pe care nu l-a întâlnit niciodată în realitate, dar de atâtea ori în spaţiul virtual în ultimele luni, încât aproape simte că-l cunoaşte. Străinul care l-a omorât virtual de multe ori, ca şi cum îl căuta dinadins zi de zi să-l hăituiască. Leo nu s-a împăcat cu ideea că nu şi-a luat revanşa. Dacă ar fi un pic mai rapid, mai concentrat, sigur i-ar face felul nemernicului, oricine ar fi el!

Dar adversarul nu mai apare. Niciodată. Leo nu va afla de ce, dar şi după ani de zile, mult după ce se lasă de jocuri pe computer, se va mai loga din când în când să se uite la avatarul acela. Dacă ar căuta cuvântul pe internet, poate ar găsi o pagină unde scrie că, într-o anumită limbă, avatarul este chiar sensul numelui „Matteo". Dar Leo nu-l va căuta.

Cineva bate la uşă. Maya intră cu chitara în mână.

— Mă laşi să stau cu tine? întreabă ea încet, cum făcea şi el când era mic şi se strecura în camera ei după coşmaruri.

Leo dă din cap că da, fireşte. Maya se aşază pe marginea patului şi cântă la chitară, iar Leo se joacă pe computer. E ultima seară înainte ca Maya să se întoarcă la şcoala de muzică. O vreme o să fie singură acolo, în sud, o să fie furioasă şi o să scrie câteva dintre cele mai bune cântece pe care le-a compus vreodată.

— Sunt mândră de tine! îi şopteşte ea frăţiorului.

— Şi eu sunt mândru de tine! îi şopteşte el.

Leo va face lucruri mari în viaţă, va ajunge departe şi îi va da Mayei toate motivele să fie cât se poate de mândră de el. Acum e mândră în avans, căci asta e datoria surorilor mai mari.

Când fraţii Andersson vor avea propriile familii, propriii copii, vor sta într-o seară într-o casă cam ca asta, într-un ajun de Crăciun, după ce generaţia de dinainte de ei şi cea de după au adormit, şi vor vorbi despre cine ar fi devenit dacă ar fi avut condiţii de viaţă mai proaste. Doar puţin mai proaste. Dacă s-ar fi născut într-o familie mai săracă. Dacă violenţa de pe lume i-ar fi lovit mai greu, mai devreme. Dacă n-ar fi avut o mamă şi un tată care să se lupte cu oricine pentru ei, care să alerge prin pădure şi să se pună cu huliganii, cu tot oraşul dacă era nevoie. Care nu s-au dat niciodată bătuţi, au dat înapoi doar ca să-şi ia avânt şi n-au avut niciodată limite în tot ce au fost mereu gata să facă pentru a-şi proteja copiii. Chiar dacă au ştiut că nu-i pot proteja niciodată.

Leo va surâde şi îşi va mângâia blând sora pe creştet:

— Fără mama şi tata? Tu te-ai fi descurcat, eşti o supravieţuitoare. Eu n-aş fi avut nicio şansă!

* * *

Poliţia nu va găsi arma care l-a ucis pe Matteo. Şi nu va putea dovedi de unde era pistolul care l-a ucis pe Benji. Poliţiştii merg din uşă în uşă şi în Björnstad, şi în Hed, dar toată lumea tace. Se vor găsi şi unii care să le atragă atenţia oamenilor legii că se străduiesc mai mult să găsească arma cu pricina decât orice altceva. Ca şi cum cel care l-a omorât pe uciga cu o puşcă de vânătoare ar fi un criminal mai periculos decât cel care i-a vândut ilegal ucigaşului un pistol.

Conflictul dintre noi şi cei care nu sunt de aici nu se termină, de fapt, niciodată. Fiindcă suntem şi genul ăsta de oraş, da.

* * *

Lev rămâne în Hed. Ţine cimitirul de maşini. În fiecare iarnă călătoreşte spre o altă pădure, departe, cu valizele pline cu jucării şi animale de pluş. Acolo bea tărie din pahare mici cu fiicele fratelui său şi joacă hochei cu copiii lor.

Tot ce zice lumea despre el e adevărat. Dar adevărată e şi latura asta. De aceea i se potriveşte viaţa în oraşele aflate adânc în pădure. E ca ele, capabile de tot ce e mai bun şi tot ce e mai rău, în acelaşi timp.

* * *

Poate că tristeţea îl face pe Frac să clacheze. Sau poate mustrările de conştiinţă, într-un târziu. Richard Theo îl caută la o săptămână după înmormântare şi îi spune despre seria de articole pe care ziarul local urmează să le publice. Seria ar urma să dezvăluie un scandal de corupţie, zdrobindu-i astfel pe adversarii politici ai lui Theo, dar cruţând cluburile de hochei şi pe Peter Andersson. Theo şi-a asigurat spatele cu o alianţă făcută din oameni de afaceri care se pot folosi de influenţa lui şi politicieni care se tem de el. E invulnerabil. Dar, din păcate, îi explică el lui Frac cu reală compasiune, cel puţin aparent, nu toţi aliaţii lui politici sunt gata să lase cluburile să scape fără nicio consecinţă. Oricine are nevoie de o mică victorie, îi mai explică el lui Frac. Toţi trebuie să simtă că au câştigat ceva. Aşa că Theo îi propune cea mai simplă soluţie: să le dea câteva dintre contractele semnate de Peter. Nu cele despre centrul de antrenament, nu cele mai rele, doar mişculaţiile simple, ca să simtă şi ei că fac dezvăluiri de senzaţie. Dar atunci e nevoie de un ţap ispăşitor, bineînţeles, şi, dacă nu e Peter, treaba trebuie prezentată ca şi cum Peter a fost dus de nas să semneze. Theo îşi ridică împăciuitor palmele:

— Eu propun să fie Ramona. Oricum s-a dus. Şi, din câte am auzit eu despre ea, nu cred că ar fi avut ceva împotrivă ca ultima ei faptă bună pe lumea asta să fie să-l salveze pe Peter Andersson. Dacă dăm vina pe ea, scandalul e ca şi uitat în două săptămâni şi toată lumea poate merge înainte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Aşezat la masa de scris, Frac îşi priveşte lung mâinile. Apoi şopteşte:

— Peter mi-a fost cel mai bun prieten în copilărie, ştii? Era deja atât de bun înainte să plece în Canada, încât jucători din echipe adverse care ajungeau pe aici la meciuri îi cereau autograful pentru fraţii lor mai mici. Aşa că i-am învăţat semnătura, ca să pot să-i vând „autografele" fără să ştie. Încă pot să i-o imit perfect.

Theo ridică din sprâncene cu o căutătură derutată, ceea ce nu-i stă aproape deloc în fire.

— Adică?

Frac răspunde calm:

— Adică facem cum zici tu: le dăm ziarului şi aliaţilor tăi politici o mică victorie. Le dăm câteva dintre contracte şi spunem că Peter a fost păcălit. Dar nu de Ramona. O să spun că eu am fost cel care le-a semnat cu numele lui.

Richard Theo pare şi îngrozit, şi impresionat. Când ziarul publică articolul, scurgerile de informaţii au ajuns deja la poliţie. Frac e condamnat pentru înşelăciune. Ia câteva luni de închisoare. Nu lasă pe nimeni altcineva să-şi asume nici măcar un dram de vină. Când iese din puşcărie, se duce direct acasă în Björnstad şi începe să construiască, dar nu parcul de afaceri sau vreun centru de antrenament ultramodern lângă patinoar, cum plănuise. Ci îşi ajută cel mai bun prieten din copilărie să ridice o catedrală. Acoperişul îl plăteşte Frac din banii lui, pune el însuşi ţiglă cu ţiglă,

iar când termină bea bere cu Peter acolo sus, în timp ce copiii se joacă jos. Şi iese un mic patinoar simplu, nu o arenă luxoasă, care aminteşte mai mult de cel construit de muncitorii fabricii acum trei sferturi de secol, când au înfiinţat clubul. Când prin părţile locului nu era nimic altceva decât furtună şi dor, iubire şi visuri, speranţă şi trudă. Catedrala n-o fi ea arătoasă, dar e un început.

Catedrala n-ar fi fost posibilă fără ajutorul lui Frac, dar nimeni, în afară de Peter, nu va şti niciodată cu cât a contribuit. Frac nu va spune nimănui. E ispăşirea lui.

* * *

Redactoarea-şefa şi tatăl ei pleacă în vacanţă. Îl duce într-un loc cu soare, mănâncă mâncare bună, fac plimbări lungi, se uită la biserici vechi şi adorm pe verande umbroase. E ultima lor călătorie împreună. Tatăl moare la scurt timp după aceea. Redactoarea se întoarce o vreme în Björnstad, dar, în scurt timp, îşi găseşte de lucru la un ziar mai mare, într-un oraş mai mare şi va avea mai multă influenţă. Durează mai mult decât s-a aşteptat, dar, într-o zi, se iveşte ocazia să-l distrugă pe Richard Theo. Şi o face.

Şi Richard Theo se mută într-un oraş mai mare, pe un piedestal mai înalt, ceea ce face căderea mult mai periculoasă. Redactoarea dezgroapă atâtea scandaluri legate de el, încât, în cele din urmă, îi distruge cariera şi îi ruinează reputaţia.

Nu o face de dragul dreptăţii. Şi nici doar din pură satisfacţie. O face pentru că poate. O face astfel încât cei ca el să nu iasă mereu învingători.

* * *

Amat ajunge în Liga Naţională de Hochei în cele din urmă. În noaptea în care marchează primul gol, tot Björnstadul e treaz, în ciuda diferenţei de fus orar. Şi cei din Hed sunt treji, de fapt. Iar cei care nu sunt treji se trezesc oricum când marchează Amat primul gol şi toată Groapa explodează de bucurie.

* * *

Peste câţiva ani, departe de aici, un tânăr stă singur pe o canapea, la o petrecere. În jurul lui toată lumea dansează şi face glăgie, dar tânărul se uită fix la televizor. Vede un scurt clip dintr-un concert al unei cântăreţe, una dintre cele mai cunoscute din ţară, Maya Andersson. Tânărului i-a plăcut de la bun început muzica ei. I se pare atât de firească. Atât de simplă. Nu s-a gândit niciodată la dialectul ei, nu şi-a pus niciodată problema de ce îl recunoaşte. Dar acum o vede la televizor, cântând unul dintre cântecele la care ea ţine cel mai mult, pentru că e ziua lui. Pe ecranul uriaş din spatele Mayei apare preţ de-o clipă o fotografie cu el. Maya ştie că nimeni n-o să apuce să o vadă, căci mii de alte imagini se perindă fulgerător pe ecran imediat după aceea. Fotografia cu el a inclus-o în montaj doar pentru ea.

Dar tânărul de pe canapea îl recunoaşte instant pe cel din fotografie. Îşi aminteşte vârfurile degetelor şi privirea lui. Pahare pe tejgheaua obosită a unui bar afumat, undeva într-o pădure. Fulgi de nea atingându-i pielea când un băiat cu ochii trişti şi inima sălbatică l-a învăţat să patineze.

Tânărul de pe canapea îşi face bagajul. Nu ia mai nimic cu el – câteva lucruri, husa cu chitara bas şi pleacă spre oraşul următor din turneul Mayei. Încearcă să treacă de gărzile de corp, să ajungă la ea, şi e gata să fie dat afară, aşa că strigă:

— L-am cunoscut! L-am ştiut pe Benji! Şi eu l-am iubit!

Maya se opreşte. Se privesc în ochi şi fiecare îl vede doar pe el, băiatul din pădure, trist şi sălbatic.

— Cânţi? întreabă Maya.

— Chitară bas, răspunde el.

Aşa că devine basistul ei. Nimeni nu cântă cântecele Mayei ca el. Nimeni nu plânge mai mult în fiecare seară.

* * *

Guriţă joacă hochei. Aşa şi-l amintesc toţi, mereu jucând hochei. Când nu e la patinoar, e acasă la mama lui. Nu va spune nimănui niciodată spre cine ţintise Matteo. Cum să le explice? Cine l-ar lăsa să termine de explicat? I-a fost prea frică atunci, era prea mic. Aşa că nu zice nimic, nu deranjează pe nimeni, îşi trăieşte viaţa în tăcere şi încearcă să apere fiecare puc, de fiecare dată când Clubul de Hochei Björnstad îl pune în poartă. Publicul îl iubeşte, atât cei de pe rândurile cu scaune, cât şi galeria în picioare. Devine, în multe privinţe, una dintre legendele clubului. Nu joacă niciodată pentru un alt club, doar aici, şi ajunge mai urs decât oricine. E născut în Hed, dar în Björnstad îşi găseşte locul lui pe lume. Când e nevoit să renunţe la hochei din cauza unei accidentări, are puţin peste treizeci de ani şi şi-a petrecut jumătate din viaţă încercând să uite ce s-a întâmplat. A jucat fiecare minut ca şi cum încerca să-şi ceară iertare. Ca şi cum, dacă era suficient de bun, de valoros, ba chiar iubit, putea trăi şi el fără să simtă tot timpul că nu merită. A jucat de parcă gheaţa e o maşină a timpului. Nu este. După ultimul meci, clubul îi înalţă tricoul până în tavanul patinoarului şi îi mulţumeşte în cadrul unei mari ceremonii. A doua zi, se urcă într-un autobuz cu o geantă mare de antrenament pe umăr şi se duce

într-un alt oraş, la câteva zeci de kilometri de acolo, intră în cimitirul mic şi o ia printre morminte spre piatra ascunsă într-un colţ. E sub un copac frumos, dintr-aceia sub care te poţi adăposti de vânt iarna şi sta la umbră vara. Guriţă smulge câteva buruieni de pe margine şi pune flori sub nume: „Matteo". Fără nume de familie, căci părinţilor le-a fost teamă că oamenii nu vor înceta niciodată să-l urască şi vor veni să-i vandalizeze mormântul, deşi e departe de Björnstad. Guriţă îşi trece degetele peste litere şi şopteşte:

— Iartă-mă! Ar fi trebuit să trăieşti viaţa mea. Iartă-mă...

Apoi deschide geanta, scoate arma şi o încarcă. Îşi şterge lacrimile, ia puşca şi se duce în pădure.

E suficientă pedeapsa? Nimeni nu poate spune. Nimeni nu va şti.

* * *

Ce este viaţa, dacă nu un şir de clipe? Ce e râsul, dacă nu o mică victorie asupra tristeţii? O secundă, doar una, când nimic nu e frânt în noi.

Cineva bate discret la uşa casei în care au crescut Ruth şi Matteo. Părinţii deschid. E cuplul de bătrâni din casa vecină. Femeia ţine o plăcintă cu mere în mână, iar bărbatul un termos. Bătrânul zice încet, poate ruşinându-se de cât de puţin ştiu despre oamenii care au trăit dincolo de gardul lor:

— Putem vorbi dacă vreţi. Sau putem sta în tăcere, cum doriţi. Ne-am gândit doar că nu e bine să fiţi singuri.

Se aşază cu toţii în mica sufragerie.

— Ce de cărţi frumoase! spune bătrâna.

— Mă pricep mai bine să citesc decât să trăiesc, şopteşte tatăl lui Ruth şi al lui Matteo.

O clipă mai târziu, se aude iar o bătaie în uşă. E preotul care le-a îngropat fiica. Pe Matteo n-au avut curaj să-l pună în acelaşi cimitir. Dar preotul vine totuşi. E o datorie, dar şi un anumit fel de oameni care pot face asta. Stau în sufragerie şi privirea preotului rătăceşte peste cotoarele cărţilor.

— Văd că aveţi Biblia. Îmi daţi voie să citesc câteva rânduri?

Mama lui Ruth şi a lui Matteo se ridică şi o ia din raft. I-o întinde preotului tremurând din tot trupul. Preotul o ţine de mână şi citeşte din capitolul cinci al „Evangheliei după Matei”:

Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Printre suspine, preotul citeşte mai departe, undeva jos pe pagină:

Voi sunteţi lumina lumii; nu poate să se ascundă cetatea din vârful muntelui;
nici aprinde cineva o făclie şi o pune sub obroc, ci în sfeşnic şi ea le luminează tuturor celor din casă.
Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor,
încât să vadă faptele voastre cele bune
şi să-L slăvească pe Tatăl vostru Cel din Ceruri.

Părinţii lui Ruth şi ai lui Matteo îşi închină restul vieţii actelor de binefacere. Se mută la capătul lumii, muncesc din greu în sate sărace, clădesc pentru alţii. Cea mai mare realizare a lor e un

orfelinat. În fiecare dimineaţă când se trezesc, li se pare că îşi aud propriii copii râzând. Doar o clipă.

Căsuţa în care au crescut Matteo şi Ruth stă goală mulţi ani. Dar, cu timpul, se umple iar de oameni. Un cuplu tânăr o renovează scândură cu scândură, până când e aproape în întregime nouă. Copiii lor gemeni se joacă în grădină. Vecinii pălăvrăgesc peste gard. Zidul casei încasează pucuri peste pucuri.

* * *

Viaţa mamei lui Benji merge mai departe, anevoie, dar fără compromisuri. Trebuie, căci zilele nu ne aşteaptă. Are nepoţi şi ei o salvează, căci nici nepoţii nu aşteaptă. Zile de naştere, vacanţe de vară, ajunurile Crăciunului, jolituri, pişcături de ţânţari şi chicotit. Îngheţate care trebuie mâncate, patine care trebuie să alunece, aventuri magice şi minunate de trăit. Şi, deodată, a trecut suficient de multă vreme ca să nu mai doară tot timpul, ci doar aproape tot timpul. Să fie suportabil. Să-ţi fie dor fără să urli de fiecare dată. Să îmbrăţişezi fără să plângi necontenit. Să râzi fără să te simţi vinovat.

Viaţa merge mai departe. Nu ne dă de ales.

* * *

Alicia are un pat în care să doarmă, o casă unde să locuiască, dar nu e aproape niciodată acolo. E ori la Sune, ori la Adri. Creşte cu trei cămine, unul rău de tot şi două fantastice. În plus, are patinoarul, oameni care o iubesc şi un sport care o adoră. Mama şi surorile lui Benji îşi decantează toată durerea după el până rămân doar şoapte şi iubire pentru ea. Ca mici diamante în cărbune.

Alicia vine acasă la Sune într-o după-amiază cu un pui de câine pe care i l-a dat Adri. Fetiţa îi explică foarte hotărâtă că e câinele ei şi al nimănui altcuiva, dar că trebuie să-l ţină la el:

— Că eu trebuie să merg la şcoală şi la antrenamente! Nu pot să las căţelul singur acasă! Adică trebuie să m-ajuţi! declară ea.

— Aha, aha. Da, da. Păi aşa să fie! se învoieşte bătrânul antrenor.

— Îmi faci sendvişuri cu dulceaţă? întreabă Alicia.

Fireşte că-i face. Câte vrea ea.

* * *

Surorile Ovich vizitează mormântul lui Benji în fiecare zi. Dacă ar fi fost acolo, le-ar fi zis că vorbesc cu el acum mai mult decât când era în viaţă. Când le trece gândul ăsta prin cap, le vine să-i tragă una şi le e dor de el şi mai abitir.

Se ocupă de Blană de Urs mai departe, dar toată lumea îi zice acum „La Benji". Nu e nicio firmă la intrare. Nu-i nevoie. Surorile onorează tradiţia Ramonei cu bere simplă şi mâncare proastă, cel puţin la început. Apoi mâncarea e din ce în ce mai bună, căci Katia, spre deosebire de Ramona, ştie să folosească o carte de bucate. Copiii lui Gaby îşi fac lecţiile la bar, iar Gaby are tot timpul mustrări de conştiinţă că e o mamă rea, dar, când vor creşte mari, vor spune că nu şi-ar da copilăria pe nici o alta. Mătuşa lor, Adri, e responsabilă mai mult să ameninţe bărbaţi în toată firea că-i trosneşte sau să-i caftească de-adevăratelea, în funcţie de ce oră e. Teemu şi alte geci negre vin într-o zi şi le oferă surorilor o masă de biliard nouă-nouţă, care „a căzut dintr-un camion". Câţiva dintre cei mai mari idioţi din Gaşca încearcă să joace de vreo două ori, dar sunt varză, bineînţeles, aşa că Adri se gândeşte s-o pună pe foc, ca

să le curme chinurile. Dar, într-o dimineaţă, când e singură în cârciumă şi face curat, bate cineva la uşă. Un grup de băieţi, naivi şi nerăbdători, o întreabă dacă-i lasă să joace biliard. Îi lasă. Şi nu mai pleacă acasă până nu-i trimite ea. A doua zi se întorc imediat ce deschide. Adri le face pizza congelată la cuptorul cu microunde, iar ei joacă, joacă, joacă şi sunt din ce în ce mai buni. Într-o zi o să ajungă campioni mondiali, Adri e sigură!

Că doar aşa-i oraşul ăsta, nu?

* * *

E ziua de naştere a Anei. Nu se aşteaptă să-şi amintească cineva, dar taică-su e treaz şi a stat noaptea să lipească baloane la parter. Câinii le-au spart pe toate. Ana nu s-a simţit în viaţa ei mai iubită.

Cineva sună la uşă. E Hannah. Tess, timidă, în spatele ei. Microbuzul e parcat lângă gard.

— Pentru tine, spune Hannah, încercând din răsputeri să nu pară prea emoţionată.

E un card-cadou pentru o şcoală de şoferi. Ana râde cu poftă. Apoi Hannah o întreabă dacă ea şi tatăl ei vor să meargă în „vizită de studiu". Merg împreună. Iar tatăl Anei n-a uitat puşca în maşină. După vreo două ore, ajung într-un oraş mai mare. Suficient de mare ca să aibă o universitate şi suficient de aproape ca Ana, dacă îşi ia carnet, să poată locui acasă şi să facă naveta aici să studieze. Hannah îşi drege glasul şi zice:

— E o... da... Nu e şcoală mare. Poate că nu-i tocmai de vis. Tess zice că Facultatea de Drept de aici nu e tocmai pe cât de bună vrea ea. Dar... pentru tine... ăăă, adică vreau să zic că aici e şi Facultatea de Moaşe şi Asistenţă Medicală. Mai întâi trebuie să devii asistentă

medicală, apoi te specializezi ca moaşă. Aş putea să te ajut. Aş vrea... *Vreau* să te ajut. Dacă vrei.

Tess îşi dă ochii peste cap când o aude pe maică-sa. Ana nu ştie ce să spună. Ea nu e ca Maya, nu ştie cum să se folosească de cuvinte ca să spună exact ce simte. Aşa că se duce la maşină, ia un plic mare şi i-l dă stângace lui Hannah, uitându-se oriunde, numai în ochii ei nu.

— E o prostie. Felicitări de Ziua Femeii... Am scris în fiecare an şi după ce s-a cărat maică-mea, fiindcă ne punea la şcoală, da' eu n-aveam cui să i le dau. Mă gândesc că tu ajuţi toate mamele şi... la naiba... E prea prostesc sau aiurea sau...?

Hannah nu mai reuşeşte să scoată niciun cuvânt, aşa că Tess trebuie să intervină şi să zică:

— Nu, Ana. Nu e o prostie! E un gest frumos! Tu eşti un om frumos!

Ana se uită într-o parte, Hannah în alta, fiindcă nici una, nici cealaltă nu ştiu ce se face cu tot ce duci în tine toată viaţa fără să laşi pe nimeni să vadă. La o aruncătură de băţ de universitate e un spital şi amândouă sunt uşurate când cineva strigă de la intrare şi începe brusc să se certe:

— Trebuie mutat! Blochează intrarea!

E o asistentă, seamănă cu Hannah, şi e supărată ca un stup de albine. Chiar în faţa intrării e un camion şi se pare că şoferul a venit cu apendicele gata să plesnească. Era prea scump să ia taxiul, ce naiba, au impresia că tipăreşte bani sau ce? Dar nici să parcheze camionul în parcare nu mai poate, căci aproape s-a prăbuşit în cabină de durere şi epuizare când a venit. Aşa că l-a lăsat acolo, în faţa intrării. Asistenta ţipă la un paznic să mute camionul, iar omul ţipă şi el:

— Ce, ai impresia că ştiu să conduc camioane? Ai înnebunit? Cine dracu' ştie să conducă aşa ceva?

Atunci Ana se apropie şi zice:

— Eu.

Paznicul, un bărbat în floarea vârstei, cu părul nu tocmai în floarea vârstei se întoarce spre ea dispreţuitor:

— TU? Un camion? TU ştii să conduci un camion?

Ana ridică nepăsătoare din umeri, dar tatăl ei spune hotărât:

— Fiică-mea ştie să conducă orice. Dă-i cheile!

Paznicul îşi scarpină încurcat bărbia, apoi se învoieşte. Hannah şi Tess n-au mai văzut pe nimeni făcând o parcare laterală cu un camion până acum. Când Ana sare din cabină, paznicul îi strigă un compliment, dar nimeni nu aude, căci vocea îi e acoperită de un huruit sacadat, asurzitor, care face tot gazonul să freamăte. Ana ridică privirea, apoi aleargă spre Hannah, o ia de braţ şi urlă cât o ţine gura:

— Hannah? La ce şcoală trebuie să merg ca să conduc unul din ĂLA?

Hannah se uită spre cer, urmăreşte cu privirea elicopterul-ambulanţă şi zâmbeşte. Zboară spre cei care au nevoie urgentă, spre cei răniţi şi cei care strigă după ajutor undeva unde nimeni altcineva nu poate ajunge. Zboară acolo unde nimeni nu îndrăzneşte să se ducă. Drept spre foc, dacă e nevoie.

* * *

Maya cântă în faţa a mii de oameni, pe nenumărate scene în cariera ei, dar cel mai mult cântă pentru ea şi pentru cei mai buni prieteni ai ei, aşa cum erau când erau copii. Într-o zi, Ana o s-o ia cu elicopterul şi o s-o ridice până la cer. Şi vor lua cu ele şi fetiţele

care erau cândva, două copile râzând, pe care şi-ar dori să se poată întoarce în timp să le ocrotească. Le ridică de-acolo, din pădure, le ascund în gecile lor, elicea începe să se învârtă şi zboară sus, deasupra pământului. Sus şi liber.

O singură dată, la zece ani după viol, Maya îl va vedea din nou pe Kevin. Maya se dă jos din autocarul de turneu, într-o parcare, lângă o arenă, iar Kevin tocmai iese din mall-ul de alături cu soţia lui. Îşi scoate cu spatele maşina mică şi ruginită de pe locul de parcare şi atunci o vede pe Maya prin parbrizul din spate. Kevin s-a îngrăşat şi arată altfel acum, mai moale, mai nesigur. Soţia lui e gravidă, îşi ţine o mână pe a lui şi pare fericită. Kevin şi-a reclădit cu totul viaţa. Are voie?

Maya îi prinde privirea. Kevin e atât de şocat, încât frânează brusc. Pentru Maya totul durează o clipă, pentru el o veşnicie. Apoi Maya îi întoarce spatele şi pleacă spre arena în care va cânta în seara aceea. Basistul o aşteaptă un pic mai încolo.

— Cine e? întreabă el.

— Nimeni, răspunde ea şi spune adevărul.

Maya nu-l iartă, nu uită, dar nu se foloseşte de violenţă doar pentru că poate. Nu-i distruge viaţa, deşi ar putea. Îl cruţă.

Dar soţia lui Kevin îl întreabă cine era femeia aceea. Kevin răsuflă greu, înfricoşat şi, în cele din urmă, minciuna e prea grea ca s-o mai poată duce, aşa că îi şopteşte adevărul. Tot adevărul. Toată realitatea pe care a clădit-o din acea noapte în Björnstad şi până acum se sfărâmă acolo, în maşină. Şi Kevin pierde tot.

Are dreptul la iertare? Are voie? Are dreptul la o viaţă?

E rândul altora să se certe dacă da sau nu. Maya zboară deja mult deasupra a tot ce a fost.

* * *

O să treacă o primăvară şi o vară. Aproape insuportabile. Apoi vine toamna, scurtă cât o clipă, înainte ca iarna să se lase din nou peste noi. Viaţa nu merge mai departe, ci o ia de la capăt. Totul e din nou posibil. Orice se poate întâmpla, tot ce e mai bun şi mai frumos şi cea mai formidabilă aventură de pe lume.

Dimineaţa devreme de tot, administratorul deschide patinoarul şi aprinde becurile. Alicia pare atât de mică şi singură când iese pe gheaţă, dar nu este. E cea mai mare dintre toţi şi niciodată singură. Se întinde în cercul de la centrul terenului şi se uită spre tavan. Închide ochii şi întinde mâna. O doare în atâtea locuri, dar, în scurt timp, atunci şi acolo, nu mai simte nimic, căci Benji e întins lângă ea, în curând începe un nou sezon de hochei şi totul poate fi din nou bine. În toată cariera ei, în fiecare patinoar şi în fiecare meci internaţional, Alicia va face acelaşi lucru când îi e teamă sau are emoţii: îşi va întoarce faţa spre tavan, va întinde mâna pe gheaţă şi îl va simţi acolo. Fiindcă Benjamin Ovich nu e întins în mormânt. Benjamin Ovich e la meci, cu cea mai bună prietenă a lui.

În tribună sunt administratorul, Sune şi Adri şi toată sala miroase a flori de cireş. E atât de uşor în clipele acelea să iubeşti hocheiul, fiindcă hocheiul nu e trecutul, nu e ieri, ci doar ce va urma. Următorul schimb de jucători, următorul meci, următorul sezon, următoarea generaţie, următoarea clipă magică în care ceva ce nu credeam că e posibil se întâmplă ca prin miracol. Următoarea şansă de a zbura către soare şi a striga de bucurie. Viitorul.

Într-o zi, Alicia va fi cea mai bună din lume. Fata din oraşul cu inima plină de tristeţe şi violenţa în aer, care are „Ovich” pe spatele tricoului. Nu păşeşte pe gheaţă, o ia cu asalt. Încearcă s-o opreşti! Încearcă doar şi-o să vezi!

De fiecare dată când înscrie, toţi cei care o iubesc se înalţă câţiva centimetri de la pământ şi, preţ de câteva clipe binecuvântate, toţi simt că a meritat să sacrifice atât. Toată viaţa. Într-o zi, se va întoarce aici şi îi va învăţa pe alţi copii să patineze. Într-o zi, ea va fi şi Omul-Păianjen, şi Wonder Woman.

Cei o sută de ani ai ei vor fi cea mai frumoasă, cea mai iubită, cea mai împărtăşită poveste. Şi asta spune al naibii de multe, căci suntem un oraş în care hocheiul e rege. N-avem mare lucru decât istoriile astea. Dar toate poveştile noastre sunt, de fapt, de la prima la ultima, despre acelaşi lucru: cea despre un băiat care a ajuns până în Liga Naţională de Hochei şi s-a întors acasă cu familia lui, cea despre fiica lui care şi-a găsit cel mai bun prieten din lume, cea despre o faptă abominabilă, o iubire ca o donare de organe, despre lacrimi şi luptă, despre îmbrăţişări şi râsete, despre o scenă, o chitară şi mii de spectatori. Despre un băiat care s-a născut într-un loc ce n-a văzut niciodată gheaţă, dar a ajuns cel mai rapid pe patine, despre alţi copii care au ajuns cei mai buni în alte feluri, despre cel care a ajuns antrenor şi cei care au ajuns părinţi, despre ea, cea care zboară cu elicopterul să salveze lumea întreagă. Despre un tânăr care nu s-a simţit niciodată erou, dar a murit eroic, alergând spre foc ca să salveze un copil. Despre familii şi prietenii. Despre căţărat în copaci şi aventuri. Despre o pădure întinsă, două oraşe mici şi toţi oamenii care nu încearcă decât să-şi trăiască vieţile. Să stea într-o barcă. Să mintă. Să nu prindă nici măcar un peşte.

Toate poveştile astea sunt despre acelaşi lucru: Alicia. Fiecare om despre care ţi-am povestit, fiecare istorie pe care ai auzit-o, fiecare duce spre ea. Aici se încheie poveştile tuturor. Şi aici începe a ei.

Într-o zi ne va face să ne simţim din nou învingători.

Căci ea e ursul.

Ursul din Björnstad.

Mulţumiri

Soţiei mele şi copiilor noştri. Sunteţi echipa mea, mereu, peste tot. Suntem noi contra celorlalţi. Vă iubesc! (În plus, mulţumiri pentru ciobănescul nostru german nebun care, în cele mai negre momente ale mele din timpul redactării finale, mi-a amintit că nimic nu e mai important decât să ieşi şi să te joci cu mingea în parc.) Redactorului meu, Helena Ljungström, care, cu privirea ei ageră şi un calm incredibil, mi-a redat neîncetat încrederea în mine pe parcursul scrierii acestei cărţi, altfel probabil n-aş fi terminat niciodată. Colegului meu de birou, Niklas Natt och Dag, pentru că eşti mereu, mereu acolo pentru mine. Prietenia ta este unul dintre cele mai mari privilegii ale vieţii mele. Celuilalt redactor al meu, Vanja Vinter, care a fost alături de mine tot timpul şi s-a gândit, a venit cu idei şi, mai presus de toate, a pus pasiune. Sper că ştii că eşti de nepreţuit. Agentului meu, Tor Jonasson, care se luptă mereu să-mi lase loc să fiu eu însumi. Coordonatoarei de presă Marie Gyllenhammar, care înţelege că eu şi familia mea suntem vulnerabili şi umani şi ne protejează întotdeauna.

De asemenea, aş dori să vă mulţumesc sincer celor care, din diverse motive, aţi cerut să nu fiţi numiţi aici. Vă mulţumesc că aţi avut puterea să-mi împărtăşiţi cele mai întunecate poveşti ale voastre. Sper că nu v-am dezamăgit.

Pentru tot ce ţine de hochei, aş dori să-i mulţumesc în special lui John Lind. Fără generozitatea cu care mi-ai acordat timpul, fără gândurile şi contactele tale, cartea asta nu ar fi fost posibilă. Lui Claes Elefalk, care nu doar mi-a răspuns la întrebări, dar a şi corectat paragrafe lungi. Lui Tobias Stark, pentru discuţiile telefonice lungi. Lui Anders Kallur şi Johan Hemlin, pentru răspunsurile răbdătoare la multe întrebări stupide. Le mulţumesc, de asemenea, lui Petter Carnbro, Erikăi Holst, lui Andreas Haara, Ulf Engman, Fredrik Glader, Johan Forsberg şi tuturor celorlalţi din hocheiul suedez care mi-au explicat, m-au încurajat şi ajutat pe tot parcursul acestui proiect. Sper că ştiţi că, de la început până la sfârşit, asta a fost declaraţia mea de dragoste pentru sport.

Le mulţumesc lui A, care a fost modelul pentru Hannah, şi lui M, care a fost inspiraţia pentru Johnny. Le mulţumesc tuturor celor de la Agenţia Salomonsson, care îmi fac cunoscute în lume micile mele idei. Tuturor celor de la editurile Atria şi Simon & Schuster în SUA şi Canada, care din prima zi au crezut atât de mult în aceste cărţi (mai ales lui Peter Borland, Kevin Hanson, Ariele Stewart şi Rita Sheridan, care au făcut din America de Nord o a doua casă pentru familia mea). Lui Alex Schulman pentru prânzuri lungi, lungi de tot şi unghiurile mereu noi, unice, asupra a ceea ce se poate face cu cuvintele. Lui Marcus Leifby, pentru milkshake-uri mari şi discuţii întortocheate. Lui Isabel Boltenstern şi Jonatan Lindquist, doi dintre primii cu care am vorbit despre Björnstad. Lui Philip de Giorgio, pentru chifle dulci şi repetat aceleaşi lucruri la nesfârşit. Lui Jakob Kakembo Andersson, pentru plimbările lungi în jurul lacurilor.

Lui Negar şi Daniel, pentru prietenia voastră şi pentru că aţi pus umărul fără să clipiţi când totul era cât se poate de alandala. Marysiei, care e mereu la un telefon distanţă când avem nevoie de

ajutor. Lui Amad, pentru toate discuţiile despre chestii tehnice la care nu mă pricep.

Tuturor celor de la Forum, Bonniers şi Piratforlaget, care au fost implicaţi, într-un fel sau altul, în această trilogie (în special lui Håkan Rudels, Adam Dahlin, John Håggblom şi Sofiei Brattselius-Thunfors).

Tuturor oamenilor minunaţi care au lucrat la serialul TV *Björnstad,* dar mai ales lui Bonnie Skoog şi lui Mattias Arehn, care s-au luptat ca această poveste să meargă mai departe, şi lui Peter Gronlund – a fost o aventură minunată să te văd construind întregul univers al oraşului pe care l-am visat. (Şi încă un *high-five* lui Adam Torbjornsson, Alexiei af Kleen, Sophiei Smirnakos şi Ceciliei Imberg Karabollaj care au ţesut totul.)

Mulţumiri cât se poate de călduroase Lindei Hedenljung, care şi-a făcut timp să răspundă la întrebări şi a cărei muncă a însemnat incredibil de mult pentru aceste cărţi. Lui Joakim Zander şi Johan Zillen, care au citit, au cântărit şi m-au ajutat să gândesc mai bine. Lui Johan Szymanski, care mi-a acordat tot timpul lui şi mi-a explicat atât de multe lucruri pe care nu le ştiam despre foc, pădure şi viaţă. Lui Anders Dalenius, cel mai bun companion la prânz pe care ţi-l poţi dori şi cel mai bun profesor când vine vorba despre câini, puşti şi mâncare. Lui Ivar Arpi, care mi-a explicat ce îi împinge pe unii oameni să acţioneze într-un mod pe care singur nu l-aş fi putut înţelege. Lui Eric Thunfors, care a proiectat atât de impecabil logo-ul Clubului de Hochei Björnstad. Lui Riad, Junes şi Erik – suntem prieteni de douăzeci şi cinci de ani, dar în perioada asta v-am apreciat loialitatea mai mult decât oricând. Mamei şi tatei, care m-au dus la biblioteci şi antrenamente de-a lungul copilăriei mele şi care acum le încurajează visele nepoţilor lor zi de zi. Surorii mele, lui P şi copiilor, care ţin mereu cu mine. Lui

Parham, lui M şi lui K, care mereu râd cu noi. Soacrei şi socrului meu, cei mai buni bunici materni din lume.

Mulţumiri din inimă pentru inspiraţie, ajutor şi uneori doar companie în ultimul an: Sofia Lundberg, Christoffer Carlsson, familia Tedestedt, Kajsa Kalmeus, Max Bergander, Fredrik Wikingsson, Miguel Guerrero, Anders Jansson, Klas Ekman, Stina Jackson, Marjan Svab, Pascal Engman, Attila Terek, Jay Smith, Nabila Abdul Fattah, Isobel Hadley-Kamptz, Daniel şi Freja L. Johan Brennmo. Björn şi Lennart Nilsson. Şi tuturor celor ale căror nume mi-au scăpat, dar pe care în mod cert nu i-am uitat. Mulţumesc!

Şi, nu în ultimul rând, mulţumiri vouă, cei care aţi citit toată această saga, sper că v-a dat ceva, căci eu i-am dat absolut totul. Mulţumesc că m-aţi urmărit!

Au trecut doi ani de la evenimentele care au răvășit micul oraș Björnstad, frângând destinele celor mai inocenți – dintre cei loviți puternic, unii au plecat sperând să scape de amintirile dureroase, iar cei care au decis să rămână nu și-au regăsit niciodată liniștea cu adevărat. Peter, fost director al echipei de hochei, este subiectul unei investigații jurnalistice care l-ar putea arunca în închisoare; aproape alcoolic, Amat, speranța echipei de hochei, refuză să se mai antreneze și e pe cale să piardă tot; iar Matteo, un puști care își pierde sora, vrea să-și facă singur dreptate.

Reîntorși în oraș pentru a conduce pe ultimul drum o ființă iubită, Maya și Benji vor fi atrași, vrând-nevrând, în vârtejul vechilor probleme. Nu e nevoie de prea mult ca situația să explodeze, iar prețul plătit de toți va fi mare. Continuând povestea din *Scandalul* și *Noi contra voastră*, noul roman al lui Backman ne propune un final răvășitor.

„În *Învingătorii*, Fredrik Backman aduce competiția, prietenia, politica și rivalitatea la proporții biblice."

THE NEW YORK TIMES

„Trilogia despre locuitorii din Björnstad este, fără îndoială, capodopera lui Backman."

NEW YORK JOURNAL OF BOOKS

Alte cărți **musai**, marca Fredrik Backman:

Scandalul
Noi contra voastră
Un bărbat pe nume Ove
Bunica mi-a zis să-ți spun că-i pare rău
Britt-Marie a fost aici
Oameni anxioși

www.editura-art.ro
ISBN 978-606-710-907-8